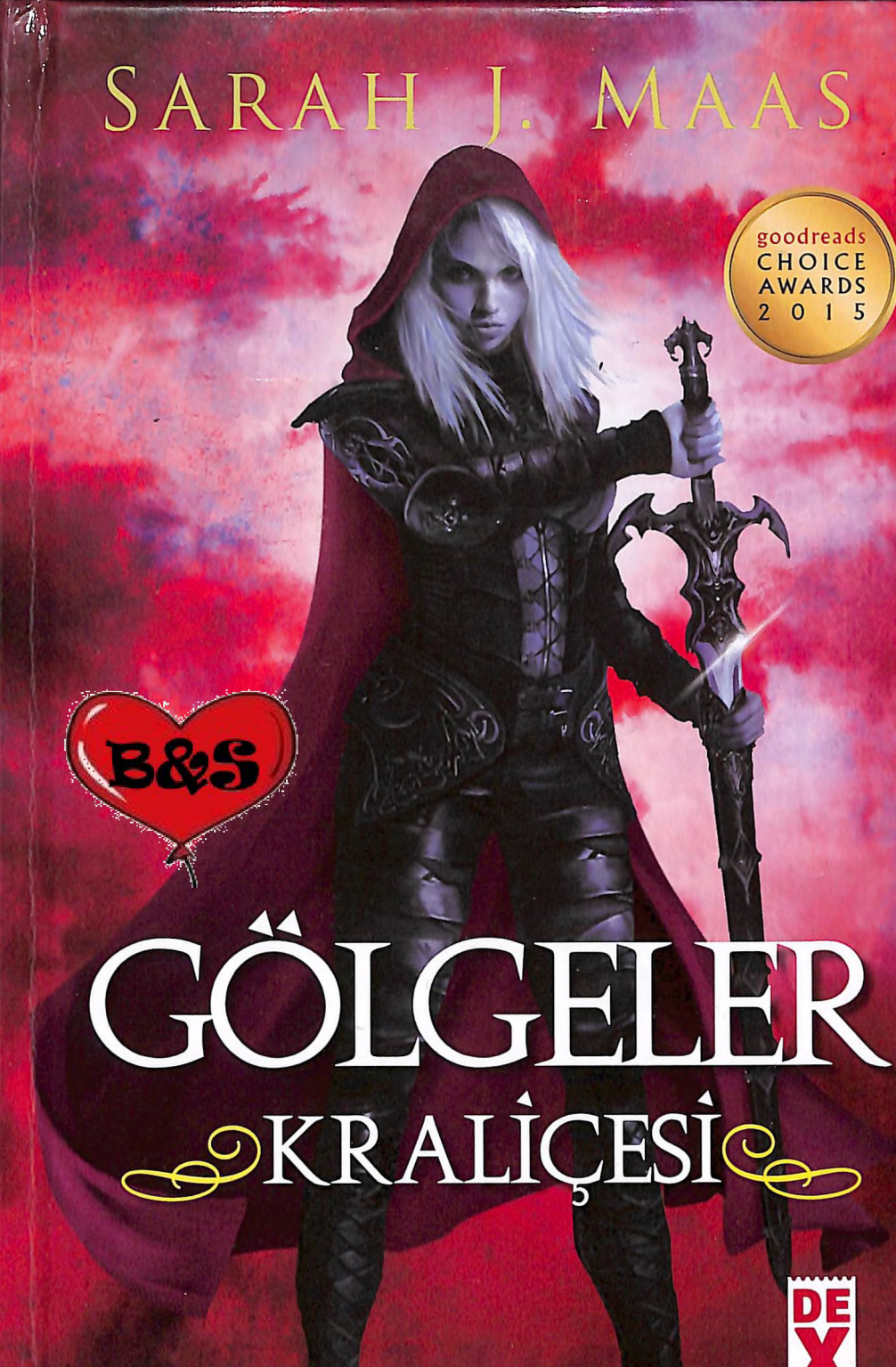
SARAH J. MAAS

GÖLGELER KRALİÇESİ

DEX

Karşınızda Kendisinin Şampiyonu Celaena Sardothien.

ÖLÜMCÜL GÜZEL EFSANEVİ

B&S

Celaena sevdiği herkesi kaybetti. Ama intikam için krallığa dönmeye yemin etti.

Terrasen'in Kraliçesi Aelin olarak, Adarlan Krallığı'nın başkenti Rifthold'a geldiğinde tek amacı büyüyü yeniden özgür bırakmaktı. İntikamını alırken; Adarlan'a gelen Rowan, kalbini kıran ve krala isyan eden Chaol, uğruna savaşmak zorunda olduğu kuzeni Aedion ve kötü bir geçmişi paylaştıkları fahişe Lysandra da ona yardım edecek.

Cam Şato, *Karanlık Taç* ve *Ateşin Vârisi*'nden sonra *Gölgeler Kraliçesi* ile Sarah J. Maas yazarlığını ve epik masalını zirveye taşıyor.

New York Times çoksatan yazarı Sarah J. Maas'ın bu kitapta yarattığı dünyanın yaratıcılığına ve kusursuzluğuna inanamayacaksınız.

DEV
www.dexkitap.com
ISBN 978-605-09-4911-7
sertifika no: 11
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

GÖLGELER

KRALİÇESİ

GÖLGELER KRALİÇESİ

Özgün adı: *Queen of Shadows*
© 2015, Sarah J. Maas
Yazan: Sarah J. Maas

Çeviri: Deniz Başkaya
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Kapak tasarım: Eda Ayhangil
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitap Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Inc.'den alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul, 2018
ISBN: 978-605-09-4911-7
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat:2 34310 Haramidere - İstanbul
Tel: (0212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

GÖLGELER KRALİÇESİ

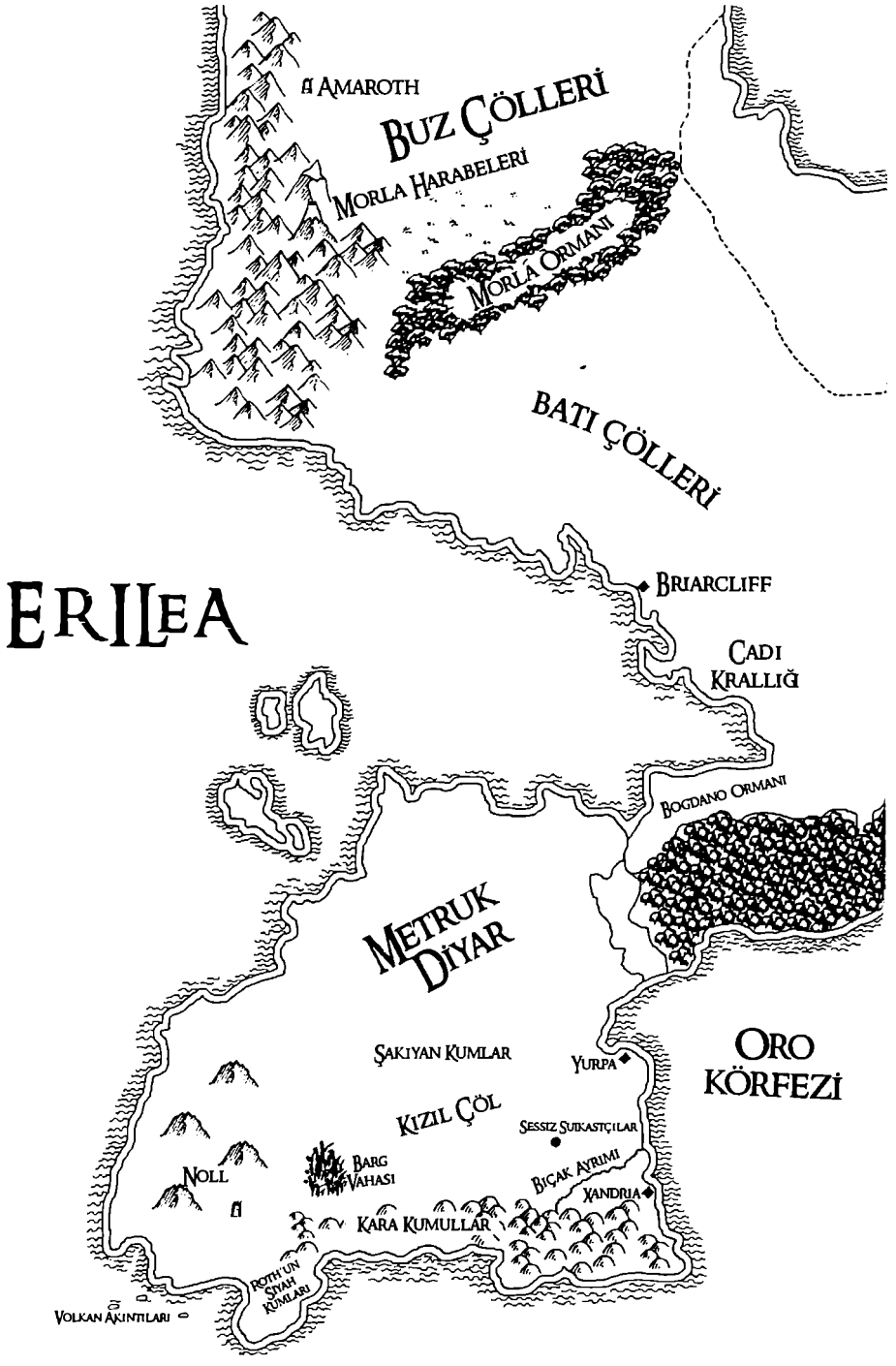
SARAH J. MAAS

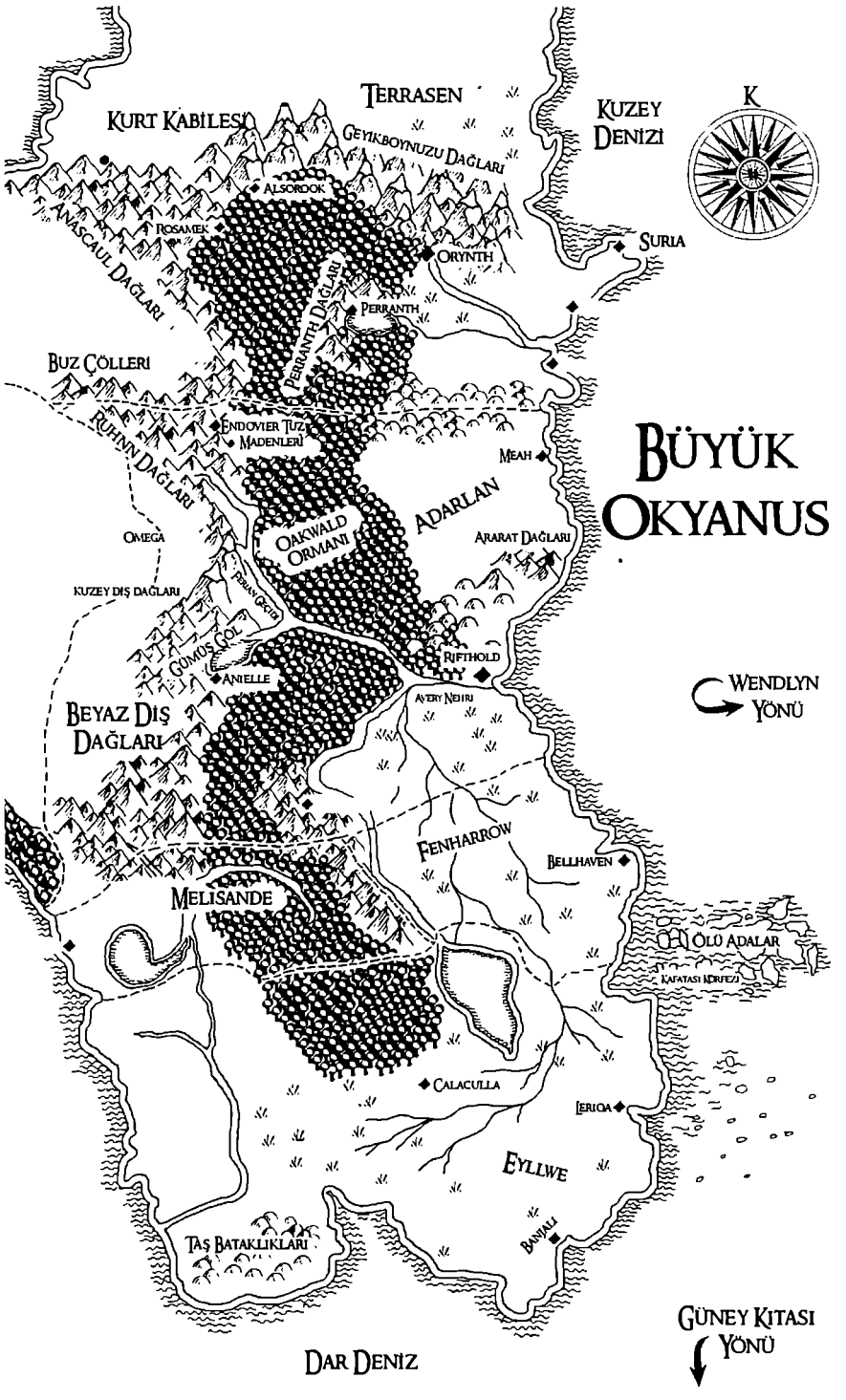

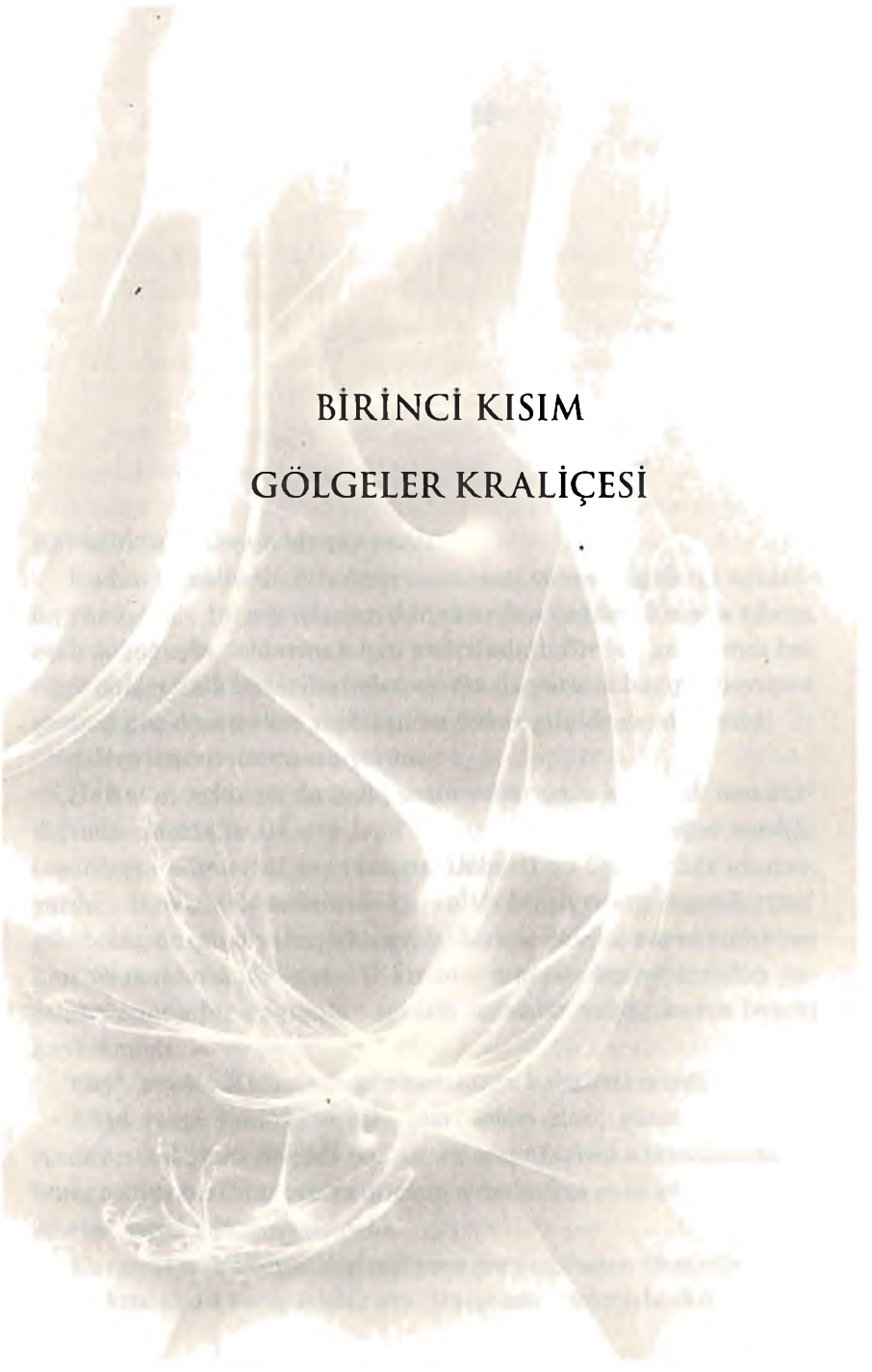
Alex Bracken için,

Altı yıl boyunca gönderdiğin e-postalar,
Eleştirisini yaptığın binlerce sayfa,
Aslan yüreğin ve Jedi bilgeliğin,
Ve sadece sen olduğun için.

O gün sana e-posta gönderdiğim için çok mutluyum.
Yanıt verdiğin için de minnettarım.

Amaroth
Buz Çölleri
Morla Harabeleri
Morla Ormanı
Batı Çölleri
Erilea
Briarcliff
Cadı Krallığı
Bogdano Ormanı
Metruk Diyar
Şakıyan Kumlar
Yurpa
Oro Körfezi
Kızıl Çöl
Sessiz Suikastçılar
Noll
Barg Vahası
Bıçak Ayrımı
Xandria
Kara Kumullar
Roth'un Siyah Kumları
Volkan Akıntıları

TERRASEN
KURT KABİLESİ
KUZEY DENİZİ
K
GEYİKBOYNUZU DAĞLARI
ALSORDOK
ROSAMEK
ANASCAUL DAĞLARI
ORYNTH
SURIA
PERRANTH DAĞLARI
PERRANTH
BUZ ÇÖLLERI
RUHNN DAĞLARI
ENDOVIER TUZ MADENLERI
MEAH
BÜYÜK OKYANUS
ADARLAN
OAKWALD ORMANI
ARARAT DAĞLARI
OMEGA
KUZEY DIŞ DAĞLARI
PERNIN GEÇITI
GÜMÜŞ GÖL
RIFTHOLD
ANIELLE
WENDLYN YÖNÜ
AVERY NEHRI
BEYAZ DIŞ DAĞLARI
FENHARROW
BELLHAVEN
MELISANDE
ÖLÜ ADALAR
KAPATASI KÖRFEZI
CALACULLA
LERICIA
EYLLWE
TAŞ BATAKLIKLARI
BANVALI
GÜNEY KITASI YÖNÜ
DAR DENİZ

BİRİNCİ KISIM

GÖLGELER KRALİÇESİ

1

Karanlıkta bekleyen bir şey vardı.

Kadim ve zalimdi. Zihninin tasmasını tutan gölgelerin arasında yürüyordu. Bu şey adamın dünyasından değildi. Buraya adamı ezeli soğuğuyla doldurmak için getirilmişti. Bir tür görünmez bariyer onları hâlâ birbirilerinden ayırsa da yaratık bariyer boyunca gezinip güç denemeleri yaptıkça bu duvar gitgide zayıflıyordu.

Adam ismini anımsamıyordu.

Haftalar, aylar ya da belki uzun yıllar önce karanlık onu sardığında unuttuğu ilk şey ismi olmuştu. Ardından değer verdiği insanların isimlerini unutmuştu. Dehşeti ve ümitsizliği anımsıyordu... Bunun tek nedeni de karanlığı bir davulun düzenli ritmi gibi bölüp duran o yalnızlık anıydı: Birkaç dakika süren çığlıklar, kan ve dondurucu rüzgâr. O kırmızı mermerden ve camdan yapılmış odada bir zamanlar sevdiği insanlar vardı; kadın başını kaybetmişti...

Kaybetmek... Kafasının kopması onun kabahati miydi sanki?

Altın rengi kumrular gibi zarif elleri olan, güzel bir kadın. Kadının kabahati değildi bu. Adam onun ismini anımsamasa da bunu biliyordu. Cam tahtta oturan, o muhafıza et ve kemiği kesme emrini veren adamın suçuydu.

Karanlıkta kadının başının yere çarptığı anın ötesinde hiçbir şey yoktu. *O an hariç* hiçbir şey. Durmadan tekrarlanan o an ha-

riç. Yaratık adamın yakınlarında geziniyordu. Onun direncinin kırılmasını, pes etmesini ve kendisini içeri almasını bekliyordu. Bir prens.

Adam o yaratığın mı yoksa kendisinin mi bir zamanlar bir prens olduğunu anımsamıyordu. Olası değildi bu. Bir prens bir kadının kafasının uçurulmasına izin vermezdi. Bir prens kılıcı durdururdu. Bir prens kadını kurtarırdı.

Fakat adam kadını kurtarmamıştı. Kendisini kurtarmaya gelen olmayacağını da biliyordu.

Gölgelerin ötesinde hâlâ gerçek bir dünya vardı. Adam o güzel kadının öldürülmesini emreden adamın zoruyla o dünyanın bir parçası olmaya zorlanmıştı. Bu esnada kimse onun konuşmak ve zihninin prangalarından kurtulmak için direnen bir kuklaya dönüştüğünü fark etmemişti. Adam bunu fark etmedikleri için diğerlerinden nefret ediyordu. Hâlâ aşina olduğu duygulardan biri de buydu.

Seni sevmemem gerekirdi. Böyle demişti kadın. Sonra da ölmüştü. Kadın onu sevmemeli, adam da onu sevme cüretini göstermemeliydi. O bu karanlığı hak ediyordu. Görünmez sınır kalkıp da bekleyen yaratık onun üzerine atıldığında ve ona sızıp onu doldurduğunda...karanlığı hak edecekti.

Bu yüzden geceye sarınıyor, çığlıklara, kana ve etin taşa çarpışına şahitlik ediyordu. Mücadele etmesi gerektiğini, o siyah taştan tasma boynuna takılmadan önceki o son saniyelerde mücadele ettiğini de biliyordu.

Fakat karanlıkta bekleyen bir şey vardı. Adam kendisinde onunla daha fazla savaşacak gücü bulamıyordu.

2

Işık Getiren Mala'nın aziz tuttuğu, Terrasen'in gerçek kraliçesi Aelin Ashryver Galathynius yıpranmış meşe bar tezgâhına yaslanıp haz salonundan gelen sesleri dikkatle dinliyor, tezahüratların, iniltilerin ve açık saçık sözleri olan şarkıların birbirine karıştığı sesleri ayırt etmeye çalışıyordu. Geçen birkaç yıl içinde pek çok sahibini çiğneyip tükürmüş de olsa Mahzenler olarak bilinen bu günah dolu yeraltı labirenti hep aynı kalmıştı: Rahatsız edici derecede sıcak, bayat birayla ve yıkanmamış bedenlerle kokan ve ağzına kadar serserilerle, suçu meslek edinmişlerle dolu bir yer.

Mahzenlerin merdivenlerinden inip günışığını bir daha hiç görmeyen birçok genç lord ve tüccar oğlu olmuştu. Bazen yanlış insanın önünde altınlarını ve gümüşlerini ortaya çıkarmaları, bazen de dövüş çukurlarına girip canlı çıkacaklarını sanacak kadar kibirli ve sarhoş olmaları sonlarını getiriyordu. Bazen ise geniş alanın iki yanında dizili duvar nişlerine soktukları kiralık kadınlara kötü davranıyor ve Mahzenler'in sahiplerinin gerçekten nelere değer verdiklerini zor yoldan öğreniyorlardı.

Aelin terli barmenin ona kısa süre önce getirdiği kupadaki birasını yudumladı. Sulu ve ucuz da olsa en azından soğuktu bira. Kirli bedenlerin feci kokusuna rağmen burnuna kızaran etin ve sarmısağın kokusu geldi. Karnı guruldasa da yemek sipariş edecek kadar aptal değildi. Öncelikle, et bir kat yukarıdaki ara soka-

ğın sıçanlarına aitti. İkincisi, daha zengin müşteriler genellikle o etin içinde kendilerini tam da o ara sokakta, boş bir cüzdanla bırakan bir şey olduğunu öğrenirlerdi.

Aelin'in giysileri kirli olsa da onu bir hırsızın hedefi haline getirecek kadar hoştu. Bu yüzden içmeden önce bir sorun olmadığından emin olmak için birasını dikkatlice koklayıp yudumlamıştı. Yine de yakın zamanda yiyecek bir şeyler bulması gerekecekti. Fakat önce Mahzenler'den öğrenmesi gerekenleri öğrenmeliydi: Yokluğu boyunca geçen aylarda Rifthold'de neler olduğunu.

Bir de Arobynn Hamel adlı müşterinin orada buluşma riskini –özellikle de acımasız, siyah üniformalı muhafızlar şehri kurt sürüleri gibi arşınlarken– alacak kadar çok görmek istediği şeyin ne olduğunu.

Gemi yanaşırken rıhtımın koşuşturması sayesinde devriye gezen öyle bir muhafız grubunun yanından geçip gidebilmişti. O sırada muhafızların üniformalarındaki simsiyah ejderha işlemesi gözünden kaçmamıştı. Siyah üzerine siyah... Belki de Adarlan Kralı bir tehdit değilmiş gibi davranmaktan sıkılıp imparatorluğunun geleneksel kızıl ve altın sarısından vazgeçilmesi için emir vermişti. Ölümün, kralın elindeki iki Wyrd anahtarının karası; kralın kendisine yenilmez bir ordu kurmak için kullandığı Valg iblislerinin karası.

Aelin'in omurgasından aşağı bir ürperti indi. Biranın kalanını dikti. Kupayı bıraktığında dalgalanan kestanerengi saçlarından dövme demir avizelerin ışığı yansıdı.

Aelin rıhtımdan hızla nehir kenarındaki –herkesin aradığı sık bulunan, nadir ya da kaçak ürünlere ulaşabildiği– Gölge Pazar'a gitmişti. Bir tüccarın dükkânının arkasındaki küçük odada köprücükkemiğinin hemen altına kadar inen saçını boyamak için tüccara fazladan bir gümüş sikke vermişti. O muhafızlar rıhtımı kolaçan ederken bir şekilde onu görmüşlerse saçları altın rengi, genç bir kadını arayacaklardı. Aslında kralın Şampiyonu'nun Wendlyn kraliyet ailesine suikast düzenleme ve ülkenin deniz savunmasının planlarını ele geçirme görevini yerine getirmediği anlaşıldı-

ğında *herkes* altın rengi saçlı, genç kadını arayacaktı.

Aelin aylar önce Eyllwe kralı ve kraliçesine bir uyarı göndermişti. Onların gerekli önlemleri alacaklarını biliyordu. Yine de Aelin planının ilk aşamalarını uygulamaya geçemeden risk altında kalan biri vardı. Rıhtımdaki şu yeni muhafızları ve şehrin neden eskisine göre fark edilir ölçüde daha sessiz olduğunu açıklayabilecek yegâne kişi.

Aelin'in Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'na ve onun güvende olup olmadığına dair herhangi bir şey işitebileceği yer Mahzenler'di. Bunun için doğru sohbete kulak kabartması ya da doğru kumarcılarla aynı masaya oturması yeterli gelecekti. Ne hoş bir tesadüftü ki –Arobynn'in gözde suikastçılarından biri olan– Tern'i Gölge Market'te en sevdiği zehri satın alırken görmüştü.

Tern'i takip ettiğinde Arobynn'in başka suikastçılarının da zevk salonunda toplandıklarını görmüştü. Suikastçılar efendileri yanlarında olmadıkça asla yapmazlardı bunu. Böyle zamanlarda da Arobynn çok önemli biriyle buluşurdu. Ya da çok tehlikeli.

Tern ve diğerleri Mahzenler'e girdikten sonra Aelin birkaç dakika daha sokakta beklemiş, Arobynn'in gelip gelmeyeceğini görmek için gölgelerin arasında oyalanmıştı. Maalesef şansı yaver gitmemişti. Arobynn mahzenlere daha önce girmiş olmalıydı.

Böylece Aelin bir grup sarhoş tüccar gencin peşine takılıp içeri girmişti. Arobynn'in nerede oturduğunu görünce fark edilmemek için elinden geleni yaparak barda gizlenip suikastçıları izlemeye koyulmuştu.

Kapüşonlu pelerini ve siyah giysileriyle kalabalığa dikkat çekmeyecek kadar iyi karışıyordu. Aelin biri parasını çalmaya çalışırsa onun da hırsızın parasını çalmasının adil olacağını düşündü. Parası *gerçekten* tükeniyordu.

Burnundan soluyup iç çekti. Halkı onu görse ne düşünürdü? Azgın Alevlerin Aelin'i, suikastçı ve yankesici. Anne-babası ve amcası mezarlarında ters dönüyor olmalıydı.

Yine de... Bazı şeyler için buna değerdi. Aelin eldivenli parmağıyla barmene bir bira daha getirmesini işaret etti.

Aelin'in arkasından biri alaycı bir ses tonuyla "Ben olsam o kadar da içmezdim," dedi.

Aelin barda yanına sokulan orta cüsseli adama yan yan baktı. Adamı güven telkin edecek kadar sıradan yüzünden olmasa da kadim, kıvrık uçlu kılıcından mutlaka tanırdı. Pembe ten, boncuk gözler ve kalın kaşlar... Hepsi de altlarında gizlenen kana aç katili gizleyen uysal bir maskeydi.

Aelin kollarını bar tezgâhına koyup bacak bacak üstüne attı. "Merhaba Tern." Tern, Arobynn'in sağ koluydu. En azından iki yıl önce öyleydi. Acımasız, hesapçı, Arobynn'in kirli işlerini büyük bir şevkle yapan küçük pislik. "Arobynn'in köpeklerinin kokumu almasının an meselesi olduğunu biliyordum."

Tern bar tezgâhına yaslanıp yüzüne fazlasıyla neşeli bir gülümseme kondurdu. "Hafızam beni yanıltmıyorsa sen hep onun gözde kaltağı olmuştun."

Aelin kıkırdayıp yüzünü Tern'e çevirdi. Boyları neredeyse denkti. İnce yapısıyla Tern en iyi korunan yerlere bile girmekte son derece başarılıydı. Tern'i gören barmen ikisinden epey uzaklaştı.

Tern başını omzuna doğru yatırıp geniş alanın arkasında kalan karanlık bölgeye işaret etti. "Duvarın dibindeki son bank. Bir müşteriyle iş bitiriyor."

Aelin, Tern'in gösterdiği tarafa baktı. Mahzenler'in her iki yanına içleri fahişe kaynayan ve perdeleri içeriyi kalabalıklardan pek de gizlemeyen duvar nişleri diziliydi. Aelin kıvrılan bedenlerin; o pis kokulu bok çukurunda hayatını kazanmaya çalışan sıska yüzlü, gözleri çöküк kadınların ve yakınlardaki masalardan olup biteni gözleyenlerin; muhafızların, dikizcilerin ve et satıcılarının ötesine baktı. Orada, nişlerin yanındaki duvarda çok sayıda ahşap odacık vardı.

Aelin'in oraya geldiğinden beri gizlice süzdüğü banklar.

Bunlardan ışıklardan en uzak olanında... masanın altından bir çift cilalı, deri çizme çıkmıştı. Yıpranmış ve çamurlu bir başka çizme çifti parlak botların karşısında, müşteri her an fırlayıp kaçacakmış gibi zemine yaslanmıştı. Ya da dövüşecek kadar aptalmış gibi.

Müşteri kesinlikle özel muhafızı olduğunu belli edecek kadar

aptaldı. Muhafız çevredeki ilgili gözlere o son odacıkta epey önemli bir şeyler olduğunu belli eden bir deniz feneri gibiydi.

Müşterinin muhafızı –tepeden tırnağa silahlı, uzun ince, genç bir kadın– müşterinin yakınındaki ahşap sütuna yaslanıyordu. Muhafız haz salonunu dikkatle gözlerken ipeksi, omuzlarına inen, siyah saçları ışıkta parlıyordu. Herhangi bir müşteri olamayacak kadar gergindi. Üniforma, soylu ailelerden birine ait renkler ya da arma taşımıyordu. Müşterinin kimliğini gizlemeye çalıştığı düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi bu.

Bu tür buluşmalar genellikle Suikastçılar Hisarı'nda ya da Arobynn'e ait karanlık hanlardan birinde gerçekleşirken muhtemelen müşteri burada buluşmanın daha emniyetli olacağını düşünmüştü. Arobynn'in Mahzenler'in baş yatırımcılarından biri olduğunu ve Aelin'in eski efendisinin başını bir kez sallayıp metal kapıları kilitleterek onun ve muhafızın oradan asla çıkamamasını sağlayabileceğinden habersizdi.

Yine de hâlâ Arobynn'in nasıl orada buluşmaya razı geldiği sorusu vardı.

Aelin koridorun diğer yanındaki, hayatını farklı şekillerde paramparça eden adama bakakalmıştı.

Midesi gerilse de Aelin, Tern'e gülümsedi. "Tasmanın ipinin çok da uzun olmayacağını biliyordum."

Suikastçı tek söz daha edemeden Aelin bar tezgâhından ayrılıp kalabalığa karıştı. Tern'in gözlerinin kürekkemiklerinin ortasına sabitlendiğini, onun kılıcını oraya saplamak için yanıp tutuştuğunu hissedebiliyordu.

Aelin geriye bakmaya tenezzül etmeden, omzunun üzerinden Tern'e edepsiz bir el hareketi yaptı.

Tern'in art arda sıraladığı küfürler odada çalınan müstehcen şarkıdan çok daha esaslıydı.

Aelin yanından geçtiği tüm yüzlere; âlemcilerin, suçluların ve işçilerin doldurduğu tüm masalara dikkat etti. Müşterinin özel muhafızı şimdi Aelin'i izliyordu. Kadının eldivenli eli yanından sarkan sıradan kılıca kaydı.

Seni ilgilendirmez ama iyi denemeydi.

Aelin'ın içinden kadına sırıtmak geldi. Aslında Suikastçılar Kralı'na, o bölmede neler olduğuna odaklanmamış olsa sırıtabilirdi de. Fakat hazırdı. Hatta her zamankinden de hazır. Planlamayla yeterince zaman harcamıştı.

Aelin dinlenip Rowan'ı özlemek için kendisine deniz yolculuğu sırasında bir gün izin vermişti. Onu Fey prensine –prensi de ona– bağlayan kan yemininin ardından Rowan'ın yokluğu Aelin için hayalet uzuv sendromu gibi bir şey olmuştu. Aelin hâlâ böyle hissediyordu. Yapacak çok işi olduğunu, *carranam*'ını özlememesinin beyhude olduğunu ve muhtemelen Rowan'ın bu hislerinden dolayı hiç şüphesiz kıçına tekmeyi indireceğini bilmesine rağmen.

Ayrılıklarının ikinci günü Aelin geminin kaptanından bir gümüş sikke karşılığında kalem ve bir tomar kâğıt istemişti. Sonra kendisini o dar kamaraya kapatıp yazmaya başlamıştı.

Bu şehirde Aelin'ın ve onun sevdiklerinin hayatlarını mahveden iki adam vardı. Aelin ikisini de gömmeden Rifthold'dan ayrılmayacaktı.

Bu yüzden sayfalar dolusu notlar ve fikirler kaleme almıştı. Ta ki bir isim, yer ve hedef listesi oluşana dek. Aelin her adımını ve hesabını hafızasına almış, sonra sayfaları geriye sadece lombozdan gecenin kararttığı okyanusa uçan küller kalana dek damarlarında için için yanan ateşle yakmıştı.

Kendisini hazırlasa da gemi görünmez bir sınırın ötesine geçip de büyü yok olduğunda şoke olmuştu. Aylarca kullanmakta ustalaşmak için uğraştığı tüm o ateş... hiç var olmamışçasına yok olmuş, damarlarında bir parça kor bile kalmamıştı. Yeni bir tür boşluk hissiydi bu. Rowan'ın yokluğuyla içine yerleştirdiğinden farlı bir boşluk hissi.

İnsan görüntüsüne kısılan Aelin karyolasına uzanmış; nasıl nefes alacağını, nasıl düşüneceğini, çok fazla bağımlısı olduğu ölümsüz zarafeti olmadan bedenini nasıl hareket ettireceğini anımsamakla uğraşmıştı. Tüm bu lütufların kendisi için bir bağımlılığa döndürdüğü, bu özellikleri ondan yeniden koparılıp

alındığında hazırlıksız yakalandığı için işe yaramaz bir ahmaktı o. Rowan kendisine geldiğinde *bunun için* kesinlikle onun kıçını tekmeleyecekti. Rowan'a kendisiyle gelmemesini söylemesi Aelin'i mutlu etmeye yetiyordu.

Bu yüzden tuzlu su ve ahşap kokusunu içine çekerken kendisine ateşle kemikleri eritmeyi öğrenmeden önce çıplak elleriyle öldürmek üzere eğitildiğini hatırlattı. Düşmanlarının icabına bakması için Fey formunun getirdiği ekstra güce, hıza ve çevikliğe ihtiyacı yoktu.

Eskiden aldığı acımasız eğitimin sorumlusu olan adam –hem kurtarıcı hem de işkenceci olan fakat kendisini asla bir baba, kardeş ya da âşık ilan etmeyen adam– şimdi sadece birkaç adım ötesindeydi. Hâlâ o çok önemli müşterisiyle konuşuyordu.

Aelin ona uzuvlarını kilitleyecekmiş gibi gelen gerilimine direnip bir kedi kadar akıcı şekilde hareket etmeye devam ederek aralarındaki son altı metreyi de katetti.

Arobynn'in müşterisi ayağa kalkıp Suikastçılar Kralı'na öfkeyle söylendikten sonra Arobynn'in korumasının üzerine yürüdü.

Adamın kapüşonu olsa da Aelin onu hareketlerinden tanımıştı. Kapüşonun gölgeleri arasından çıkan o çenenin şekline, adamın elinin silahının kınını okşayışına aşinaydı.

Fakat kartal kabzalı kılıç adamın kemerinden sarkmıyordu.

Aelin boş bir sandalye alıp kart oynayan adamların masasına çekerken müşteri iki adım attı. Aelin masadaki diğer üç kişi ona kaşlarını çatsalar da sandalyeye yerleşip nefes alıp vermeye, kulak kesilmeye odaklandı.

Aelin bunu umursamadı bile.

Göz ucuyla özel muhafızın çenesini ona doğru çevirdiğini fark etti.

Aelin yanındaki adama "Beni de oyuna dâhil edin," diye mırıldandı. "Hemen."

"Bir oyunun ortasındayız."

"O zaman sonraki elde," dedi Aelin. Aelin rahat bir pozisyon alıp omuzlarını sarkıtırken Chaol Westfall ona doğru baktı.

3

Arobynn'in müşterisi Chaol'du.

Yoksa Aelin'ın eski efendisinden onunla orada buluşma riskine girecek kadar önemli bir şey mi istiyordu?

Aelin uzaklardayken neler olmuştu?

Yüzbaşının dikkati sırtına dikilmişse de Aelin birayla ıslanmış masaya sertçe dizilen kartları izledi. Chaol'un yüzünü görmeyi, o kapüşonun altındaki karanlıkta herhangi bir şey görmeyi diledi. Giysilerine sıçrayan kana rağmen Chaol hiç yara almamış gibiydi.

Göğsüne aylardır sıkıca bağlı olan bir şey gevşedi.

Hayattaydı... Fakat o kan nereden çıkmıştı?

Chaol, Aelin'ı tehdit olarak görmemiş olmalıydı. Çünkü sadece yanındakine gitmesini işaret etti. İkisi bara –hayır, barın ötesindeki merdivene– doğru yürüdü. Chaol sakin, rahat bir tavırla yürürken yanındaki kadın endişesini belli edecek kadar gergindi. Neyse ki Chaol kalktığında kimse ona doğru bakmamış, yüzbaşı da gözlerini yeniden Aelin'a doğru çevirmemişti.

Aelin yeterince hızlı hareket ettiğinden herhalde Chaol onu tanıyamamıştı. Bu iyiydi. İyi, her ne kadar Aelin, Chaol'u hareket ederken, olduğu yerde dururken, pelerinliyken ya da çıplakken tanıyabilecek olsa da.

İşte Chaol gidiyordu. Merdivenlerden aşağı hiç bakmadan çıkıyordu. Yanındaki kadın ise Aelin'i izlemeye devam ediyordu. Kimdi ki o? Aelin saraydan ayrıldığında orada hiç kadın muhafız

yoktu. Aelin kralın saçma sapan bir "kadınlara hayır" kuralı olduğundan gayet emindi.

Aelin'ın Chaol'u görmesi hiçbir şey değiştirmemişti. Henüz.

Aelin elini yumruk yaptı. Sağ elindeki açıkta kalan parmağın fazlasıyla fakındaydı. Parmak o ana dek ona çıplak gelmemişti.

Önüne bir kart indi. Yanında oturan kel, dövmeli adam kartları başını masanın ortasındaki düzgün sikke yığınına doğru eğip dağıtırken "Katılma şartı üç gümüş sikke," dedi.

Arobynn'le buluşmak... Aelin, Chaol'un aptal olduğunu asla düşünmese de *bu yaptığı*... Aelin sandalyesinden kalkıp damarlarında kaynamaya başlayan öfkeyi bastırdı. "Beş parasızım," dedi. "Siz eğlenmenize bakın."

Taş basamakların sonundaki kapı çoktan kapanmış, Chaol ve refakatçisi gitmişlerdi.

Aelin yüzünden hafif bir şaşkınlık haricindeki tüm ifadeleri silmek için kendisine bir saniye süre tanıdı.

Büyük olasılıkla Arobynn tüm bunları Aelin'in gelişiyle çakışacak şekilde planlamıştı. Tern'i Gölge Pazar'a gözüne takılıp kendisini buraya çekmesi için göndermiş olmalıydı. Belki de Arobynn, yüzbaşının neyin peşinde olduğunu; genç lordun artık kimin tarafında olduğunu biliyordu. Ya da belki Arobynn, Aelin'i aklına girmek, onu biraz sarsmak için oraya çekmişti.

Arobynn'den yanıt almanın bir bedeli olacaktı. Fakat gece karanlığında Chaol'un peşinden koşmaktan daha zekiceydi bu. Chaol'u takip etme dürtüsü kaslarını kilitlese de. Aelin'ın onu son görüşünün, Adarlan'dan kırgın ve kederli bir halde ayrılışının üzerinden aylar geçmişti.

Fakat artık aynı hisleri taşımıyordu.

Aelin bölmeye uzanan son birkaç basamağı çıkıp bölmenin önünde duraksadı. Kollarını kavuşturup Arobynn Hamel'a baktı. Ona gülümseyen Suikastçılar Kralı'na, eski efendisine.

Ahşap bölmenin gölgeleri arasında, önünde bir kadeh şarapla oturan Arobynn tam olarak Aelin'ın onu son gördüğü gibiydi: İnce

kemikli, aristokrat bir yüz; omuzlarına inen, ipeksi kestane rengi saçlar ve altındaki kaslı göğsü ortaya çıkaracak şekilde, yanıltıcı bir rahatlıkla en üst düğmesi iliklenmemiş koyu mavi bir tunik. Görünürde kolye ya da zincir yoktu. Arobynn uzun, kaslı kolunu oturduğu bankın arkasına atmıştı. Bronzlaşmış, yara izli parmaklarını salondaki müziğin ritmine uyan bir şekilde tıkırdatıyordu.

"Merhaba canım," diye mırladı Arobynn. Gümüşi gözleri loş ortamda parladı.

Yanında güzel bir ince kılıç haricinde hiç silah yoktu. Kılıcın süslemeli, kıvrımlı kabzasının üzerindeki motifler altına bulanmış bir rüzgârı andırıyordu. Krallara ve imparatoriçelere rakip olabilecek tek belirgin zenginlik belirtisi bu kılıçtı.

Aelin, Arobynn'in karşısındaki banka oturdu. Chaol'un hâlâ ahşabın üzerindeki sıcaklığını hissetti. Hançerleri her hareketinde bedenine yaslanıyordu. Yanından sarkan Goldryn ağırdı. Aelyn'in siyah pelerinin Goldryn'in kabzasındaki iri yakutu gizliyordu. Efsanevi kılıç bu kadar dar bir yerde hiç işe yaramazdı. Arobynn'in neden buluşma için bu bölmeyi seçtiği belliydi.

"Neredeyse hiç değişmemişsin," dedi Aelin. Sert banka yaslanıp kapüşonunu çıkardı. "Rifthold sana yarıyor."

Bu doğruydu. Otuzlu yaşlarının sonlarında olan Arobynn hâlâ yakışıklıydı. Ayrıca Sam'in ölümünün ardından gelen günlerde Suikastçılar Hisarı'nda olduğu kadar sakin ve soğukkanlıydı.

O zaman yaşananlar için ödenecek çok borç vardı.

Arobynn, Aelin'ı tepeden tırnağa süzdü; yavaş ve kasıtlı bir incelemeydi bu. "Sanırım ben doğal saç rengini daha çok beğeniyormuşum."

"Önlemler," dedi Aelin. Bacak bacak üstüne atıp yavaşça Arobynn'i inceledi. Üzerinde Aelin'den onu Florne'in kıyısında ölmek üzereyken bulduğunda çaldığı kraliyet yadigârı Orynth tılsımı yoktu. Arobynn, Aelin'ı kandırmış; içinde üçüncü ve son Wyrd anahtarının gizli olduğu tılsımın nehirde kaybolduğuna inandırmıştı. Bin yıl boyunca ataları Wyrd anahtarı olduğunu bilmeden tılsımı takmışlar, tılsım onların *–Aelin'in–* krallığını bir güç oda-

ğına çevirmişti: müreffeh ve güvenli, diğer tüm ülkelerdeki krallıklar için ideal bir örnek olan bir ülke. Öte yandan, Aelin asla Arobynn'in boynunda herhangi bir zincir görmemişti. Muhtemelen Arobynn tılsımı hisarda bir yere gizlemişti. "Kendimi yeniden Endovier'da bulmak istemem."

O gümüşi gözler parladı. Aelin'ın bir hançeri tutup hızla fırlatmamak için çaba sarfettiği açıktı.

Fakat şu an Arobynn oracıkta öldürülemeyecek kadar önemliydi. Aelin'ın bu konuyu tekrar tekrar düşünmek –ne yapmak ve nasıl yapmak istediğini tartmak– için epey uzun bir zamanı olmuştu. Arobynn'in hayatını şimdi sonlandırırsa yazık olurdu. Özellikle de Chaol'un şimdi onunla bir şekilde ilgisi varken.

Belki de Arobynn bu yüzden Aelin'ı buraya çekmişti; Aelin yanında Chaol'u görüp tereddüt etsin diye.

"Öyle," dedi Arobynn. "Seni yeniden Endovier'da görmek beni de kahreder. Fakat şu son iki yılın seni daha da güzelleştirdiğini söylemem gerek. Kadınlık sana yakışıyor." Arobynn başını eğdi. Daha o konuşmadan Aelin onun ne diyeceğini anlamıştı. "Yoksa kraliçelik mi demeliydim?"

Aelin'ın soyu ve Arobynn'in yardımıyla uzaklaştığı unvanı hakkında konuşmalarının, Arobynn'in Aelin'a nefret etmeyi ve korkmayı öğretişinin üzerinden on yıl geçmişti. Bazen Arobynn konuyu üstü kapalı bir şekilde açar, bunu da çoğu zaman Aelin'ı kendisine bağlamak için bir tehdit olarak kullanırdı. Fakat Arobynn, Aelin'a hiç onun gerçek ismini söylememişti; onu o buz gibi nehir kenarında bulup katillerle dolu evine götürdüğünde bile.

Aelin rahat bir tavırla "Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu.

Arobynn geniş omuzlarını silkti. "İnsan dedikodulara çok da inanmamalı. Fakat bir ay önce Wendlyn'den gelen habere göre kayıp bir kraliçe Adarlan'dan gelen bir işgal birliğine karşı muhteşem bir gösteri sergilemiş. Sanırım imparatorluktaki saygın dostlarımız o kadın için şimdi "ateş püskürten orospu kraliçe" lakabını kullanıyorlar.

İşin aslı Aelin bunu komik, hatta gurur verici bulmuştu. General

Narrok'a ve insan bedenlerini kaplumbağa kabukları gibi kullanan üç Valg prensine yaptıklarına dair dedikoduların yayılacağını biliyordu. Sadece herkesin haberi bu kadar çabuk öğrenebileceğine ihtimal vermemişti. "İnsanlar şu sıralar her işittiklerine inanıyorlar."

"Doğru," dedi Arobynn. Mahzenler'in diğer ucunda çılgına dönmüş bir kalabalık yumruklaşan dövüşçülere tezahürat yapıyordu. Suikastçılar Kralı hafifçe gülümseyerek o tarafa baktı.

Aelin o kalabalığın arasında dikilip Sam'in kendisi kadar başarılı olmayan dövüşçüleri Aelin'i Rifthold'dan ve Arobynn'den uzaklara götürecek parayı kazanmak için yere serişini izleyişinin üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Birkaç gün sonra Aelin kendisini Endovier'a giden, mahkûm taşıyan bir at arabasında bulmuş, Sam ise...

Rourke Farran –Ioan Jayne'in sağ kolu ve Rifthold'un Suç Kralı– Sam'e işkence edip onu öldürdükten sonra Aelin onu nereye gömdüklerini asla öğrenememişti. Aelin, Jayne'i etli suratına bir hançer fırlatarak bizzat öldürmüştü. Farran ise... Aelin sonradan Farran'ın Arobynn'in koruması Wesley tarafından, Sam'e yaptıklarının öcünü almak için öldürüldüğünü öğrenmişti. Fakat Aelin bunu önemsemiyordu. Zira sonrasında Arobynn, Wesley'yi Suikastçılar Loncası'nın yeni suç kralıyla arasındaki ilişkiyi güçlendirmek için öldürmüştü. Bir başka borç.

Aelin bekleyebilir, sabırlı olabilirdi. Sadece "Demek şimdi burada iş yapıyorsun?" dedi. "Hisara ne oldu?"

Arobynn ağır ağır konuşarak "Bazı müşteriler umumi yerlerde buluşmayı tercih ediyorlar," dedi. "Hisar bazılarını huzursuz edebiliyor."

"Özel bir oda istemediğine bakılırsa müşteri bu işlerde yeni olmalı."

"Bana o kadar da güvenmiyordu. Ana katın daha güvenli olacağını düşünmüş."

"O halde Mahzenler'i bildiği yok." Evet, Aelin'ın bildiği kadarıyla Chaol buraya daha önce hiç gelmemişti. Aelin genellikle Chaol'a bu kokuşmuş yerde geçirdiği zamandan bahsetmekten kaçınırdı. Daha birçok başka şeyden kaçındığı gibi.

"Neden bana o adamı sormuyorsun?"

Aelin yüzüne hissiz ve ilgisiz bir ifade kondurdu. "Müşterilerine özel bir ilgim yok. İster anlatırsın ister anlatmazsın."

Arobynn bir kez daha omzunu silkti. Hoş, rahat bir jestti bu. Demek oyun oynayacaklardı. Arobynn'in elinde Aelin'a karşı kullanacağı, işine yaradığı sürece ondan gizleyeceği bir parça bilgi. Bu bilginin değerli olup olmadığının önemi yoktu; Arobynn'in hoşuna giden bu bilgiyi alıkoymak, ona hissettirdiği güçtü.

Arobynn iç çekti. "Sana sormak istediğim, öğrenmek istediğim çok şey var."

"Her şeyi çoktandır bilmediğini itiraf etmene şaşırdım."

Arobynn başını bölmenin arkasına yasladı. Kızıl saçları yeni dökülmüş kan gibi ışıldıyordu. Aelin herhalde Arobynn'in Mahzenler'in bir yatırımcısı olduğundan burada yüzünü gizleme gereği duymadığını düşündü. Kimse –hatta Adarlan Kralı bile– onun peşine düşecek kadar aptal olamazdı.

Arobynn sessizce "Sen gittin gideli burada her şey tepetaklak oldu," dedi.

Gitmek mi? Endovier'a gönüllü gitmişti sanki! Bunun sorumlusu oydu sanki! Tatile gitmişti sanki! Fakat Aelin, Arobynn'i çok iyi tanıyordu. Arobynn, Aelin'ı oraya çekmiş olsa da onu hâlâ tartıyordu. Harika.

Arobynn, Aelin'in avucundaki kalın yara izine –Nehemia'ya Eyllwe'yi özgürlüğüne kavuşturmak için ettiği yeminin kanıtına– baktı. Cık cık etti. "Bedeninde bunca yeni yara izi görmek yüreğimi sızlattı."

"Ben bu izleri seviyorum." Doğruydu bu.

Arobynn oturduğu yerde kıpırdandı. Tüm hareketleri gibi bunu da kasten yapmıştı. Işık kulağından köprücükkemiğine kadar inen feci bir yara izini aydınlattı.

Aelin yüzünde karanlık bir gülümsemeyle "O izi de seviyorum," dedi. Demek tuniğin en üst düğmesi bu yüzden açıktı.

Arobynn akıcı bir zarafetle el salladı. "Wesley'den hatıra."

Arobynn'in neler yapabileceğini, nelere dayanabileceğini ha-

tırlatan bir yadigâr. Wesley, Aelin'ın tanıdığı en iyi savaşçılardan biriydi. Arobynn'le dövüşüp de sağ çıkmadıysa demek ki bunu başarabilecek çok az kişi vardı. "Önce Sam," dedi Aelin, "sonra ben, sonra da Wesley. Nasıl bir zorba oldun böyle. Hisarda sevgili Tern'den başka biri kaldı mı, yoksa canını sıkan herkesi öldürdün mü?" Aelin barda oyalanan Tern'e baktı. Sonra da odanın bir yanında ayrı masalarda oturan ve Aelin'ın her hareketini izlemiyormuş gibi görünmeye çalışan diğer iki suikastçıya. "En azından Harding ve Mullin de hayattaymışlar. Fakat onlar kıçını öpmekte hep çok usta olduklarından onları öldürmeye gönlünün razı geleceğini hayal etmekte zorlanıyorum."

Pes bir kahkaha. "Oysa adamlarımın kalabalıkta iyi gizlendiklerini düşünüyordum ben de." Arobynn şarabını yudumladı. "Belki eve döner ve onlara biraz ders verirsin."

"Ev. Bir başka sınav, bir başka oyun. "Bak ne diyeceğim, dalkavuklarına ders vermek beni hep mutlu eder. Fakat burada kalacağım yer hazır."

"Ziyaretin tam olarak ne kadar sürecek?"

"Gerektiği kadar." Aelin onu yok edip ihtiyacı olanı alana kadar.

Arobynn tekrar içmeye başlayıp "Eh, bunu işittiğime memnun oldum," dedi. Şüphesiz bu içki onun için özel olarak getirilmişti. Zira karanlıklar tanrısının ateşler diyarı adına, Arobynn barda satılan o sulandırılmış sıçan kanını asla içmezdi. "Yaşananlar düşünüldüğünde en az birkaç hafta buradasın demek ki."

Aelin'ın damarlarına buz yürüdü. Arobynn'e hımbıl bir sırıtışla karşılık verirken onu yıllardır gözeten ikiz tanrıçalar Mala ve Deanna'ya dua etmeye başladı.

Arobynn kadehindeki şarabı çalkalayıp "Neler olduğunu *biliyorsun*, değil mi?" diye sordu.

Aşağılık herif. Aelin'a bilmediğini kabul etmeye zorladığı için aşağılığın tekiydi. "Kraliyet muhafızlarının şu harika, yeni üniformalarıyla bir ilgisi var mı bunun?" *Sakın Chaol'un ya da Dorian'ın başına bir şey gelmiş olmasın, Sakın Chaol'un ya da Dorian'ın başına bir şey gelmiş olmasın, sakın...*

"Yo, hayır. O adamlar şehrimize yeni ve hoş bir dokunuş oldular sadece. Yardımcılarım onlara eziyet etmeye bayılıyorlar." Arobynn kadehi dikti. "Fakat kralın yeni muhafızının olanlar sırasında orada bulunduğuna bahse girebilirim."

Aelin kalan bir parça sağduyusunu da yiyip kemiren paniğe rağmen ellerinin titremesine engel olabildi.

"O gün cam şatoda neler olduğunu kimse tam olarak bilmiyor," diye söze girdi Arobynn.

Aelin döndüğünde kötü haberler almak için mi Wendlyn'de onca güçlüğe göğüs germiş, onca sorunun üstesinden gelmişti?.. Keşke Rowan yanında olsaydı. Keşke onun çam ve karın karıştığı kokusunu içine çekebilse, Arobynn ona kalbini paramparça edecek hangi haberi verirse versin Fey savaşçısının ona destek çıkıp parçaları birleştirmesine yardım edeceğini hissedebilseydi.

Fakat Rowan okyanusun diğer yanındaydı. Aelin, Rowan'ın asla Arobynn'in yüz mil yakınına gelmemesi için dua etti.

"Neden anlamıyorsun?" dedi Aelin. "Bugün birkaç saat uyumak istiyorum." Yalan değildi bu. Aldığı her nefeste bitkinlik kemiklerini daha da sıkıca sarıyordu.

"Aslında," dedi Arobynn "birbirinize ne kadar yakın olduğunuzu ve senin *becerilerini* hesaba katarak bir şekilde olanları sezeceğini düşünmüştüm. Ya da en azından ona yöneltilen suçlamalardan dolayı haberin kulağına geleceğini."

Pislik herif bunun her saniyesinin keyfini çıkarıyordu. Eğer Dorian öldüyse ya da yaralandıysa...

"Kuzenin Aedion ihanetten tutuklanıp hapsedildi. Rifthold'daki asilerle işbirliği yapıp kralı devirmek ve tahta seni oturtmakla suçlandı."

Dünya durdu.

Durdu. Sonra yeniden döndü. Sonra yine durdu.

"Fakat," diye devam etti Arobynn, "anlaşılan senin onun bu küçük entrikasından haberin yoktu. Bu da bana kralın sadece ateş püskürten orospu kraliçeyi yeniden bu kıyılara çekmek için bir bahane aramış olabileceğini düşündürdü. Aedion'ın idamı üç gün

sonra prensin doğum günü partisinde bir numaralı eğlence olacak. Bunun bir *tuzak* olduğu bariz, değil mi? Planı ben yapsam daha incelikli olurdum. Fakat kralı sana yüksek sesle mesaj gönderdiği için suçlayamazsın."

Aedion. Aelin zihnini bulandıran düşünceleri dizginleyip bir kenara bıraktı. Ardından karşısındaki suikastçıya odaklandı. Ortada gerçekten iyi bir sebep olmasa Arobynn ona Aedion'dan bahsetmezdi.

"Peki neden beni uyarıyorsun?" diye sordu Aelin. Kral, Aedion'ı esir almıştı; Aedion darağacına gidecekti. Aelin'ı tuzağa düşürmek için. Aelin'ın tüm planları suya düşmüştü.

Hayır... O planları hâlâ gerçekleştirebilir, hâlâ yapması gereken yapabilirdi. Fakat Aedion... Öncelik onda olmalıydı. Sonrasında Aedion, Aelin'dan nefret etse, yüzüne tükürüp ona bir hain, bir fahişe ve yalancı bir katil olduğunu söylese bile. Aelin'ın yaptıkları ve dönüştüğü şey Aedion'ın gücüne gidecek olsa da onu kurtaracaktı.

Arobynn banktan kalkıp "Bunu bir iyilik addet," dedi. "İyi niyetimin bir nişanesi olarak gör."

Aelin haberlerin gerisinin de olacağını düşündü. Belki de az önce şimdi oturduğu bankı ısıtan bir yüzbaşıyla ilgili bir şeyler.

Aelin da kalkıp bölmeden çıktı. Onları Arobynn'in dalkavukları dışında casusların da izlediğini, bu casusların onun geldiğini gördüklerini, barda beklediklerini ve sonra bu bölmenin yanına geldiklerini biliyordu. Eski efendisinin de bunu bilip bilmediğini merak etti.

Aelin'dan bir baş daha uzun boylu olan Arobynn ona gülümsemekle yetindi. Sonra elini uzattı. Aelin onun parmaklarını yanağından aşağı kaydırmasına ses etmedi. Arobynn'in parmaklarındaki nasırlar onun hâlâ ne sıklıkta antrenman yaptığını belli ediyordu. "Senden bana güvenmeni beklemiyorum; beni sevmeni de."

O cehennemi, acı dolu günlerde Arobynn sadece bir kez Aelin'a bir şekilde sevgi beslediğini söylemişti. Aelin, Sam'le gitmek üzereyken Arobynn, Aelin'ın depodan bozma dairesine gelip ona kalması için yalvarmış ona gideceği için öfkeli olduğunu ve yaptığı her şeyin, tüm o korkunç planları hisardan ayrılacağı için ger-

çekleştirdiğini iddia etmişti. Aelin asla Arobynn'in o sözcüklerle –*seni seviyorum*– ne kastettiğini bilememişti. Fakat takip eden günlerde, Rourke Farran'ın onu uyuşturup kirli ellerini bedeninde gezdirmesinin, ardından bu sözlerin yalan olduğunu düşünmeye meyletmişti. O zindanda çürümesinin ardından.

Arobynn'in bakışı yumuşadı. "Seni özledim."

Aelin ondan uzaklaştı. "Tuhaf... Bu sonbahar ve kış Rifthold'daydım ve hiç beni görmeye çalışmadın?"

"Buna nasıl cesaret edebilirdim ki? Beni gördüğün yerde öldüreceğini düşünüyordum. Fakat bu akşam nihayet döndüğünü haber aldım. Hakkındaki fikirlerinin değişeceğini umdum. Seni buraya getirmek için kullandığım yöntemler...dolambaçlı olduysa beni affet."

Bir başka hamle ve karşı hamle. "Nasıl"ın itirafı. "Niçin"in değil. Aelin "Senin ölüp ölmediğine aldırış etmekten daha önemli işlerim var."

"Doğru. Fakat sevgili Aedion'ın ölmesini fazlasıyla önemseyeceğinden eminim." Aelin'ın kalbi küt küt atıyordu. Kendisini hazırladı. Arobynn "Tüm imkânlarım emrine amade," dedi. "Aedion kraliyet zindanında. Başında gece gündüz nöbetçiler var. Herhangi bir şekilde yardıma, desteğe ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Ne karşılığında?"

Arobynn bir kez daha Aelin'ı süzdü. Bir kardeş ya da baba bakışını hiç mi hiç andırmayan bakış karşısında Aelin'ın içi kalktı. "Bir iyilik... Sadece bir iyilik." Aelin'ın kafasının içinde uyarı çanları çalıyordu. Valg prenslerinden biriyle pazarlık etse bundan iyiydi. Arobynn "Şehrimde gezinen yaratıklar var," dedi. "İnsan bedenlerini giysi gibi giyen yaratıklar. Onların ne olduklarını öğrenmek istiyorum."

Şimdi ortada çözülemeyecek kadar çok düğüm vardı.

Aelin dikkatle "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Bu yaratıklardan bazıları kralın yeni muhafız alayındaki bazı komutanların yerine geçmiş. Büyüye sempati besleyen ya da zamanında büyü gücü olan kişileri yakalıyorlar. Her gün gün-

doğumunda ve günbatımında idamlar gerçekleşiyor. Bu *şeyler* o insanlardan besleniyor sanki. Onların rıhtımda gezindiğini fark etmediğine şaşırdım."

"Bana göre hepsi canavarlar." Fakat Chaol görünüş açısından onlara benzemediği gibi Aelin yaratıklardan birinin onun yerine geçtiğine dair bir hisse kapılmamıştı. Küçük bir teselli.

Arobynn bekledi.

Aelin da.

Sessizliğini ilk bozan Aelin oldu. "O halde benim sana yapacağım iyilik de bu mu olacak? Bildiklerimi anlatmam mı?" Aelin'ın gerçekleri bildiğini inkâr etmesinin ya da Arobynn'in onun gerçekleri bildiğini nereden öğrendiğini sormasının fazla faydası olmazdı.

"Kısmen."

Aelin burnundan güldü. "Bir fiyatına iki iyilik demek? Tam senden beklenecek bir şey."

"Aynı paranın iki farklı yüzü."

Aelin, Arobynn'e donuk bir bakış atıp "Yıllarca bilgi çalarak ve tuhaf, kadim bir gücü kullanarak kral büyüyü boğarken bir yandan da gitgide büyüyen ordusu için insan bedenlerini işgal edebilen kadim iblisleri çağırdı. Kral, iblislerin insanların bedenlerini işgal edebilmeleri için siyah taştan yüzükler ya da tasmalar kullanıyor ve eskiden büyü gücü olan kişileri hedef almasının nedeni bu insanların büyü yeteneklerinin iblislerin onların bedenlerine yerleşmelerini daha kolay kılması." Gerçek, gerçek, gerçek... Fakat gerçeğin tamamı değildi bu. Aelin, Wyrd işaretlerinden ya da Wyrd anahtarlarından bahsetmeyecekti. Arobynn'e bunları asla anlatamazdı. "Şatodayken kralın kontrolü altına aldığı bazı adamlarla karşılaştım. O güçten beslenerek güçlenen adamlar. Wendlyn'deyken de kralın hayal bile edilemeyecek güçteki bir iblisin ele geçirdiği bir generaliyle karşılaştım."

Arobynn "Narrok," diye mırıldandı. Dehşete düşmüş ya da şoke olmuşsa bile yüzünden bunlar kesinlikle okunmuyordu.

Aelin başını salladı. "Yaşamla besleniyorlar. O tür bir prens ruhunu emip senden beslenebilir." Aelin yutkundu. Dili damağı

gerçek bir korkuyla kurumuştu. "Şu gördüğün adamların –şu komutanların– tasmaları ya da yüzükleri var mı?" Chaol'un ellerinde hiçbir şey yoktu.

"Sadece yüzükleri var," dedi Arobynn. "Arada bir fark var mı?"

"Sanırım bir prensi ancak bir tasma zaptedebiliyor; yüzükler ise o kadar güçlü olmayan iblisler için."

"Nasıl öldürülüyorlar?"

"Ateş," dedi Aelin. "Prensleri ateşle öldürdüm."

"Hah. Anladığım kadarıyla bilindik ateş değil bu." Aelin başını salladı. Arobynn "Ya yüzükleri varsa?" diye sordu.

"Öyle birinin kalbine kılıç saplandığında öldüğünü gördüm." Chaol, Cain'i o kadar kolay öldürebilmişti. Küçük bir teselli de olsa... "Tasmalı olanların kafasını uçurmak işe yarayabilir."

"Ya eskiden o bedenlerin sahibi olan kişiler? Ölüyorlar mı?"

Aelin'in gözlerinin önüne Narrok'un yakaran, ferahlamış yüzü geldi. "Belli ki öyle."

"Senden onlardan birini esir alıp hisara getirmeni istiyorum."

Aelin afalladı. "Kesinlikle olmaz. Hem neden yapacakmışım ki bunu?"

"Belki işime yarayacak bir şeyler söyleyebilir bana."

"Git kendin yakala," diye çıkıştı Aelin. "Bana da yapmam için başka bir iyilik bul."

"O şeylerle çarpışıp hayatta kalan tek kişi sensin." Aborynn'in bakışında merhametten eser yoktu. "Benim için bir ara onlardan birini yakalarsan sana kuzenini kurtarmanda yardımcı olurum."

Valg ırkından biriyle yüzleşmek, en güçlülerinden biri olmasa bile...

"Önce Aedion," dedi Aelin. "Aedion'ı kurtarırız. Sonra sana iblislerden birini getirmek için canımı tehlikeye atarım."

Arobynn kendisinin gizlediği tılsımla o iblisi kontrolü altına alabileceğini fark ederse halimiz haraptı.

"Tabii," dedi Arobynn.

Aelin bunun aptalca olduğunu bilse de sonraki soruyu soramadan edemedi. "Amacın ne?"

"Burası benim şehrim," diye mırladı Arobynn. "Ne yöne gittiği beni ilgilendiriyor. Mevcut hali yatırımlarıma zarar veriyor. Ayrıca gece gündüz beslenen kargaların seslerinden de bıktım."

Eh, en azından bir konuda hemfikirdiler. "Katıksız bir iş adamısın, değil mi?"

Arobynn âşık bakan gözlerini Aelin'a dikmeye devam etti. "Her şeyin bir bedeli var." Aelin'ın elmacıkkemiklerine küçük bir öpücük kondurdu. Dudakları yumuşak ve sıcaktı. Aelin içini saran ürpertiyle mücadele etti. Sonra ağzını kulağına yaklaştıran Arobynn'e sokuldu. Arobynn ona "Hatamı telafi etmem için ne yapmam gerektiğini söyle bana," diye fısıldadı. "Bana sıcak korların üzerinde sürünmemi, çivili bir yatakta uyumamı, etimi kesmemi söyle. Söyle ve olmuş say. Fakat daha önce olduğu gibi sana göz kulak olmama izin verin. O... delilik yüreğimi zehirlemeden önce olduğu gibi. Beni cezalandır, bana işkence et, beni mahvet. Fakat bırak sana yardım edeyim. Benim için şu küçük iyiliği yap ve dünyayı ayaklarının altına sermeme izin ver."

Aelin'ın boğazı kurudu. O yakışıklı ve aristokrat yüze, hüzünle ve neredeyse tadını dilinde hissettiği bir yırtıcılıkla parıldayan gözlere bakmasına yetecek kadar geri çekildi. Yoksa Arobynn onun Chaol'la geçmişini biliyordu da bunun için mi yüzbaşıyı oraya çağırmıştı?.. Amacı ondan bilgi koparmak, onu sınamak mıydı? Ya da hakimiyetinden emin olmak için tuhaf bir yöntem miydi bu?" "Senden hiçbir şey..."

"Yo, henüz değil," dedi Arobynn. Uzaklaştı. "Henüz bunu söyleme. Bir gece düşün. Fakat bunu yapmadan önce de belki bu gece tünellerin güneydoğu kısmına bir ziyarette bulunsan iyi olabilir. Aradığın kişiyi bulabilirsin." Bu bilgiyi alırken Aelin'ın yüzü hareketsiz hatta sıkkındı. Arobynn kalabalık salona doğru hareketlendi. Orada üç suikastçı tetikte bekliyordu. Arobynn dönüp Aelin'a baktı. "Sen iki yılda bu kadar değişiyorsun da benim değişmeye hakkım yok mu?"

Bu sözlerin ardından Arobynn masaların arasından sallana sallana geçti. Tern, Harding ve Mullin ona yetişirken Tern bir kez

Aelin'a baktı. Aelin'ın ona yaptığı müstehcen el hareketini ona iade etmek için. Fakat Aelin'ın gözü sadece Suikastçılar Kralı'nın onun zarif ve güçlü adımlarının ve asilzade giysileri altında gizlenen savaşçı bedeninin üzerindeydi.

Yalancı. Eğitimli, kurnaz yalancı.

Aelin'ın Arobynn'in dudaklarının hayalet damgasının hâlâ fısıldadığı yanağına ve nefesinin sıcaklığının hâlâ taze olduğu kulağına çevrilen çok sayıda göz vardı.

Aşağılık herif. Aelin salonun diğer yanındaki dövüş çukurlarına, dişleriyle tırnaklarıyla hayatlarını kazanmaya çalışan fahişelere; Mahzenler'in kan, keder ve acıdan epeydir para kazanan işletmecilerine baktı. Neredeyse genç, güçlü ve azametli Sam'i kavga ederken gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Aelin eldivenlerini taktı. Rifthold'dan ayrılıp tahtını geri almadan önce ödenmesi gereken pek çok borç vardı. Hemen başlayacaktı. Öldürme havasında olduğu için şanslıydı.

Arobynn'in asıl niyetini açık etmesi ya da Adarlan Kralı'nın adamları Aelin'ın geride özenle bıraktığı izleri bulması an meselesiydi. Biri Aelin'ın peşine takılacaktı. Merdivenin yukarısındaki metal kapının ardındaki bağırışların ardından gelen mutlak sessizliğe bakılırsa belki de birazdan olacaktı bu. En azından Aelin'ın planının bu kadarı yolunda gidiyordu. Chaol'la sonra ilgilenecekti.

Eldivenli eliyle Arobynn'in masada bıraktığı bakır sikkelerden birini aldı. Önce kralın paranın bir tarafındaki gaddar, acımasız profiline, sonra da diğer yandaki kükreyen ejderhaya dil çıkardı. Tura gelirse Arobynn ona yine ihanet edecekti. Yazı gelirse de kapının diğer yanındakiler kralın adamlarıydı. Merdivenin yukarısındaki kapının gıcırtıyla açılmasıyla serin hava içeri aktı.

Yüzünde yarım yamalak bir gülümseme olan Aelin parayı başparmağıyla havaya fırlattı.

Taş merdivenin tepesinde siyah üniformalı dört adam bedenlerine bağlı amansız bir dizi silahla belirdiğinde para hâlâ havada dönüyordu. Bakır masaya çarpıp ejderha loş ışıkta parladığında Aelin Galathynius kan dökmeye hazırlanmıştı bile.

4

Aedion Ashryver öleceğini biliyordu. Hem de yakında.

Tanrılarla pazarlık yapmaya gerek görmedi. Zaten yakarışlarına asla yanıt vermezlerdi.

Bir savaşçı ve general olduğu yıllarda şu ya da bu şekilde öleceğinin hep farkındaydı. Tercihen savaş alanında, ateşin etrafında söylenecek bir şarkıya ya da anlatılacak bir öyküye konu olacak bir şekilde ölmek isterdi.

Oysa onu bekleyen o tür bir ölüm değildi.

Ya onun ölümünden mümkün olduğunca faydalanmak isteyen kralın planladığı şu büyük etkinlikte –artık her ne ise– idam edilecek ya da bu pis kokulu, rutubetli hücrede bedenini ağır ağır ve kararlılıkla tahrip eden enfeksiyon onu öldürecekti.

Enfeksiyon başta böğründe küçük bir yaraydı. O canavar Sorscha'yı öldürdüğünde giriştiği kavganın hatırasıydı. Kendisini gözden geçiren muhafızlardan kaburgalarındaki kesiği gizlemiş, kral onu Aelin'a karşı kullanamadan ya kan kaybıyla ya da yaranın iltihap kapmasıyla ölmeyi ummuştu.

Aelin. Aedion'ın idamı Aelin'a hazırlanmış bir tuzak, gelip onu kurtarma riskini alması için atılacak bir yemdi. Aedion bunun gerçekleşmesine göz yummadan ölecekti.

Sadece yaranın bu kadar acı vereceğini ummamıştı.

Ona günde iki kez kıs kıs gülerek yiyecek ve su veren muhafız-

lardan ateşi olduğunu saklamıştı. Yüzünü asıp sessiz kalmayı tercih ediyormuş, pes edip sinsi ve küfürbaz bir hayvan olmayı bırakmış gibi davranıyordu. Korkaklar ona kollarını uzatacak kadar yaklaşamıyorlardı. Ayrıca ayağa kalkıp birkaç adım yürümesini mümkün kılan zincirleri koparmaktan artık vazgeçtiğini de fark etmemişlerdi. Artık bedeninin ihtiyaçlarını karşılamak haricinde ayağa pek kalkmadığını da. Onu bu esnada izlemeleri Aedion'ın aşina olduğu bir aşağılama şekliydi.

En azından tasmalardan birini zorla boynuna geçirmişlerdi. Her şeyin sarpa sardığı o gece kralın tahtının yanında gördüğü tasma gibi bir tasma. Aedion o Wyrd taşı tasmanın kralın oğlu için ayrıldığına bahse girebilirdi. Prensin babasının ona bir köpek gibi tasma takmadan ölmesi için dua etti.

Aedion küflü hasır minderinin üzerinde kıpırdandı. Kaburgalarındaki büyük acı yüzünden haykırmamak için kendisini tuttu. Yara günbegün kötüleşiyordu. Damarlarında akan seyrelmiş Fey kanı o zamana kadar onu hayatta tutan yegâne şeydi. Kanı onu ümitsizce iyileştirmeye çalışsa da yakında damarlarındaki o ölümsüz asalet enfeksiyona boyun eğecekti.

Bu Aedion'a büyük bir ferahlık getirecekti. Aelin'a karşı kullanılamayacağını ve kırılmış kalbinde onca yıldır gizlice yer açtıklarını görecek olması Aedion için kutsal bir ferahlık olacaktı.

Bu yüzden başlayan hummanın bedenine batırdığı acı iğnelerine, bulantı ve ağrılı krizlere direndi. Yakında... Yakında ölüm onu kucaklayacaktı.

Aedion sadece ölümün Aelin gelmeden kendisine ulaşmasını ümit ediyordu.

5

Aelin kenar mahallelerin kıvrımlı sokaklarında koşup kana bulanmış dövüş bıçaklarını arkasında kan damlalarından bir iz bırakmamak için kınlarına sokarken pekâlâ gecenin *kendi kanının dökülmesiyle* de son bulabileceğini fark etti.

Cambrian Dağları'nda aylarca koşmasının sayesinde nefesi kesilmemiş, zihni bulanmamıştı. Deri avcılarıyla savaştıktan, küçük birer kulübe büyüklüğündeki kadim yaratıklardan kaçtıktan ve dört iblis prensi yaktıktan sonra peşine yirmi adamın düşmesi o kadar da korkutucu değildi.

Yine de bu epey zor bir işti. Muhtemelen kendisi için iyi noktalanmayacak da bir iş. Chaol'dan hiç iz yoktu. Mahzenler'e dalan adamlar onun ismini bile fısıldamamışlardı. Aelin adamların hiçbirini tanımasa da Wyrd taşıyla temasa giren ya da taş tarafından yozlaştıranların *tuhaflığını* hissedebiliyordu. Görünürde ne tasmalar ne de yüzükler vardı. Fakat bu adamların içinde bir şeylerin çürüdüğü belliydi.

En azından Arobynn, Aelin'a ihanet etmemişti. Yine de o gittikten sadece dakikalar sonra kralın yeni muhafızlarının Aelin'ın limandan gelirken gerisinde bıraktığı dolambaçlı izleri nihayet bulmaları *ne tesadüftü*. Belki de bu bir sınavdı; Aelin'ın küçük anlaşmalarını kabul edecek olursa yeteneklerinin hâlâ Arobynn'in standartlarına uygun olup olmadığını görmek için. Aelin beden-

leri artarda deşerek ilerlerken Arobynn'in tüm o akşamın *onun için de* bir sınav olduğunu ve bu adamları dosdoğru Mahzenler'e Aelin'ın getirdiğini fark edip etmediğini merak ediyordu. Arobynn kendisine onca para getiren haz salonundan geriye ne kaldığını görünce kim bilir ne kadar öfkelenecekti?

Haz salonu Sam'i katledenlerin ve bunu yaparken her anından zevk alanların da kasalarını doldurmuştu. Mahzenlerin şimdiki sahibinin, eskiden Rourke Farran'ın astı olan et ve uyuşturucu satıcısının kazara Aelin'ın bıçaklarıyla –defalarca– buluşması da ne talihsizlikti!

Aelin Mahzenler'den geriye kan ve tahta parçaları bırakmıştı. Bunun insaflı olduğunu düşünüyordu. Büyüsünü kullanmış olsa mekân küle dönerdi. Fakat büyü gücü yoktu ve Aelin ara sokakta koşarken ölümlü bedeninin aylar süren zorlu eğitime rağmen ağırlaşıp hantallaştığını hissetti. Ara sokağın diğer ucundaki geniş cadde fazla aydınlık ve açıktı.

Aelin tuğla bir binanın duvarına yığılmış, kırık kasalardan ve çöplerden oluşan yığına doğru döndü. Yığın yeterince yüksek olduğundan doğru zamanlamayla bir iki metre yukarıdaki pencere pervazına zıplayabilirdi.

Arkasından giderek yaklaşan telaşlı adımların ve bağırışların geldiğini işitti. Onca yol boyunca peşinden gelebildiklerine göre bu muhafızlar gerçekten hızlı olmalıydılar.

Eh, lanet olsun.

Aelin kasaların üzerine sıçradı. Üstünde dengede durmaya çalıştığı yığın sağa sola sallanırken Aelin'ın her hareketi kısa, hızlı ve dengeliydi. Bir tek yanlış adım atsa göçen çürük tahtaların içine düşebilir ya da yığını devirebilirdi. Kasalar gıcırdarken Aelin gitgide yukarı çıktı. Ta ki zirveye varana ve sarkan pencere pervazına sıçrayana dek.

Tuğlaları çok sıkıca kavrayan parmakları acıdı. Eldivenlerin içindeki tırnakları kırıldı. Dişlerini sıkan Aelin kendisini çıkıntıya çekip açık pencereden geçti.

Dar mutfağı incelemek için kendisine iki kalp atımı süre tanı-

dı: Karanlık ve temiz mutfağın ötesindeki dar koridorda bir mum yanıyordu. Bıçaklarını ellerine aldı. Aşağıdaki ara sokaktaki bağırışlar gitgide yaklaşırken koridora doğru koştu.

Birinin evi... Burası birinin eviydi. Aelin da o adamları bu eve çekiyordu. Koridorda koştu. Ahşap yer döşemeleri botlarının altında titrerken etrafını kolaçan etti. İki yatak odası ve o iki odada insanlar vardı. Lanet olsun. *Lanet olsun!*

İlk odada üç erişkin kirli döşeklerde sere serpe yatıyordu. Diğer yatak odasında iki erişkin daha uyuyordu. Aelin hızla odanın yanından geçerken içeridekilerden biri hızla doğruldu. *"Kalkma,"* diye tısladı Aelin. Koridordaki son kapıya ulaşmadan önce yapabildiği uyarı sadece bu oldu. Kapının tokmağı altına bir sandalye sıkıştırılmıştı. Kenar mahalledeki güvenlik önlemi işte ancak bundan ibaretti.

Sandalyeyi dar koridorun duvarlarına doğru fırlattı. Sandalye hiç olmazsa Aelin'ın peşindekileri birkaç saniye yavaşlatırdı. Aelin'ın dairenin kapısını çekip açmasıyla zayıf kilit bir *çat* sesi çıkararak kırıldı. Hızlı bir hareketle geriye bir sikke fırlattı. Verdiği zarar ve daha iyi bir kilit için.

İleride diğer katlarda yaşayanlarla ortak kullanılan bir merdiven vardı. Ahşap basamaklar lekeli ve çürüktü. Merdiven boşluğu kapkaranlıktı.

Aelin koşarak merdivenden yukarı çıktı. Helezoni merdivenden döne döne çıkarken aldığı nefesler şimdi akciğerlerinin içinde cam parçaları gibiydi. Sonunda merdiven daraldı ve...

Aelin ses çıkarmaktan sakınmadan çatı kapısını çarparak açtı. Adamlar zaten onun nerede olduğunu biliyorlardı. Sıcak gece havası onu boğar gibi oldu. Havayı içine çekip çatıya ve aşağıdaki sokağa göz gezdirdi. Gerideki ara sokak çok genişti; solundaki geniş sokak da bir seçenek değildi. Fakat işte... Arka sokağın sonunda bir kanalizasyon ızgarası vardı.

Belki bu gece tünellerin güneydoğu kısmına bir ziyarette bulunsan iyi olabilir. Aradığın kişiyi bulabilirsin.

Aelin, Arobynn'in kimi kastettiğini biliyordu. Ondan bir başka

küçük hediye. Oyunlarının bir başka parçası.

Aelin kedi çevikliğiyle binanın yanındaki su borusundan aşağı indi. Yukarısında haykırışlar şiddetlendi. Adamlar çatıya varmıştı. Aelin kendisini besbelli idrar kokan bir birikintinin içine bıraktı. Düşüşün sarsıntısı henüz kemiklerine yayılırken koşmaya başlamıştı bile.

Izgaraya doğru koştu. Dizlerinin üzerine çöküp son birkaç metreyi yerde kayarak katetti. Parmaklarını ızgaraya geçirip kapağı açtı. Hızlı, çevik ve etkili.

Neyse ki aşağıdaki kanalizasyon boştu. Çoktan yükselip onu karşılayan kötü koku karşısında öğürmemek için kendisini tuttu.

Muhafızlar çatının kenarına göz atarken Aelin gitmişti bile.

Aelin kanalizasyondan nefret ediyordu.

Sadece pis, kötü kokulu ve kemirgenlerle dolu olduğu için değil. Aslında tünelleri biliyorsanız, kanalizasyon Rifthold'da görülmeden ve rahatsız edilmeden gezinmenin iyi bir yoluydu.

Aelin efendisini öldürmeyi planladığı ve onun bu planını pek de hoş karşılamayan bir koruma tarafından bağlanıp ölüme terk edildiğinden beri kanalizasyondan nefret ediyordu. Kanalizasyon taşmış, Aelin iplerden kurtulduktan sonra iğrenç suyun içinde – ciddi ciddi– yüzmüştü. Fakat çıkışın kapalı olduğunu görmüştü. Tesadüf eseri Sam onu boğulmasına ramak kala, kanalizasyon suyunun yarısını yutmuş halde kurtarmıştı.

Aelin'ın temizlenmesi için günler ve sayısız banyo gerekmişti. Bir de sonu gelmez kusmalar.

Bu yüzden o kanalizasyona inip ızgarasını kendi üzerine kapatırken... o gece ilk kez Aelin'ın elleri titredi. Fakat kendisini korkunun yankılarından sakinmaya zorlayıp loş, ay ışığının aydınlattığı tünellerde yürümeye başladı.

Kulak kesilerek.

Güneydoğuya dönüp kanalizasyon sisteminin ana damarlarından biri olan geniş ve kadim bir tünele girdi. Muhtemelen bu tünel Gavin Haviliard başkentini Avery Nehri'nin kıyısına kurmaya ka-

rar verdiğinden beri oradaydı. Aelin sık sık durup kulak kesilse de peşinden gelenlere dair hiçbir belirti yoktu.

Önünde dört farklı tünelin birleştiği bir kavşak belirdi. Adımlarını yavaşlatıp dövüş bıçaklarını avuçlarına aldı. İlk ikisi güvenliydi. Üçüncüsü yüzbaşı şatoya döndüyse Aelin'i dosdoğru ona götürürdü. Daha karanlık fakat geniş bir tüneldi bu. Dördüncüsü ise... güneydoğuya uzanıyordu.

Aelin'ın güneydoğu tünelinden sızan karanlığın olağan olmadığını anlaması için Fey duyularına ihtiyacı yoktu. Aelin'ın tepesindeki ızgaradan gelen ay ışığı o karanlığı dağıtamıyordu. O taraftan hiç gürültü de gelmiyordu. Sıçanların telaşlı ayak sesleri bile.

Arobynn'in bir başka numarası ya da hediyesi miydi bu? Aelin'ın takip ettiği cılız sesler bu yönden gelmişti. Fakat şimdi ses seda yoktu.

Kedi sessizliğiyle bulanık ışığın geçit vermez karanlığa karıştığı çizginin ötesine geçti. Sessizce eline bir taş alıp ilerideki karanlığın içine fırlattı.

Taş düştüğünde karşıdan bir ses gelmedi.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Aelin soğuk kadın sesine doğru dönerken fark ettirmeden bıçaklarının yönünü ayarladı.

Mahzenler'deki kapüşonlu muhafız Aelin'ın ancak yirmi adım kadar gerisinde, tünel duvarına yaslanıyordu.

Eh, en azından biri buradaydı. Chaol'a gelince...

Aelin muhafıza doğru yürürken bıçaklarından birini hazır tutarak tüm ayrıntıları dikkatle inceledi. "Ben de kanalizasyonda yabancılara sinsice yaklaşmayı tavsiye etmezdim."

Aelin bir iki metre yakınına kadar gelince kadın ellerini kaldırdı. Elleri zarif fakat yara izleriyle kaplıydı. Teninin bronzu yukarıdaki bulvarın sokak lambalarının soluk ışığında bile belli oluyordu. Aelin'a sessizce bu kadar yaklaşabildiğine göre –hem savaş hem de gizlilik alanında– eğitimli olmalıydı. Chaol Mahzenler'de arkasını kollaması için bu kadına güvendiyse kadın elbette ki yetenekli olmalıydı. Fakat Chaol nerelerdeydi?

Aelin elinde bıçaklarıyla "Rezil haz salonları ve kanalizasyonlar," dedi. "Hayatını yaşadığına şüphe yok, değil mi?"

Genç kadın duvardan ayrıldı. Mürekkep karası saçları kapüşonunun gölgeleri arasında iki yana sallandı. "Hepimiz kraldan maaş alacak kadar şanslı değiliz şampiyon."

Demek kadın Aelin'i tanımıştı. Asıl soru onu gördüğünü Chaol'a söyleyip söylemediği ve Chaol'un şu an nerede olduğuydu. "Sana o tünele neden taş atmamam gerektiğini sormamın bir sakınası var mı?"

Muhafız arkasındaki tünellerden kendisine en yakın olana işaret etti. Tünel aydınlığa ve açık havaya uzanıyordu. "Benimle gel."

Aelin kıkırdadı. "Bunun için bundan iyisini yapman gerek."

Uzun ince kadın Aelin'a biraz daha yaklaştı. Ay ışığı kapüşonlu yüzünü aydınlatıyordu. Ciddi fakat güzel bir yüzü vardı. Aelin'dan belki iki yaş büyüktü.

Yabancı biraz duygusuz bir ses tonuyla "peşinden yirmi muhafız geliyor ve yakında burayı da araştıracak kadar kafaları çalışıyor. Sana benimle gelmeni öneririm."

Aelin'ın içinden kadına cehenneme gitmesini söylemek gelse de bunun yerine gülümsedi. "Beni nasıl buldun?" Aslında Aelin'ın umurunda değildi bu. Sadece kadını biraz daha tartmak istiyordu.

"Şans. Gözcülük görevine çıkmıştım. Sokağa vardığımda yeni arkadaşlar edindiğini gördüm. Genellikle kanalizasyonda gezinen insanlara karşı politikamız önce saldırıp sonra soru sormaktır."

Aelin tatlılıkla "Bu 'biz' dediğin kimler?" diye sordu.

Kadın sadece parlak tünelde yürümeye başladı. Aelin'ın hâlâ elinde tuttuğu bıçaklarla hiç mi hiç ilgilenmiyordu. O halde kibirli ve aptal biriydi. "Benimle gelip muhtemelen öğrenmek istediğin bazı şeyleri öğrenebilirsin şampiyon. Ya da burada kalıp attığın taşa neyin yanıt verdiğini görmek istersin."

Aelin kadının sözlerini –ve o gece boyunca işittiklerini ve gördüklerini– zihninde tarttı. Omurgasından aşağı yürüyen ürpertiye rağmen muhafızın yanına gidip bıçakları bacaklarındaki kınlarına soktu.

Kanalizasyon pisliği içinde bir bloktan diğerine geçerlerken Aelin sessizliğini gücünü toplamak için kullandı.

Kadın çevik ve akıcı adımlarla bir tünelden çıkıp bir diğerine giriyordu. İkisi ilerlerken Aelin her bir dönüşü, tünellerin kendilerine özgü farklılıklarını, her ızgarayı ezberleyerek zihninde bir harita oluşturuyordu.

Nihayet Aelin "Beni nasıl tanıdın?" diye sordu.

"Seni aylar önce şehirde görmüştüm. Mahzende seni hemen tanıyamamamın nedeni saçlarının kızıl rengi oldu."

Aelin göz ucuyla kadını izliyordu. Yabancı, Chaol'un gerçekte kim olduğunu bilmiyor olabilirdi. Chaol ona kendisini farklı bir isimle tanıtmış olabilirdi. Öte yandan, kadın Aelin'ın aradığını düşündüğü şey –artık her ne ise– hakkında bilgisi olduğunu iddia ediyordu.

Kadın soğuk ve sakin bir sesle "Muhafızlar seni tanıdıkları için mi peşinde yoksa sebep Mahzenler'de çıkarmak için can attığın kavga mı?"

Yabancıya bir puan. "Neden sen bana söylemiyorsun? Muhafızlar Yüzbaşı Westfall'un emrinde mi?"

Kadın sessizce güldü. "Hayır. O muhafızlar ondan emir almıyorlar." Aelin rahat bir nefes almamak için kendisini tuttu. Yine de kafasının içinde bin soru vardı.

Aelin'ın çizmeleri ona huzursuzluk verecek kadar yumuşak bir şeyi ezdi. Aelin ürpertisini bastırırken kadın bir başka uzun tünelin girişinde durdu. Dağınık bir şekilde yerleştirilmiş ızgaralardan gelen ay ışığı tünelin ilk yarısını aydınlatıyordu. Diğer uçta ise doğal olmayan bir karanlık vardı. Aelin karanlığa bakarken üzerine yırtıcı bir hayvanın hareketsizliği çöktü. Sessizlik. Mutlak bir sessizlik.

"Bu taraftan," dedi yabancı. Tünelin kenarına inşa edilmiş, yüksekte kalan, taş bir yürüme yoluna yaklaştı. Aptal... Sırtını öyle dönmekle aptallık etmişti. Aelin'ın bıçaklarından birini kınından çektiğini görmemişti bile.

Yeterince yol gitmişlerdi.

Kadın yürüme yoluna uzanan dar, düzgün basamaklara çıktı. Adımları geniş, hareketleri zarifti. Aelin en yakın çıkışlarla arasındaki mesafeyi, tünelin ortasında akan küçük çayın derinliğini hesapladı. Su gerekirse bir cesedi içine atabileceği kadar derindi.

Aelin bıçağının açısını ayarlayıp kadının arkasına geçti. Bir âşık kadar yakınına gelip bıçağı boğazına dayadı.

6

Hançeri kadının boynuna daha da sertçe yaslayan Aelin "Tek cümle hakkın var," dedi. "Beni gırtlağını kesmemeye ikna etmek için bir cümle."

Kadın merdivenden indi. Aelin yan tarafında gizlediği silahlara hamle yapmadığı için kadının hakkını teslim etmeliydi. Sırtı Aelin'ın göğsüne dayalı kadının silahlarına erişmesi zaten mümkün değildi. Yutkunmasıyla pürüzsüz tenine Aelin'ın yasladığı hançere değen gırtlağı yukarı aşağı hareket etti. "Seni yüzbaşıya götüreceğim."

Aelin hançeri kadının boğazına biraz daha yasladı. "Boğazına bıçak dayayan birini pek de ikna edecek bir cümle değil bu."

"Üç hafta önce saraydaki konumundan vazgeçip kaçtı. Davamıza destek vermek için. *Asilere.*"

Aelin'in dizleri çözülecek gibi oldu.

Aelin planlarına üç tarafı katması gerektiğini düşündü: Kral, Arobynn ve asiler... Aelin geçen kış Archer Finn'i doğradığı için asiler pekâlâ ona bedel ödetmek isteyebilirlerdi. Chaol onlar için çalışsa bile.

Bu düşünceyi onu daha fazla etkilemesine izin vermeden kafasından attı. "Ya prens?"

"Hayatta fakat hâlâ şatoda," diye tısladı asi. "Bıçağını boğazımdan çekmen için bu kadarı yeterli mi?"

Evet. Hayır. Chaol artık asiler için çalışıyorsa... Aelin bıçağını indirip gerileyerek yukarıdaki ızgaradan sızan ay ışığının altına geçti.

Asi dönüp bıçaklarından birine uzandı. Aelin cık cık etti. Kadının parmakları güzelce cilalanmış kabzanın üzerinde donakaldı.

Kapüşonunu çıkaran Aelin "Ben canını bağışlamaya karar vermişken bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" dedi. "Neden şaşırdığımı da bilmiyorum ya."

Asi bıçağını bırakıp kapüşonunu çıkardı. Güzel ve bronz yüzü ortaya çıktı. Yüzünde soğukkanlı ve korkusuz bir ifade vardı. Siyah gözleri Aelin'a çevrilip onu süzdü. Aelin dost mu yoksa düşman mıydı?

Asi sessizce "Bana buraya niye geldiğini söyle," dedi. "Yüzbaşı senin bizim tarafımızda olduğunu söylüyor. Fakat bu gece Mahzenler'de ondan saklandın."

Aelin kollarını kavuşturup arkasındaki rutubetli taş duvara yaslandı. "İsmini öğrenmekle başlayalım."

"İsmim seni ilgilendirmez."

Aelin bir kaşını kaldırdı. "Yanıtlar istiyorsun fakat karşılığında bana yanıtlar vermeyi reddediyorsun. Yüzbaşının seni toplantıya dâhil etmemesine şaşmamak gerek. Kurallarını bilmediğin oyunu oynaman güç olur."

"Bu kış olanları işittim. Depoya girip bizden birçok kişiyi öldürdüğünü. Asileri katlettin... Dostlarımı." Kadının yüzündeki o soğuk ve sakin maske seğirmedi bile. "Şimdi de senin başından beri bizim tarafımızda olduğuna inanmam gerekiyor demek. Sana karşı açık sözlü olamadığım için beni bağışla."

Aelin yumuşak bir sesle "Arkadaşlarımı kaçırıp onları döven kişileri öldürmemeli miyim?" dedi. "Elime dostlarımın *öldürüleceğine* dair tehdit mektupları ulaştığında şiddetle tepki vermemem mi gerekiyor? Canım dostuma suikast düzenleyen çıkarcı pisliğin karnını deşmemem mi gerekiyordu?" Aelin duvara yaslanmayı bırakıp uzun adımlarla kadına doğru yürüdü. "Benden özür dilememi mi isterdin? Bunların herhangi biri için dizlerine kapanıp

af mı dilemeliyim?" Asinin suratından hiçbir şey okunmuyordu. Bunun nedeni ya aldığı eğitim ya da içten gelen bir soğukluktu. Aelin burnundan güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden neden beni yüzbaşıya götürüp haklı olduğun saçmalıklarını sonrasına saklamıyorsun?"

Kadın bir kez daha karanlığa doğru bakıp başını hafifçe iki yana salladı. "Boğazıma bıçak dayamasan gideceğimiz yere vardığımızı söyleyecektim zaten." İlerideki tünele işaret etti. "Hoşgeldin."

Aelin bir an için kadını pis ve ıslak duvara çarpıp ona Kralın Şampiyonu'nun tam olarak kim olduğunu hatırlatmayı düşünse de hemen sonra kulaklarına karanlıktan gelen kesik kesik nefes sesleri ulaştı. Nefes alan ve fısıldaşan insanların sesleri.

Çizmeler taşın üzerinde kayıp takırdarken başka fısıltılar da geldi. Aelin'ın seslerini tanımadığı birileri *acele edin, sessiz olun* gibi şeyler söylüyor ve...

Aelin'in kasları bir erkek sesini işitmesiyle kilitleniverdi. "O gemi kalkana kadar yirmi dakikamız var. *Kımıldayın.*"

Aelin o sesi tanıyordu.

Yine de Chaol Westfall'un tünelin sonundaki karanlığın içinden sendeleyerek çıktığını gördüğünde yaşadığı hislerin üzerinde yarattığı etkiye kendisini hazırlayamadı. Chaol ve bir başka adam ortalarına aldıkları çok zayıf ve hareketsiz bir adamı taşırlarken bir başka silahlı adam onların arkasını kolluyordu.

Uzaktan bile yüzbaşının gözleri Aelin'ın gözlerini buluverdi.

Chaol gülümsemedi.

7

Toplamda iki yaralı vardı. Biri Chaol ve diğer adamın ortasında, yine bedeni çuval gibi sarkan diğer adam ise Aelin'ın tanımadığı iki adamın arasındaydı. Üç kişi ise –iki adam ve bir kadın– arkayı kolluyordu.

Asiye sadece şöyle bir bakıp geçtiler. Onun arkadaşlarıydılar.

Aelin kendisine doğru hızlı adımlarla ve silahları ellerinde gelen gruptakilerin her birinin gözlerinin içine baktı. Hepsinin üzerine kan sıçramıştı; Aelin'ın gayet aşina olduğu kızıl ve siyah kan. Ve neredeyse bilincini kaybetmiş olan iki kişi...

O bitkin ve tükenmiş bakışlara da gayet aşinaydı. O ikisinin gözlerindeki boşluğa. Aelin, Wendlyn'dekileri kurtarmakta gecikmişti. Fakat bir şekilde Chaol ve müttefikleri bu ikisini kurtarabilmişlerdi. Aelin'ın içini endişe sardı. Keşif... Aelin'ın yanında duran genç kadın ilerideki yolu keşfe çıkmıştı. Yolun bu kurtarma harekatı için güvenli olup olmadığına bakmıştı.

Arobynn'in sandığının aksine bu şehirdeki muhafızlar sıradan Valg tarafından yozlaştırılmamıştı.

Hayır, burada en az bir Valg prensi vardı. Karanlığa bakılırsa da bu tünellerdeydi. *Kahretsin.* Ve Chaol...

Chaol yaralı adamı taşıma görevini yanındakilerden birinin devralmasını bekledi. Sonra önden yürümeye başladı. Altı metre ötedeydi. Dört. Üç. Ağzının kenarından kan akıyordu. Alt dudağı

yarılmıştı. Çıkışa ulaşmak için *dövüşmüşlerdi...*

Aelin yanındaki kadına "Açıkla," diye fısıldadı.

Kadın "Bu bana düşmez," diye yanıt verdi.

Aelin ısrarcı davranmaya gerek duymadı. Şimdi, Chaol karşısındayken bunu yapmayacaktı. Yüzbaşının bronz gözleri Aelin'ın üzerindeki kana bakarken fal taşı gibi açılmıştı.

"Yaralı mısın?" diye sordu. Sesi hırıltılı çıkmıştı.

Aelin sessizce başını iki yana salladı. Tanrılar adına. *Tanrılar adına!* Aelin şimdi kapüşonsuz olan Chaol'un yüz hatlarını görebiliyordu... Chaol tam da anımsadığı gibiydi... O sert hatlı, yakışıklı yüz; belki eskisine göre bir nebze daha zayıf ve tıraşsız yüz. Fakat yine o aynı Chaol. Yine Aelin'ın zamanında... her şey değişmeden önce sevdiği o adam.

Oysa Aelin onu gördüğünde çok şey söyleyeceğini, yapacağını ve hissedeceğini sanmıştı.

Chaol'un yanağından aşağı uzanan ince uzun, beyaz bir yara izi vardı. O yarayı Aelin açmıştı. Nehemia'nın öldüğü gece Aelin Chaol'u yaralamış, onu öldürmeye çalışmıştı.

Öldürecekti de. Dorian onu durdurmasa.

O zamanda bile Aelin, Chaol'un yaptığının, seçtiği kişinin ikisinin arasındaki her şeyi sonsuza dek bitirdiğini anlamıştı. Unutamadığı, affedemediği yegâne şeydi bu.

Aelin'ın sessiz yanıtı yüzbaşıya yetmiş gibiydi. Aelin'ın yanındaki kadına –gözcüsüne– baktı. Ona rapor veren, *onun* gözcüsü. Chaol hepsine liderlik ediyormuş gibi.

"Yolun ilerisinde tehlike yok," dedi kadın. "Doğu tünellerden ayrılmayın."

Chaol başını salladı. Şimdi yanına ulaşan diğerlerine "Yürümeye devam edin," dedi. "Size birazdan yetişirim." Ne tereddüt ne de yumuşaklık vardı. Bunu yüzlerce kez yapmış gibi.

Grup hiç konuşmadan tünellerde yollarına devam etti. Aelin'ın yanından geçerken birbirlerine baktılar. Sadece genç kadın orada kaldı. İzliyordu.

Chaol kadının ismini emir verirmiş gibi söyledi. "Nesryn."

Nesryn, Aelin'a baktı. İnceliyor, hesap yapıyordu.

Aelin ona hımbıl bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Faliq," diye gürledi Chaol. Yanındaki kadın gece yarısı karası gözlerini ona çevirdi. Nesryn'in soyadı soyunu belli etmeye yeterli gelmiyorsa köşeleri biraz çekik, hafifçe sürme çekilmiş gözleri anne-babasının Güney Kıtası'ndan olduğunu belli ediyordu. Rifthold'un göçmenlere karşı pek de hoş olmayan politikaları düşünüldüğünde kadının soyunu gizlemeye çalışmaması, görevde bile gözlerinde sürme olması ilginçti. Chaol çenesiyle gözden kaybolmakta olan eşlikçilerine işaret etti. "Rıhtıma gidin."

"Birimizin burada kalması daha emniyetli olur." Yine o soğuk, sakin ses.

"Onların rıhtıma varmasına yardım et,. sonra zanaatkârlar semtine dön. Geç kalırsan garnizon komutanın dönüşünü fark edebilir."

Nesryn, Aelin'i tepeden tırnağa süzdü. Yüzündeki ciddi ifade hiç değişmedi. "Onun emriyle buraya gelmediğini nereden bileceğiz?"

Aelin, Nesryn'in kimi kastettiğini gayet iyi biliyordu. Genç kadına göz kırptı. "Buraya kralın emriyle gelseydim, Nesryn Faliq, dakikalar önce ölmüş olurdun."

Nesryn'in yüzünde ne Aelin'ın sözlerini gülünç bulduğunu ne de korktuğunu belli eden bir işaret vardı. Buz gibi olmak konusunda Rowan'ı yaya bırakırdı bu kadın.

Chaol, Nesryn'e sertçe "Yarın günbatımında," diye karşılık verdi. Tünele yönelmeden önce genç kadın gergin omuzlarla gözlerini ona dikti. Aelin onun su gibi hareket ettiğini düşündü.

Aelin, Chaol'a "Git," dedi. Sesi ince bir hırıltı gibi çıkmıştı. "Gidip onlara yardım etmelisin." Ya da her ne yapıyorsa onu yapmalıydı.

Chaol'un kanlı ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "Gideceğim. Birazdan."

Aelin'ı yanında gelmesi için davet etmemişti. Belki de Aelin ondan bunu istemeliydi.

"Geri döndün," dedi Chaol. Uzamış saçları aylar öncesine göre bakımsızdı. "Aedion... Sana tuzak kuracaklar."

"Aedion'dan haberim var." Tanrılar adına, Aelin, Chaol'a ne diyebilirdi ki?

Chaol başını dalgınca sallayıp gözlerini kırptı. "Sen... Farklı görünüyorsun."

Aelin kızıl saçlarından bir tutamı parmağına doladı. "Bariz bir şekilde."

"Hayır," dedi Chaol. Bir adım ilerledi. Fakat sadece bir adım. "Yüzün. Ayakta duruşun..." Başını iki yana sallayıp az önce içinden kaçtıkları karanlığa doğru baktı. "Benimle yürü."

Aelin kendisinden isteneni yaptı. Eh, buna yürümekten çok koşmadan mümkün olduğunca hızlı yürümek denebilirdi. Aelin, Chaol'un tünellerde koşan eşlikçilerinin seslerini işitebiliyordu.

Aelin'ın söylemek istediği tüm sözler başının içinde dönüp dolaşıyor, dışarı çıkmak için mücadele veriyordu. Fakat Aelin bu düşünceleri bir süre daha bastırdı.

Seni seviyorum... Aelin'ın gittiği gün böyle söylemişti Chaol. Aelin'ın verdiği yanıt ise sadece *"Üzgünüm"* olmuştu.

Aelin arkalarına bakıp "Bir kurtarma görevi demek?" dedi. Kaçanların takip edildiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Chaol evet demek yerine bir homurtu çıkardı. "Eskiden büyü gücü olanlar yine bulunup idam ediliyor. Kralın yeni muhafızları onları katliam meydanına götürecekleri zamana kadar tünellerde bekletiyorlar. Karanlığı seviyor gibiler... Ondan besleniyorlarmış gibi."

"Hapishanelere neden götürmüyorlar?" Hapishaneler Valg ırkı için bile epey karanlıktı.

"Hapishaneler fazla göz önünde. En azından mahkûmlar idam edilene dek Valg'lerin onlara yapacakları için."

Aelin'ın içi ürperdi. "Siyah yüzükleri var mı?" Chaol başını sallayarak karşılık verdi. Aelin'ın kalbi duracak gibi oldu. "Tünellere kaç kişi getirdikleri umurumda bile değil. Bir daha oralara adım atma."

Chaol kısa bir kahkahayla karşılık verdi. "Öyle bir seçenek yok. Tünellere gitmemizin nedeni bunu sadece bizim yapabilmemiz."

Kanalizasyon deniz kokmaya başladı. Aelin dönemeçleri doğru saydıysa Avery'ye yaklaşıyor olmalıydılar. "Açıkla."

"Sıradan insanların varlığını fark etmiyor ya da buna aldırmıyorlar. Sadece soylarında büyü olanları önemsiyorlar. Güçleri uykuda olanları bile." Chaol, Aelin'a yan yan baktı. "Bu yüzden Ren'i şehirden çıkması için kuzeye gönderdim."

Aelin az kalsın gevşek bir taşa takılıp düşecekti. "Ren...Allsbrook mu?"

Chaol başını yavaşça salladı.

Aelin'ın ayaklarının altındaki zemin sallanıyordu sanki. Ren Allsbrook. Terrasen'in bir başka çocuğu. Hâlâ hayattaydı. *Hayatta.*

"Olanlardan Ren sayesinde haberdar olduk," dedi Chaol. "Onların yuvalarından birine gittik. Gözlerini dosdoğru Ren'e çevirdiler. Nesryn ve ben yokmuşuz gibi davrandılar. Güçbela oradan çıktık. Ertesi gün Ren'i Terrasen'e gönderdim. Oradaki asileri bir araya getirmesi için. Buna çok da mutlu olmadı. İnan bana."

İlginç. İlginç ve büsbütün delice. "O yaratıklar iblis. Valg ırkı. Ve onlar..."

"İçindeki yaşamı kurutuyor, senden besleniyorlar. Sonra da kurbanlarını idam etmişler süsü veriyorlar, değil mi?"

"Bu bir şaka değil," diye çıkıştı Aelin. Rüyalarına kendisinden beslenen Valg prenslerinin üzerinde gezen elleri musallat oluyordu. Her defasında da çığlık atarak uyanıp kollarını ona başardıklarını, hayatta kaldıklarını hatırlatmak için yanında olmayan bir Fey savaşçısına uzatıyordu."

"Şaka olmadığının farkındayım," dedi Chaol. Gözleri Aelin'ın omzunun üzerinde ucu görünen Goldryn'e çevrildi. "Yeni kılıcın mı?"

Aelin başını salladı. Şimdi aralarında belki bir metre vardı. Bir metre artı onu özlemek ve ondan nefret etmekle geçen aylar. Aelin'in Chaol tarafından içine itildiği o derin çukurdan sürü-

nerek çıkmakla geçirdiği aylar. Fakat şimdi Aelin buradaydı... Üzgün olmadığını söylememek için çaba sarfetmesi gerekiyordu. Chaol'un yüzüne yaptıklarından dolayı değil, yer yer kırık kalbi iyileşse de artık Chaol'un... o kalbin içinde eskiden olduğu gibi bir yeri olmadığı için.

Yanındakilerin yeterince uzaklaştıklarından emin olunca "Kim olduğumu öğrendin," dedim.

"Gittiğin gün."

Aelin bir süre arkalarındaki karanlığa göz attı. Tehlike yoktu.

Chaol, Aelin'e yaklaşmadı. Ona sarılmaya, onu öpmeye hatta ona dokunmaya bile niyetli görünmüyordu. İleride, asiler daha küçük bir tünele girdiler. Aelin o tünelin dosdoğru kenar mahalledeki viran rıhtıma uzandığını biliyordu.

Chaol kısa bir sessizliğin ardından "Hızlı Ayak'ı aldım," dedi.

Aelin ağzından yüksek sesli bir nida çıkarmamaya çalıştı. "Nerede o?"

"Güvende. Nesryn'in babasının Rifthold'da popüler bir fırını var. İşleri de şehrin dışındaki tepelerde bir kır evi alacak kadar iyi gitmiş. Bana oradaki çalışanların Hızlı Ayak'a gizlice bakacaklarını söyledi. Hızlı Ayak koyunlara eziyet etmekten epey keyif alır gibiydi... Onu burada tutamadığım için üzgünüm. Fakat havladığı için..."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Aelin. "Teşekkür ederim." Başını yana eğdi. "Bir toprak sahibinin kızı bir asi demek?"

"Nesryn babası hiç istemese de şehir muhafızlarına katıldı. Onu yıllardır tanırım."

Aelin'ın sorusunu yanıtlamıyordu bu. "Güvenilir midir?"

"Dediğin gibi, buraya kralın emriyle gelmiş olsa şimdiye kadar hepimiz ölmüş olurduk."

"Doğru." Aelin yutkunup bıçaklarını kınlarına soktu ve sırf ellerini meşgul etmek adına eldivenlerini çekiştirdi. Chaol bir zamanlar ametist yüzüğünün olduğu boş parmağına baktı. Teni kumaştan içeri sızan kanla ıslanmıştı. Kanın bir kısmı kızıl, bir kısmı siyahtı ve kötü kokuyordu.

Chaol o boş noktaya baktı. Gözleri tekrar Aelin'ın gözlerine çevrildiğinde nefes alıp vermekte zorlanır oldu. Dar tünelin girişinde durdu. Aelin burasının sınır olduğunu fark etti. Chaol onun kendisini daha fazla izlemesini istemiyordu.

Aelin, Chaol konuşmaya fırsat bulamadan "Sana anlatacak çok şeyim var," dedi. "Fakat sanırım önce senin öykünü dinlemeyi tercih ederim. Buraya nasıl geldiğini, Dorian'a ve ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Aedion'a ne olduğunu. Her şeyi." *Bu gece Arobynn'le neden buluştuğunu da,* diye düşündü Aelin.

Chaol'un yüzündeki o kararsız şefkatin yerini sert ve ciddi bir kararlılık aldı. Aelin'ın kalbi bu ifade karşısında bir nebze kırıldı. Chaol'un ona söylemesi gereken her neyse hoş olmadığı belliydi.

Fakat Chaol ona sadece "Kırk dakika sonra benimle buluş," deyip kenar mahalledeki bir adresi verdi. "Önce şunla ilgilenmem gerek."

Chaol bir yanıt beklemeden tüneldeki arkadaşlarının peşinden koştu.

Aelin yine de onu takip etti.

Bir çatıdan kenar mahalledeki rıhtımı izleyen Aelin, Chaol ve yanındakilerin küçük bir tekneye yaklaştıklarını gördü. Mürettebat demir atmaya cesaret edememişti. Sadece tekneyi asilerin taşıdıkları hareketsiz bedenleri onları bekleyen denizcilere aktarmalarına yetecek kadar bir süre için çürük iskele babalarına bağladılar. Sonra Avery Nehri'nin karanlık kıvrımına doğru kürek çektiler. Aelin nehrin ağzında onları daha büyük bir teknenin bekliyor olmasını diledi.

Aelin, Chaol'un asilerle aceleyle konuştuğunu gördü. Konuşması bittiğinde Nesryn onun yanından ayrılmadı. Sonra ikisinin arasında kısa, zaman zaman alevlenen bir tartışma yaşansa da Aelin onların ne konuda tartıştıklarını işitemedi. Sonrasında yüzbaşı yalnız yürürken Nesryn ve diğerleri pek arkalarına bakmadan ters yöne ilerlediler.

Chaol bir blok kadar ilerlediğinde Aelin sessizce onun yanına

gitti. Chaol ondan sakınmadı. "Bilmem gerekirdi."

"Gerçekten bilmen gerekirdi."

Chaol'un çenesi gerilse de kenar mahallenin içlerine doğru yürümeye devam etti.

Aelin gece karanlığındaki, uyuyan sokakları inceledi. Yanlarından haşarı sokak çocukları hızla geçerken Aelin onları kapüşonunun altından süzerken hangilerinin Arobynn'den para alıyor olabileceğini ve kendisinin eski evinden birkaç blok ötede gezindiğini ona bildirebileceğini merak ediyordu. Aelin hareketlerini gizlemeyi anlamsız buluyor, zaten bunu yapmayı da istemiyordu.

Evler viran olsa da yıkılmamıştı. İçlerinde hangi işçi sınıfı aileler yaşıyorsa evleri ayakta tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Irmağa yakın olduklarına bakılırsa, bu evlerde balıkçılar ve rıhtım çalışanları; belki para karşılığı efendilerine kölelik yapan tek tük insanlar vardı. Fakat görünürde beladan, serserilerden, pezevenklerden ya da hırsız adaylarından bir işaret yoktu.

Burası ortalama kenar mahalleye göre neredeyse sevimli kaçan bir yerdi.

Nihayet yüzbaşı "Anlatacağım öykü pek de hoş değil," dedi.

İkisi kenar mahallede dolaşırken Aelin, Chaol'un konuşmasına izin veriyor; işittikleri yüreğini acıtıyordu.

Chaol nasıl Aedion'la tanıştığını, onun için çalışmaya başladığını ve kralın Aedion'ı esir alıp Dorian'ı sorguya çektiğini anlatırken Aelin hiç ağzını açmadı. Yüzbaşıyı sarsıp ona nasıl bu kadar pervasız ve budala olduğunu, neden harekete geçmekte o kadar geciktiğini sormamak için kendisini zor tutuyordu.

Sonra Chaol, Sorscha'nın kafasının uçurulduğu kısma geçtiğinde sözcükler ağzından daha sessiz ve aralıklı çıkmaya başladı.

Aelin şifacının ismini hiç öğrenmemişti. Kendisinin söküklerini diktiği zamanlarda bile. Dorian'ın Sorscha'yı kaybetmesi... Aelin yutkundu.

Öykü daha da kötüye gitti.

Çok daha kötüye. Chaol, Dorian'ın onu şatodan çıkarmak için

neler yaptığını anlattı. Büyü gücünü krala açık etmekle Dorian kendisini feda etmişti. Aelin öyle fena titriyordu ki ellerini ceplerine sokup sözcüklere kilit vurmak için dudaklarını kenetledi.

Yine de sözcükler kafatasının içinde dönüp dolaşıyordu.

Kralın o köleleri katlettiği gün Dorian ve Sorscha'yı kaçırman gerekirdi. Nehemia'nın ölümü sana hiçbir şey öğretmedi mi? Onurun lekelenmeden, hiçbir fedakârlıkta bulunmadan bir şekilde kazanabileceğini mi sandın? Onu terk etmemeliydin; onun kralla tek başına yüzleşmesine nasıl izin verdin? Nasıl yaptın, nasıl, nasıl, nasıl?

Chaol'un gözlerindeki keder Aelin'i konuşmaktan alıkoydu.

Chaol susarken Aelin bir nefes alıp öfkesini, hayal kırıklığını ve yaşadığı şoku dizginledi. Aelin'ın yeniden doğru dürüst düşünebilmeye başlaması için üç blok daha yürümeleri gerekti.

Öfke ve gözyaşları hiçbir fayda sağlamazdı. Planları yeniden değişecekti. Fakat çok da değil. Aedion'ı kurtar. Wyrd anahtarını ele geçir... Bunu hâlâ yapabilirdi. Omuzlarını dikleştirdi. Aelin'ın eski dairesi sadece birkaç blok ötedeydi.

Arobynn evi satmamışsa şimdi en azından Aelin'ın gizleneceği bir yer olabilirdi. Arobynn evi satsa bu konuda Aelin'a takılmadan edemezdi. Ya da belki evin artık yeni bir sahibi olduğunu Aelin'ın bizzat gidip görmesini istemişti. Arobynn bu tür sürprizler yapmayı severdi.

Aelin, Chaol'a "Demek artık asilerle çalışıyorsun," dedi. "Hatta görünüşe bakılırsa onlara liderlik ediyorsun."

"Benim gibi birkaç kişi var. Benim alanım kenar mahalleleri ve rıhtımı kapsıyor. Şehrin farklı bölümlerinden sorumlu olan başkaları var. Ortalık güvenli olduğu sürece sıkça görüşüyoruz. Nesryn ve şehir muhafızlarından bazı kişiler adamlarımdan birkaçıyla temasa geçebildiler. Özellikle de Ress ve Brullo'yla. İkisi bir süredir Dorian'ı kurtarmanın yollarını arıyor. Aedion'ı da. Fakat o zindana girmek mümkün olmadığından gizli tüneller arıyorlar. Dün gece kanalizasyondaki gizli yuvalarına gitmemizin tek nedeni Ress'ten sarayda önemli bir toplantı yapılacağını işitmemizdi.

Anlaşılan beklediğimizden daha çok gözcü yerleştirmişler."

Şatoya girmek imkânsızdı. Tabii Aelin, Arobynn'in uzattığı yardım elini kabul etmezse. Bir başka karar. Yarın için. "Kaçtığından beri Dorian hakkında neler işittin?"

Chaol'un bronz gözlerinde utanç bir belirip bir kayboldu. Evet, Chaol *kaçmıştı.* Dorian'ı babasının avucunda bırakmıştı.

Aelin, Chaol'un başını tutup tuğla binalardan birine çarpmamak için ellerini yumruk yaptı. Chaol o canavara nasıl hizmet edebilmişti? Nasıl gerçekleri görememiş, fırsatını bulduğunda kralı öldürmeye çalışmamıştı?

Aelin, Dorian'ın babası oğluna neler yaparsa yapsın, ona ne ceza verirse versin Dorian'ın yas tutanın sadece kendisi olmadığını bilmesini diledi. Dorian'ı kurtarınca Aelin prens kendisini dinlemeye hazır olduğunda ona onu anladığını, önünde uzun ve acı dolu bir süreç olsa da nihayetinde kaybının verdiği acıyı alt edebileceğini söyleyecekti. O gün geldiğinde Dorian'ın Aelin'ın büyü gücü özgür değilken özgür olan o ham büyü gücünün... Valg ırkını yenmekte çok önemli bir yeri olacağını da.

Chaol "Kral henüz Dorian'ı alenen cezalandırmadı," dedi. "Onu hapse bile atmadı. Anladığım kadarıyla Dorian hâlâ saray etkinliklerine katılıyor ve şu idam-doğum günü partisinde de bulunacak.

Aedion... Ah, Aedion. Aedion, Aelin'ın kim olduğunu, neye dönüştüğünü bilse de Chaol kuzeninin Aelin'ı görür görmez yüzüne tükürebileceği hakkında hiçbir şey söylememişti. Fakat Aelin; Aedion güvende olana, özgürlüğüne kavuşana dek bu konuyu kafasına takmayacaktı.

Chaol "Bu yüzden de içeride Ress ve Brullo bize ajanlık ederken şato duvarlarından gözümüzü ayırmıyoruz," dedi. "Dorian'ın normal davranışlar sergilediğini fakat mizacında bir tuhaflık olduğunu söylüyorlar. Daha soğuk, daha dalgınmış. Fakat bu anlaşılır bir durum, ne de olsa Sorscha..."

"Dorian'ın siyah bir yüzük taktığını söylediler mi peki?"

Chaol ürperdi. "Hayır... Yüzüğü yokmuş." Sesinin tonunda

Aelin'ı ona bakmaya iten ve az sonra onun ağzından çıkacak sözleri işitmemeyi dilemesine neden olan bir şey vardı. Chaol "Fakat casuslardan biri Dorian'ın boynunda siyah taştan bir burma gerdanlık olduğunu iddia etti."

Wyrd taşından bir tasma.

Bir an için Aelin'ın elinden gözlerini Chaol'a dikmekten başka bir şey gelmedi. Çevrelerindeki binalar üzerine çöküyor, üzerinde yürüdüğü kaldırım taşlarında onu bir lokmada yutacak dev bir çukur açılıyordu sanki.

Chaol "Rengin sarardı," dese de Aelin'a dokunmak için hareketlenmedi.

Güzel. Aelin, Chaol ona dokunursa kendisini tutamayıp onun yüzünü parçalamayacağından henüz tam anlamıyla emin değildi.

Fakat derin bir nefes alıp Dorian'ın başına gelen feci olayların ciddiyetinin kendisini sarsmasına izin vermeyi reddetti. En azından şimdilik. "Chaol, ne diyeceğimi bilmiyorum... Dorian, Sorscha ve Aedion hakkında. *Burada* olman hakkında." Aelin etraflarını çeviren kenar mahalleye işaret etti.

Chaol "Bana sadece onca ayda başına neler geldiğini anlat," dedi.

Aelin anlattı. Chaol'a on yıl önce Terrasen'de olanlardan, Wendlyn'de başına gelenlerden bahsetti. Sıra Valg prenslerini anlatmaya geldiğinde Chaol'a tasmalardan bahsetmedi. Çünkü... Chaol şimdiden kusacak gibi duruyordu. Ona üçüncü Wyrd anahtarından da bahsetmedi. Sadece Arobynn'in Orynth Tılsımı'nı çaldığını ve onu geri almak istediğini söyledi. "Artık neden burada olduğumu, neler yaptığımı ve ne yapmayı planladığımı biliyorsun."

Chaol ikisi bir bloğun bir ucundan diğerine varana dek yanıt vermedi. Aelin konuşurken de hiç ağzını açmamıştı. Gülümsememişti.

Nihayet dudakları ince bir çizgi şekli alan Chaol gözlerini Aelin'ın gözlerine çevirdiğinde Aelin bir zamanlar değer verdiği muhafızdan geriye çok az şey kaldığını fark etti. Chaol "Demek burada tek başınasın."

"Rowan'a Wendlyn'de kalmasının daha emniyetli olacağını söyledim."

Chaol biraz sert bir ses tonuyla yüzünü önlerinde uzanan sokağa çevirip "Hayır," dedi. "Demek istediğim geri geldin. Fakat bir ordu getirmeden. Müttefiklerin olmadan. Eli boş döndün."

Eli boş. "Ne umduğunu bilmiyorum. Beni Wendlyn'e sen gönderdin. *Sen.* Bir orduyla dönmemi istediysen bu konuda biraz daha açık olabilirdin."

"Seni emniyetin, kraldan uzak olman için oraya gönderdim. Nasıl oldu da kim olduğunu anlar anlamaz kuzenlerine, Maeve'e koşacağını fark edememişim ve..."

"Söylediklerimi hiç dinlemedin mi? Maeve'in nasıl biri olduğunu? Ashryver Ailesi onun ağzının içine bakıyor. Maeve yardım göndermezse *onlar* da göndermez."

"Denemedin bile." Chaol terk edilmiş bir köşede durdu. "Kuzenin Galan ablukayı yarmak için çabalıyorsa..."

"Kuzenim Galan seni hiç ilgilendirmez. Sen benim neler yaşadığımı anlıyor musun ki?"

"Ya sen bizim burada neler yaşadığımızı anlıyor musun? Sen uzaklarda büyüyle oynarken; peri prensinle gezip tozarken bana, Dorian'a neler olduğunu anlıyor musun? Bu şehirde her gün neler olup bittiğini anlıyor musun? Çünkü Wendlyn'deki maskaralıkların pekâlâ tüm bunların sebebi olabilir."

Her sözcük başına inen bir taş gibiydi. Evet, evet, belki, fakat... "*Maskaralıklarım* mı?"

"Yaptıklarını o kadar dramatize etmeseydin, Narrok'u yendiğin için gösteriş yapmasaydın ve geri döndüğünü krala neredeyse *bağıra çağıra* ilan etmeseydin kral bizi asla o odaya çağırmayacaktı ve..."

"Beni bunun için, *kralın yaptıkları için* suçlayamazsın." Aelin yumruklarını sıkıp ona, yüzbaşının yaptığı, asla affetmeyeceği şeyi ona sonsuza dek hatırlatmak için yüzünde bıraktığı yara izine –gerçek anlamda– baktı.

Aelin tekrar hızlı ve kararlı adımlarla yürümeye başlarken

Chaol "O halde seni ne konuda *suçlayabilirim*?" diye sordu. "Bir tek kusurun bile mi yok?"

Chaol bu konuda ciddi olamazdı. Bu imkânsızdı. "Beni suçlamak için bir şeyler *arıyor musun?* Krallıkların çöküşüne ne dersin? Ya büyünün kaybolmasına?"

Chaol sıktığı dişlerinin arasından "En azından ikincisinin senin başının altından çıkmadığını biliyorum," dedi.

Aelin yine duraksadı. "Ne dedin sen?"

Chaol'un omuzları gerildi. Bu kadarı Aelin'ın Chaol'un bildiklerini ondan gizlemeye niyetli olduğunu anlamasına yetmişti. Celaena'dan, eski dostu ve sevgilisinden değil; Terrasen Kraliçesi Aelin'dan gizlemesine. Bir tehditten. Büyü hakkındaki bu bilgi her ne ise Chaol bunu Aelin'a anlatmayı planlamamıştı.

Aelin sessizce "Büyü hakkında tam olarak ne öğrendin Chaol?" dedi.

Chaol yanıt vermedi.

"Söyle bana."

Chaol başını iki yana salladı. Sokak lambalarının arasında kalan karanlık yüzünü örtüyordu. "Hayır. Asla olmaz. Sen bu kadar tutarsız davranırken olamaz."

Tutarsız. Aelin burada büyünün bastırılmış olmasının bir lütuf olduğunu düşündü. Aksi takdirde ne kadar tutarlı olduğunu Chaol'a göstermek için içinde bulundukları sokağı cayır yakabilirdi.

"Büyüyü serbest bırakmanın bir yolunu buldun, değil mi? Bunun nasıl yapılacağını biliyorsun."

Chaol inkâra yönelmedi. "Büyüyü serbest bırakmak sadece kargaşaya neden olur. İşleri daha da kötüleştirir. Belki iblislerin büyü gücü olanları bulup onlardan beslenmelerini kolaylaştırabilir."

Öfkelenen Aelin "Söyleyeceklerimin kalanını işitirsen bu sözlerinden dolayı pekâlâ pişman olabilirsin," diye tısladı. Sonrasında diyeceklerini yakınlarında olan birileri işitmesin diye sesini alçalttı. "Dorian'ın taktığı şu tasma. İzin ver sana onun ne işe yaradığını söyleyeyim. O zaman bakalım yine bildiklerini bana an-

latmayı reddedecek, son aylarda yaptıklarımı yine küçümseyecek misin?" Her sözcükle Aelin'ın rengi daha da attı. Hınzır bir yanı bundan keyif alıyordu. "Büyü gücü olanları hedef alıyor, kanlarındaki güçten besleniyorlar. Bir Valg iblisinin içine yerleşemeyeceği kişilerin içlerindeki hayatı kurutuyorlar. Ya da Rifthold'un yeni eğlence anlayışına uygun olarak korku uyandırmak için onları öylece idam ediyorlar. Korkudan, sefaletten, ümitsizlikten besleniyorlar. Onlar için şarap gibi bu. Daha güçsüz Valg'ler bir ölümlünün bedenini o siyah yüzüklerle ele geçirebiliyorlar. Fakat medeniyetlerinde –koskoca, lanet *medeniyetlerinde*– bizde olduğu gibi hiyerarşik bir düzen var. Ve prensleri bizim dünyamıza gelmeyi çok ama çok istiyorlar. Bu yüzden kral tasmaları kullanıyor. Siyah Wyrd taşından tasmalar." Aelin'a Chaol'un nefesi kesilmiş gibi gelmişti. "Tasmalar daha güçlü. İnsanların kişiliğini ve gücünü içeriden yiyip bitiren iblislerin içlerine girdikleri bedende kalmalarına yardımcı oluyorlar. Narrok'un da içinde öyle bir iblis vardı. Sonunda bana onu öldürmem için *yalvardı*. Başka hiçbir yol yoktu. Hayal bile edemeyeceğin canavarların o iblislerle kapışıp onları alt etmekte başarısız olduklarını gördüm. Sadece alevler ve kafalarını uçurmak işe yarıyor.

Anlıyorsun ya, sahip olduğum beceriler düşünüldüğünde bildiklerini bana anlatmak *istediğinin* farkına varacaksın. Dorian'ı kurtarabilecek tek kişi ben olabilirim. Ya da en azından onu öldürerek ona merhamet gösterebilecek tek kişi. Tabii o bedenin içinde hâlâ bir Dorian varsa." Son sözlerinin kulaklardaki tınısı kadar tadı da korkunçtu.

Chaol başını iki yana salladı. Bir kez. İki kez. Aelin, Chaol'un yüzünde beliren panik, hüzün ve ümitsizlikten dolayı kendini kötü hissedebilirdi. Ta ki Chaol "Aklına bize bir uyarı yollamak bile gelmedi mi? Kralın tasmaları hakkında *herhangi birimize* haber uçuramaz mıydın?"

Aelin'ın başından aşağı bir kova su dökülmüştü sanki. Gözlerini kırpıştırdı. Aelin onları *uyarabilirdi*. Bunun için çabalayabilirdi. Sonra... Bunları sonra düşünebilecekti.

"Bunun bir önemi yok," dedi Aelin. "Şu an Aedion'a ve Dorian'a yardım etmeliyiz."

"*Biz* diye bir şey yok." Chaol boynundaki Elena'nın Gözü'nü çıkarıp Aelin'a fırlattı. İkisi arasında uçan kolye sokak lambalarının ışığı altında parıldadı. Aelin bir eliyle kolyeyi yakaladı. Avucunun içindeki metal ılıktı. Cebine atmadan önce kolyeye bakmadı. Chaol konuşmaya devam etti. "Bir süredir *biz* diye bir şey yok Celaena..."

Aelin cüret edebildiği en yüksek sesle "İsmim artık Aelin," diye çıkıştı. "Artık Celaena Sardothien diye biri yok."

"Sen hâlâ kaçıp giden o aynı suikastçısın. Sadece işine geldiğinde döndün."

Aelin, Chaol'un burnuna bir yumruk indirmemek için kendisini zor tutuyordu. Bunun yerine gümüş, siyah yüzüğü cebinden çıkarıp Chaol'un elini tuttu ve yüzüğü onun eldivenli eline yapıştırdı. "Neden bu gece Arobynn Hamel'la buluştun?"

"Sen bunu nasıl..."

"Önemi yok. Sebebini söyle bana."

"Kralı öldürmek için ondan yardım istedim."

Aelin afalladı. "Deli misin sen? Ona bunu mu söyledin?"

"Hayır fakat o tahmin etti. Bir haftadır onunla buluşmak istiyordum. Bu gece beni yanına çağırdı."

"Onunla buluşman budalalık." Aelin tekrar yürümeye başladı. Ne kadar ıssız bir yerde de olsalar bir noktada uzun süre oyalanmaları akıllıca olmazdı.

Chaol ona yetişti. "Bana hizmetlerini sunacak *başka* suikastçılar yoktu çevremde."

Aelin ağzını açsa da hemen kapattı. Parmaklarını kıvırdıktan sonra tek tek açtı. "Bunun bedeli altın ya da karşılığında senden beklenecek bir iyilik olmayacak. Bedel en ummadığın şey olacak. Muhtemelen değer verdiğin birilerinin ölümü ya da acı çekmesi."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Demek Arobynn'den kralı öldürmesini istiyorsun. Ya sonra? Dorian'ı tahta geçirmeye mi niyetlisin? Onun içinde bir Valg iblisi varken mi yapacaksın bunu?"

"Şu ana kadar bundan haberim yoktu. Fakat bunu öğrenmem hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Bu her şeyi değiştirir. O tasmayı çıkarsan da Dorian'ın içindeki Valg'in ona kök salmadığının hiçbir garantisi olmaz. Bir canavarın yerine bir başkasını koymuş olabilirsin."

"Neden ağzındaki baklayı çıkarmıyorsun *Aelin*?" Chaol, Aelin'ın ismini onun güçbela işitebileceği bir fısıltıyla söylemişti.

"Kralı öldürebilir misin? İş oraya vardığında kralını öldürebilir misin?"

"Benim kralım *Dorian*."

Aelin irkildiğini belli etmemekte zorlandı. "Sözcüklere takılma."

"Kral, Sorscha'yı öldürdü."

"Ondan önce de milyonlarca insanı." Bu bir meydan okuma da olabilirdi; bir başka soru da.

Chaol'un gözleri ateş saçıyordu. "Gitmem gerek. Bir saat sonra Brullo'yla görüşmeliyim."

"Seninle geleceğim," dedi Aelin. Şehrin kuzeydoğu yakasının üzerinde yükselen cam şatoya baktı. Belki Silah Ustası'ndan Dorian hakkında biraz daha bilgi alabilirdi. Dostunu nasıl öldürebileceği hakkında da. Bunu düşünmesiyle kanı buz taneciklerine döndü.

"Hayır, gelmeyeceksin," dedi Chaol. Aelin başını hızla ona çevirdi. "Orada olursan birçok soruya yanıt vermem gerekir. Merakını tatmin etmek uğruna Dorian'ı tehlikeye atamam."

Chaol dosdoğru yürümeye devam etse de Aelin gergince omuz silkerek köşeden döndü. "Ne yapmak istiyorsan yap."

Aelin'ın uzaklaştığını fark eden Chaol durdu. "Ya *sen* neler yapacaksın?"

Chaol'un sesinde çok fazla şüphe vardı. Durup bir kaşını kaldırdı. "Birçok şey. Kötü şeyler."

"Bizi ele verirsen, Dorian..."

Aelin, Chaol'un sözünü alaycı bir gülüşle kesti. "Elindeki bilgiyi benimle paylaşmayı reddettin yüzbaşı. Benim de elimdeki bil-

giyi paylaşmamam mantıksız olmaz bence." Aelin eski dairesine yürümek için hareketlendi.

"Yüzbaşı değilim," dedi Chaol.

Aelin omzunun üzerinden bakıp Chaol'u bir kez daha süzdü. "Kılıcına ne oldu?"

Chaol'un gözleri boş bakıyordu. "Kaybettim."

Ya? "O halde artık Lord Chaol'sun, değil mi?"

"Sadece Chaol'um."

Kısa bir an için Aelin, Chaol'a acıdı. Bir yanı zihnindekileri söylemenin daha şefkatli ve merhametli bir yolu olmasını diledi. "Dorian'ı eski haline döndürmek mümkün değil. Onu kurtarmak imkânsız."

"Hayır, değil."

"Tahta geçirebilecek diğer adayları gözden geçirmelisin ve..."

"O cümlenin sonunu getirmeye kalkma." Chaol'un gözleri fal taşı gibi açılmış, nefesleri düzensizleşmişti.

Aelin diyeceğini demişti. Omuzlarını dikleştirip öfkesini dizginledi. "Büyümle ona yardım edebilirim... Onu özgür bırakmak için bir yol arayabilirim."

Fakat büyük olasılıkla da onu öldürecekti. Bunu yüksek sesle itiraf etmeyecekti. Dorian'ı bizzat görene dek.

"Ya sonra?" diye sordu Chaol. "Doranelle'de yaptığın gibi tüm Rifthold'u rehin mi alacaksın? Seninle hemfikir olmayan herkesi yakacak mısın? Yoksa sırf garezine krallığımızı ateşe mi vereceksin? Ya senin gibi olan, Adarlan'la hesaplaşmaları gerektiğini düşünen başkaları?" Buruk bir kahkaha attı. "Belki de büyün olmadan daha iyiyiz. Belki büyü biz sade ölümlülere pek de adalet getirmiyor."

"Adalet mi? Şu yaşananlarda biraz olsun *adalet* var mı sence?"

"Büyü insanları tehlikeli kılıyor."

"Yanlış hatırlamıyorsam büyü şu ana dek hayatını birkaç kez kurtardı."

"Evet," diye mırıldandı Chaol. "Sen de, Dorian da hayatımı kurtardınız. Bunun için de minnettarım, gerçekten. Fakat türünüze

karşı ne gibi bir güvence var? Demir mi? Çok da caydırıcı değil, yanılıyor muyum? Büyü bir kez özgür kalınca canavarların yeniden ortaya çıkmasına kim engel olacak? *Size* kim engel olacak?"

Aelin'ın kalbine buzdan bir mızrak saplandı.

Canavar.

Aelin diğer dünyada Fey formunu gösterdiğinde –Chaol'u ve Hızlı Ayak'ı kurtarmak için yeri yarıp ateşi çağırdığında– Chaol'un yüzünde gerçekten korku ve tiksinti vardı. Evet, bu tür bir güce karşı her zaman bir güvence olması gerekiyordu. Fakat... *Canavar?*

Aelin bu sözü işitmektense Chaol'un ona vurmasını tercih ederdi. "Demek Dorian'ın büyü gücü olmasında sorun yok. Onun gücüyle uzlaşabiliyorsun fakat benim gücüm seni tiksindiriyor, öyle mi?"

"Dorian asla birini öldürmedi. Archer Finn'i tünellerde doğramadı. Ya da Mezar'ı öldürüp paramparça etmedi. Dorian, Endovier'da bir katliam yapıp geride onlarca ölü bırakmadı."

Aelin o eski, tanıdık buzdan ve çelikten duvarı örmekte zorlandı. O duvarın ardındaki her şey sarsılıp dökülüyordu. "Ben geçmişimle barıştım." Aelin dişlerinin arasından nefes alıp geçmişte yapacağı gibi –şimdi de yapmayı ne kadar çok istese de– silahlarına uzanmamak için büyük bir çaba sarf etti. "Kafanı kumdan çıkarmaya karar verirsen ben eski dairemde olacağım. İyi geceler."

Aelin, Chaol'a yanıt verme şansı tanımadan uzun adımlarla sokakta yürümeye başladı.

Chaol son üç haftada bölüğünün birincil karargâhı olan viran evin küçük yatak odasında dikilip üzeri sarayla ilgili haritalarla, planlarla ve muhafızların nöbet saatlerine ve Dorian'ın alışkanlıklarına dair notlarla dolu masaya baktı. Brullo bir saat önceki toplantılarında ona işe yarar bir bilgi vermemiş; sadece Chaol'un kralın hizmetinden ayrılıp ömrünü vakfettiği işine sırt çevirerek doğru olanı yaptığını teyit etmişti. Chaol'un itirazlarına rağmen yaşlı adam ona hâlâ yüzbaşı diyordu.

Brullo, Chaol kaçtıktan üç gün sonra onu bulup şatodaki gözü kulağı olmayı teklif etmişti. *Kaçmak.* Aelin böyle söylemişti. Seçtiği sözcüğün gayet farkındaydı.

O gece Chaol'u bir kraliçe –öfkeli, sert ve belki biraz fazlaca zalim– bulmuştu. Chaol bunu Valg'lerin karanlığından çıkıp Aelin'i Nesryn'in yanında bir yırtıcı kadar kımıltısız bulduğu anda fark etmişti. Üzerindeki toprağa ve kana rağmen Aelin'in yüzü bronz ve canlıydı. Bir de... farklı. Daha yaşlı, yaydığı dinginlik ve güç sadece ruhunu değil, şeklini de bilemiş gibi. Aelin'in çıplak parmağını gördüğünde ise...

Chaol cebine soktuğu yüzüğü çıkarıp yanmayan şömineye baktı. Bir ateş yakıp yüzüğü içine atması sadece dakikalar alırdı.

Yüzüğü parmaklarının arasında çevirdi. Gümüş mattı ve üzerinde sayısız çizik vardı.

Hayır, Celaena Sardothien kesinlikle yoktu artık. O kadın, sevdiği kadın... Belki de Wendlyn'e uzanan engin ve acımasız denizde boğulmuştu. Belki de Valg prenslerinin elinde ölmüştü. Ya da belki Chaol başından beri Celaena'nın aldığı canlara ve hürmetsizce döktüğü kana bakıp tiksinmemekle aptallık etmişti.

O gece Aelin'in üzerinde *kan* vardı. Chaol'u bulana dek birçok adam öldürmüştü. Kanı temizlemeye bile gerek duymamıştı. Üzerinde düşmanlarının kanı olduğunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Bir şehir... Aelin *koca bir şehri* alevlerle çevirmiş, bir Fey kraliçesini korkudan titretmişti. Kimse bu tür bir güce sahip olmamalıydı. Bir Fey kraliçesinin arkadaşını kırbaçlatmasının öcünü tüm bir şehri yakarak alabiliyorsa... Kim bilir halkını köleleştiren ve katleden bir imparatorluğa neler yapardı?

Chaol ona büyüyü nasıl serbest bırakacağını söyleyemeyecekti. Onun Rifthold'un küllerini rüzgâra karıştırmayacağını bilmeden bunu yapmayacaktı.

Kapı çalındı. İki kez, sertçe. Chaol selam niyetine "Nöbette olman gerekiyor Nesryn," dedi.

Nesryn bir kedi kadar akıcı hareketlerle içeri giriverdi. Chaol'un üç senedir tanıdığı Nesryn'in hareketleri hep böyle sessiz ve çevik-

ti. Bu hareketleri bir sene önce Lithaen'in ihanetiyle sarsılan ve pervasızlaşan Chaol'da yaz boyunca yatağını onunla paylaşacak kadar merak uyandırmıştı.

"Komutanın sarhoş ve elleri kucağına aldığı barmaidin gömleğinin üzerinde geziniyor. Yokluğumu bir süre fark etmez." Nesryn'in gözlerinde bir an için cılız, hınzırca bir pırıltı belirdi. Geçen yıl Chaol'la ikisi hanlarda, tavernaların üzerindeki odalarda ya da bir arka sokağın duvarında birlikte olurken de yüzünde beliren o hınzırca bakıştı bu.

Lithaen, Roland Havilliard'ın cazibesine kapılıp onu terk ettikten sonra Chaol'un buna –aklını dağıtıp rahatlamaya– ihtiyacı vardı. Nesryn ise belli ki sadece sıkılmıştı. Chaol'u asla sıkmamış, onu bir daha ne zaman görebileceğini hiç sormamıştı. Bu yüzden de buluşmalarını hep Chaol belirlemişti. Birkaç ay sonra Endovier'a gidip artık Nesryn'i görmeyen Chaol bu yüzden kendisini kötü hissetmemişti. Chaol bundan ne Dorian'a ne de Aelin'a bahsetmişti. Üç hafta önce asilerin toplantılarından birinde Nesryn'le karşılaştığında ise Neseyn ona karşı kin tutmamış gibiydi.

Nihayet Nesryn "Hayalarına yumruk yemişsin gibi bir halin var," dedi.

Chaol ona sert bir bakış attı. Belki gerçekten kendisini öyle hissettiği için, belki kendisini yine sarsılmış ve pervasız hissettiği için Nesryn'e olanları anlattı. Bu olanları kiminle yaşadığını da.

Chaol, Nesryn'e güveniyordu. Beraber savaştıkları, planlar kurdukları ve hayatta kaldıkları üç hafta boyunca Chaol'un ona güvenmekten başka seçeneği yoktu. Ren, Nesryn'e güveniyordu. Yine de Chaol ayrılmadan önce Ren'e Celaena'nın gerçekte kim olduğunu söylememişti. Belki de söylemeliydi. Chaol, Celaena'nın geriye bu halde döneceğini, bu şekilde hareket edeceğini bilse herhalde Ren'e hayatını kimin uğruna tehlikeye attığını söylerdi. Chaol, Nesryn'in de bunu bilmesi gerekeceğini düşündü.

Nesryn başını yana eğdi. Saçı siyah ipek gibi parıldadı. "Kralın şampiyonu... Aynı zamanda Aelin Galathynius. Etkileyici." Chaol, Nesryn'den bu bilgiyi kimseyle paylaşmamasını istemeye gerek

duymadı. Nesryn bunun ne kadar değerli bir bilgi olduğunu biliyordu. Chaol boş yere Nesryn'den sağ kolu olmasını istememişti. "Boğazıma bıçak dayadığı için gurur duymalıyım."

Chaol yüzüğe baktı. Yüzüğü eritmesi gerekirdi. Fakat parasızdı. Mezardan aşırdıklarının çoğunu kullanmıştı bile.

Ve şimdi yüzüğe her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Ne de olsa Dorian...

O...

Gitmişti.

Celaena –*Aelin*– birçok konuda yalan söylese de Dorian hakkında söylemezdi. Dorian'ı kurtarabilecek tek kişi de olabilirdi. Fakat Aelin bunun yerine Dorian'ı öldürmeye kalkışırsa...

Chaol kendisini masanın arkasındaki koltuğa bırakıp üzerinde çalıştığı haritalara ve planlara boş gözlerle baktı. Her şey Dorian için, dostu içindi. Chaol'a göre kendisinin kaybedeceği hiçbir şey kalmamıştı. Yeminine sadık kalmayan bir isimsizden, bir yalancıdan, bir hainden öte bir şey değildi artık.

Nesryn ona bir adım yaklaştı. Yüzünde çok az endişe olsa da Chaol zaten ondan asla üzerine titremesini beklemezdi. Bunu hiç istememişti. Belki de birinin babasının itirazıyla yüzleşmek pahasına bildiği yoldan ayrılmamasının ne demek olduğunu sadece Nesryn anladığı için. Fakat Nesryn'in babası nihayetinde kızının seçimini kabullenmişse de Chaol'un babası... Chaol şu an babasını düşünmek istemiyordu. Nesryn "Onun prens hakkında iddia ettikleri..." diye söze girdi.

"Bunlar hiçbir şeyi değiştirmez."

"Öyle görünüyor ki her şeyi değiştirir. Bu krallığın geleceği dâhil her şeyi."

"Kes şunu."

Nesryn ince kollarını kavuşturdu. Epey ince yapılı olduğundan rakiplerinin çoğu onu küçümser, bu da onların talihsizliği olurdu. O gece Chaol, Nesryn'in Valg askerlerinden birini balık kılçığı ayıklar gibi biçtiğini görmüştü. "Bence sen kişisel geçmişinin çok yönlü düşüncenin önünü tıkamasına göz yumuyorsun."

Chaol itiraz etmek için ağzını açtı. Nesryn düzeltilmiş kaşlarından birini kaldırıp bekledi.

Belki de Chaol az önce fevri davranmıştı.

Belki de Aelin'a büyüyü nasıl serbest bırakacağını söylemeye yanaşmaması bir hataydı.

Ve bu hata Dorian'a mal olursa...

Chaol sessizce küfretti. Ağzından çıkan nefes masanın üstündeki mumu titretti.

Yine o eski yüzbaşı olsa Aelin'a bildiklerini anlatmaya yanaşmazdı. Aelin, Chaol'un krallığının bir düşmanıydı.

Fakat artık o yüzbaşı yoktu. O yüzbaşı kuledeki o odada Sorscha'yla birlikte ölmüştü. "Bu gece iyi savaştın," dedi Chaol. Bu bir yanıtmış gibi.

Nesryn cık cık etti. "Geri dönmemin nedeni bana şehir garnizonlarından üçünün biz Mahzenler'den ayrıldıktan otuz dakika kadar sonra oraya çağrıldığına dair bir rapor ulaşması." Nesryn soğuk bir tonla "Majesteleri," dedi, "kralın adamlarından birçoğunu, salonun sahipleri ve yatırımcılarını öldürüp mekânı yerle bir etmiş. Salon yakın zamanda açılacak durumda değilmiş."

Gökteki tanrılar. "Bunu yapanın Kralın Şampiyonu olduğunu biliyorlar mı?"

"Hayır. Fakat seni uyarmam gerektiğini düşündüm. Bahse girerim bunu yapmak için iyi bir nedeni vardı."

Belki vardı. Belki de yoktu. "Onun her istediğini, ne zaman isterse yapma eğiliminde olduğunu ve bunun için izin almadığını göreceksin." Muhtemelen sadece Aelin'ın kafası bozuktu ve öfkesini haz salonundan çıkarmaya karar vermişti.

Nesryn "Öyle bir kadına bulaşmaman gerektiğini akıl etmen gerekirdi," dedi.

"Eminim sen insanlara bulaşmama konusunda uzmansındır. Babanın fırınının önünde sıraya giren onca talibin varken hani." Ucuz bir karşılık da olsa ikisi birbirlerine karşı hep patavatsız olmuşlardı. Nesryn bundan asla rahatsız olmazdı.

Nesryn ellerini ceplerine sokup dönerken o hınzır pırıltı gözle-

rine döndü. "Bu yüzden asla kendimi çok kaptırmam. Çok karışık işler."

Gerçekten de Nesryn bir sır küpüydü. Hep böyle olmuştu. Chaol bunun nedenini sormayı, Nesryn'i bu konuda sıkıştırmayı düşünmüştü. Fakat başından beri anlaşmalarının bir parçası da geçmişlerine dair soruları sınırlamak olmuştu.

İşin aslı Chaol kraliçe döndüğünde ne ummasi gerektiğini bilmiyordu.

Umduğu bu değildi.

Dorian bir kez Chaol'a "*Sevdiğin kişinin hangi yanlarını seveceğini sen seçmezsin,*" demişti. Haklıydı. Hem de çok.

Nesryn odadan çıktı.

Sabahın ilk ışıklarıyla Chaol en yakın kuyumcuya gidip yüzüğü bir avuç gümüş karşılığında rehine verdi.

Aelin bitkin ve perişan halde son derece sıradan bir deponun üzerindeki eski dairesine ağır adımlarla yürüdü. Arobynn'e nihayet borçlarını ödediğinde Suikastçılar Hisarı'ndan uzak kalmak için satın aldığı geniş, iki katlı, ahşap binanın dışında oyalanmaya cesaret edemedi. O daire Aelin'a ancak kalan borcunu ödediği Sam yanına taşındığında bir yuva hissi vermeye başlamıştı. Birkaç hafta... Sam'le daireyi ancak o kadar süre paylaşabilmişti.

Sonra Sam ölmüştü.

Geniş, kepenkli kapıya vurulmuş olan kilit yeniydi. Deponun içinde de içleri mürekkep dolu yüksek kasa yığınları gayet iyi durumdaydı. Arka taraftaki merdivenin üzerinde toz birikmemişti. İçeride onu ya Arobynn ya da geçmişinden bir başka yüz bekliyor olmalıydı.

Güzel. Aelin yeni bir kavgaya hazırdı.

Yeşil kapıyı arkasına gizlediği bir bıçakla açtığında daire karanlıktı. Boştu.

Fakat temiz kokuyordu.

Daireyi –salonu, mutfağı (mutfakta birkaç elma olsa da daireyi mesken tutan birisine dair hiçbir işaret yoktu), (hiç dokunulma-

mış) yatak odasını ve misafir odasını– birkaç dakika içinde gözden geçirdi. Havada birinin kokusu vardı; yatak çok da iyi toplanmamıştı. Kapının yanındaki yüksek şifonyerin üzerinde de bir not vardı.

Yüzbaşı burada bir süre kalabileceğimi söyledi. Bu kış seni öldürmeye çalıştığım için üzgünüm. Çift kılıçlı adam bendim. Kişisel algılama.

Ren

Aelin küfretti. *Ren* burada mı kalmıştı? Ve... hâlâ Aelin'ın Kralın Şampiyonu olduğunu düşünüyordu. Asilerin Chaol'u bir depoda rehin aldıkları gece Aelin, Ren'i öldürmeye çalışmış ve kendisine direnebildiğini görüp şaşırmıştı. Ah, evet, Ren'i anımsıyordu.

En azından Ren kuzeyde güvendeydi.

Aelin kendisini bu ferahlamanın korkakça bir yanı olduğunu kabul edecek kadar iyi tanıyordu. Ren'le yüzleşmek zorunda kalmayacak olmasının; Ren'in onun aslında kim olduğunu, Marion'ın fedakârlığının karşılığında nasıl bir şeyin ortaya çıktığını gördüğünde vereceği tepkiye şahit olmak zorunda kalmayacak olmasının verdiği bir ferahlıktı bu. Chaol'un tepkisi düşünüldüğünde Ren'in tepkisinin de "iyi olmayacağını" düşünmek mantıklı bir tahmindi.

Aelin karanlık salona dönüp yolu üzerindeki mumları yaktı. Odanın yarısını kaplayan yemek masasının üzerinde hâlâ zarif tabaklar vardı. Bol işlemeli şömine rafının önündeki kanepe ve iki kadife koltuk biraz yıpranmışsa da temizdi.

Kısa bir an için Aelin öylece şömine rafına baktı. Bir zamanlar orada güzel bir saat duruyordu. Ta ki Aelin, Sam'in Rourke Farran tarafından işkence görüp öldürüldüğünü öğrendiği güne dek. Aelin bu dairede kıçının üzerinde otururken ve artık görünürde olmayan sandıkları doldururken işkence *saatlerce* sürmüştü. Arobynn gelip haberi verdiğinde Aelin o güzel saati alıp odanın diğer yanına fırlatmış, saat duvara çarpıp paramparça olmuştu.

O günden beri Aelin buraya dönmese de biri cam parçalarını temizlemişti. Ya Ren ya da Arobynn.

Çok sayıdaki kitap raflarından biri ona sorunun yanıtını verdi.

Aelin'ın Sam'le birlikte kuracağı yeni hayat için Güney Kıtası'na yapacağı tek yönlü seyahat için paketlediği tüm kitaplar yeniden kitaplıklara yerleştirilmişti. *Tam* eskiden oldukları yerlere.

Ve bu ayrıntıları bilen, içi dolmamış sandıkları bir sataşma, bir hediye ve Aelin'ın ondan ayrılmasının nelere mal olabileceğinin sessiz bir andıcı olarak kullanacak sadece bir kişi vardı. Bu da Arobynn'in Aelin'ın buraya döneceğinden hiç şüphesi olmadığı anlamına geliyordu. Eninde sonunda.

Aelin yatak odasına geçti. Sam'in giysilerinin sandıklardan çıkarılıp çekmecelere geri koyulup koyulmadığına –ya da atılıp atılmadığına– bakmaya cesaret edemedi.

Bir banyo... İhtiyacı olan buydu. Uzun, sıcak bir banyo.

Bir zamanlar sığınağı olan banyoyu gözü görmüyordu bile. Beyaz karolarla kaplı banyodaki mumları yakmasıyla oda titrek, altın rengi ışığa boyandı.

Kocaman porselen küvetin pirinç çeşmelerini çevirmesiyle su akmaya başladı. Aelin silahlarını tek tek çıkardı. Kirli, kanlı giysilerini kat kat çıkardı. Ta ki geriye sadece yara izleriyle kaplı bedeni kalana dek. Gözlerini lavabonun üzerindeki aynaya yansıyan dövmeli sırtına dikti.

Bir ay önce Rowan, Aelin'ın Endovier'dan kalma yara izlerini eski Fey dilinde yazılmış muhteşem bir dövmeyle kapatmıştı. Dövme Aelin'ın sevdiklerinin ve nasıl öldüklerinin öykülerini anlatıyordu.

Aelin tenine Rowan'ın bir dövme daha yapmasına izin vermeyecekti.

Küvete giren Aelin o nefis sıcak karşısında inlerken saatin olması gereken şömine rafının üzerindeki boşluğu düşündü. Aelin saati parçaladığından beri pek de dolmayan o boşluğu. Belki Aelin da o zamandan sonra donmuştu.

Yaşamayı bırakıp...hayatta kalmaya başlamıştı. Öfkesini kabartmaya.

Ve belki de o saat ancak bu baharda; Aelin yerde yatıp Valg prensleri ondan beslendiğinde ve o acıyı ve karanlığı ateşiyle aştığında yeniden çalışmaya başlamıştı.

Hayır, sevdiği ve ölen bir başkasının ismini tenine yazdırmayacaktı.

Küvetin yanından bir el bezi alıp yüzünü sildi. Çamur ve kan suyu bulandırdı.

Tutarsız. Kibir, inatçı bir bencillik...

Chaol kaçmıştı. O *kaçmış,* Dorian bir tasmayla köleleştirilmişti.

Dorian. Aelin geri dönmüştü. Fakat çok geç kalmıştı. Çok geç.

El bezini tekrar suya batırıp yüzüne serdi. Bunun gözlerindeki batma hissini bir şekilde azaltacağı ümidiyle. Belki de Narrok'u yok ederek Wendlyn'de gereğinden sert bir mesaj göndermişti; belki Aedion'ın esir alınması, Sorscha'nın öldürülmesi ve Dorian'ın öldürülmesi gerçekten onun kabahatiydi.

Canavar.

Yine de...

Dostları için, ailesi için seve seve bir canavar olurdu. Rowan, Dorian, Nehemia için kendini alçaltabilir, küçük düşürebilir ve mahvedebilirdi. Aynısını kendisine de yapacaklarını biliyordu. El bezini suyun içine atıp doğruldu.

Canavar olsa da olmasa da dünya tersine de dönse Dorian'ın babasıyla tek başına yüzleşmesine asla izin vermeyecekti. Dorian ondan gitmesini istese de. Bir ay önce Aelin ve Rowan Valg prensleriyle *birlikte* yüzleşmeye –gerekirse yalnız değil yan yana ölmeye– karar vermişlerdi.

Aelin bir keresinde Chaol'a *"Bana dünyanın nasıl bir yer olması gerektiğini, neye dönüşebileceğini hatırlatıyorsun,"* demişti.

Yüzü kızardı. Bunları bir kız söylemişti; hayatta kalmak, bir gün daha görebilmek için çırpınan bir kız. İşte bu yüzden Chaol'un dünyalarının gerçek canavarına neden hizmet ettiğini sorgulamamıştı.

Aelin kendisini suyun içine bırakıp saçını, yüzünü ve kanlı bedenini ovdu.

Bir yıl süren cehennemin ardından Aelin kendisine dengeli bir hayat sunacak, kahramanı olacak bir yüzbaşıya ihtiyaç duyan kızı affedebilirdi.

Fakat artık Aelin kendisinin şampiyonuydu. Tenine de kaybettiği bir başka sevdiğinin ismini ekletmeyecekti.

Bu yüzden ertesi sabah uyandığında Arobynn'e teklifini kabul ettiğini bildiren bir mektup yazdı.

Suikastçılar Kralı'na bir Valg iblisi borçluydu.

Kuzeyin Kurdu Aedion Ashryver'ın kurtarılmasına *ve* emniyetli bir şekilde geri getirilmesine yardım etmesi için yapacaklarının karşılığı olarak.

8

Siyahgaga Cadılar Klanı'nın varisi, Rüzgârın Satırı'nın sahibi, ejder Abraxos'un sürücüsü ve Kral Adarlan'ın hava birliğinin uçuş lideri olan Manon Siyahgaga siyah, cam masanın karşısında oturan cüsseli adama bakarken öfkesini sıkıca dizginliyordu.

Manon ve Demirdiş lejyonunun yarısı Duke Perrington'ın dağ kalesi Morath'e konuşlandığından beri Manon'ın kanı düke kaynamamıştı. On Üçler'in de. Bu yüzden Asterin siyah, taş duvara yaslanırken ellerini ikiz kılıçlarına yakın tutuyor; Sorrel kapılara yakın bir noktada gözcülük ediyor, Vesta ve Lin de kapıların dışında nöbet tutuyordu.

Dük bunları ya fark etmiyor ya da önemsemiyordu. Sadece Manon'a *Manon'ın* birliğinin eğitimiyle ilgili emirler verirken ilgileniyordu. Bunun dışında durmadan dağın yamacındaki kampta bekleyen tuhaf kokulu adamlar ordusuna odaklanıyordu. Ya da çevredeki dağlarda her ne yaşıyorsa –kadim kayaların kalbine oyulmuş mahzenmezarlarda her ne kükreyip inliyorsa– ona. Manon o dağların içinde ne saklandığını ya da yapıldığını hiç sormamışsa da Gölgeleri ona kan bulaşmış taş sunaklar ve Karanlık'tan daha kara mahzenler hakkında bilgiler veriyorlardı. Meselenin ucu Demir Diş lejyonuna dokunmayacaksa Manon bunları umursamazdı bile. Bu adamların tanrıları oynamalarına izin vermelerinin bir mahzuru yoktu.

Fakat bu berbat toplantılarda dükün dikkati genellikle yanından asla pek de uzaklaşmayan, sanki ona görünmez bir zincirle bağlı olan, güzel, kuzguni saçlı kadına odaklanıyordu.

Dük harita üzerinde Demir Diş gözcülerinin araştırmasını istediği alanları gösterirken Manon'ın gözleri kadının üzerindeydi. Kaltain... Kadının adı buydu.

Kadın tek kelime etmiyor, gözlerini asla bir başkasına çevirmiyordu. Ay beyazı boğazında bir tasma vardı. Manon'ın kadından uzak durmasına neden olan bir tasma. Bu insanlar çok *tuhaf* bir koku yayıyorlardı. İnsan kokusu fakat değil de. En kesif ve tuhaf koku ise kadından yayılıyordu. Sanki dünyanın karanlık, unutulmuş köşelerinden gelen bir kokuydu bu. Mezarlıktaki işlenmiş toprak gibi.

"Gelecek haftaya kadar Beyaz Diş Dağları'ndaki vahşilerin neyin peşinde olduklarına dair raporları almak istiyorum," dedi. Güzelce şekil verilmiş, küf rengi bıyığı siyah ve ürkütücü zırhıyla tezat oluşturuyordu. Konsey salonlarında olduğu kadar savaş alanlarında da rahatlıkla mücadele edebilen bir adamdı bu.

Şimdiden sıkılan Manon "Özel olarak aramamız gereken bir şey var mı?" diye sordu. Kendisine uçuş lideri olmanın, Demir Diş ordusuna liderlik etmenin bir onur olduğunu anımsattı. Orada olmak Manon'a ceza gibi gelse de, Siyahgaga Klanı'nın baş cadısı olan büyükannesinden bir sonraki hamlelerinin ne olması gerektiğine dair bir haber almamış olsa da. Adarlan'la müttefikti onlar. Kralın ağzının içine bakan dalkavuklar değildiler.

Dük boştaki elini Kaltain'in ince kolunda gezdirdi. Kadının kolu kaza eseri olamayacak kadar çok sayıda çürükle kaplıydı.

Sonra bir de dirseğindeki kalın, kırmızı, beş santim kadar uzunluktaki, hafifçe kabarık yara izi vardı. Yakın zamanda açılmış bir yara olmalıydı bu.

Fakat kadın dükün samimi dokunuşu karşısında irkilmediği gibi adamın kalın parmakları feci yara izini okşarken kadının yüzünde hiçbir acı belirtisi yoktu. "Yerleşim yerlerinin güncel bir listesini istiyorum," dedi dük. "Sayılarını, dağlardan geçmek için

kullandıkları ana patikaları öğrenin. Görünmeyin ve onlarla çarpışmaya girmeyin."

Manon konu Morath'e takılıp kalmak olduğunda her şeyi sineye çekebilirdi. Şu son emir hariç. *Çarpışmaya girmeyin.* Öldürmek, dövüşmek, kan akıtmak yoktu.

Konsey salonunun bir tek uzun ve dar penceresi vardı. Pencerenin manzarasını Morath'in çok sayıdaki taş kulelerinden biri kesiyordu. Dük ve dükün yanındaki iradesi kırılmış kadın da oradayken odadaki alan iyice daralmıştı. Manon çenesini kaldırıp ayaklandı. "Nasıl isterseniz."

"Ekselansları," dedi dük.

Manon duraksayıp hafifçe döndü.

Dükün gözleri insan gözlerinden farklı görünüyordu. "Bana 'Ekselansları' diye hitap edeceksin, uçuş lideri."

Manon'ın demir dişlerini damaklarındaki yuvalarından çıkarmamak için epey çaba sarf etmesi gerekti. "Benim düküm değilsin," dedi. "Bu yüzden benim için *ekselansları* da değilsin."

Asterin donakaldı.

Dük Perrington sesli bir kahkaha attı. Kaltain'in bu konuşulanları işitmiş gibi bir hali yoktu. Dük kendi kendine "Beyaz İblis," dedi. Manon'ı fazla başıboş gözlerle süzdü. Bu şekilde bir başkası ona baksa, Manon o gözleri demir tırnaklarıyla oyar; karşısındaki adama bir süre çığlıklar attırdıktan sonra demir dişleriyle onun boğazını sökerdi. "Birliği kendin için kullanıp imparatorluğumu ele geçirmeyeceğin ne malum?"

"İnsan toprakları bana yaramaz." Bu sözlerin ardında gerçek vardı.

Sadece bir zamanların görkemli Cadı Krallığı'na yuva olan Batının Çorak Toprakları'ydı istedikleri. Fakat cadılar Adarlan Kralı adına savaşmadıkça, kralın düşmanları mağlup edilmedikçe o toprakları geri alamayacaklardı. Ayrıca Crochan laneti o toprakları gerçekten sahiplenmelerinin önünde bir engeldi. Son Crochan kraliçesinin son nefesinde cadıları lanetlediği beş yüz yıl öncesinde Manon'ın atalarının laneti kaldırmakta başarısız oldukları

gibi, Manon'ın nesli de bu konuda bir arpa boyu yol alamamıştı.

"Ve bunun için her gün tanrılara şükrediyorum." Dük bir elini salladı. "Dağılabilirsiniz."

Manon gözlerini düke dikip bir kez daha onu oracıkta doğramasının ne iyi olacağını düşündü. Sırf Kaltain'in *buna* ne tepki vereceğini görmek için. Fakat Asterin ayağını taşa sürttü ki bu imalı bir öksürük kadar etkili olmuştu.

Böylece Manon düke ve sessiz gelinine sırtını çevirip dışarı çıktı.

Manon, Morath Hisarı'nın dar koridorlarında uzun adımlarla yürürken Asterin yanından, Sorrel bir adım geriden geliyor, Vesta ve Lin de onların arkasını kolluyordu.

Yanlarından geçtikleri tüm dar pencerelerden batan güneşin son ışınlarının yanı sıra kükremeler, kanat sesleri ve haykırışlar sızıyordu. Ötelerinden ise çelik ve demire inen çekiçlerin amansız sesleri.

Dükün özel kulesinin girişi önünde bekleyen bir grup muhafızın yanından geçtiler. İçeri kabul etmedikleri birkaç yerden biri de burasıydı. Siyah, ışıltılı taştan kapının ardından gelen kokular Manon'ın omurgasından aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu. Manon, sağ kolu ve iki numaralı yardımcısı ihtiyatla kapıdan uzak durdular. Asterin kapının önünde nöbet tutan muhafızlara dişlerini gösterecek kadar ileri gitti. Altın rengi saçları ve alnına taktığı sert, deri şerit meşalelerin ışığı altında parıldıyordu.

Adamlar gözlerini bile kırpmadılar. Nefesleri kesilmedi. Manon bunun adamların aldıkları eğitimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Adamların da üzerinde o kötü koku vardı.

Manon omzunun üzerinden yanından geçtikleri her bir muhafıza ve titreyen hizmetçiye sırıtan Vesta'ya baktı. Vesta'nın kızıl saçları, süt beyazı teni ve siyah–sarı gözleri çoğu erkeği oldukları yere çakmaya yeterdi. Vesta onları zevk için kullanıp ardından eğlence olsun diye kanlarını akıtırken onlara her şeyi unutturmaya da. Fakat bu muhafızlar ona da hiç tepki vermiyorlardı.

Vesta, Manon'ın dikkatinin kendisine çekildiğini fark edince kestane rengi kaşlarını kaldırdı.

Manon ona "Diğerlerini çağır," diye buyurdu. "Av zamanı." Vesta başını sallayıp karanlık bir koridora yöneldi. Çenesini Lin'e çevirmesiyle Lin, Manon'a hınzırca sırıttıktan sonra Vesta'nın peşinden gölgelere karıştı.

Manon, sağ kolu ve iki numarası sessizce On Üçler'in özel kuş yuvasının olduğu yıkık dökük kuleye tırmandılar. Gündüzleri ejderhaları temiz hava almak ve çok aşağıda kalan kampı uzaktan izlemek için kulenin kenarından çıkan kocaman direklere tünüyorlardı. Gece olduğunda ise uyumak için yuvaya çekilip kendilerine ayrılan alanlarda zincirleniyorlardı.

Böylesi ejderhaları dağın göbeğindeki iğrenç kokulu hücrelere kilitlemekten çok daha kolaydı. Hücrelerde ejderhalar birbirlerini didikleyip yaralıyor, kanatlarına kramplar giriyordu. Sadece bir kez, buraya ilk geldiklerinde ejderhaları hücrelerde tutmaya çalışmışlardı. Abraxos çılgına dönüp ağılının yarısını yerle bir etmiş, diğer binekleri de onlar da kükreyip debelenerek içinde bulundukları hisarı yerle bir edecek hale gelene dek kışkırtmıştı. Bir saat sonra Manon bu kuleye On Üçler'in kullanması için el koymuştu. Anlaşılan tuhaf koku Abraxos'u da huzursuz etmişti.

Fakat yuvada hayvanların kokusu tanıdık ve davetkârdı. Kan, bok, saman ve deri kokusu. Belki de çok yüksekte olduklarından rüzgârın uzaklaştırdığı o *tuhaf* koku buraya hemen hiç ulaşmıyordu.

Saman kaplı zemin çizmelerinin altında hışırdarken Sorrell'in boğa ejderhasının yarısını aşağı indirdiği çatıdan gelen soğuk bir rüzgâr geliyordu. Ejderhaları kafese kapatıldıkları hissinden biraz daha uzaklaştırmak, yıldızları izlemekten hoşlanan Abraxos'un göğü görebilmesi için yapmışlardı bunu.

Manon odanın ortasındaki yemliklere göz gezdirdi. Bineklerin hiçbiri yuvanın bakımını yapan ölümlülerin getirdiği ete ve tahıllara dokunmamıştı. O adamlardan biri taze saman dökerken Manon'ın demir dişlerinin ışıltısını görüp apar topar merdivenden aşağı indi. Adamın korkusunun kokusu havaya yağ kokusu gibi oturmuştu.

"Dört hafta," dedi Asterin. Açık kemerli geçitlerden birinin ara-

sından görebildiği soluk mavi ejderhasına baktı. "Dört hafta geçti ve hâlâ hiç hareket yok. Burada ne arıyoruz ki? Ne zaman *harekete geçeceğiz?*"

Aslen sınırlamalar hepsinin canını sıkıyordu. Hava birliği fark edilmesin diye uçuşları ancak geceleyin gerçekleştirmek, şu adamların kokusu, taşlar, dövülen demir, sonu gelmez hisarın kıvrımlı geçitleri... Tüm bunlar Manon'ın sabrını yavaş yavaş tüketiyordu. Hisarın tünediği sıradağlar bile sadece çıplak kayalardan ibaretti; şu sıralar ülkenin büyük bir kısmını örten bahardan bile burada kendisini çok az gösteriyordu. Ölü, kokuşmuş bir yerdi burası.

Manon batan güneşe bakıp Asterin'e "Ne zaman harekete geçmemiz söylenirse o zaman geçeceğiz," dedi. Yakında –güneş o inişli çıkışlı, siyah tepelerin üzerinde kaybolur kaybolmaz– göklere yükselebileceklerdi. Karnı guruldadı. "Ayrıca emirleri sorgularsan yerine bir başkasını koymaktan memnun olurum Asterin."

"Sorgulamıyorum," dedi Asterin. Manon'ın gözlerine çoğu cadının cüret edemeyeceği kadar uzun süre baktı. "Fakat burada dükün emriyle kümesteki tavuklar gibi beklememiz yeteneklerimizin harcanması demek. O solucanın karnını deşmek istiyorum."

Sorrel "Sana bu arzuna direnmeni tavsiye ederim Asterin," dedi. Manon'ın bronz tenli, bir koçbaşı gibi güçlü iki numarası dikkatini sadece Manon'ın iki numarasının çevik ve ölümcül hareketlerine odakladı. Sorrel daha küçük cadılar oldukları zamandan beri Asterin'in alevinin taşı olurdu.

"Adarlan Kralı bineklerimizi bizden çalamaz," dedi Asterin. "Şimdi olmaz. Belki de dağların daha derinlerine gidip en azından havanın temiz olduğu o yerde kamp kurmalıyız. Burada oyalanmamız anlamsız."

Sorrel uyarı mahiyetinde bir hırıltı çıkarsa da Manon başını salladı. Sorrel'a geri durması için verdiği bir uyarıydı bu. Sağ koluna yaklaştı. Yüzünü Asterin'in yüzüne iyice yaklaştırıp "Şu an son ihtiyacın olan şey o ölümlü domuzun On Üçler'imin bu işe uygun olup olmadıklarını sorgulaması," dedi. "Uslu durun. Gözcülerinize de bunları anlattığınızı işitirsem..."

"Astlarıma senin hakkında olumsuz şeyler söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?" Demir dişler birbirine çarptı.

"Bence sen –ve hepimiz– bu bok çukuruna kapatılmaktan bıktık. Senin ise aklına geleni başta söylemek, sonuçlarını sonra düşünmek gibi bir huyun var."

Asterin hep böyle olmuştu. Manon'ın bir yüzyıl önce onu sağ kolu olarak seçmesinin nedeni kesinlikle onun bu vahşi yanıydı. Sorrel'ın taşını... ve Manon'ın buzunu dengeleyen alevdi o.

On Üçler'in geri kalanı güneş kaybolurken sıraya girdi. Manon ve Asterin'e bir kez bakıp uzun uzun bakmayacak kadar akıllıca davranıp gözlerini kaçırdılar. Hatta Vesta Üç Yüzlü Tanrıça'ya dua etti.

Asterin gözlerini bir an olsun Manon'ın gözlerinden ayırmadan "Ben sadece On Üçler'in –Siyahgagalar adına– savaş alanından muzaffer çıkmalarını istiyorum," dedi.

Manon diğerlerinin işiteceği kadar yüksek sesle "Çıkacağız," diyerek söz verdi. "Fakat o zamana dek kendinizi tutun. Yoksa sizi yeniden bizimle ejderhalara binmeyi hak edene dek cezalandırırım."

Asterin gözlerini yere çevirdi. "İsteğin isteğimdir uçuş lideri."

Bir başkasından, hatta Sorrel'dan bile gelse bu saygı ifadesi normal ve sıradan olurdu. Çünkü hiçbiri bu sözleri o *tonda* söylemeye cesaret etmezdi.

Manon öyle hızlı atıldı ki Asterin geri kaçamadı. Manon'ın eli kuzininin boğazını sardı. Demir tırnakları Asterin'in kulaklarının ardındaki yumuşak tene gömüldü. "Çizgiden birazcık bile saparsan Asterin..." Manon'ın tırnaklarını daha da derine batırmasıyla Asterin'in altın rengi ve bronz karışımı boynundan aşağı mavi kan süzüldü. "Bu tırnaklar boğazını söker."

Manon bir yüzyıldır omuz omuza savaşmalarını, Asterin'in en yakın akrabası olmasını ya da Asterin'in Manon'ın varis olarak pozisyonunu korumak için dişini tırnağına takmasını önemsemiyordu. Asterin faydasız bir baş ağrısına döndüğü an onu alaşağı ederdi. Manon bu mesajı Asterin'e bakışlarıyla verdi.

Asterin'in gözleri Manon'ın üzerindeki kan kırmızı pelerine çevrildi. Manon'ın büyükannesinin torunundan boğazını kestiği

Crochan'ın kanı Omega'nın zeminine yayıldıktan sonra almasını emrettiği pelerindi bu. "Anlaşıldı," diyen Asterin'in güzel, yabani yüzünde soğuk bir ifade belirdi.

Manon, Asterin'in boğazını bırakıp tırnaklarındaki kanı silkelerken şimdi bineklerinin üzerinde sırtları kaskatı ve sessizce duran On Üçler'e doğru döndü. "Uçuyoruz. Şimdi."

Manon'ın eyerine tırmandığı Abraxos kıpırdanıp sallandı. Ejderha üzerine tünediği ahşap kirişten atacağı bir tek yanlış adımın çok uzun bir düşüş getireceğinin gayet farkındaydı.

Aşağıda, güneye doğru ordunun sayısız kamp ateşi göz kırpıyor; aralarında kalan demir ocaklarından yükselen duman yıldızlı, ayın aydınlattığı göğü lekeliyordu. Abraxos homurdandı.

"Biliyorum, biliyorum, ben de açım," dedi Manon. Gözünün üzerindeki ikinci gözkapağını indirirken onu eyere sıkıca bağlayan koşum takımını sıktı. Solunda ve sağında, Asterin ve Sorrel ejderhalarına binip ona doğru döndüler. Kuzininin yaraları pıhtılaşmıştı bile.

Manon kulenin yanından aşağı uzanan amansız uçuruma, dağın sivri taşlarının ötesindeki açık havaya baktı. Belki de ölümlü budalalarının her ejderhanın ve binicisinin Omega'daki Geçiş'i aşmaları için ısrar etmelerinin nedeni buydu. Böylece Morath'e geldiklerinde sarp uçurumdan ürkmeyecek, hisarın en aşağıda kalan noktalarına bile ulaşabileceklerdi.

Soğuk, kötü kokulu bir rüzgâr Manon'ın yüzünü yalayıp burnuna doldu. Yakaran, hırıltılı bir çığlık oyuk dağlardan birinin içinden koptu. Sonra sessizlik geldi. Gitme zamanı gelmişti; sadece karnını doyurmak için değil, birkaç saatliğine de olsa bu kokuşmuş yerden uzaklaşmak için.

Manon bacaklarını Abraxos'un yaralı, köselemsi böğrüne yasladı. Ejderhanın örümcek ipeğiyle güçlendirilmiş kanatları aşağıda yanan ateşlerin ışığıyla altın gibi parlıyordu. "Uç, Abraxos," diye mırıldandı Manon.

Abraxos derin bir nefes alıp kanatlarını gövdesine yapıştırıp kendisini direğin yanından aşağı bıraktı.

Abraxos bunu yapmaktan, havada vurulup ölmüş gibi aşağı düşmekten hoşlanıyordu.

Anlaşılan Manon'ın ejderhasının hınzırca bir espri anlayışı vardı.

Abraxos bunu ilk kez yaptığında Manon ona gürlemişti. Şimdi ise Abraxos sırf gösteriş olsun diye yapıyordu bunu. Bu sırada On Üçler'n geri kalanının ejderhalarının ise bedenleri kendilerini dar uçurumdan aşağı çabukça bırakamayacak kadar iri olduğundan önce havaya sıçrayıp sonra dalışa geçmeleri gerekiyordu.

İkisi aşağı düşerken Manon gözlerini açık tuttu. Rüzgâr bedenlerini döverken Manon'ın altındaki Abraxos'un bedeni ılık bir kütleydi. Ölümlülerin şaşkın ve korku dolu yüzlerini, Abraxos'un kulenin taşlarının ve dağın sivri kayalarının ne denli yakınından geçebildiğini görmek Manon'ın hoşuna gidiyordu. Sonra...

Abraxos kanatlarını açıp sert bir dönüş yaptı. Dünya yan dönerken altlarından hızla geçip gidiyordu. Abraxos Morath'teki her taştan yankılanan vahşi bir çığlık attı. Bunu On Üçler'in bineklerinin çığlıkları izledi. Bir kulenin dış merdiveninde bir sepet elma taşıyan bir hizmetçi çığlık atıp sepeti düşürdü. Elmalar kulenin etrafında kıvrılarak dönen merdivenin basamaklarından kırmızı ve yeşil bir şelale gibi, demir döven çekiçlerin sesleriyle uyumlu bir ritimle düştü.

Sonra Abraxos yükselip karanlık ordunun, sivri uçlu tepelerin üzerinden geçti. On Üçler akıcı manevralarla onun arkasında dizildiler.

Böyle uçmak tuhaf bir heyecandı; sadece –koca şehirleri yerle bir edecek güçte bir birlik olan– kendi cadılar meclisiyle uçmak. Abraxos sert manevralarla, hızlı uçuyor; onun ve Manon'ın gözleri ikisi dağlardan uzaklaşıp Acanthus Irmağı'nın düz tarlaları üzerinde süzülürken yeri tarıyordu.

İnsanların çoğu bu bölgeden kaçmış, kaçamayanlar savaşta ya da eğlence olsun diye katledilmişti. Fakat doğru yere bakmayı bilenler hâlâ birkaçını görebilirdi.

Uçmaya devam ettiler. Bir hilal gitgide yükseliyordu: Kocakarının Orağı. Yeniayın karanlığı –Kocakarının Gölgesi– tercih edilse de tanrıçanın şefkatsiz yüzü onları gözetiyorsa pekâlâ av

için uygun bir gece olabilirdi bu.

Kocakarının orağı hiç olmazsa Manon'ın gözleri yeri tararken yeteri kadar ışık sağlıyordu. Su... Ölümlüler suya yakın yaşamayı tercih ediyorlardı. Bu yüzden Manon haftalar önce gördüğü fakat henüz incelemediği göle yöneldi.

Hızlı ve gölgeler kadar akışkan hareket eden On Üçler gecenin örttüğü toprakların üzerinde süzüldüler.

Nihayet ay ışığı küçük bir gölün üzerinde solgunca parıldadı. Abraxos suya doğru süzülmeye başlayıp inişe geçti. Ta ki Manon ikisinin yansımasını, ardında kan izi gibi dalgalanan kızıl pelerinini suyun düz yüzeyinde görene dek.

Arkasından gelen Asterin coşkuyla haykırırken Manon dönüp sağ kolunun kollarını iki yana açıp kendini bineğinin sırtında uzanana dek geriye bırakışını izledi. Saldığı altın rengi saçları uçuşuyordu. Vahşice bir coşku... Asterin uçarken havada hep böyle ateşli, ehlileştirilmemiş bir neşe olurdu.

Manon ara sıra sağ kolunun geceleri gizlice çıplak ve eyersiz uçuyor olabileceğinden şüpheleniyordu.

Manon kaşlarını çatıp önüne baktı. Karanlık'a şükürler olsun ki Siyahgagalar'ın anası orada değildi de bunları görmemişti. Yoksa Asterin tehdit edilirdi. Böyle çılgınlıklara göz yumduğu için Manon da okkanın altına girerdi. Tabii bir de bu tür çılgınlıkları durdurmaya hiç de gönüllü olmadığı için.

Manon tarlası çitle çevrili, küçük bir kulübeye baktı. Penceresine içerideki titrek ışık vuruyordu... *Mükemmel.* Evin ötesinde, düz beyaz postlar kar gibi parlıyordu. *Daha da iyi.*

Manon, Abraxos'u tarlaya, –eğer kafaları çalışıyorsa– kanatların gürültüsünü işitip gizlenmeleri gereken aileye doğru sürdü.

Çocuklara zarar verilmeyecekti. On Üçler'de dillendirilmeyen bir kuraldı bu. Bazı klanlar, özellikle de Sarıbacak klanı çocuklara hiç acımazdı. Fakat On Üçler'e göre eğlenmek için ancak yetişkin erkekler ve kadınlar hedef alınmalıydı.

Dükle ve Asterin'le yaşadıklarından sonra da Manon gerçekten eğlence havasındaydı.

9

Aelin, Arobynn'e o lanet olası mektubu yazıp haylaz sokak çocukları aracılığıyla gönderdikten sonra gün ağarırken açlığı onu dairesinden çıkmaya zorladı. Yorgunluk iliklerine kadar işleyen Aelin kahvaltı yapıp öğle ve akşam yemekleri için alışveriş yaptı. Bir saat sonra depoya döndüğünde yemek masasının üzerinde geniş, düz bir kutu buldu.

Kilitte kurcalandığına dair hiçbir işaret olmadığı gibi o sabah Aelin'ın ırmaktan gelen esintiyi davet etmek için hafifçe araladığı pencereler de daha fazla açılmamıştı.

Fakat Aelin, Arobynn'den tam da bunu beklerdi. Suikastçılar Kralı olsa da kendi elleriyle yaptığı tahta çıkmak için dişiyle tırnağıyla çabalayıp onun uğrunda canlar aldığını unutturmamasını.

Nedense Aelin göğün hemen sonra delinip sağanağın pıtırtılar ve şıngırtılarla odanın ağır sessizliğini alıp götürmesinin duruma uygun olduğunu düşündü.

Aelin krem rengi kutuyu saran zümrüt yeşili, ipek kurdeleyi çözdü. Kutunun kapağını açıp katlanmış giysiye uzunca bir süre baktı. Giysinin üzerinde bir not vardı: *Geçen seferkinden beri bazı iyileştirmeler yaptım. Git, oyna şimdi.*

Aelin'ın boğazı kurusa da tüm bedenini kaplayacak olan, tek parça, siyah –dar, kalın, deri kadar esnek olsa da deri gibi parlak ve boğucu olmayan– kumaştan yapılmış giysiyi kutudan çıkardı.

Giysinin altında bir çift çizme vardı. En son yıllar önce giydiği çizmeler temizlenmişti. Çizmelerin siyah derisi hâlâ esnek ve yumuşaktı. Üzerlerindeki özel boşluklar ve gizlenmiş bıçaklar eskisi kadar kusursuzdu.

Aelin giysinin ağır kolunu kaldırınca yenlerinin ucunda ön kolu uzunluğunda ince ve keskin bıçakları gizleyen iki zırh eldiveni ortaya çıktı.

Aelin bu giysiyi uzun zamandır görmemiş, giymemişti. En son giydiğinde... Şömine rafının üzerindeki boş noktaya baktı. Bir başka, sessiz bir sınav. Aelin'ın neyi ne kadar unutup affedeceğini, Arobynn'le birlikte çalışmak için olanları ne kadar sineye çekeceğini görmek için.

Arobynn giysiyi Melisande'li bir tamirci ustaya fahiş bir fiyata yaptırmıştı. Adam giysiyi elde, tam Aelin'ın bedenine göre hazırlamıştı. Arobynn en iyi iki suikastçısının onları kolayca gizleyecek, ölümcül giysileri olması için ısrar etmişti. Aelin'ın giysisi bir hediyeydi. Aelin'ı öldüresiye dövüp onu eğitim için Kızıl Çöl'e gönderişini affettirmek için verdiği birçok hediyeden biri. Aelin ve Sam itaatsizliklerinden dolayı feci dayaklar yemişlerdi. Arobynn, Sam'e kendi giysisinin parasını ödettirmiş, borcunu hemen ödeyemesin diye de ona ikinci sınıf işler vermişti.

Aelin giysiyi kutuya geri koyup soyunmaya başladı. Yağmurun taşın üzerinde bıraktığı, açık pencerelerden süzülen kokusunu içine çekerek.

Evet, Aelin yine himaye edilen kadını oynayabilirdi. Arobynn'in kurmasına izin verdiği plana ayak uydurabilirdi. Sadece o planda küçük, gerektiği kadar değişiklikler yapacaktı. Aedion'ı kurtarmak uğruna öldürülmesi gereken herkesi öldürecek, gerekirse fahişelik yapacak, kendisini mahvedecekti.

Aedion'ı, onun sağ olduğunu, ayrı kaldıkları onca yıl boyunca hayatta kalabildiğini kendi gözleriyle görmesine iki –sadece iki– gün kalmıştı. Aedion ondan nefret etse, Chaol'ın neredeyse yaptığı gibi yüzüne tükürse de... buna değerdi.

Çıplak Aelin bir ayağını giysinin içine attı. Pürüzsüz, kaygan

kumaş teninin üzerinde fısıldadı. Ne tür değişiklikler yapıldığını belirtmemek, bu bilmeceyi çözmeyi –tabii hayatta kalacak kadar akıllı çıkarsa– Aelin'a bırakmak tam Arobynn'in yapacağı bir şeydi.

Kıvrıla kıvrıla, gizlenmiş bıçakları çıkaran mekanizmayı kazara çalıştırmamaya dikkat ederek ve giyside başka silahlar ve numaralar olup olmadığını yoklayarak giysinin içine girdi. Kısa bir süre daha çabaladıktan sonra giysi bedenini tamamen sardı. Ardından ayalarını çizmelere geçirdi.

Yatak odasına giderken eskiden zayıf olan tüm noktalara eklenen takviyeleri hissedebiliyordu bile. Yapılacak değişiklikler giysinin ulaşmasından aylar önce giysinin bazen tıngırdayan diz eklemini, Aelin'ın kavga sırasında en çok saldırdığı vücut bölgelerini ve Aelin'ın ne hızda hareket ettiğini iyi bilen biri tarafından ustaya bildirilmiş olmalıydı. Arobynn'in Aelin'a dair tüm bilgisi kumaş, çelik ve karanlık olarak Aelin'ın bedenini sarmıştı. Aelin yatak odasının uzak duvarına asılı boy aynasının önünde dikildi.

İkinci bir ten. İnce ayrıntıları, içindeki ekleme dolgular, cepler ve zırhlı süslemeler giysinin müstehcenliğini bir nebze azaltsa da Aelin'ın hatlarını belli eden giysi hayal gücüne pek de açık kapı bırakmıyordu. Aelin alçak sesli bir ıslık çaldı. *Öyle olsun.*

Bir kez daha Cealena Sardothien olabilirdi. Kısa bir süre daha, bu oyun bitene dek.

Bu konuya biraz daha kafa yorabilirdi. Tabii dışarıdan gelen, suların içine giren toynak ve tekerlek seslerinin yankıları açık pencerelerden içeri girmesiydi.

Aelin, Arobynn'in yakınlarda ortaya çıkıp onu keyifle izleyeceğinden şüpheliydi. Yo, Aelin'ın giysisiyle oyunu oynamaya gittiğini öğrenene dek bekleyecekti.

Demek ki daireye gelebilecek bir tek kişi vardı. Fakat Aelin, Chaol'un yağmurda da olsa faytona para harcayabileceğinden emin değildi. Dışarıdan görünmemeye çalışarak pencereden sağanağın içindeki, sıradan faytona baktı. Yağmurlu sokakta faytonu görecek kimse olmadığı gibi, aracın üzerinde içinde kimin olduğunu belli edecek herhangi bir işaret yoktu.

Kapıya giden Aelin bir bilek hareketiyle giysinin sol kolundaki bıçağı dışarı çıkardı. Bıçak, zırh eldivenindeki gizli yuvadan fırlarken hiç ses çıkarmamıştı. Metal yağmurun loşlaştırdığı ışıkta parıldadı.

Tanrılar adına, giysi Aelin'ın ilk denediği zamanki kadar müthişti; bıçak havada eskiden hedeflerine sapladığındaki gibi kusursuzca süzülüyordu.

Aelin merdivenden inerken adımları ve yağmurun deponun çatısındaki patırtısından başka ses çıkmıyordu. Ana katta üst üste yığılmış kasaların arasından geçti.

Sol kolunu pelerinin kıvrımları arasındaki bıçağı gizlemek için uygun açıyla kıvırıp deponun devasa kepenkli kapısını açtı. Yağmur damlaları içeri uçuştu.

Dar tentenin altında pelerinli bir kadın bekliyordu. Kadının arkasında kiralık ve işaretsiz iki tekerlekli bir fayton kaldırım kenarında duruyordu. Fayton sürücüsü etrafı dikkatle izliyor, şapkasının geniş kenarından aşağı yağmur suyu damlıyordu. Eğitimli gözler değildi bunlar. Sadece kendisini tutan kadını kolluyordu. Yağmurda bile kadının pelerininin grisi koyu ve canlıydı; giysisinin kumaşı temiz, kadının bindiği faytona karşın bol parası olduğunu belli edecek kadar gösterişliydi.

Geniş kapüşonu yabancının yüzünü gölgelerin arasına gizlese de Aelin kadının fildişi tenini, koyu renkli saçlarını ve pelerininin içine uzanan zarif, kadife eldivenlerini –yoksa bu eldivenler bir silah mı gizliyordu?– seçebildi.

Aelin kapı çerçevesine yaslanıp "Açıklamaya başla," dedi, "yoksa sıçanlara yem olursun."

Kadın yağmurun içine doğru geriledi. Tam olarak geriye değil, faytona doğru gitmişti. Aelin faytonda bekleyen bir çocuğun ufak tefek siluetini fark etti. Çocuk oturduğu yere sinmişti.

Kadın "Seni uyarmaya geldim," dedi. Sonra kapüşonunu çıkarıp yüzünü gösterdi.

Geniş, hafifçe çekik, yeşil gözler; şehevi dudaklar, çıkık elmacıkkemikleri ve kalkık bir burun bir araya gelip erkeklerin sağdu-

yularını kaybetmelerine neden olacak çarpıcı bir güzellik oluşturuyordu.

Aelin dar tentenin altına girip sözcükleri uzatarak konuştu: "Hafızam beni yanıltmıyorsa, Lysandra, sana bir daha gözüme görünürsen seni öldüreceğim uyarısında bulunmuştum."

"Lütfen," diye yakardı Lysandra.

Bu sözcük –ve ardındaki çaresizlik– Aelin'i bıçağını kınına çekmeye itti.

Aelin fahişeyi tanıdığı dokuz yıl boyunca ne onun lütfen dediğini ne de herhangi bir konuda çaresizce yakardığını işitmişti. "Teşekkür ederim," "rica ederim" hatta "seni gördüğüme sevindim" gibi cümlelerin Lysandra'nın ağzından çıktığına hiç şahit olmamıştı.

Dost olmaları düşman olmaları kadar kolaydı aslında. İkisi de çocu yaşta, yetim kalmış, Arobynn onları bulmuştu. Fakat Arobynn, Lysandra'yı iyi bir dostu ve genelev patroniçesi olan Clarisse'e vermişti. Aelin savaşmak, Lysandra yatak odaları için eğitilse de bir şekilde Arobynn'in gözüne girmek için çabalayan rakipler olmuşlardı.

Lysandra on yedisine basıp açık artırmaya çıkarıldığında en yüksek teklifi verip kazanan Arobynn olmuş, bunu da Aelin'ın ona özgürlüğü karşılığında verdiği parayla yapmıştı. Sonrasında fahişe, Aelin'ın kanlı parası sayesinde Arobynn'in ona neler yaptırdığını yüzüne çarpmıştı.

Aelin da ona karşılık vermişti. Bir hançer fırlatarak. O günden sonra birbirlerini görmemişlerdi.

Lysandra gibi kapüşonunu çekip yüzünü ortaya çıkaran Aelin söyleyeceği sert sözleri yerden göğe kadar haklı buluyordu: "Seni ve sürücünü öldürmem ve himayendeki ufaklığı bu konuda tek kelime etmemeye ikna etmem bir dakikamı almaz. Belki kız seni ölü görmekten mutlu bile olabilir."

Lysandra kaskatı kesildi. "Kız ne himayemde ne de eğitim alıyor."

"O halde bana karşı bir kalkan olarak mı kullanıyorsun onu?" Aelin'ın gülümsemesi jilet kadar keskindi.

Lysandra yağmurda sesini duyurmaya çalışarak "Lütfen... Lütfen," dedi, "seninle konuşmam gerek, güvenli bir yerde. Sadece birkaç dakika."

Aelin; Lysandra'nın güzel giysilerine, kiralık faytona ve kaldırım taşlarına düşen yağmur damlalarına baktı. Arobynn'in ona böyle bir numara yapması tam da ondan bekleyeceği bir işti. Fakat Aelin, Arobynn'in elini oynamasına izin verdi. Bekleyip bu oyunun onu nereye götüreceğini görecekti.

Aelin burnunun köprüsünü iki parmağıyla tutup başını kaldırdı. "Sürücünü öldürmem gerekeceğini biliyorsun."

Adam apar topar dizginlere uzanıp "Hayır, buna gerek yok!" diye haykırdı. "Yemin ederim, yemin ederim ki buradan kimseye bahsetmeyeceğim."

Aelin iki tekerli faytona doğru yürüdü. Yağmur pelerinini hızla sırılsıklam etti. Sürücü deponun yerini bildirebilir, her şeyi tehlikeye atabilirdi. Fakat...

Aelin camı yağmur damlalarıyla kaplı faytonun kapısındaki, küçük bir fenerin ışığının aydınlattığı faytoncu ehliyetine baktı. "Baker Caddesi, altmış üç numara, daire ikide oturan Kellan Oppel, bundan kimseye *bahsetmeyeceğinden* eminim."

Ölü gibi sararan faytoncu başını salladı.

Aelin faytonun kapısını açıp içerideki çocuğa "Dışarı çıkın," dedi. "İkiniz de. Hemen."

Aelin omzunun üzerinden baktı. Yağmur damlaları yüzüne çarparken gülümsedi. "Bir an için olsun bir çocuğu kiralık bir faytonda kenar mahallede bırakacağımı düşündüysen dosdoğru çıktığın lağım çukuruna dönebilirsin." Faytonun içine bir kez daha bakıp korkudan sinen kıza "Hadisene," dedi. "Isırmam seni."

Belli ki bu teminat Evangeline'e yeterli gelmişti. Kız, Aelin'a yaklaşırken fenerin ışığı kızın, küçük, porselenimsi elini yaldızladı. Evangeline faytondan aşağı atlamak için Aelin'ın koluna tutundu. Daha on birinde olmayan kızın zarif bir fiziği vardı.

Kızıl–sarı saçları arkadan örülmüş, karşısındaki ıslak sokağı ve iki kadını süzen limon sarısı gözlerini ortaya çıkıyordu. Hanımı kadar çarpıcı bir güzelliği vardı. Daha doğrusu olabilirdi. Her iki yanağındaki derin ve zikzaklı yara izleri olmasa. Bu yara izleri kızın bileğinin iç kısmındaki berbat, dağlanmış dövmeyi açıklıyordu. Evangeline, Clarisse'in çalıştırdığı kızlardan biriydi. Ta ki yaralanıp tüm değerini kaybedene kadar.

Aelin, Evangeline'e göz kırpıp kıza yağmurda rehberlik ederken yüzünde hınzır bir sırıtışla "Tam bana göre birine benziyorsun," dedi.

Aelin yağmurun serinlettiği nehir esintisini havasız daireye buyur etmek için geri kalan pencereleri de açtı. Neyse ki dışarıda geçirdikleri dakikalar boyunca sokakta kimse yoktu. Fakat Aelin, Lysandra orada olduğuna göre kendisinin orada olduğunu Arobynn'in işiteceğinden emindi.

Aelin pencerenin önündeki koltuğa eliyle hafifçe vurup yüzünde feci yaralar olan küçük kıza gülümsedi. "Güzel bir esinti olduğunda dairede oturmayı en sevdiğim yer burasıdır," dedi. "İstersen hoşuna gidebileceğini düşündüğüm birkaç kitap getirebilirim. Ya da..." –Aelin sağında kalan mutfağa işaret etti– "mutfak masasında lezzetli bir şeyler bulabilirsin. Galiba yabanmersini turtasıydı." Lysandra kaskatı dikilse de Aelin onu hiç umursamadan Evangeline'e "Seçim senin," dedi.

Zenginlerin rağbet ettiği bir genelevde bir çocuk olarak muhtemelen Evangeline'in kısa hayatı boyunca fazla seçeneği olmamıştı. Kızın yeşil gözleri hafifçe yumuşar gibi oldu. Evangeline çatıya ve pencerelere düşen yağmur damlalarının pıtırtıları arasında güçbela işitilen bir sesle "Turta alayım lütfen," dedi. Hemen ardından gözden kayboldu. Zeki kızdı. Hanımından uzak durmayı bilecek kadar zeki.

Evangeline turtayla meşgul olurken Aelin ıslak pelerinini çıkarıp kuru kalan kısmıyla ıslak yüzünü sildi. Gizli bıçağı çıkartması gerekebileceğini düşünerek bileğini hafifçe büken Aelin yanmayan

şöminenin önündeki kanepeye işaret edip Lysandra'ya "Otur," dedi.

Talimatına Lysandra'nın itaat etmesi Aelin'ı şaşırtsa da Lysandra "Yoksa yine beni öldürmekle mi tehdit edersin?" demekten geri kalmadı.

"Tehditlerde bulunmam," dedi Aelin. "Sadece vaatlerde bulunurum."

Fahişe kendisini kanepenin yastıklarına bıraktı. "Lütfen. O koca ağızdan çıkan herhangi bir sözü nasıl ciddiye alabilirim ki?"

"Kafana bir hançer fırlatmamı gayet ciddiye almıştın."

Lysandra, Aelin'a küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Iskalamıştın."

Bu doğruydu... Yine de hançer fahişenin kulağını sıyırmıştı. Aelin'a kalırsa Lysandra bunu hak etmişti.

Fakat şimdi Aelin'ın karşısında oturan bir kadındı. Artık ikisi de on yedi yaşında iki kız değil, iki kadındı. Lysandra, Aelin'ı tepeden tırnağa süzdü. "Ben olsam sarı saçı tercih ederdim."

"Ben de evimden defolup gitmeni tercih ederdim. Fakat yakın zamanda bu olmayacak gibi." Aelin aşağıdaki sokağa baktı. Faytoncu aldığı emre uygun olarak bekliyordu. "Arobynn kendi faytonlarından birini gönderemedi mi? Sana iyi para verdiğini sanıyordum."

Lysandra elini salladı. Mum ışığında ince bileğine dağlanmış, yılanı andıran dövmeyi az çok kapatan altın bilezik parıldadı. "Onun faytonuna binmeyi reddettim. Bunun yanlış bir mesaj verebileceğini düşündüm."

Vermişti bile. "Demek seni gönderdi. Beni tam olarak ne konuda uyarmak için?"

"Beni planını sana anlatmam için yolladı. Şu günlerde ulaklara güvenmiyor. Uyarıyı yapacak olan ise o değil, benim."

Aelin bunun besbelli bir yalan olduğunu düşündü. Fakat o dövme... Clarisse'in tüm fahişelerinin patroniçenin genelevine satıldığı gün derilerine dağlanan o arma... Mutfaktaki kız, aşağıdaki faytoncu. Tüm bunlar Aelin, Lysandra'yı öldürürse onun işini çok zorlaştırabilirdi. Fakat Lysandra'nın dövmesine bakarken Aelin

hançerini kullanmamak için kendisini zor tutuyordu.

Giysisindeki bıçak olmazdı. Hayır, Aelin bir hançerin vereceği yakınlık hissini, işini bitireceği fahişenin son nefesini onunla paylaşmayı istiyordu. Son derece alçak bir sesle "Neden Clarisse'in arması hâlâ kolunda?" diye sordu.

Archer'a güvenme. Nehemia, Aelin'a bu uyarıda bulunmaya çalışmış, şifreli mesajında yılan sembolünü mükemmelen çizmişti. Fakat ya aynı armayı taşıyan başkaları? Aelin'ın yıllar önce tanıdığı Lysandra... İk yüzlü, yalancı ve içten pazarlıklı sözcükleri Aelin'ın fahişeye yakıştıracağı en usturuplu sözcüklerdi.

Lysandra kaşlarını çatıp dövmeye baktı. "Borçlarımız bitene dek bu dövmeyi sildiremiyoruz."

"Sattığın leşini son gördüğümde borcunu ödemene sadece haftalar kalmıştı." Gerçekten de iki yıl önceki açık artırmada Arobynn öyle çok para ödemişti ki Lysandra'nın özgürlüğüne hemen kavuşmuş olması gerekirdi.

Fahişenin gözleri parıldadı. "Dövmeyle bir sorunun mu var?"

"Archer Finn denen pislikte de aynı dövmeden vardı." Archer ve Lysandra aynı geneleve, aynı patroniçeye aittiler. Belki başka alanlarda da birlikte çalıştıkları olmuştu.

Lysandra gözlerini Aelin'ın gözlerine dikti. "Archer öldü."

Aelin tatlı bir sesle "Çünkü karnını deştim," dedi.

Lysandra bir elini kanepenin sırtına koydu. "Sen..." diye mırıldandı. Fakat sonra başını iki yana sallayıp yumuşak bir sesle "İyi," dedi. "Onu öldürdüğün iyi olmuş. Kendinden başkasını düşünmeyen domuzun tekiydi."

Aelin'ı kendi tarafına çekmek için söylediği bir yalan olabilirdi bu. "Ne diyeceksen de, sonra da çık git," dedi Aelin.

Lysandra'nın şehevi dudakları gerildi. Yine de Arobynn'in Aedion'ı kurtarma planını anlattı.

Aelin planın dâhice olduğunu itiraf etmeliydi. Zekice ve gözüpekçe bir plandı bu. Adarlan Kralı, Aedion'ın idamını bir gösteriye çevirmek istiyorsa, onlar da Aedion'ı kurtarışlarını bir gösteriye çevireceklerdi. Fakat Arobynn'in planı Lysandra aracılığıyla iletme-

si, işin içine Aelin'a ihanet edebilecek ya da onun aleyhine tanıklık edebilecek birini katması... Arobynn, Aelin'ın hayatını cehenneme çevirmeye karar verecek olursa Aedion'ın kaderinin ne kadar kolayca şekillenebileceğini hatırlatan bir başka ayrıntıydı bu.

Aelin'ın gözlerindeki soğuk bakışı süzen fahişe "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Sana ihanet edersem derimi canlı canlı yüzeceğini bana hatırlatmana gerek yok."

Aelin yanağında bir kasın seğirdiğini hissetti. "Peki ya bana yapacağın uyarı?"

Lysandra kanepede kıpırdandı. "Arobynn benden sana planları anlatmamın yanında seni sınamamı ve ona ne kadar sadık olduğunu, ihanet edip etmeyeceğini tartmamı istedi."

"Bunu istemese hayal kırıklığına uğrardım."

"Sanırım... Sanırım beni sana bir hediye olarak da gönderdi."

Aelin, Lysandra'nın ne kastettiğini bilse de "Ne yazık ki kadınlara ilgi duymuyorum," dedi. "Paraları benim adıma ödenmiş olsa da."

Lysandra'nın burun delikleri hafifçe genişledi. "Sanırım beni buraya beni *öldürmen* için gönderdi. Bir hediye olarak."

"Ve sen de bu teklifi gözden geçirmem için yalvarmaya geldin, öyle mi?" O halde Lysandra'nın çocuğu getirmesine şaşmamak gerekirdi. O bencil, omurgasız korkak Evangeline'i kalkan olarak kullanmıştı. Dünyalarına bir çocuğu sokmak da neyin nesiydi?

Lysandra, Aelin'ın bacağına bağlı bıçağa baktı. "İstersen beni öldür. Evangeline zaten neyden şüphe ettiğimi biliyor ve tek kelime etmez."

Aelin yüzüne soğuk ve sakin bir ifade yerleştirdi.

"Fakat buraya gerçekten seni uyarmaya geldim," diye ekledi Lysandra. "Arobynn sana hediyeler verebilir, bu kurtarma görevinde sana yardım edebilir. Fakat seni izletiyor ve kendi planları var. Ona yapacağın iyilik... Bana ne olduğunu söylemese de şu ya da bu şekilde bir tuzak olabilir. Ben olsam Arobynn'in yardımına değip değmeyeceğini ve sonrasında ondan sıyrılıp sıyrılamayacağımı düşünürdüm."

Aelin bunu yapmayacaktı. Yapamazdı. Bunun için bir düzine farklı sebep vardı.

Aelin yanıt vermeyince Lysandra sesli bir nefes aldı. "Buraya bunu sana vermek için de geldim." Bir elini parlak çivit elbisesinin kıvrımlarına soktu. Bu sırada Aelin ona sezdirmeden savunma pozisyonu aldı.

Lysandra yıpranmış ve solmuş bir zarf çıkarıp zarfı ihtiyatla kanepenin önündeki sehpanın üzerine bıraktı. Bunu yaparken eli titremişti.

"Senin için. Lütfen oku."

"Artık Arobynn'in hem orospusu *hem de* kuryesi misin?"

Fahişe hakareti sineye çekti. "Not Arobynn'den değil. Wesley'den." Lysandra kanepeye gömülür gibiydi. Aelin bir an için onun gözlerinde müthiş bir keder gördüğünü sandı.

"Wesley," dedi Aelin. "Arobynn'in koruması. Zamanının çoğunu benden nefret ederek, geri kalanını da beni öldürme planları yaparak geçirirdi." Fahişe başını salladı. "Arobynn, Wesley'yi Rourke Farran'i öldürdüğü için öldürtmüştü."

Lysandra irkildi.

Aelin eski zarfa baktı. Lysandra'nın gözleri kendi ellerine çevrildi. Ellerini parmak eklemleri beyaza çalacak kadar sıkmıştı.

Zarfın yıpranmış yüzeyinde çizgiler olsa da mührü kırılmamıştı. "Neden neredeyse iki yıldır Wesley'nin bana yazdığı bir mektubu saklıyorsun?"

Lysandra gözlerini Aelin'a çevirmese de sesi titreyerek "Çünkü onu çok seviyordum," dedi.

Aelin'ın Lysandra'dan bekleyeceği son yanıttı bu.

"Her şey bir yanlışla başladı. Arobynn beni Wesley'yle Clarisse'in evine eskort olarak göndermişti. Başta biz sadece... arkadaştık. Konuşuyorduk. Benden hiçbir beklentisi yoktu. Fakat sonra... Sam öldü ve sen..." Lysandra çenesiyle ikisinin arasında hâlâ açılmamış halde duran mektuba işaret etti. "Her şey orada yazıyor. Arobynn'in yaptığı, planladığı her şey. Farran'dan Sam'e yapmasını istedikleri, sana yapılmasını emrettiği şeyler. Hepsi. Wesley senin öğrenmeni istedi.

Çünkü anlamanı istedi. İş işten geçene kadar olacaklardan haberi olmadığını anlamanı istedi. Durdurmaya çalıştı. Sam'in intikamını almak için elinden geleni yaptı. Arobynn, Wesley'yi öldürmeseydi... Wesley'nin planı seni kurtarmak için Endovier'a gitmekti. Hatta madenlerin planlarını bilen birini bulmak için Gölge Pazar'a bile gitmişti. Planlar hâlâ bende. Kanıt olarak. Gidip onları..."

Lysandra'nın sözleri bir ok yağmuru gibi Aelin'i vursa da hep Arobynn'in bir başka köpeğinden öte görmediği adam için duyduğu kederi bastırdı. Arobynn'in Lysandra'yı kullanması, bu öyküyü sırf Aelin, Lysandra'ya güvensin diye uydurmuş olması gayet mümkündü. Aelin'ın tanıdığı Lysandra bu tür bir görevi yerine getirmekten son derece memnun olurdu. Aelin da işin nereye varacağını görmek için bunlara kanmış gibi yapabilir, Arobynn'in niyetini öğrenebilir ve bir hata yapıp elini açık etmesini bekleyebilirdi. Fakat...

Farran'dan Sam'e yapmasını istedikleri...

Aelin hep Farran'ın sadece Sam'e insanlara çektirmekten hoşlandığı acıları çektirerek işkence ettiğini varsaymıştı. Fakat Arobynn'in Sam'e özellikle yapılmasını istediği işkenceler olduğunu işitmek... İyi ki Aelin'ın büyü gücü yoktu. İyi ki büyü gücü engellenmiş haldeydi.

Çünkü aksi takdirde alevlere boğulup günlerce yanabilir, kendisini ateşten bir kozaya sarabilirdi.

Lysandra bir mendille sessizce gözlerini silerken Aelin "Demek buraya bana Arobynn'in beni *işliyor olabileceği* uyarısında bulunmak için geldin. Çünkü Arobynn sevgilini öldürdükten sonra onun gerçekte nasıl bir canavar olduğunu anladın, öyle mi?"

"Wesley'ye sana bu mektubu kendi elimle vereceğime dair söz verdim."

"Eh, mektubu bana verdiğine göre artık çık dışarı."

Yumuşak ayak sesleri geldi. Evangeline mutfaktan fırlayıp sessiz ve çevik bir zarafetle hanımına doğru koştu. Lysandra şaşırtıcı bir şefkatle bir kolunu Evangeline'e dolayıp ayağa kalktı. "Anlıyorum Celaena. Gerçekten. Fakat sana yalvarıyorum. Mektubu oku. Onun için."

Aelin, Lysandra'ya dişlerini göstererek *"Çık dışarı,"* dedi.

Lysandra kendisini ve Evangeline'i Aelin'dan mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışarak kapıya doğru yürüdü. Kapı aralığında duraksadı. "Sam benim de arkadaşımdı. Ondan ve Wesley'den başka dostum yoktu. Arobynn ikisini de benden aldı."

Aelin kaşlarını kaldırmakla yetindi.

Lysandra veda etme gereği duymadan merdivenden inip gözden kayboldu.

Fakat Evangeline eşikte kalıp bir uzaklaşan hanımına bir Aelin'a baktı. Güzel saçları sıvı bakır gibi ışıldıyordu.

Ardından yaralı yüzüne işaret edip "Bunu bana o yaptı," dedi.

Aelin oturduğu yerden kalkmamak, merdiven basamaklarından aşağı sıçrayıp Lysandra'nın boğazını kesmemek için kendisini zor tuttu.

Evangeline "Annem beni Clarisse'e sattığında ağladım," dedi. "Durmadan ağladım. Sanırım Lysandra o gün patroniçeyi kızdırmıştı. Çünkü borçlarını ödemesine sadece haftalar kalmasına rağmen beni onun öğrencisi yaptılar. O gece eğitimime başlamam gerekiyordu ve o kadar çok ağladım ki kustum. Fakat Lysandra... O beni yıkadı. Oradan kurtulmamın bir yolu olduğunu fakat bunun canımı yakacağını, bir daha yüzümün asla eskisi gibi olmayacağını söyledi. Kaçamazmışım. Çünkü o da benim yaşımdayken birkaç kez kaçmaya çalışsa da onu bulup kimsenin göremeyeceği köşelerde dövmüşler."

Aelin bunları asla bilmemiş, merak da etmemişti. Lysandra ve o büyürken tek yaptığı Lysandra'ya kıs kıs gülüp onunla alay etmek olmuştu.

Evangeline "Ona diğer kızların bana anlattıkları şeylerden kaçmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim. Lysandra bana ona güvenmemi söyledi; sonra yüzümde bu yaraları açtı. Haykırıp diğerlerini başına topladı. Lysandra'nın yüzümü öfkeden kestiğini düşündüler. Onun bunu gözümü korkutmak için yaptığını söylediler. Lysandra onları buna inandırdı. Clarisse öyle öfkelendi ki Lysandra'yı avluda dövdü. Fakat Lysandra hiç ağlamadı Bir kez

olsun bile. Şifacı yüzümün eski haline dönemeyeceğini söylediğinde Clarisse, Lysandra gibi erişkin bir fahişenin getireceği para karşılığında beni Lysandra'ya sattı."

Aelin'ın söyleyecek sözü yoktu.

Evangelne "İşte bu yüzden hâlâ Clarisse için çalışıyor ve bir süre daha özgür olamayacak. Bunu bildiğini sanıyordum."

Aelin kendisini kıza güvenmemeye ikna etmeye çalıştı. Lysandra ve Arobynn'in planlarının bir parçası olabilirdi bu, fakat... İçinden bir ses ona fısıldıyordu; tekrar tekrar ve her defasında daha net ve daha güçlü:

Nehemia olsa aynını yapardı.

Evangeline reverans yapıp merdivenden indi. Aelin yıpranmış zarfa bakakaldı.

Kendisi iki yılda bu denli değişebildiyse belki Lysandra da değişmiş olabilirdi.

Bir an için Aelin bir başka genç kadının hayatının o kadını renksiz bir asilzade olarak görmeyip onunla, Kaltain Rompier'la gerçekten *konuşsa* nasıl da farklı olabileceğini düşündü. Nehemia, Kaltain'in maskesinin gerisini görmeye çalışsa neler olacağını.

Evangeline yağmurda parıldayan faytonun içinde Lysandra'nın yanına geçerken Aelin deponun kapısında belirip "Bekleyin," dedi.

10

Aedion'ın görüşü bulanıktı. Nefes alıp vermekte çok zorlanıyordu.

Yakında. Ölümün hücresinin köşesinde pusuya yattığını, her an atılmaya hazır bir aslan gibi onun son nefeslerini bir bir saydığını hissedebiliyordu. Ara sıra Aedion o gölgelere doğru bakıp gülümsüyordu.

Enfeksiyon yayılmıştı. İdamının gerçekleşeceği gösteri gelip çatmadan önce ölüm Aedion'ı alıp götürecekti. Muhafızlar Aedion'ın vakit geçirmek için uyuduğunu düşünüyorlardı.

Aedion yemeğinin gelmesini bekliyor; hücre kapısının tepesindeki küçük, parmaklıklı pencereyi izleyip muhafızların gelip gelmediğine bakıyordu. Kapı açılıp da veliaht prens içeri girdiğinde halüsinasyon gördüğünden gayet emindi.

Kapı aralığından bakan prensin ardında muhafız olmadığı gibi, yanında bir refakatçi olduğuna dair herhangi bir emare de yoktu.

Prensin hareketsiz yüzünü görmesi Aedion'a yetmişti: Bir kurtarma girişimi değildi bu. Prensin boğazındaki siyah, taş tasmayı gördüğünde ise her şeyi anlamıştı: Sorscha'nın öldürüldüğü günün ardından işler pek de iyi gitmemişti.

Aedion güçbela sırıttı. "Seni görmek ne güzel prensçik."

Prens gözlerini önce Aedion'ın kirli saçlarına ve son birkaç haftada uzayan sakalına, ardından bir saat önce Aedion'ın kovaya ulaşacak gücü kendinde bulamayıp kustuğu köşeye çevirdi.

Aedion sözcükleri elinden geldiğince yayarak "Bana öyle bakacağına en azından yemeğe çıkarabilirsin."

Prensin safir gözleri Aedion'ın gözlerine çevrilirken Aedion gözlerini kırpıştırarak önlerindeki pus perdesini kaldırmaya çalıştı. Kendisini süzen o gözler soğuktu; insan gözlerini değil, bir yırtıcının gözlerini andırıyordu.

Aedion sessizce "Dorian," dedi.

Artık prens olan o şey hafifçe gülümsedi. Yüzbaşı Wyrd taşından yüzüklerin zihni –ruhu– köleleştirdiğini söylemişti. Aedion kralın tahtının yanında duran tasmayı görmüş, tasmanın da aynı etkiyi yaratabileceğini düşünmüştü. Ya da daha beterini.

Konuştuğunda nefesi hırıltılı çıkan Aedion "Bana taht odasında neler olduğunu anlat Dorian," dedi. Başı zonkluyordu.

Prens gözlerini yavaşça kırptı. "Hiçbir şey olmadı."

"Neden buradasın Dorian?" Aedion daha önce prense hiç ilk adıyla seslenmemişti. Fakat bunu yapmasının, ismini ona anımsatmanın bir şekilde önemli olduğunu hissediyordu. Bu yaptığı sadece prensi onu öldürmesi için kışkırtabilecek olsa da.

"Bir hayvan gibi idam edilmeden önce kötü şöhretli generali görmeye geldim."

Demek Aedion'ın o gün ölme şansı yoktu.

"Sorscha'nı öldürdükleri gibi mi?"

Prens kımıldamasa da Aedion onun biri ipini çekmiş gibi sarsıldığına yemin edebilirdi. İçinde hâlâ ipi çekilerek dizginlenmesi gereken biri varmış gibi.

Prensin içindeki şey "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dese de burun delikleri şişti.

"Sorscha," diye fısıldadı Aedion. Akciğerleri acıyordu. "Sorscha, kadının, şifacı. Onun başını kestiklerinde senin yanında duruyordum. Senin onun cesedine uzanırken çığlık attığını işittim." Yaratığın kasları bir nebze gerilince Aedion bastırdı: "Onu nereye gömdüler Dorian? Onun, sevdiğin kadının cesedini ne yaptılar?"

Yaratık bir kez daha "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

Aedion düzensiz nefeslerle, soluk soluğa "Sorscha," dedi. "Adı

Sorscha'ydı ve seni seviyordu. Onu öldürdüler. O tasmayı boynuna bağlayan adam öldürdü onu."

Yaratık sessiz kaldı. Sonra başını yana eğdi. Aedion'a güzelliği dehşet verici bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ölümünü izlemek eğlenceli olacak general."

Aedion öksürükler içinde bir kahkaha attı. Prens –prensin dönüştüğü o şey– kıvrak bir hareketle dönüp dışarı çıktı. Aedion bir kez daha gülebilirdi. Garezine, meydan okumak için. Tabii prensin koridordaki birine söylediklerini işitmeseydi. "General hasta. Hemen tedavi almasını sağlayın."

Hayır.

O şey Aedion'ın ne durumda olduğunu sezmiş olmalıydı.

Bir şifacı –Amithy adında bir yaşlı kadın– çağrılırken Aedion hiçbir şey yapamadı. Onu yere yatırdılar. Kadın yaralarına bakarken Aedion direnemeyecek kadar güçsüzdü. Amithy, Aedion'ın boğazından aşağı onu öksürten bir tonik döktü. Aedion'ın yarası temizlenip bağlandı. Dikişleri sökemesin diye zincirleri kısaltıldı. Tonikler saat başı gelmeye devam etti. Aedion dişlerini ne kadar sıkarsa sıksın, ağzını kapalı tutmak için ne kadar direnirse direnşin.

Böylece onu kurtardılar. Aedion kendisini yüzüstü bırakan ölüme lanet okuyup küfretti. Işık Getiren Mala'ya Aelin'i partiden, prensten, kraldan ve kralın Wyrd taşından tasmalarından uzak tutması için sessizce dua ederken bile.

Dorian'ın içindeki şey zindanlardan ayrılıp cam şatoya yöneldi. Prensin bedenini bir gemiyi yönetirmiş gibi yönlendiriyordu. Şimdi, ikisi karanlığı yaran o anlarda Dorian'ın sıkça gördüğü o adamın önünde dikilirken o şey Dorian'ı kımıldamadan durmaya zorluyordu.

Adam camdan bir tahtta oturuyordu. Hafifçe gülümseyip "Diz çök," dedi.

Dorian'ın içindeki şey ikisini birleştiren bağı sertçe çekiştirdi. Dorian'ın kaslarına şimşekler çaktı sanki. Altın saçlı savaşçının ona ismini söylediği zindana inmeye bu şekilde zorlanmıştı. Savaşçı ismini öyle çok kez tekrarlamıştı ki Dorian çığlık atmaya

başlamıştı. Hiç ses çıkaramasa da. Kendi kasları kendisine yine ihanet ederken Dorian hâlâ çığlıklar atıyordu. Kasları onu dizlerinin üzerine çöktürdü; boynundaki tendonlar acı verecek bir şekilde hareket edip Dorian'ı başını eğmeye zorladı.

Adam "Hâlâ direniyor mu?" diye sordu. Sorusunun yanıtı zaten oradaymış gibi parmağındaki siyah yüzüğe baktı. "Orada ikinizi de hissedebiliyorum. İlginç."

Evet... Karanlıktaki o şey gitgide güçleniyordu. Artık ikisinin arasındaki görünmez duvarın ötesine uzanabiliyor, onu bir kukla gibi yönetip onun aracılığıyla konuşabiliyordu. Fakat ona tamamen, uzun süreler boyunca hükmedemiyordu. Dorian duvarda açılan gedikleri elinden geldiğince yamasa da yaratık o deliklerden sızıp duruyordu.

İblis. Bir iblis prens.

Ve Dorian'ın zihninde o an, sevdiği kadının başını kaybettiği o an –tekrar tekrar– canlanıyordu. Sevdiği kadının ismini generalin hırıltılı sesinde işitmesi Dorian'ı zihnindeki diğer duvarı zorlamaya yöneltmişti. Onu karanlıkta kilitli tutan o bariyeri zorlamaya. Fakat zihnindeki karanlık mühürlenmiş bir mezar gibiydi.

Tahttaki adam "Rapor ver," dedi.

Komut Dorian'ın içini sarstı. Ağzından generalle karşılaşmasına dair ayrıntılar döküldü. Her sözcük ve her eylem. Sonra Dorian'ın yaptıkları karşısında duyduğu dehşet o şeyi –*iblisi*– keyiflendirdi.

Adam "Aedion'ın bana sezdirmeden ölmeye çalışması zekice," dedi. "Eğlencemizi baltalamak için o denli çaresizce çabaladığına göre kuzininin senin doğum günü partine yetişmesini gayet olası görüyor."

Dorian sessiz kaldı. Konuşmaması emredilmiş gibi. Adam onu süzdü. O siyah gözler memnuniyetle doluydu. "Bunu yıllar önce yapmalıydım. Neden onca yıl senden güçlü olmanı bekledim ki. Aptallık ettim."

Dorian konuşmaya, hareket etmeye, o ölümlü bedeniyle herhangi bir şey yapmaya çalıştı. Fakat iblis onun zihnini bir yumruk gibi sıkıyordu. Yüzündeki kaslar bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Size hizmet etmek benim için zevk majesteleri," dedi.

11

Rifthold kurulduğundan beri Gölge Pazar, Avery'nin kıyısında işliyordu. Belki daha da uzun zamandır. Rivayete göre pazar doğruluk tanrısının kemikleri üzerine inşa edilmişti. Böylece satıcılar ve hırsızlığa özenenler doğru yolu bulacaktı. Chaol bunun ironik olduğunu düşünüyordu. Zira bir doğruluk tanrısı yoktu. En azından bildiği kadarıyla. Yasadışı maddeler, baharatlar, giysiler, insan eti: pazar her müşterinin ihtiyacını karşılıyordu; o müşteriler pazara adım atmaya cüret edecek kadar cesur, aptal ya da çaresiz iseler tabii.

Chaol buraya ilk kez haftalar önce gelip yarı çürük, ahşap merdiven basamaklarından rıhtımın viran bir köşesinden ırmak kenarı boyunca uzanan oyuklar, tüneller ve dükkânlara indiğinde hem cesur, hem aptal hem de çaresizdi.

Pelerinli, silahlı figürler pazara giden tek yol olan uzun ve geniş iskelede devriye geziyordu. Yağmur yağıp da Avery iskeleye taşacak kadar yükselir, bazen talihsiz tüccarlar ve esnaf Gölge Pazar'ın labirenti içinde boğulurdu. Yağmursuz aylarda ise kimin mallarını sattığını ya da kirli ve rutubetli tünellerde gezindiğini asla bilemezdiniz.

O gece pazar yağmurlu bir günün ertesi de olsa çok kalabalıktı. Küçük bir teselliydi bu. Bir başka küçük teselli ise göğün gürleyip yeraltı labirentinde çınlayarak içeriyi mırıltılarla doldurmasıydı. Sa-

tıcılar ve serseriler yaklaşan fırtınaya hazırlık yaptıklarından ana geçitlerden birinde ilerleyen Chaol ve Nesryn'i fark etmemişlerdi.

Gök gürültüsü tavandan sarkan –geçmişte birleri buraya sevimlilik katmayı kafasına koymuş gibi tuhaf bir güzellikleri olan– renkli camdan fenerleri titretti. Fenerler kahverengi mağaralardaki temel ışık kaynağı vazifesini görüyor, pazara kötü şöhretini veren gölgelerle dolduruyordu. O gölgeler ki içlerinde karanlık pazarlıklar yapılıyor, kaburgalara bıçaklar saplanıyor, birileri sessizce kaçırılıyordu.

Ya da o gölgelerin arasında komplocular buluşuyordu.

İkisi Gölge Pazar'ın tünellerinden birinin girişi olan şekilsiz deliklerden birinden geçerken kimse onlara ilişmedi. Tüneller bir yerlerde kanalizasyona bağlanıyordu. Chaol pazarın daha kıdemli satıcılarının tezgâhlarının ya da dükkânlarının ardında kendilerine özel, gizli çıkışları olduğuna dair bahse girebilirdi. Satıcılar birbiri ardında ahşap ya da taş tezgâhlar kurmuşlardı. Bazı mallar masaların, kasaların üstünde ya da sepetlerin içinde sergilenirken kıymetli mallar gizleniyordu. Bir baharat satıcısı safrandan tarçına kadar her şeyi satsa da en kokulu baharatlar bile teşhir ettiği malların atına zulalanmış afyonun insanın içini bayacak kadar tatlı kokusunu gizleyemiyordu.

Bir zamanlar, uzun zaman önce Chaol yasadışı maddeleri, satıcıların ne istiyorsa satmalarını önemseyebilirdi. Yanından geçtiği dükkânı mühürletebilirdi.

Şimdi ise bu dükkânlar onun için birer kaynaktı. Bir şehir muhafızı olan Nesryn de muhtemelen aynı fikirdeydi. Her ne kadar orada bulunmakla bile güvenliğini tehlikeye atsa da. Burası tarafsız bölge de olsa sakinleri otoriteye iyi gözle bakmazdı.

Chaol onları suçlayamıyordu. Büyü ortadan kalktıktan sonra Adarlan Kralı'nın ilk tasfiye ettiği yerlerden biri olmuştu. Kral yasaklı kitapları olduğu iddia edilen ya da ellerinde hâlâ işe yarar tılsımlar, iksirler olduğu iddia edilen satıcıları ve bir tedavi ya da bir büyü kırıntısı arayan büyü gücüne sahip insanları yakalatmıştı. Bu insanların aldığı cezalar pek de hoş olmamıştı.

Chaol karanlık bir köşeye sıkışmış, derme çatma bir tezgâhın başında bıçak satan iki pelerinli figürü görünce öyle rahatlamıştı ki neredeyse sesli bir iç çekecekti. İkisi tam da plana uygun yerdeydiler. Pazarcıların arasına karışmakta da son derece iyi bir iş çıkarmışlardı.

Nesryn adımlarını yavaşlatıp arada sırada çeşitli satıcıların tezgâhları başında oyalandı. Yağmur dinene dek vakit öldüren, sıkılmış bir müşteri görüntüsü veriyordu. Chaol onu yakından takip ediyordu. Üzerindeki silahlar ve temkinli yürüyüşü budala yankesicileri şanslarını denemekten alıkoymaya yetiyordu. O gecenin erken saatlerinde kaburgalarına inen yumruğun etkisiyle yürüyüş hızını ve yüzündeki somurtuşu korumakta hiç zorluk çekmiyordu.

Chaol ve yanındaki birkaç kişi genç bir adamı tünellere çekmekle uğraşan bir Valg komutanının işini yarıda kesmişlerdi. Chaol'un aklı Dorian'da, Aelin'ın söylediklerinde ve yaptıklarında olduğundan dikkati dağılmış, boş bulunmuştu. Bu yüzden o darbenin kaburgalarına inmesini ve her nefeste bunu acıyla hatırlamayı hak etmişti. Dikkati dağılamaz, hata yapamazdı. Yapacak bunca iş varken olmazdı.

Nihayet Chaol ve Nesryn küçük tezgâhın başında durup yırtık pırtık bir örtünün üzerinde sergilenen bir düzine bıçağa ve kısa kılıca baktılar.

Brullo kapüşonunun gölgeleri arasından "Burası anlatıldığından da bozuk bir yermiş," dedi. "Zavallı Ress'in gözlerini kapatmak geliyor içimden."

Ress kıkırdadı. "On dokuz yaşındayım ihtiyar. Burada göreceğim hiçbir şey beni şaşırtmaz." Ress parmakları kıvrık hançerlerinden birinde gezinen Nesryn'e baktı. "Özür dilerim hanımefendi..."

Nesryn soğuk bir ses tonuyla "Ben yirmi iki yaşındayım," dedi. "Ve bence biz şehir muhafızları siz saray prenseslerine göre çok daha fazla şey görüyoruz."

Chaol, Ress'in yüzünün kızardığını fark etti. Brullo'nun gülüm-

sediğine yemin edebilirdi. Bir an için üzerine çöken müthiş ağırlık altında nefes alamadı. Bir zamanlar bu tarz karşılıklı sataşmalar ona normal gelirdi. Halk arasında adamlarıyla oturup gülüşürken. Bir zamanlar yuvası olan şatonun altını üstüne getirecek bir saldırıdan sadece birkaç gün uzakta olmadığı zamanlarda.

Chaol kendisini dikkatle izleyen ve sanki içini parçalayan büyük acıyı görebiliyormuş gibi duran eski akıl hocası Brullo'ya güçbela "Hiç haber var mı?" diyebildi.

Brullo gergince "Bu sabah partinin yapılacağı yerin bir krokisi elimize geçti," dedi. Chaol bıçaklardan birini alırken Brullo pelerininin cebine uzandı. Chaol hançeri inceliyormuş gibi yapmakta iyi bir iş çıkardı. Sonra pazarlık ediyormuş gibi birkaç parmağını kaldırdı. Brullo "Yeni Muhafız Kıtası Yüzbaşısı hepimizi farklı yerlere dağıttı," dedi. "Artık büyük salonda bizden kimse kalmadı." Silah Ustası da parmaklarını kaldırdı. O öne eğilirken Chaol omuz silkip sikkeleri almak için elini pelerinine uzattı.

Chaol paraları uzatıp "Sence hiç şüpheleniyor mu?" diye sordu. Nesryn ona yanaşıp Chaol'un Brullo'dan bakır paraların yanında bir kâğıt parçası aldığını dışarıdan bakanların görmesini engelledi. Kimse farkına varmadan küçük, katlanmış kâğıtlar Chaol'un cebine giriverdi.

"Hayır," diye yanıt verdi Ress. "O pislik sadece bizi küçük düşürmek istiyor. Muhtemelen sana hâlâ sadık olduğumuzu düşünüyor. Fakat herhangi bir şüphesi olsa şimdiye kadar ölmüş olurduk."

"Dikkatli olun," dedi Chaol.

Chaol, Nesryn'in bir an için gerildiğini hissetti. Hemen ardından başka bir kadının sesi yükseldi. "Xandrian kılıcı için üç bakır sikke. Satış yapılacağını bilsem yanıma daha çok para alırdım."

Aelin'ın şimdi Nesryn'in yanında dikildiğini fark eden Chaol'un bedenindeki tüm kaslar taşlaştı. Tabii ya. Elbette ki Aelin onların peşinden buraya gelecekti.

"Kutsal tanrılar adına," diye mırıldandı Ress.

Aelin'ın kapüşonunun karanlığı arasından seçilen sırıtışı son derece hınzırcaydı. "Merhaba Ress. Merhaba Brullo. Saraydaki iş-

lerinizin bugünlerde size yeterince para getirmediğini gördüğüme üzüldüm."

Silah Ustası bir Aelin'a bir geçitlere bakıyordu. Chaol'a "Onun geri geldiğini söylemedin," dedi.

Aelin cık cık etti. "Anlaşılan Chaol bildiklerini kendine saklamaktan hoşlanıyor."

Chaol ellerini iki yanından sarkıtıp yumruk yaptı. "Dikkatleri üzerimize fazlaca çekiyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" Aelin bir hançeri kaldırıp bir uzmanın ustalığıyla ellerinde tarttı. "Brullo'yla ve eski dostum Ress'le konuşmam gerek. Dün gece seninle gelmemi reddettiğin için tek yol buydu."

Tam da Aelin'dan beklenecek bir şeydi bu. Nesryn rahat bir tavırla bir adım uzaklaşıp taşlara oyulmuş tünellere göz gezdirdi. Ya da sadece kraliçeden sakınıyordu.

Kraliçe. O sözcük Chaol'u bir kez daha vurdu. Diyarın kraliçelerinden biri Gölge Pazar'da, tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Ayrıca boğaz keseceği için gayet memnun bir hali vardı. Chaol, Aelin'ın Aedion'la bi araya gelmesinden, ikisinin birlikte yapabileceklerinden korkmakta haksız değildi. Bir de Aelin büyüsünü yeniden...

Brullo sessizce "Kapüşonunu çıkar," dedi. Aelin başını kaldırdı.

"Neden? Hayır."

"Yüzünü görmek istiyorum."

Aelin donakaldı.

Fakat Nesryn dönüp bir elini masaya yasladı. "Dün gece onun yüzünü gördüm Brullo. Eskisi kadar güzel. Senin göz süzecek bir karın yok mu?"

Aelin burnundan güldü. "Sanırım senden hoşlanıyorum Nesryn Faliq."

Nesryn, Aelin'a yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Mizacı düşünüldüğünde yüzünde güller açtığı bile söylenebilirdi.

Chaol, Nesryn'le neler yaşadığını bilse Aelin'ın Nesryn'den yine hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyordu. Ya da kraliçenin

bunu umursayıp umursamayacağını.

Aelin kapüşonunu ancak yüzüne biraz ışık vuracak kadar geriye attı. Ress'e göz kırptı. Ress sırıttı. Aelin "Seni özledim dostum," deyince Ress'in yanakları al al oldu.

Aelin'ın tekrar baktığı Brullo'nun dudakları gerildi. Silah Ustası bir süre Aelin'ı süzdü. Ardından "Anlıyorum," diye mırıldandı. Kraliçe belli belirsiz gerildi. Brullo başını hafifçe eğerek onu selamladı. "Aedion'ı kurtacaksın."

Aelin kapüşonunu yeniden öne çekip başını öne eğerek Brullo'ya onay verdi. *Kasıntı bir suikastçı gibi.* "Kurtaracağım."

Ress sessizce esaslı bir küfür savurdu.

Aelin, Brullo'ya doğru eğildi. "Sizden çok şey istediğimin farkındayım..."

"O halde isteme," diye çıkıştı Chaol. "Onları tehlikeye atma. Zaten yeterince risk alıyorlar."

"Bu senin verebileceğin bir karar değil," dedi Aelin.

Hadi oradan. "Fark edilecek olurlarsa içerideki bilgi kaynaklarımızı kaybederiz. Tabii hayatlarımızı da. Sen Dorian konusunda ne yapmayı planlıyorsun? Yoksa sadece Aedion'ı mı umursuyorsun?"

Herkes tetikteydi.

Aelin'ın burun delikleri şişti. Fakat Brullo "Bizden isteğiniz nedir leydi?" dedi.

Ah, evet, silah ustası biliyordu demek. Belli ki Aedion'ı yakın zaman önce gördüğünden Aelin kapüşonunu geriye atar atmaz benzerliği fark etmiş, onun kim olduğunu gözlerinden, yüzünden ve teninin renginden anlamıştı. Belki de aylardır Aelin'ın gerçek kimliğinden şüphe duyuyordu. Aelin yumuşak bir sesle "Adamlarını bahçelerin güney duvarında mevzilendirme."

Chaol gözlerini kırpıştırdı. Bir talep ya da buyruk değil, bir uyarı.

Brullo boğuk bir sesle "Sakınmamız gereken başka bir yer var mı?" diye sordu.

Aelin geri çekilip sergilenen mallar ilgisini cezbetmemiş gibi başını iki yana salladı. "Sadece adamlarına üniformalarına kır-

mızı bir çiçek takmalarını söyle. Biri sebebini sorarsa bunu prensi doğum gününde onurlandırmak için yaptığınızı söyleyin. Fakat çiçekleri kolayca görülebilecek şekilde takın."

Chaol ellerine baktı. Siyah eldivenleri temizdi. Birkaç gün içinde o eldivenlere ne kadar kan bulaşacaktı? Ress bir nefes verip Aelin'a "Teşekkür ederim," dedi.

Chaol ancak Aelin kendinden emin adımlarla kasıla kasıla kalabalığa karıştığında teşekkürün yerinde olduğunu fark etti.

Aelin Galathynius cam şatoyu bir kan gölüne çevirmek üzereydi. Ress, Brullo ve adamlarına ise ilişmeyecekti.

Aelin hâlâ Dorian hakkında, onun canının bağışlanıp bağışlanmayacağı ya da kurtarılıp kurtarılmayacağı hakkında hiçbir şey söylememişti.

Alışverişini tamamlayıp Gölge Pazar'dan ayrıldığından beri Aelin izlendiğinin farkındaydı. Yine de dosdoğru Adarlan Kraliyet Bankası'na gitti.

Yapılacak işleri vardı. Bankanın günü kapatmasına dakikalar kalsa da banka müdürü Aelin'ın işlerini halletmesine memnuniyetle yardımcı oldu. Adam Aelin'ın hesaplarının altındaki sahte ismi bir kez bile sorgulamadı.

Müdür, Aelin'ın hesaplarından ve bu hesapların yıllar boyunca getirdikleri faizden bahsederken Aelin adamın ofisine göz gezdirdi: Kalın, meşe kaplamalı duvarlar; müdürün sekreterinden çay getirmesini istemek için odadan ayrıldığı bir dakika içinde Aelin'ın inceleyip arkalarında gizli odalar olmadığını keşfettiği tablolar ve Rifthold'un vatandaşlarının büyük bir bölümünün ömürleri boyunca kazanamadıkları paralara malolduğu anlaşılan gösterişli mobilya. Eşyanın arasında banka müdürünün en varlıklı müşterilerinin –Aelin da dâhil– dosyalarının tutulduğu; adamın masasının üzerindeki küçük, altın bir anahtarla kilitlediği muhteşem; maun bir dolap da vardı.

Müdür o gece Aelin'ın yanında götüreceği meblağı çekmek için çift kanatlı kapıdan geçtiğinde Aelin bir kez daha ayağa kalktı.

Müdür giriş salonunda sekreterine para çekme emrini verirken Aelin rahat bir tavırla masanın başına gidip üst üste yığılı, etrafa saçılmış kâğıtları; müşterilerden gelen bazı hediyeleri; anahtarları ve adamın eşi ya da kızı olabilecek bir kadının küçük portresini inceledi. Söz konusu bu müdür gibi adamlar olduğunda bu genç kadın pekâlâ eşi de olabilirdi.

Aelin rahat tavırlarla bir elini pelerininin cebine sokarken müdür geri döndü. Aelin havadan sudan konuşmaya başlarken sekreter elinde küçük bir kutuyla belirdi. Aelin kutudakileri elinden geldiğince hızla para çantasına tıkıp sekretere ve müdüre teşekkür ettikten sonra ofisten çıkıverdi.

Yan ve arka sokaklardan geçerken yağmurun bile gizleyemediği çürüyen et kokusuna aldırış etmedi. İki... Bir zamanlar güzel şehir meydanları olan alanlarda *iki* katliam meydanı saymıştı.

Kargalara bırakılan cesetler çivilendikleri soluk taş duvarlarda birer gölgeye dönüşmüştü.

Aedion kurtulana dek Aelin –tabii hayatta kalırsa– Valg'lerden birini esir almak için riske girmeyecekti. Yine de pekâlâ bu ikincil görevi için bazı hazırlıklar yapabilirdi.

Soğuk bir sis dün gece yeri örtmüş, her köşeden ve delikten içeri sızmıştı. Yorganların ve battaniyelerin altındaki Aelin yatağında dönüp elini yanında yatan sıcak erkek bedenine hımbılca uzattı.

Soğuk, ipeksi yatak örtüleri parmaklarının altında kaydı.

Bir gözünü açtı.

Burası Wendlyn değildi. Krem rengi ve bej tonlarla süslenmiş, lüks yatak Aelin'ın Rifthold'daki dairesine aitti. Yatağın kalan yarısı toplanmış haldeydi; o taraftaki yastıklar ve battaniyeler hiç kırışmamıştı. Diğer taraf boştu.

Bir an için Aelin orada Rowan'ı gördü. Uykuda yumuşayıp yakışıklılığı ortaya çıkan o sert ve acımasız yüzü; sabah güneşinde parıldayan ve sol şakağından boynuna, oradan omzuna ve ta parmak uçlarına uzanan dövmeyle kontrast oluşturan gümüşi saçları.

Aelin gergince bir nefes verip gözlerini ovuşturdu. Hayal etmek

yeterince kötüydü. Enerjisini Rowan'ı özlemekle, onunla enine boyuna tartışmak için yanında olmasını ya da sırf onun yanında uyanmanın ve onun var olduğunu bilmenin verdiği huzuru tatmayı dilemekle harcamayacaktı.

Yutkundu. Yataktan kalkarken bedeni çok ağırdı.

Bir keresinde Rowan'ın yardımına ihtiyaç duymasının, ondan yardım *istemesinin* zayıflık olmadığını düşünmüştü. Hatta bunu itiraf etmesinin bir tür güç belirtisi olduğunu. Fakat... Rowan onun için bir bağımlılık değildi. Aelin da asla onun bir bağımlılık olmasını istememişti.

Yine de soğuk kahvaltısını yaparken Aelin haftalar önce bunu kendisine ispatlamak için o denli güçlü bir ihtiyaç hissettiği için pişmanlık duyuyordu.

Özellikle de bir sokak çocuğu depo kapısına vurup Aelin'ın Suikastçılar Hisarı'na çağırıldığını haber verdiğinde. Hemen.

12

Yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmayan bir muhafız dükün davetini getirdiğinden beri –Abraxos'u tek başına uçuşa çıkarmaya hazırlanan– Manon dişlerini gıcırdatarak kuş yuvasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Komutla çağrılacak bir köpek değildi Manon. Cadıları da öyle. İnsanların tek işlevi spor ve kan aracı olmak, arada sırada da bebek cadıları dünyaya getirmek için damızlık görevi görmekti. Asla cadıların komutanları, üstleri olamazlardı.

Manon hışımla kuş yuvasından inmeye başladı. Kule merdiveninin en aşağısına indiğinde Asterin yanına geldi. Sağ kolu "Ben de seni çağırmak için geliyordum," diye mırıldandı. Altın saçları dalgalandı. "Dük..."

Manon "Dükün ne istediğini biliyorum," diye çıkıştı. Demir dişleri damaklarındaki çukurlardan fırlamıştı.

Asterin bir kaşını kaldırsa da sessiz kaldı.

Manon gitgide büyüyen bağırsakları deşme arzusunu dizginledi. Dük kendisine Vernon diyen ve Manon'a yeteri kadar korku ve saygıyla bakmayan o uzun, ince adamla görüşmesi için durmadan Manon'ı toplantılara çağırıyordu. Öyle ki Manon saatlerce uçabilmek bir yana, On Üçler'le eğitim yapacak birkaç saati bile zor buluyordu.

Manon defalarca burnundan nefes alıp ağzından verdi. Ta ki dişlerini ve tırnaklarını geri çekebilene dek.

Manon bir köpek değildi. Fakat toy bir budala da değildi. Uçuş lideriydi. Yüz yıldır da klanın varisiydi. Yirmi, otuz yıla kadar solucan yemi olacak o ölümlü domuzla başa çıkabilirdi. Sonrasında ihtişamlı, şeytani, ölümsüz varlığına geri dönebilecekti.

Manon dükün konsey salonunun kapılarını ardına kadar açmasıyla dışarıda nöbet tutan muhafızların gözleri üzerine çevrildi. Bakışlarında bir tepki, bir duygu belirtisi yoktu. Şeklen insan gibiydiler. Hepsi bu.

Dük masasına serili devasa bir haritayı inceliyor; arkadaşı, danışmanı ya da soytarısı Lord Vernon Lochan yanında dikiliyordu. Birkaç koltuk ötede, simsiyah cam yüzeye gözlerini diken Kaltain oturuyordu. Nefes aldıkça titreyen beyaz gırtlağı hariç kımıltısızdı. Kolundaki feci yara izi bir şekilde mora çalan bir kırmızıya dönmüştü. *Etkileyici.*

"Ne istiyorsun?" diye sordu Manon.

Asterin kollarını kavuşturup kapının başındaki yerini aldı.

Dük karşısındaki koltuğa işaret etti. "Tartışmamız gereken bazı konular var."

Manon ayakta kaldı. "Bineğim aç. Ben de. Konu neyse çabucak anlatın da avıma döneyim."

Siyah saçlı, dal gibi, üzerinde açık mavi ve fazlasıyla temiz bir tunik olan Lord Vernon gözlerini Manon'a çevirdi. Manon dişlerini göstererek onu sessizce uyardı. Vernon gülümsemekle yetinip "Verdiğimiz yemeğin nesi kötü hanımefendi?" diye sordu.

Manon'ın demir dişleri yuvalarından çıktı. "Ölümlülerin hazırladıkları yiyecekleri yemem. Bineğim de."

Dük nihayet başını kaldırdı. "Bu kadar yemek seçtiğini bilsem Sarıbacakların varisinin uçuş lideri olmasını isterdim."

Manon sıradan bir iş yapıyormuş gibi tırnaklarını çıkardı. "Bence Iskra Sarıbacak'ın disiplinsiz, uğraşması güç ve işe yaramaz bir uçuş lideri olduğunu görürdün."

Vernon bir koltuğa geçti. "Cadı klanları arasındaki rekabeti işittim. Sarıbacaklara garezin mi var Manon?"

Asterin bu resmiyetten uzak hitap karşısında bir homurtu çıkardı.

"Siz ölümlülerin ayaktakımı var," dedi Manon. "Bizde de Sarıbacaklar."

Vernon düke "Ne seçkinci biri," diye mırıldandı. Dük bu sözlere burnundan gülerek karşılık verdi.

Manon'ın omurgasından aşağı soğuk bir alev yürüdü. "Beş dakikan var, dük."

Perrington parmaklarıyla cam masayı tıklattı. "Artık...deneyler yapmaya başlıyoruz. Geleceğe baktığımızda sayımızı artırmamız, elimizdeki askerleri geliştirmemiz gerektiğini görüyoruz. Siz cadılar, geçmişinizle bize bu olanağı sağlayabilirsiniz."

"Açıkla."

"Planlarımı son ayrıntılarına dek açıklamak huyum değildir," dedi dük. "Senden tek istediğim deneme yapmamız için emrindeki bir Siyahgaga cadılar meclisini bana vermen."

"*Nasıl* bir deneme?"

"Cadıların bir başka diyardan müttefiklerimizin –Valg'lerin– çocuklarını doğurmaya uygun olup olmadıklarını belirleyeceğiz."

Dünya durmuştu. Bu adam delirmiş olmalıydı Fakat...

"Elbette insanlar gibi bir üremeden bahsetmiyorum. Kolay, görece acısız bir prosedür olacak. Göbek deliği altına dikilecek bir taş parçası. Taş onların içeri girmesini sağlayacak. Sonra Valg ve cadı soylarından bir çocuk doğacak... Bunun ne tür bir yatırım olduğunu anlayabilirsin. Siz cadılar çocuklarınıza çok değer veriyorsunuz."

İki adam da uysalca gülümsüyor, Manon'ın onayını bekliyordu.

Valg'ler –cadıları yaratmak için Fey'lerle çiftleşen iblisler– bir şekilde geri dönmüşlerdi. Dük ve kralla temas içindeydiler... Manon zihnindeki soruları dillendirmedi. "Burada elinizde binlerce insan var. Onları kullanın."

"Çoğu doğuştan büyü gücüne sahip değil. Siz cadılar gibi Valg'e uyumlu da değiller. Sadece cadıların kanında Valg kanı akıyor."

Manon'ın büyükannesinin bundan haberi var mıydı? "Buraya sizin ordunuz olmak için geldik. Fahişeleriniz değil." Manon bu sözcükleri ölümcül bir fısıltıyla söylemişti. Asterin onun yanına geldi. Yüzü gergin ve solgundu.

Dükün yanıtı sadece "Bir Karagaga cadılar meclisi seç," oldu. "Bir haftaya kadar hazır olmalarını istiyorum. Bu işe köstek olursan değerli bineğini köpek maması yaparım uçuş lideri. Belki On Üçler'ini de."

"Abraxos'a elini sürersen kemiklerindeki deriyi sıyırırım."

Dük tekrar haritasına dönüp bir elini salladı. "Çekilebilirsin. Ha, bir de hava demircisinin yanına in. Son silahlarınızın teftişe hazır olduğunu haber verdi."

Manon orada dikilmiş, siyah cam masanın ağırlığını hesaplıyordu. Masayı devirebilirse cam kırıklarını her iki adamın bedenlerinde ağır ağır, derin yaralar açmak için kullanabilirdi.

Vernon kaşlarını sessiz ve alaycı bir hareketle kaldırdı. Bu da Manon'ın gerçekten aptalca bir şey yapmadan dönüp kapıdan çıkmasına yetti.

Manon'ın odasına giden yolu yarıladıklarında Asterin "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Manon bilmiyordu. Büyükannesine soracak olursa da kendinden emin değilmiş ya da emirlere itaatsiz görünürdü. "Bir şeyler düşüneceğim."

"Fakat bir Karagaga cadılar meclisini bu...çiftleşme için ona vermeyeceksin."

"Bilmiyorum." Belki de bu –soylarını Valg'lerle birleştirmeleri– o kadar da kötü olmazdı. Belki bu kuvvetlerinin gücüne güç katardı. Belki Valg'ler Crochan lanetinin nasıl kaldırılacağını biliyor olabilirlerdi.

Asterin, Manon'ı dirseğinden tuttu. Tırnakları Manon'ın tenine gömüldü. Manon bu dokunuş ve bu dokunuşun altındaki katıksız *talep* karşısında afalladı. Daha önce Asterin hiç bu kadar...

"Buna göz yumamazsın," dedi Asterin.

"Bugün yeterince emir aldım. Bana bir emir daha verirsen dilini yerde bulursun."

Asterin'in yüzü kızardı. "Çocuk cadılar kutsaldır... *Kutsal,* Manon. Onları öylece veremeyiz. Başka klanlara bile."

Bu doğruydu. Çocuk cadılar nadir varlıklardı. Hepsi de Üç Yüz-

lü Tanrıça'nın bir lütfü olarak dişi olurdu. Çocuk cadılar, annelerinin ilk gebelik belirtilerini sergileyişinden on altı yaşlarına basıp reşit olmalarına kadar kutsaldılar. Hamile bir cadıya, doğmamış bebeğine ya da bir cadı kıza zarar vermek öyle büyük bir suçtu ki suçluya ne kadar acı verilirse verilsin işkencesi işlediği suçun iğrençliğine denk düşmezdi. Manon bu uzun mu uzun idamlardan ikisine şahit olmuştu. Verilen cezalar asla yeterli görülmezdi.

İnsan çocukları ise bu kurala tabi değildiler. Bazı klanların gözünde insan çocukları buzağılardan farksızdı. Özellikle de Sarıbacakların gözünde. Fakat çocuk cadılar... Karnınızda klanınız için bir çocuk cadı taşımaktan daha büyük bir gurur yoktu; öyle bir çocuğu kaybetmekten daha büyük bir utanç da.

Asterin "Hangi cadılar meclisini seçeceksin?" diye sordu.

"Karar vermedim." Belki de daha güçlü bir cadılar meclisinin Valg'erle birleşmesine izin vermeden önce –ne olur ne olmaz diye– daha önemsiz bir meclisin bunu yapmasına izin vermeliydi. Belki iblisler ölmekte olan cadı ırkına geçen şu son birkaç on yıl boyunca – yüzyıllarca– çaresizce ihtiyaç duydukları yaşam gücünü verirlerdi.

"Ya itiraz ederlerse?"

Manon kendi kulesine uzanan merdivene çıktı. "Şu günlerde her şeye itiraz eden tek kişi sensin Asterin."

"Bu doğru değil..."

Manon bir eliyle Asterin'in göğüslerinin hemen üstündeki kumaşı ve deriyi kesti. "Yerine Sorrel'ı geçiriyorum."

Asterin tuniğinden aşağı akan kana dokunmadı.

Manon yeniden yürümeye başladı. "Geçen gün seni görevinden çekilmen için uyarmıştım. Bana aldırış etmemeyi seçtiğin için o toplantılarda ya da sırtımı kollaman için sana ihtiyacım yok." Asla –geçen yüz yılda– Manon yardımcılarının konumlarını hiç değiştirmemişti. "Bundan böyle sen iki numarasın. Biraz olsun kendini kontrol edebildiğini ispatlarsan kararımı gözden geçiririm."

Asterin sessizce "Leydim," dedi

Manon gerideki merdivene işaret etti. "Gidip diğerlerine anlatacaksın. *Hemen.*"

"Manon," dedi Asterin. Sesinde Manon'ın daha önce ondan hiç işitmediği bir yakarış vardı.

Manon yürümeye devam etti; merdiven boşluğunda kırmızı pelerini onu boğuyordu sanki. Asterin'in söyleyeceklerini dinlemek umurunda değildi; büyükannesi onun herhangi bir uygunsuz davranışında, herhangi bir itaatsizliğinde Manon ve ekibini gaddarca ve hızlı bir infazın bekleyeceğini söylemişken bunu umursayamazdı da. Üzerindeki pelerin bunu unutmasına asla izin vermezdi.

"Bir saat sonra seninle kuş yuvasında buluşalım," dedi Manon. Kulesine girerken arkasına bakmaya tenezzül etmedi.

Sonra içerideki bir insanın kokusunu aldı.

Genç hizmetçi elinde bir fırça ve faraşla şöminenin önünde diz çöktü. Kadın belli belirsiz titrese de korkusunun kokusu odayı doldurmuştu bile. Muhtemelen odaya adım attığından beri panik içindeydi.

Kız başını eğdi. Gece karası saçları solgun yüzüne düşmeden Manon o kısacık anda kızın siyah gözleriyle onu tarttığını fark etti.

Manon hissiz bir tonda "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Demir tırnaklarını birbirlerine çarptırıp tıkırdattı.

"Te-temizlik," diye kekeledi kız. Fazla ezik ve kusursuz bir ses tonuyla. İtaatkâr, uysal ve korkmuş bir kız. Tam da cadıların tercih ettiği gibi. Sadece korkusunun kokusu gerçekti.

Manon demir dişlerini geri çekti.

Hizmetçi acı içinde yüzünü buruşturup doğruldu. Kıpırdanırken yırtık pırtık, gösterişsiz elbisesinin eteklerinin sallanmasıyla ayak bilekleri arasındaki kalın, zincir ortaya çıktı. Kızın sağ ayak bileği ezikti. Yana kıvrılmış ayağının üzerinde kabuk bağlamış bir yara izi parlıyordu.

Manon yırtıcı gülümsemesini gizledi. "Neden bana hizmetçi diye bir kötürüm vermişler ki?"

"Be-ben sadece emirleri yerine getiriyorum." Sesi yavan sıradandı.

Manon burnundan gülerek komodine doğru yürüdü. Saç örgüsü ve kan kırmızı pelerini ardında dalgalanıyordu. Yavaşça, kulak kesilerek kendisine su doldurdu.

Hizmetçi çabukça ve çevikçe malzemelerini topladı. "Sizi rahatsız etmeyeyim, sonra gelirim hanımefendi."

"İşini yap ölümlü, sonra da çek git." Manon dönüp kızın gidişini izledi.

Hizmetçi aksak adımlarla yürümeye başladı. Uysal ve kırılgan kız kendisini dönüp son bir kez arkasına bakamayacak kadar önemsiz görüyordu.

Manon karyola direğine yaslanıp "Bunu bacağına kim yaptı?" diye sordu.

Hizmetçi başını bile kaldırmadı. "Bir kazaydı." Külleri odaya getirdiği kovada topladı. "Sekiz yaşımda merdivenden düştüm. Yapılabilecek bir şey yoktu. Amcam şifacılara onları evimize alacak kadar güvenmiyordu. Bacağım kesilmediği için şanslıydım."

"Zincirler ne için?" Bir başka hissiz, bıkkın soru.

"Kaçmayayım diye."

"Bu dağlarda zaten çok da uzaklaşamazdın."

İşte... Kızın ince omuzlarının belli belirsiz kasılışı. Bu hareketini gizlemek için cesurca çabalaması.

"Evet," dedi kız, "fakat ben burada değil, Perranth'ta büyüdüm." Herhalde odaya kendisinin taşıdığı kütükleri üst üste yığdı. Her adımında daha da çok aksıyordu. Aşağı inişinin –kül dolu ağır kovayı taşımasının– bir başka eziyet olacağından şüphe yoktu. "Bana ihtiyacınız olursa, Elide'ı çağırtın yeter. Muhafızlar beni nerede bulacaklarını bilirler."

Kız kapıya doğru giderken Manon onun her aksak adımını izledi.

Manon az kalsın kızın gitmesine, özgür olduğuna inanmasına izin verecekti. Fakat "Kimse amcanı şifacılara dair aptalca düşüncelerinden dolayı cezalandırmadı mı?" dedi.

Elide omzunun üzerinden baktı. "Amcam Perranth Lordu. Kimse onu cezalandıramazdı."

"Vernon Lochan amcan demek." Elide başını salladı. Manon başını yana eğip kızın özenle şekillendirdiği nazik tavrını inceledi. "Amcan neden buraya geldi?"

Elide "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"*Seni* neden buraya getirdi?"

Kız yine "Bilmiyorum," dedi. Kovayı bıraktı. Ağırlığını sağlam bacağına verdi.

Kızın omuzları içe bükülüp başı daha da aşağı indiğinde Manon az kalsın gülecekti. "Ben... casus değilim. Hayatım üzerine yemin ederim."

Manon sırtını karyola direğinden ayırıp kıza yaklaştı. "Hayatının benim için hiçbir anlamı yok." Hizmetçi olduğu yerden kıpırdamadı. İtaatkâr insan rolünü son derece ikna edici bir şekilde oynuyordu. Manon, Elide'ın çenesinin altını demir uçlu tırnaklarından biriyle dürtüp kızın başını kaldırdı. "Seni beni gözetlerken yakalarsam *iki* işe yaramaz bacağın olur, Elide Lochan."

Korkunun kötü kokusu Manon'ın burnundan içeri doldu. "Hanımım, be-ben yemin ederim ki hiç bir şeye do-dokun..."

"Çık." Manon'ın tırnağını Elide'ın çenesinin altına sürtmesiyle tırnak geride bir kan çizgisi bıraktı. Manon geri çekilip demir tırnağının ucunda kalan kanı emdi.

Kanı ve kanın içinde barınan gerçeği tattığında yüzünü ifadesiz tutmakta zorlandı.

Fakat belli ki Elide göreceğini görmüş, maçın ilk raundu sona ermişti. Manon kızın aksayarak odadan çıkmasına izin verdi. Elide'ın ağır zinciri ardında şakırdıyordu.

Manon boş kapı aralığına baktı.

Başta kızı korkak, tatlı dilli ve zararsız tavrına kandığına inandırmak eğlenceliydi. Sonra Elide'ın kim olduğu ortaya çıkmış; kızın tepkilerini gizlemek için yüzünü gizlediğini, kendisine işitmek istediklerini söylediğini –sanki olası bir düşmanı tartıyormuş gibi davrandığını– fark eden Manon'ın tüm yırtıcı güdüleri harekete geçmişti.

Manon kızın hâlâ bir casus olabileceğini düşündü. Masaya doğ-

ru döndü. Masa Elide'ın kokusunun en yoğun olduğu noktaydı.

Tahmin ettiği gibi masanın üzerindeki kıta haritasının bazı noktalarında Elide'ın tarçın ve mürverin birbirine karıştığı kokusu yoğunlaşıyordu. Parmak izleri.

Kız Vernon için casusluk mu ediyordu? Yoksa kendi planları mı vardı? Manon'ın bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Fakat damarlarında cadı kanı dolaşan birinden gözünü ayırmasa iyi olurdu.

Ya da on üç çift gözden.

Savaş kampının ortasına indiğinde çekiç seslerinin ve alevlerin çıtırtılarının karşıladığı Manon sayısız demir ocağından yayılan dumandan gözleri yanmasın diye saydam gözkapağını indirdi. Abraxos tıslayıp Manon'ın inişini izleyen askerleri tedirgin edecek şekilde dar bir çember çizerek döndü. Hemen ardından Sorrel'ın Manon'ın yanında kalan çamura inmesiyle askerler oradan uzaklaştı. Sorrel'ın boğa ejderhası cadılara en yakın izleyicilere doğru hırladı.

Abraxos da Sorrel'ın bineğine hırıldadı. Manon inmeden önce topuklarıyla ejderhayı sertçe dürttü. Ona "Kavga yok," diye gürledi. Sonra demirciler için inşa edilen derme çatma barınakların arasında kalan dar açıklığa baktı. Açıklık ejderha binicilerine ayrılmıştı. Çevresinde cadıların bineklerini bağlamaları için derin çakılmış direkler vardı. Manon, Abraxos'u bağlamaya gerek görmezken Sorrel güvenmediği kendi bineğini bağladı.

Asterin'in yerinde Sorrel'ın olması... tuhaftı. Dünyanın dengesi bir yana kaymış gibi. Şimdi bile ejderhaları yan yana geldiklerinde huzursuz oluyordu. Her ne kadar iki erkek de henüz tam anlamıyla hiç kapışmasalar da. Abraxos, Asterin'in gök mavisi dişi ejderhasıyla iyi geçiniyor, hatta ona sürtünüyordu.

Manon, Sorrel'ın boğa ejderhasını bağlamasını beklemeden demircinin barınağına girdi. Yapı ahşap direkler ve derme çatma bir çatıdan ibaretti. Demir ocakları –uyuyan taş devler– ışık sağlıyor, etraflarındaki adamlar çekiçler indiriyor, yükler kaldırıyor, kü-

rekler kullanıyor, silahlar biliyordu.

Hava demircisi ilk direğin yanında bekliyordu bile. Yara izli, kırmızı elini ikisine doğru salladı. Kaslı, orta yaşlı adamın önündeki masada bir dizi silah duruyordu. Cilalanmaktan parıldayan Adarlan çeliği. Sorrel, Manon'ın yanında durdu. Manon masaya yayılmış silahların arasından aldığı bir hançeri elinde tarttı.

Manon iki cadıyı siyah, meraklı gözlerle izleyen demirciye "Daha hafif olsun," dedi. Bir başka hançer aldı. Sonra da bir kılıç. Onları da elinde tarttı. "Cadı meclisleri için daha hafif silahlara ihtiyacım var."

Demircinin gözleri hafifçe kısıldı. Fakat adam Manon'ın bıraktığı kılıcı alıp onun gibi elinde tarttı. Başını yana eğdi. Süslemeli kabzaya parmaklarıyla vurup başını iki yana salladı.

Manon "Güzel görünmesi umurumda değil," dedi. "Beni ilgilendiren sadece sivri uç. Gereksiz süslemeleri kesersen belki ağırlık biraz düşebilir."

Adam, Manon'ın sırtında ucu görünen gösterişsiz ve sıradan Rüzgârın Satırı'na baktı. Fakat Manon ertesi hafta buluştuklarında adamın silaha –gerçek bir şaheser– hayranlıkla baktığını görmüştü.

"Sadece siz ölümlüler bir silahın iyi görünmesini önemsersiniz," dedi Manon. Demircinin gözleri parladı. Manon adamın dili olsa ona yanıldığını söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Asterin bilgi koparmak için insanları ya cazibesiyle büyüleyerek ya da korkutarak demircinin dilinin generallerden biri tarafından bildiği sırları ifşa etmemesi için kesildiğini öğrenmişti. O halde okuma yazması da olmamalıydı. Manon bu kadar yetenekli bir adamı esir tutmak için onu daha hangi yollarla –belki de ailesini kullanarak– korkutmuş olabileceklerini düşündü.

Manon "Savaşta ejderhaların üzerinde zaten epey yük olacak," dedi. "Zırhlarımızı, silahlarımızı, erzakımızı ve ejderha zırhlarını hafifletmenin bir yolunu bulmamız gerek. Yoksa ejderhalar uzun süre havada kalamaz."

Demirci ellerini beline götürüp yaptığı silahları inceledi. Eliyle

Manon'a beklemesini işaret ettikten sonra aceleci adımlarla ateş, erimiş cevherler ve örslerden oluşan labirentin içine girdi.

Sorrel silahlardan birini tartarken tek işittikleri metalin metale çarpmasıyla çıkan tıngırtılardı. "Alacağın her kararı destekleyeceğimi biliyorsun," dedi Sorrel. Kahverengi saçlarını arkadan sıkıca bağlamıştı. Bronz –muhtemelen ölümlülerin güzel bulacağı– yüzü her zamanki gibi sakin ve katıydı. "Fakat Asterin..."

Manon iç geçirmemek için kendisini tuttu. Av öncesindeki bu ziyaret için yanına Sorrel'ı aldığında On Üçler'den kimse herhangi bir tepki göstermeye cesaret edememişti. Vesta kuş yuvasında Asterin'e yakın dursa da Manon bunun nedeninin dayanışma mı yoksa sessiz bir öfke mi olduğundan emin değildi. Fakat Asterin, Manon'ın kendisine baktığını fark edince başını sallamıştı. Ciddi bir tavırla da olsa.

Manon "Sağ kolum olmak istemiyor musun?" diye sordu.

"Sağ kolun olmak bir onur," dedi Sorrel. Sert sesi çekiç ve ateş seslerini bastırıyordu. "Fakat iki numaran olmak da bir onurdu. Biliyorsun, Asterin vahşi yanını bastırmakta güçlük çekiyor. Onu bu şatoya kapatıp öldüremeyeceği, kesip biçemeyeceği, avlanamayacağı, erkeklerden uzak durması gerektiği söylenirse...gergin olması kaçınılmaz."

"Hepimiz gerginiz." Manon, On Üçler'e Elide'dan bahsetmişti. Kızın dikkatli gözleri artık bir cadılar meclisinin gözlerinin üzerinde olduğunu fark edecek miydi acaba?

Sorrel bir nefes aldı. Güçlü omuzları kalktı. Hançeri bıraktı. "Omega'da yerimizi, bizden neler beklendiğini biliyorduk. Bir rutinimiz, amacımız vardı. Öncesinde Crochan'ları avlıyorduk. Burada ise sadece kullanılmayı bekleyen silahlarız." Masanın üzerindeki işe yaramaz silahlara işaret etti. "Burada büyükannen de yok. Burada olsa... olaylara müdahale ederdi. Katı kurallar getirir, yüreklere korku salardı. Dükün hayatını cehenneme çevirirdi."

"Benim zayıf bir lider olduğumu mu söylüyorsun Sorrel?" Fazla sessizce sorulmuş bir soruydu bu.

"On Üçler'in büyükannenin sana şu pelerin için o Crochan'ı ne-

den öldürttüğünü bildiklerini söylüyorum." Tehlikeli... Sorrel tehlikeli...çok tehlikeli sularda yüzüyordu.

"Bence bazen büyükannemin neler yapabileceğini unutuyorsunuz."

Demircinin ikisine yaklaşmasıyla Sorrel alçak sesle "İnan bana Manon, unutmuyoruz," dedi. Adamın güçlü kollarında bir dizi silah vardı. "Büyükannenin neler yapacağını hepimizden çok bilen ve bir an olsun unutmayan biri varsa o da Asterin'dir."

Manon, Sorrel'dan daha fazla yanıt isteyebileceğini biliyordu. Fakat Sorrel'ın taş olduğunu ve taşın kırılmayacağını da biliyordu. Bu yüzden yaklaşan demirciye doğru döndü. Adam diğer örnek silahları masaya bırakırken Manon'ın midesi kasıldı.

Manon kendisine sebebin açlık olduğunu söyledi. Açlık.

13

Aelin son iki yılın hayatına getirdiği değişime ve baş ettiği büyük güçlüklere rağmen Suikastçılar Hisarı'nın hiç değişmeyişinde teselli bulup bulmaması gerektiğinden emin olamıyordu. Arazinin etrafını çeviren dövme demirden çitin iki yanında uzanan çalı çitlerin boyları birbirine tam olarak eşitti ve hâlâ ustalıkla budanıyordu; ötedeki çakıl taşı kaplı araba yolunda hâlâ aynı gri taşlar vardı. Geniş bir alana yayılan, hâlâ soluk renkli ve güzel malikânenin cilalı meşe kapıları kuşluk vakti güneşi altında parıldıyordu.

Sessiz meskûn sokakta kimse durup Erilea'nın en amansız suikastçılarından bazılarının kaldığı eve bakmıyorlardı bile. Yıllardır Suikastçılar Hisarı isimsiz, sıradan bir ev olarak kalmış; Rifthold'un güneybatısındaki bu zengin muhitindeki saray gibi evlerden biri olarak görülmüştü. Adarlan Kralı'nın burnunun dibindeydi.

Demir kapılar açıktı. Aelin araba yolunda yürürken kendilerini sıradan bekçiler gibi gösteren suikastçıları tanımadığını fark etti. Fakat suikastçılar üzerindeki giysiye, taşıdığı silahlara ve yüzünü kapatan kapüşonuna rağmen Aelin'ı durdurmadılar.

Gece şehirde sessizce gezinmek için daha ideal olurdu. Bir başka sınavdı bu. Aelin'in gündüz gözüyle fazla dikkat çekmeden malikâneye ulaşıp ulaşamayacağını görmek için. Neyse ki şehir

sakinlerinin büyük bir kısmı prensin ertesi günkü doğum günü kutlamalarıyla meşguldü: Satıcılar küçük pastalardan üzerlerinde Adarlan ejderhası olan bayraklara ve (tabii ki prensin gözleriyle uyumlu olduğu için) mavi kurdelelere dek her şeyi satıyorlardı. Aelin'ın midesini kaldırıyordu bu.

Oraya fark edilmeden varmak onu bekleyen sınava göre basit bir sınavdı. Ertesi günkü sınavına göre de.

Aedion... Aelin'ın aldığı her nefeste onun ismi yankılanıyordu sanki. *Aedion, Aedion, Aedion.*

Fakat Aelin ona –o zindanlarda Aedion'a şimdiden kim bilir neler yapmış olabileceklerine– dair düşünceleri zihninden uzaklaştırıp Suikastçılar Hisarı'nın geniş ön merdiveninden çıktı.

Dünyasının cehenneme döndüğü o geceden beri bu eve uğramamıştı.

Orada, sağında, onu kendisine tuzak kurulduğu için uyarmaya çalışan Wesley'yi bayılttığı ahır vardı. Bir kat üstte de ön bahçeye bakan, üç pencereli eski yatak odası. Pencereler açıktı; ağır kadife perdeler serin bahar esintisinde şişiyordu. Odayı Aelin'ın gelişi için havalandırıyorlarmış gibi. Tabii Arobynn, Aelin'ın odasını bir başkasına vermemişse.

Aelin en üst basamağa vardığında oymalı meşe kapılar açıldı. Aelin'ın daha önce hiç görmediği bir uşak belirdi. Yine de adam eğilerek selamladı ve eliyle içeriye işaret etti. Arobynn'in görkemli, mermer fuayenin hemen ötesinde kalan çalışma odasının çift kanatlı kapısı ardına kadar açıktı.

Aelin eşiğe bakmadan içeri adım atıp kendisi için bir sığınak, bir hapishane ve bir cehennem olan eve girdi.

Tanrılar adına, bu ev... Holdeki tonozlu tavanlar ve cam avizelerin altındaki mermer zemin öyle cilalanmıştı ki Aelin yürürken kendi siyah yansımasını görebiliyordu.

Etrafta kimsecikler yoktu. O lanet Tern bile. Ya dışarıdaydılar ya da bu görüşme bitene dek oradan uzak durmaları söylenmişti. Arobynn konuşmalarına kimsenin kulak misafiri olmasını istememiş olabilirdi.

Hisarın kokusu Aelin'i sarıp hafızasını canlandırdı. Yeni koparılmış çiçekler ve pişen ekmeğin kokuları metal kokusunu ve eve sinen o şiddet hissini güçbela maskeliyordu.

Gösterişli çalışma odasına attığı her adımda Aelin kendisini hazırlıyordu.

İşte oradaydı; geniş masada oturuyordu. Ahşap kaplama odanın bir yanını kaplayan, zeminden tavana dek uzanan pencerelerden içeri akan günışığında kestane rengi saçları erimiş metal gibi parlıyordu. Aelin, Wesley'nin mektubundan öğrendiklerini aklından çıkarıp bedenini gevşeterek rahat bir tavır takındı.

Fakat kendisini masanın önündeki halıya bakmaktan alıkoyamıyordu; Arobynn'in fark ettiği ya da beklediği bir hareketti bu. "Yeni halı," dedi Arobynn. Kafasını önündeki kâğıtlardan kaldırdı. "Diğerindeki kan lekeleri bir türlü çıkmadı."

"Yazık," dedi Aelin. Kendisini Arobynn'in masasının önündeki koltuklardan birine bıraktı. Yanındaki, genellikle Sam'in oturduğu koltuğa bakmamaya çalıştı. "Diğer halı daha güzeldi."

Ta ki Arobynn halıyı köle ticareti anlaşmasını mahveden Aelin'ın kanıyla ıslatana kadar. Dayağı Sam'e izletmişti de. Aelin bilincini kaybedince Sam'i de kendinden geçene dek dövmüştü.

Aelin, Arobynn'in parmak eklemlerindeki yara izlerinin hangilerinin bu dayaklardan kaldığını merak ediyordu.

Uşağın yaklaştığını işitse de Aelin ona bakmaya tenezzül etmedi. Arobynn "Rahatsız edilmek istemiyoruz," dedi. Uşak anladığını belli eden mırıltılar çıkardı. Sonra çalışma masasının kapıları bir *çıt* sesiyle kapandı.

Aelin bir bacağını koltuğun kolçağından sarkıttı. "Bu daveti neye borçluyum?"

Arobynn doğruldu. Dizginlenmiş bir gücü yansıtan akıcı bir hareketle. Etrafından dolaştığı masanın kenarına yaslandı. "Büyük kutlamadan önce nasıl olduğunu görmek istedim sadece." Gümüşi gözleri parıldadı. "Sana şans dilemek istedim."

"Ve sana ihanet edip etmeyeceğimi mi?"

"Neden böyle düşüneyim ki?"

"Şu an güvene dair bir sohbete başlamak isteyeceğini sanmıyorum."

"Kesinlikle. Tüm dikkatini yarına odaklaman gerekirken olmaz. Ters gidebilecek birçok küçük nokta var. Özellikle de yakalandığın takdirde."

Aelin imalı tehdidi kaburgalarının arasına batan bir hançer gibi hissetti. "İşkence karşısında kolayca yılmadığımı bilirsin."

Arobynn kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tabii. Kol kanat gerdiğim kişiden beklentim kral tarafından yakalanırsa beni korumasıdır."

Bu da Aelin'i neden çağırdığını açıklıyordu.

Arobynn "Hiç sormadım," diye ekledi. "Bu işi Celaena olarak mı yapacaksın?"

Çalışma odasına bıkkın bir tavırla göz gezdirmek için iyi bir zamandı bu. Ne de olsa hamisine karşı hep hürmetsiz olan Celaena'ydı o. Masanın üzerinde, raflarda hiçbir şey yoktu. Orynth Tılsımı'nın içinde olabileceği bir kutu bile. Daha fazla bakınmamak için kendisini tutup üşengeç gözlerini Arobynn'e çevirdi. "Kartvizitimi bırakmayı planlamamıştım."

"Peki ya kuzeninle yeniden buluştuğunda kuzenine durumu nasıl açılayacaksın? Asil kaptana açıkladığın gibi mi?" Aelin, Arobynn'in o feci olaydan nasıl haberdar olduğunu bilmek istemiyordu. Aelin, Lysandra'ya bundan bahsetmemişti. Çünkü Lysandra'nın Aelin'ın kim olduğuna dair hâlâ bir fikri yoktu. Aelin bu konuya sonra kafa yoracaktı.

"Aedion'a gerçeği anlatacağım."

"Eh, ümit edelim de bu onun için yeterli bir mazeret olsun."

Aelin sert bir karşılık vermemek için neredeyse fiziksel bir güçlük çekti. "Yorgunum ve bugün laf dalaşına girecek havamda değilim. Ne istediğini söyle de gidip küvetime uzanayım." Yalan değildi bu. Aelin'in kasları geçen gece Ridthold'da piyadelerin izini sürmekten ağrımıştı."

"Tüm imkânlarımı kullanabileceğini biliyorsun." Arobynn dikkatini Aelin'ın koltuğun kolçağından sarkıttığı sağ bacağına çevir-

di. Bir şekilde Aelin'ın bu bacağının ona sıkıntı verdiğini fark etmiş gibi. Mahzenler'deki kavganın Cain'le düellosunda aldığı yarayı kötüleştirdiğini bir şekilde biliyormuş gibi. "Şifacım senin için bacağını ovabilir. Yarın acı çekmeni ya da topallamanı istemem."

Aelin'ın aldığı eğitim yüzündeki sıkkın ifadeyi korumasını sağladı. "Kendi sesini işitmeye gerçekten bayılıyorsun, değil mi?"

Şehevi bir kahkaha. "Peki... Laf dalaşı yok."

Hâlâ koltukta yayılan Aelin bekledi.

Arobynn gözlerini Aelin'ın giysisi üzerinde gezdirdi. Gözleri onunkilerle buluştuğunda Aelin'a bakan sadece soğuk ve acımasız bir katildi. "Güvenilir kaynaklardan kralın muhafız kıtasının devriyelerini takip ettiğini fakat onlara ilişmediğini haber aldım. Küçük anlaşmamızı unuttun mu yoksa?"

Aelin hafifçe gülümsedi. "Tabii ki hayır."

"O halde neden bana getirme sözü verilen iblis zindanımda değil?"

"Çünkü Aedion özgürlüğüne kavuşana dek bir iblisi esir almayacağım."

Arobynn gözlerini hayretle kırpıştırdı.

"Bu tarz şeyler kralı üzerine çekebilir. Üzerimize. Senin çarpık merakın uğruna Aedion'ın emniyetini tehlikeye atmayacağım. Hem yeni oyuncağınla oynarken bana yardım edeceğini unutmayacağın ne malum?"

Arobynn masasından kalkıp Aelin'a yaklaştı. Koltuğun üzerine ikisi bir nefesi paylaşacak kadar abandı. "Sözümün eriyimdir Celaena."

Yine o isim.

Arobynn bir adım gerileyip başını yana eğdi. "Sen ise... Yıllar önce Lysandra'yı öldürmeye yemin ettiğini anımsıyorum. Onun tek parça halinde geri dönmesine şaşırdım."

"Birbirimizden nefret etmemiz için elinden geleni yaptın. Ben de bir kez olsun zıt yoldan gitsem nasıl olur diye düşündüm. Anlaşılan Lysandra beni inandırmaya çalıştığın kadar şımarık ve bencil biri değilmiş." Hep hamisine karşı hürmetsiz ve hep ukala.

"Fakat benden onu öldürmemi istersen Valg'leri bir yana bırakıp bu konuya eğilmekten memnuniyet duyarım."

Yumuşak bir kahkaha. "Gereği yok. Lysandra bana yeterince iyi hizmet ediyor. Fakat sen verdiğin sözü tutmaya karar verecek olursan vazgeçilmez de değil."

"O halde sınav bu muydu? Sözlerimi tutup tutmadığımı görmek için bir sınav?" Aelin'ın eldivenlerinin altında kalan, avucuna kazıdığı işaret bir damga gibi yandı.

"Bir hediyeydi."

"Sen yine mücevherler ve elbiselerden şaşma." Aelin kalkıp giysisine baktı. "Ya da kullanışlı şeylerden."

Arobynn'in gözleri Aelin'ın gözlerini takip edip bir süre o gözlere kilitlendi. "Giysiyi on yedi yaşında olduğundan daha iyi doldurmuyorsun."

Bu kadarı yeterdi. Aelin cık cık edip yüzünü çevirdi. Fakat Arobynn onun kolunu tuttu; tam da o gizli bıçakların çıktığı noktadan. Bunu Arobynn de biliyordu. Bir meydan okumaydı bu.

Arobynn "Yarın kuzenin kaçınca bir süre ortaklıkta görünmemelisin," dedi. "Anlaşmada üzerine düşeni yapmaktan cayarsan sevgili Celaena...kısa zamanda kaçaklar için bu şehrin ne kadar ölümcül olabileceğini öğrenirsin. Ateş püskürten orospu kraliçeler için bile."

"İlan–ı aşklar ya da benim için sıcak kömürler üzerinde yürümek yok mu artık?"

Bir şehevi kahkaha daha. "Sen hep favori dans partnerim oldun." Arobynn dudaklarını Aelin'ın dudaklarına Aelin hafifçe öne doğru sallansa değecek kadar yaklaştırdı. "Kulağınıza güzel sözler fısıldamamı isterseniz yaparım majesteleri. Yine de bana ihtiyacım olanı getireceksiniz."

Aelin geri çekilmeye cüret etmedi. Arobynn'in gümüşgözlerinde –şafak öncesi beliren o soğuk ışığı andıran– ışıltı hep vardı. Aelin gözlerini o ışıltıdan kaçırmayı asla beceememişti.

Arobynn başını yana eğdi. Güneş kestane rengi saçlarından yansıdı. "Ya prens?"

Aelin dikkatle "Hangi prens?" dedi.

Arobynn bu soruya bilmiş bir gülümsemeyle karşılık verip birkaç santim geriledi. "Sanırım ortada üç prens var. Kuzenin ve şimdi Dorian Havilliard'ın bedenini paylaşan iki prens. Cesur yüzbaşı dostu prensin şu an o iblisler tarafından yiyip bitirildiğini biliyor mu?"

"Evet."

"Ya senin akıllıca olanı yapıp kralın oğlunu bir tehdide dönüşmeden öldürmeye karar verebileceğini biliyor mu?"

Aelin gözlerini Arobynn'in gözlerinden ayırmadı. "Neden bunu sen bana söylemiyorsun? Onunla buluşan sensin."

Arobynn'den karşılık olarak gelen kıkırtı Aelin'i ürpertti. "Demek yüzbaşı bildiklerini seninle paylaşmakta zorlanıyor. Oysa o eski sevgilisiyle, şu Faliq denen kızla her şeyi paylaşıyor gibi. O kızın babasının başkentin en iyi armut turtalarını yaptığını biliyor muydun? Hatta prensin doğum günü için turta bile hazırlıyor. İronik, değil mi?"

Şaşırma sırası Aelin'a gelmişti. Geçmişte Chaol'un Lithaen'de en az bir sevgilisi olduğunu biliyordu. Fakat... Nesryn mi? Chaol'un Aelin'a bundan bahsetmemesi ne de manidardı. Özellikle de Aelin'la Rowan arasında geçtiğine inandığı saçmalıkları Aelin'ın yüzüne çarptığı düşünüldüğünde. *Peri prensin.* Böyle söylemişti Chaol. Aelin, Wendlyn'e gittiğinden beri Chaol'un genç kadınla arasında herhangi bir şey geçtiğinden şüpheliydi... Yine de hissettikleri tam Arobynn'in ondan hissetmesini istedikleriydi.

"İşimize burnunu sokmasan nasıl olur Arobynn?"

"Yüzbaşının dün gece neden bana geldiğini bilmek istemiyor musun?"

Pislikler, ikisi de. Aelin, Chaol'u Arobynn'e bulaşmaması için uyarmıştı. Aelin, Chaol'un neden Arobynn'le buluştuğunu bilmediğini açık etmek ya da bu zayıf yanını gizlemek arasında kalmıştı... Chaol, Aelin'dan her neyi gizliyorsa gizlesin, Aelin onun emniyetini ya da yarınki planlarını tehlikeye atmasına izin vermeyecekti. Arobyn'e sırıttı. "İstemiyorum. Onu oraya ben gönderdim." Aelin ağır adımlarla çalışma odasının kapılarına doğru yürüdü.

"Beni buraya sırf bana sataşmak için çağırdığına göre canın gerçekten sıkılmış olmalı."

Arobynn'in gözlerinde neşeli bir pırıltı belirdi. "Yarın için iyi şanslar. Endişelenme diye söyleyeyim, planlar tıkır tıkır işliyor."

"Tabii ki öyle olacak. Senden de bunu beklerim zaten." Aelin kapının iki kanadını açıp yarım yamalak el salladı. "Görüşürüz ustam."

Aelin eve giderken bir kez daha Kraliyet Bankası'na uğradı. Dairesine döndüğünde Lysandra planladıkları gibi onu bekliyordu.

Daha da iyisi Lysandra yiyecek getirmişti. Bolca.

Lysandra mutfak masasında oturuyordu. Aelin masanın sandalyelerinden birine çöktü.

Fahişe eviyenin üzerindeki geniş pencereye doğru bakıyordu. "Yan evin çatısında seni izleyen biri olduğunun farkındasın değil mi?"

"Zararsız biri." Faydalıydı da. Chaol adamlarına Suikastçılar Hisarı'nı, saray kapılarını ve Aelin'ın dairesini gözetletiyordu. Hepsi de Arobynn'i izlemek içindi. Aelin başını yana eğdi. "Dikkatli gözlerin var demek?"

"Geçen yıllarda ustan bana birkaç numara öğretti. Kendimi korumam için tabii." *Yatırımını korumak için.* Lysandra'nın bunu söylemesine gerek yoktu. "Anladığım kadarıyla mektubu okumuşsun."

"Her kahrolası sözcüğü okudum."

Gerçekten de Aelin, Wesley'nin mektubunu tekrar tekrar okumuştu. Tarihleri, isimleri ve hesapları ezberleyene ve gözünü kan bürüdüğü için büyüsünün etkisiz kalışına sevinene dek. Mektup planlarında sadece küçük değişikliklere yol açsa da faydalı olmuştu. Artık Aelin yanılmadığından, kendi listesindeki isimlerin doğru olduğundan emindi. "Üzgünüm, dayanamadım," dedi Aelin. "Emniyetimi tehlikeye atmamamın tek yolu mektubu yakmaktı."

Lysandra sadece başını salladı. Küf rengi elbisesindeki bir iplik tiftiğiyle oynadı. Elbisenin kırmızı yenleri bol ve sarkıktı; dar,

siyah, kadife manşetleri ve Aelin'ın dün satın aldığı sera üzümlerine uzandığında sabah ışığında parlayan altın rengi düğmeleri vardı. Şık fakat mütevazı bir elbiseydi bu.

"Tanıdığım Lysandra'nın üzerinde bu kadar kumaş olmazdı," dedi Aelin.

Lysandra'nın yeşil gözleri parladı. "Tanıdığın Lysandra uzun zaman önce öldü."

Celaena Sardothien de uzun zaman önce ölmüştü. "Bugün benimle buluşmanı... konuşmak için istedim."

"Arobynn hakkında mı?"

"Senin hakkında."

Zarif kaşlar bitişti. "Ya senin hakkında ne zaman konuşacağız?"

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Rifthold'da ne işin var? Yarın generali kurtarmak haricinde."

Aelin "Seni bu soruyu yanıtlayacak kadar iyi tanımıyorum."

Lysandra başını kaldırmakla yetindi. "Neden Aedion?"

"Dirisi bana ölüsünden daha yararlı." Yalan değildi bu.

Lysandra manikür yapılmış tırnağını yıpranmış masaya vurdu. Bir süre sonra "Eskiden seni kıskanırdım. Sadece Sam'e değil Arobynn'e de sahip olduğun için... Sana her şeyi verdiğini, senden hiçbir şeyi sakınmadığını düşündüğüm ve senden nefret ettiğim için budalalık etmişim. Çünkü içimde bir yerde hep sana karşı kullanacağı bir piyon olduğunu biliyordum. Şefkati için savaşmanı, tetikte olmanı sağlamasının, canını yakmasının bir aracı olduğumu. Bundan haz da alıyordum. Çünkü bir hiç olmaktansa birinin piyonu olmayı yeğlerdim." Saçının bir tutamını geriye atarken eli titredi. "Sanırım hayatım boyunca o yolda yürüyecektim. Fakat sonra... Arobynn, Sam'i öldürüp yakalanmanı sağladı. Ve... Endovier'a götürüldüğün gece beni yanına çağırdı. Sonrasında, faytonla eve dönerken ağladım. Nedenini bilmiyordum. Fakat Wesley benimle faytondaydı. Aramızdaki her şey o gece değişti." Lysandra önce Aelin'ın bileklerindeki yara izlerine sonra da kendi bileğindeki dövmeye baktı.

Aelin "Geçen gece buraya sadece beni Arobynn'e karşı uyarmaya gelmemiştin."

Lysandra başını kaldırdığında gözleri buz gibi donuktu. Biraz vahşi bir ses tonuyla "Hayır," dedi. "Onu yok etmene yardım etmeye geldim."

"Bunu söylediğine göre bu konuda bana epey güveniyor olmalısın."

Lysandra "Mahzenler'i yerle bir ettin," dedi. "Bunu Sam için yaptın, değil mi? Çünkü o insanlar... Hepsi de Rourke Farran için çalışıyorlardı ve olay sırasında orada..." Başını iki yana salladı. "Arobynn'e karşı her ne plan yaptıysan hepsi Sam içindi. Ayrıca bana ihanet etsen de çoktan göğüs gerdiğim acılardan fazla ne acı çekebilirim ki?"

Aelin sandalyeye yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Karşısında oturan kadının sağ çıktığı karanlığı düşünmemeye çalıştı. "Öç arzumu bastırarak uzun zaman geçirdim. Merhametle işim yok artık."

Lysandra gülümsedi. Gülümsemesinde neşeden eser yoktu. "Wesley'yi öldürmesinin ardından uyandığımda kendimi Arobynn'in yatağında buldum ve onu oracıkta öldürmeyi düşündüm. Fakat bu bana yeterli gelmeyecekti. Ayrıca Arobynn'e nefret borcu olan sadece ben değildim."

Bir süre Aelin tek kelime edemedi. Sonra başını iki yana salladı. "Gerçekten bunca zamandır beni beklediğini mi ima ediyorsun?"

"Sen Sam'i benim Wesley'yi sevdiğim kadar çok sevdin."

Aelin'ın göğsü sıkıştı. Başını salladı. Evet, Sam'i sevmişti; hiç kimseyi sevmediği kadar. Chaol'u bile. Wesley'nin mektubunda Arobyyn'in Rourke Farran'e Sam'e yapmasını emrettiklerini okuduktan sonra ruhunda derin bir yara açılmıştı. Sam'in giysileri hâlâ Aelin'ın şifonyerinin alt iki çekmecesindeydi. Giysileri oraya Arobynn koymuştu. Aelin iki gündür geceleri Sam'in gömleklerinden birini giyiyordu.

Arobynn yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

"Üzgünüm," dedi Aelin. "Sana karşı canavarca davrandığım için, çektiğin çileye eklediğim dertler için. Keşke kendimi tarafsız bir gözle görebilseymişim. Keşke *her şeyi* daha iyi görebilseymişim. Üzgünüm."

Lysandra'nın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "İkimiz de genç ve aptaldık. Birbirimizi müttefikler olarak görmemiz gerekirdi. Fakat artık bizi bundan alıkoyacak hiçbir şey yok." Lysandra, Aelin'a yüzünde safça olmaktan çok kurtça bir sırıtışla baktı. "Sen varsan ben de varım."

Bu denli çabukça –ve kolayca– Aelien'ın önüne bir arkadaşlık teklifi serilmişti. Rowan onun en yakın dostu, *carranam*'ı olabilirdi. Fakat... Aelin hemcinslerinin dostluğunu da özlemişti. Nehemia'nın artık orada olup ona bu dostluğu sağlayamayacağı düşüncesinin verdiği o eski paniğin su yüzüne çıkmasına ve bir yanının Lysandra'nın teklifini o Nehemia *olmadığı için* reddetmek istemesine rağmen Aelin kendisini bu korkusunu aşmaya zorladı.

Boğuk bir sesle "Varım," dedi.

Lysandra bir iç çekti. "Ah, tanrılara şükürler olsun. Artık biriyle filancanın ne diyeceği sorusu olmadan giysilerden bahsedebilir ya da kiloma dikkat etmem söylenmeden bir kutu dolusu çikolatayı indirebilirim... Bana çikolata sevdiğini söyle. Seviyorsun, değil mi? Hatırlıyorum da bir keresinde sen birini öldürmeye gittiğinde odandan bir kutu çikolata çalmıştım. Nefistiler."

Aelin elini masanın üzerindeki şekerleme kutularına doğru salladı. "Çikolata getirmişsin... Eh, bu da benim açımdan artık gözde arkadaşım sensin demek."

Lysandra kıkırdadı. Şaşırtıcı şekilde pes ve hınzırca bir ses çıkarmıştı. Muhtemelen Arobynn'in ya da müşterilerinin işitmesini hiç istemediği türde bir gülüştü bu. "Yakında bir gece buraya gizlice geri geleceğim. O zaman kusana kadar çikolata yiyebiliriz."

"Çok kibar ve nazik hanımefendileriz."

Lysandra manikür yapılmış elini sallayıp "Lütfen," dedi, "sen ve ben insan tenine bürünmüş iki vahşi hayvanız. Bunu inkâr etmeye çalışma bile."

Fahişenin söylediklerinin gerçeğe ne denli yakın olduğundan haberi yoktu. Aelin diğer formuna –o uzamış köpek dişlerine– Lysandra'nın ne tepki vereceğini merak ediyordu. Bir şekilde Lysandra'nın ikinci formundan –ya da alevlere hükmettiğinden– dolayı ona bir canavar diyeceğinden şüpheliydi.

Lysandra'nın gülümsemesi yüzünden silindi. "Yarın için her şey hazır mı?"

"Endişe mi seziyorum yoksa?"

"Saraya girdiğinde saç rengini değiştirdiğin için fark edilmeyeceğini mi düşünüyorsun? Arobynn'e o kadar mı çok güveniyorsun?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Lysandra'nın omuz silkişi kayıtsızlığın resmi gibiydi. "Farklı rollere girmek hakkında az çok bilgiliyim; görünmek istemediğinde gözleri nasıl başka yöne çekmek gerektiği konusunda."

"Nasıl gizlilikle hareket edileceğini *biliyorum* Lysandra. Plan sağlam. Arobynn'in fikri olsa da."

"Peki ya bir taşla iki kuş vurursak?"

Aelin bu sözlere kulak asmayabilir, Lysandra'ya söz hakkı vermeyebilirdi. Fakat fahişenin gözlerinde hınzırca, vahşi bir pırıltı vardı.

Bu yüzden Aelin kollarını masaya yasladı. "Dinliyorum."

14

Chaol ve asilerin kurtardığı her kişiye karşılık, çok daha fazlasının sonu katliam meydanları oluyor gibiydi.

Chaol ve Nesryn küçük meydanın yanında kalan çatıda çömelirken güneş batıyordu. Onları durup izlemeye tenezzül edenler sadece başkalarının sefaletini solumaktan keyif alan tipik serserilerdi. Bu bile Chaol'u Dorian'ın yarınki doğum günü için asılmış süsler kadar rahatsız etmiyordu: bir ağ gibi meydanın dört bir yanına asılmış kırmızı ve sarı serpantinler, meydanın sınırlarını çizen mavi ve beyaz çiçekler. Bahar sonu neşesiyle donatılmış bir mezar.

Nesryn'in daha da gerdiği yay gıcırdadı.

Chaol onu "Sakin ol," diye uyardı.

Aelin bir iki metre öteden "Ne yaptığını biliyor," diye mırıldandı.

Chaol ona bir bakış attı. "Bana neden burada olduğunu söyler misin?"

"Yardım etmek istedim. Yoksa bu sadece Adarlan'lıların davetli olduğu bir isyan mı?"

Chaol ters bir yanıt vermemek için kendisini tutup öfkeli gözlerini aşağıdaki meydana çevirdi.

Yarın Chaol'un değer verdiği her şeyin kaderi Aelin'a bağlı olacaktı. Onu kızdırmak akıllıca olmazdı. Her ne kadar Dorian'ı onun ellerine teslim etmek Chaol'u kahretse de.

Chaol dikkatini az sonra gerçekleşecek idamdan ayırmadan gergince "Yarın," dedi, "Dorian'a dokunmayacaksın."

Aelin mırlayarak "Ben mi?" dedi. "Asla."

"Şaka değil bu. Sen–ona–zarar–vermeyeceksin."

Nesryn ikisine aldırış etmeden yayını sola çevirdi. "Hedefler atış yapabileceğim kadar açıkta değil."

Üç adam idamın gerçekleşeceği platformun önünde etraflarında bir düzine muhafızla dikiliyordu. Ahşap platformun tahtaları haftalarca kullanılmaktan dolayı kırmızı lekelerle kaplıydı. Meydana toplananlar idam platformunun üzerindeki devasa saate bakıyor, demir akrebin altıyı göstermesini bekliyordu. Saatin altına altın rengi ve kızıl kurdeleler bile bağlamışlardı. İdama yedi dakika kalmıştı.

Chaol kendisini Aelin'a bakmaya zorladı. "Sence onu kurtarabilecek misin?"

"Belki. Deneyeceğim." Gözlerinde, bedeninde hiçbir tepki yoktu.

Belki. *Belki.* Chaol "Dorian Terrasen için gerçekten önemli mi, yoksa sadece bir piyon mu?"

"Bu konuya girme bile." Bir an için Chaol, Aelin'ın daha fazla konuşmayacağını sansa da Aelin "Onu öldürmek bir iyilik olurdu Chaol. Onun için bir lütuf."

Nesryn bir kez daha –bu kez daha sertçe– "Atış yapamıyorum," dedi.

Chaol "Ona dokunursan o pisliklerin Aedion'ı bulmalarını sağlarım."

Nesryn yayını gevşetip sessizce onlara doğru döndü. Chaol'un oynayabileceği tek kart buydu. Bu da onu pisliğin teki yapsa da.

Chaol'un Aelin'ın gözlerinde gördüğü öfke dünyayı yakabilirdi.

Aelin ölümcül bir yumuşaklılıkla "Hanedanımı bu işe karıştırırsan Chaol, benim için bir zamanlar ne anlam ifade ettiğini ya da bana yardım etmek için yaptıklarını umursamam. Onlara ihanet edersen, onlara zarar verirsen ne kadar uzun sürerse sürsün, ne kadar uzağa kaçarsan kaç seni ve tanrıların lanetlediği krallı-

ğını yakıp küle çeviririm. O zaman nasıl bir canavar olabileceğimi öğrenirsin.

Chaol fazla ileri gitmişti. Hem de çok fazla.

"Düşman değiliz," dedi Nesryn. Yüzünde sakin bir ifade olsa da gözleri Aelin ve Chaol arasında gidip geliyordu. "Yarın için yeterince endişemiz var. Şu an için de." Okuyla meydana işaret etti. "Altıya beş var. Aşağı iniyor muyuz?"

"Fazla göz önünde oluruz," dedi Aelin. "Kendinizi gösterme riskini almayın. Dört yüz metre ötede bu yöne gelen bir başka devriye var."

Elbette ki Aelin bunu bilecekti. "Tekrar soruyorum," dedi Chaol, "neden buradasın? Aelin onları... sezdirmeden takip etmişti. Fazla kolayca.

Aelin biraz fazla düşünceli bir edayla Nesryn'i süzdü. "İsabetliliğin nasıldır, Faliq?"

"Iskalamam," dedi Nesryn.

Aelin'ın dişleri ışıldadı. "İşte hoşlandığım kadın tipi." Chaol'a bilmişçe gülümsedi.

Chaol biliyordu. Nesryn'le geçmişlerini Aelin'ın bildiğini biliyordu. Belli ki Aelin bunu pek de önemsemiyordu. Chaol buna şükretsin mi etmesin mi bilemiyordu.

Aelin "Yarın Arobynn'in adamlarına görevden çekilmelerini emredip emretmemek üzerine düşünüyorum," dedi. Turkuvaz gözleri Nesryn'in yüzüne, ellerine ve yayına odaklandı. "Onların yerine duvarda Faliq'i görevlendirmek istiyorum."

"Hayır," dedi Chaol.

"Onun bakıcısı mısın?" diye sordu Aelin. Chaol yanıt vermeye tenezzül etmedi. Aelin "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı.

Fakat Nesryn'in görev yeri duvar olmayacaktı. Chaol'un da. Chaol saraya yaklaşırsa kolayca tanınırdı. Aelin ve o lanet ustası belli ki Chaol'un kenar mahallenin sınırı boyunca destek sağlayıp kıyıdan gelecek tehlikelere karşı önlem almasına karar vermişlerdi. "Nesryn zaten gerekli emirleri aldı."

Meydanda insanlar solgun, cılız yüzleriyle saati izleyen üç ada-

ma küfretmeye başlamışlardı. İzleyicilerden bazıları onlara çürük yiyecekler bile fırlatıyordu. Belki de bu şehir gerçekten Aelin Galathynius'un alevlerini hak ediyordu. Belki Chaol da yanmayı hak ediyordu.

Chaol kadınlara doğru döndü.

"Lanet olsun," diye küfretti Aelin. Arkasına baktığında muhafızların adamlardan ilkini –hıçkıran orta yaşlı bir adam– idam platformuna doğru ittiklerini ve direnemesin diye kılıçlarının kabzalarıyla adamın dizlerine vurduklarını gördü. Altıyı belemeyeceklerdi. Yine orta yaşlı bir başka mahkûm titremeye başladı. Pantolonun önüne koyu bir leke yayıldı. Tanrılar adına.

Chaol'un kasları kilitlendi. Balta havaya kalkarken Nesryn yayını yeterince hızlı çekemedi.

Bir *küt* sesi şehir meydanını susturdu. İnsanlar alkış tuttu. *Alkış tuttular!* Gürültüleri adamın düşüp yerde yuvarlanan başından çıkan sesleri örttü.

Sonra Chaol'ın aklı bir odaya gitti. Bir zamanlar yuvası olan şatodaki bir odaya. Kulaklarına mermere çarpan et ve kemiğin sesi gelmiş, havaya kızıl püskürmüş, Dorian çığlık atmıştı...

Yemin bozan. Yalancı. Hain. Artık Chaol bunların hepsiydi. Fakat Dorian'a, gerçek kralına karşı hep sadıktı.

Chaol "Bahçedeki saat kulesini yık," dedi. Güçbela işitilecek kadar alçak sesle konuşuyordu. "O zaman büyü serbest kalacak. Büyüyü engelleyen bir büyü... Üç kule, üçü de Wyrd taşından inşa edilmiş. Birini yıkarsan büyü özgür olacak."

Aelin pek de şaşırmamış görünerek kuzeye cam şatoyu görebiliyormuş gibi baktı. "Sağ ol," dedi. Hepsi bu kadardı.

"Dorian'ın hatırı için söyledim," dedi Chaol. Belki acımasızca, belki de bencilceydi. Fakat gerçek buydu. "Kral yarın seni bekliyor," diye devam etti Chaol. "Ya halkın gerçekleri öğrenmesinden çekinmez ve büyüsüyle sana saldırırsa ne olacak? Dorian'a neler olduğunu biliyorsun."

Aelin kutlamanın ayrıntılarının yazılı olduğu, Chaol'un ona verdiği haritayı zihninden okuyormuş gibi çatılara göz attı. Sonra

küfretti. "Bana –ve Aedion'a– karşı tuzaklar hazırlamış olabilir. Wyrd işaretlerini kullanarak zemine ya da kapıların içine bana ve Aedion'a özel büyüler yazabilir. O zaman çaresiz kalırız. Tıpkı benim o yaratığı kütüphanede kapana kıstırdığım gibi. Lanet olsun. *Lanet olsun.*"

Gevşek yayını eline alan Nesryn "Brullo bize kralın en iyi adamlarına Aedion'ı zindanlardan hole getirmelerini emrettiğini söyledi. Belki de o bölgelere de büyü yapıyordur. Tabii *eğer* büyü yapıyorsa."

"*Eğer* demek oynayacağımız kadar büyük bir kumar," dedi Aelin. "Planlarımızı değiştirmek için de artık çok geç. O kahrolası kitaplar bende olsa belki beni ve Aedion'ı bir şekilde koruyacak bir büyü bulabilirdim. Fakat eski süitimden o kitapları alacak zamanım yok. Hem hâlâ orada olup olmadıklarını ancak tanrılar bilir."

"Kitaplar orada değil," dedi Chaol. Aelin kaşlarını kaldırdı. "Çünkü onlar bende. Şatodan ayrılırken kitapları yanıma aldım."

Aelin dudaklarını büzdü. Yüzünde Chaol'un gönülsüzce bir takdir olduğuna yemin edebileceği bir ifade vardı. "Fazla zamanımız yok." Aelin çatıya tırmanıp gözden kayboldu. "İki mahkûm kaldı," diye ekledi Aelin. "Ve bence Valg kanının rengi şu serpantinlere daha fazla yakışır."

Nesryn çatıda kalırken Aelin meydanın diğer yanına geçti. Chaol kimsenin böyle hızlı hareket edebileceğine ihtimal vermezdi. Böylece Chaol aşağıda, sokak seviyesinde kaldı.

Kalabalığın arasından elinden geldiğince hızlı bir şekilde geçen Chaol platformun diğer ucunun yanında duran üç adamını gördü. Hazırdılar.

İki adamının da dar bir ara sokakta beklediğinden emin olunca Chaol plana uygun olarak yerini aldı. Saat altıyı vurdu. Muhafızlar ilk mahkûmun cesedini taşıyıp ikinci mahkûmu platforma sürüklediler. Adam hıçkırıyor, arkadaşından geriye kalan kan gölü içinde diz çökmeye zorlanırken muhafızlara yalvarıyordu.

Cellat baltasını havaya kaldırdı.

Aelin Galathynius'un elinden çıkan hançer cellâdın boğazına saplandı.

Etrafa siyah kan saçıldı. Bir kısmı da Aelin'ın söz verdiği gibi serpantinlerin üzerine. Muhafızlar bağıramadan Nesryn diğer yönden ok yağdırmaya başladı. Bu şaşırtmaca Chaol'a yetmişti. O ve adamları panik içinde kaçışan kalabalığın arasında platforma doğru koştular. Chaol kanla tehlikeli bir şekilde kayganlaşan ahşap sahneye ulaştığında bu kez hem Nesryn hem de Aelin ok attılar. Chaol iki mahkûmu tutup onlara haykırdı: *Kaçın, kaçın, kaçın!*

Adamları muhafızlarla göğüs göğse çarpışırken Chaol sendeleyen mahkûmları alelacele güvenli ara sokağa –ve sokağın ötesinde bekleyen asilere– ulaştırdı.

Birbiri ardına blokları aşarak meydanın kargaşasını geride bıraktılar. Ta ki Avery'ye varana dek. Orada Chaol mahkûmlara bir tekne ayarlamaya koyuldu.

Nesryn bir saat sonra rıhtımdan ayrılan Chaol'u buldu. Zarar görmemişse de üzeri siyah kanla kaplanmıştı. "Ne oldu?" diye sordu Chaol.

"Curcuna," dedi Nesryn. Batan güneşin altındaki ırmağa göz gezdirdi. "Her şey yolunda mı?"

Chaol başını salladı. "Ya sen?"

"İkimiz de iyiyiz." Chaol utanç içinde Nesryn'in bu yanıtındaki nezaketi fark etti. Chaol'un Aelin'ın durumunu sormaya dili varmadığından yapmıştı bunu. Nesryn dönüp geldiği yöne yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Chaol.

"Yıkanıp üzerimi değiştireceğim. Sonra gidip ölen adamın ailesine durumu anlatacağım."

Ne kadar korkunç olsa da bu bir kuraldı. Daha uzun bir zaman asi sempatizanları olarak görülmelerindense ailelerin yas tutmaları yeğdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Chaol. "Adamlarımdan birini gönderirim."

Nesryn "Ben bir şehir muhafızıyım," dedi. "Kimse oraya gide-

ceğime ihtimal vermez. Hem zaten..." Nesryn'in gözlerinde yine hafifçe o neşeli pırıltı belirdi. "Babamın evinin önünde taliplerimin kuyruğa girmediğini kendi ağzınla söyledin. O halde bu gece yapacak daha iyi ne işim olabilir ki?"

"Yarın önemli bir gün," dedi Chaol. Dün gece ağzından çıkan sözler için kendisine küfretse de. Bir pislik... Nesryn ne kadar onun sözlerini kafasına takmıyormuş gibi görünse de Chaol tam bir pislik gibi davranmıştı.

Nesryn "Sen gelmeden önce gayet iyiydim Chaol," dedi. Sesi yorgun, belki sıkkın çıkıyordu. "Sınırlarımı biliyorum. Yarın görüşürüz."

Fakat Chaol "Neden aileleri tek başına ziyaret ediyorsun."

Nesryn'in siyah gözleri ırmağa çevrildi. "Çünkü bu bana yakalanırsam ya da başarısız olursak neler kaybedeceğimi hatırlatıyor."

Karanlık çöktü. Aelin bir çatıdan diğerine geçerken takip edildiğini biliyordu. Muhafızlar Aelin ve asiler mahkûmları burunlarının dibinden kaçırdıkları için öyle öfkeliydiler ki saatler sonrasında bile sokağa çıkmak, Aelin'ın yapabileceği en tehlikeli iş olabilirdi.

Aelin *bundan* emindi. Zira dün gece zihnine kazıdığı bir hat üzerinde ilerleyen siyah üniformalı bir devriyenin peşinden giderken adamların son bir saattir nasıl da küfredip tısladıklarını işitmişti. Devriye önce rıhtım boyunca ilerliyor, ardından kenar mahalledeki tavernalar ve genelevlerin dizildiği ana caddenin gölgeleri arasından geçip ırmak kenarındaki Gölge Pazar'a –güvenli bir mesafeden– yaklaşıyordu. Kargaşa çıkmasına rağmen muhafızların yollarını nasıl değiştirdiklerini ya da değiştirmediklerini, nereye saklandıklarını ve hangi düzenleri kullandıklarını öğrenmek ilginçti. Kargaşa çıktığında hangi sokakları gözlemediklerini öğrenmek de.

Yarın Aedion'ı kurtardıklarında olacağı gibi.

Fakat Arobynn'in iddiaları doğru çıkmıştı; onun haritası Chaol ve Nesryn'in haritalarıyla da uyumluydu.

Aelin, Chaol'a idamda neden ortaya çıktığını söylese Chaol'un bir şekilde yoluna çıkacağını, belki de Nesryn'i onu izlemesi için göndereceğini biliyordu. Aelin'ın onların –yarınki olaylarda önemli rol oynayacak tüm tarafların– ne denli yetenekli olduğunu görmesi şarttı. Sıra iblisleri görmeye gelmişti.

Tam da Arobynn'in Aelin'a söylediği gibi her muhafız kalın, siyah bir yüzük takıyordu. Muhafızlar yürürken ani, seğirmeleri andıran hareketler yapıyorlardı; bu da Aelin'ın aklına iblislerin içlerine girdikleri bedenlere ne kadar iyi uyum sağladıkları sorusunu getirdi. Liderleri olan soluk benizli, gece karası saçlı bir adam en akıcı hareketleri sergiliyordu. *Suyun içindeki mürekkep gibi,* diye düşündü Aelin.

Peşlerini bıraktıkları muhafızlar şehrin bir başka yakasına giderken Aelin Avery Nehri'nin kıvrımına yaslanan zanaatkârlar semtine doğru ilerledi. Ta ki etrafındaki her şey sessizleşene ve çürüyen cesetlerin kokusu silinip gidene dek.

Bir cam üfleme atölyesinin çatısında kiremitler hâlâ ya güneşin sıcağından ya da binanın içindeki devasa fırınlar yüzünden sıcaktı. Aelin aşağıdaki boş ara sokağı gözledi.

Feci bahar yağmuru yeniden başladı. Eğimli çatıya ve çevredeki bacalara düşen damlalar pıtırdıyordu.

Büyü... Chaol, Aelin'a büyüyü nasıl serbest bırakacağını söylemişti. Çok kolay fakat çok büyük bir görevdi bu. Dikkatli bir planlama gerektiriyordu. Fakat yarından sonra –hayatta kalırsa– bu işe odaklanacaktı.

Bir su borusuna tutunan Aelin yıkık dökük, tuğla bir binanın yanına, yağmur suyu birikintisi olmasını dilediği bir sıvının içine biraz fazla sesli bir şekilde indi. Boş ara sokakta yürürken ıslıkla kenar mahallenin tavernalarından birinde işittiği kısa ve neşeli bir melodi çaldı.

Yine de daha sokağı neredeyse yarılamışken kralın muhafızlarından bir devriyenin karanlıkta cıva gibi parlayan kılıçlarıyla yoluna çıkmasına işin aslı biraz şaşırdı.

Devriye komutanı – adamın içindeki iblis– ona bakıp gülümsedi.

Sanki Aelin'ın kanının tadını zaten biliyormuş gibi.

Aelin da ona sırıtıp iki bilek hareketiyle giysisinin gizli bıçaklarını çıkardı. "Merhaba yakışıklı."

Sonra Aelin muhafızların üzerine atıldı; biçiyor, dönüyor, eğiliyordu.

Diğerleri daha yerlerinden kıpırdayamadan beş muhafız ölmüştü bile.

Bedenlerinden akan kan kırmızı değildi. Siyahtı. Aelin'ın bıçaklarının kenarlarından aşağı akan kan yoğundu ve yağ gibi parlıyordu. Bozuk süt ve sirkeyi andıran kötü koku adamların kılıçlarının kılıcına indirdiği darbeler kadar sarsıcıydı.

Yoğunlaşıp çevrelerindeki cam fabrikalarından yayılan dumanı bastıran koku Aelin iblisin darbesinden kaçıp aşağıdan kuvvetli bir darbe indirdiğinde daha da beter oldu. Adamın karnının irinli bir yara gibi açılmasıyla siyah kan ve kim bilir başka neler sokağa ıslak bir sesle yayıldı.

İğrençti. Neredeyse sokağın diğer ucundaki –açık– kanalizasyon ızgarasından yükselen koku kadar kötüydü. Izgaradan o tanıdık karanlık sızmaya başlamıştı bile.

Devriyenin kalan kısmı Aelin'a yaklaştı. Adamların işlerini bitirirken Aelin'ın öfkesi kanında çalan bir şarkıya dönmüştü.

Kan ve yağmur kırık kaldırım taşlarında biriktiğinde Aelin ölü adamlardan oluşan bir tarlanın içinde dikilip kesmeye başladı.

Kafalar art arda düştü.

Sonra Aelin duvara yaslayıp bekledi. Saydı.

Muhafızlar kalkmadılar.

Aelin uzun adımlarla ara sokaktan çıkıp bir tekmeyle kanalizasyon ızgarasını kapattı. Ardından yağmurlu gecenin içinde kayboldu.

Şafak söktü; bulutsuz ve ılık bir hava vardı. Aelin gecenin yarısını Chaol'un kurtardığı, içlerinde Aelin'ın eski dostu *Yürüyen Ölüler*'in de olduğu kitapları karıştırmakla geçirmişti.

Dairesinin sessizliğinde öğrendiklerini aklına getiren Aelin'ın üzerinde Arobynn'in ona gönderdiği giysiler vardı. Herhangi bir sürpriz olmaması ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdi. Her adımında planını aklına daha da kazıyıp kendisini kutlamalar başladığında neler olacağını uzun uzadıya düşünmekten alıkoydu.

Sonra kuzenini kurtarmaya gitti.

15

Aedion Ashryver ölmeye hazırdı.

Rızası olmasa da son iki günde onu iyileştirmişlerdi. Dün gece günbatımından sonra ateşi düşmüştü. Onu zindanın banyosuna götürürlerken her ne kadar ağır adımlarla da olsa yürüyecek kadar zindeydi. Onu yıkayıp keselemek için zincirlediler. Hatta Aedion'ın usturayla kendi boğazını kesmek için çabalamasına karşın riski göze alıp onu tıraş ettiler.

Anlaşılan kendi kılıcıyla –Orynth'in Kılıcı'yla– kafasını uçurduklarında Aedion'ın iyi görünmesini istiyorlardı.

Yaralarını temizlemelerinin ardından ona pantolon ve bol, beyaz bir gömlek giydirdiler. Sonra saçlarını geriye yatırıp onu merdivenden yukarı sürüklediler. Siyah üniformalı muhafızların üçü onu iki yanından dördü önünden ve arkasından çevirmişlerdi. Her kapı ve çıkışta da pis heriflerden biri nöbet tutuyordu.

Onu giydirirlerken kendisine bir kılıç saplasınlar diye adamları kışkırtmaktan bitkin düştüğünden kendisini yüksek kapılardan balo salonuna geçirirlerken direnmedi. Kirişlerden kırmızı ve altın rengi flamalar sarkıyor, masaları bahar çiçekleri süslüyordu. Kraliyet ailesinin Aedion'ın idamından önce kutlamaları izleyecekleri kürsünün üzeri sera gülleriyle donatılmıştı. Öldürüleceği platformun ötesindeki pencereler ve kapılar bahçelerden birine bakıyordu. Bahçeye her otuz santimde bir muhafız yerleştirilmişti.

Kral, Aelin'a tuzak kurmak istemişse bunu pek de gizleme gereği görmemişti.

Aedion platformun ahşap basamaklarından çıkarırken kendisine oturacak bir tabure vermelerinin ne de ince bir davranış olduğunu düşündü. En azından oradaki insanlar kellesinin yuvarlanışını görmeye gelmemişler gibi yaparken Aedion'ın yerde köpek gibi yayılması gerekmeyecekti. Ayrıca Aedion kederli bir memnuniyetle bir taburenin zamanı geldiğinde iyi bir silah olabileceğini düşündü.

Böylece Aedion kendisini platformun zeminine bağlı zincirlere vururlarken direnmedi. Orynth'in Kılıcı'nı bir iki metre ötesinde teşhir etmelerine ses çıkarmadı. Kılıcın çiziklerle kaplı kemik kabzası sabah ışığında parıldıyordu.

Kendi seçtiği sonuyla buluşması için doğru anı yakalaması an meselesiydi.

16

İblis, Dorian'ı kürsüdeki yerine, başında taç olan bir kadının yanına oturttu. Kadın, Dorian'ın sesiyle konuşan şeyin kendi karnından çıkan kişi olmadığını fark etmemişti. Prensin diğer yanında içindeki iblisi yöneten adam oturuyordu. Karşısındaki balo salonu gülümseyen ve Dorian'ın hâlâ burada olduğunu, çığlıklar attığını göremeyen asillerle doluydu.

O gün iblis aralarındaki bariyeri biraz daha aşmıştı. Şimdi Dorian'ın gözlerinde yaratığın kadim kötülüğünün ışıltısı vardı. Yaratık bu dünyaya açtı.

Belki de dünya bu şey tarafından yenip yutulmayı hak ediyordu.

Belki de aralarındaki bariyerin böylesine delinmesine sırf bu haince düşünce bile yetmişti. Belki de mücadeleyi iblis kazanıyordu. Belki kazanmıştı bile.

Böylece Dorian o tahta oturmaya, kendisine ait olmayan sözleri söylemeye ve gözlerini bir başka diyardan gelen, Dorian'ın güneşli dünyasına yırtıcılara has, sonsuz bir açlıkla bakıyordu.

Kostümü feci kaşındırıyordu. Üzerindeki makyaj da cabasıydı.

Önemli konukların çoğu partiden önceki günlerde gelmişti. Fakat şehirde ve şehri çevreleyen tepelerin eteklerinde oturanlar şimdi devasa ön kapılarda uzun, ışıltılı bir kuyruk oluşturmuşlar-

dı. Oraya muhafızlar yerleştirilmişti. Davetiyeleri kontrol ediyor, sorular soruyor, sorgulanmaktan pek de hoşnut kalmayan insanların yüzlerini süzüyorlardı. Göstericilere, satıcılara ve hizmetçilere nedense girişlerin bir yanını kullanma emri verilmişti.

Aelin, Madam Fluorine'i ve kadının dans topluluğunu işte orada bulmuştu. Geup siyah tül, ipek ve dantel kostümler giymişti. Kuşluk vaktinde sıvı geceyi andırıyorlardı.

Omuzları geride, göğsü gergin, kolları iki yandan gevşekçe sarkan Aelin sürünün ortasına geçti. Kahverenginin parlak kırmızıya kaçan bir tonuna boyanmış saçlarıyla ve yüzünde tüm dansçıların yaptığı ağır makyajla grubun içine öyle bir karışmıştı ki diğerlerinin hiçbiri dönüp ona bakmıyordu.

Aelin tamamen gergin acemi rolüne, taş duvarın kenarındaki küçük, ahşap kapıda nöbet tutan altı muhafızdan çok diğer dansçıların kendisine bakışlarıyla ilgileniyormuş gibi davranmaya odaklanmıştı. Ötedeki şato koridoru dardı; hançer kullanmak için ideal, kılıç kullanmak için kötüydü bu. Aelin'ın başı derde girerse de dansçılar için ölümcül.

Arobynn ona ihanet edecek olursa.

Başını öne eğen Aelin fark ettirmeden Arobynn'in ilk güven sınavını verip vermediğine baktı.

Kestane rengi saçlı Florine bir geminin amirali gibi sıraya dizilmiş dansçılarının yanından geçiyordu.

Yaşı ilerlemişse de güzel bir kadın olan Florine'in her hareketinde Aelin'ın asla, küçüklüğünde ne kadar ders almışsa da taklit edemediği bir zarafet vardı. Florine imparatorluğun en ünlü dansçısıydı. Emekli olduğundan beri de şehrin en değer verilen öğretmeniydi. Aelin kadından eğitim alıp en revaçta dansları ve bedenini kullanıp bilemeyi öğrendiği yıllarda ona *Öğretmenlerin Efendisi* adını takmıştı.

Gözleri ilerideki muhafızlara dikili olan Florine ince dudaklarında bir somurtuşla Aelin'ın yanında durdu. "Duruşun üzerinde hâlâ çalışman gerek," dedi.

Aelin gözlerini kendisine yan yan bakan Florine'ın gözlerine çe-

virdi. "Yedek dansçınız olmak bir onur madam. Umarım Gillyan yakında hastalığını atlatır."

Muhafızlar bir hokkabaz ekibi olduğu anlaşılan gruba geçmelerini işaret edince dansçılar birkaç adım ilerlediler.

Florine "Neşen yerinde gibi," diye mırıldandı.

Aelin rolü gereği başını eğip omuzlarını büktü ve yanaklarına bir kızarıklık oturttu. O şimdi hanımının iltifatları karşısında utanıp sıkılan yeni yedek oyuncuydu. "On ay önce nerede olduğum düşünüldüğünde mi?"

Florine burnunu çekti. Gözleri Aelin'ın bileklerindeki, helezoni boyaların bile kapatamadığı yara izlerine çevrildi. Dansçı kostümünün açık sırtını yükseltmelerine ve vücut boyası kullanmalarına rağmen Aelin'ın dövmelerle kaplı yara izlerinin üst uçları fark ediliyordu.

"Buna neden olan olaylarda biraz olsun parmağım olduğunu düşünüyorsan..."

Aelin çakılların üzerinde gezen ipek ayakkabılardan bile pek de yüksek olmayan bir sesle "Öyle olsa şimdiye kadar ölmüş olurdun," dedi. Bu bir blöf değildi. Aelin gemide planlarını kaleme alırken ismini yazdığı –ve etraflıca düşündükten sonra üzerini karaladığı– kişilerden biri de Florine'di.

Aelin "Herhalde uygun ayarlamaları yapmışsındır?" dedi. Kastettiği sadece Aelin'ın içeri sokacağı –ve tabii hepsinin parasını Arobynn'in ödediği– silahları ve malzemeyi gizlemek için kostümlerde yapılan küçük değişiklikler değildi. Hayır, büyük sürprizler sonra gelecekti.

Madam Florine "Bunu sormak için biraz geç değil mi?" diye mırladı. Boynundaki ve kulaklarındaki koyu renkli mücevherler parıldadı. "Ortaya bile çıktığına göre bana epey güveniyor olmalısın."

"Güvendiğim kraldan çok parayı sevmen." Arobynn, Florine'a büyük bir meblağ ödemişti. Aelin muhafızlardan gözünü ayırmadan konuşmasını sürdürdü: "Kraliyet Tiyatrosu da Majesteleri İmparator tarafından kapatıldığı için sanırım ikimiz de o müzis-

yenlere karşı işlenen suçun Endovier ve Calaculla'daki köle katliamları kadar affedilemez olduğu konusunda hemfikiriz."

Aelin, Florine'ın gözlerindeki acıyı görünce doğru ata oynadığını anladı.

"Pytor dostumdu," diye fısıldadı Florine. Bronz yanaklarının rengi attı. "Onun kadar iyi bir orkestra şefi, ondan daha büyük bir kulak yoktu. Kariyerimi ona borçluyum. Tüm bunları gerçekleştirmeme yardım etti." Florine eliyle dansçılara, şatoya ve ulaştığı prestije işaret etti. "Onu özlüyorum."

Aelin elini kalbine götürdüğünde yaptığı ne hesaplı ne de içenliksiz bir hareketti. "Her sonbaharda onun şefliğinde *Stygia Süiti*'ni dinlemeyi özleyeceğim. Hayatımın geri kalanını asla daha güzel bir müzik dinleyemeyeceğimi, onun şeflik yaptığı tiyatroda otururken yaşadığım hisleri bir nebze de olsa hissedemeyeceğimi bilerek geçireceğim."

Madam Florine kollarını kendisine doladı. İlerideki muhafızlara ve saatin her tıkırtısında yaklaşan görevine rağmen Aelin bir süre konuşmakta zorlandı.

Fakat Aelin'ın Arobynn'in planını onaylamasını, Florine'a güvenmesini sağlayan bu olmamıştı.

İki yıl önce Arobynn'in elinden kurtulsa da borçlarını ödemek için tüm parasını verip neredeyse dilencilik edecek hale gelen Aelin, Florine'dan dersler almaya devam etmiş; bunu da sadece işi için popüler dansları öğretmek amacıyla değil, esnekliğini ve formunu korumak için yapmıştı. Florine ondan para almayı reddetmişti.

Dahası Aelin çok sevdiği piyanosunu Suikastçılar Hisarı'nda bırakmak zorunda kaldığından Florine her dersin ardından Aelin'a pencerenin kenrarındaki piyanonun başında oturup enstrümanı parmakları ağrıyana kadar çalmasına izin vermişti. Florine asla bunu konu etmemiş, Aelin'a kendisine acındığını düşündürmemiş, Aelin'ın iyilik görmeye muhtaç olduğu bir dönemde ona bir iyilik yapmıştı.

Aelin "Senin ve kızların hazırlıklarını ezberledin, değil mi?"

"Kaçmak isteyenler Arobynn'in kiraladığı gemiye binebilecek. Ne olur ne olmaz diye herkese yetecek kadar yer ayarladım. Rifthol'da kalacak kadar aptalsalar kaderlerini hak ediyorlar demektir."

Aelin risk almamak için Florine'la ancak şimdi buluşmuştu. Florine ise planlarının fark edilmemesi için eşyasını bile toplamamıştı. Yanına sadece gösteriye götürdüğü kadarını –para, mücevherler– alacak, kıyamet koptuğunda rıhtıma kaçacaktı. Chaol, Brullo ve iyi yürekli muhafızların işbirliğine karşın Florina'nın ve kızlarının saraydan kaçamaması gayet olasıydı.

Aelin'in ağzından "Teşekkür ederim," sözcükleri dökülüverdi.

Florine'ın ağzının kenarı bir gülümsemeyle yana kıvrıldı. "İşte bu ustandan öğrenmediğin bir şey."

Sıranın önündeki dansçılar muhafızlara ulaştığında Florine derin bir iç çekip onlara doğru kurumla yürüdü. Ellerini ince beline koydu. Her adımında güç ve zarafetle uzun bir listeyi gözden geçiren siyah üniformalı muhafıza yaklaştı.

Muhafız dansçıları bir bir inceleyip elinde tuttuğu listeyle karşılaştırdı. Detaylı bir listeydi bu.

Fakat Ress önceki gün gizlice kışlaya girip Aelin için sahte bir isim uydurup yanına tasvirini eklemişti.

Daha da yaklaştılar. Aelin ayrıntılara dikkat etmek için grubun gerisinde kaldı.

Tanrılar adına, bu şato her açıdan aynı fakat farklıydı. Ya da artık farklı olan Aelin'in kendisiydi.

Dansçıların birer birer ifadesiz muhafızların arasından geçmelerine izin verildi. Şatonun dar koridorundan kıkırdaşarak, fısıldaşarak, hızlı adımlarla geçtiler.

Aelin parmak uçlarında yükselip kapılardaki muhafızlara göz gezdirdi. O an sadece yüzünü sabırsızca bir merakla buruşturan acemi bir dansçıydı.

Sonra onları gördü.

Siyah boyayla eşik taşlarına Wyrd işaretleri çizilmişti. Ustalıkla çizilmiş işaretler sadece süsleme amaçlıymış gibi görünse de...

Gerçekten de bir kat yukarıdaki pencerelerin bile üzerlerinde siyah semboller vardı. Bunların Aelin Galathynius'a yönelik olduğundan, orada olduğunu krala belli etmek ve onu yakalanıncaya dek kapana kıstırmak için çizildiğinden şüphe yoktu.

Bir dansçı öndekilerin başlarının üzerinden bakmak için omzuna yaslanan Aelin'ın karnına bir dirsek darbesi indirdi. Aelin hayretle kıza baktıktan sonra bir acı nidası çıkardı.

Dansçı omzunun üzerinden öfkeli bir bakış atıp dudak hareketleriyle Aelin'a çenesini kapatmasını söyledi.

Aelin gözyaşlarına boğuldu.

Yüksek sesle, zırıltıyla, *ühü–ühü–ühü* diye ağladı. Dansçılar donakaldı. Aelin'ın önündeki gerileyip her iki yanına baktı.

Aelin karnını tutup "Ca–canım yandı," dedi.

"Ben bir şey yapmadım," diye tısladı kadın.

Aelin ağlamaya devam etti.

İleride, Florine dansçılarına kenara çekilmeleri emrini verdi. Sonra Aelin'ın karşısına geçti. "Diyardaki tüm tanrılar adına, bu saçmalık da neyin nesi?"

Aelin titreyen parmağını dansçıya doğrulttu. "O ba-bana vurdu."

Florine şimdiden masumiyetini ilan etmeye girişen şaşkın dansçıya doğru döndü. Ardından bir dizi suçlama, hakaret ve daha da fazla gözyaşı geldi. Bu kez ağlayan kariyerinin bittiğinden şüphesi olmayan dansçıydı.

Ailen, Florine'a "S-Su," diye zırıldadı. "Bana bir bardak su gerek." Muhafızlar kalabalığı yararak onlara doğru gelmeye başlamışlardı. Aelin, Florine'ın kolunu sertçe sıktı. *"He-hemen."*

Florine'ın gözleri parladı. Yaklaşan muhafızlara doğru döndü. Muhafızlar bağırarak onun isteklerini diğerlerine ilettiler. Alien nefesini tutup darbeyi, tokadı bekledi... Fakat Ress'in arkadaşlarından biri –Chaol'un da bir arkadaşı olan, göğsüne kırmızı bir çiçek iğnelenmiş bir adam– gidip su getirmek için koştu. Adam bir terslik çıkması olasılığına karşı tam Chaol'un söylediği yerde bekliyordu. Aelin su gelene kadar –bir kova ve bir kepçe, adamın elin-

den bu kadarı gelmişti– Florine'a yapıştı. Muhafız akıllılık ederek Aelin'ın gözlerine bakmadı.

Hıçkırıklarla teşekkür eden Aelin kovayı ve kepçeyi adamın ellerinden aldı. Muhafızın elleri titriyordu.

Aelin, Florine'i ilerlemesi için ayağıyla hafifçe dürttü.

Florine öfkeyle "Benimle gel," deyip Aelin'ı sıranın önüne geçirdi. "Bu budalalık canıma tak etti. Hem az kalsın makyajını da mahvedecektin."

Suyu dökmemeye dikkat eden Aelin, kendisini kapılardaki ifadesiz muhafızlara doğru çekiştiren Florine'ın peşine takıldı. Sesinde kusursuz bir kararlılıkla, kendisini süzen iblisten hiç etkilenmeden "Benim aptal, işe yaramaz yedek dansçım," dedi.

Adam ellerindeki listeyi uzun uzadıya inceledi, inceledi...

Sonra bir ismin üzerini çizdi.

Aelin titrek ellerle kepçeden bir yudum su içti. Sonra kepçeyi kovanın içine geri daldırdı.

Muhafız bir kez daha Aelin'a baktı; sonra adamın içindeki iblis onu gözleriyle yerken kasten alt dudağını titretip gözlerini yaşarttı.

Adam çenesiyle arkasındaki hole işaret edip "Gir içeri," dedi.

Sessizce dua eden Aelin eşik taşları üzerine yazılmış Wyrd işaretlerine doğru ilerledi.

Sonra ayağı takıldı. Su dolu kovayı işaretlerin üzerine döktü.

Ciyaklayarak yere çarpan Aelin'ın dizleri gerçekten acıdı. Florine hemen onun başına koşup ona bu kadar sakar ve mızmız olmayı bırakmasını söyledi ve onu mahvolan işaretlerin diğer yanına doğru iteledi...

... cam şatonun içine.

17

Florine ve geri kalan dansçılar içeri alındıklarında hepsi hizmetçilere ayrılan bir koridora doluştu. Kısa süre sonra uzak uçtaki kapı balo salonunun yan tarafına açılacak ve kelebekler gibi uçuşacaklardı. Siyah, parıltılı, oraya popüler senfonilerden biri olan "Ölümün Hizmetçi Kızlarını" sergilemek için gelen kelebekler.

Başka kimse onları durdurup sorular sormasa da her koridorda muhafızlar onları şahinler gibi gözlüyordu. Üstelik bunlar şekil değiştiren Fey prensi gibi şahinler değildi.

Chaol'un çok az adamı oradaydı. Ress veya Brullo ortalıkta görünmüyordu. Fakat Chaol'un söz verdiği gibi herkes Ress ve Brullo'nun verdiği bilgilere uygun olarak olmaları gereken yerlerdeydi.

Balla kızartılmış ve adaçayı serpilmiş domuz etiyle dolu bir servis tabağı bir hizmetçinin omzunda yanından geçerken Aelin ete iştahla bakmamaya, düşmanının yiyeceğinin kokusunu keyifle burnuna çekmemeye çalıştı. Her ne kadar söz konusu olan en iyi kalite yiyecekler de olsa.

Yüzleri kızarmış, belli ki mutfaklardan koşup durmaktan yorulmuş hizmetçilerin taşıdıkları tabaklar birbirini kovalıyordu. Fındıklı alabalık, kızarmış kuşkonmaz, taze çırpılmış krema, armut turtaları, etli börekler...

Aelin başını yana eğip hizmetçilerin oluşturduğu sıraya bak-

tı. Yüzünde yarım yamalak bir gülümseme belirdi. Hizmetçilerin mutfaklardan boş ellerle dönmelerini bekledi. Nihayet kapı tekrar açıldı ve tertemiz, beyaz önlüklü; ince yapılı bir hizmetçi kadın loş koridora girdi. Mutfaktan bir sonraki armut turtası tepsisini almaya koşan kadının mürekkep karası saçlarının bir kısmı saç örgüsünden kurtuldu.

Aelin yüzüne hissiz ve ilgisiz bir ifade vermeye devam ederken Nesryn Faliq ona doğru baktı.

O siyah, çekik gözler hafifçe kısıldı. Aelin bunun nedeninin şaşkınlık mı yoksa gerginlik mi olduğundan emin değildi. Fakat Aelin karar veremeden muhafızlardan biri Florine'a zamanın geldiğini işaret etti.

Aelin başını eğdi. Adamın içindeki iblisin dikkatinin kendisine ve diğerlerine çevrildiğini hissettiğinde bile. Aelin geri döndüğünde Nesryn gitmiş, merdivenden inip gözden kaybolmuştu.

Ellerini arkasında kavuşturan Florine kapıda sıra halinde bekleyen dansçıların yanlarından geçti. "Sırtlar dik, omuzlar geride, boyunlar düz. Siz ışıksınız, havasınız, zarafetsiniz. Beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Florine en dengeli dansçısına içeri taşıttığı, siyah, cam çiçeklerle dolu sepeti eline aldı. Harika çiçekler loş koridorda siyah elmaslar gibi parlıyordu. "Bunları atma zamanı gelmeden kırarsan işin biter. Bana senden pahalıya mal oldular ve yedekleri de yok."

Çiçekleri bir bir sıradakilere uzattı. Her bir çiçek sonraki birkaç dakikada kırılmayacak kadar sağlamdı.

Sepet boşaldığında Florine, Aelin'a uzandı. İblis muhafızın onları işiteceği kadar yüksek sesle "Onları izle ve öğren," dedi. Ardından o her zamanki halden anlayan öğretmen edasıyla bir elini Aelin'ın omzuna koydu. Diğer dansçılar Aelin'a bakmadan ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine verip başlarını ve omuzlarını çevirmeye başladılar.

Aelin çekingence başını salladı. Güya hayal kırıklığının getirdiği gözyaşlarını gizlemeye çalışarak sıradan çıkıp Florine'ın yanına gitti.

Borazanların sesi kapıdaki çatlaklardan içeri dolarken kalabalık yeri sarsacak kadar yüksek sesli bir tezahürata başladı.

Florine, Aelin'ın onu güçlükle işiteceği bir sesle "Büyük Salon'a göz attım," dedi. "Generalin ne durumda olduğuna bakmak için. Zayıflamış ve rengi solgun olsa da tetikte. Hazır... senin için."

Aelin donakaldı.

Florine "Hep Arobynn'in seni nerede gördüğünü merak ederim," diye mırıldandı. Gözlerini kapıya diğer yanını görebiliyormuş gibi dikti. "Seni emrine amade yapmak için neden diğerleri için harcadığından daha çok çaba harcadığını da." Kadın gözlerini bir an için yumdu. Yeniden açtığında içlerinde kararlı bir ışıltı vardı. "Bu dünyanın zincirlerini kırıp sonrakine şekil verirken sanatın bir krallık için yiyecek kadar önemli olduğunu unutma. Sanat olmadan bir krallık hiçtir ve zamanla unutulur gider. Sefil hayatım boyunca paraya ihtiyaç duymayacak kadar para biriktirdim. Bu yüzden tahtını nereye kurarsan kur, o tahta geçmen ne kadar zaman alırsa alsın sana geleceğimi, müzik ve dans getireceğimi bil."

Aelin seslice yutkundu. Daha o tek kelime edemeden Florine onu sıranın gerisinde bırakıp kapıya doğru yürüdü. Kapının önünde durup sıradaki tüm dansçılara tek tek baktı. Gözleri Aelin'ın gözleriyle buluşana dek konuşmadı. "Kralımıza hak ettiği gösteriyi sunun."

Florine'ın kapıyı açmasıyla koridora ışık, müzik ve kızarmış et kokusu doldu.

Diğer dansçılar hep beraber bir nefes alıp ileri fırladılar. Siyah, cam çiçekleri başlarının üzerinde sallıyorlardı.

Aelin onların gidişini izlerken damarlarındaki kanı yeniden siyah ateşe çevirdi. Aedion... Odaklanması gereken salonun başında oturan; ailesini, Marion'ı, halkını öldüren zorba değil, Aedion'dı. Bunlar hayatının son anlarıysa en azından çarpışarak, muhteşem bir müzik eşliğinde ölecekti.

Zaman gelmişti.

Bir nefes... Bir nefes daha.

Ateşin varisiydi o.

O ateşin kendisiydi. Ve ışıktı; küldü, kordu. Aelin Fireheart'tı o. Ve o kimsenin, hiçbir şeyin önünde diz çökmezdi. Kanla, mücadeleyle ve zaferle hak ettiği taç hariç.

Aelin omuzlarını kaldırıp mücevherler içindeki kalabalığın içine karıştı.

Tabureye zincirlendiği saatler boyunca Aedion muhafızları izliyordu. İlk saldırı için kimin en uygun olduğunu, kimin böğrünün ya da bacağının zayıf olduğunu, Kuzeyin Kurdu'yla karşı karşıya kaldığında kimin tereddüt edeceğine ve en önemlisi nihayetinde kralın emriyle üzerine yürüyecek kadar atılgan ve aptal olduğunu çözmüştü.

Gösteriler başlayınca bir süredir Aedion'a utanmadan aval aval bakan kalabalığın dikkati göstericilere çevrildi. İki düzine kadın süzülüyor, sıçrıyor ve kürsüyle Aedion'ın idam platformu arasındaki geniş boşlukta dönüyordu. Bir an için Aedion...bu gösteriye mani olacağı için kendisini kötü hissetti. Bu kadınların Aedion'ın az sonra başlatacağı kıyımın ortasında kalmaları için hiçbir neden yoktu.

Öte yandan kadınların ışıltılı, gümüşle süslenmiş kostümlerinin kapkara olmasının duruma uygun olduğunu düşündü. Onların Ölümün Hizmetçi Kızları'nı canlandırdıklarını fark etti.

Bundan âlâ işaret olmazdı. Belki de Hellas'ın kanlı ellerinde acımasızca bir ölümü tatmayacak, siyah gözlü Silba ona merhametli bir ölüm bahşedecekti. Her halükârda gülümsediğini fark etti. Ölüm ölümdü işte.

Dansçılar siyah tozlar fırlatıyor, zemini bu tozla kaplıyorlardı. Belki de bu toz ölülerin küllerini sembolize diyordu. Birer birer hoş dönüşler yaparak kralın ve gencin önünde diz çöktüler.

Harekete geçme zamanı gelmişti. Kralın kulağına bir şeyler fısıldayan üniformalı bir muhafız onun dikkatini dağıtmıştı; prens sıkkınca ve ilgisizce dansçıları izliyor, kraliçe ise o gün iltimas geçmeye karar verdiği bir asilzadeyle çene çalıyordu.

Kalabalık gösteriyi alkışlayıp tezahürat ediyordu. Herkes en

iyisi giysileriyle gelmişti. Nereden geldiği düşünülmeyen bir zenginlik. O mücevherler ve ipekler bir imparatorluğun kanıyla ödenmişti. Aedion'ın halkının kanıyla.

Bir dansçı kalabalığın arasından geçiyordu: Belli ki gösteriyi daha iyi görmeye çalışan bir yedekti bu kadın. Kadın diğerlerinden daha uzun boylu, daha iri, daha kıvrımlı ve daha geniş omuzlu olmasa Aedion ona dikkat etmezdi. Kadın daha ağır hareket ediyordu; dünyaya kök salmış gibi. Işık onun üzerine vurup kostümünün dantellerinin altında kalan, tenindeki sarmal şekilleri belli ediyordu. Kadının tenindeki boya dansçıların kollarındaki ve göğüslerindeki boyanın aynısı olsa da sırtındaki boya daha koyu, biraz daha farklıydı.

O tür dansçıların dövmeleri olmazdı.

Aedion daha fazlasını göremeden iki nefes arasında geniş balo kıyafetleri içinde bir grup kadın onunla kadının arasına geçti. Kadın perdeli bir kapı aralığından geçip utangaç bir gülümsemeyle, kaybolmuş gibi muhafızların yanından geçti.

Bir dakika geçmeden yeniden ortaya çıktığında Aedion kadının cüssesinden ve boyundan kim olduğunu anladı. Makyajı gitmiş, dalgalanan tül eteği kaybolmuştu...

Hayır... Kadın muhafızlar ona pek de dikkat etmeden kapı aralığından geri dönerken Aedion onun eteğinin yerinde olduğunu fark etti. Sadece etek ters çevrilmiş, ipeksi bir pelerine dönmüştü. Pelerinin kapüşonu kadının kırmızıya çalan kahverengi saçlarını örtüyordu. Kadın... bir erkek gibi kasıla kasıla yürüyor, etrafındaki kadınlara gösteriş yapıyordu.

Kadın ona yaklaştı. Sahneye.

Dansçılar hâlâ her yana siyah toz atıp döndükçe dönüyor, mermer zeminde bir o yana bir bu yana gidiyorlardı.

Muhafızlardan hiçbiri asilzadeye dönen dansçının ona yaklaştığını fark etmedi. Asilzadelerden biri bunu fark etse de muhafızları uyarmadı. Bunun yerine bir isim haykırdı, bir erkek ismi. Sonra kılık değiştiren dansçı dönüp bir elini kaldırarak kendisine seslenen bir adamı yüzünde kibirli bir sırıtışla selamladı.

Kadın kılık değiştirmemişti. Bambaşka birine dönüşmüştü.

Kadın gitgide Aedion'a yaklaşırken orkestranın müziği yükselip gürültülü, canlı bir finale doğru ilerledi; her bir nota bir öncekinden daha yüksek çıkarken dansçılar cam çiçekleri başlarının üzerine kaldırdılar: Krala, ölüme bir övgüydü bu.

Kılık değiştiren dansçı Aedion'ın sahnesini çeviren muhafızların oluşturduğu halkanın dışında durduktan sonra bir dizi küfür sıralayıp ellerini bedeninde mendilini filan kaybetmiş gibi gezdirdi.

Olası, inandırıcı bir duraklama...

Fakat dansçı indirdiği kaşlarının gerisinden Aedion'a baktı. Aristokrat bir adam kılığına girmişse de turkuvaz ve altın sarısı gözlerinde hınzırca, gaddar, muzaffer bir bakış vardı.

Arkalarında, salonun karşısında kalan dansçılar çiçeklerini yere atarak kırdılar. Aedion kraliçesine sırıttı. Sonra kızılca kıyamet koptu.

18

Aelin'ın Gölge Pazar'dan sessizce satın aldığı, tepkimeye giren bir tür tozla doldurulan çiçekler değildi sadece. Dansçıların etrafa saçtıkları pırıltılı tozun içinde de aynı madde vardı. Odayı saran duman her yere saçılan tozu ateşlerken Aelin ödediği her gümüş sikkeye değdiğini düşündü.

Duman öyle yoğundu ki Aelin otuz santim ötesini ancak görebiliyordu. Kostümünün eteğinden yaparak gizlediği gri peleriniyle dumanın içinde mükemmelen saklanıyordu. Tam da Arobynn'in söylediği gibi.

Çığlıklar müziği durdurdu. Saat kulesi –hepsini ya kurtaracak ya da sonlarını getirecek olan saat kulesi– gün ortasını vururken Aelin yakınındaki sahneye yönelmişti bile.

Aedion'ın boynunda siyah tasma yoktu. Aelin'ın görmek istediği de buydu. Hissettiği ferahlama neredeyse dizlerinin bağını çözecekti. Saatin ilk vuruşu sona erdiğinde Aelin –üzerinde taşıdığı çeliği ipeklerle ve boncuklarla örtülü– kostümünün korsajına gizlenmiş hançerleri çekip en yakınındaki muhafızın boğazını kesiverdi.

Aelin bıçakladığı adamı döndürüp yanındaki adama doğru iterken hançerini üçüncü bir adamın karnına sapladı.

Florine'ın sesi kalabalığın gürültüsü arasında yükseldi. Dansçılarına haykırıyordu: *Dışarı, dışarı, dışarı.*

Saat ikinci kez vurduğunda Aelin hançerini hırıltılar çıkaran muhafızın karnından çekip aldı. Bir başka muhafız dumanların arasından Aelin'ın üzerine geliyordu.

Geri kalanlar içgüdüsel olarak Aedion'a yönelseler de kalabalık onları yavaşlatacaktı. Aelin da muhafızlara epey yaklaşmıştı.

Muhafız –siyah üniformalı kâbuslardan biri– kılıcıyla hamle edip doğrudan Aelin'ın göğsünü hedef aldı. Aelin hançeriyle kılıç darbesini savuşturup dönerek adamın açıkta kalan göğsüne hamle etti. Hançeri adamın gözüne sokmasıyla sıcak, kötü kokulu kan eline püskürdü.

Aelin ahşap platformla arasındaki son birkaç metreyi de aşıp platformun üzerine sıçradı. Yuvarlandı. Hâlâ dumanı elleriyle dağıtmaya çalışan iki muhafızın altına geçene kadar doğrulmadı. Aelin'ın hançerini iki kez savurup karınlarını deştiği iki adam çığlıklar attılar.

Saat dördüncü kez vurduğunda Aelin, Aedion'ı gördü. Etrafındaki üç muhafıza kanepesinin kırık parçalarını saplamıştı.

Aedion iriydi. Yakından daha da. Dumanların arasından bir muhafız üzerlerine yürüdü. Aelin *"Eğil!"* diye bağırıp hançerini yaklaşan adamın suratına fırlattı. Aedion ucu ucuna hançerden sakınmıştı. Muhafızın kanı Aelin'ın kuzeninin tuniğinin omzuna döküldü.

Aelin, Aedion'ın ayak bileklerindeki zincirlere atılıp hançerini böğründeki kınına soktu. Elena'nın gözü parlarken Aelin'ın bedeni bir şok dalgasıyla sarsıldı. Durmaya yeltenmedi. Bir an için bile. Kral, Aedion'ın zincirlerine her nasıl bir büyü yaptıysa Aelin kolunu hançeriyle kesip zihnine kazıdığı sembolleri zincirlerin üzerine kanıyla yazarken –*Çözül*– zincirler mavi bir ateş gibi yandı.

Zincirler yere düştü.

Saat yedinci kez vurdu.

Çığlıklar daha yüksek, daha vahşi bir sese dönüşürken kralın sesi panik içindeki kalabalığın sesleri arasında patladı.

Bir muhafız elinde kılıcıyla Aelin ve Aedion'ın üzerine yürüdü. Dumanın bir başka faydası: Ateşli oklar atmak için çok riskli bir

ortam oluşmuştu. Fakat Aelin, Arobynn'in hakkını ancak oradan canlı çıkabilirse teslim edecekti.

Aelin gri pelerininin astarına gizlenmiş bir başka hançeri kınından çekti. Muhafız bir kulağından diğerine kadar yarılan boğazını eliyle tuttu. Sonra Aelin, Aedion'a doğru döndü. Elena'nın Gözü'nün uzun zincirini boynundan çıkartıp Aedion'ın boynuna taktı. Aelin ağzını açacakken Aedion "Kılıç," diye seslendi.

O an Aelin, Aedion'ın taburesinin arkasında teşhir edilen kılıcı fark etti. Orynth'in Kılıcı'nı.

Aelin'ın babasının kılıcı.

Aelin; Aedion'a, muhafızlara ve dansçılara öyle odaklanmıştı ki kılıcın Orynth'in Kılıcı olduğunu fark etmemişti bile.

Aelin sadece *"Benden ayrılma,"* deyip kılıcı kaidesinden alıp Aedion'ın ellerine tutuşturdu. Aelin kılıcın ağırlığı ya da nasıl oraya geldiği gibi soruları düşünmedi. Sadece Aedion'ı bileğinden tutup onunla veranda pencerelerine doğru koştu. Orada kalabalık çığlıklar atıyor, muhafızlar düzenli bir sıra oluşturmaya çalışıyorlardı.

Saat dokuzuncu kez vurdu. Aelin, Aedion'un ellerini ikisi bahçeye ulaşır ulaşmaz çözecekti; boğucu dumanda bir saniye daha kalmamalıydılar.

Aedion sendelese de dik duruyordu; hemen ardından koştuğu Aelin platformdan dumanın içine, Brullo'nun iki muhafızın terk etmeyeceklerini iddia ettiği noktaya atladı. Muhafızlardan biri omurgasına saplanan hançerle, diğeri boynuna inen bir darbeyle öldü. Aelin kan içinde kalıp kayganlaşan hançerlerinin kabzalarını sıkıca kavradı. Kan Aelin'ın tüm bedenini de kaplamıştı.

Kılıcını her iki eliyle kavrayan Aedion aşağı, Aelin'ın yanına atladı. Dizleri büküldü.

Aedion yaralıydı. Fakat Aelin'ın görebildiği, açıkta herhangi bir yarası yoktu. Aelin kalabalığın arasında ilerlediği ve Lysandra'nın tembihlediği şekilde davranırken bu kadarını fark etmişti. Aedion'ın solgun yüzü ve güçlükle aldığı kısa nefeslerin korkuyla bir ilgisi yoktu. Aldığı nefesler Aedion'ın canını yakıyordu.

Bu da Aelin'ı o adamları öldürürken daha da umursamaz yapıyordu.

Kalabalık verandanın kapılarında bir tıkanıklık oluşturdu. Tam da Aelin'ın hesapladığı gibi. Aelin'ın "Yangın! Yangın!" diye bağırması yetti. Sonrasında çığlıklar iyice zıvanadan çıktı.

Kalabalık pencereleri ve cam kapıları kırmaya, birbirlerini ve muhafızları ezmeye başladı. İnsanlar alevleri söndürmek için kovalar kapıyor, her yana dökülen sular eşiklerdeki Wyrd işaretlerini siliyordu.

Ötede tüten duman bahçeye giden yola rehberlik ediyordu. Aelin, Aedion'ı başını eğip onu kaçan asilzadelerin ve hizmetçilerin arasına soktu. İte kaka, sıkışarak, haykırarak, giysilerini çekiştirerek ilerledi. Ta ki öğle ortası güneşi gözlerini kamaştırana dek.

Aedion tısladı. Zindanlarda geçen haftalar gözlerini mahvetmiş olmalıydı. Aelin "Sadece bana tutun," dedi. Aedion kocaman elini Aelin'ın omzuna attı. Aelin'ı sıkıca kavrayan Aedion'ın zincirleri kalabalığı yarıp ilerideki açık, temiz havaya doğru ilerleyen Aelin'a çarpıyordu.

Saat kulesinin on ikinci ve sonuncu vuruşuyla Aelin ve Aedion bahçenin çalı çitlerine açılan girişi kapatan altı muhafızın önünde aniden durdular.

Aelin omzunu Aedion'ın elinden ayırırken kendileriyle kaçış yolları arasında neyin olduğunu görecek kadar gözleri ışığa alışan kuzeni küfretti. Aelin ona "Bana karışma," deyip muhafızların üzerine çullandı.

Rowan, Aelin'a birkaç yeni numara öğretmişti.

Aelin fırıl fırıl dönen bir ölüm hortumu, bir gölgeler kraliçesiyken bu adamlar şimdiden birer leştiler.

Aelin hançerlerini savurarak, eğilerek, dönerek kendisini o cinai sükûnete teslim etti. Ta ki kan etrafında bir sis perdesi oluşturana ve çakılları kayganlaştırana kadar. Chaol'un adamlarından dördü koşarak yanlarına geldiler. Sonra ters yöne koştular. Ya müttefik ya da sadece zekiydiler. Yanıt Aelin'ın umurunda değildi.

Ve siyah üniformalı muhafızlardan sonuncusu kanlı zemine yı-

ğıldığında Aelin, Aedion'ı aradı. Aedion hayretle olanları izlese de Aelin'la beraber çalı çitlerin arasına koşarken generalin ağzından pes, karanlık bir kahkaha çıktı.

Okçular... Duman dağılır dağılmaz mutlaka ok atmaya başlayacak olan okçulardan sıyrılmaları gerekiyordu.

İkisi bir o yana bir bu yana koşup Aelin'ın sarayda yaşarken, Chaol'la her sabah koşarken içlerinden onlarca kez geçtiği çalı çitlerin arasında ilerlediler. Aelin "*Daha hızlı*, Aedion," diye fısıldasa da Aedion onun gerisinde kalıyordu. Aelin durup kanla kaplı bileğini bir hançerle kesip kanıyla Aedion'ın iki kelepçesine kilit açan Wyrd işaretlerini çizdi. Bir kez daha ışık parlaması olurken Aelin yine yandı. Fakat bu kez zincirler sessizce açıldı.

Aedion nefes nefese "Güzel numara," dedi. Aelin onun zincirlerini çekip çıkardı. Metalleri bir kenara atacağı sırada arkalarındaki çakıl taşları hışırdadı.

Arkalarında ne muhafızlar ne de kral vardı.

Aelin, Dorian'ın onlara yaklaştığını görünce azımsanmayacak bir korku hissetti.

19

Elleri siyah pantolonunun ceplerinde, Dorian "Bir yere mi gidiyorsunuz?" dedi.

Bu sözler Aelin'ın dostunun ağzından çıkmamıştı. Aelin bunu daha prens ağzını açmadan anlamıştı. Dorian'ın siyah tuniğinin düğmesi açık yakasının altında, prensin boğazındaki Wyrd taşından bükme gerdanlık görünüyordu.

"Ne yazık ki ekselansları, katılmamız gereken bir parti var." Sağındaki uzun ince akçaağaca, çalı çitlere ve hepsinin ötesinde yükselen cam saraya baktı. Aelin ve Aedion okçuların hedefi olamayacak kadar bahçenin diplerindeydi. Fakat boşa geçen her saniye Aelin'ın kendi ölüm fermanını imzalaması demekti. Aedion'ın da.

Dorian'ın içindeki Valg prensi "Yazık," dedi. "Tam da işler heyecanlandırıcı olmaya başlamıştı oysa."

Valg prensi saldırdı.

Bir siyah dalgası Aelin'a uzanırken Aedion bağırarak onu uyardı. Mavi bir ışık parladı. Aelin saldırıyı Aedion'dan uzağa savuşturmuştu. Fakat Aelin kuvvetli, karanlık bir rüzgârın etkisiyle bir adım geriye savruldu.

Siyah dalga dağıldığında prens gözlerini Aelin'a dikti. Sonra hımbılca, zalimce gülümsedi. "Etrafına bir koruma alanı örmüşsün. Zeki ve güzel insan."

Aelin sabah boyunca bedeninin her santimetre karesine rengini gizlemek için mürekkeple karıştırdığı kendi kanıyla Wyrd işaretleri çizmişti.

Aelin gözlerini prensten bir an olsun ayırmadan "Aedion, duvara koş," diye mırıldandı.

Aedion kendisinden isteneni yapmadı. "O prens değil. Artık değil."

"Bunu biliyorum."

Aelin'ın dostunun içindeki şey "Ne kahramanca," dedi. "Kaçabileceğinizi sanmanız ne budalaca bir ümit."

Valg prensi rengi kara gücüyle bir engerek gibi tekrar saldırdı. Gücün ittiği Aelin, Aedion'la çarpıştı. Aedion acıyla inlese de Aelin'i doğrulttu. Aelin'ın kostümünün altındaki teni karıncalanmaya başlamıştı. Her yeni saldırıda kan kalkanları pul pul dökülüyormuş gibi. Faydalı olsa da uzun ömürlü bir koruma değildi bu. İşte tam da bu yüzden Aelin işaretleri şatoya girerken kullanıp heba etmemişti.

Oradan kaçmalıydılar. *Hemen.*

Aelin zincirleri Aedion'ın ellerine tutuşturup Orynth'in Kılıcı'nı kuzeninin elinden aldı. Prense doğru bir adım attı.

Ağır hareketlerle kılıcı kınından çıkardı. Silahın ağırlığı kusursuzdu. Çeliği kılıcı son gördüğündeki kadar parlaktı. Babasının ellerinde gördüğü kadar.

Valg prensi, Aelin'a bir güç dalgası daha gönderdi. Aelin tökezlese, kostümünün altındaki kan kalkanı dökülmeye başlasa da yürümeye devam etti.

"Tek işaret Dorian," dedi Aelin. "Bana orada olduğuna dair bir tek işaret ver."

Valg prensi pes, sert bir kahkaha attı. Dorian'ın güzel yüzü kadim bir gaddarlıkla çarpıldı. Ağzından "Sevdiğin her şeyi yok edeceğim," sözleri dökülürken safir rengi gözleri bomboş bakıyordu.

İlerleyişini sürdüren Aelin babasının kılıcını iki eliyle kaldırdı.

Yaratık "Bana asla dokunamazsın," dedi.

Aelin bir kez daha, titrek bir sesle "Dorian," dedi. "Sen *Dorian*'sın."

Saniyeler... Dorian'a tanıdığı sürenin dolmasına saniyeler kalmıştı. Aelin'ın kanı çakıl taşlarının üzerine damladı. Kanının akıp orada küçük bir birikinti oluşturmasına engel olmadı. Gözlerini prense dikerken ayağıyla bir sembol çizmeye başladı.

İblis yine kıkırdadı. "Artık değilim."

Aelin o gözlerin içine, bir zamanlar öptüğü o dudaklara, büyük bir değer verdiği dostuna bakıp "Bir tek işaret, Dorian," diye yakardı.

Fakat o yüzde dostuna dair hiçbir iz yoktu. Valg prensi Aelin'ın üzerine atılırken Dorian ne tereddüt etti ne de bir kası seğirdi.

Atıldı. Sonra Aelin'ın yere ayağıyla –onu durdurmak için hızlıca, üstünkörü– çizdiği Wyrd işaretinin üzerinden geçerken donakaldı. İşaret ancak kısa bir süre dayanacak olsa da bu kadarı Aelin'a yetmişti; prens dizlerinin üzerine yığılıp güce karşı debelendi. Aedion sessizce küfretti.

Aelin, Orynth'in Kılıcı'nı Dorian'ın başının üzerine kaldırdı. Bir tek darbe. Dorian'ı içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için et ve kemiği bir kez yarması yetecekti.

Yaratık Dorian'a ait olmayan bir sesle, bu dünyaya ait olmayan bir dilde kükrüyordu. Yerdeki işaret parlasa da bozulmadı.

Dorian, Aelin'a baktı; güzel yüzünde müthiş bir nefret, kötülük ve öfke vardı.

Aelin Terrasen için, gelecekleri için bunu yapabilirdi. Tehdidi oracıkta sona erdirebilirdi. Dorian'ın hayatını, doğum gününde sona erdirebilirdi. Yirmisini bir gün geçmemişken. Bunun için sonra acı çeker, yas tutardı.

Kendisine etine bir isim daha yazdırmayacağı sözünü vermişti. Fakat krallık için... Kararını vermesiyle kılıcı aşağı indi ve...

Babasının kılıcına bir nesnenin çarptığını hissetti. Aelin'ın dengesi bozulurken Aedion haykırdı.

Seken ok bahçeye doğru uçtu ve bir tıslama çıkararak yere indi.

Nesryn çoktan onlara doğru yaklaşıyordu; yayını bir kez daha çekip Aedion'a doğrultmuştu. "Prense zarar verirsen generali vururum."

Dorian bir âşık kahkahası attı.

Aelin, Nesryn'e "Boktan bir casussun," diye çıkıştı. "İçeride beni izlerken saklanmaya bile çalışmadın."

"Arobynn Hamel yüzbaşıya senin bugün prensi öldürmeye çalışacağını söyledi," dedi Nesryn. "Kılıcı yere bırak."

Aelin kendisine verilen buyruğu duymazlıktan geldi. *Nesryn'in babası başkentin en iyi armut turtalarını yapıyor.* Herhalde Arobynn'in onu uyarmaya çalıştığını düşündü; örtük mesaja kafa yoramayacak kadar başka meselelere takılmıştı. Yaptığı son derece *aptalcaydı.*

Koruyucu işaretler yol verene kadar Aelin'ın sadece saniyeleri kalmıştı.

"Bize yalan söyledin," dedi Nesryn. Oku hâlâ onu tartan, parmaklarını onun boğazını sararken hayal eder gibi görünen Aedion'a çevriliydi.

Aelin "Sen ve Chaol budalasınız," dedi. Her ne kadar bir yanı rahat bir nefes almış olsa da. Yapmasına ramak kalan şey yüzünden kendisinin de bir budala olduğunu itiraf etmek istese de. Aelin kılıcını indirdi.

Dorian'ın içindeki şey Aelin'a "Bu anı pişmanlıkla hatırlayacaksın kızım," diye tısladı.

Aelin sadece "Biliyorum," diye fısıldadı.

Aelin, Nesryn'e ne olacağını umursamadı bile. Kılıcı kınına sokup Aedion'ı tuttuğu gibi koşmaya başladı.

Aedion'ın her nefesi akciğerlerini kesen cam parçaları gibiydi. Fakat kanla kaplı kadın –*Aelin*– onu yanında sürüklüyor, bu kadar yavaş hareket ettiği için ona küfrediyordu. Bahçe devasaydı. Arkalarından, çalı çitlerin ötesinden kulaklarına ulaşan haykırışlar gitgide yaklaşıyordu.

Önceden kanla Wyrd işaretleri çizilmiş bir taş duvara vardılar. Orada güçlü eller duvarı aşmasına yardım etmek için Aedion'a uzandı. Aedion ona önden gitmesini söylese de Aelin, Aedion'ı sırtından ve bacaklarından itmeye başlamıştı bile. Duvarın tepesindeki iki adam Aedion'ın ağırlığı altında homurdanırken Aelin onu

yukarı itti. Aedion'ın kaburgalarındaki yara gerilip ona yakıcı bir acı hissettirdi. Kapüşonlu adamlar onu duvarın diğer yanındaki sessiz şehre indirirken her şeyi parlak görmeye, başı dönmeye başladı. Altındaki ölü kraliyet muhafızlarının kanlarının oluşturduğu birikintiye basıp kaymamak için bir elini duvara yaslamak zorunda kaldı. Hiçbirinin yüzünü anımsamadı; bazılarının yüzleri sessiz çığlıklarla donakalmıştı.

Taşın üzerine sürten bir bedenin çıkardığı hışırtı geldi. Sonra Aedion'ın kuzini aşağı sarkıp onun yanına indi. Gri pelerinini kanlı kostümüne sarıp kapüşonuyla kanlı yüzünü kapattı. Ellerinde bir başka pelerin vardı; bunu duvar devriyesinden almıştı. Aelin pelerini Aedion'a sarıp kapüşonunu indirirken Aedion güçbela ayakta durabiliyordu.

"Koş," dedi Aelin. Duvarın üzerindeki iki adam yerlerinde kaldılar. Çektikleri yayları gıcırdadı. Bahçedeki genç okçu ortalıkta görünmüyordu.

Aedion tökezledi Aelin küfretti ve uzanıp kolunu beline sardı. Aedion o an kendisini hüsrana uğratan kuvvetine lanet etti. Kolunu Aelin'ın omuzlarına dolayıp ona yaslandı. İkisi acele adımlarla meskûn sokakta ilerlediler.

Şimdi arkalarından haykırışlar geliyor, haykırışlara havada uçan ve saplanan okların vızıltıları ve takırtıları karışıyordu.

Aelin nefes nefese "Dört blok," dedi. "Sadece dört blok."

Bu mesafe tehlikeden uzaklaşmaları için yeterli olmasa da Aedion'ın bunu Aelin'a söyleyecek nefesi kalmamıştı. Dik durmak onu zaten yeterince zorluyordu. Böğründeki dikişler atmıştı. Fakat kutsal tanrılar aşkına, saray arazisini geride bırakmışlardı. Bu bir mucizeydi, bir mucize, bir mu...

Aelin *"Acele et, seni koca götlü!"* diye haykırdı.

Aedion kendisini odaklanmaya zorlayıp gücünü bacaklarına, omurgasına verdi.

Serpantinlerle ve çiçeklerle süslenmiş bir caddeye ulaştılar. Aelin her iki yöne de göz attıktan sonra kavşaktan geçti. Çeliğe çarpan çeliğin sesi, yaralı adamların çığlıkları şehirde yankılanıyor;

etraflarındaki şen âlemciler merakla mırıldanıyorlardı.

Fakat Aelin caddede yürümeye devam etti. Sonra da bir başka caddede. Üçüncüye vardığında adımlarını yavaşlatıp ona yaslandı. Sonra son derece detone, sarhoş bir sesle müstehcen bir şarkı söylemeye başladı. Böylece ikisi prensin doğum gününü kutlamak için sokağa çıkan, bir tavernadan diğerine yalpalayan iki sıradan vatandaş oluverdi. Kimse onlara dikkat etmiyordu. Herkesin gözü arkalarında göğe yükselen cam şatoya çevrilmişti.

Sağa sola yalpalamaları Aedion'ın başını döndürmüştü. Bayılırsa... Aelin "Bir blok kaldı," diye söz verdi.

Bunların hepsi halüsinasyondu. Öyle olmalıydı. Kimse onu kurtaracak kadar aptal olamazdı. Özellikle de Aedion'ın kraliçesi. Aedion onun yarım düzine adamı buğday sapları gibi doğradığını görmüşse bile.

Süsler asılmış sokağa göz gezdiren Aelin nefes nefese "Haydi, haydi," dedi. Aedion, Aelin'ın onunla konuşmadığını biliyordu. İnsanlar etrafta dolanıyor, arada durup saraydaki arbedenin nedenini soruyorlardı. Aelin, Aedion'ı kalabalığın; üzerlerinde sadece pelerinleri olan, yalpalayan sarhoşların arasından geçirip dosdoğru bir süredir kaldırım kenarında bekliyormuş gibi duran, siyah, kiralık faytona götürdü.

Kuzini Aedion'ı içeri, faytonun zeminine itip kapıyı ardından kapattı.

Aelin faytonun banklarından birinin altındaki gizli bölmeyi açarken Lysandra "Ana kavşaklarda tüm faytonları durduruyorlar," dedi. Bölme bedenini iyice bükecek birinin sığacağı kadar geniş olsa da Aedion son derece iriydi ve...

"İçeri. İçeri gir, *hemen*," diye buyurdu Aelin. Aedion'ın kımıldanmasını beklemeden onu bölmenin içine itti. Aedion homurdandı. Böğründen kan sızmaya başladı. Fakat... Yaşayacaktı.

Yani sonraki birkaç dakikadan canlı çıkabilirlerse yaşayacaktı. Aelin yastığın altındaki paneli kapatırken etle çarpışan ahşabın tok sesi karşısında yüzünü buruşturdu. Ardından Lysandra'nın

eski bir şapka kutusundan çıkardığı ıslak çaputu eline aldı.

Fayton acelesizce âlemcilerin doldurduğu sokaklarda ilerlemeye başladı.

Aelin'ın kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki her an kusabileceğini düşündü. Fakat yüzünü silip başını iki yana salladı. Çok fazla kan vardı... Makyajından geriye kalanlar ve yine kan.

Lysandra; Aelin'a göğsünü, boynunu ve ellerini silmesi için ikinci bir çaput verdikten sonra yanında getirdiği bol, uzun kollu, yeşil elbiseyi uzattı. "Çabuk, çabuk, çabuk," diye mırıldandı.

Aelin kanlı pelerinini yırtıp Lysandra'ya fırlattı. Lysandra pelerini kendi bankının altındaki bölmeye tıkarken Aelin elbiseyi üzerine geçirdi. Elbisenin sırtını düğmeleyen Lysandra'nın parmakları şaşırtıcı bir şekilde sakin hareket ediyordu. Sonra hızlıca Aelin'ın saçını toplayıp ona bir çift eldiven verip boynuna mücevherli bir kolye taktı. Aelin eldivenleri takar takmaz ellerine bir yelpaze tutuşturuldu. Geride kana dair hiçbir iz kalmadı.

Kaba saba erkeklerin sesleriyle fayton durdu. Sert adımlar yaklaşırken Lysandra perdeleri kaldırdı. Keskin, amansız bakışlarıyla kralın dört muhafızı belirdi.

Lysandra pencereyi açtı. "Neden durduruluyoruz?"

Muhafız kapıyı hızla açıp başını içeri uzattı. Aelin faytonun zemininde kan lekesi olduğunu adamdan önce fark etti. Geri çekilip eteğiyle lekeyi örttü.

"Bayım!" diye haykırdı Lysandra. "*Hemen* bir açıklama yapmanız gerek."

Aelin korkmuş bir leydiyi oynayarak yelpazesini sallarken kuzeninin küçük bölmede sessiz kalması için dua etti. Ötedeki sokakta, bazı âlemciler durup teftişi incelediler. Fal taşı gibi açık gözleri merakla bakan bu insanların faytonun içindeki iki kadına yardım etmeye niyetleri yoktu.

Muhafız yüzünde bir sırıtışla onlara baktı. Lysandra'nın bileğindeki dövmeyi görünce gözleri parladı. "Senin için hiçbir şey yapmama gerek yok fahişe." İkisine bir küfür daha edip "Arkadaki bölmeyi araştırın," diye bağırdı.

Lysandra "Bir *randevuya* gidiyoruz," diye tıslasa da adam kapıyı onun yüzüne çarptı. Adamların arkasına sıçrayıp arka bölmesini açtıkları fayton yukarı aşağı sallandı. Kısa bir süre sonra biri faytonun yan tarafına sertçe vurup *"Devam edin!"* diye bağırdı.

İki kadın ne adamın sözlerine alınmış gibi görünmeye ne de sonraki iki blok, hatta o iki bloktan sonraki iki blok boyunca yelpazelerini sallamaya cesaret edebildiler. Ta ki sürücü faytonun tavanına iki kez vurana dek. Tehlike geçmişti.

Aelin banktan atlayıp bölmeyi açtı. Aedion kusmuşsa da uyanıktı ve Aelin ona kalkmasını işaret ederken fazlasıyla halsiz görünüyordu. "Bir kez daha duracağız. Sonra gideceğimiz yere varacağız."

Lysandra "Çabuk," dedi. Rahat bir tavırla pencereden dışarı baktı. "Diğerleri birazdan burada olur."

Ara sokak zıt yönlerden gelen iki faytonun ancak geçebileceği, iki geniş aracın yavaşlamazlarsa birbirlerine çarpacağı genişlikteydi. Lysandra diğer fayton ikisinin faytonuyla yan yana geldiğinde kapıyı açtı. Yüzünde gergin bir ifade olan Chaol da aynını yaptı.

Aelin, Aedion'ı iki faytonun arasındaki küçük boşluğun üzerinden iterek "Git, git, git," dedi. Aedion tökezledi. Yüzbaşıya çarpıp homurdandı. Lysandra, Aelin'ın arkasından "Ben de yakında orada olacağım," dedi. "İyi şanslar."

Aelin diğer faytona sıçradı. Kapıyı kapattı. Sokakta ilerlemeye devam ettiler.

Aelin öyle zor nefes alıyordu ki bir daha akciğerlerine asla yeterli hava girmeyeceğinden endişe ediyordu. Aedion faytonun zeminine yığılmış, gizleniyordu.

Chaol "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Aelin ancak başını sallayabildi. Chaol onu yanıtlar vermeye zorlamadığı için minnettardı. Fakat işler yolunda filan değildi. Hem de hiç.

Chaol'un adamlarından birinin sürdüğü fayton onları birkaç blok daha öteye, kenar mahallenin tam sınırına götürdü. Orada ıs-

sız, viran bir sokakta faytondan indiler. Aelin, Chaol'un adamlarına güveniyordu. Fakat ancak buraya kadar. Aedion'ı onlarla birlikte dosdoğru dairesine götürmek bela aramak anlamına gelebilirdi.

Aelin ve Chaol ortalarında iki büklüm Aedion'la sonraki birkaç blokta aceleyle ilerlediler. Peşlerine kimse takılmasın diye depoya uzun yoldan giderken öyle kulak kesilmişlerdi ki nefes bile almıyorlardı. Fakat sonra depoya vardılar. Aedion, Chaol'un kapıyı açacağı kadar bir süre ayakta dikilmeyi başardı. Nihayet içeri, karanlığa, güvenli bir ortama adım attılar.

Chaol, Aelin'ın Aedion'ın yanındaki yerine geçerken Aelin kapının başında bir süre oyalandı. Aedion'ın ağırlığı altında homurtular çıkaran Chaol, Aelin'ın kuzenini merdivenden çıkarmayı başardı. Aelin "Kaburgalarından yaralı," dedi. Kendisini beklemeye zorladı. Peşlerinde birilerinin olup olmadığını görmek için depo kapısını gözlemesi gerekiyordu. "Yarası kanıyor." Chaol omzunun üzerinden başını sallayıp ona durumu anladığını belli etti.

Kuzeni ve kaptan neredeyse merdivenin tepesine vardıklarında, kimsenin depoya zorla girmeyeceği belli olduğunda Aelin onların peşinden gitti. Fakat duraksaması ona pahalıya patlamıştı; duraksaması keskin dikkatini dağıtmış, zihninden uzak tuttuğu tüm düşünceler yine kafasının içine doluşmuştu. Attığı her adım bir öncekinden daha zahmetliydi.

Bir ayak yukarı, sonra diğeri ve diğeri.

Aelin ikinci kata vardığında Chaol, Aedion'ı misafir odasına götürmüştü bile. Aelin'ı açık çeşmeden gelen su sesi karşıladı.

Aelin, Lysandra için ön kapının kilidini açtı. Bir süre dairesinde öylece dikildi. Elini kanepenin sırtına atıp boş boş çevresine baktı.

Yeniden hareket edebileceğinden emin olduğunda yatak odasına geçti. Banyoya varmadan soyundu. Soğuk, kuru küvete oturup çeşmeyi açtı.

Aelin temizlenmiş halde, üzerinde Sam'in eski beyaz gömleklerinden ve onun külotlarından biriyle banyodan çıktığında Chaol onu

kanepede bekliyordu. Aelin onun yüzüne bakmaya –henüz– cesaret edemiyordu.

Lysandra misafir odasından başını uzattı. "Onu yıkadım. İyileşecek, tabii o dikişler yine patlamazsa. Tanrıya şükürler olsun ki yarası iltihaplanmamış."

Aelin yorgun, sarkan elini kaldırarak teşekkür etti. Lysandra'nın arkasında kalan odada, yatakta, belinde bir havluyla yatan iri adama bakmaya da cesaret edemiyordu. Chaol ve fahişenin birbirlerini tanıyıp tanımadıkları da umurunda değildi.

Chaol'la o konuşmayı yapması için hiçbir uygun yer yoktu. Bu yüzden odanın ortasında dikilip gergin omuzlarla yerinden kalkan yüzbaşıyı izledi.

"Ne oldu?" diye sordu Chaol.

Aelin bir kez yutkundu. "Bugün birçok insan öldürdüm. Oturup bunun analizini yapacak havamda değilim."

"Eskiden seni rahatsız etmezdi bu."

Aelin'ın Chaol'un sözcüklerindeki iğnelemeyi hissedecek hali bile yoktu. "Bir daha bana güvenmemeye karar verdiğinde bunu benim ya da Aedion'ın hayatı tehlikedeyken ispatlamamaya çalış."

Aelin, Chaol'un bronz gözlerindeki parıltıdan onun Nesryn'le görüştüğünü anladı. Chaol konuştuğunda sesi buz kadar sert ve soğuktu. "Onu *öldürmeye* çalıştın. Onu kurtarmaya çalışacağını, ona yardım edeceğini söyledin. Fakat onu öldürmeye çalıştın."

Lysandra'nın çalıştığı yatak odası sessizleşti.

Aelin alçak sesle hırladı. "Ne yaptığımı bilmek ister misin? Ona bir dakika verdim. Kaçışımın *bir dakikasını* ona ayırdım. Bir dakikada neler olabileceğini biliyor musun? Çünkü Dorian, Aedion'a ve bana –*bizi esir almak* için– saldırdığında Dorian'a o bir dakikayı verdim. Ona tüm krallığımın kaderinin sonsuza dek değişebileceği bir dakikayı verdim. Düşmanımın oğlunu seçtim."

Chaol kanepenin sırtını kendisini tutuyormuş gibi kavradı. "Sen bir yalancısın. *Hep öyleydin.* Bugün de bir istisna değil. Kılıcın Dorian'ın başının üzerindeydi."

"Öyle," diye çıkıştı Aelin. "Faliq gelip her şeyi mahvetmeden

önce. Yapacaktım. Yapmam gerekirdi. Sağduyulu herkesin yapacağı gibi. Çünkü Dorian *artık yok.*"

Ve Dorian'ın gözlerinde yaşadığını gördüğü canavar Aelin'ın yüreğini paramparça ediyordu. Aelin'ı ve Aedion'ı bulup öldürecek olan, Aelin'ın rüyalarına musallat olacak olan o iblis.

Aelin, Chaol'a "Sana özür borçlu değilim," dedi.

"Benimle kraliçemmişsin gibi konuşma," diye çıkıştı Chaol.

"Hayır, kraliçen değilim. Fakat yakında kime hizmet edeceğine karar vermen gerekecek. Çünkü tanıdığın Dorian sonsuza dek yok oldu. Adarlan'ın geleceği artık ona bağlı değil."

Chaol'un gözlerindeki acı Aelin'ı fiziksel bir darbe gibi sarstı. Aelin durumu açıklarken kendisine daha hâkim olmayı dilerdi. Fakat... Aelin aldığı riski, Arobynn'in Chaol'u işleyerek Aelin'ı içine düşürdüğü tehlikeyi Chaol'un anlamasını sağlaması gerekiyordu. Aelin güç bir sınır çizdiğinin farkında olsa da bu sınırı koruyacaktı. Halkını korumak için.

Bu yüzden Aelin "Çatıya çıkıp ilk nöbeti tut," dedi.

Chaol şaşırdı.

"Kraliçen değilim fakat şimdi kuzenimle ilgileneceğim. Nesryn de göze batmamak için buralarda olmadığından birinin nöbet tutması gerekiyor. Tabii kralın adamlarının hepimizi biz fark etmeden yakalamasını istiyorsan bilemem."

Chaol yanıt vermeye bile tenezzül etmeden arkasını dönüp dışarı çıktı. Aelin onun merdivenden çatıya hışımla çıkışını dinledi. Ancak o zaman tuttuğu nefesi verip yüzünü ovuşturdu.

Ellerini indirdiğinde Lysandra misafir odasının kapı aralığında fal taşı gibi açılmış gözlerle dikiliyordu. "*Kraliçe* derken ne kastettin?"

Aelin yüzünü buruşturup sessizce küfretti.

Yüzü kireç kesilen Lysandra "Benim de ağzımdan aynı sözcük çıkmak üzereydi," dedi.

Aelin "Adım..." diye söze girdi.

"Ha, gerçek adını biliyorum *Aelin.*"

Lanet olsun. "Bunu neden sır olarak sakladığımı anlaman gerek."

Lysandra dudaklarını büzüp "Elbette ki anlıyorum," dedi. "Beni tanımıyorsun ve kendi hayatından başka hayatlar da tehlikede."

"Hayır... Seni *tanıyorum*." Tanrılar aşkına, sözcükleri dillendirmek neden bu kadar zordu? Lysandra'nın gözlerindeki incinmişlik ifadesi daha da uzun sürdükçe odada ikisi arasındaki uçurum daha da büyüyor gibiydi. Aelin yutkundu. "Aedion dönene dek şansımı zorlamayacaktım. Sana bizi odada birlikte gördüğün an bu sırrı sana söylemem gerekeceğini anlamıştım."

"Ve Arobynn biliyor." O yeşil gözler birer buz parçası kadar sertti.

"Hep biliyordu. Bu... aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez, anlıyorsun ya. Hiçbir şeyi."

Lysandra arkasına, Aedion'ın bilinçsiz halde yattığı yatak odasına bakıp uzun bir nefes verdi. "Benzerlik *gerçekten* olağanüstü. Tanrılar adına, onca yılı kim olduğun fark edilmeden nasıl geçirdiğin zihnimi kurcalıyor." Aedion'ı tekrar süzdü. "Yakışıklı bir herif de olsa onu öpmek seni öpmek gibi olurdu." Gözleri hâlâ sert baksa da içlerinde neşeli bir kıvılcım vardı.

Aelin yüzünü buruşturdu. "Bu söylediğini bilmeden de yaşayabilirdim." Başını iki yana salladı. "Neden senin yerlere kadar eğileceğini düşünüp gerildiğimi bilmiyorum."

Lysandra'nın gözlerinde ışıltılı ve anlayışlı bir bakış vardı. "Bunun neresi eğlenceli olurdu ki?"

20

Uçuş lideriyle karşılaşmasının üzerinden günler geçen Elide Lochan kuş yuvasına giden son basamağı çıkarken ayak bileği acıyordu; beli tutulmuştu ve omuzları sızlıyordu. En azından koridorda onu korkutacak bir şeyle karşılaşmamıştı. Her ne kadar tırmanış sırasında az kalsın ölecek olsa da.

Vernon onu bu korkunç yere sürüklediğinden beri geçen iki ayda Morath'in dik, sonu gelmez basamaklarına alışamamıştı. Sadece günlük işlerini yapması bile sakat ayak bileğinin yıllardır hissetmediği bir acıyla zonklamasına neden oluyordu. O gün ise bileği iyice berbat haldeydi. O gece ayağına sürmek için mutfaktan şifalı bitkiler alması gerekecekti; aksi aşçı cömert günündeyse belki bazı yağlardan da alabilirdi.

Morath'in diğer bazı sakinlerine kıyasla aşçı iyi huylu sayılırdı. Adam Elide'ın mutfakta gezinmesine, şifalı bitkiler istemesine ses etmiyordu; özellikle de Elide aşçıya güzellikle bulaşıklarda ya da yemek hazırlamakta yardımcı olmayı teklif ettiğinde. Ayrıca Elide bir sonraki yiyecek ve erzak kargosunun ne zaman ulaşacağını sorduğunda adam çok da şaşırmıyordu. Ne de olsa "*Benim şu filanca meyveli pastama bayılıyor, bu yüzden o pastalardan yine yemeyi iple çekiyor,*" diye düşünüyordu. Övgüye, kandırmaya açık bir adamdı. İnsanların görmek ve işitmek istediklerini onlara vermek: Elide'ın çok sayıda silahından biriydi bu.

Bilgece şeylerin Tanrıçası Anneith'ten bir armağan... Böyle demişti Finnula. Elide sık sık bunun yaşlı dadısından onun iyiliği ve zekice sözlerinden başka aldığı tek armağan olduğunu düşünürdü.

Elide sık sık Zeki Tanrıça'ya Perranth'ta hayatı cehenneme çevirenlere de bir armağan –ölüm, hem de öyle nazikçe olmayanından– bahşetmesi için dua ettiğini Finnula'ya hiç söylememişti. Silba olmazdı; onun getirdiği ölümler huzurlu olurdu. Yakarak öldüren Hellas da olmazdı. Hayır, Anneith'den –Hellas'ın eşindengelen ölüm gaddarca, kanlı ve yavaş olurdu.

Elide'a bugünlerde her an öyle bir ölümle buluşacakmış gibi geliyordu. Koridorlarda gezinen cadıların, kara gözlü dükün, dükün ölümcül askerlerinin ya da kanını iyi bir şarapmış gibi tadan beyaz saçlı uçuş liderinin elinden gelecek bir ölüm. O zamandan beri Aelin bununla ilgili kâbuslar görüyordu. Tabii uyuyabildiğinde.

Kuş yuvasına çıkarken Elide'ın iki kez dinlenmesi gerekmişti. Kulenin tepesine vardığında ayağı iyice kötü aksar olmuştu. Kendisini canavarlarla ve onların canavar binicileriyle karşılaşmaya hazırladı.

Elide odasını temizlerken uçuş liderine acil bir mesaj gelmişti. Elide uçuş liderinin orada olmadığını söylediğinde ulak rahat bir nefes alıp mektubu Elide'ın eline tutuşturmuş, ona cadıyı bulmasını söylemişti.

Sonra adam kaçıp gitmişti.

Elide'ın durumdan şüphe etmesi gerekirdi. Adama dair ayrıntıları, onun kendine has taraflarını hemen çözüvermişti. Terli adamın yüzü solgundu; burun delikleri genişlemişti; Elide kapıyı açtığında adam onu görünce gevşemişti. Pislik. Elide çoğu erkeğin farklı derecelerde pislikler olduğuna kanaat getirmişti. Çoğu canavardı. Vernon'dan aşağı kalır yanları yoktu.

Elide kuş yuvasına göz gezdirdi. Boştu. Görünürde bir hayvan terbiyecisi bile yoktu.

Zemindeki saman tazeydi. Yalaklar et ve tahılla doluydu. Fakat devasa, meşinimsi bedenleri geçitlerin ötesinde görünen, uçurumun kenarından uzanan ahşap kirişlere tüneyen ejderler hisarı

ve aşağıdaki orduyu on üç kudretli tanrı gibi gözlerken yiyeceklere el sürmemişlerdi. Elide cesareti el verdiğince büyük açıklıklardan birine yaklaşıp manzaraya baktı.

Manzara tam da uçuş liderinin Elide'ın gizlice göz attığı haritasındaki gibiydi.

Etrafları kül kaplı dağlarla çevriliydi ve Elide uzun yolculuk boyunca bir mahkûm arabasında olsa da uzaktaki ormanı ve geniş, taşlık dağ yoluna ulaşmadan önce aştıkları geniş ırmağı zihnine kazımıştı. Issızlığın ortasında, Morath işte tam da oradaydı. Manzara da bunu doğruluyordu: Şehirler, kasabalar yoktu. Elide'ın etrafı büyük bir orduyla çevriliydi. Damarlarına yürüyen ümitsizliği bastırdı.

Buraya gelmeden önce hiç ordu görmemişti. Askerler görmüştü. Fakat babası onu Vernon'ın arabasına bindirip yanağına bir veda busesi kondurup yakında görüşeceklerine söz verdiğinde Elide sekiz yaşındaydı. Ornyth'te kalıp şehrin varlığını ve halkını ele geçiren orduya şahitlik etmemişti. Ordu ailesinin topraklarına varıp da amcası kralın sadık hizmetkârı olup Elide'ın babasının unvanını çaldığında Elide bir süredir Perranth Şatosu'nun kulesinde kilitli tutuluyordu.

Amcasının çaldığı *Elide*'ın unvanıydı. Perranth Leydisi. Elide'ın olması gereken buydu. Tabii artık bunun bir önemi yoktu. Zaten Terrasen hanedanlığından da geriye pek bir şey kalmamıştı. Katliamın o ilk aylarında hanedandan kimse Elide'ı kurtarmaya gelmemişti. O yıllardan beri de onun varlığını hiçbiri anımsamamıştı. Belki de öldüğünü düşünüyorlardı. Aelin gibi; ölmeseydi belki müthiş bir kraliçe olacak olan Aelin gibi. Belki onlar da ölmüştüler. Elide'ın karşısındaki şu karanlık orduya baktıkça belki de ölümün onlar için bir lütuf olabileceğini düşünüyordu.

Savaş kampının titrek ışıklarına baktı. Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Finnula'nın Perranth'taki o kuleye kapatıldıkları uzun gecelerde fısıltıyla bahsettiği direnişi ezecek olan ordu. Belki beyaz saçlı uçuş lideri pırıltılı kanatları olan o ejderhayla şu orduya liderlik edecekti.

Sert, soğuk bir rüzgâr kuş yuvasına doğru esti. Elide rüzgâra doğru eğilip esintisini berrak bir su gibi yuttu. Perranth'taki pek çok gecesinde onunla sadece uğuldayan rüzgâr arkadaşlık etmişti. Elide rüzgârın onu kadim şarkılarla uyuttuğuna yemin edebilirdi. Burada...rüzgâr daha soğuk, daha kaypak, neredeyse yılansıydı. *Böyle hoş şeylerle kendini oyalaman sadece dikkatini dağıtır.* Finnula olsa böle derdi. Keşke burada ona dadılık etseydi.

Fakat dileklerin geçen on yılda Elide'a hiçbir faydası olmamış, Perranth Leydisi'ni kurtarmaya kimse gelmemişti.

Yakında... Elide kendisini böyle teskin etti... Yakında malzeme kervanı dağ yolundan yukarı çıkacak, yeniden aşağı indiğinde Elide o arabalardan birine gizlenip kaçacak, nihayet özgür olacaktı. Sonra uzaklarda bir yere, Terrasen ve Adarlan'ı kimselerin işitmediği bir yere kaçıp bu insanları sefil kıtalarında bırakacaktı. Birkaç hafta... Sonrasında kaçmak için bir şansı olabilirdi.

Tabii o zamana kadar hayatta kalırsa. Vernon'ın onu buraya sürüklemekte gerçekten haince bir amacı yoksa. Elide'ın sonu da çevre dağlarda kafeslere kapatılan, her gün kurtulmak için haykıran o zavallı insanlar gibi olmazsa. Elide diğer hizmetçilerin bu dağların altında yaşanan karanlık, insafsızca şeyler hakkında fısıldaştıklarını işitmişti: Siyah, taş sunaklarda karınları yarılan; sonra yeni, *farklı* bir şeye dönüştürülen insanlar. Elide bunun hangi rezil amaç için yapıldığını henüz öğrenmemişti. Neyse ki çığlıkları hariç, toprağın altında bozulup bir araya getirilen o şeylerle –artık her ne iseler– hiç karşılaşmamıştı. Zaten cadılar yeterince feciydi.

Geniş odaya bir adım daha attığında Elide titredi. Küçücük ayakkabılarının altında hışırdayan samandan ve zincirlerinin şıngırtısından başka ses çıkmıyordu. "Uçuş li–lide..."

Bir kükreme havada, taşlarda, zeminde patladı. Ses öyle yüksekti ki Elide'ın başı döndü. Haykırdı. Geriye tökezlemesiyle zincirleri birbirine dolaştı ve samanın üzerinde kaydı.

Sert, demir uçlu parmaklar Elide'ın omuzlarını kavrayıp onu doğrulttu.

Şeytani bir ses kulağına fısıldadı: "Bir casus değilsen neden buradasın Elide Lochan?"

Elide'ın mektubu uzatırken elinin titreyişi rol icabı değildi. Kımıldamaya cesaret edemiyordu.

Uçuş lideri, Elide'ın etrafında avının çevresinde dönüyormuş gibi döndü. Cadının uzun, beyaz saç örgüsü deri uçuş takımıyla kontrast oluşturuyordu.

Ayrıntılar yumruk darbeleri gibi Elide'ı sarstı: Yanmış altın gibi gözler, Elide'ı afallatan, gerçek olamayacak kadar güzel bir yüz; uzun, ince, biçimli bir beden ve her harekette, her nefeste uçuş liderinin üzerindeki çeşitli silahları kolayca kullanabileceğini düşündüren akıcı bir zarafet. Sadece şeklen insandı o; diğer her anlamda ölümsüz ve yırtıcıydı.

Neyse ki uçuş lideri yalnızdı. Ne yazık ki o altın rengi gözlerin içinde ölümden başka bir şey oktu.

Elide "Bu si-size geldi," dedi. Kekelemesi; işte o sahteydi. Elide kekeleyince ve tutuk konuşunca insanlar genellikle ondan hızla uzaklaşırlardı. Öte yandan Elide oradakilerin bir Terrasen kızıyla eğlenmeye karar verecek olurlarsa kekelemesine aldırış edeceklerinden şüpheliydi. Vernon, Elide'ı onlara teslim ederse tabii.

Mektubu alırken uçuş lideri gözlerini Elide'ın gözlerine dikti.

"Zarfın mührünün kırılmadığına şaşırdım. Tabii iyi bir casussan zarfı mührü kırmadan nasıl açacağını da bilirsin."

"İyi bir casus olsam," diye fısıldadı Elide, "okumam da olurdu."

Cadının güvensizliğini örselemek için küçük bir parça gerçek.

Cadı şaşırdı. Sonra bir yalanı ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi burnunu çekti. "Bir ölümlü için hoş konuşuyorsun, amcan da bir lord. Buna rağmen okuma yazman yok demek?"

Elide başını salladı. Bacağından, angaryadan fazla canını sıkan bu sefil eksiklikti. Dadısı Finnula'nın okuma yazması yoktu. Fakat Finnula ona olaylara dikkat etmeyi, dinlemeyi ve düşünmeyi öğretmişti. Oya işinden başka yapacak işleri olmadığı uzun günlerde dadısı ona büyük resmi gözden kaybetmeden küçük ayrıntıları –her bir ilmiği– fark etmeyi öğretmişti. *Bir gün gideceğim*

Elide, o zaman elindeki her silahı keskin tutman ve saldırıya hazır olman gerekecek.

İkisi de ilk Elide'ın gitmesine ihtimal vermemişlerdi. Fakat kaçtığında Elide geriye bakmayacaktı; Finnula için bile. O yeni hayatı, o yeni yeri bulduğunda...kuzeye, Terrasen'e hiç bakmayacak, orada olup bitenleri merak etmeyecekti.

Elide gözlerini yerden ayırmadı. "Be-ben temel harfleri biliyorum fakat sekiz yaşımda derslerim sona erdi."

"Herhalde amcanın buyruğuyla olmuştur bu." Cadı duraksayıp zarfı çevirdi. Sonra harflere demir tırnağıyla birkaç kez vurup oluşturdukları karmaşayı Elide'a gösterdi. "Burada 'Manon Siyahgaga' yazıyor. Buna benzer bir şey görürsen bana getir."

Elide başını eğdi. Uysal, itaatkâr; tam da cadıların insanlarda sevdiği özellikler. "Ta–tabii."

"Ha bu arada kekeleyen korkak zavallıyı oynamayı bıraksan nasıl olur?"

Elide şaşkınlığını öne dökülen saçlarının gizleyeceğini ümit ederek başını hiç kaldırmadı. "Ben sadece sizi memnun..."

"Haritamın her köşesinde insan parmaklarının kokusunu aldım. Dikkatli, açıkgöz birinin işiydi bu. Hiçbir şeyi bozmadan, sadece haritaya dokunmak için uğraşılmış... Yoksa kaçmayı mı düşünüyordun?"

"Tabii ki hayır hanımefendi." *Ah, tanrılar adına.* Elide ölüme çok, *çok* yakındı.

"Bana bak."

Elide itaat etti. Tıslayan cadı Elide'ın gözlerine düşen saçları çekerken Elide irkildi. Demir tırnakların kestiği birkaç tutam yere düştü. "Ne dolaplar çevirdiğini; casus mu, hırsız mı, yoksa kendi amaçları olan biri mi olduğunu bilmiyorum. Fakat ben gözlerinin ardındaki o hınzır zihni görebiliyorken uysal, zavallı kız rolü yapma."

Elide maskesini indirmeye cesaret edemedi.

"Vernon'la akrabalığı olan annen mi, baban mıydı?"

Tuhaf bir soruydu bu... Fakat bir süredir Elide hayatta kalmak

ve zarar görmemek için her şeyi yapmaya ve söylemeye hazırdı. "Babam Vernon'ın ağabeyiydi," dedi.

"Ya annen nereliydi?"

O eski kederin yüreğinde yer bulmasına izin vermedi. "Aşağı tabakandı. Bir çamaşırcı."

"Nereliydi?"

Bunun ne önemi vardı ki? Altın rengi gözler ona odaklanmıştı; ısrarla. "Ailesi aslen Rosamel'li, Terrasen'i kuzeybatısından."

"Oranın nerede olduğunu biliyorum." Elide omuzlarını eğik tutarak bekledi. Manon "Çık dışarı," dedi.

Elide ferahladığını gizleyerek veda etmek için ağzını açsa da bir başka kükreme taşları titretti. Elide ürktüğünü gizleyemedi.

Manon "Abraxos'un sesi sadece," dedi. Zalim ağzında hafif bir gülümseme belirdi. O altın gözlere bir nebze ışıltı yerleşti. Bineği onu mutlu ediyor olmalıydı... Tabii cadılar mutlu olabiliyorlarsa. "Acıkmış."

Elide'ın ağzı kurudu.

Sesini işitmesiyle erkek ejderhanın bir gözünün etrafı feci yara izleriyle çevrili, kocaman, üçgen başı kuş yuvasına doğru uzandı.

Elide'ın dizleri titriyordu. Fakat cadı dosdoğru canavarın yanına gidip demir tırnaklı ellerini ejderhanın burnunun üzerine koydu. "Seni domuz," dedi cadı. "Acıktığını bütün dağa duyurmak zorunda mısın?"

Ejderha burnundan cadının ellerine bir nefes verdi. Devasa dişleri *–tanrılar adına, dişlerinin bir kısmı* demirdi– Manon'ın kıllarının dibindeydi. Bir ısırığı uçuş liderini öldürmeye yeterdi. Tek ısırık, fakat...

Ejderhanın yukarı çevrilen gözleri Elide'ın gözleriyle buluştu. Gözler cadının gözlerine çevrilmemiş, o gözlerle *buluşmuştu*, sanki...

Tüm içgüdüleri ona merdivene koşmasını emretse de Elide hiç kımıldamadı. Ejderha burnunu Manon'a sürttü. Altındaki zemin sarsıldı. Sonra Elide'ın olduğu tarafı kokladı. Devasa, dipsiz gözleri aşağı çevrildi. Elide'ın bacaklarına. Yo, hayır, zincire.

Ejderhanın tüm bedeninde birçok yara izi vardı. Feci çizgiler.

Cadının ejderhayla konuşma şekline bakılırsa Elide bu izlerin Manon'un eseri olduğunu düşünmüyordu. Abraxos'un diğer ejderhalar kadar iri olmadığını fark etti. Onlara göre ufak tefek kalıyordu. Yine de uçuş lideri onu seçmişti. Elide bu bilgiyi de zihnine yerleştirdi. Manon'ın arızalı şeylere karşı bir zaafı varsa belki Elide'ın hayatını da bağışlardı.

Abraxos yere eğildi. Başı Elide'ın ancak üç metre kadar ötesinde, samanların üzerine indi. O devasa, siyah gözleriyle neredeyse bir köpek gibi ona bakıyordu.

Manon "Yeter Abraxos," diye tısladı. Duvarın kenarındaki raflardan bir eyer aldı.

Elide "Onlar nasıl...var olabilir?" diye fısıldadı. Zamanında ejderhalara dair öyküler işitmişti ve Küçük İnsanları, perileri belli belirsiz anımsıyordu. Fakat...

Manon deri eyeri bineğinin sırtına yerleştirdi. "Onlar kralın eseri. Nasıl yaptı bilmiyorum; önemi de yok."

Adarlan Kralı ejderhaları *yapmıştı*; tıpkı bu dağlarda yapılan ne idiği belirsiz yaratıklar gibi. Elide'ın hayatını paramparça eden, anne-babasını öldüren onu *bu... Öfkeye kapılma,* demişti Finnula, *akıllıca davran.* Yakında kral ve onun sefil imparatoru Elide'ın umurunda olmayacaktı.

Elide "Bineğinizin şeytani bir görünüşü yok," dedi. Abraxos kuyruğunu yere çarptı. Üzerindeki demir dikenler parıldadı. Devasa, ölümcül bir köpek. Kanatlı bir köpek.

Manon buz gibi bir kahkaha atıp eyerin kayışlarını bağladı. "Hayır. O her nasıl yapıldıysa o konuda bir şeyler ters gitmiş."

Elide'a göre bu bir *terslik* olmasa da düşüncesini kendisine sakladı.

Abraxos'un gözleri hâlâ Elide'ın üzerindeyken uçuş lideri "Git avlan Abraxos," dedi.

Canavar canlandı. Elide bir adım geriye sıçradı. Bileğinin yere sertçe inmesiyle yüzü acıdan buruştu. Fakat uçuş liderinin eyerle işi bitiyordu bile. Elide aksak adımlarla çıkarken gözlerini ona çevirmeye tenezzül etmedi.

* * *

Kurnaz, birçok maske takabilen kız gidince Manon, Abraxos'a "Seni yufka yürekli solucan," dedi. Kızın sırları olabilirdi. Fakat soyu bunlardan biri değildi. Ölümlü damarlarında büyük bir güçle cadı kanı aktığından habersizdi. "Sakat bir bacak ve birkaç zincir gördün diye âşık mı oldun yani?"

Abraxos'un burnuyla dürttüğü Manon ona katı fakat nazik bir şaplak indirdi. Ardından ejderhanın ılık postuna yaslanıp büyükannesinin el yazısının olduğu mektubu açtı.

Siyahgaga Klanı'nın baş cadısına uygun bir dille yazılmıştı. Acımasız, lafı dolandırmayan ve amansız bir dille.

Dükün emirlerine itaatsizlik etme. Onu sorgulama. Morath'ten itaatsizliğine dair bir mektup daha alırsam oraya bizzat uçar ve seni bağırsaklarından asarım, On Üçler'ini ve o yanındaki çelimsiz hayvanı da.

Üç Sarıbacak ve iki Mavikan meclisi yarın geliyor. Kavga ve bela çıkmamasını sağla. Cadı Ana'ların haşereleri yüzünden başıma ekşimelerini istemiyorum.

Manon kâğıdı ters çevirse de hepsi bu kadardı. Mektubu avucunda sıkıp iç çekti.

Abraxos bir kez daha burnuyla Manon'ı dürttü. Manon ejderhanın başını dalgınca okşadı.

Çevirdiler, çevirdiler, çevirdiler.

Manon boğazını kesmeden önce o Crochan öyle söylemişti. *Sizi canavarlara çevirdiler.*

Manon o anı unutmaya, kendisini Crochan'ın bir fanatik ve nutuk çekme meraklısı bir ahmak olduğuna inandırmaya çalışmıştı. Fakat... Parmağını pelerinin koyu kırmızı kumaşında gezdirdi.

Düşünceler önünde derin bir yarık gibi açıldı. Zihnine öyle çok düşünce üşüştü ki geriledi. Yüzünü çevirdi.

Çevirdiler, çevirdiler, çevirdiler.

Manon eyere tırmandı. Gökyüzünde her şeyi unutacağı için mutluydu.

* * *

Manon küçük odanın kapısını ardından kapatıp "Bana Valg'lerden bahset," dedi.

Ghislaine başını gözünü diktiği kitaptan kaldırmadı. Önündeki masada ve dar yatağın yanında birer kitap yığını vardı. Manon On Üçler'in en yaşlısı ve en zekisinin bu kitapları nereden aldığını, kitapları kim bilir kimin karnını deşip çaldığını umursamıyordu.

Yanıt "Merhaba ve içeri gir, olmaz mı?" oldu.

Manon kapıya yaslanıp kollarını kavuşturdu. Sadece kitapların başındayken, sadece okurken Ghislaine böyle ukala olurdu. Savaş alanında, havada, koyu tenli cadı sakin ve kolay yönetilen biriydi. Tam bir askerdi. Ona On Üçler'in arasında bir yer kazandıran keskin zekası onu daha da değerli kılıyordu.

Ghislaine kitabı kapatıp koltuğunda döndü. Siyah, kıvırcık saçları arkadan örülmüştü. Fakat örgü bile saçlarını güçlükle zaptediyordu. Deniz yeşili gözlerini kıstı. O gözlerde hiç altın rengi olmadığından Ghislaine annesi için bir utanç kaynağıydı. "Neden Valg'leri öğrenmek istiyorsun?"

"Onlar hakkında bilgin var mı?"

Ghislaine koltuğunda ters dönüp bacaklarını iki yandan sarkıttı. Üzerinde uçuş derisi vardı. Kitaplarından birine gömülene dek giysileri çıkarmak ona zor gelmiş gibi. "Elbette Valg'ler hakkında bilgim var," dedi. Bir elini salladı. Sabırsız *ölümlülere has* bir jest.

Ghislaine'in annesinin baş cadıyı kızını yüz yıl önce Terrasen'deki bir ölümlü okuluna göndermesine izin vermeye ikna edişi bir istisna, daha önce eşine benzerine rastlanmamış bir istisnaydı. Orada Ghislaine büyüyü, kitaplarda anlatılan şeyleri ve insanlara öğretilen başka neler varsa onları öğrenmişti. Ghislaine yirmi yıl sonra döndüğünde cadı... farklıydı. Hâlâ bir Siyahgaga'ydı. Hâlâ kana susamıştı. Fakat bir şekilde daha insandı. Şimdi, bir yüzyıl sonra, ölüm tarlalarından geçmesinin ardından bile o sabırsızlık, o *hayat* hissi Ghislain'in üzerine yapışmıştı. Manon bu duruma nasıl yaklaşması gerektiğini hiç bilememişti.

"Bana her şeyi anlat."

Ghislaine "Bir kerede anlatılamayacak kadar uzun bir konu," dedi. "Fakat sana ana hatlarından bahsedeyim. Daha fazlasını öğrenmek istersen yine gelebilirsin."

Bir emir. Fakat burası Ghislaine'in mekânıydı. Kitaplar, bilgi onun alanıydı. Manon demir tırnaklı eliyle gözcüsüne devam etmesini işaret etti.

"Binyıllar önce, Valg'ler dünyamıza girdiklerinde cadılar henüz yoktu. Sadece Valg'ler, Fey'ler ve insanlar vardı. Fakat Valg'ler...sanırım iblislerdi. Dünyamıza tek başlarına sahip olmak istiyorlardı. Bu dünyayı ele geçirmenin en iyi yolunun da çocuklarının burada hayatta kalmasını sağlamak olduğuna karar verdiler. İnsanlar bu iş için uygun değildi; çok kırılgandılar. Fakat Fey... Valg'ler bulabildikleri tüm Fey'leri kaçırıp çaldılar. Gözlerin öyle boş bakmaya başladığından sadede gelip onlardan doğanların biz olduğumuzu söyleyeceğim. Cadılar. Demirdişler Valg atalarımıza daha çok çekerken Crochan'lar daha çok Fey'lere yakın bir ırk oldu. Bu toprakların insanları savaştan sonra bizi burada istemediler. Fakat Fey kralı Brannon kovalanıp avlamamızı adil bulmadı. Bu yüzden bize Batının Çorak Toprakları'nı verdi. Biz de o topraklara yerleştik. Ta ki cadı savaşları yüzünden yeniden sürgünler olana dek."

Manon tırnaklarıyla oynadı. "Ve Valg'ler... kötü, öyle mi?"

"*Biz* kötüyüz," dedi Ghislaine. "Ya Valg'ler? Efsaneye göre kötülüğün kökeniymiş onlar. Karanlığın ve çaresizliğin vücut bulmuş haliymiş Valg'ler."

"Tam kafa dengi bir halk sanki." Ve belki ittifak yapmak, çocuklar doğurmak için de iyi bir ırktı.

Fakat Ghislain'in gülümsemesi silindi. Alçak sesle "Hayır," dedi. "Hayır, onların bize uygun olduklarını sanmıyorum. Kanunları, kuralları yok. Bağlarımız ve kurallarımızdan dolayı On Üçler'i zayıf görürlerdi mesela; bizi sırf eğlence olsun diye mahvedilecek varlıklar olarak görürlerdi."

Manon hafifçe gerildi. "Peki ya Valg'ler buraya dönecek olurlarsa?"

"Brannon ve Fey Kraliçesi Maeve onları yenmenin, geri gönder-

menin yollarını buldular. Umarım biri yeniden bunu yapmanın bir yolunu bulur."

Üzerine düşünecek yeni meseleler.

Manon dönüp gidecekken Ghislaine "Kokunun farkındasın, değil mi? Buradaki bazı askerlerin yaydığı o koku. Kokuda bir tuhaflık var sanki. Başka bir dünyadanmış gibi. Kral onları buraya getirip insan bedenlerine yerleştirmenin bir yolunu buldu."

Manon *bu kadarını* tahmin etmese de... "Dük onların müttefiklerimiz olduğunu söyledi."

"Valg'lerin lügatinde o sözcük yoktur. İttifakları faydalı bulsalar da işlerine yaradığı sürece sürdürürler."

Manon sohbeti orada kesmesinin doğru olabileceğini düşünse de "Dük benden deney yapabileceği bir Siyahgaga cadılar meclisi seçmemi istedi," dedi. "Cadıların karınlarına Valg-Demirdiş çocukları yaratacak bir tür taş yerleştirmesine yardım etmemi."

Ghislaine yavaşça doğruldu. Mürekkep bulaşmış elleri koltuğun iki yanından gevşekçe sarkıyordu. "Ve sen de bu emre itaat mi edeceksin leydim?"

Bir öğretmenin meraklı bir öğrenciye değil, bir gözcünün klanının varisine sorduğu bir soruydu bu.

"Baş Cadı bana dükün her emrine itaat etmemi emretti." Fakat belki...belki büyükannesine bir mektup daha yazabilirdi.

"Kimi seçeceksin?"

Manon kapıyı açtı. "Bilmiyorum. İki gün içinde kararımı vereceğim."

Manon kapıyı kapatırken onun erkeklerin kanını kana kana içerken gördüğü Ghislane'in beti benzi sararmıştı.

Manon sebebi bilmiyordu. Acaba muhafızlar, dük, Vernon ya da kulak kabartan bir insan pislik mi bir şeyler çıtlatmıştı? Fakat ertesi sabah cadıların hepsi haberi işitmişti. Manon, Ghislaine'den şüphelenmemesi gerektiğini biliyordu. On Üçler'den hiçbiri sır vermezdi. Asla.

Fakat artık herkes Valg'lerden ve Manon'ın seçiminden haberdardı.

Manon uzun adımlarla yemek salonuna girdi. Salonun siyah kemerleri nadiren gözüken sabah güneşinin altında parıldıyordu. Dövülen demirin sesi çoktan aşağıdaki vadide çınlamaya başlamıştı. Manon masalar arasından geçip salonun en önünde kalan koltuğa doğru ilerlerken çöken sessizlikte çınlamalar daha da güçlü çıkıyordu.

Cadı meclisleri Manon'ı izliyor, Manon da onların bakışlarına gözlerini gözlerine dikerek, dişlerini ve dışarı çıkardığı tırnaklarını göstererek karşılık veriyordu. Arkasından sakin bir güç yayan Asterin geliyordu. Ancak Manon, Asterin'in yanına oturduğunda –ve yanlış yere geçtiğini fark etse de yerinden kalkmadığında– salonda yine konuşmalar başladı.

Manon önüne bir ekmek somunu çekse de ekmeğe elini sürmedi. Hiçbiri orada sunulan yemekleri yemiyordu. Orada sadece kahvaltı ve akşam yemeğinde görünmek için bulunuyorlardı.

On Üçler tek kelime etmedi.

Manon hepsine tek tek baktı. Ta ki diğerleri gözlerini kaçırana dek. Fakat sıra Asterin'e geldiğinde cadı gözlerini kaçırmadı. Manon ona "Söyleyecek bir sözün mü var," dedi, "yoksa sadece yumruklaşmak mı istiyorsun?"

Asterin'in gözleri Manon'ın omzuna çevrildi. "Konuklarımız var."

Manon kısa süre önce oraya gelen Sarıbacak cadılar meclislerinden birinin liderinin masanın kenarında dikildiğini fark etti. Gözleri yere çevrili, duruşu tehditkâr olmaktan uzaktı. Tam bir teslimiyet içindeydi.

"Ne var?" diye sordu Manon.

Meclis lideri başını kaldırmadı. "Dükün verdiği görev için bizi düşünmeni istiyoruz uçuş lideri."

Asterin ve On Üçler'in diğer üyeleri kaskatı kesildi. Yakındaki masalarda oturanlar da sustu. "Peki," dedi Manon, "neden bunu istiyorsunuz?"

"Bizi ölüm tarlalarında zafer kazanmaktan alıkoymak için angaryalara zorlayacaksın. Klanlarımızın ilişkisi hep böyle oldu. Fa-

kat bu şekilde farklı tür bir zafer kazanabiliriz."

Manon iç çekmemek için kendisini tuttu, düşünüp tarttı. "Bakarım."

Meclis lideri onu eğilerek selamlayıp geri çekildi. Manon cadının bir budala mı, kurnaz mı ya da cesur mu olduğuna karar veremedi.

Kahvaltının geri kalanı boyunca On Üçler'den hiçbiri konuşmadı.

"Benim için hangi meclisi seçtin uçuş lideri?"

Manon gözlerini dükün gözlerine dikti. "Ninya adında bir cadının liderlik ettiği bir Sarıbacak meclisi bu hafta başında geldi. Onları kullanın."

"Ben Siyahgagaları istemiştim."

"Sarıbacaklar'ı alacaksınız," diye çıkıştı Manon. Masada oturan Kaltain tepki vermedi. Manon "Gönüllü oldular," diye ekledi.

Siyahgagalar'dan yeğdir, diye düşündü Manon. Sarıbacaklar'ın gönüllü olmaları daha iyi olmuştu.

Tabii Manon onları hâlâ reddedebilirdi.

Ghislaine'in Valg'lerin doğası hakkında yanıldığından şüphe ediyordu... Belki de bu iş cadılarına fayda sağlayabilirdi. Sarıbacaklar'ın durumuna bakıp karar verebilirdi.

Dük sararan dişlerini gösterdi. "Tehlikeli bir çizgiyi aşıyorsun uçuş lideri."

"Ejderhaları uçurmak için tüm cadıların o çizgiyi aşması gerek."

Vernon öne eğildi. "Bu vahşi, ölümsüz yaratıklar insanı çok eğlendiriyor ekselansları."

Manon'ın Vernon'a bakışı bir gün karanlık bir koridorda karnının içinde bu vahşi ve ölümsüz yaratığın pençelerini bulacağını söyler gibiydi.

Manon gitmek için arkasına döndü. Kapının yanında Asterin değil, hissiz yüz ifadesiyle Sorrel dikiliyordu. Bir başka rahatsız edici görüntü.

Manon düke doğru döndü. Dillendirmemek için kendisini zorlasa da soru ağzından çıktı. "Amaç ne? Neden bütün bunları yapıyorsunuz? Neden Valg'lerle ittifak kuruyor, neden bu orduyu kuruyorsunuz?.. Neden?" Anlayamıyordu. Kıta zaten Adarlan Krallığı'na aitti. Yaptıkları ona anlamsız geliyordu.

Dük "Çünkü yapabiliyoruz," demekle yetindi. "Çünkü bu dünya uzun zamandır cehaletle ve arkaik geleneklerle yaşıyor. Ne tür iyileştirmeler yapabileceğimizi görmemizin zamanı geldi."

Manon düşünüyormuş gibi yaptı. Sonra başını sallayıp dışarı çıktı.

Fakat o sözcükler dikkatinden kaçmamıştı. *Bu dünya. Bu ülke* değil, *bu kıta* da değil.

Bu dünya.

Büyükannesinin günün birinde çorak toprakları ellerinde tutmak için tam da yuvalarını geri almalarına yardım edenlerle savaşmak zorunda kalabileceğini düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Bir de o yeni dünyada Valg-Demirdiş bebeklerinin nerede olacağını...

21

Elinden geleni yapmıştı.

Bedeni kanla kaplı o kadın onunla konuştuğunda, o turkuvaz gözler ona çok tanıdık geldiğinde bedeninin ve dilinin kontrolünü ele almak için uğraşmıştı. Fakat iblis prens onu sıkıca zaptetmiş, verdiği mücadeleden keyif almıştı.

Kadın iblisi köşeye kıstırıp kadim bir kılıcı kafasının üzerinde kaldırdığında hapsolduğu bedende hıçkırıklar içinde rahat bir nefes almıştı. Sonra kadın tereddüt etmiş, bir başka kadın bir ok atmış ve kadın kılıcı indirip gitmişti.

Kadın onu o iblisle baş başa bırakmıştı.

Kadının ismini anımsamıyordu; onun ismini anımsamayı reddediyordu. Tahttaki adam onu olay hakkında sorguladığında bile. Kral ve iblis bahçedeki tam o noktaya geri dönüp çakıl taşlarının üzerine atılmış zincirlere baktıklarında bile. Kadın onu terk etmişti. Bunun için haklı bir nedeni de vardı. İblis prens ondan beslenmek, sonra da onu düşmanlarına teslim etmek istemişti.

Fakat o, kadının onu öldürmesini dilemişti. Öldürmediği için de ondan nefret etmişti.

22

Asilerden biri kapüşonlu başını uzatıp nöbeti devralacağını işaret eder etmez Chaol çatıdaki nöbetini bırakmıştı. Tanrılara şükürler olsun.

Chaol, Aedion'ın ne durumda olduğunu görmek için daireye uğramaya gerek görmedi. Ahşap merdivendeki sert adımları kalbinin coşkun, gök gürültüsünü andıran atışlarını vurguluyordu. Ta ki tek işitebildiği ve hissedebildiği o kalp atışları olana dek.

Diğer asiler gizlendiğinden ya da şehri gözlediğinden, Nesryn de babasının tehlikede olmadığını görmek için gittiğinden Chaol şehrin sokaklarında yalnız yürüyordu. Herkes emirlerini almıştı; herkes olması gereken yerdeydi. Nesryn, Ress ve Brullo'nun ona kendi çevrelerinde bir terslik olmadığı mesajını verdiklerini Chaol'a söylemişti. Ve şimdi...

Yalancı. Aelin bir yalancıydı. Hep de lanet olası bir yalancı olmuştu. O da Chaol gibi yeminine sadık kalmamıştı. Chaol'dan beterdi.

Dorian yok olmamıştı. Hayır. Chaol, Aelin'ın Dorian'a *merhamet* göstermek veya onu öldürmemenin zayıflık olacağı hakkında söylediklerini hiç umursamıyordu. Zayıflık Dorian'ı öldürmek olurdu. Chaol'un böyle söylemesi gerekirdi. Zayıflık vazgeçmekti.

Bir ara sokaktan hışımla geçti. Aslında Chaol da saklanmalıydı. Fakat içinde müthiş bir huzursuzluk vardı. Ayaklarının altın-

da bir kanalizasyon ızgarası çınladı. Durup aşağıdaki karanlığa baktı.

Hâlâ yapılacak işler vardı. Hem de çok. Korunması gereken birçok insan vardı. Üstelik Aelin kralı bir kez daha küçük düşürdüğünden Chaol'un Valg'lerin ceza olarak, bir mesaj vermek adına daha fazla insan kaçıracaklarından hiç şüphesi yoktu. Şehirde hâlâ kargaşa hüküm sürdüğünden belki de saldırıya geçmesi, dengeyi sağlaması için mükemmel bir zamandı.

Kimse Chaol'un kanalizasyona indiğini, kapağı kapattığını görmemişti.

Artarda tünellerden geçen, kılıcı ızgaralardan sızan ikindi güneşinin ışığında parıldayan Chaol o Valg pisliklerinin peşine düştü. Adımları neredeyse sessizdi. Valg'ler genellikle karanlık yuvalarında kalır, ara sıra sürüden ayrılanlar tünellerde gezerdi. Bazı yuvalar küçük olurdu; sadece üçü ya da dördü esirlerine –Chaol'a göre yemeklerine– nöbetçilik ederdi. Chaol onlara pusu kurabilirdi.

İblis başlarının yerde yuvarlanışını görmek de ne harika olurdu.

Yok oldu. Dorian yok.

Aelin'ın her şeyi bildiği yoktu. Seçenekler ateşten ve kafa uçurmaktan ibaret olamazdı. Belki Chaol, Valg komutanlarından birini ele geçirir ve iblisin içindeki adamın gerçekten ne denli yok olduğunu görürdü. Belki bir başka yol vardı... Bir başka yol olmak zorundaydı.

Birbiri ardına tünellerden, iblislerin uğrak yerlerinden geçti. Fakat onlardan hiçbir iz yoktu.

Bir iblis bile yoktu.

Chaol neredeyse koşarak bildiği en büyük yuvaya gitti. Orada her zaman kurtarılacak siviller bulmuşlardı. Tabii muhafızları habersiz yakalayabildiklerinde. Chaol onları kurtaracaktı. Çünkü o insanlar bunu hak ediyordu. Çünkü Chaol bunu yapmazsa çökecek ve...

Chaol ana yuvanın geniş ağzına gözlerini dikti.

Yukarıdan sulara karışarak sızan güneş ışığı aşağıdaki gri

taşları ve küçük ırmağı aydınlatıyordu. Çoğu zaman o ışığı yoğun bir sis gibi boğan o karanlıktan eser yoktu.

Boş.

Valg askerleri ortadan kaybolmuş, esirlerini de yanlarında götürmüşlerdi.

Chaol onların korktukları için gizlendiklerini düşünmüyordu.

Taşınmışlar, kendilerini ve esirlerini gizlemişler; bununla bu gizli savaşı kazandıklarını zanneden tüm asilere –Chaol'a– kahkahalar içinde bir "cehenneme kadar yolunuz var" mesajı göndermişlerdi.

Chaol'un böyle görünmez tehlikeleri, Aelin Galathynius kralı ve adamlarını aptal yerine koyduğunda olacakları hesaba katması gerekiyordu.

Ödenecek bedeli hesaba katmalıydı.

Belki de aptal olan *Chaol'du.*

Chaol kanalizasyondan sessiz sokağa çıktığında üzerinde bir uyuşukluk vardı. Viran dairesinde bu uyuşuklukla yapayalnız oturma düşüncesi Chaol'u güneye yönlendirdi. Hâlâ panik içindeki insanlarla kaynayan sokaklardan sakınmaya çalıştı. Herkes neler olup bittiğini, kimlerin öldürüldüğünü, bunların arkasında kimin olduğunu öğrenmek istiyordu. Süslemeler, incik boncuk ve satıcılar tamamen unutulmuştu.

Nihayet sesler kesilip sokaklar boşalırken Chaol mütevazı büyüklükte fakat zarif ve bakımlı evlerin olduğu bir semte ulaştı. Avery'den ayrılan küçük çaylar ve pınarları sokakta her kapıda, pencere pervazında ve küçük bahçede bahar çiçeklerinin bolluğuna katkıda bulunuyordu.

Chaol evi kokusundan tanıdı: Yeni pişirilmiş ekmek, tarçın ve adını koyamadığı bir başka baharat. İki soluk taşlı evin arasındaki ara sokağa giren Chaol gölgelerin arasından ayrılmadan arka kapıya yaklaştı. Pencere camından içerideki mutfağa baktı. Geniş bir tezgâhta un, pişirme tepsileri, çeşitli çırpma kapları ve...

Kapı açıldı. Nesryn'in ince uzun bedeni girişte belirdi. "Burada ne arıyorsun?"

Nesryn üzerine yine muhafız üniformasını geçirmişti. Bacağının arkasında bir bıçak gizliyordu. Belli ki babasının evine yaklaşan davetsiz misafiri fark etmiş ve kendisini hazırlamıştı.

Chaol sırtına bedenini ikiye bölecekmiş gibi inen ağırlığa aldırış etmemeye çalıştı. Aedion özgür kalmıştı; bu kadarını başarmışlardı. Fakat o gün başka kaç masumun ölümüne neden olmuşlardı?

Nesryn, Chaol'un yanıtını beklemeden "İçeri gel," diye seslendi.

"Muhafızlar arada buraya uğradılar. Babam hamur işleri verip onları gönderdi."

Chaol başını armut turtasından kaldırıp mutfağa göz gezdirdi. Tezgâhların ardındaki duvarlar mavi, turuncu ve turkuvazın hoş tonlarında parlak karolarla kaplıydı. Chaol daha önce Sayed Faliq'in evine hiç gelmemişse de –ne olur ne olmaz diye– evin yerini öğrenmişti.

O "ne olur ne olmazın" ne tür durumlara karşılık gelebileceğini düşünmekten hep kaçınmıştı. Mesela bir sokak köpeği gibi arka kapıda bitmek aklına hiç gelmemişti.

"Ondan şüphelenmediler mi?"

"Hayır. Sadece onun ya da işçilerinin Aedion'ın kurtarılışından önce şüpheli birilerini görüp görmediklerini öğrenmek istediler." Nesryn, Chaol'a doğru bir başka hamur işi –bademli ve şekerli– itti. "General iyi mi?"

"Bildiğim kadarıyla iyi."

Chaol, Nesryn'e tünellerden ve Valg'lerden bahsetti.

Nesryn sadece "O halde onları yine buluruz," dedi. "Yarın."

Chaol, Nesryn'in bir aşağı bir yukarı yürüyeceğini, bağırıp çağırıp küfredeceğini umsa da Nesryn'de herhangi bir değişiklik olmadı. Sakindi. Chaol'un içindeki gerginlik çözüldü.

Nesryn bir parmağıyla ahşap masayı tıklattı. Masa muhabbetle, üzerinde binlerce ekmek somunun yoğrulmasıyla düzleşmiş gibiydi. "Buraya neden geldin?"

"Dikkat dağıtmak için." Nesryn'in gece karası gözlerinde şüp-

heci bir ışıltı vardı. Öyle ki sonunda Chaol "Hayır, sebep bu değildi," dedi.

Chaol'un yanakları kızarsa da Nesryn'in rengi aynı kaldı. Nesryn ona eve gelmesini teklif etse Chaol muhtemelen teklifi kabul edecekti. Bu yüzden de kendisinden nefret ediyordu.

"Kapımız sana her zaman açık," dedi Nesryn, "fakat dairedeki dostların –en azından general– sana daha iyi arkadaşlık ederler."

"Onlar dostlarım mı?"

"Sen ve majesteleri kraliçe dost olmamak için elinizden geleni ardınıza koymasanız da."

"Güven olmadan dost olmak zor."

"Arobynn'e tekrar giden *sensin,* onun seni bunu yapmaman için uyarmasına rağmen."

"Arobynn haklı çıktı," dedi Chaol. "Aelin'ın önce Dorian'a dokunmama sözü vereceğini, sonra da aksini yapacağını söylemişti." Chaol, Nesryn'in yayından çıkan o uyarı oku için sonsuza dek minnettar olacaktı.

Nesryn başını iki yana salladı. Siyah saçları ışıldıyordu. "Aelin'ın haklı olduğunu varsayalım. Diyelim ki Dorian artık yok. O zaman ne olacak?"

"Aelin haklı değil."

"Sadece varsayalım..."

Chaol yumruğunu masaya öyle sertçe indirdi ki su bardağı sarsıldı. *"O haklı değil!"*

Nesryn dudaklarını büzdü. Gözlerindeki ifade yumuşadı. "Neden?"

Chaol yüzünü ovuşturdu. "Çünkü öyleyse yapılan her şey boşa demektir. Yaşanan her şey... *boşa* demektir. Bunu anlayamazsın."

"Anlayamam mı?" Soğuk bir soruydu bu. "Nelerin risk altında olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Prensini umursamıyorum; yani seninle aynı şekilde. Benim için önemli olan onun bu krallığın geleceği ve halkın, ailem gibi insanların geleceği için neyi temsil ettiği. Bir göçmenlerden arındırma seferberliğinin daha yaşanmasına izin vermeyeceğim. Kız kardeşimin çocukla-

rının yabancı kanı taşıdıkları için yine eve kırık burunlarla dönmelerini istemiyorum. Dorian'ın dünyayı düzelteceğini, daha iyi bir yer yapacağını söylemiştin. Fakat o artık yoksa, bugün onu hayatta bırakmakla hata *yaptıysak* o geleceğe erişmenin başka bir yolunu bulurum. Gerekirse sonra da başka bir yolunu. O kasaplar beni kaç kez yere yıkarlarsa yıksınlar düşsem de kalkmaya devam ederim."

Chaol daha önce Nesryn'den hiç bu tarz sözler işitmemiş, bir kız kardeşi olduğundan hiç haberi olmamıştı. Onun bir teyze olduğundan da.

Nesryn "Kendine acımayı bırak," dedi. "Yolundan ayrılma fakat başka bir yol da planla. Duruma uyum sağla."

Chaol'un ağzı kurudu. "Sen hiç incindin mi? Soyundan dolayı?"

Nesryn gürleyen şömineye baktı. Yüzü buz gibiydi. "Bir şehir muhafızı olmamın nedeni diğer okullu çocuklar etrafımı ellerinde taşlarla çevirdiklerinde kimsenin yardımıma gelmemesiydi. Bir kişi bile, çığlıklarımı işitmelerine rağmen." Gözlerini tekrar Chaol'un gözlerine çevirdi. "Dorian Havilliard daha iyi bir gelecek vaat ediyor. Fakat sorumluluk bizde. Sıradan insanların nasıl bir yol izleyeceklerinde."

Doğruydu. Hem de çok. Fakat Dorian "Onu terk etmeyeceğim," dedi.

Nesryn iç çekti. "Kraliçeden de dik başlısın."

"Başka türlü olmamı bekler miydin benden?"

Yarım yamalak bir gülümseme. "İnatçı bir dangalak olmasan senden hoşlanacağımı bile sanmazdım."

"Benden hoşlandığını itiraf mı ediyorsun?"

"Geçen yaz bunu yeterince anlamadın mı?"

Chaol kendisini tutamayıp güldü.

"Yarın," dedi Nesryn. "Yarın, devam ederiz."

Chaol yutkundu. "Yolundan ayrılma ama yeni bir yol da planla." Bunu yapabilir, en azından deneyebilirdi.

"Gün ağardığında kanalizasyonda görüşürüz."

23

Aedion uyandığında gözlerini açmadan odadaki tüm ayrıntılara dikkat kesildi. Yakınlardaki açık bir pencereden gelen esinti yüzünü gıdıklıyordu; birkaç blok ötede balıkçılar müşteri çekmek için bağırıyordu. Bir de... Biri Aedion'ın yakınında düzenli ve derin nefesler alıyor, uyuyordu.

Bir gözünü açtığında kendisinin küçük, özenle dekore edilmiş, lükse kaçan ahşap kaplamalı bir odada olduğunu gördü. Bu odayı, bu daireyi biliyordu.

Yattığı yatağın karşısındaki kapı açıktı; ötesinde geniş –temiz, boş ve bol ışık alan– geniş oda görünüyordu. Yatak örtüleri temiz ve ipeksi, yastık rahat, döşek gerçek olamayacak kadar yumuşaktı. Bitkinlik Aedion'ın kemiklerine kadar işlemişti. Böğründe hafif fakat sürekli bir ağrı hissediyordu. O düzenli ve derin nefeslerin kaynağına bakıp da yatağın kenarındaki krem rengi koltukta uyuyan kadını gördüğünde zihni iyice berraklaştı.

Kadının uzun, çıplak bacakları koltuğun yuvarlak kolçaklarından birinin üzerinden sarkıyordu. Bacakları her şekilde ve ebatta yara izleriyle doluydu. Başını koltuğun sırtına yaslamıştı. Omuzlarına inen altın saçları –uçları ucuz bir saç boyası üstünkörü yıkanıp akmış gibi kızıla çalan bir kahverengiydi– yüzüne düşüyordu. Uyurken ağzı hafifçe açıktı. Üzerindeki kıyafetler rahattı; bol, beyaz bir gömlek ve erkek külotunu andıran bir külot. Güvendeydi. Hayattaydı.

Bir an için Aedion nefes alamadı.

Aelin.

Aelin'ın ismini fısıldadı.

Aelin onu işitmiş gibi gözlerini açtı. Herhangi bir tehlikeye karşı kapı aralığına, ilerideki odaya ve sonra da yatak odasına göz gezdirdi. Sonra nihayet, nihayet Aedion'a bakıp kımıldamadan durdu. Sadece saçları nazik esintide oynuyordu.

Aedion'ın yüzünün altındaki yastık ıslanmıştı.

Aelin bacaklarını bir kedi gibi uzatıp "Muhteşem kurtarma operasyonum için teşekkürlerini kabul etmeye hazırım," dedi.

Aedion gözünden akan gözyaşlarına engel olamadı. Hırıltılı bir sesle "Hatırlat da seni asla kızdırmayayım."

Aelin'ın dudakları bir gülümsemeyle gerildi. Gözleri –her ikisinin de gözleri– parladı. "Merhaba Aedion," dedi Aelin.

Onun ismini söylediğini işitmesiyle Aedion'ın içinde bir zemberek boşandı. Gözlerini yumması gerekti. Akmak isteyen gözyaşlarının gücünün sarstığı bedeni acı içindeydi. Nihayet kendisini topladığında kısık bir sesle konuştu. "Muhteşem kurtarma operasyonun için teşekkür ederim. Bir daha asla yapmayalım bunu."

Aelin burnundan güldü. Gözleri gümüş rengi bir pırıltıyla çevrelendi. "Tam da hayal ettiğim gibisin."

Aelin'ın gülümsemesindeki bir şeyden onun zaten bildiğini – Ren ve Chaol'un Aelin'a Aedion'ın lakabının Adarlan'ın Fahişesi olduğundan ve birliği Bela'dan bahsettiklerini– anlamıştı. Bu yüzden tek söyleyebildiği "Hayal ettiğimden biraz daha uzunsun fakat kimse mükemmel değildir," oldu.

"Kralın kendisini tutup seni ta düne kadar idam ettirmemesi bir mucize."

"Lütfen bana onun daha önce eşine rastlanmamış sinir krizleri geçirdiğini söyle."

"Yeterince kulak kabartırsan saraydan gelen tiz çığlıklarını işitebilirsin."

Aedion güldü. Bu da yarasının sızlamasına neden oldu. Fakat Aelin'ı tepeden tırnağa süzerken kahkahası yarım kaldı. "Ren ve

yüzbaşıyı beni tek başına kurtarmana göz yumdukları için boğazlayacağım."

"Hoppala." Aelin tavana bakıp yüksek sesle iç geçirdi. "Bir dakika hoş bir sohbet ederken vahşi Fey saçmalıklarını dökmeye başlıyorsun."

"Fazladan bir otuz saniye bekledim."

Aelin'ın dudakları yarım bir gülüşle yukarı kıvrıldı "İşin aslı ben en fazla on saniye dayanırsın diye düşünmüştüm."

Aedion bir kez daha güldü. O an Aelin'i eskiden sevse de sevdiğinin onun –kendisinden koparılan prensesin– anısı olduğunu fark etti. Fakat bu kadın, kraliçe ailesinden kalan son parça...

"Buna değdi," dedi Aedion. Gülümsemesi yüzünden ağır ağır silindi. "Sen buna değerdin. Tüm o yıllar, tüm o bekleyiş. Buna değersin." Aedion bunu daha Aelin onun idam edileceği platformun karşısında dikilip ona baktığı anda anlamıştı. Cüretkâr, hınzır ve vahşi.

"Sanırım seni böyle konuşturan şu şifacı toniği," dedi Aelin. Fakat bir yandan boğazı aşağı yukarı oynamış, gözlerini silmişti. Ayaklarını yere indirdi. "Chaol senin benim genellikle olduğumdan da acımasız olduğunu söylemişti."

"Belli ki Chaol boğazlanmaya niyetli. Sözlerin de ancak tuz biber ekiyor."

Aelin'ın yüzünde yine o yarım yamalak gülümseme belirdi. "Ren kuzeyde. Chaol onu güvende olması için kuzeye gitmeye ikna etmeden önce onunla görüşemedim."

Aedion ancak "İyi," diyebildi. Yatağın kenarına eliyle hafifçe vurdu. Biri ona temiz bir gömlek giydirmişti. Bu yüzden görünüşü yeterince edepliydi. Fakat bedenini tam olarak oturur pozisyona getiremedi. "Buraya gel," dedi.

Aelin yatağa, Aedion'ın eline baktı. Aedion'ın aklına bir çizgiyi aşıp aşmadığı, aralarında artık o eski bağın olup olmadığı sorusu takıldı. Ta ki Aelin'ın omuzları çökene ve bir kedi çevikliğiyle koltuktan kalkıp döşeğe sıçrayana dek.

Aelin'ın kokusu Aedion'ı çarptı. Bir saniye için Aedion'ın tek

yapabildiği o kokuyu akciğerlerinin derinlerine çekmek oldu. Fey içgüdüleri karşısındakinin ailesi, kraliçesi olduğunu; onun *Aelin* olduğunu haykırıyordu. Aedion kör olsa bile Aelin'i tanırdı.

Her ne kadar Aelin'ın kokusuyla iç içe bir başka koku da olsa. Çarpıcı derecede güçlü, kadim ve...erkeksi bir koku. İlginç bir koku.

Aelin yastıkları şişirirken bir yarı Fey erkeği olan Aedion, Aelin'ın bu yaptıklarının onun için ne denli anlamlı olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Eğilip battaniyelerini düzeltmesi, onu dikkatle süzmesi, üzerine titremesi.

Aedion dosdoğru geriye bakıp herhangi bir yara, geçen gün Aelin'ın üzerindeki kanın sadece o adamlara ait olmadığını belli edecek bir işaret aradı. Fakat sol kolundaki derin olmayan birkaç kesik hariç Aelin'ın yarası yoktu.

Aelin, Aedion'ın ölmeyeceğine ikna olduğunda, Aedion da Aelinın kolundaki yaraların iltihap kapmadığından emin olduğunda Aelin yastıklara yaslanıp ellerini karnında birleştirdi. "Sen mi başlarsın, ben mi?"

Dışarıda martılar birbirlerine çığlıklar atıyorlardı. O yumuşak, tuzlu esinti Aedion'ın yüzünü öptü. "Sen başla," diye fısıldadı. "Bana her şeyi anlat."

Aelin da öyle yaptı.

Uzun uzun konuştular. Ta ki Aedion'ın sesi kısılana, Aelin ona zorla bir bardak su içirene kadar. Sonra Aedion'ın sıska göründüğüne hükmeden Aelin mutfağa gidip et çorbası ve ekmek getirdi. Lysandara, Chaol ve Nesryn ortalarda görünmediğinden dairede yalnızdılar. Bu iyiydi. Aelin'ın o an kuzenini paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

Aedion yemeğini iştahla yerken Aelin'a geçen on yılda başına gelenleri tüm gerçekliğiyle anlattı. Aynısını Aelin da yaptı. İkisi öykülerini anlatmayı bitirdiklerinde ve ruhları yorgunluk ve kederle –fakat bir yandan da gitgide büyüyen bir neşeyle– dolduğunda Aelin, Aedion'ın karşısına geçti. Kuzeninin, dostunun.

İkisi aynı madenden dövülmüştü. Bir çizikli, altın sikkenin iki yüzüydüler.

Aelin bunu idam platformunda ona bakarken anlamıştı. Açıklayamıyordu. Bu ani bağı, hiçbir kuşkuya yer bırakmayan o derin hissi benzer bir deneyimi yaşamayan kimse anlayamazdı. Fakat konu Aedion olduğunda Aelin kimseye açıklama borçlu değildi.

İkisi hâlâ yatakta sere serpe uzanırken gün ikindiden akşama devriliyordu. Aedion, Aelin'a gözlerini dikmiş, hayretle gördüğüne inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Aelin cesaret edip "Yaptıklarımdan utanıyor musun?" diye sorabildi.

Aedion kaşlarını çattı. "Bunu da nerden çıkardın ki?"

Aelin bir parmağını battaniyenin üzerinde gezdirirken Aedion'a bakamıyordu. "Utanıyor musun?"

Aedion epeyce sessiz kalınca Aelin başını kaldırdı. Fakat Aedion'ın kapıya baktığını fark etti. Kapının ötesini, şehri, yüzbaşıyı görebiliyormuş gibi. Aedion, Aelin'a doğru döndüğünde yakışıklı yüzü kolayca okunuyordu. Yüzünde birçoklarının gördüklerinden şüphe ettiği yumuşak bir ifade vardı. "Asla," dedi Aedion. "Senden asla utanmam."

Aelin bundan şüpheliydi. Yüzünü çevirdiğinde Aedion nazikçe onun çenesini tutup kendisine bakmaya zorladı.

"Sen hayatta kaldın; ben de. Yeniden birlikteyiz. Bir zamanlar tanrılara seni bir daha görmek için yalvarmıştım. Kısacık bir an için de olsa. Seni görmek ve hayatta kaldığını bilmek... Sadece bir kez; tek ümidim buydu."

Aelin yanaklarından aşağı akmaya başlayan gözyaşlarına engel olamadı.

"Hayatta kalmak için ne yapman gerektiyse; kin, öfke ya da bencillik sana her neler yaptırdıysa... Hiçbiri umurumda değil. Sen buradasın ve mükemmelsin. Hep mükemmeldin ve hep öyle olacaksın."

Aelin bu sözleri işitmeye ne denli ihtiyacı olduğunu o an fark etmişti.

Kollarını yaralarını acıtmamaya özen göstererek Aedion'a dolayan Aelin ona mümkün olduğunca sıkıca sarıldı. Aedion bir kolu-

nu ona dolarken diğer koluyla ikisini dengeledi ve yüzünü Aelin'ın ensesine dayadı.

Aelin ona "Seni özledim," diye fısıldadı. Kokusunu –öğrendiği, anımsadığı o erkek savaşçı kokusunu– içine çekti. "Seni her gün özledim."

Aelin'ın Aedion'ın yüzünü bastırdığı teni ıslandı. "Bir daha asla," diye söz verdi Aedion.

Aelin'ın bir günah ve sefahat merkezi olan Mahzenler'in altını üstüne getirdiği haberinin kenar mahallede hızla yayılması bir sürpriz olmamıştı.

Sahipleri bu yeni mekân aslının büsbütün bir taklidi değilmiş gibi davranma gereği bile duymuyorlardı. Ne de olsa adı da Çukurlar'dı. Fakat selefi en azından tavernamsı bir atmosfer sunarken Çukurlar buna öykünmüyordu bile. Sert taştan yontulmuş bir yeraltı odasında giriş ücretiniz içkilerinizi karşılıyordu; içkinizi içmek için de cesaret edip arka taraftaki fıçılardan kendiniz doldurmalıydınız. Aelin nedense mekânın sahiplerinden hoşlanır gibiydi: Kendilerine has, farklı kurallarla iş görüyorlardı.

Fakat bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Kaygan zeminden bira, sidik ve belki daha beter şeylerin kokuları yayılıyordu. Fakat Aelin bunları zaten bekliyordu. Beklemediği tam olarak sağır edici gürültüydü. Taş duvarlar ve birbirine yakın bölmeler mekânın adını aldığı, izleyicilerin dövüşler üzerinden bahislere katıldığı dövüş çukurlarından gelen coşkun tezahüratların sesini daha da güçlendiriyordu.

Birazdan Aelin'ın katılacağı türden dövüşlerin.

Yanında dikilen pelerinli ve maskeli Chaol ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Bu berbat bir fikir," diye mırıldandı.

Aelin –bir kez daha kızıla boyadığı– saçından sarkan bir tutamı kapüşonunun altına sokarken Chaol kadar sessizce "Valg yuvalarını bulamadığını söylememiş miydin?" dedi. "Eh, burada bazı şirin komutanlar ve yardakçıları var. Onları yuvalarına kadar izlemeni bekliyorlar. Bunu Arobynn'in özrü olarak gör." Çünkü

Arobynn o gece Aelin'ın yanında Chaol'u getireceğini biliyordu. Aelin bu kadarını tahmin etmişti. Yüzbaşıyı getirmemeyi düşünse de nihayetinde Arobynn'in planlarını altüst etmekten çok Chaol'un ve kendisinin burada olmasına ihtiyacı vardı.

Chaol, Aelin'a ters bir bakış atsa da dikkatini hemen etraflarındaki kalabalığa çevirip "Bu berbat bir fikir," dedi.

Aelin gözlerini içinde iki adamın dövüştüğü kumla kaplı çukurun diğer yanında dikilen Arobynn'e çevirdi. Adamlar öyle kan içinde kalmışlardı ki Aelin hangisinin daha kötü durumda olduğundan emin olamıyordu. "O çağırır, ben davete icabet ederim. Sen sadece gözünü açık tut."

Bütün gece en uzun konuşmaları bu olmuştu. Fakat Aelin'ın endişe etmesi gereken başka konular vardı.

Aelin'ın Arobynn'in onu oraya çağırmasının nedenini anlaması sadece bir dakika sürdü.

Valg muhafızları Çukurlar'a toplanmıştı. Tutuklamak ya da işkence etmek için değil, izlemek için. Kalabalığa karışmışlardı. Başlarında kapüşonlar, yüzlerinde soğuk gülümsemeler vardı.

Yaşam kaynakları kan ve öfkeymiş gibi.

Aelin siyah maskesinin ardında nefes alıp vermeye odaklandı.

Kurtarılışının üzerinden üç gün geçse de Aedion öyle kötü yaralanmıştı ki yataktan çıkamıyordu. Chaol'un en güvendiği asilerden biri dairede nöbet tutuyordu. Fakat bu gece Aelin'ın arkasını kollayacak birilerine ihtiyacı vardı. Bu yüzden Chaol ve Nesryn'den gelmelerini istedi. Bunun Arobynn'in ekmeğine yağ süreceğini bilse de.

Aelin, Chaol ve Nesryn'i izleyerek gizli bir asi toplantısına ulaşmış, bu durumdan da kimse hazzetmemişti.

Özellikle de Valg'ler kurbanlarıyla ortadan kaybolduktan ve günlerce süren arayışlara rağmen bulunamadıklarından dolayı. Chaol'un büzdüğü dudaklara bir kez bakması Aelin'ın yüzbaşının olanlardan kimin *tuhaflıklarını* sorumlu tuttuğunu anlamasına yetmişti. Bu yüzden Aelin, Nesryn'le konuştuğu için memnundu. Böylelikle hiç olmazsa zihnin kuledeki saatin vuruşunda onu alay

edercesine cam şatoya davet eden, aklını taktığı yeni ve acil görevden uzaklaştırabilmişti. Saat kulesini yok etmek –büyüyü serbest bırakmak– şimdilik beklemeliydi.

En azından Aelin; Arobynn'in Chaol'u burada istediği, açıkça Valg'leri yüzbaşıyı ona güvenmeye ve bel bağlamaya ikna edecek bir adak olarak gördüğü konusunda haklı çıkmıştı.

Aelin daha Arobynn'in kızıl saçları görüş alanına girmeden onun yanına geldiğini hissetti.

"Bu mekânı da yerle bir etme planın var mı?"

Arobynn'in diğer yanında siyah saçlı bir baş belirdi. Sonra da o başı gittiği her yerde izleyen şaşkın erkek bakışları takip etti. Lysandra başını eğerek selam verirken Aelin yüzündeki maske gerginliğini gizlediği için minnettardı. Aelin, Lysandra'yı tepeden tırnağa süzdükten sonra sonra fahişeye basit bir süs eşyasıymış gibi boş verip Arobynn'e doğru dönerken rolünü başarıyla oynadı.

Aelin sözcükleri yayarak "Sadece temizlik yaptım," dedi. "Bu bok çukurunu altüst etmekle ancak ortalığı yeniden dağıtmış olurum."

Arobynn kıkırdadı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, daha yaptığın haylazlığın haberi rıhtıma varmadan ünlü bir dansçı yanına tüm dansçılarını alıp bir gemiyle güneyin yolunu tuttu." Kalabalığın haykırışları Arobynn'in sözlerini neredeyse boğuyordu. Lysandra bir alemciye kaşlarını çatarak baktı. Adam az kalsın birasını onun nane ve krem rengi elbisesinin üzerine dökecekti.

"Sağ ol," dedi Aelin. Bunda samimiydi de. Arobynn'in onu ve Chaol'u birbirlerine düşürmek için oynadığı küçük oyuna hiç değinmedi. Zira Arobynn de onun konuyu açmasını isterdi. Arobynn, Aelin'e yüzünde öyle kibirli bir gülümsemeyle baktı ki Aelin dayanamayıp "Bu gece burada hizmetlerime ihtiyaç duymanın belli bir nedeni var mı, yoksa senden bir başka hediye mi bu?"

"Sen neşeyle Mahzenler'i yerle bir ettikten sonra yeni bir yatırım pazarına girdim. Çukurlar'ın sahipleri açıkça yeni bir yatırımcı *istediklerini* ilan etseler de teklifime tereddütle yaklaşıyorlar. Bu geceki katılımınız onları elimde hatırı sayılır değerler olduğuna ve... pazarlık masasına neler getirebileceğime ikna et-

memde büyük bir fayda sağlayacak." Bu ayrıca Çukurlar'ın sahiplerine Arobynn'in elindeki ölümcül suikastçılarla gösteriş yaparak onları tehdit etmesini ve eğitimli katillerin yer alacağı maçlarla çok daha fazla kâr sağlayabilecekleri mesajını vermesini sağlayacaktı. "Ne yazık ki dövüşçüm fos çıktı," diye devam etti Arobynn. "Yerine birini koymam gerek."

"Peki tam olarak kiminle dövüşeceğim?"

"Mekân sahiplerine seni Kızıl Çöl'ün Sessiz Suikastçıları'nın eğittiğini söyledim. Onları anımsıyorsun, değil mi? Çukur ağasına istediğinin ismini ver."

Pislik herif. Aelin Kızıl Çöl'de geçirdiği o ayları asla unutmazdı. Ya da onu oraya kimin gönderdiğini.

Çenesini çevirip Lysandra'ya işaret etti. "Burası için biraz fazla süslenip püslenmemiş misin?"

"Ben de o dramatik kurtarma operasyonunun ardından sen ve Lysandra dost olursunuz diye düşünmüştüm."

Lysandra "Arobynn, gidip dövüşü başka bir yerden izleyelim," diye mırıldandı. "Dövüş bitti bitecek."

Aelin birinin sevgilisini katleden adama tahammül etmesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. Fakat Lysandra'nın yüzünde endişe ve ihtiyatla şekillendirilmiş bir akılsızlık maskesi vardı. Bu lağımda son derece yersiz görünen, harika bir dantel ve fildişi yelpazeyle aylakça serinlerken üzerine geçirdiği bir başka kabuktu bu.

Lysandra, Aelin'ın yelpazesine baktığını fark edince "Güzel, değil mi?" dedi. "Arobynn'in hediyesi."

Arobynn eğilip yüzünü Lysandra'nın çıplak boynuna yaklaştırdı. "Müthiş yetenekli bir hanım için değersiz bir eşya."

Aelin tiksintisini öyle bir yuttu ki az kalsın boğulacaktı.

Arobynn çimlerin arasında ilerleyen bir yılan gibi kalabalığın arasına karışırken uzun ince çukur ağasıyla göz göze geldi. Aelin, Arobynn kalabalığın içine yeterince karıştığında Lysandra'ya yaklaştı. Fahişe gözlerini ondan ayırdı. Aelin onun bunu rol icabı yapmadığını biliyordu.

Aelin kimsenin işitemeyeceği kadar alçak sesle "Geçen gün için teşekkür ederim," dedi.

Lysandra gözlerini kalabalıktan ve etraflarındaki kanlar içindeki dövüşçülerden ayırmadı. Sonra Valg'leri görmesiyle gözlerini hemen yeniden Aelin'a çevirdi. Kalabalık onunla çukurun karşı tarafındaki iblisler arasında bir duvar oluşturacak şekilde yer değiştirdi. "O iyi mi?"

"Evet... Sadece elinden geldiğince dinlenip yemek yiyor," dedi Aelin. Artık Aedion güvende olduğundan...Arobynn'e verdiği iyilik sözünü yakında yerine getirecekti. Öte yandan Aelin, kendisini toplayıp kuzininin eski efendisi tarafından ne tür bir tehlikeye attığını öğrendiğinde Aedion'ın Arobynn'i canlı bırakacağından şüpheliydi. Arobynn'in Aelin'a yıllar boyunca yaptıkları da cabasıydı.

"İyi," dedi Lysandra. Kalabalık onun ve Lysandra'nın etrafına bir koza örmüştü.

Arobynn çukur ağasının omzuna hafifçe vurup yeniden onlara doğru yürümeye başladı. Suikastçılar Kralı yeniden iki kadının arasına gelene dek Aelin ayağını yere vurdu.

Chaol elinde kılıcıyla, sezdirmeden onları işitebileceği kadar yakınlarına gitti.

Aelin ellerini beline götürdü. "Rakibim kim olacakmış?"

Arobynn başıyla bir grup Valg muhafızına işaret etti. "Aralarından hangisini seçersen o. Dilerim seçimini yapman Valg'lerden hangisini bana getireceğine karar vermen kadar uzun sürmez."

Demek mesele buydu. Kimin daha avantajlı konumda olduğu. Aelin ona ödenmemiş bir borcu varken Arobynn'in isteğini geri çevirirse... Arobynn çok daha kötüsünü yapabilirdi. Hem de çok daha kötüsünü.

Chaol, Arobynn'in baktığı yöne bakıp "Sen delisin," dedi.

Arobynn "Demek dilsiz değilmiş," dedi. "Bu arada küçük tüyom için teşekkür etmene gerek yok." Gözlerini bir yere toplanmış Valg'lere çevirdi. Demek onlar yüzbaşı için bir hediyeydi.

Chaol, Arobynn'e öfkeyle baktı. "Benim işimi benim yerime yapmana gerek yok..."

Aelin "Sen bu işe karışma," diye çıkıştı. Aslında öfkesinin nesnesinin o olmadığını anlamasını ümit etti. Chaol kanla ıslanmış kuma doğru dönüp başını iki yana salladı. Aelin onun kızmasına çok da aldırış etmedi; zaten Chaol'a karşı epey öfkeliydi.

Kalabalığın gürültüsü azalırken çukur ağası sonraki dövüşçüyü çağırdı.

Arobynn gülümseyerek "Sıra sende," dedi. "Bakalım o yaratıklar ne kadar yamanmış."

Lysandra, Arobynn'den vazgeçmesi için yakarırmış gibi suikastçılar kralının kolunu sıktı. Aelin boynunu kütürdetip "Yerinde olsam geri dururdum," dedi. "O güzel elbiseye kan sıçrasın istemezsin."

Arobynn kıkırdadı. "Güzel bir gösteri sun, olur mu? Mekân sahiplerinin etkilenmesini istiyorum... Korkudan altlarına etmelerini de."

Ah, evet, Aelin güzel bir gösteri sunacaktı. Aedion'la dairede epey kapalı kaldığından fazlasıyla enerji biriktirmişti.

Valg kanı dökmesinin de hiçbir zararı olmazdı.

Aelin kalabalığı yararak ilerledi. Veda sözcükleriyle dikkatleri Chaol'un üzerine daha da çekmek istememişti. İnsanlar ona bir kez bakıp geri çekiliyorlardı. Giysisi, çizmeleri ve maskesiyle, Aelin ölümün vücut bulmuş hali olduğunu biliyordu.

Aelin kasıla kasıla yürümeye başladı; her adımında kalçaları oynuyor, omuzları gevşekçe hareket ediyordu. Kalabalık gitgide daha gürültücü ve sabırsız oluyordu.

Aelin uzun ince çukur ağasına yanaştı. Adam onu süzüp "Silah yok," dedi.

Aelin sadece başını dikleştirip kollarını kaldırarak olduğu yerde bir yarım daire çizdi. Hatta silah taşımadığından emin olmak isteyen, çukur ağasının küçük yardakçısının terli elleriyle üzerini aramasına izin verdi.

Tabii tüm silahlarını bulmaları zaten mümkün değildi.

Çukur ağası "İsim," diye seslendi. Aelin'ın çevresinde şimdiden altın sikkelerin parıltıları belirmişti.

Aelin "Briarcliff'li Ansel," dedi. Sesi maskesinden geçip bozuluyor, hırıltılı çıkıyordu.

"Rakip."

Aelin çukurun karşı yanına, orada toplanan kalabalığa bakıp eliyle işaret etti. "O."

Valg komutanı şimdiden ona gülümsüyordu.

24

Aelin çukura atlayıp çömelerek yere indiğinde Chaol ne düşüneceğini bilemiyordu. Fakat Aelin'ın kime işaret ettiğini gören kalabalık çoktan çılgına dönmüştü. Birbirlerini iterek ön sıralara geçmeye çalışıyorlar, son dakika bahisleri yapılırken altınlarını uzatıyorlardı.

Çukurun açık kenarından aşağı itilmemek için Chaol'un ayaklarını yere iyice bastırması gerekti. Ne ipler ne de tırabzanlar vardı. Birinin çukura düşmesi dövüşün durmasına bile neden olmuyordu. Chaol bir yandan Nesryn arka tarafta nöbet tuttuğu için memnundu. Diğer yandan da o gece yeni Valg yuvalarını bulmak için boş yere gezinmeyecekleri için memnundu. Her ne kadar bu, Aelin'la birkaç saat uğraşması gerektiği anlamına gelse de. Ona bu küçük *hediyeyi* Arobynn Hamel vermişse de. İtiraf etmek Chaol'un canını sıksa da bu hediyeye çok ihtiyacı vardı. Bu yüzden suikastçılar kralına minnettardı da. Fakat Arobynn'in işleri minnet karşılığında yürütmediğine şüphe yoktu.

Chaol, Arobynn'in iyiliğinin bedelinin ne olacağını merak ediyordu. Ya da bir bedel ödeyeceği olasılığının kendisini korkutmasının Suikastçılar Kralı için yeterli bir bedel sayılıp sayılmayacağını.

Tepeden tırnağa siyahlar içindeki Aelin yaşayan bir gölge gibiydi. Çukurun kendi tarafında bir orman kedisi gibi bir aşağı bir

yukarı yürüdüğü sırada Valg komutanı çukura indi. Chaol yerin sarsıldığına yemin edebilirdi.

İkisi de delirmişti. Aelin *ve* ustası. Arobynn, Aelin'dan Valg'lerden herhangi birini seçmesini istemişti. Aelin da lideri seçmişti.

Aedion'ı kurtardıklarından beri Chaol ve Aelin doğru dürüst konuşmamışlardı. İşin aslı Aelin ondan tek kelime işitmeyi hak etmiyordu. Fakat bir saat önce Aelin, Chaol'un peşine takılıp asilerin liderlerine bile daha bir saat önce açıklanacak kadar gizli olan bir toplantıyı böldüğünde... Belki de Chaol budalalık ediyordu. Fakat vicdanı Aelin'a hayır yanıtını vermeye el vermemişti. Tabii bir de hayır dese Aedion, Chaol'u öldürürdü de.

Fakat Valg'ler burada olduğundan... Evet, bu gece yine de faydalı olmuştu.

Çukur ağası kuralları haykırmaya başladı. Basitti: Silah kullanmamak hariç hiçbir kural yoktu. Sadece eller, ayaklar ve zekâ mücadele edecekti.

Gökteki tanrılar adına.

Aelin bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Chaol çukura düşmemek için kendisini dövüşe fazla kaptıran bir adamın karnına bir dirsek darbesi indirmek zorunda kaldı.

Terrasen Kraliçesi, Rifthold'un bir kenar mahallesinde bir dövüş çukurundaydı. Chaol oradaki kimsenin buna inanmayacağına dair bahse girebilirdi. Kendi bile buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Çukur ağası gürleyerek maçın başladığını ilan etti. Sonra...

Hareketlendiler.

Komutan öyle hızlı bir yumruk salladı ki pek çok erkek neye uğradığını şaşırırdı. Fakat Aelin darbeden kaçıp bir eliyle adamın kolunu kavradı. Komutanın kolunu kemikleri kıracak kadar güçlü bir kıskaca aldı. Adamın yüzü acıdan çarpılırken Aelin diziyle onun başına vurdu.

Darbe çok hızlı ve çok şiddetliydi. Kalabalık bile komutan geriye sendeleyene dek ne olduğunu anlamadı. Aelin parmak uçları üzerinde dans etti.

Komutan sırtını dikleştirip güldü. Aelin'ın savunmadan saldı-

rıya geçene kadar adama tanıdığı süre ancak gülmesine yetti.

Aelin bir gece yarısı fırtınası gibi hareketlendi. Wendlyn'de her ne eğitim aldıysa, o prens ona her ne öğrettiyse... *Tanrı hepimize yardımcı olsun.*

Artarda yumruklar, bloklar, hücumlar, kaçışlar, dönüşler... Kalabalık bir yılan gibi kıvrılıyor, bu çeviklik ve beceri karşısında dizginsiz bir heyecan duyuyordu.

Chaol, Aelin'i can alırken izlemişti. Keyif için dövüştüğünü izlemeyeli epey olmuştu.

Aelin da bu işten müthiş bir keyif alıyordu.

Aelin bacaklarıyla komutanın başını kavrayıp dönerek onu yerde çevirirken Chaol adamın Aelin'ın dişine göre bir rakip olabileceğini düşündü.

Etraflarına kumlar saçılıyordu. Aelin komutanın tepesine çıkıp yumruğunu adamın soğuk ve yakışıklı yüzüne indirdi...

Hemen ardından adam dönerek onu öyle bir fırlattı ki Chaol onun hareketini güçbela takip edebildi. Aelin kanlı kuma çarptı. Komutan bir kez daha saldırırken ayağa kalktı.

Sonrası yine hızla hareket eden uzuvların, darbelerin ve karanlığın iç içe geçtiği bir bulanıklıktan ibaretti.

Çukurun diğer yanında Arobynn önüne bir ziyafet sonrası kurulmuş kurt gibi aç bir adam gibi gözlerini fal taşı gibi açarak sırıtıyordu. Lysandra ona sokulmuştu. Kadının parmak eklemleri Arobynn'in kolunu sıkmaktan ağarmıştı. Bazı adamlar gözlerini çukurdan ayırmadan Arobynn'in kulağına bir şeyler fısıldıyorlardı. Onun kadar aç adamlar. Bu kişiler ya Çukurlar'ın sahipleri ya da müthiş bir öfkeyle ve şeytani bir hazla dövülen kadın için pazarlığa tutuşan müşteri adaylarıydı.

Aelin komutanın karnına bir tekme indirip onu taş duvara çarptı. İki büklüm olan adamın nefesi kesildi. Kalabalık tezahürat yaparken Aelin kollarını kaldırıp yavaşça kendi etrafında döndü. Muzaffer bir edayla.

Kalabalık bu harekete kükreyerek karşılık verdiğinde Chaol'a tavan yıkılacakmış gibi geldi.

Komutanın üzerine atıldığı Aelin dönerek onu yakaladı. Kollarıyla adamın boynunu kolay kolay kurtulamayacağı bir şekilde kavradı. Soran gözlerle Arobynn'e baktı.

Efendisi yanındaki gözleri kocaman açılmış, gözü dönmüş adamlara baktıktan sonra Aelin'a başını salladı.

Chaol'un midesi altüst oldu. Arobynn göreceğini görmüş, ispatlayacağını ispatlamıştı.

Adil bir dövüş olmamıştı bu. Aelin başından beri dövüşün uzamasına Arobynn dövüşü sürdürmesini *istediği* için izin vermişti. Aelin bir de o saat kulesini yıkıp büyüsüne kavuşursa... O zaman onun gücünden nasıl sakınılabilirdi ki? Aedion'a, Aelin'ın o Fey prensine ve onlar gibi savaşçılara karşı elden ne gelirdi? Yeni bir dünya kurulacaktı. Doğru. Fakat sıradan insanların sesinin ancak bir fısıltı kadar çıkacağı bir dünya olacaktı bu.

Aelin komutanın kollarını bükerken iblis acıyla çığlık attı. Sonra...

Aelin geriye sendeleyip elini koluna, giysisinde açılan yırtığın arasından seçilen kana götürdü.

Ancak arkasına dönen komutanın çenesinden akan kanı ve kapkara gözlerini gördüğünde Chaol durumun farkına vardı. Komutan, Aelin'i ısırmıştı. Chaol dişlerinin arasından tısladı.

Komutan dudaklarını yaladı; kanlı sırıtışı yüzüne yayıldı. Kalabalığa rağmen Chaol, Valg iblisinin "Artık ne olduğunu biliyorum, seni melez fahişe," dediğini işitti.

Aelin kendi kolunu tuttuğu elini çekti. Siyah eldiveninde kan parıldıyordu. "Ne iyi ki ben de senin ne olduğunu biliyorum pislik."

Bitirmeliydi. Aelin bu işi *hemen* bitirmeliydi.

İblis komutanın çevresinde dönüp "Adın ne?" diye sordu.

Adamın bedeninin içindeki iblis kıkırdadı. "İsmimi insan dilinle telaffuz edemezsin," dedi. İblisin sesi Chaol'un damarlarına buz tanecikleri yaydı.

"Basit bir asker için fazla kibirlisin," diye mırıldandı Aelin.

"Seni Morath'e bizzat götürüp orada da böyle konuşup konuşamayacağını görmeliyim bence. Türüne yaptığımız o nefis şeylere vereceğin tepkiyi görmeliyim."

Morath... Duke Perrington'ın hisarı. Chaol'un midesine kurşun oturmuştu sanki. İdam edilmeyen mahkûmları o hisara götürüyorlardı. Gece kaybolanları. Onlara neler yaptıklarını ancak tanrılar bilirdi.

Aelin ona daha fazla konuşacak zaman tanımadı. Chaol da bir kez daha Aelin'ın yüzünü görmeyi diledi. En çok da komutanla mücadele ederken aklından neler geçtiğini okumak için. Aelin kuma çarptığı epeyce ağır adamın başını tuttu.

Sonra komutanın boynundan bir *çat* sesi geldi.

Elleri iblisin yüzünün her iki yanında kaldı. Aelin boş gözlere ve açık ağza baktı. Kalabalıktan zafer nidaları yükseldi.

Hızlı hızlı soluyan Aelin'ın omuzları önce çöküp sonra dikleşti. Eliyle giysisinin dizlerindeki kumları silkeledi.

Çukur ağasına bakan Aelin "Bitir," dedi.

Adamın beti benzi attı. "Zafer senindir."

Aelin tekrar yukarı bakmaya gerek duymadan çizmesini taş duvara çarparak ince, korkunç bir bıçak çıkardı.

Aelin bıçağı komutanın boynuna saplarken Chaol kalabalığın çığlıkları için minnettardı. Aelin bıçağı tekrar tekrar sapladı.

Loş ışıkta başka kimse kumdaki lekenin doğru renkte olmadığını fark etmedi.

Etraflarını çevirenler sadece ifadesiz iblislerdi. Gözleri Aelin'ın üzerindeydi. Komutanın başını bedeninden ayırıp kuma bırakırken bacaklarının her hareketini izliyorlardı.

Arobynn'in elini tutup çukurdan çıkardığı Aelin'ın kolları titriyordu.

Efendisi parmaklarını ezerek kavradığı Aelin'i dışarıdan bakanların onu kucakladığını düşündürecek bir şekilde kendisine çekti. "İkidir bana istediğimi getirmiyorsun canım. Sana *bilinçsiz halde* demiştim."

"Anlaşılan kendimi kana susamışlığıma kaptırıverdim." Aelin geriledi. Sol kolunda yaratığın amansız ısırığının acısı vardı. Lanet olası. Neredeyse çizmesinin kalın derisinden yaratığın kanının sızdığını, ayak parmağındaki et parçalarının ağırlığını hissedebiliyordu.

"Sonuçlar almanı bekliyorum *Ansel*, hem de kısa sürede."

"Merak etme *ustam*." Chaol karanlık bir köşeye ilerledi. Nesryn onu hemen ardından izliyordu. Onun Valg'ler oradan ayrıldığında izlerini sürmeye hazırlandığından şüphe yoktu. "Sana olan borç ödenecek." Aelin, Lysandra'ya baktı. Lysandra'ın dikkati çukurdan dışarı taşınan cesette değil, –bir yırtıcı gibi odaklandığı– sessizce dışarı sıvışan diğer Valg muhafızlarının üzerindeydi.

Aelin boğazını temizledi. Lysandra gözlerini kırpıştırdı. İfadesi endişeden tiksintiye çevrildi.

Aelin dışarı çıkmak için hareketlense de Arobynn "Sam'i nereye gömdüğümüzü biraz olsun merak etmiyor musun?" dedi.

Arobynn sözlerinin bir yumruk etkisi yapacağını biliyordu. Avantaj hep onda olur, karşısındakini mat edecek hamleyi hep saklı tutardı. Sözleri Lysandra'nın bile bir nebze irkilmesine neden olmuştu.

Aelin yavaşça döndü. "Bu bilginin de bir bedeli var mı?"

Arobynn'in dikkati bir an için çukura çevrildi. "O bedeli az önce ödedin."

"Bana yanlış adres verip yanlış mezara taşlarımı bıraktırırsan şaşmam."

Mezarlara çiçek bırakılmazdı. Terrasen'de asla. Bunun yerine ziyaretlerini belli etmek, ölülere hâlâ hatırlandıklarını söylemek için mezarlara küçük taşlar bırakılırdı.

Çiçeklerin aksine, taşlar sonsuza dek var olurdu.

"Bu tür suçlamalarla beni incitiyorsun." Arobynn'in kibar yüzü ise hiç öyle demiyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatıp Lysandra'nın işitemeyeceği kadar alçak bir sesle Aelin'a "Günün birinde bedel ödemeyeceğini mi sanıyorsun?"

Aelin dişlerini gösterdi. "Bu bir tehdit mi?"

Arobynn nazikçe "Bir öneri," dedi, "hatırı sayılır nüfuzumu anımsaman ve sen birçok şeye; paraya, savaşçılar muhtaçken sana sunabileceklerimi anımsaman için..." Ortadan kaybolan yüzbaşı ve Nesryn'in ardından bir bakıp "Dostlarına da ihtiyaç duydukları şeyleri verebilirim."

Bir bedel karşılığında... Hep bir bedel vardı. "Sadece Sam'i nereye gömdüğünü söyle ve bırak gideyim. Ayakkabılarımı temizlemem gerek."

Arobynn gülümsedi; kazandığı ve Aelin onun küçük teklifini kabul ettiği için memnundu. Kısa zaman sonra bir başka pazarlık olacağından şüphe yoktu. Sonra da Aelin'ın Arobynn'den alma ihtiyacı duyduğu şeyler için başka pazarlıklar olacaktı. Arobynn adresi verdi. Irmak kenarında küçük bir mezarlık. Sam suikastçıların çoğunun gömüldüğü Suikastçılar Hisarı'nın mahzenmezarlarına gömülmemişti. Muhtemelen Sam'e hakaret olsun diye yapılmıştı bu. Sanki Sam hisara gömülmek isteyecekti de!

Yine de Aelin'ın ağzından boğulurcasına "Sağ ol," sözcükleri çıktı. Sonra Lysandra'ya bakıp sözcükleri uzatarak "Umarım sana iyi para veriyordur," dedi.

Fakat Lysandra'nın dikkati Arobynn'in boynundaki yara izindeydi. Wesley'nin bıraktığı yara izinde. Arobynn ise Aelin'a gülümsemekle meşgul olduğundan Lysandra'nın bakışını fark etmemişti. "Yakında görüşeceğiz," dedi Arobynn. Bir başka tehdit. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğinde umarım."

Dövüş sırasında Arobynn'in yanında dikilen sert bakışlı adamlar hâlâ metrelerce ötede oyalanıyorlardı. Çukurlar'ın sahipleri. Aelin'i başlarıyla selamladılar. Aelin selama karşılık vermedi. Aelin veda niyetine "Yeni ortaklarına resmen emekli olduğumu söyle," dedi.

Aelin, Lysandra'yı o cehennem deliğinde bırakmakta zorlandı.

Valg gözcülerinin kendisini izlediğini, onların kararsızlığını ve kötülüğünü hissedebiliyordu. Chaol ve Nesryn'in başlarının derde girmemesini dileyerek serin, açık havaya karıştı.

Onlardan gelmelerini sadece arkasını kollamaları için değil, Arobynn Hamel gibi bir adama güvenmekle ne kadar büyük bir aptallık ettiklerini fark etmeleri için istemişti. Arobynn'in armağanı sayesinde Valg'lerin izini sürerek gizlendikleri deliği bulabileceklerdi.

Aelin eski efendisinin armağanına rağmen, onun o gün Dorian'ı öldürmesinin daha doğru olacağını Chaol ve Nesryn'in nihayet anlamış olmalarını diliyordu.

25

Elide bulaşıkları yıkarken tarihi önceden belirlenmiş olan bir sonraki erzak nakli hakkında şikâyet eden aşçıya dikkatle kulak kesildi. Belli ki birkaç araba iki haftaya kadar şarap, sebze ve belki şanslıysalar tuzlanmış et de getirecekti. Fakat Elide'ı ilgilendiren neyin gelecek olduğu değil, gelecek olan erzakın nasıl ve ne tür at arabalarıyla taşındığıydı. Ve arabaların hangisinde en iyi şekilde gizlenebileceğiydi.

O anda cadılardan biri içeri girdi.

Manon değildi bu; altın saçlı, gözleri yıldızlı bir geceyi andıran ve nefes alıp verişinde bile vahşilik olan Asterin adındaki cadıydı. Elide uzun zaman önce Asterin'in sıkça gülümsediğini aklına yazmış, kimsenin onu görmediğini düşündüğü anlarda nasıl gergin bir yüz ifadesiyle ufka baktığına dikkat etmişti. Sırlar... Asterin sırları olan bir cadıydı. Sırlar da insanları ölümcül kılardı.

İki numaranın gelişiyle mutfağa sessizlik çökerken Elide başını kaldırmadı; omuzlarını indirdi. Asterin salına salına dosdoğru aşçının yanına gitti Adam hortlak görmüş gibi sararmıştı. Bağıra çağıra konuşan, çoğu zaman müşfik biri olsa da tam bir korkaktı aşçı.

Aşçının "Leydi Asterin," demesiyle Elide dâhil herkes eğilerek selam verdi.

Cadı gülümsedi. Tanrılara şükürler olsun ki beyaz, normal diş-

lerle. "Düşünüyordum da belki bulaşıklarda yardımım dokunabilir."

Elide'ın kanı dondu. Mutfaktaki herkesin gözlerinin üzerine çevrildiğini hissetti.

"Teklifiniz ne kadar nazikçe de olsa leydim..."

"Teklifimi ret mi ediyorsun ölümlü?" Elide, Asterin'e doğru dönmeye cesaret edemiyordu. Sabunlu suyun içindeki, kırış kırış olmuş elleri titredi. Ellerini yumruk yaptı. Korku hiç bir işe yaramaz; korku insanın ölümüne neden olurdu.

"Ha-hayır. Tabii ki leydim. Biz –ve Elide– yardımcı olmanıza seviniriz."

Hepsi bu kadardı.

Mutfağın tıngırtıları ve karmaşası ağır ağır kaldığı yerden devam etse de fısıltıyla sohbet edilir oldu. Hepsi izliyor, bekliyordu; ya Elide'ın kanının gri taşların üzerine dökülmesini ya da Asterin Siyahgaga'nın hep gülümseyen dudaklarından meraklarını doyuracak sözlerin çıkmasını.

Elide cadının kendisine doğru attığı her adımı hissetti. Acelesiz ve güçlü adımlar.

Elide'ın yanına geçen gözcü "Sen yıkayacaksın, ben kurulayacağım," dedi.

Elide saçlarının perdesinin gerisinden cadıya göz attı. Asterin'in siyah ve altın rengi gözleri ışıl ışıldı.

Elide kasten kekeleyerek "Te-teşekkür ederim," dedi.

Asterin'in ölümsüz gözlerine daha da büyük bir keyif oturdu. İyiye işaret değildi bu.

Fakat Elide işine devam ederek cadıya tencereler ve tabaklar uzattı.

Asterin gürültülü mutfakta kimsenin onu işitmeyeceği kadar alçak bir sesle "Bir lordun kızına göre ilginç bir görev," dedi.

"Yardımcı olmak beni mutlu ediyor."

"O zincir öyle demiyor ama."

Elide yıkama işini eksiksiz bir şekilde sürdürdü; elindeki tencerenin bir santim bile kaymasına izin vermedi. Beş dakika, sonrasında bir bahane mırıldanıp kaçardı.

"Burada başka kimse köle gibi zincire vurulmamış. Seni tehlikeli yapan nedir Elide Lochan?"

Elide hafifçe omuz silkti. Bir sorgu; demek amaç buydu. Manon ona bir casus olduğunu söylemişti. Anlaşılan gözcü onun ne derece tehdit arz ettiğini değerlendirmeye karar vermişti.

Asterin sözlerini "Bilirsin, insanlar bizim türümüzden hep nefret etmiş ve korkmuşlardır," diye sürdürdü. "Bizi nadiren yakalayıp öldürürler ve bunu başardıklarında... Ah, büyük bir zevkle korkunç şeyler yaparlar. Çorak Topraklar'da bedenlerimizi parçalara ayıracak makineler yapmışlardı. Budalalar türümüze işkence etmelerinin, bizi yalvartmalarının yolunun sadece" –gözlerini Elide'ın bacaklarına çevirdi– "bizi zincirlemek olduğunu asla fark etmediler. Bizi olduğumuz yere çakmak olduğunu."

"Buna üzüldüm."

Kümes hayvanlarının tüylerini yolan iki mutfak hizmetçisi ikisini işitmek için beyhude bir çabayla kulak kesildiler. Fakat Asterin sesini nasıl alçak tutacağını iyi biliyordu.

"Yaşın kaç, on beş, on altı?"

"On sekiz."

"Yaşına göre ufak tefeksin." Asterin, Elide'a öyle bir baktı ki Elide onun gösterişsiz elbisesinin içini, iri göğüslerini fark edilmeyecek, düz bir göğse çeviren bandajı gördüğünden şüphelendi. "Büyü ortadan kaybolduğunda sekiz ya da dokuz yaşındaydın herhalde."

Elide tencereyi ovuşturdu. İşini bitirip gidecekti. Çoğu bu yeri yöneten zalim lordlara bilgi satmak için hevesli olan bu insanların arasında büyüden bahsetmek... Elide'ı darağacına gönderebilirdi bu.

Gözcü "O dönemde senin yaşında olan çocuk cadıların uçmak için hiç fırsatları olmadı," diye devam etti. "Bu güç onlara ilk adet kanamalarına kadar yerleşmez. En azından artık ejderhaları var. Fakat bu aynı şey değil, öyle değil mi?"

"Ben ne bilirim ki?"

Asterin, Elide'ın üzerine abandı. Uzun ve ölümcül ellerinde demir bir tava vardı. "Fakat amcan biliyor, değil mi?"

Elide iyice sinip düşünüyormuş gibi yaparak kendine birkaç dakika daha kazandırmaya çalıştı. "Anlamıyorum."

"Rüzgârın sana seslendiğini hiç işitmedin mi Elide Lochan? Onun seni kendisine çektiğini? Hiç onu dinleyip ufka, yabancı diyarlara uçmanın özlemini duymadın mı?"

Elide hayatının büyük bir kısmında bir kulede hapsedilmişti. Fakat geceler, güçlü fırtınalar olmuştu...

Elide tencereden son yanık yiyecek parçasını da söküp tencereyi duruladıktan sonra cadıya uzattı. Ellerini önlüğüne sildi. "Hayır, leydim. Neden öyle bir şey yapayım ki?"

Elide kaçmak –dünyanın diğer ucuna koşmak ve o insanlardan sonsuza dek kurtulmak– *istese de* bunun fısıldayan rüzgârla bir ilgisi yoktu.

Asterin'in siyah gözleri Elide'ı tek parça halinde yutacak gibiydi. Bir uzman sessizliğiyle "O rüzgârı işitirsin kızım," dedi, "çünkü Demirdiş kanı taşıyan herkes işitir. Annenin sana bundan hiç bahsetmemesine şaşırdım. Anne tarafından geçen bir özelliktir."

Cadı kanı. *Demirdiş* kanı. Damarlarında, *annesinin* soyunda.

Mümkün değildi bu. Elide'ın kanı kırmızı akardı; demir dişleri ya da tırnakları da yoktu. Annesinin de. Atalarında cadı olsa da bu akrabalık çok eskilere, unutulacak kadar eskilere gidiyor olmalıydı. Fakat...

"Annem ben çocukken öldü," dedi Elide. Dönüp baş aşçıya başını sallayarak veda etti. "Bana hiçbir şey anlatamadı."

"Yazık," dedi Asterin.

Hizmetçiler aksak adımlarla dışarı çıkan Elide'a aval aval bakıyorlar, sorgulayan gözleri her şeyi belli ediyordu: Hiçbir şey işitmemişlerdi. Küçük de olsa bir teselliydi bu.

Tanrılar adına... Ah, tanrılar. Cadı kanı.

Elide merdivenden yukarı çıkarken hareketleri bacağını ağrıtıyordu. Vernon onu bu yüzden mi zincirliyordu? Biraz olsun güce kavuşursa uçup kaçmasın diye mi? Perranth'taki kulenin pencereleri o yüzden mi parmaklıklıydı?

Hayır... hayır. Elide insandı. Tamamen.

Fakat Vernon onu buraya bu cadıların toplandığı anda, Elide... *üremek* isteyen iblislere dair dedikoduları işittiğinde getirmişti. Sonra Vernon, Dük Perrington'la hayli samimi olmuştu.

Elide'ın gidecek yeri yoktu. Kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Erzak arabaları ancak birkaç hafta sonra gelecekti. Vernon istediği an onu teslim edebilirdi. Neden hemen yapmamıştı ki bunu? Neyi bekliyordu? Elide'ı kendisine daha çok güç kazandıracak bir pazarlık kozu olarak kullanmak için ilk deneylerin olumlu sonuçlanmasını mı bekliyordu?

Elide *gerçekten* o kadar değerli bir kozsa Vernon'dan kaçmak için daha da uzaklara gitmek zorundaydı. Güney Kıtası'na değil, daha da öteye, adını hiç işitmediği ülkelere. Fakat parası yokken bunu nasıl yapabilirdi? Hiç parası yoktu... Öte yandan, uçuş liderinin odasında bıraktığı sikke keseleri vardı. Karanlığa uzanan merdivene baktı. Belki de parayı birilerine –bir muhafıza ya da daha alçak seviyede meclisten bir cadıya– rüşvet vermek için kullanabilirdi. En kısa zamanda.

Merdivenden çıkarken ayak bileği çok acıyordu. Keselerden birini almak yerine, her keseden birkaç sikke alır; böylece uçuş lideri durumu fark etmezdi.

Neyse ki cadının odası boştu. Çeşitli sikke keseleri kan dökmeyi daha çok önemseyen, ölümsüz bir cadının umursamazlığıyla açıkta bırakılmıştı.

Elide dikkatle cebine, memelerini saran bandajın içine ve ayakkabısına sikkeleri tıkmaya başladı. Böylece paralar şıngırdamayacak, yakalanırsa paranın tamamı bir kerede bulunmayacaktı.

"Delirdin mi sen?"

Elide donakaldı.

Asterin kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanıyordu.

Manon'ın iki numarası gülümsüyor, o ustura keskinliğindeki demir dişler ikindi ışığında parıldıyordu.

Cadı, Elide'ın çevresinde dönerek "Seni cesur, deli şey," dedi. "Numaradan göründüğün kadar da uysal değilmişsin ha?"

Ah, tanrılar adına...

"Uçuş liderimizin parasını çalıyorsun demek..."

"Lütfen," diye fısıldadı Elide. Yalvarmak... Belki işe yarardı. "Lütfen... Buradan gitmem gerek."

"Neden?" Asterin, Elide'ın ellerindeki para kesesine baktı.

"Sarıbacaklar'a neler yaptıklarını işittim. Amcam... Eğer ben... sizin kanınızı taşıyorsam onun beni o şekilde kullanmasına izin veremem."

"Vernon yüzünden kaçmak... En azından artık senin onun casusu olmadığını biliyoruz, küçük cadı." Cadı sırıttı. En az Manon'ın gülümsemeleri kadar korku verici bir gülümsemeydi bu.

Bunu bilerek ona pusu kurmasının nedeni buydu demek: Elide'ın sonrasında nereye kaçacağını görmek.

"Bana öyle deme," diye fısıldadı Elide.

"Cadı olmak kötü mü ki?" Asterin parmaklarını açıp loş ışıkta demir tırnaklarını süzdü.

"Cadı değilim ben."

"Nesin o zaman?"

"Hiçbir şey... Hiç kimseyim. Hiçbir şeyim."

Cadı cık cık etti. "Herkes bir şeydir. En sıradan cadının bile bir meclisi vardır. Fakat senin arkanı kollayacak kim var Elide Lochan?"

"Kimse." Sadece Annetih vardı ki Elide bazen bunun bile hayallerinin bir ürünü olabileceğini düşünürdü.

"Bir cadının yalnız kalması söz konusu olamaz."

Elide tekrar "Cadı değilim ben," dedi. Kaçtığında, bu kokuşmuş imparatorluğu terk ettiğinde de hiç kimse olacaktı.

Altın rengi gözlerinde soğuk bir bakış olan Manon kapı aralığından "Hayır, o kesinlikle bir cadı değil," dedi. "Ötmeye başla. Hemen."

Manon epey berbat bir güne göğüs germişti ki bir yüzyıldır var olduğu düşünüldüğünde ne denli feci bir gün olduğu anlaşılabilirdi.

Hisarın yeraltındaki, dağa oyulmuş bir odasında Sarıbacak ca-

dılar meclisi üyelerinin karınlarına taşlar yerleştirilmişti. Manon yatakların dizili olduğu odaya şöyle bir göz atıp hemen çıkmıştı. Sarıbacaklar erkekler tarafından karınları yarılırken Manon'ın orada olmasını istememişlerdi. Hayır, bir Siyahgaga'nın Sarıbacakların savunmasız olduğu yerde işi yoktu. Manon onların gaddarlaşmasına ve saldırganlaşmasına neden olabilirdi.

Bu yüzden Manon eğitime gitmiş, eğitim sırasında Sorrel yumruk yumruğa dövüşte onun kıçını fena tekmelemişi. Sonrasında aralarında nedense Valg'ler konusunda *heyecanlı* olan Mavikanlar'ın da olduğu çeşitli meclisler arasında bir değil, iki değil, *üç* kavga yaşanmıştı. Mavikanlar bir Siyahgaga meclisine sadece yerleştirme işleminin değil, fiziksel olarak Valg'lerle çiftleşmenin kendilerinin ilahi *görevi* olduğunu söylemişler; sonuçta da burunları kırılmıştı.

Manon Siyahgagaları Mavikanlara ağızlarının payını verdikleri için suçlamıyordu. Fakat iki grubu da eşit bir şekilde cezalandırması gerekiyordu.

Şimdi bir de bu çıkmıştı. Asterin ve Elide, Manon'ın süitindeydi. Kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bedeninden korkusunun kokusu yayılıyordu. Asterin de belli ki kızı kendi saflarına katılmaya ikna etmeye çalışıyordu.

"Ötmeye başla, *hemen*."

Öfke... Manon öfkesini dizginlemesi gerektiğini bilse de odada insan korkusunun kokusu vardı. Ayrıca burası *onun* alanıydı.

Asterin kızın önüne geçti. "Manon, Vernon'ın casusu değil o."

Manon lütfedip Asterin'in anlattıklarını dinledi. Asterin sözlerini sonlandığında Manon kollarını kavuşturdu. Elide banyo kapısının yanına sinmişti. Sikke kesesi hâlâ elindeydi.

Asterin sessizce "İnsanlar ve cadılar arasındaki sınır çizgisi nerede?" diye sordu.

Manon dişlerini gösterdi. "İnsanlar yemek, çiftleşmek ve kanlarını akıtmak içindir. Yardım etmek için değil. Onda cadı kanı varsa da bir damladır. Onu bizden biri yapmaya yetecek kadar değil." Manon iki numarasının üzerine yürüdü. "Sen On Üçler'in bir

üyesisin. Görevlerin, yükümlülüklerin varken zamanını bunlarla mı harcıyorsun?"

Asterin geri adım atmadı. "Ona göz kulak olmamı söyledin, ben de öyle yaptım. Meselenin özüne indim. Çocuk cadılıktan çıkalı fazla olmamış. Vernon Lochan'ın onu aşağıdaki o odaya götürmesini mi istiyorsun? Ya da diğer dağlardan birine?"

"Vernon'ın insan oyuncaklarıyla ne yaptığı umurumda bile değil."

Fakat sözünü bitirir bitirmez söyledikleri Manon'a yanlış geldi.

"Onu buraya senin kızın durumunu öğrenmen için getirmiştim ve..."

"Onu buraya eski mevkini geri almak için bir ödül olarak getirdin."

Elide hâlâ duvarın içine girip kaybolmaya çalışır gibiydi.

Manon parmaklarını kıza doğru şaklattı. "Seni odana geri götüreceğim. İstersen para sende kalsın. *İki numaramın* ejderha gübresiyle dolu kuş yuvasını temizlemesi gerekiyor."

"Manon," diye seslendi Asterin.

"*Uçuş lideri*," diye homurdandı Manon. "Aptal bir ölümlü gibi davranmayı bıraktığında bana yine Manon diyebilirsin."

"Buna rağmen çiçek koklayan ve bu kıza gözlerini köpek gibi belerten bir ejderhayı hoş görüyorsun ama."

Manon az kalsın Asterin'e vuracak, bunu da gırtlağını hedef alarak yapacaktı. Fakat kız izliyor, dinliyordu. Böylece Manon, Elide'ı kolundan tutup onu kapıya doğru sürükledi.

Elide çenesini kapalı tutarken Manon onu merdivenden indirdi. Uçuş liderine odasının yerini nereden bildiğini sormadı.

Aklında odaya vardıklarında Manon'ın onu öldürüp öldürmeyeceği sorusu vardı.

Bir de o an gelip çattığında Manon'a kendisini affetmesi için yalvarıp ayaklarına kapanıp kapanmayacağını merak ediyordu.

Fakat bir süre sonra cadı "Burada birine rüşvet verecek olursan ihbar edilirsin. Parayı kaçacağın zamana sakla."

Elide titreyen ellerini gizleyip başını salladı.

Cadı, Elide'a yan yan baktı. Altın rengi gözleri meşale ışığında parıldıyordu. "Zaten hangi cehenneme kaçacaksın ki? Yüz elli kilometre boyunca sadece ıssızlık var. Tek şansın şu..." Manon burnundan güldü. "Erzak vagonları."

Elide'ın yüreği burkuldu. "Lütfen... Lütfen, Vernon'a söylemeyin."

"Sence Vernon seni o şekilde kullanacak olsa bunu şimdiye kadar yapmaz mıydı? Hem seni neden hizmetçisi yaptı ki?"

"Bilmiyorum. Oyun oynamayı sever; belki içinizden birinin gerçekte ne olduğumu teyit etmenizi bekliyordur."

Manon bir kez daha sessizleşti. İkisi köşeden dönene kadar.

Kapının önünde dikileni görmesiyle Elide'ın morali iyice bozuldu. Sırf onu düşünmekle bile oraya çağırmıştı sanki.

Vernon üzerinde her zamanki gibi canlı renkli bir tunik –o günkü Terrasen yeşiliydi– vardı. Manon ve Elide'ı görünce kaşları kalktı.

Manon "Burada ne arıyorsun?" diye çıkıştı. Elide'ın küçük kapısının önünde durdu.

Vernon gülümsedi. "Elbette ki sevgili yeğenimi ziyaret ediyorum."

Vernon, Manon'dan daha uzun boylu olsa da Elide'ın kolunu bırakmadan "Ne amaçla?" diye soran Manon, Vernon'a tepeden bakıyor, ondan *daha iri* görünüyordu.

Elide'ın amcası "İkinizin nasıl geçindiğinizi görmeyi umdum," diye mırladı. "Fakat..." Manon'ın Elide'ın bileğini kavrayan eline baktı. Sonra da ikisinin ötesindeki kapıya. "Anlaşılan endişelenmeme gerek yok."

Vernon'ın ne kastettiğini Elide'dan önce anlayan Manon dişlerini göstererek "Hizmetkârlarımı zorlama huyum yoktur."

"Sadece insanları domuz gibi doğrarsın, öyle değil mi?"

Manon, Elide'a kaçmayı düşündürtecek bir sakinlikle "Ölümleri hayatta sergiledikleri tavrın layığı," diye yanıt verdi.

Vernon alçak sesle güldü. Elide'ın müşfik, yakışıklı, geniş omuzlu –kral tarafından idam ettirildiğinde otuz bir yaşında

olan– babasına hiç mi hiç benzemiyordu. Amcası idamı gülümseyerek izlemiş, sonra Elide'ın yanına gelip ona anlatmıştı.

Vernon, Elide'a "Cadılarla ittifak kurdun demek?" diye sordu. "Bu yaptığın ne büyük insafsızlık."

Elide gözlerini yere çevirdi. "İttifak kurmayı gerektirecek hiçbir düşman yok ki."

"Böyle düşündüğüne göre belki de seni onca yıl boyunca dış dünyadan fazla uzak tutmuşum demektir."

Manon başını yana eğdi. "Diyeceğini de ve git."

"Dikkatli ol uçuş lideri," dedi Vernon. "Nüfuzunun nerede bittiğini iyi biliyorsun."

Manon omuz silkti. "Nereden ısırmam gerektiğini de iyi biliyorum."

Vernon sırıtıp görünmeyen bir nesneyi ısırır gibi yaptı. Elide'a doğru döndüğünde o neşeli halinin yerini çirkin bir şey almıştı. "Seni bir yoklayayım dedim. Bugünün senin için ne kadar zor geçtiğini biliyorum."

Elide'ın kalbi tekledi. Biri ona mutfaktaki sohbetten mi bahsetmişti? Kulede gerçekten bir casus mu vardı yoksa?

"Neden zor geçmiş, insan?" Manon'ın bakışı demir kadar sertti.

Vernon "Bu tarih Lochan Ailesi için hep acıdır," dedi. "Kardeşim Cal Lochan bir haindi. Terrasen'in kralın eline geçmesinin ardından birkaç ay asilere liderlik edenlerden biri oldu. Fakat diğerleri gibi yakalanıp öldürüldü. İsmini lanetlerken bir yandan da onu hâlâ özlemek ne zor, değil mi Elide?"

Vernon'ın sözleri Elide'ın üzerinde fiziksel bir darbe etkisi yapmıştı. Elide bunu nasıl unutabilmişti? Dualarını etmemiş, tanrılara babasını öte dünyada kollamaları için yalvarmamıştı. O gün babasının öldüğü gündü ve Elide babasını unutmuştu. Dünyanın da Elide'ı unuttuğu gibi.

Manon "Sen işe yaramaz bir solucansın Vernon," dedi. "Git saçmalıklarını başka yerde dök."

Vernon "Büyükannen ne derdi?" diye mırıldandı. Ellerini ceplerine sokup "Şu... davranışını görseydi?" Manon salına salına kori-

dorda yürümeye başlayan Vernon'ın ardından hırladı.

Manon, Elide'ın odasının kapısını ardına kadar açtığında karşısına ancak bir karyola ve bir giysi yığınının sığacağı genişlikte bir oda çıktı. Elide'ın eşyasını, Finnula'nın yıllarca sakladığı yadigârların hiçbirini getirmesine izin verilmemişti. Annesinin Güney Kıtası'na yaptığı gezinin ardından getirdiği küçük oyuncak bebek, babasının mühürlü yüzüğü, annesinin fildişi tarağı. Tarak Cal Lochan'ın çamaşırcı Marion'a kur yaparken verdiği ilk hediyeydi. Anlaşılan annesinin asıl lakabı Demirdiş Cadısı Marion olmalıydı.

Manon geriye bir tekme savurup kapıyı kapattı.

Oda çok küçüktü... İki kişiye dardı. Özellikle de bu iki kişinin kadim varlığı odayı sadece nefesleriyle bile kaplıyorsa. Elide kendisini karyolaya bıraktı. Biraz da Manon'dan bir nebze uzaklaşmak için.

Uçuş lideri uzunca bir süre Elide'a bakıp "Seçebilirsin genç cadı. Mavi ya da kırmızı."

"Ne?"

"Kanın mavi mi, kırmızı mı akıyor? Sen karar ver. Mavi akıyorsa benim yetki alanımdasın demektir. Vernon gibi boktan tipler türüme istediklerini –iznim olmadan– yapamazlar. Kanın kırmızı akıyorsa... Eh, insanları pek de umursamam ve Vernon'ın sana yapacaklarını izlemek eğlenceli olabilir."

"Neden böyle bir teklifte bulunuyorsun?"

Manon, Elide'a yarım yamalak gülümsedi. Demir dişlerini gösterirken yüzünde merhamet yoktu. "Bunu yapabildiğim için."

"Kanım...mavi akıyorsa Vernon'ın şüpheleri haklı çıkmaz mı? Harekete geçmez mi?"

"Alman gereken bir risk bu. Bir şeyler yapmaya çalışabilir ve sonra da sonuçlarıyla yüzleşir."

Bir tuzak. Elide da bu tuzağın yemiydi. Cadı soyundan geldiğini açıklayacaktı; Vernon da onu karnına taş yerleştirmek için götürürse Manon'ın elinde onu öldürmek için bir gerekçe olacaktı.

İçinden bir his Elide'a Manon'ın bunu umduğunu söylüyordu.

Ortada sadece bir risk yoktu; intihardan farksız, *aptalca* bir risk vardı. Fakat hiç yoktan iyiydi.

Hiçbir insanın önünde baş eğmeyen cadılar... Belki Elide kaçana kadar keskin dişlere ve pençelere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu az çok anlardı. O dişleri ve pençeleri nasıl kullanacağını da.

"Mavi," diye fısıldadı Elide. "Kanım mavi akıyor."

"Doğru seçim genç cadı," dedi Manon. Sözleri hem bir meydan okuma hem de buyruktu. Dönüp omzunun üzerinden baktı. "Siyahgagalar'ın arasına hoş geldin."

Genç cadı. Elide, Manon'ın ardından baktı. Muhtemelen az önce hayatının en büyük hatasını yapmıştı. Fakat... ne tuhaf bir histi bu.

Bu aidiyet duygusu ne de tuhaftı.

26

Aedion kendisinin çatının etrafından dolanmasına yardımcı olan kuzinine –kraliçesine– "Düşüp ölecek değilim," dedi. Bu üçüncü turlarıydı; ayaklarının altındaki kiremitlerin üzerinde Ay'ın ışıltıları vardı. Aedion dik durmakta zorlanıyordu; sebebi böğründeki acı zonklama değil Aelin'ın –*Aelin'ın!*– yanında olması, onu belinden kavramasıydı.

Ufuktaki dumanla iç içe geçen serin bir gece esintisi Aedion'ı sarıp boynundaki teri soğuttu.

Fakat yüzünü dumandan kaçırıp bir başka, daha güzel kokuyu içine çekti. Sonra o güzel kokunun kaynağının ona kaşlarını çatarak baktığını fark etti. Aelin'ın harika kokusu onu rahatlatıp canlandırdı. O kokudan asla bıkmazdı. Bir mucizeydi bu koku.

Fakat Aelin'ın asık suratı; işte bu bir mucize değildi. "Ne?" dedi Aedion. Aelin'ın çukurlarda dövüşmesinin üzerinden bir gün geçmişti; Aedion'ın yine uyuduğu bir gün. Bu gece, karanlığın örtüsü altında ilk kez yataktan çıkabilmişti. Biraz daha kapalı kalsa duvarları parçalamaya başlayacaktı.

Kafesler ve kodesler canına tak etmişti.

Aelin, Aedion'a ayak uydurup "Profesyonel değerlendirmemi yapıyorum," dedi.

"Bir suikastçı, kraliçe ya da çukur dövüşçüsü olarak mı?"

Aelin ona sırıtarak karşılık verdi; Aedion'ın kıçını tekmeleyip tek-

melememeye karar verdiğini gösteren türde bir sırıtış. "O Valg piçlerine günlerini gösterme fırsatı bulamadın diye kıskançlık etme."

Mesele bu değildi. Dün gece Aedion Aelin'ın nasıl bir tehlike altında olduğundan habersiz halde yatağında yatarken Aelin, *Valg'lerle* savaşmıştı. Aedion tehlikeyi bilmesine, Aelin'ın üzerinde kan kokusuyla ve bir Valg'in açtığı ısırık yarasıyla dönmesine karşın Aelin'ın en azından büyü gücü taşıyan insanların Valg'lerin araçlarına çevrildikleri yerin Morath olduğunu öğrenebildiğini düşünerek kendisini teselli etmeye çalışmıştı.

Teselli etmeye çalışmış fakat başaramamıştı. Fakat... Aedion'ın Aelin'ı rahat bırakması da gerekiyordu. Aelin'ın buyurgan, bölgesini korumaya hevesli Fey pisliği olarak tanımladığı Fey'lerden biri olmamalıydı.

Aedion nihayet "Ve değerlendirmenden geçersem," dedi, "dosdoğru Terrasen'e mi gideceğiz yoksa burada Prens Rowan'ı mı bekleyeceğiz?"

Aelin gözlerini devirip "Prens Rowan," dedi. "*Prens Rowan* hakkında bir şeyler işitmek için başıma ekşiyip duruyorsun."

"Tarihin en büyük savaşçılarından biriyle, belki de yaşayan en büyük savaşçıyla arkadaşlık kurmuşsun. Baban ve adamları bana Prens Rowan hakkında öyküler anlatırlardı."

"Ne?"

Demek bu değerli bilgiyi aktarmak için beklemişti. "Kuzey savaşçıları hâlâ ondan bahseder."

"Rowan bu kıtada asla bulunmadı."

Aelin bunu son derece rahat bir ses tonuyla söylemişti. *Rowan.* Artık hanedanının bir üyesi olarak gördüğü, Maeve'e verdiği yeminden kurtardığı kişinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Rowan yaşayan en güçlü safkan Fey'di. Kokusu da Aelin'ın üzerine işlemişti. Buna karşın Aelin onun kim olduğunu bilmiyordu bile.

"Rowan Whitehorn bir efsanedir. Onun şu şeyi de... siz ne diyorsunuz ona?"

Aelin somurtarak "Takımı," dedi.

"Altısı da..." Aedion bir nefes verdi. "Ateşin etrafında onların öykülerini anlatırdık. Savaşlarını, yiğitliklerini, maceralarını."

Aelin burnundan iç çekti. "Lütfen, *lütfen* ona bundan bahsetme. Yoksa sonu gelmez, her tartışmamızda bunu kullanır."

İşin aslı Aedion erkek Fey'e ne diyeceğini bilmiyordu; çünkü söyleyecek çok şey vardı. Hayranlığını ifade etmesi işin kolay kısmıydı. Fakat konu, Rowan'ın bu baharda Aelin için yaptıklarına teşekkür etmek ya da Rowan'ın hanedanın bir üyesi olarak tam olarak ne beklediği –mesela Fey prensinin Aedion'dan kan yemini isteyip istemeyeceği– olduğuna gelince... Aelin'i daha da sıkıca tutmamak için kendisini zorladı.

Ren, Aedion'ın kan yemini içmesinin hakkı olduğunu biliyordu. Terrasen'in herhangi bir çocuğu bunu bilirdi. Bu yüzden prens geldiğinde Aedion'ın ilk işi onun bu küçük gerçeği anladığından emin olmaktı. Fey'lerin yemini savaşçılara hükümdar ne zaman isterse yemin içmesi teklif edilen Wendlyn'dekinden farklıydı.

Hayır... Terrasen'i Brannon kurduğundan, kralları ve kraliçeleri kan yeminini içmek için saraylarından sadece *bir* kişiyi seçerler, bunu da taç giyme töreninde ya da törenin hemen ardından yaparlardı. Ömürleri boyunca seçtikleri sadece tek kişi olurdu.

Aedion'ın bu şerefi bir başkasına vermeye niyeti yoktu. Efsanevi savaşçı prense bile.

İkisi çatının köşesinden bir kez daha dönerken Aelin sertçe *"Neyse,"* dedi, "henüz Terrasen'e gitmeyeceğiz. Şu an Arobyyn'den Orynth Tılsımı'nı almamız gerek."

Aedion, Aelin'ın eski efendisini bulup bir yandan ona tılsımın yerini söyletirken diğer yandan onu parçalara ayırma arzusu hissetse de Aelin'ın planına ayak uydurabilirdi.

Aedion hâlâ güçsüz olduğundan çişini yapacak kadar ayakta durmakta bile zorlanıyordu. İlk kez çişini yaptığında Aelin'dan yardım alması zaten fazla rahatsız edici olmuş, Aedion ancak onun tuvaletin üzerinde dikilmesine yardım eden Aelin bağıra çağıra müstehcen bir şarkı söyleyip, lavabo çeşmesini ardına kadar açtığında mesanesini boşaltmaya başlayabilmişti.

"Bana bir iki gün ver, şu iblis pisliklerinden birini yakalamana yardım edeyim." Öfke Aedion'ı fiziksel bir darbe gibi sarstı. Suikastçılar Kralı Aelin'den kendisini büyük bir tehlikeye atmasını istiyordu. Onun hayatı, krallıklarının kaderi onun için sadece bir oyunmuş gibi.

Fakat Aelin... Bu anlaşmayı kabul etmişti. Aedion için.

Bir kez daha nefes alıp vermek Aedion'a güç geldi. Aelin, Aedion yüzünden o kıvrak, güçlü bedene daha kaç yara izi ekleyecekti?

Sonra Aelin "Benimle Valg avına çıkmayacaksın," dedi.

Aedion tökezledi. "A, evet, çıkacağım."

"Hayır çıkmayacaksın," dedi Aelin. "Birincisi seni kolayca tanırlar..."

"Başlama şimdi."

Aelin uzunca bir süre Aedion'ı süzdü. Her zayıf ve güçlü yanını değerlendirir gibi. Sonunda "Çok iyi," dedi.

Aedion öyle ferahlamıştı ki kendisini bıraksa omuzları çökü verecekti. "Fakat tüm bunların; Valg'i yakalamamızın, tılsımı almamızın ardından büyüyü özgür bırakacak mıyız?" diye sordu. Aelin başını salladı. "Sanırım bir planın var," dedi Aedion. Aelin bir kez daha başını salladı. Aedion dişlerini gıcırdattı. "Rica etsem benimle paylaşır mısın?"

Aelin tatlı bir sesle "Yakında," dedi.

Tanrılar bana yardım etsin, diye düşündü Aedion. "Gizemli ve harika planını gerçekleştirdikten sonra Terrasen'e gideceğiz." Aedion, Dorian konusunu sormak bile istemiyordu. O gün bahçede Aelin'ın yüzündeki kederi görmüştü.

Fakat Aelin prensçiğin işini bitiremediyse Aedion bunu yapacaktı. Hoşuna gitmese de, yüzbaşı da intikam almak için onu öldürebilecek olsa da. Fakat Terrasen'in emniyeti için Dorian'ın kafasını uçururdu.

Aelin başını salladı. "Evet, gideceğiz. Fakat... Sadece bir birliğin var."

"Savaşacak adamlar çıkar. Çağrı yaparsan diğer bölgelerden de gelenler olabilir."

"Bunu sonra tartışırız."

Aedion öfkesini dizginledi. "Yaz bitmeden Terrasen'de olmalıyız. Sonbaharda kar düşmeye başlamadan. Yoksa baharı beklememiz gerekir." Aelin dalgınca başını salladı. Aedion ondan Ren'e, Aedion'ın birliği Bela'ya, Terrasen'in diğer lordlarına mektuplar yazmasını istemişti. Aelin mektuplarda kuzeniyle yeniden bir araya geldiklerini ve damarlarında büyü gücü olan herkesin gözlerden uzak durması gerektiğini belirtmişti. Dün öğleden sonra Aelin mektupları göndermişti. Aedion geri kalan lordların –o yaşlı, hin pisliklerin– bu tür emirlerden kraliçelerinden de gelse hazzetmeyeceğini bilse de şansını denemek zorundaydı.

Aedion, Aelin'ın pek de hoşuna gitmeyecek konuyu açtı. "Ve ordu için paraya ihtiyacımız olacak."

Aelin sessizce "Biliyorum," dedi.

Bu bir yanıt değildi. Aedion bir deneme daha yaptı. "Adamlarımız sadece onur için savaşmaya razı olsa da para ödeyebilirsek elimizde daha fazla asker olabilir. Tabii kuvvetlerimizin beslenmesini, silahlarını ve erzakını karşılamamız da gerek." Yıllar boyunca Aedion ve Bela bir tavernadan diğerine gidip sessizce kendi mücadeleleri için para biriktirmişti. Halkının en yoksullarının kendilerine uzatılan tasların içine güçlükle kazandıkları sikkeleri bıraktıklarını, zayıf ve yaralı yüzlerindeki umudu gördüğü anları düşünmek Aedion'ı hâlâ kahrediyordu. "Adarlan Kralı kraliyet kasamızı boşaltmıştı; ilk işlerinden biri bu olmuştu. Elimize geçen para halkımızın bağışlayabildiğinden –ki yüksek bir meblağ değil– ve Adarlan'ın lütfettiği kadarından ibaret."

"Bunca yıl kralın kontrolü sağlamasının bir başka yolu da buydu," diye mırıldandı Aelin.

"Halkımız beş parasız bırakıldı. Şu günlerde vergi ödemek şöyle dursun, ceplerinde metelik yok."

Aelin sertçe "Savaşın parasını çıkarmak için vergileri artırmam," dedi. "Borç almak için ilkesizce davranıp yabancı ulusların kapısını da aşındırmam. En azından henüz." İkisi paraya ve askerlere nasıl ulaşabileceklerini düşünürken Aelin'ın sesindeki

burukluk Aedion'ın boğazının düğümlenmesine neden oldu. Fakat Aedion, Aelin'ın zengin bir yabancı krallığın kralıyla evlenebileceğini bir türlü söyleyemedi. En azından henüz.

Bu yüzden "Üzerine kafa yorulabileceğini düşündüğüm bir fikrim var. Büyü gerçekten özgür kalırsa, büyü gücüne sahip kişileri kendi safımıza çekebiliriz; onlara eğitim, para, barınak sağlarız. Savaşın seyrini değiştirebilir bu."

Aelin'ın gözlerinin içinde gölgeler belirip kayboldu. "Doğru."

Aedion; Aelin'ın duruşunu, keskin bakışlarını, yorgun yüzünü süzdü. Çok şeye, daha şimdiden çok şeye katlanmıştı.

Aedion ara sıra Aelin'ın gömleğinin yakasından görünen –dövmelerle kaplı– yara izlerini fark etmişti. Henüz onları görmek isteyecek cesareti kendisinde bulamamıştı. Kolundaki sargılı ısırık yarası bu acıya ve Aelin'ın bahsettiği diğer acılara, bedenini kaplayan yara izlerine kıyasla bir hiçti.

"Bir de," dedi Aedion, boğazını temizledi, "kan yemini konusu var." Kafasında bir liste kurmak için yatakta saatlerce düşünmüştü. Aelin kaskatı kesilince Aedion hemen "Henüz yapmak zorunda değilsin. Fakat hazır olduğunda ben zaten hazır olacağım."

Aelin hissiz bir sesle "Hâlâ bana bağlılık yemini etmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Elbette ki," dedi. Aedion ihtiyata boş verip "Eskiden benim hakkımdı bu; şimdi de öyle. Terrasen'e dönüşümüze kadar bekleyebilir. Fakat yemin edecek olan kişi benim. Başka kimse değil."

Aelin'ın gırtlağı aşağı yukarı oynadı. "Doğru." Aedion, Aelin'ın nefessizce verdiği yanıtı okuyamamıştı.

Aelin, Aedion'dan ayrılıp yaralı kolunun durumunu görmek için küçük antrenman alanlarından birine doğru yürüdü. Ya da belki ondan uzaklaşmak istiyordu; belki Aedion konuyu yanlış bir şekilde açmıştı.

Kapı açılıp yüzbaşı görünmese Aedion belki çatıdan aksak adımlarla inebilirdi. Aelin şimdiden bir yırtıcı gibi Chaol'a doğru ilerlemeye başlamıştı. Aedion, Aelin'ın üzerine o şekilde yürüyen kişi olmayı hiç istemezdi.

Chaol kapıyı bir tekmeyle kapatırken Aedion ikisine doğru aksayarak ilerledi. "Gölge Pazar yok artık."

Aelin donakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzbaşının yüzü gergin ve solgundu. "Valg askerleri. Bu gece pazara gidip içerinde insanlar varken çıkışları kapattılar. Sonra pazarı *yaktılar*. Kanalizasyondan kaçmaya çalışanlar karşılarında kılıçlarıyla garnizonlar dolusu asker buldular."

Bu durum etrafı saran, ufukta yükselen dumanı açıklıyordu. *Kutsal tanrılar adına.* Kral aklını hepten kaçırmış, artık halkın ne düşüneceğini umursamaz olmuştu.

Aelin'ın kolları iki yanından gevşekçe sarktı. "Neden?" Sesindeki hafif titreme Aedion'ın tüylerini ürpertti. Fey içgüdüleri ona yüzbaşının çenesini kapatmasını, onun boğazını kesip yol açtığı acıya ve korkuya son vermesini haykırıyordu...

" *Onu* kurtaran asilerin..." Chaol, Aedion'a doğru delici bir bakış attı, "...erzak satın almak için Gölge Pazar'da buluştuklarını öğrenmişler."

Aedion, Aelin'ın yanına gitti. Yüzbaşıya yüzündeki gerginliği ve yüzünün haftalar öncesine, onu son gördüğü zamana nazaran daha zayıf olduğunu fark edecek kadar yaklaştı.

Aelin bir gece yarısı yumuşaklığıyla "Ve sanırım bunun için beni suçluyorsun?" dedi.

Yüzbaşının çenesinde bir kas oynadı. Aedion'ı başıyla selamlamadığı gibi aylarca birlikte çalıştıklarını, o kule odasında olanları unutmuş gibi bir hali vardı...

Chaol "Kral her halükârda onların kılıçtan geçirilmesini emredebilirdi," dedi. Yüzündeki ince yara izi ay ışığında belirginleşmişti. "Fakat o yakmayı seçti."

Aelin hiç kıpırdamıyordu.

Aedion dişlerini göstererek "Saldırının ona yönelik bir mesaj olduğunu iddia etmen çok aşağılık bir davranış."

Chaol dikkatini nihayet Aedion'a çevirdi. "Bunun doğru olmadığını mı düşünüyorsun?"

Aelin başını yana eğdi. "Buraya beni suçlamak için mi geldin?"

Chaol "Bu gece sana uğramamı *sen* istemiştin," diye karşılık verdi. Aedion'ın içinden Chaol'un ses tonunun bedelini dişlerini döküp ona yutturarak ödetmek geldi. "Fakat gelişimin asıl nedeni saat kulesine neden hâlâ müdahale etmediğini sormaktı. Daha kaç masum insan çapraz ateşte kurban gidecek?"

Aedion çenesini kapalı tutmakta zorlanıyordu. Aelin adına konuşmasına gerek yoktu. Aelin katıksız bir kinle "Sence umurumda değil mi?" diye sordu.

"Her şeyi, birçok hayatı *bir tek* adamı kurtarmak uğruna tehlikeye attın. Bence sen bu şehri ve sakinlerini gözden çıkarılabileceğini düşünüyorsun."

Aelin "Endovier'a gittiğinde kölelerin haline, toplu mezarlara şaşmadığını hatırlatmama gerek var mı *yüzbaşı*?" diye tısladı. "Sana aç bırakıldığımı, zincirlendiğimi, Dük Perrington beni Dorian'ın ayaklarının dibine atarken senin *hiçbir şey* yapmadığını hatırlatmama gerek var mı? Bu şehirdeki insanların çoğu *senin* aldırış etmediğin insanların kanından ve sefaletinden nemalanmışken utanmadan *beni* umursamazlıkla suçluyorsun demek?"

Aedion gırtlağından yükselmeye hazırlanan hırlamayı bastırdı. Yüzbaşı ona kraliçesiyle ilk karşılaşmasından hiç bahsetmemişti. Aelin tartaklanıp küçük düşürülürken kılını kıpırdatmadığını anlatmamıştı hiç. Yüzbaşı, Aelin'in sırtındaki yara izlerini görüp irkilmiş miydi, yoksa onları Aelin bir tür hayvan, bir ganimetmiş gibi izleri sadece incelediğiyle mi kalmıştı?

Aelin "Beni suçlamaya hakkın yok," diye fısıldadı. "Gölge Pazar'da olanlar için beni suçlayamazsın."

"Şehrin hâlâ korunmaya ihtiyacı var," diye çıkıştı Chaol.

Aelin omuz silkip çatı kapısına yöneldi. "Belki de bu şehir yanmalı," diye mırıldandı. Aelin'in bu sözleri yüzbaşıyı kızdırmak için söylediğini bilse de Aedion'ın omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü. Aelin "Belki dünya da yanmalı," diye ekleyip çatıdan aşağı indi.

Aedion yüzbaşıya doğru döndü. "Kavga etmek istiyorsan ona değil, bana gel."

Yüzbaşı sadece başını iki yana sallayıp kenar mahalleye baktı.

Aedion da Chaol gibi etraflarında ışıkları yanıp sönen başkente göz gezdirdi.

Aedion beyaz duvarları, cam şatoyu ilk gördüğü andan beri bu şehirden nefret etmişti. O zaman on dokuzundaydı ve Rifthold'un altını üstüne getirip eğlenceden eğlenceye koşarken Adarlan'ın neden kendisinin daha üstün olduğunu düşündüğünü, neden Terrasen'in bu halkın önünde diz çöktüğünü açıklayacak bir şeyler, herhangi bir şeyi aramıştı. Aedion'ın kadınlarla ve partilerle işi bittiğinde, Rifthold zenginliklerini ayaklarına serdiğinde ve ona *daha, daha, daha* fazlasını vermek için can attığında Aedion şehirden hâlâ nefret ediyordu. Eskisinden de çok.

Tüm o zaman boyunca ve sonrasında gerçekte ne aradığı, parçalara ayrılmış kalbinin hayalinde ne olduğuna, sadece birkaç blok ötedeki katiller sarayında olup bitenler hakkında hiçbir fikri yoktu.

Nihayet yüzbaşı "Hâlâ iyi kötü tek parçasın," dedi.

Aedion ona bir kurdun sırıtışıyla baktı. "Yine o şekilde konuşursan sen tek parça kalmayacaksın."

Chaol başını iki yana salladı. "Şatodayken Dorian hakkında bir şeyler öğrendin mi?"

"Kraliçeme saygısızlık ettikten sonra yüzsüzce bana bunu sorabiliyorsun demek?"

Chaol baş ve işaret parmağıyla kaşlarını ovuşturdu. "Lütfen... Söyle işte. Yeterince kötü bir gün geçirdim."

"Neden?"

"Çukurlar'daki dövüşten beri Valg komutanlarını arıyorum. Tanrılara şükürler olsun ki izlerini sürüp yeni yuvalarına ulaştık. Fakat orada esir aldıkları insanlara dair hiçbir işarete rastlamadık. Buna karşın her zamankinden de fazla sayıda insan kayboluyor, burnumuzun dibinden alıp götürülüyor. Diğer asilerden bazıları Rifthold'u terk etmek istiyorlar. Valg'lerin yayılma olasılığına karşı diğer şehirlere yerleşmemiz gerektiğini düşünüyorlar."

"Ya sen?"

"Dorian'sız bir yere gitmem."

Ölüsüyle mi yoksa dirisiyle mi gitmeyeceğini sormaya Aedion'ın

dili varmadı. İç çekti. "Zindanlarda yanıma gelip bana sataştı. İçindeki adama dair bir tek belirti yoktu. Sorscha'nın kim olduğunu bile bilmiyordu." Fakat sonra, belki de çatının altındaki dairede oturan tanrıların lütfü, altın saçlı kadının ona aşıladığı merhametle Aedion "Dorian için üzgünüm," dedi.

Chaol'un omuzları çöktü. Tepelerine görünmez bir ağırlık çökmüş gibi. "Adarlan'ın bir geleceği olması gerek."

"O halde kral ol."

"Kral olmaya uygun biri değilim." Yüzbaşının kendisini kötüleyen sözleri karşısında Aedion kendisini ona acımaktan alamadı. Planlar... Anlaşılan Aelin'ın her şey için planları vardı. Onun bu gece kaptanı davet etmesindeki amacın bir şeyleri tartışmak değil, tam da bu sohbet olduğunu fark etti. Aelin'ın ona ne zaman güvenmeye başlayacağını merak ediyordu.

Kendisine güvenin zamanla kurulacağını hatırlattı. Aelin hayatını gizlilik içinde sürdürmeye alışmıştı; Aedion'a güvenmeyi öğrenmesi için bir nebze değişmesi gerekecekti.

Aedion "Aklıma daha kötü seçenekler geliyor," dedi. "Hollin gibi."

Chaol dumana bakıp "Peki ya sen ve Aelin, Hollin konusunda ne yapacaksınız?" diye sordu. "Duracağınız sınır nedir?"

"Çocukları öldürmeyiz biz."

"Şimdiden yozlaştığının işaretlerini gösteren çocukları da mı?"

"Bize bu tür saçmalıklarla gelmeye hakkın yok; *senin* kralın ailemizi, halkımızı katletmişken buna hakkın yok."

Chaol'un gözleri parladı. "Üzgünüm."

Aedion başını iki yana salladı. "Düşman değiliz. Bize, Aelin'a güvenebilirsin."

"Hayır, yapamam. Artık olmaz."

"O halde sen kaybedersin," dedi Aedion. "İyi şanslar."

Yüzbaşıya gerçekten dilemesi gereken buydu.

Chaol depodaki daireden hışımla çıkıp sokağın karşısında kollarını kavuşturarak bir binaya yaslanan Nesryn'in yanına gitti.

Kapüşonunun gölgeleri arasında Nesryn'in bir yana kıvrılan ağzı seçiliyordu. "Ne oldu?"

Chaol sokakta yürümeye başladı. Öfkeliydi. "Hiçbir şey."

"Ne söylediler?" Nesryn ona yetişip adımlarını onunkilerle eşleştirdi.

"Seni ilgilendirmez, bu yüzden kapat bu konuyu. Sadece birlikte çalışmamız hayatımda olup biten her şeyi bilme hakkın olduğu anlamına gelmiyor."

Nesryn belli belirsiz afallarken Chaol ağzından çıkar çıkmaz geri almayı dilediği sözlerinden dolayı pişman olmuştu.

Fakat doğruyu söylemişti. Şatodan kaçtığı o gün Chaol her şeyi mahvetmişti. Belki de Nesryn'le takılmasının nedeni sadece onun gözlerinde acımayla ona bakmamasıydı.

Belki de Chaol'un bunu yapması bencilceydi.

Nesryn veda etmeye tenezzül etmeden ara sokakta gözden kayboldu.

Chaol'un tek tesellisi kendisinden zaten ettiğinden de fazla nefret edemeyeceğiydi.

Aedion'a kan yemini konusunda yalan söylemek... berbattı.

Aelin ona söyleyecek, söylemenin bir yolunu bulacaktı. Biraz zaman geçip de ilişkileri normalleştiğinde. Aedion onu; yalan söyleyen, korkak bir pisliği lanet olası bir mucize gibi görmez olduğunda.

Belki de Gölge Pazar'da olanlar *gerçekten* onun suçuydu.

Bir çatıda çömelen Aelin saatlerdir kendisini ezen suçluluk ve öfkeyi üzerinden atıp dikkatini aşağıdaki ara sokağa çevirdi. *Mükemmel.*

Aelin o gece çok sayıda devriyenin izini sürmüş; hangi komutanların parmaklarında siyah yüzükler olduğunu, hangilerinin diğerlerinden daha gaddar olduğunu, hangilerinin insanlar gibi hareket etmeye gerek bile duymadığını zihnine yazmıştı. Aşağı sokakta bir kanalizasyon kapağını açan adam –yoksa artık bir iblis miydi o?– nispeten daha az gaddar olanlardan biriydi.

Aelin bu komutanın peşinden yuvasını kurduğu yere gitmek istiyordu. Böylece Chaol'a hiç olmazsa bu bilgiyi sunup ona bu beş para etmez şehrin esenliğini önemsediğini belli edebilirdi.

Bu komutanın adamları başta ışıldayan cam şatoya doğru ilerlemişlerdi. Irmağın yoğun sisi tüm tepe yamacını yeşilimsi bir ışığa boyuyordu. Fakat sonra komutan yön değiştirip kenar mahallenin daha içlerine ve viran binaların altındaki kanalizasyona yönelmişti.

Aelin adamın kanalizasyon kapağının içinden geçip gözden kayboluşunu izledi. Sonra çatıdan aşağı inip aceleyle komutanın geçtiği girişle bağlanacak olan en yakın girişe doğru koştu. O eski korkuyu yutup sessizce adamın aşağı indiği noktadan birkaç blok ötedeki bir kapaktan kanalizasyona girdi. Sonra kulak kesildi.

Damlayan suyun sesi, çöp kokusu, koşuşturan sıçanlar...

Ve ileriden, tünellerin bir sonraki büyük birleşim noktasından gelen adımların suda çıkardıkları ses. *Mükemmel.*

Aelin bıçaklarını giysisinde gizli tuttu. Bıçaklar rutubetli kanalizasyonda küflensin istemiyordu. Gölgelerin arasından ayrılmadan ilerledi. Dörtyol ağzına yaklaşırken adımları sessizdi. Köşeden baktı. Beklediği gibi sırtı ona dönük Valg komutanı tünelde ilerliyor, kanalizasyonun daha içlerine yürüyordu.

Adam yeterince uzaklaştığında Aelin köşeden döndü. Karanlıktan ayrılmadan tepedeki ızgaralardan sızan ışık huzmelerinden sakındı.

Aelin komutanı artarda tüneller boyunca takip etti. Ta ki kocaman bir havuza varana dek.

Havuzun çevresi kir ve yosunlarla kaplı duvarlarla çevriliydi. Duvarlar öyle kadimdi ki Aelin bunların Rifthold'un kuruluşunda dikilmiş olabileceğini düşündü.

Fakat Aelin'ın nefesini kesip damarlarına panik hücum ettiren şey suları iki yandan akan ırmaklardan beslenen havuzun karşısında diz çöken adam değildi.

Suyun içinden çıkan yaratıktı.

27

Yaratık doğruldu; siyah taştan bedeni suyun içinde neredeyse dalgalanma yaratmadan hareket ediyordu.

Valg komutanı yaratığın önünde eğiliyordu. Başı öne eğikti ve dehşet verici varlık tamamen doğrulurken adam bir tek kasını bile oynatmıyordu.

Aelin'ın kalbi delice atmaya başladı; kalbini yatıştırıp beline kadar havuz suyu içinde olan yaratığı dikkatle inceledi. Yaratığın kocaman kollarından ve uzun, yılanımsı burnundan sular damlıyordu.

Aelin onu daha önce görmüştü.

Saat kulesine oyulan sekiz yaratıktan biri; Aelin'ın kendisini...izlediklerine –ona gülümsediklerine– yemin edebileceği sekiz gargoyl'dan biri.

Acaba saat kulesindeki heykellerden biri eksilmiş miydi? Yoksa oradaki heykel bu canavar esas alınarak mı şekillendirilmişti?

Aelin dizlerine güç vermeye çalıştı. Giysisinin altında mavi bir ışık yanıp sönmeye başladı... *Lanet olsun.* Elena'nın Gözü. Gözün parlaması asla iyiye işaret değildi; asla, asla, asla.

Aelin elini kolyenin üzerine koyup hafifçe fark edilir ışıltıyı engelledi.

Yaratık siyah, taş dişlerinin arasından "Rapor ver," diye tısladı. Wyrd tazısı... Aelin ona bu ismi uygun görmüştü. Yaratık uzaktan

yakından köpeğe benzemese de içinden bir ses gargoyl–*yaratığın* bir köpek kadar iyi iz sürüp avlanabileceğini söylüyordu. Efendisine iyi itaat edeceğini de.

Komutan başını kaldırmıyordu. "Generalden ya da onun kaçmasına yardım edenlerden haber yok. Onun güney yolunda görüldüğünü, Fenharrow'dan beş kişiyle at sürdüğünü haber aldık. Peşlerine iki devriye taktım."

Aelin'ın bunun için teşekkür edeceği kişi Arobynn'di

"Aramaya devam edin," dedi Wyrd tazısı; loş ışık kapkara tenine yayılan gökkuşağı renklerinde damarlara vuruyordu. "General yaralıydı; çok uzağa kaçmış olamaz."

Yaratığın sesi Aelin'ı afallattı.

Bir iblisin ya da bir adamın sesi değildi bu.

Kralın sesiydi.

Aelin kralın yaratığın gözlerinden görmek, onun ağzından konuşmak için ne tür şeyler yaptığını bilmek bile istemiyordu.

Tünelden geri dönerken Aelin'ın omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü. Yüksekte kalan yürüme yolunun aşağısında akan su yaratığın orada yüzemeyeceği kadar sığ olsa da...Aelin sesli nefes almaya cesaret edemiyordu.

A, evet, Arobynn'e vaat ettiği Valg komutanını teslim edecekti. Sonra Chaol ve Nesryn'in onları avlayıp nesillerini tüketmesine izin verecekti.

Fakat onlardan biriyle bizzat konuşmadan bunu yapmayacaktı.

Aelin'ın titremesinin geçmesi için on blok, gördüklerini ve planını diğerlerine anlatıp anlatmamaya karar vermesi için ise bir on blok daha yol gitmesi gerekti. Fakat kapıdan içeri girip de Aedion'ın pencere kenarında bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü görmek Aelin'ın sinirlerini yeniden bozmaya yetti.

Kapüşonunu geriye atıp sözcükleri uzatarak "Geldim işte," dedi. "Hayattayım ve tek parçayım."

"İki saat demiştin... Sen gideli dört saat oldu."

"Yapacak işlerim vardı... Sadece *benim* yapabileceğim işler. Bu

işleri halletmek için de dışarı çıkmak zorundaydım. Sokaklarda gezecek halde değilsin, özellikle de tehlike varken..."

"Tehlikesiz işler olduğuna yemin etmiştin."

"Kâhine benzer halim var mı? Her zaman tehlike vardır; *her zaman*."

Aedion'ın asıl tehlikeden haberi bile yoktu.

Aedion "Lanet kanalizasyonun kokusu üzerine sinmiş," diye çıkıştı. "Bana *orada* ne yaptığını söylemek ister misin?"

Hayır. Pek de istemiyordu.

Aedion yüzünü ovuşturdu. "Sen yokken kıçımın üstünde oturup beklemek nasıl bir histi, biliyor musun? İki saat demiştin. Ne düşünmemi beklerdin?"

Aelin elinden geldiğince sakince "Aedion," dedi. Pis eldivenlerini çıkarıp Aedion'ın iri, nasırlı elini tuttu. "Anlıyorum. Gerçekten."

"Bir iki gün kadar bekleyemeyeceğin kadar önemli olan işin neydi?" Aedion'ın fal taşı gibi açtığı gözlerinde yakaran bir bakış vardı.

"İz sürüyordum."

"Bu konuda iyisin, değil mi? Gerçeği eksik aktarmakta yani."

"Bir, sırf senin... *sen* olman sana yaptığım her şeyi öğrenme hakkı vermiyor. *İki*..."

"Hah, yine *listelere* başladın."

Aelin, Aedion'ın elini daha güçsüz bir adamın kemiklerini kırabilecek bir güçle sıktı. "Listelerimden hoşlanmıyorsan benimle kavga etmezsin, olur biter."

Aedion gözlerini Aelin'a dikti; Aelin da ona aynı şekilde bakarak karşılık verdi.

Ödün vermez, yılmaz. İkisi aynı kumaştan dokunmuştu.

Aedion bir nefes verip kavuşturdukları ellerine baktı; sonra Aelin'ın yara izli avucunu incelemek için kendi elini açtı. Aelin'ın avucunda Nehemia'ya ettiği yeminden ve Rowan'la büyülerinin onları ebedi bir bağla birleştirdiği, birbirlerinin *carranam*'ı oldukları andan kalan iç içe geçmiş izler vardı.

"Senin tüm yara izlerinin benim hatam olmadığını düşünmekte güçlük çekiyorum.

Of. *Of.*

Birkaç kez nefes alıp vermesi gerekse de nihayet Aelin çenesini fettanca kaldırıp "Hadi ama," dedi, "bu yara izlerinin yarısını hak ettim ben." Aedion'a kolunun iç tarafındaki küçük bir yara izini gösterdi. "Şunu görüyor musun? Bir tavernada, bir adam kart oyununda hile yapıp parasını çalmaya çalıştığım için bir şişeyle kolumu kesmişti."

Aedion boğulurmuş gibi bir ses çıkardı.

"Bana inanmıyor musun?"

"A, sana inanıyorum. Kart oyununda hile yapma gereği göreceğin kadar başarısız olduğunu bilmiyordum." Aedion sessizce kıkırdasa da içinde hâlâ korku vardı.

Böylece Aelin tuniğinin yakasını çekip. ince, kolye şeklinde yara izlerini gösterdi. "Sarıbacak Klanı'nın Cadı Anası Nana beni öldürmeye çalışırken bırakmıştı bu izi. Başını kesip cesedini küçük parçalara ayırdıktan sonra parçaları at arabasının ocağına tıkmıştım."

"Sarıbacakları kimin öldürdüğünü merak ediyordum." Aelin sırf bu sözü için –gözlerinde korku ya da tiksinti görmediği için– Aedion'a sarılabilirdi.

Aelin büfe masasına yürüyüp dolaptan bir şarap şişesi çıkardı. "Siz canavarların şu geçen aylar boyunca iyi içkilerimin hepsini içip bitirmemenize şaşırdım." Kaşlarını çatıp dolaba baktı. "Anlaşılan biriniz brendiyle haşır neşir olmuş."

"Ren'in büyükbabası," dedi Aedion. Pencerenin yanından Aelin'ın hareketlerini takip etti. Şarap şişesini açtı ve içkiyi kadehe doldurmaya gerek bile görmeden kanepeye çöküp içmeye başladı.

Dirseğindeki zikzaklı bir yara izine işaret eden Aelin "Bu iz..." dedi. Aedion kanepenin etrafından dolaşıp onun yanına oturdu. Kanepenin neredeyse yarısını kaplıyordu. "Kafatası Körfezi'nin Korsan Lordu şehrinin altını üstüne getirip kölelerini kurtardığım ve tüm bunları yaparken güzel göründüğüm için bu yarayı açmıştı."

Aedion şarap şişesini alıp dikti. "Sana alçakgönüllülüğü öğreten oldu mu hiç?"

"Sen öğrenmemişsin, ben niye öğreneyim?"

Aedion güldü. Sonra Aelin'a sol elini gösterdi. Parmaklarının çoğu yamuktu. "Eğitim kamplarında o Adarlan'lı pisliklerden biri patavatsızca konuştuğum için tüm parmaklarımı kırmıştı. Sonrasında ona durmadan küfrettiğim için bir kez daha kırmıştı.

Aelin dişlerinin arasından ıslık çaldı. Aedion'ın cesaretine ve cüretkârlığına hayran olsa da. Kuzeninden duyduğu gurur kendisinden duyduğu utanca karışsa da. Aedion gömleğini yukarı çekip kalın, zikzaklı bir kesiğin kaburgalarından göbek deliğine kadar indiği kaslı karnını ortaya çıkardı. "Rosamel yakınlarındaki muharebeden kalma. On beş santim uzunluğunda, testere dişli ve ucu kıvrık av bıçağı. O kahrolası herif bıçağı şurama indirip..." –en üste işaret ettikten sonra parmağını aşağı sürükledi– "aşağı doğru yardı."

"Lanet olsun," dedi Aelin. "Nasıl oluyor da hâlâ nefes alıyorsun?"

"Şans... Bir de adam bıçağı aşağı çekerken hareket edebiliyordum da karnımı deşmesine engel olabildim. En azından o günden sonra kalkan kullanmanın önemini anladım."

Akşamı ve geceyi şarabı birbirlerine uzatarak geçirdiler.

Sırayla birbirilerinden ayrı geçirdikleri yıllarda bedenlerinde biriken yara izlerinin öykülerini anlattılar. Bir süre sonra Aelin giysisini üzerinden çıkarıp Aedion'a sırtını –yara izlerini ve o izlerin çevresindeki dövmeleri– göstermek için döndü.

Aelin tekrar kanepeye yaslandığında Aedion ona sol göğsündeki, katıldığı ilk savaştan, –Aelin'ın babasının kılıcı olan– Orynth'in Kılıcı'nı nihayet geri alabildiği savaştan kalan, sol yara izini gösterdi.

Aedion, Aelin'ın artık onun odası olarak gördüğü odaya gitti. Ellerinde kılıçla geri dönüp diz çöktü. Boğuk bir sesle "Bu sana ait," dedi. Aelin'ın işiteceği bir sesle yutkundu.

Aelin, Aedion'ın kılıcın kınını saran ellerini tuttu. Babasının kılıcını görmek, onun o kılıcı elde etmek ve korumak için neler

yaptığını düşünmek bile yüreğini tuzla buz ediyordu. "Kılıç sana ait Aedion."

Aedion kılıcı indirmedi. "Ben sadece kılıcı sakladım."

Aelin bir kez daha "O sana ait," dedi. "Onu senden başka kimse hak etmiyor." Kılıcı kendisinin bile hak etmediğini fark etmişti.

Aedion titrek bir nefes alıp başını öne eğdi.

Aelin ona "Sen hüzünlü bir sarhoşsun," deyince Aedion güldü.

Aedion kılıcı masanın üzerine bırakıp tekrar kanepeye çöktü. Aedion öyle iriydi ki Aelin neredeyse üzerinde oturduğu yastıktan düşecekti. Aedion'a sert bir bakış atıp sırtını dikleştirdi. "Kanepemi kırma seni çam yarması."

Aedion elini saçlarında gezdirip uzun bacaklarını ileri uzattı. "On yılın ardından sevgili kuzinimden gördüğüm muamele bu."

Aelin, Aedion'ın kaburgalarına bir dirsek darbesi indirdi.

İki gün daha geçti. Aedion çıldıracak gibi oluyordu. Hele Aelin sessizce dışarı çıkıp üstü başı pislik içinde, leş gibi kokar halde döndüğünde. Temiz hava almak için çatıya çıkmakla *dışarı çıkmak* aynı şeyler değildi. Daire de epey küçük olduğundan Aedion rahat etmek için aşağıdaki depoda uyumayı düşünür olmuştu.

Fakat Aedion –ister Riftold'da ister Orynth'te ya da muhteşem saraylarda olsun– ormanlarda ve kırlarda yürümeden, rüzgârın öpücüğünü yüzünde hissetmeden çok fazla zaman geçirdiğinde hep bu hisse kapılırdı. Tanrılar adına, Bane'in savaş kampını bile bu daireye tercih ederdi. Aedion adamlarını görmeyeli, onlarla gülüşmeyeli, onların ailelerine ve yuvalarına dair öykülerini dinleyip gizlice onlara gıpta etmeyeli uzun zaman olmuştu. Fakat artık onları kıskanmıyordu; kendi ailesi ona geri dönmüş, *Aelin* onun yuvası olmuştu.

Her ne kadar *Aelin'ın* evinin duvarları şimdi Aedion'ın üzerine gelse de.

Aedion'ın kafese kapatılmışlık hissi yüzüne de yansıyor olmalıydı ki Aelin o öğleden sonra daireye geldiğinde gözlerini devirdi.

"Peki, peki," dedi Aelin. Kollarını kaldırdı. "Sıkıntıdan mobil-

yama zarar vermendense kendini harap etmeni tercih ederim. Bir köpekten betersin."

Aedion dişlerini göstererek gülümsedi. "Etkileyici olmaya çalışıyorum."

Böylece silahlarını kuşanıp pelerinlerini giyip dışarı çıktılar. İki adım atmışlardı ki Aedion'ın burnuna yaklaşan bir dişinin – nane ve tanımlayamadığı bir baharatı andıran– kokusu geldi. Aedion daha önce o kokuyu almışsa da anımsayamadı.

Eli hançerine giden Aedion'ın kaburgaları acıdı. Fakat Aelin "Gelen Nesryn," dedi. "Rahat ol."

Gerçekten de yaklaşan kadın ikisini elini kaldırarak selamladı. Fakat Aedion kadının üzerindeki pelerin yüzünden alttaki güzel yüzü göremedi.

Aelin sokağın ortasında Nesryn'le buluştu. O şeytani, siyah giysisinin içinde rahatça hareket ediyordu. Aedion'ı bekleme gereği bile duymadan Nesryn'e "Bir terslik mi var?" diye sordu.

Kadının dikkati Aedion'dan kraliçesine çevrildi. Aedion şatodaki o günü, Nesryn'in yayından çıkan oku ve ardından kendisine çevrilen diğer oku unutmamıştı. "Hayır," dedi Nesryn. "Buraya bulduğumuz yeni yuvalarla ilgili bilgi vermeye geldim. Fakat ikiniz meşgulseniz sonra gelebilirim."

Aelin "Sadece dışarı çıkmıştık," dedi, "generale bir içki almak için."

Nesryn'in omuzlarına dökülen, gece karası saçları başını yana eğmesiyle kapüşonunun altında hareket etti. "Sırtını kollaması için bir çift göz daha ister miydin?"

Aedion hayır demek için ağzını açsa da Aelin düşünür gibiydi. Aelin omzunun üzerinden Aedion'a baktığında Aedion onun fazladan bir kılıca daha ihtiyaçları olup olmadığına karar vermek için kendisinin durumunu değerlendirdiğini anladı. Aelin Bela'daki askerlerden biri olsa Aedion onu oracıkta alaşağı ederdi.

Aedion sözcükleri uzatarak genç asiye "İstediğim sadece kuzenime ait olmayan güzel bir yüz. Anlaşılan sen iş görebilirsin," dedi.

Aelin "Çekilmez birisin," dedi. "Ayrıca bunu sana söylemek hiç hoşuma gitmese de Faliq'e kur yapman yüzbaşının pek de hoşuna gitmeyebilir."

Nesryn gergince "Onunla aramızda hiçbir şey yok," dedi.

Aelin bir omzunu silkip "Olsa da umurumda olmazdı," dedi. Çıplak, dürüst gerçekti bu.

Nesryn başını iki yana salladı. "Lafımın seninle bir ilgisi yoktu. Fakat aramızda hiçbir şey yok. Bence o perişan halinden memnun." Asi elini umursamazca salladı. "Her gün, her saat ölümle burun burunayız. Oturup kara kara düşünmeyi anlamsız buluyorum."

"Eh, şansın var Nesryn Faliq," dedi. "Anlaşılan ben kuzenimden onun benden bıktığı kadar bıktım. Bir başkasıyla arkadaşlık etmek hoşumuza gidebilir."

Aedion asinin karşısında reverans yaptı. Bu hareketi kaburgalarını ciddi bir şekilde ağrıttı. İlerideki sokağa bakıp "Önce siz," dedi.

Nesryn gözlerini ona dikti. Aedion'ın acı veren yarasının tam olarak nerede olduğunu görüyormuş gibi. Sonra kraliçenin peşinden yürüdü.

Aelin onları birkaç blok ötedeki gerçekten rezil bir tavernaya götürdü. Etkileyici bir kabadayılık ve tehditkâr bir edayla arkada bir masada oturan birkaç hırsızı kapı dışarı etti. Hırsızlar Aelin'ın silahlarına ve onun o göz korkutan giysisine bir kez bakıp organlarını bedenlerinde tutma kararı aldılar.

Üçü son içkiler servis edilene dek barda kaldılar. Kapüşonlarını öyle çekmişlerdi ki birbirlerini zor tanıyorlardı. Kart oynayıp diğer oyuncuların kendilerine katılma tekliflerini reddediyorlardı. Kumara harcayacak paraları yoktu. Bu yüzden para yerine Aedion'ın tatlı sözlerle ikna ettiği garson kızın getirdiği kurutulmuş fasulyeleri kullanıyorlardı.

Elleri ardı ardına kazanan Nesryn çok az konuşuyordu. Aedion bunun iyi olduğunu düşündü. Zira henüz Nesryn'in fırlattığı ok için onu öldürüp öldürmemeye karar vermemişti. Fakat Aelin, Nesryn'e ailesinin fırını, Güney Kıtası'nda anne-babasının nasıl bir hayat

sürdüğü, kız kardeşi, yeğenleri hakkında sorular soruyordu. Nihayet meyhaneden ayrıldıklarında hiçbiri sarhoş olacak kadar içmeye cesaret edememişti. Hiçbiri henüz uyumaya da niyetli olmadığından kenar mahallenin arka sokaklarında gezindiler.

Aedion her özgür adımının tadını çıkarıyordu. Haftalarca hücreye kapatılmıştı. Tutsaklığı eski bir yarayı deşmişti. Aelin'a ya da başka hiç kimseye bahsetmediği, sadece Bela'daki yüksek rütbeli savaşçılarının bildiği bir yaraydı bu. Onların bilmesinin nedeni de seneler sonra Aedion'a intikam almakta yardım etmeleriydi. Üçü dar, sisli, siyah kaldırım taşlarına ayın vurduğu bir ara sokakta yürürken Aedon'ın aklında hâlâ bu konu vardı.

Aedion Fey kulaklarıyla çizmelerin hışırtısını yanındaki iki kadından önce fark etti. Kolunu Aelin ve Nesryn'in önüne uzatıp ikisini durdurdu. İki kadın ustalıkla çıt çıkarmadı.

Aedion havayı kokladı. Yabancı rüzgâr yönündeydi. Aedion kulak kabarttı.

Sis duvarını aşan, neredeyse sessiz ayak seslerine bakılırsa gelen tek kişiydi. Aedion'ın içgüdülerini ayağa kaldıran, yırtıcılara has bir rahatlıkla hareket ediyordu.

Aedion dövüş bıçaklarını eline alırken erkeğin kokusu burnuna doldu. Bedeni koksa da o kokunun içinde hafif bir çam ve kar kokusu da vardı. Sonra Aedion yabancının üzerinde *Aelin*'ın kokusunu aldı. Koku karmaşık ve çok katmanlıydı. Erkeğin içine dokunmuştu.

Erkek sisin arasından çıktı; uzun boyluydu. Bir iki santim farkla da olsa belki Aedion'dan da uzun. Yapılıydı. Soluk gri cübbesi ve kapüşonunun altında bolca silah taşıyordu.

Aelin bir adım öne çıktı.

Sersemlemiş gibi, bir adım.

Titrek bir nefes verdi. Sonra ağzından kısa, iniltili bir ses çıktı... Bir hıçkırık.

Ardından ara sokakta koşmaya başladı. Rüzgârlar ayak bileklerini itiyormuşçasına.

Erkeğin üzerine atıldı. Ona öyle bir çarptı ki bir başkası o çarp-

manın etkisiyle gerisingeri taş duvara çarpardı.

Fakat erkek onu tutup kendisine çekti. Adamın devasa kolları Aelin'ı sıkıca tutup havaya kaldırdı. Nesryn ikisine yaklaşmak için hareketlense de Aedion onu elini koluna koyup durdurdu.

Aelin hem gülüyor hem ağlıyordu. Adam ise sadece ona sarılıyordu. Kapüşonlu başını Aelin'ın boynuna gömmüştü. Aelin'ı bir nefes gibi içine çekermişçesine.

"O kim?" diye sordu Nesryn.

Aedion gülümsedi. "Rowan."

28

Aelin tepeden tırnağa titriyor; Rowan'a olan özleminin, yalnız geçen haftalarının ağırlığı yüreğini ezerken gözyaşlarına engel olamıyordu. "Buraya nasıl geldin? Beni nasıl *buldun*?" Aelin, Rowan'ın kapüşonunun gölgesi altında kalan sert hatlı yüzü, o yüzün yan tarafındaki dövmeyi ve o haşin gülümsemeyi süzmek için geriledi.

O buradaydı. O buradaydı. O buradaydı.

Rowan "Kıtanda türümün iyi karşılanmayacağını açıkça ifade etmiştin," dedi. Sesi bile bir teselli, bir lütuftu. "Ben de bir gemiye kaçak bindim. Kenar mahalledeki bir evden bahsetmiştin. Bu yüzden bu akşam geldiğimde kokunu alana dek gezindim." Rowan, Aelin'i savaşçılara has bir bakışla, gözünü bile kırpmadan süzdü. Ağzı gergindi. "Bana anlatacak çok şeyin olmalı," dedi. Aelin başını salladı. Her şeyi... Aelin ona her şeyi anlatmak istiyordu. Rowan'ı daha sıkı kavradı. Kollarındaki boğum boğum kasların, Rowan'ın ebedi gücünün tadını çıkardı. Rowan, Aelin'ın saçlarından ayrılan bir tutamı eliyle geriye taradı. Nasırlı elleri tüy gibi hafif bir dokunuşla Aelin'ın yanağını okşadı. Dokunuşun yumuşaklığı Aelin'ın nefesini kesip bir kez daha hıçkırmasına neden oldu. Rowan sessizce "Fakat yaralanmamışsın," dedi. "Güvende misin?"

Aelin bir kez daha başını sallayıp yüzünü Rowan'ın göğsüne gömdü. "Sanırım sana Wendlyn'de kalmanı emretmiştim."

Rowan, Aelin'ın kapüşonuna doğru "Gelmek için bazı nedenlerim vardı," dedi. "Güvenli bir yerde anlatsam iyi olur. Bu arada kaledeki dostların sana selam gönderdiler. Sanırım fazladan bir bulaşıkçıları olduğu günleri özlüyorlar. Özellikle de Luca...*özellikle de* sabahları."

Aelin gülerek Rowan'a sıkıca sarıldı. O buradaydı. Onu hayal etmiyordu. Rüya da görmüyordu ve...

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu Rowan. Aelin'ın yüzünü bir kez daha okumak için onu geriye itti.

Fakat Aelin ona sarıldı. Öyle sertçe sarıldı ki Rowan'ın giysileri altındaki silahları hissedebiliyordu. İşler sarpa sarsa da Rowan onun yanında olduğu sürece her şey yoluna girerdi. "Ağlıyorum," diyerek burnunu çekti Aelin. "Çünkü öyle berbat kokuyorsun ki gözlerim yaşardı."

Rowan'ın gür kahkahası ara sokaktaki haşerelerin seslerini kesmelerine neden oldu. Nihayet Aelin geri kaykılıp sırıttı. Rowan "Gemi kaçaklarının banyo yapma imkânı olmuyor," dedi. Aelin'ın burnuna bir fiske attı. Aelin onu şakacıktan iteledi. Rowan sokağın bir ucunda bekleyen Nesryn ve Aedion'a baktı. Bir süredir ikisinin her hareketini gözlüyor olmalıydı. Onları Aelin'ın emniyetine yönelik tehditler olarak görse dakikalar önce Nesryn ve Aedion ölmüş olurlardı. "Onları bütün gece orada dikecek misin?"

"Ne zamandır görgü kurallarını önemser oldun?" Aelin kolunu Rowan'ın beline doladı. Rowan rüzgâra dönüşüp kaybolmadığı sürece onu bir an olsun bırakmaya niyeti yoktu. İkisi diğerlerine doğru ilerlerken Aelin omuzlarında Rowan'ın rahat bir tavırla attığı kolunun muhteşem, kastan ibaret ağırlığını hissediyordu.

Rowan, Nesryn'le hatta Chaol'la dövüşse galip çıkacağı kesindi. Fakat Aedion... Henüz Aelin, Aedion'ı dövüşürken görmemişti. Kuzeninin Rowan'a bakışına bakılırsa Rowan'a karşı sözde hayranlık beslese de sanki bir dövüşten hangisinin galip çıkacağını tartar gibi bir hali vardı. Aelin'ın beline sarıldığı Rowan hafifçe gerildi.

Birbirlerine yaklaşırken iki erkek de gözlerini birbirlerinden ayırmadı.

Bölge koruma saçmalıkları.

Aelin, Rowan'ın böğrünü öyle sıktı ki Rowan tıslayıp Aelin'ın omzunu çimdikledi. Fey savaşçıları: Savaşta ne kadar paha biçilemezlerse geri kalan zamanlarda bir o kadar baş belasıydılar. "İçeri geçelim," dedi Aelin.

Nesryn hafifçe gerileyip muhtemelen çağlar boyu savaşmanın getirdiği savaşçı kibrini gözledi. Asi içlerinden hangisine seslendiği belli olmadan "Sonra görüşürüz," dedi. Ağzının iki kenarı yukarı kıvrılırken kenar mahalleye yöneldi.

Aelin'ın bir yanı Nesryn'i geri çağırmak istiyordu. Zaten Nesryn'i davet eden de bu yanıydı. Kadının yalnız, biraz da ne yapacağını bilmez bir hali vardı. Fakat Faliq'in orada kalmak için hiçbir nedeni yoktu. O an için.

Katlarca giysiye ve silahlara rağmen Rifthold'a göz gezdiren Rowan'ın Aelin'ın parmaklarının altındaki kasları gergindi. Aelin ona o keskinleşmiş duyularıyla neler sezdiğini, şehrin kendisinin belki varlığından bile haberdar olmadığı hangi katmanlarını algıladığını sormayı düşündü. Aelin, Rowan'ın muhteşem koku duyusunu kıskanmıyordu. En azından kenar mahalledeyken. Fakat şimdi bunu sormanın ne yeri ne zamanıydı. Önce kendilerini güvenli bir yere atmalıydılar. Aelin sorularını Rowan'la konuştuğunda soracaktı. Baş başa.

Rowan tek kelime etmeden depoyu inceledi. Sonra Aelin'ın öne geçmesi için yana çekildi. Aelin, Rowan'ın o güçlü vücuduyla nasıl da mükemmelen hareket ettiğini unutmuştu. Ete kemiğe bürünmüş bir fırtına gibi.

Aelin, Rowan'ı elinden tutup onu merdivenden salona çıkardı. Aelin daha ikisi salonun ortasına varmadan Rowan'ın her ayrıntıyı, her girişi ve çıkışı, her kaçış yolunu zihnine kazıdığını biliyordu.

Aedion şöminenin başında dikiliyordu. Kapüşonunu çıkarmamıştı. Elleri hâlâ silahlarına kolayca uzanacağı kadar yakındı. Aelin, Aedion'ın yanına vardıklarında kuzenine "Aedion, Rowan'la tanış," dedi. "Rowan, bu Aedion. Ekselanslarının bir banyo yapması gerek yoksa yanında bir dakika daha otururum kusacağım."

Aelin başka hiçbir açıklama yapmadan Rowan'ı yatak odasına götürüp kapıyı arkalarından kapattı.

Aelin kapıya yaslanırken Rowan yatak odasının ortasında durdu. Yüzü ağır, gri kapüşonunun gölgesinde kalmıştı. İkisi arasındaki boşluk bir ip gibi gerildi; her santimetreden çıtırtılar çıkıyordu sanki.

Aelin alt dudağını ısırıp Rowan'ı süzdü: O tanıdık giysiler, amansız silahlar; bir de o ölümsüzlere has, doğaüstü kımıltısızlık. Rowan'ın varlığı tek başına odadaki, Aelin'ın akciğerlerindeki havayı çalıyordu.

Rowan yumuşak bir homurtuyla "Kapüşonunu çıkar," dedi. Gözleri Aelin'ın ağzında kilitlenmişti.

Aelin kollarını kavuşturdu. "Önce sen yüzünü göster, sonra ben gösteririm prens."

"Birkaç dakikada gözyaşların yerini küstahlığa bırakıverdi. Ayrı geçirdiğimiz bir haftanın iyi huyunu örselemediğine memnun oldum." Rowan kapüşonunu çıkarınca Aelin afalladı.

"Saçın! Saçını kesmişsin!" Aelin kendi kapüşonunu çıkarıp Rowan'ın yanına gitti. Gerçekten de uzun, gümüşi–beyaz saçlar kısacık kesilmişti. Rowan böyle daha genç görünüyordu; dövmesi de daha belirginleşmişti ve...peki, daha da yakışıklı olmuştu. Belki de onu çok özlediğinden Aelin'a öyle geliyordu.

"Burada epey kavga olacağını düşündüğümden kısa saçın daha uygun kaçacağını düşündüm. Fakat *senin* saçlarını pek de iyi görmedim. Maviye boyasan daha iyi olurdu."

"Şışt. Saçın çok *güzeldi.* Bir gün saçlarını örmeme izin vereceğini umuyordum. Artık kendime bir midilli satın almak zorunda kalacağım." Aelin başını yana eğdi. "Peki şimdi diğer formuna dönüştüğünde tüyleri yolunmuş bir şahin mi olacaksın?"

Rowan'ın burun delikleri şişerken Aelin gülmemek için dudaklarını kenetledi.

Rowan odaya bakındı: Aelin'ın sabah toplamaya zahmet etmediği kocaman yatağa, süs eşyalarıyla ve kitaplarla süslenmiş

mermer şömineye, devasa dolabın açık kapısına... "Lüks takıntın konusunda yalan söylememişsin."

"Hepimiz savaşçı sefaleti içinde yaşamaktan hoşlanmıyoruz," dedi Aelin. Rowan'ın elini tekrar tuttu. Nasırları, Rowan'ın ellerinin gücünü ve iriliğini anımsadı. Rowan'ın parmakları Aelin'inkileri sardı.

Karşısındaki anımsadığı, geçen haftalar boyunca rüyalarına giren bir yüz olsa da...bir şekilde Aelin'a yeni görünmüştü. Rowan ona öylece bakıyordu. O da aynı şeyi düşünür gibiydi.

Rowan ağzını açsa da Aelin onu banyoya doğru sürükledi. Lavabonun yanındaki ve küvetin yanındaki çıkıntının üzerindeki birkaç mumu yaktı. "Kastettiğim banyo konusuydu," dedi Aelin. Çeşmeleri açıp giderin tıkacını deliğe taktı. "Kötü kokuyorsun."

Aelin tuvaletin yanındaki küçük dolaptan bir havlu alırken Rowan onu izledi. "Bana her şeyi anlat."

Aelin içlerinde banyo tuzları olan yeşil bir şişecik ve içinde banyo yağı olan bir başka şişeyi alıp ikisini suya bolca boca etti. Akan su süt gibi, opak bir renk aldı. "Anlatacağım, sen suya girip derbeder gibi kokmadığında."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, ilk karşılaşmamızda sen *beter* kokuyordun. Ben de seni Varese'deki en yakın yalağın içine atmamıştım."

Aelin, Rowan'a öfkeli bir bakış attı. "Aman ne komik."

"Mistward yolculuğu boyunca kokudan gözlerim yaşarmıştı."

"Gir işte şuna." Rowan kıkırdayarak Aelin'a itaat etti. Aelin kendi pelerinini çıkarıp silahlarının kayışlarını çözdükten sonra banyodan çıktı.

Aelin'ın silahlarını ve giysisini çıkarıp üzerine bol, beyaz bir gömlek ve pantolon geçirmesi her zamankinden uzun sürmüş olabilirdi. İşini bitirdiğinde Rowan hâlâ banyodaydı. Su epey bulandığından Aelin onun bedeninin aşağısını göremiyordu.

Ellerini yüzüne, boynuna ve göğsüne süren Rowan'ın yara izleriyle kaplı sırtındaki güçlü kaslar hareket ediyordu. Teni sarımsı kahverengi bir renk almıştı; son haftalarda açık havada zaman

geçirmiş olmalıydı. Anlaşılan üstsüz gezmişti.

Rowan yüzüne tekrar su çarptı. Sonra Aelin yürüyüp lavabonun üzerine bıraktığı bezi aldı. Biraz boğuk bir sesle "Al," dedi.

Rowan bezi bulanık suya batırıp yüzünü, ensesini ve geniş boğazını iyice sildi. Sol kolunu tamamen kaplayan dövme üzerinden akan sularla parlıyordu.

Tanrılar adına, Rowan bütün küveti kaplıyordu. Aelin sessizce ona en sevdiği lavanta kokulu sabunu uzattı. Rowan sabunu koklayıp teslimiyet içinde iç çektikten sonra bedenine sürmeye başladı.

Küvetin kavisli kenarına oturan Aelin onun yanından ayrıldığından beri yaşadığı her şeyi anlattı. Eh, hemen her şeyi. Aelin konuşurken Rowan yıkandı. Son derece sertçe ve etkili bir şekilde bedenini keseledi. Lavantalı sabunu saçına götürdüğünde Aelin ciyakladı.

Aelin "Onu saçın için kullanmayacaksın," diye tısladı. Tünediği yerden fırlayıp küvetin üzerinde kalan küçük rafta dizili çok sayıda tonikten birine uzandı. "Gül, limon, mineçiçeği ya da..." Cam şişeyi kokladı. "Yasemin." Gözlerini kısıp Rowan'a baktı.

Rowan gözlerini ona dikmişti; yeşil gözlerinde söylemek zorunda olmadığını bildiği sözler okunuyordu. *Senin ne istediğin umurumda mı sanki?*

Aelin cık cık etti. "O halde yasemin olsun, seni akbaba."

Rowan, Aelin'ın küvetin ucuna kurulup toniğin bir kısmını kısa saçlarına boca etmesine itiraz etmedi. Yaseminin tatlı, geceyi çağrıştıran kokusu havaya yükseldi; Aelin'ı okşayıp öptü. Aelin'ın toniği kafasına sürdüğü Rowan bile kokuyu içine çekti. Aelin "Sanırım hâlâ bu saçları örebilirim," dedi. "Öyle mini minnacık örgüler de olsa..." Rowan homurdansa da gözlerini yumup sırtını küvete yasladı. Aelin, Rowan'ın başına masaj yaparken "Bir ev kedisinden farkın yok," dedi. Rowan gırtlağından pekâlâ mırlama olduğu düşünülebilecek alçak bir ses çıkardı.

Saç yıkamak yakınlık getiren bir işti; Aelin'a göre bu, Rowan'ın çok az kişiye tanıyacağı bir ayrıcalıktı. Aelin da o güne dek bir başkasının saçlarını yıkamamıştı. Fakat ikisi söz konusu oldu-

ğunda sınırlar bulanıklaşıyor, ikisi de bu durumu pek de umursamıyordu. Rowan, Aelin'ın bedeninin her karışını, Aelin da onun *büyük bir kısmını* görmüştü. Aylarca aynı yatağı paylaşmışlardı. Dahası ikisi birbirlerinin *carranam*'ıydı. Rowan, Aelin'i gücünün içine, iç bariyerlerinin ötesine, Aelin'ın yarım yamalak bir düşüncesinin onun zihnini paramparça edebileceği yere kabul etmişti. Bu yüzden Rowan'ın saçlarını yıkamak, ona dokumak...özel olduğu kadar gerekliydi de.

Parmakları hâlâ Rowan'ın kafa derisinde gezinen Aelin "Büyün hakkında hiçbir şey söylemedin," diye mırıldandı.

Rowan gerildi. "Ne olmuş büyüme?"

Aelin parmaklarını Rowan'ın saçları arasından ayırmadan onun yüzüne bakmak için eğildi. "Sanırım büyü gücün ortadan kayboldu. Bir ölümlü gibi güçsüz olmak nasıl bir his?"

Rowan öfkeli bir bakış atmak için gözlerini açtı. "Komik değil."

"Sana gülüyorum gibi mi geliyor?"

"İlk birkaç gün midem bulandı. Güçlükle hareket edebildim. Duyularımın üzerine bir battaniye örtülmüş gibiydi."

"Ya şimdi?"

"Şimdi duruma ayak uydurdum."

Aelin, Rowan'ın omzunu dürttü. Kadifeye sarılı çeliğe dokunmak gibiydi bu. "Huysuzsun işte, huysuz."

Rowan, Aelin'a alçak sesli, öfkeli bir hırlamayla karşılık verdi. Aelin ise gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzdü. Rowan'ı omuzlarından aşağı iten Aelin eliyle ona suya girmesini işaret etti. Rowan ona itaat etti. Sudan çıktığında Aelin fayansların üzerinden kalkıp lavaboya bıraktığı havluyu aldı. "Sana giysi bulacağım."

"Benim zaten."

"Yo, olmaz. Senin giysilerin doğruca çamaşırcıya gidecek. Ancak çamaşırcı kadın giysilerinin yeniden doğru dürüst kokmasını sağlayabilirse onları geri alacaksın. O zamana kadar ben sana ne verirsem onu giyeceksin."

Aelin, Rowan'a havluyu verse de Rowan'ın tuttuğu havluyu he-

men bırakmadı. "Sen bir zorba olmuşsun prenses," dedi Rowan.

Aelin gözlerini devirip havluyu bıraktı. Rowan haşmetli hareketlerle ayağa kalkıp her yere su sıçratırken Aelin arkasını döndü. Omzunun üzerinden ona bakmamak için kendisini zor tutuyordu.

Sakın ha, dedi Aelin'ın zihnindeki bir ses.

Tamam. Aelin o sesi Sağduyu olarak adlandıracak ve bundan böyle ona kulak verecekti.

Dolaba giren Aelin arkadaki şifonyerin başına gidip alt çekmecenin önünde diz çöktü. Çekmeceyi açmasıyla katlanmış külotlar, gömlekler ve pantolonlar ortaya çıktı.

Bir süre Sam'in eski giysilerine bakıp onun kumaşa hafifçe sinen kokusunu içine çekti. Henüz onun mezarına gidecek gücü toplayamamışsa da...

Rowan, Aelin'ın arkasından "Onları bana vermek zorunda değilsin," dedi. Aelin hafifçe irkildi. Yüzünü ona çevirmek için olduğu yerde döndü. Rowan son derece sessiz hareket ediyordu.

Aelin kalçalarına sarılı havluyla beliren, bronz ve kaslı bedeni banyo yağlarıyla parıldayan ve üzerinde büyük bir kedinin çizgileri gibi iç içe yara izleri olan Rowan'ın görüntüsü karşısında afalladığını pek de belli etmemeye çalıştı. Sağduyu'nun bile nutku tutulmuştu.

"Şu sıralar evde temiz çamaşır pek yok, bunlar da burada işe yaramadan bekliyor," derken ağzı biraz kurumuştu. Bir gömlek çıkarıp havaya kaldırdı. "Umarım bu sana uyar." Sam öldüğünde on sekiz yaşındaydı; Rowan ise üç yüzyıl boyunca eğitimle ve savaşla bilenmiş bir savaşçı.

Aelin külot ve pantolon da çıkardı. "Sana yarın doğru dürüst giysiler getiririm. Rifthold'un kadınları seni üzerinde sadece havluyla sokaklarda gezerken görürlerse bir arbede çıkabilir."

Rowan bir kahkaha atıp dolabın bir duvarında dizili giysilere doğru yürüdü: Elbiseler, tunikler, ceketler, gömlekler... "Bunların hepsini giydin mi?" diye sordu. Aelin başını sallayıp ayağa kalktı. Rowan elbiseleri ve işlemeli tunikleri inceledi. "Bunlar...çok güzel," dedi.

"Ben de güzel giysilere karşısın diye düşünmüştüm."

"Giysiler de silahlardır," dedi Rowan. Siyah, kadife bir elbisenin başında durdu. Elbisenin dar yenleri ve önü süssüzdü. Boyun kısmı köprücükkemiklerinin hemen altından geçiyordu. Omuzlardan sarkan işlemeli, pırıltılı, altın rengi püsküller olmasa dikkat çekecek hiçbir yanı yoktu. Altın rengi işleme omuzlardan devam edip yılansı, ağzı sırtına doğru bir kükremeyle açılmış bir ejderha şekli oluşturuyordu. Ejderhanın bedeni aşağı kıvrılıyor, yaratığın kuyruğu elbisenin uzun kuyruğunun sınırını belirliyordu. Rowan bir nefes verdi. "En çok bunu beğendim."

Aelin parmağını simsiyah, kadife yenin üzerinde gezdirdi. "On altı yaşımdayken bunu bir dükkânda görüp hemen satın almıştım. Fakat elbise birkaç hafta sonra getirildiğinde bana çok...yaşlı işi göründü. Ben ise genç bir kızdım. Bu yüzden hiç giymedim. Orada üç sene asılı kaldı."

Rowan yara izli bir parmağını ejderhanın altın omurgasından aşağı indirdi. Yumuşak bir sesle "Artık genç bir kız değilsin," dedi. "Bir gün bu giysiyi üzerinde görmek isterim."

Aelin kendisinde Rowan'a bakacak cesareti buldu. Dirseği onun koluna sürttü. "Seni özledim."

Rowan'ın dudakları gerildi. "O kadar da uzun süre ayrı kalmadık."

Tabii. Bir ölümsüze göre birkaç hafta hiçbir şey değildi. "Ya? Seni özlememe izin yok mu?"

"Bir keresinde sana değer verdiğin insanların sana karşı kullanılacak silahlar olduğunu söylemiştim. Beni özlemen sadece dikkatini budalaca dağıtmak olur."

"Gerçekten çok şekersin, biliyor musun?" Aelin, Rowan'dan ağlamasını ya da duygulanmasını beklememişti. Fakat Rowan'ın da onu onun Rowan'ı özlediğinin birazı kadar olsun özlediğini bilmek güzel olurdu. Aelin yutkundu. Sırtı kilitlendi. Sam'in giysilerini kucağına aldı. "Burada giyinebilirsin."

Aelin, Rowan'ı dolapta bıraktı. Dosdoğru banyoya gidip yüzüne ve boynuna soğuk su çarptı.

Yatak odasına döndüğünde Rowan'ı suratını asar halde buldu.

Eh, pantolon Rowan'ın üzerine –güçbela– olmuştu. Paçaları kısa kalsa da kıçını ortaya mükemmelen çıkarmıştı. Fakat Rowan "Gömlek fazla dar," dedi. "Yırtmak istemedim."

Aelin önce Rowan'ın ona verdiği gömleğe, sonra da Rowan'ın çıplak göğsüne çaresizce baktı. "İlk iş çıkıp alışveriş yaparım." Burnundan seslice iç çekti. "Eh, Aedion'la gömleksiz buluşmayı sorun etmezsen bence gidip bir merhaba demeliyiz."

"Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında? İyi şeyler mi yoksa kötü şeyler mi?"

"Şu an gücüne sahip olmadığın için dört bir yana alevler saçmayışına memnun olacağım türde bir konuşma."

Aelin gerildi. Fakat "O dediğin sadece *bir kez* oldu. Ayrıca bana sorarsan, senin o kesinlikle *harika* eski sevgilin bunu hak etmişti."

Hem de ne hak etmek. Soylu Fey'leri ziyaret ettiklerinde Mistward'daki karşılaşma en hafif tabirle berbat geçmişti. Rowan'ın eski sevgilisi Rowan yapmamasını istese de durmadan ona dokunmuş, Aelin'ı aralarına girdiği için kırbaçlattırmakla tehdit etmişti... Eh, Aelin o akşam yemeğinde yeni, gözde lakabının *–ateş püskürten orospu kraliçe–* hakkını vermişti.

Rowan'ın dudakları seğirse de gözlerinde kasvetli bir ifade vardı.

Aelin tekrar iç çekip tavana baktı. "Şimdi mi, sonra mı?"

"Sonra. Biraz bekleyebilir."

Aelin'ın içinden Rowan'a meselenin ne olduğunu sormak gelse de kapıya doğru döndü.

Aelin ve Rowan içeri girince mutfak masasında oturan Aedion ayağa kalktı. Aelin'ın kuzeni Rowan'ı süzüp "Bana peri prensinin ne kadar yakışıklı olduğundan hiç bahsetmemiştin Aelin," dedi. Aelin kaşlarını çattı. Aedion çenesiyle Rowan'ı işaret etti. "Yarın sabah seninle çatıda eğitim yapacağız. Bildiğin her şeyi öğrenmek istiyorum."

Aelin cık cık etti. "Son birkaç gündür *Prens Rowan aşağı, Prens Rowan yukarı* konuşuyordun. Onu gördüğünde söylemeye karar verdiğin sözler de *bunlar* mı oldu? Yerlere kadar eğilmek yok mu?"

Aedion yeniden sandalyesine geçti. "Prens Rowan resmiyet istiyorsa yerlerde sürünürüm. Fakat bana bu tarz şeyleri pek de önemsemiyormuş gibi geldi."

Fey prensi yeşil gözlerinde muzip bir pırıltıyla "Kraliçem nasıl isterse," dedi.

Hadi ama!

Rowan'ın sözleri Aedion'ın da dikkatini çekmişti. *Kraliçem.*

İki prens bakıştı. Biri altın, diğeri güneş rengiydi. Biri Aelin'ın ikizi, diğeri ise ruh bağı kurduğu kişiydi. İki erkeğin bakışları hiç de dostane değildi. O bakışların insani bir yanı da yoktu. İki Fey erkeği kendilerini dillendirilmemiş bir hâkimiyet savaşına kaptırmıştı.

Aelin lavaboya yaslandı. "Sidik yarışı yapacaksanız hiç olmazsa çatıda yapsanız nasıl olur?"

Rowan kaşlarını kaldırıp Aelin'a baktı. Fakat konuşan Aedion oldu: "Aelin köpeklerden farksız olduğumuzu söylüyor, bu yüzden mobilyasına işeyeceğimizi gerçekten düşünüyorsa buna hiç şaşmam."

Fakat Rowan gülümsemedi. Başını yana eğip burnunu çekti.

Aelin "Aedion'ın da banyo yapmaya ihtiyacı var," dedi. "Barda pipo içmek için ısrar etti. Piponun ona saygın bir hava verdiğini söyledi."

Başı hâlâ yana eğik olan Rowan "Anneleriniz kuzindiler, prens, fakat baban kimdi?"

Aedion sandalyesine yayıldı. "Bir önemi var mı?"

Rowan "Biliyor musun?" diye bastırdı.

Aedion omuz silkti. "Annem bana söylemedi... Başka birine de."

Aelin "Herhalde bir fikrin vardır?" diye sordu.

Rowan "Görünüşü sana tanıdık gelmiyor mu?" dedi.

Aelin "Bana benziyor," diye yanıt verdi.

"Evet ama..." Rowan iç çekti. "Babasıyla tanıştın. Birkaç hafta önce. Babası Gavriel."

Aedion çıplak göğüslü savaşçıya bakarken geceleyin yaraları fazla gerilip, zorlanmıştı ve şimdi halüsinasyon görüyordu.

Prensin sözleri Aedion'ın zihnine iyice işledi. Öylece gözlerini Rowan'a dikmeye devam etti. Kadim Dil'de yazılmış, ürkütücü bir dövme Rowan'ın yüzünün yanından inip boynuna, omzuna ve kaslı koluna uzanıyordu. Çoğu insan o dövmeyi görünce ardına bakmadan kaçardı.

Aedion zamanında birçok savaşçı görmüşse de bu Fey erkeği bir savaşçıydı; sözcüğün ete kemiğe bürünmüş hali gibi.

Gabriel gibi. Ya da efsanelerde anlatıldığı kadarıyla onun gibi.

Rowan'ın dostu Gavriel onun takımının bir üyesiydi. Diğer formu dağ aslanıydı.

Aelin "Bana sordu," diye mırıldandı. "Bana yaşımı sordu. On dokuz yaşında olduğumu söylediğimde rahat bir nefes almıştı sanki."

Belli ki on dokuz Gavriel'ın kızı olmak için fazla küçük bir yaştı. Her ne kadar Aelin zamanında Gavriel'ın birlikte olduğu kadına çok benzese de. Aedion annesini çok da iyi anımsamıyordu; son anılarında son nefesini veren zayıf, soluk bir yüz vardı. Annesi taşıdığı hastalığı iyileştirebilecek Fey şifacılarını istememişti. Fakat Aedion annesinin bir zamanlar tıpkı Aelin'a ve onun annesi Evalin'e benzediğini işitmişti.

Aedion boğuk bir sesle "Aslan babam mı?" diye sordu.

Rowan başını salladı.

"Biliyor mu?"

"Bahse girerim Gavriel, Aelin'i ilk gördüğünde annenden doğan çocuğun o olabileceğini düşünmüştü. Muhtemelen haberi yoktur. Tabii Aelin'i gördükten sonra araştırmaya başlamadıysa."

Aedion'ın annesi –Evalin hariç– kimseye Aedion'ın babasının kim olduğunu söylememişti. Ölüm döşeğinde bile bu bilgiyi kendisine saklamıştı. Fey şifacılarını da bu yüzden reddetmişti.

Çünkü şifacılar Aedion'ı tanıyabilirdi... Gavriel bir çocuğu olduğunu öğrenirse... Maeve haberi alırsa...

Eski bir sızı Aedion'ın içini sardı. Annesi onun güvende olmasını sağlamıştı. Maeve'in eline düşmesin diye *ölümü göze almıştı.*

Sıcak parmaklar Aedion'ın eline dolanıp parmaklarını sıktı. Ancak o an Aedion bedeninin nasıl da soğuduğunun farkına vardı.

Aelin'ın gözlerinde –onların, annelerinin gözlerinde– yumuşak bir bakış vardı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi. "Kim olduğun, benim için ne ifade ettiğin, hiçbir şeyi değiştirmez."

Fakat değiştirmişti. Her şey değiştirmişti. Her şeyi açıklıyordu: Gücü, hızı, duyuları; Aedion'ın hep dizginlemek için mücadele verdiği yırtıcı içgüdülerini. Rhoe'nun eğitim sırasında ona neden o kadar yüklendiğini.

Çünkü Evalin, Aedion'ın babasının kim olduğunu biliyorsa; Rhoe kesinlikle biliyordu. Ve Fey erkekleri, hatta yarı Fey erkekleri bile ölümcüldü. Rhoe ve lordlarının ona daha küçükken aşıladıkları kontrol ve odaklanma becerisi olmasaydı... Biliyorlardı. Ve bu bilgiyi ondan saklamışlardı.

Günün birinde Aelin'a bir kan yeminiyle bağlanırsa...kendisi genç kalırken Aelin'ın yaşlanıp öleceği gerçeğini de.

Aelin başparmağıyla Aedion'ın elinin sırtını okşadı. Sonra Rowan'a doğru döndü. "Bunun Maeve açısından ne anlamı olur? Gavrel ona kan yeminiyle bağlı, Maeve onun oğlu üzerinde hak iddia edebilir mi?"

"Hem de nasıl," dedi Aedion. Maeve, Aedion'ı sahiplenmek isterse Aedion onun boğazını keserdi. Aedion'ın annesini Fey Kraliçesi'ne karşı beslediği korkusu *öldürmüştü*. Aedion bu gerçeği seziyordu.

Rowan "Bilmiyorum," dedi. "Öyle düşünse bile Aedion'ı senden çalması bir savaş nedeni olur."

Aelin "Bu bilgi bu odadan çıkmayacak," dedi. Sakindi. Hesaplar yapıyordu; çoktan planlarını şekillendirmeye, olasılıkları gözden geçirmeye başlamıştı. "Nihayetinde Gavriel'a yaklaşıp yaklaşmamak senin seçimin Aedion. Fakat zaten etrafımızda yeterince düşman var. Bir de Maeve'le savaşmaya gerek yok."

Fakat Aelin bunu yapacaktı. Aedion için savaşa gidecekti. Rowan bunu onun gözlerinden okuyordu.

Bunu fark edince neredeyse nefesi kesildi. Kara Kraliçe ve Ateş Getiren Mala'nın varisi çarpıştıklarında her iki tarafta nasıl kıyımlar yaşanacağını düşündü.

Aedion ancak "Aramızda kalacak," diyebildi. Rowan'ın onu süzüp tarttığını sezebiliyordu. Hırlamamak için kendisini tuttu. Aedion gözlerini yavaşça prensin gözlerine çevirdi.

O bakıştaki katıksız hâkimiyet yüze atılmış bir taş etkisi yaratıyordu.

Aedion gözlerini Rowan'ın gözlerinden ayırmadı. Geri adım atmayacak, boyun eğmeyecekti. *Boyun eğeceği* bir zaman da olacaktı; bir noktada, bir yerlerde. Muhtemelen Aedion şu kan yeminini içtiğinde.

Aelin, Rowan'a bakıp cık cık etti. "Şu alfa erkeği saçmalığını kesin. Bir kez yaptınız, yetti de arttı."

Rowan gözlerini bile kırpmıyordu. "Ben bir şey yapmıyorum," dedi. "Fakat prensin ağzında bir gülümseme belirdi. Aedion'a "*Beni yenebileceğini mi sanıyorsun küçük köpek?*" der gibiydi.

Aedion sırrıttı. *Ne zaman, nerede istersen prens.*

Aelin "Dayanılmazsınız," deyip Rowan'a şakacıktan bir dirsek attı. Rowan yerinden bir santim bile kımıldamadı. "*Cidden,* karşılaştığımız herkesle sidik mi yarıştıracaksın? Çünkü öyleyse bu şehirde bir blok ilerlememiz bir saatimizi alır. Şehir sakinlerinin de bu durumdan hoşnut olacaklarından şüpheliyim."

Aedion derin bir nefes alma isteğini bastırırken Rowan gözlerini ondan çevirip kraliçelerine hayretle baktı.

Aelin kollarını kavuşturup bekledi.

Rowan "Değişime alışmak zaman alır," dedi. Bu bir özür değildi. Fakat Aelin'ın anlattıklarına bakılırsa Rowan bu tarz şeylere kafa bile yormayan biriydi. Aelin'ın Rowan'ın küçük tavizi karşısında hayrete düştüğü belliydi.

Aedion sandalyesine yayılmaya çalışsa da kasları gergindi; kanı damarlarında hızla akıyordu. Bir anda prense "Aelin seni çağıracağından hiç bahsetmemişti," dedi.

"O sana hesap mı veriyor general?" Tehlikeli, sessiz bir soruydu bu. Aedion, Rowan gibi Fey erkeklerinin alçak sesle konuşmalarının genellikle şiddet ve ölümün yakın olduğu anlamına geldiğini biliyordu.

Aelin gözlerini devirdi. "Onun bunu kastetmediğini biliyorsun, bu yüzden kavga çıkarma seni mankafa."

Aedion kaskatı kesildi. Bir başkasının onun adına sesini yükseltmesine gerek yoktu. Aelin onu koruması gerektiğini, Rowan'ın daha üstün bir savaşçı olduğunu düşünüyorsa..

Rowan "Sana kan yeminiyle bağlıyım..." dedi. "Bu da pek çok anlama geliyor ki bunlardan biri de kuzenin bile olsa kimsenin seni sorgulamasının hoşuma gitmeyeceği."

Sözcükler Aedion'ın kafasının, kalbinin içinde yankılandı.

Kan yemini.

Aelin'ın beti benzi attı.

Aedion "O az önce ne dedi?" diye sordu.

Rowan, Aelin'a kan yeminiyle bağlanmıştı. *Aedion*'ın hakkı olan kan yeminiyle.

Aelin omuzlarını dikleştirip açıkça ve sakince "Ben Wendly'nden ayrılmadan önce Rowan kan yeminini içti," dedi.

Aedion'ın içinde bir aslan kükredi. "*Ne yaptı* dedin?"

Aelin yara izli avuçlarını gösterdi. "Bildiğim kadarıyla Aedion, sen krala sadakatle hizmet ediyordun. Bildiğim kadarıyla seni bir daha asla göremeyecektim."

Aedion *"Onun sana kan yeminiyle bağlanmasına izin mi verdin?"* diye haykırdı.

O gece, çatıda Aelin, Aedion'ın yüzüne karşı yalan söylemişti.

Aedion'ın kaçması gerekiyordu; kendisinden, bu daireden, bu lanet olası şehirden. Şömine rafının üzerindeki porselen heykelciklerden birine doğru atıldı. Bu kükremeyi içinden atmak için *bir şeyleri* parçalaması gerekiyordu.

Aelin parmağını gaddarca uzatıp Aedion'ın üzerine yürüdü. "Bir tek şeyi, *eşyamdan* bir parçayı bile kırarsan kırık parçaları lanet boğazından içeri tıkarım."

Bir emir... Kraliçeden generaline.

Aedion yere tükürse de itaat etti. Her şeyden önce de bu emre aldırış etmemesi çok daha değerli bir şeyin parçalanmasına neden olabileceği için.

Bu yüzden "Buna nasıl *cüret edersin*?" dedi. "Yemini ona içtirmeye nasıl cüret edersin?"

"Cüret ederim çünkü söz konusu *benim* kanım; cüret ederim çünkü o zamanlar benim için yok sayılırdın sen. Hem ikinizi seçebilecek olsam da kanımı ona verirdim. Çünkü o benim *carranam*'ım. Benim sorgusuz sualsiz sadakatimi kazandı."

Aedion kaskatı kesildi. "Peki ya *bizim* sorgusuz sualsiz sadakatimiz ne olacak? Bunu kazanmak için ne yaptın? Geri döndüğünden beri halkımızı kurtarmak adına ne yaptın? Bana kan yemininden bahsedecek miydin, yoksa o da sadece pek çok yalanından biri miydi?"

Aelin'ın çıkardığı son derece hayvansı hırıltı Aedion'a onun da damarlarında Fey kanı aktığını hatırlattı. "Git başka bir yerde öfke nöbeti geçir. İnsan gibi davranabilene dek de geri gelme. Ya da en azından yarı insan gibi."

Aelin'a okkalı, pis bir küfür savuran Aedion bu yaptığına hemen pişman oldu. Rowan onun üzerine öyle bir atıldı ki oturduğu sandalye devrildi. Fakat Aelin bir elini uzatınca prens durdu.

Bu kadar basit bir hareketle kudretli, ölümsüz savaşçıyı dizginlemişti.

Aedion soğuk bir kahkahayla güldü. Sonra Rowan'a erkeklerin ilk yumruğu atmalarına neden olan türde bir gülümsemeyle baktı.

Fakat Rowan sandalyesini düzeltip oturdu. Arkasına yaslandı. Aedion'a ölümcül darbeyi nerede indireceğini biliyormuş gibi.

Aelin kapıya işaret etti. "Çık git. Seni epeyce bir süre görmek istemiyorum."

İkisinin hisleri karşılıklıydı.

Aedion'ın tüm planları, uğruna çabaladığı her şey... Kan yemini olmazsa o sadece bir general olurdu; sadece Ashryver soyundan gelen topraksız bir prens.

Aedion uzun adımlarla ön kapıya gitti. Kapıyı öyle hızlı açtı ki az kalsın kapının menteşeleri sökülecekti.

Aelin onun arkasından seslenmedi.

29

Rowan Whitethorn bir süre yarı Fey prensin peşine takılıp Aelin'a ettiği küfürden dolayı onu lime lime doğrasa mı yoksa orada, yatak odası şöminesinin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyen kraliçesiyle mi kalsa diye düşündü. Rowan generalin neden öfkelendiğini – gerçekten– anlıyordu. O da olsa aynı hislere kapılırdı. Fakat bu yeterince iyi bir mazeret değildi. Hatta yakınından bile geçmiyordu.

Yumuşak yatağın kenarında oturan Rowan, Aelin'ın hareketlerini izledi.

Büyüsü olmasa bile Aelin canlı bir alev gibiydi. Yeni, kızıl saçlarıyla daha da... O duyguları öyle coşkun bir yaratık ki bazen Rowan sadece onu hayran gözlerle izleyebiliyordu.

Ve yüzü.

O tanrılar lanetleyesice yüz.

İkisi Wendlyn'deyken Rowan'ın Aelin'ın güzel olduğunu fark etmesi biraz zaman almıştı. Aslında gerçekten fark etmesi için aylar geçmesi gerekmişti. Bu son birkaç haftada ise Rowan o yüzü, özellikle de o ukala dudakları sıkça düşünür olmuştu.

Fakat Rowan onun ne denli çarpıcı bir güzelliği olduğunu Aelin kapüşonunu çıkarana dek hatırlamamıştı. Sonra yüzü onu afallatmıştı.

Ondan ayrı geçen haftalar Rowan'a onu Varese'de bir çatıda sarhoş ve perişan halde bulana dek ne tür bir hayat sürdüğü-

nü acımasızca hatırlatmıştı. Daha Aelin'ın gittiği gece kâbuslar başlamıştı; Lyria'nın kulaklarında çınlayan çığlıklarıyla uyanıp kendisini onlardan kurtardığında Rowan'ı neredeyse kusmanın eşiğine getiren rüyalar. Bu hatıra omurgasından aşağı bir soğuk dalgasının inmesine neden oldu. Fakat karşısındaki kraliçe o soğuğu bile yakıp yok ediyordu.

Aelin'ın şöminenin önündeki halıda iz bırakmasına az kalmıştı.

Nihayet Rowan "Az önce yaşanan, hanedanımızdan neler bekleyeceğimize dair bir işaretse..." dedi. Büyüsü sustuğundan beri üzerinden atamadığı titremelerden kurtulmak için parmaklarını esnetti. "Demek ki bir an olsun canımız sıkılmayacak."

Aelin onu başından savmak istermişçesine öfkeli bir hareketle elini salladı. "Şimdi bana takılmanın sırası değil." Elini yüzünde gezdirip ofladı.

Rowan bekledi. Aelin'ın sözcükleri toparlamaya çalıştığının farkındaydı. Onun bedeninin her çizgisine işleyen acı ve kederden nefret ediyordu. Onu bir daha öyle görmemek için ruhunu karanlık tanrıya bile satardı.

Aelin oymalı karyola direğine yaklaşıp "Ne zaman arkamı dönsem," dedi, "onların mahvına sadece bir hamle ya da bir söz uzakmışım gibi geliyor bana. İnsanların hayatları –*senin* hayatın– bana bağlı. Hataya yer yok."

Aelin'ı ağır ağır ezen o yük yine oradaydı işte. Ona getirdiği haberin –ondan aldığı ilk emre itaat etmemesinin nedeninin– o yükü daha da ağırlaştıracağını bilmek Rowan'ı kahrediyordu.

Aelin'a gerçeklerden başka bir şey sunamazdı. "Hatalar yapacaksın. Kararlar alacak ve bazen o seçimlerinden dolayı pişman olacaksın. Bazen doğru bir seçenek olmayacak. Sadece birçok kötü seçenekten birinde karar kılman gerekecek. Sana bunu başarabileceğini söylememe gerek yok; başarabileceğini biliyorsun. Bunu yapabileceğini düşünmesem sana kan yeminiyle bağlanmazdım."

Aelin yatağa, Rowan'ın yanına geçti. Kokusu Rowan'ı okşuyordu. Yasemin, limon otu ve çıtırdayan közler. Zarif, kadınsı ve son derece vahşi. Sıcak, kararlı... ve yılmaz, Rowan'ın kraliçesi.

İkisinin paylaştığı zayıflık hariç: Aralarındaki bağ.

Zira bazen Rowan kâbuslarında kırbaç şaklamaları arasında Maeve'in kurnaz ve soğuk sesini işitiyordu. *Tüm dünya için bile mi Aelin? Ya Prens Rowan?*

Rowan bunu, Aelin'ın onun için Wyrd anahtarlarından birini teslim edeceğini düşünmemeye çalıştı. Bu bilgiyi zihnine öyle bir hapsetmişti ki sadece rüyalarında hapsedildiği yerden kaçabiliyordu. Ya da Rowan uyandığında soğuk bir yatakta uzanıp kilometrelerce ötedeki prensesini yanında bulamadığında.

Aelin başını iki yana salladı. "Yalnız olmak çok daha kolaydı."

"Biliyorum," dedi Rowan. Kolunu Aelin'ın omuzlarına dolayıp onu kendine çekme isteğini bastırdı. Bunun yerine etraflarını çeviren şehre kulak kabarttı.

Hâlâ kulakları ölümlülerin kulaklarından daha iyi işitse de artık rüzgâr sırlarını ona fısıldamıyordu. Artık Rowan rüzgârın onu kendisine çektiğini hissetmiyordu. Ayrıca Fey bedenine hapsolmuştu. Dönüşemiyordu... Bir kafese kapatılmış gibi. Huzursuz. Aelin'ın apartmanını gelecek düşman saldırılarına karşı koruyamaması da cabasıydı.

Kendisine büsbütün güçsüz de olmadığını anımsattı. Tepeden tırnağa demirle kaplıyken bile can alabilmişti. Bu dairenin güvenliğini sağlayabilirdi... Eski yöntemlerle. Sadece biraz...dengesi şaşmıştı. *Hem de dengesinin şaşmasının Aelin'ın canına mal olabileceği bir dönemde.*

Bir süre orada sessizce oturdular.

Aelin "Ona korkunç şeyler söyledim," dedi.

Rowan ağzından çıkan hırlamaya engel olamadan "Meraklanma," diye yanıt verdi. "O da sana bir o kadar korkunç laflar etti. İkiniz de eşit derecede öfkelisiniz."

Aelin nefesle karışık bir kıkırtı çıkardı. "Bana kaleden bahset; yeniden inşasına yardımcı olmak için gittiğinde ne halde olduğundan."

Rowan kendisinden isteneni yaptı. Ta ki bütün gece bahsetmediği konuya varana dek.

Aelin, Rowan'ın gözlerine kararlı bir ifadeyle baktı. Rowan,

Aelin'ın onun alfa erkeği saçmalıklarından şikayet etmesine rağmen kendisinin de safkan bir alfa olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordu.

Rowan derin bir nefes aldı. "Lorcan burada."

Aelin sırtını dikleştirdi. "Bu yüzden geldin."

Rowan başını salladı. Mesafeli davranmasının daha akıllıca bir hamle olmasının nedeni de buydu. Lorcan, Rowan ve Aelin'ın arasındaki bağı onlara karşı kullanmayı bilecek kadar kötü ve kurnazdı. "Mistward yakınlarında kokusunu aldım. Onu sahile kadar takip ettim. Bir gemiye bindi. Sonra bu akşam limana vardığımda izini yeniden buldum." Aelin'ın beti benzi kireç kesildi. Rowan "Onu bulmadan önce geride iz bırakmamak için gereken her şeyi yaptım."

Beş yüzyıldan yaşlı Lorcan, Fey diyarının en güçlü erkeği, ancak Rowan'ın dengiydi. Hep gerçek iki dost olmuşlardı. Birkaç hafta önce yaşanan olaylardan sonra ise Rowan'ın en büyük arzusu artık Aelin'i Valg prenslerinin elinde ölüme terk eden Lorcan'in boğazını kesmekti. Buna fırsatı olabilirdi de... Yakında.

Rowan "Seni kokunu alacak kadar iyi tanımıyor," diye devam etti. "Bahse girerim gemiye binmesinin nedeni beni peşinden sürüklemek ve benim izimi sürerek sana ulaşmaktı." Fakat Lorcan'in Aelin'ı Rowan, Wendlyn'deyken bulmasına göz yummaktan yeğdi bu.

Aelin yaratıcı bir küfür savurdu. "Herhalde Maeve, Lorcan'i dosdoğru üçüncü Wyrd anahtarına da götüreceğimizi düşünüyordur. Sence Maeve ona bizi öldürme emri vermiş midir? Anahtarı almak için ya da sonrasında?"

"Belki." Bu düşünce Rowan'ın içinde buz gibi bir öfkenin kabarmasına yetmişti. "Bunun olmasına izin vermem."

Aelin'ın ağzının bir kenarı kıvrıldı. "Sence Lorcan'in icabına bakabilir miyim?"

"Büyün olsaydı belki." Aelin'ın gözlerinde öfke dalgalandı. Rowan onu rahatsız eden başka bir şey olduğunu fark etti. "Fakat büyün olmadan, insan formundayken... daha kılıcını çekemeden ölürsün."

"Demek o kadar iyi ha," dedi Aelin.

Rowan başını ona yavaşça salladı.

Aelin onu suikastçı gözüyle süzdü. "Peki *sen* onun işini bitirebilir misin?"

"Bu çok yıkıcı olur. Riski göze alamam. Sana Sollemere hakkında söylediklerimi hatırlıyorsundur." Aelin'ın yüzü Rowan ve Lorcan'in iki yüzyıl önce Maeve'in isteğiyle ortadan kaldırdıkları şehrin isminin geçmesiyle gerildi. Rowan kendisine şehir sakinlerinin ne denli yoldan çıkmış be şeytani olduklarını söylerse söylesin içinde sonsuza dek kalacak bir lekeydi bu. "Büyümüz olmadan kimin kazanacağını kestirmek zor. Kimin kazanmayı daha fazla istediğine bakar."

Sonu gelmez, soğuk öfkesiyle ve bizzat Hellas'ın lütfü olan bir öldürme becerisiyle Lorcan yenilgiyi aklının ucundan bile geçirmezdi. Savaşlar, servet, dişiler... Lorcan her ne pahasına olursa olsun kazanırdı. Geçmişte olsa Rowan bu mücadelede Lorcan'in kazanmasına, sefil hayatını onun sonlandırmasına izin verebilirdi. Fakat şimdi... "Lorcan sana karşı bir hamle yaparsa ölür."

Aelin, Rowan'ın ağzından çıkan her sözcüğün içerdiği şiddete şaşmadı bile. Rowan'ın bir yanı –Aelin onun yanından ayrıldığından beri düğümlenen bir yanı– kendisini ateşlerin içinden dışarı atan bir tür vahşi hayvan gibi çözülüvermişti. Aelin başını yana eğdi. "Nereye saklanacağın hakkında bir fikrin var mı?"

"Yok. Yarın onun peşine takılacağım."

"Hayır," dedi Aelin. "Sen onun peşine düşmesen de Lorcan bizi kolayca bulur. Fakat beni takip ederek üçüncü anahtara ulaşacağını ve anahtarı Maeve'e götüreceğini umuyorsa, o zaman..." Rowan neredeyse Aelin'ın zihninin içinde dönen çarkları görebiliyordu. Aelin mırıldandı. "Bu konuyu yarın düşüneceğim. Sence Maeve'in amacı sadece anahtarı kullanmamı engellemek mi yoksa onu kendisi için kullanmak mı?"

"Yanıtı biliyorsun."

"Her ikisi de o zaman." Aelin iç çekti. "Soru şu: Maeve anahtarı bizi diğer iki anahtara ulaşmak için mi kullanmaya çalışacak

yoksa senin takımından bir başka kişiyi anahtarları bulması için görevlendirmiş midir?"

"Ümit edelim de başka kimseyi göndermemiş olsun."

"Gavriel, Aedion'ın oğlu olduğunu öğrenirse..." Aelin yatak odası kapısına baktı. Güzel yüz hatlarında suçluluk ve acı belirdi. "Hâlâ Maeve'e bağlı kalır mı, Aedion'a zarar verme hatta onu öldürme pahasına? Maeve'in Gavriel üzerindeki kontrolü o kadar güçlü mü?"

Az önce mutfak masasında oturanın kim olduğunu öğrenmek gerçek bir şok olmuştu. "Gavriel..." Rowan savaşçıyı yüzyıllar boyunca farklı sevgililerle görmüş, Maeve'in emriyle onlardan ayrıldığına şahit olmuştu. Gavriel'ın ölen adamlarının isimlerinin dövmelerini yaptırdığını da görmüştü. Ayrıca Rowan'ın takımında sadece Gavriel o gece Aelin'a Valg'lere karşı yardım etmişti.

Aelin esneyerek onun sözünü kesip "Şimdi yanıt verme," dedi. "Yatmaya gitmeliyiz."

Rowan daha ikisi daireye gelir gelmez her karışı gözden geçirmişse de elinden geldiğince rahat bir sesle "Nerede uyumalıyım?" diye sordu.

Aelin ikisinin arkasındaki yatağa eliyle hafifçe dokundu. "Eskiden olduğu gibi."

Rowan dişlerini sıktı. Bütün gece –haftalardır– bu anı beklemişti. "Kimsenin bunu konu etmeyeceği kalede değiliz artık."

"Ya ben burada benimle kalmanı istiyorsam?"

Rowan bu sözcüklerin, o yatakta olma fikrinin kafasına yatmasına izin vermedi. Bu düşünceleri bastırmak için çok çaba vermişti. "O halde kalacağım. Kanepede. Fakat diğerlerine burada kalışım hakkında açık olman gerek."

Korunması gereken birçok sınır vardı. Aelin, Rowan için yasak bölgeydi. Bir düzine farklı nedenden dolayı. Rowan bu durumla başa çıkabileceğini sansa da...

Yo, bununla baş edecekti. Baş etmenin bir yolunu bulacaktı. Çünkü o bir aptal değildi ve lanet olası özdenetimi vardı. Artık Lorcan, Rifthold'da onların izini sürüyor, Wyrd anahtarını arıyor-

ken Rowan'ın endişe etmesi gereken daha ciddi sorunlar vardı.

Aelin her zamanki hürmetsizliğiyle omuz silkti. "O halde kahvaltıda sana yaklaşımımın haysiyetli olduğuna dair bir kraliyet kararnamesi çıkarırım."

Rowan burnundan güldü. Aslında içinden söylemek gelmese de "Yüzbaşı da var," dedi.

Aelin sertçe "Ne olmuş ona?" diye sordu.

"Onun bu durumu nasıl yorumlayacağını düşünsene."

"Neden?" Aelin Chaol'dan bahsetmemek konusunda iyi iş çıkarmıştı.

Fakat o tek sözcük hayli öfke ve acı yüklü olduğundan Rowan kendisini tutamadı. "Bana neler olduğunu anlat."

Aelin, Rowan'ın gözlerine bakamadı. "Bana burada olanları – ben Wendlyn'deyken dostlarımın, onun ve Dorian'ın başına gelenlerin– benim suçum olduğunu söyledi. Bir canavar olduğumu da."

Bir an için kör edici, yakıcı, büyük bir öfke Rowan'ın içini doldurdu. Aelin'ın eline uzanma, yere bakan yüzüne dokunma arzusuydu bu. Fakat kendisini tuttu. Aelin "Sence..." dediğinde hâlâ Rowan'a bakmıyordu.

"Asla," dedi Rowan. "Asla Aelin."

Nihayet Aelin, Rowan'ın gözlerine baktı. Çok yaşlı, çok üzgün ve on dokuz yaşında olmaktan yorgun gözlerle. Ona kız diye seslenmek bir hata olmuştu. Bir de gerçekten Rowan'ın onun gerçekten ne kadar genç olduğunu unuttuğu anlar vardı. Karşısındaki kadın kendisinden üç kat yaşlı kişilerin belini bükecek yükleri omuzlamıştı. Rowan uzun köpek dişlerini ortaya çıkaracak yayvan bir sırıtışla "Sen canavarsan ben de canavarım," dedi.

Aelin hırıltılı bir kahkaha attı. Rowan'a öyle yakındı ki nefesi onun yüzünü ısıttı. "Yatakta yatıver işte," dedi Aelin. "Kanepeyi hazırlayacak halim yok hiç."

Rowan "Peki," dediğinde sebep belki Aelin'ın kahkahası, belki de gözlerini çevreleyen gümüş damlacıklardı. Konu Aelin olunca Rowan tam bir budalaya dönüyordu. Kendisini toplayıp "Fakat bu bir mesaj veriyor Aelin," dedi.

Aelin kaşlarını bu şekilde kaldırdığında alevler parlayacak demekti. Fakat hiç alev çıkmadı. İkisi de büyüden mahrum halde bedenlerine hapsolmuştu. Rowan duruma uyum sağlayacak, göğüs gerecekti.

"Ya?" diye mırladı Aelin. Rowan kendisini fırtınaya hazırladı. "Peki ya neymiş bu mesaj? Benim bir kaltak olduğum mu? Kendi odamın mahremiyetinde, *kendi* bedenimle ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez."

"Sence seninle aynı fikirde değil miyim?" Rowan'ın öfkesi ipini koparmıştı. Kimse onu birkaç sözcükle bu kadar kolayca, bu kadar derinden kızdıramamıştı. "Fakat *artık işler farklı* Aelin. Sen diyarın kraliçesisin. Yaptıklarımızın dışarıdan nasıl algılandığını, bu durumu uygunsuz bulacak insanlarla ilişkilerimize etkisini hesaba katmak zorundayız. Bunun senin güvenliğin için olduğunu açıklamak..."

"Hadi ama! Güvenliğim mi? Lorcan, kral ya da bana diş bileyen birilerinin gecenin bir yarısında pencereden içeri gizlice gireceğini mi düşünüyorsun? Ben kendimi *koruyabilirim*, biliyorsun ya."

"Gökteki tanrılar adına, kendini koruyabileceğini biliyorum." Rowan bundan asla şüphe etmemişti.

Aelin'ın burun delikleri şişti. "Bugüne kadarki en aptalca kavgalarımdan biri bu. Sebebin de *senin* aptallığın olduğunu eklemeliyim." Aelin uzun adımlarla dolabına doğru yürüdü. Öfkeyle "Gir şu yatağa," dediğinde kalçaları sanki her kelimeyi vurgulamak için iki yana oynadı.

Rowan gergince nefes verirken Aelin ve o kalçalar dolabın içinde kayboldu.

Sınırlar. Çizgiler. Yasak bölge.

Rowan kendisine bunların en sevdiği yeni sözcükler olduğunu anımsatarak Aelin'ın nefesini hâlâ yanağında hissetmesine rağmen ipek yatak örtülerine bakıp yüzünü buruşturdu.

Aelin yatak odası kapısının kapandığını işitti. Sonra da Rowan onun için bıraktığı banyo malzemeleriyle temizlenirken akan suyun sesini.

Bir canavar değildi... Rowan oradayken Aelin yaptıklarından, gücünden dolayı bir canavar değildi. Aelin tanrılara biraz olsun merhamet edip ona uygun, ona denk, ona gözlerinde korkuyla bakmayacak bir dost bahşettikleri için her lanet gün şükredecekti. Neler olmuşsa olmuştu. Bunun için hep minnettar olacaktı.

Fakat...*uygunsuz.*

Uygunsuzdu, evet.

Rowan onun ne denli uygunsuz davranabileceğini bilmiyordu bile.

Aelin meşe şifonyerin en üst çekmecesini açtı. Yüzünde ağır ağır bir gülümseme belirdi.

Aelin banyoya yürürken Rowan yatağa girmişti. Aelin onun yatakta sırtını hızla doğrulttuğunu görmekten çok işitmişti. Rowan "*Bu* da nesi?" diye bağırdığında döşek gıcırdadı.

Aelin banyoya doğru ilerlemeye devam etti. Pembe, ince, *çok* kısa, dantel geceliğine bakmadığı gibi giysisi için özür dilemeye de yanaşmadı. Yüzünü yıkayıp temizledikten sonra yatak odasına girdi. Rowan yattığı yerde sırtını dikleştirmiş, ellerini çıplak göğsünde kavuşturmuştu. "Altını giymeyi unutmuşsun," dedi.

Aelin sadece odadaki mumları nefesiyle bir bir söndürdü. Bu sırada Rowan'ın gözleri hep üzerindeydi. "Altı yok," dedi Aelin. Yatağın kendi tarafındaki örtüleri yana attı. Yatağın kendi tarafındaki örtüleri yana attı. "Hava *çok* sıcak oldu. Ben de uykumda terlemekten nefret ederim. Hem senin de bir ocaktan farkın yok. Bu yüzden ya bununla ya da çıplak uyurum. Rahatsız olduysan küvette yatabilirsin."

Rowan'ın homurtusu odayı titretti. "Anlaşıldı."

"Hım." Aelin yatağa, Rowan'ın yanına uzandı. Onunla arasına uygun, *edepli* bir mesafe koyarak.

Aelin yerine yerleşirken kısa bir süre için çarşafların hışırtısından başka bir ses çıkmadı.

Rowan hissiz bir sesle "Birkaç noktayı daha mürekkeple doldurmam gerek," dedi.

Aelin karanlıkta Rowan'ın yüzünü güçbela görüyordu. "Ne?"

Rowan tavana bakıp "Dövmen," dedi. "Bir ara doldurmam gereken birkaç nokta var."

Tabii. Rowan diğer erkekler gibi değildi; hem de hiç. Aelin'ın onu sarsmak, ona sataşmak için yapabileceği çok az şey vardı. Çıplak bir beden onun için çıplak bir bedendi işte. Özellikle de onun bedeni.

"Peki," dedi Aelin. Sırtını Rowan'a çevirdi.

Bir kez daha sessiz kaldılar. Sonra Rowan "Seni hiç...bu tür giysilerle görmemiştim," dedi.

Aelin sırtüstü döndü. "Doranelle'deki dişilerin hiç edepsizce kıyafetleri yok mu yani? Ya da dünyanın başka yerlerindeki kadınların?"

Rowan'ın gözleri karanlıktaki bir hayvanın gözleri gibi parladı. Ormanla iç içe yaşayan bir Fey olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. "Ben diğer dişilerle beraberken üzerlerinde gecelikler pek olmazdı."

"Ne tür giysiler giyerlerdi?"

"Genellikle hiçbir şey."

Aelin cık cık edip gözünün önünde canlanan görüntüyü zihninden attı. "Bu baharda Remelle'le tanışmanın zevkine erişmiş biri olarak *onun* senin yanında bir şeyler giymediğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Rowan gözlerini bir kez daha tavana çevirdi. "Konumuz bu değil."

Aelin kıkırdadı. Aelin: Bir, Rowan: Sıfır.

Rowan "Bütün geceliklerin böyle mi?" diye sorduğunda Aelin hâlâ gülümsüyordu.

"Belli ki geceliklerim seni çok meraklandırmış prens. Diğerleri ne der? Belki de duruma açıklık getirmek için bir kraliyet kararnamesi çıkarmalıyım." Rowan homurdanırken Aelin'ın yastığa yaslı yüzü sırıttı. "Evet, başka geceliklerim de var, merak etme. Lorcan beni uykumda öldürecek olursa iyi görünmeyi tercih ederim."

"Ölürken bile kibirli."

Aelin, Lorcan'e ve Maeve'in ne istiyor olabileceğine dair düşün-

celeri bir kenara atıp "Giymemi istediğin belli bir renk var mı?" diye sordu. "Madem seni utandıracağım en azından hoşuna gidecek bir şeyle yapayım bunu."

"Tam bir felaketsin."

Aelin yine güldü. Kendisini haftalardır olmadığı kadar neşeli tasasız hissediyordu. Rowan'dan aldığı haberlere rağmen. Tam o geceki sohbetlerinin sona erdiğini düşündüğü sırada yatağın diğer yanından Rowan'ın gür sesi geldi. "Altın rengi. Sarı değil... Gerçek, metalik altın."

Aelin yastığına doğru "Maalesef," dedi. "Öyle dikkat çekici renklerde giysilerim olmaz benim."

Aelin uykuya dalarken Rowan'ın gülümsediğini neredeyse hissedebiliyordu.

Otuz dakika sonra Rowan hâlâ tavana bakıyordu. Damarlarındaki, özdenetimini ağır ağır parçalayan kükremeyi dişlerini sıkarak yatıştırdı.

O tanrılar lanetleyesice gecelik.

Lanet olsun.

Rowan'ın başı feci, sonu gelmez bir derde girmişti.

Rowan uyuyordu; devasa bedeninin yarısı örtülerle kaplıydı. Dantelli perdelerden içeri şafağın ışığı sızıyordu. Sessizce doğrulan Aelin ona dil çıkarıp soluk mavi, ipek sabalığını giydi. Boyası şimdiden kaçmaya başlayan kızıl saçlarını başının üzerinde topuz yaptı. Sonra mutfağa yürüdü.

Gölge Pazar küle dönene dek o zavallı tüccar Aelin'ın durmadan satın aldığı boyalar sayesinde küçük bir servet edinmişti. Aelin satıcıyı yeniden bulması gerekeceğini düşünerek yüzünü ekşitti; kadın alevlerden kurtulacak bir tipe benziyordu. Kaybettiği mallarının bedelini telafi etmek için şimdi zaten gereğinden pahalı boyalara iki üç kat fiyat biçecekti. Lorcan, Aelin'ın izini sadece kokusunu alarak sürebileceğinden Aelin'ın saç rengini değiştirmesinin onun üzerinde hiç etkisi olmayacaktı. Öte yandan kralın muhafızının da

onun peşinde olduğu düşünüldüğünde... *Of,* hayatının dönüştüğü devasa bok çukuru üzerine düşünmek için henüz çok erkendi.

Uyku mahmuru Aelin daha çok kas hafızasını kullanarak çay hazırladı. Tost yapmaya giriştiğinde soğutma kutusunda yumurta bırakmış olmalarını diledi. Bırakmışlardı. Domuz pastırması da bulunca sevindi. Yiyeceklerin bu eve girmesiyle kaybolması bir oluyordu.

Domuzların en büyüklerinden biri ölümsüzler kadar sessiz adımlarla yaklaştı. Kucağı yiyeceklerle dolu Aelin bir kalça hareketiyle buz kutusunu kapatırken kendisini hazırladı.

Aelin ocağın yanındaki küçük tezgâha gidip kâseleri ve kapları indirirken Aedion onu temkinli gözlerle süzdü. "Bir yerlerde mantar olacaktı," dedi.

"Güzel. O halde o mantarları temizleyip kesebilirsin. Soğan doğrama işi de sana ait."

"Dün gecenin cezası mı bu?"

Aelin yumurtaları bir bir kâsenin içine kırdı. "Sence uygun bir cezaysa, tabii."

"Gecenin köründe kahvaltı hazırlayarak da kendini mi cezalandırıyorsun?"

"Kahvaltı hazırlıyorum çünkü senin yiyecekleri yakıp bütün evi kokutmandan bıktım."

Aedion sessizce güldü. Soğanları dilimlemek için Aelin'ın yanına geldi.

"Dışarıya çıktığından beri çatıdaydın, değil mi?" Aelin ocağın üzerindeki raftan demir bir tava aldı. Tavayı ocağın brülörlerinden birinin üzerine koyup siyah yüzeyine kalın bir parça tereyağı dilimledi.

"Beni dairenden kovsan da depodan kovmadın, ben de bir işe yarayıp nöbetçilik edeyim dedim." Emirleri dolambaçlı Eski Usuller tarzı çarpıtma şekliydi bu. Aelin Eski Usuller'de kraliçelerin adabımuaşereti hakkında neler dendiğini merak ediyordu.

Tahta bir kaşık alıp eriyen tereyağını biraz karıştırdı. "İkimiz de feci asabiyiz. Söylediklerimde samimi olmadığımı biliyorsun. Şu sadakat konusunda. Sana yarı insan dememde de. Bunların

hiçbirinin benim için önemi olmadığını biliyorsun." Gavriel'ın oğlu; kutsal tanrılar adına. Fakat Aedion konuyu kendisi açana dek çenesini kapalı tutacaktı.

"Aelin, sana söylediklerimden utanıyorum."

"Eh, al benden de o kadar. Bu yüzden konuyu kapatalım." Aelin gözlerini tereyağından ayırmadan yumurtaları çırptı. "Be-ben anlıyorum Aedion. Kan yeminine dair hislerini gerçekten anlıyorum. Bunun senin için ne ifade ettiğini biliyordum. Sana söylememekle hata ettim. Normalde bu tarz itiraflarda bulunmam. Fakat... Sana söylemem gerekirdi. Üzgünüm."

Aedion soğanları kokladı; usta işi doğrayışları kesme tahtasının bir ucunda düzenli bir soğan yığını bırakmıştı. Sonra küçük, kahverengi mantarlara geçti. "O yemin benim için her şeyden önemliydi. Ren'le çocukken bu yüzden birbirimizin boğazına sarılırdık. Yemini benim içmeme kesin gözüyle bakıldığından babası benden nefret ederdi."

Aelin soğanları Aedion'dan alıp tereyağının içine attı. Cızırtılar mutfağa yayıldı. "Yemini içemeyeceğini söyleyen bir yasa yok, biliyorsun. Maeve'in sarayında ona kan yeminiyle bağlanan birçok kişi var." Şu an Aelin'ın hayatını cehenneme çeviren kişiler. "Yemini içebilirsin. Ren de öyle. Tabii bunu yapmak istiyorsan. Fakat... İstemezsen de buna bozulmam."

"Terrasen'de yemini sadece tek kişi içerdi."

Aelin soğanları karıştırdı. "Her şey değişir. Yeni saray meclisine yeni gelenekler. İstiyorsan şimdi bile yemin edebilirsin."

Aedion mantarlarla işini bitirince bıçağı bırakıp tezgâha yaslandı. "Şimdi olmaz. Taç giydiğini görene dek olmaz. Bir kalabalığın karşısında, dünyanın gözleri önünde olana dek olmaz."

Aelin mantarları tavaya attı. "Benden de gösteriş düşkünüsün."

Aedion burnundan güldü. "Yumurtaları çabuk pişir. Açlıktan öleceğim."

"Pastırmayı hazırla yoksa sana yumurta filan yok."

Aedion elini daha çabuk tutamazdı.

30

Taş şatonun çok aşağılarında içindeki iblisin ziyaret etmekten hoşlandığı bir oda vardı.

İblis prens ara sıra onun dışarı çıkmasına bile izin veriyordu. Bir zamanlar belki de onun olan gözlerle bakmasına.

Sonsuz bir geceye bürünmüş bir odaydı burası. Belki de karanlığın kaynağı iblisti.

Fakat onlar görebiliyorlardı; onlar karanlıkta hep görebilmişlerdi. İblis prensin geldiği yerde çok az ışık olduğundan gölgelerin arasında avlanmayı öğrenmişlerdi.

Odada zarif bir kavisle dizilmiş kaideler vardı. Her birinin tepesinde siyah birer yastık. Her yastığın tepesinde birer taç vardı.

Orada ganimetler gibi tutulmuşlardı; karanlıkta. Onun gibi.

Gizli bir oda.

Prens odanın ortasında dikilmiş taçlara göz gezdiriyordu.

İblis onun bedenini tamamen kontrol altına almıştı. O gözleri tanıdık gelen kadın onu öldürmeyi başaramayınca iblisin bunu yapmasına izin vermişti.

İblisin odadan çıkmasını bekledi. Fakat iblis prens odadan çıkmayıp konuştu. Yıldızların arasından gelen tıslayan, soğuk, ona –sadece ona yönelik– bir ses.

Fethedilmiş ulusların taçları, dedi prens. *Yakında bunlara yenileri eklenecek. Belki diğer dünyaların da taçları.*

Bunlar onun umurunda değildi.

Umursamalısın... Biz diyarları paramparça ederken bundan keyif alacaksın.

Geri kaçtı, karanlığın iblis prensin onu bulamayacağı kuytu bir köşesine gerilemeye çalıştı.

İblis güldü. *Omurgasız insan. O kadının kellesini kaybetmesine şaşmamak gerek.*

Sesi susturmaya çalıştı.

Çabaladı.

O kadın keşke onu öldürseydi.

31

Manon bir hışımla Perrington'ın devasa savaş çadırına girdi. Çadırın ağır, bez kapısını öyle sertçe yana itti ki demir tırnakları kumaşı delip geçti. "On Üçler'im neden Sarıbacak cadılar meclisine erişemiyor? Açıklayın. *Hemen.*"

Son sözcüğün ağzından çıkmasıyla Manon donakaldı.

Loş çadırın ortasında dikilen dük ona doğru döndü; yüzü karanlıkta kalıyordu. Ürperen Manon'ın dükün yüzünün biraz korkutucu olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. *"Çık dışarı,"* dedi dük; gözleri iki kor gibi yanıyordu.

Fakat Manon'ın dikkati dükün önünde dikilen şeye –kişiye– odaklanmıştı.

Dük üzerine yürüse de Manon öne çıktı.

Siyah, saydam elbisesi dokunmuş geceyi andıran Kaltain'in karşısında diz çöken ve titreyen bir asker vardı. Kaltain'in soluk eli askerin çarpılmış yüzüne uzanmıştı.

Ve Kaltain'in bedeninin çevresinde uğursuz, siyah bir ateş halesi yanıyordu.

"Bu da nesi?" diye sordu Manon.

"Dışarı," diye bağırdı dük. Sonra Manon'ın koluna doğru atılma cüretini gösterdi. Manon demir tırnaklarını savurup düke bakmadan onun yanından geçti. Gözleri, bedeninin her gözeneği siyah saçlı kadına sabitlenmişti.

Genç asker –Perrington'ınkilerden biri– siyah ateşin siyah sarmaşıkları

Kaltain'in parmak uçlarından akıp teni üzerinde hiç iz bırakmadan gezinirken sessizce hıçkırıyordu. İnsan acı dolu, gri gözlerini Manon'a doğru çevirdi. *Lütfen,* diye mırıldandı.

Dük bir kez daha Manon'ın üzerine atıldı. Manon onun yanından geçip gitti. "Açıkla bu durumu."

"Emirleri sen vermiyorsun uçuş lideri," diye çıkıştı dük. "Şimdi çık dışarı."

Manon bir kez daha "Bu da ne?" dedi.

Dük bir kez daha Manon'ın üzerine atılsa da ipeksi bir kadın sesi "Gölgeateşi," diye fısıldadı.

Perrington donakaldı. Kadının konuşmasına şaşırmış gibi.

"Bu gölgeateşi nereden geliyor?" diye sordu Manon. Kadın çok ufak tefek, çok zayıftı. Elbisesi örümcek ağları ve gölgelerden ibaretti. Dağ kampı Manon'a göre bile soğuktu. Kaltain pelerin takmayı istememiş miydi yoksa bu onların umurunda bile değil miydi? Ya da belki bu ateş varken... belki de pelerine ihtiyacı bile yoktu.

Kaltain ölü, boş fakat gaddar bir sesle "Benden," dedi. "Zaten hep oradaydı. Uyku halinde. Şimdi uyandı. Yeni baştan şekillendi."

"Ne işe yarıyor?" diye sordu Manon. Dük genç kadını gözlemlemeyi bıraktı. Bir tür bulmaca çözüyormuş gibi. Bir başka şey bekliyormuş gibi.

Kaltain süslü, kırmızı halının üzerinde titreyen askere hafifçe gülümsedi. Askerin sarımsı kahverengi saçları tepesinde kısık bir ışık yayan fenerin ışığında parıldıyordu. Kaltain zarif parmaklarını kıvırıp "İşte bu işe," dedi.

Gölgeateşi Kaltain'in elinden çıkıp askeri ikinci bir ten gibi sardı.

Asker sessiz bir çığlıkla ağzını açtı; titreyerek, debelenerek başını çadırın tavanına doğru çevirdi ve sessizce, kulakların işitemeyeceği, büyük bir acıyla hıçkırdı.

Fakat teninde hiç yanık yoktu. Gölge ateşi sadece acı getiriyormuş, bedeni yandığına inandırıyormuş gibi.

Manon gözlerini halının üzerinde spazmlar geçiren adamdan ayırmadı. Adamın gözlerinden, burnundan ve kulaklarından kan sızıyordu. Kaltain, düke sessizce "Neden ona işkence ediyorsun?" diye sordu. "Bir asi casusu mu o?"

Şimdi dük, Kaltain'e yaklaşıp onun güzel ve ifadesiz yüzüne baktı. Kaltain'in gözleri büyülenmişçesine genç adama kilitlenmişti. Tekrar konuştu. "Hayır. Sadece basit bir adam." Sesinin tonu değişmediği gibi yüzünde empatiye dair bir işaret yoktu.

Dükün "Yeter," demesiyle Kaltain'in elindeki ateş kayboldu. Genç adam halıya yığılıp kaldı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyor, ağlıyordu. Dük çadırın arkasındaki perdelere işaret etti. Belli ki orası çadırın uykuya ayrılan kısmıydı. "Yat."

Kaltain bir oyuncak bebek, bir hayalet gibi döndü; o gece yarısı rengindeki elbise onunla beraber döndü. Kaltain uzun adımlarla ağır, kırmızı perdelere doğru yürüdü. Perdelerin arasından sisten ibaretmiş gibi geçti.

Dük genç adamın yanına gidip karşısında yere çöktü. Esir başını kaldırdı. Yüzünde kan ve gözyaşı birbirine karışmıştı. Gözleri Manon'ın gözleriyle buluşan dük her iki elini askerin yüzünün iki yanına yerleştirdi.

Sonra onun boynunu kırdı.

Ölümcül çatırtı Manon'ın bedeninde bir arpın tıngırtısı gibi titreşti. Normalde bu sahne karşısında kıkırdardı.

Fakat kısa bir an için ellerinde ılık, yapışkan, mavi kanı ve sıkıca kavrayıp Crochan'ın boğazına doğru savurduğu bıçağının avucundaki kabzasını hissetti.

Asker halıya yığılıp kalırken dük doğruldu. "İstediğin nedir Siyahgaga?"

Corchan'ın ölümü gibi bu da bir uyarıydı. Çeneni kapalı tut.

Fakat Manon büyükannesine mektup göndermeyi planlıyordu. Ona olup biten her şeyi anlatmayı: Bu olayı ve Sarıbacak cadılar meclisinden hisarın altındaki odaya girdiğinden beri hiç haber

alınmadığını. Cadı Ana buraya uçacak ve omurgaları doğramaya başlayacaktı.

"Sarıbacak meclisiyle görüşmemizin neden yasaklandığını bilmek istiyorum. Benim yetki alanımdalar. Dolayısıyla onları görme hakkım var."

"Başarılı oldu; bilmen gereken bundan ibaret."

"Hemen muhafızlarına bana ve emrimdekilere giriş izni vermelerini söyleyeceksin." Onlarca muhafız Manon'ın yolunu kesmişti; onları öldürmek gibi bir şansı da olmayan Manon'ın içeri girmesi mümkün olmamıştı.

"Emirlerime aldırış etmemeyi tercih ediyorsun. Ben neden senin emirlerine itaat edeyim uçuş lideri?"

"Hepsini *çiftleştirme* deneyleri için bir yere kapatırsan o ejderhaları sürecek lanet olası bir ordun olmayacak."

Onlar savaşçıydı; onlar Demirdiş cadılarıydı. Çiftleştirilecek hayvanlar değil. Üzerlerinde deneyler yapılamazdı. Büyükannesi dükü gebertecekti.

Dük omuz silkmekle yetindi. "Sana Karagagalar'ı istediğimi söylemiştim. Onları bana vermeyi reddettin."

"Ceza mı bu?" Sözcükler Manon'ın ağzından çıkıvermişti. Ne de olsa Sarıbacaklar hâlâ Demirdişler'di. Hâlâ onun emri altındaydılar.

"Yo, hayır. Hiç de değil. Fakat emirlerime tekrar itaatsizlik edersen, bir dahaki sefere ceza alabilirisin." Dük başını yana eğdi. Işık siyah gözlerini yaldızladı. "Biliyorsun ya, Valglerin arasında prensler var. Güçlü, kurnaz prensler. İnsanları sinek gibi duvara yapıştırabilecek güçteler. Kendilerini türünüze karşı sınamak için çok hevesliler. Belki kışlanı ziyaret ederler. Bakalım geceden kim canlı çıkacak. Daha zayıf cadıları budamanın iyi bir yolu olur bu. Ordumda zayıf asker istemiyorum, sayımız azalacak da olsa."

Bir süre Manon'ın kafasının içinde bir sessizlik kükredi. Bir tehdit.

Bu *insandan* gelen bir tehdit, onun varlığının sadece küçük bir kısmı kadar yaşamış olan bu adamdan, bu ölümlü *hayvandan*...

Dikkatli ol, dedi kafasının içindeki bir ses. *Kurnazca hareket et.*

Böylece Manon kendisini uysalca başını sallamaya zorladı. Sonra "Peki diğer... faaliyetleriniz neler?" diye sordu. "Bu vadiyi çevreleyen dağların altında neler oluyor?"

Dük, Manon'ı süzdü. Manon gözlerini onun gözlerine dikti. O gözlerdeki karanlığın her santimetresine. Ve o gözlerin içinde bu dünyada yeri olmayan bir şeyin yılan gibi süründüğünü fark etti. Nihayet dük "O dağların altında ne üretildiğini ve neyin dövüp işlendiğini bilmek istemezsin Karagaga. Gözcülerini oraya göndermeye zahmet etme. Bunu yaparsan bir daha günışığını görmezler. Kendini uyarılmış kabul et."

İnsan solucan Gölgeler'in ne denli yetenekli olduğundan habersizdi. Fakat Manon'ın onu düzeltecek hali yoktu. Gölgeler'in bu özelliği bir gün işine yarayabilecekken bunu yapmayacaktı. Yine de Sarıbacaklar ve birliğin geri kalanıyla uğraşması gerekirken o dağların içinde neler olup bittiği onu ilgilendirmezdi. Manon çenesiyle ölü askere işaret etti. "Bu gölgeateşini ne için kullanmayı planlıyorsunuz? İşkence mi?"

Bir soru daha öfkeli bir bakışla karşılık buldu. Dük gergince "Henüz karar vermedim. Şimdilik bu şekilde denemeler yapacak. Belki sonra düşmanlarımızın ordularını yakıp kavurmayı öğrenir."

Yanık izi bırakmayan bir alev; binlerce askerin üzerine salınacak alevler. Tuhaf da olsa görkemli olurdu bu. "Peki düşmanların orduları toplanıyor mu? Bu gölgeateşini onların üzerinde kullanacak mısınız?"

Dük bir kez daha başını yana eğdi. Yüzündeki yara izleri loş fener ışığında iyice belirginleşmişti. "Demek büyükannen sana söylememiş?"

"Neyi?" diye sordu Manon.

Dük odanın perdeleri çekili tarafına doğru yürüdü. "Benim için, senin için yaptığı silahları."

"Hangi silahlar?" Manon taktiksel bir sessizliğe bürünme gereği görmemişti.

Dük gözden kaybolurken Manon'a gülümsemekle yetindi. Perdelerin sallanmasıyla kürklerle kaplı, alçak bir yatakta yatan Kaltain'in bedeni belirdi. İnce, solgun kolları iki yanından sarkıyor, gözleri açılsa da belli ki görmüyordu. Bir kabuktu o. Bir silah.

İki silah... Kaltain ve büyükannesinin yaptığı silah her ne ise o.

Cadı Ana'nın Beyaz Diş Dağları'nda diğer baş cadılarla kalmasının nedeni buydu.

Üçü bilgilerini, bilgeliklerini ve zalimliklerini ölümlü ordularına karşı kullanılacak bir silah geliştirmek için kullanırlarsa...

Halının üzerindeki ölü insana bir kez daha bakan Manon'ın omurgasından aşağı bir ürperti indi.

Bu silah her ne ise, üç Baş Cadı her ne ürettilerse...

İnsanların ona karşı hiçbir şansı olmazdı.

"Hepinizden haberi diğer cadı meclislerine yaymanızı istiyorum. Gözcülerin kışla girişlerinde sürekli nöbet tutmasını istiyorum. Üç saatlik nöbet değişimleriyle; daha uzun süre değil... kimsenin yorgunluktan bayılıp düşmanın içeri sızmasına neden olmasını istemeyiz Cadı Ana'ya şimdiden bir mektup gönderdim."

Elide kuş yuvasında bir titremeyle uyandı. Bedeni ısınmış ve dinlenmişti. Nefes almaya cesaret edemedi. Ortalık hâlâ karanlık olsa da ay ışığı kaybolmuş, şafak hâlâ uzaktı. Karanlıkta kar beyazı saçların ışıltısını, demir dişlerin ve tırnakların parıltılarını belli belirsiz seçebildi. *Ah, tanrılar adına.*

Sadece birkaç saat uyumaya yeltenmişti. En az dört saat uyumuş olmalıydı. Arkasında duran Abraxos kımıldamadı. Ejderhanın kanadı hâlâ Elide'a siper edilmiş halde duruyordu.

Asterin ve Manon'la karşılaştığından beri Elide için uyanık kaldığı ve uyuduğu her saat kâbusa dönüşmüştü. Günler geçtikten sonra tuhaf anlarda, korkunun gölgesi onu boğazından kavradığında nefesini tuttuğu olmuştu. Cadılar onunla uğraşmamışlardı bile. Kanının mavi aktığını iddia etmesine rağmen. Fakat Vernon da uğraşmamıştı.

Fakat o gece... Elide aksak adımlarla odasına giderken merdi-

ven karanlık ve sessizdi; Elide'ın yerde sürünen zincirlerine rağmen fazla sessiz. Kapısının başında tam bir sessizlik vardı. Toz akarları bile nefeslerini tutmuş gibiydi. Biri odadaydı. Onu bekliyordu.

Bu yüzden Eldie yürümeye devam etmişti; ayın aydınlattığı, amcasının ayak basmaya cesaret edemeyeceği kuş yuvasına kadar. On Üçler'in ejderhalarının bir kısmı yerde kıvrılmış yatarken, bir kısmı da uçurumun kenarındaki nöbet yerlerine tünemişti. Elide'ın solundaki Abraxos karın üstü uzandığı yerden onu izlemişti. Dipsiz çukurları andıran, kocaman açılmış gözleri hiç kırpılmamıştı. Elide ejderhanın nefesiyle midesinden gelen leşin kokusunu alacak kadar yaklaşınca "Bu gece uyuyacak bir yere ihtiyacım var," demişti. "Sadece bu gecelik."

Abraxos'un kuyruğu hafifçe oynamıştı; üzerindeki demir dikenler taşların üzerinde tıngırdadı. Kuyruğunu sallıyordu. Bir köpek gibi; uyku mahmuru da olsa Elide'ı gördüğüne memnun olmuştu. Hiç homurdanmamıştı. İki ısırıkla Elide'ı midesine indirebilecek demir dişleri ışıldamadı. Elide odasında her kim varsa onunla karşılaşmaktansa mideye indirilmeyi yeğlerdi.

Elide duvardan aşağı kayıp ellerini koltukaltlarına sokmuş ve dizlerini göğsüne çekmişti. Dişleri zangırdarken daha da, top gibi kıvrılmıştı. Orası o kadar soğuktu ki ağzından buhar çıkıyordu.

Samanlar çıtırdamış, Abraxos ona sokulmuştu.

Gerilen Elide pekâlâ ayağa fırlayıp kaçabilirdi. Ejderha bir kanadını davetkâr bir tavırla ona doğru uzatmıştı. Onun yanında oturmak için.

"Lütfen beni yeme," diye fısıldamıştı Elide.

Abraxos *"Bir lokma bile etmezsin,"* der gibi oflamıştı.

Elide titreyerek uzandığı yerde sırtını dikleştirmişti. Abraxos her adımda Elide'ın gözüne daha da büyük görünüyordu. Fakat Abraxos, Elide'a sarmak için açtığı kanadını geri çekmemişti. Sakinleşmesi gereken hayvan Elide'mış gibi.

Elide ejderhanın böğrüne vardığında güçlükle nefes alabiliyordu. Bir elini uzatıp kıvrımlı, pullu postu okşamıştı. Post hiç

ummadığı kadar yumuşaktı. Yıpranmış deri gibi. Abraxos bir ocakmışçasına sıcaktı da post. Elide dikkatle, gözlerini ejderhanın onun her hareketini izlemek için dikkatle çevirdiği başından ayırmadan oturup Abraxos'a yaslanmış, sırtı hemen ısınmıştı.

Kanat nazikçe inmiş, kıvrılıp Elide'la soğuk rüzgâr arasında bir zar duvarı oluşturmuştu. Elide, Abraxos'un yumuşaklığına ve hoş sıcaklığına daha da sokulmuş, ejderhanın ısısı kemiklerine kadar işlemişti.

Sonrasında Elide uykuya daldığını fark etmemişti bile. Ve şimdi... *onlar* oradaydılar.

Abraxos'un ağır kokusu Elide'ın insan kokusunu örtmüş olmalıydı. Aksi takdirde uçuş lideri çoktan Elide'ı bulurdu. Abraxos hâlâ kımıltısız durduğu için Elide onun da bunu bilip bilmediğini merak etti.

Sesler kuş yuvasının ortasına doğru yaklaşırken Elide zihninde Abraxos'la kapı arasındaki mesafeyi ölçtü. Belki de onlar onu fark etmeden kaçıp gidebilirdi....

"Sessiz olun, bunu bir sır olarak saklayın. Biri savunmalarımızı açık edecek olursa kendi elimle öldürürüm onu."

"Emredersiniz," dedi Sorrel.

Asterin "Sarıbacaklar ve Mavikanlara da söyleyecek miyiz?"

"Hayır," dedi Manon. Sesi ölümün, katliamın sesiydi sanki. "Sadece Siyahgagalar."

Asterin "Sonraki seferde bir başka meclis gönüllü olsa da mı?" diye sordu.

Manon, Elide'ın ensesindeki tüyleri dikleştiren bir hırıltı çıkardı. "Tasmanın kayışını ancak bir yere kadar çekiştirebiliriz."

"Tasmalar kopabilir," diye çıkıştı Asterin.

"Kafan da," diye karşılık verdi Manon.

Şimdi... şimdi, onlar kavga ederken... Abraxos hareketsiz duruyordu; sanki ejderha Elide hızla sıvışmaya hazırlanırken dikkatleri üzerine çekmeye çekiniyordu. Fakat zincirler... Elide tekrar oturdu. Sonra dikkatle, yavaşça ayağını yerden hafifçe kaldırdı; bir yandan yerde sürünmesinler diye zincirleri de tutuyordu. Bir eli ve bir aya-

ğıyla taşların üzerinde kapıya doğru kaymaya başladı.

"Şu gölgeateşi," diye mırıldandı Sorrel. Uçuş liderinin ve kuzininin dikkatlerini ikisi arasında büyüyen tartışmadan başka bir yöne çekmeye çalışır gibiydi. "Onu üzerimizde mi kullanacak?"

"Gölgeateşi'ni koca orduların üzerinde kullanabileceğini düşünüyor. Bu gücü bize karşı da kullanırsa şaşırmam."

Elide ağır ağır açık kapıya ilerliyordu.

Tam Elide kapıya varacağı sırada Manon "Azıcık cesaretin olsaydı biz gidene kadar Abraxos'un yanında kalırdın Elide," diye mırıldandı.

32

Manon, Elide'ın Abraxos'un yanında uyuduğunu daha kuş yuvasına girdikleri anda fark etmiş, onun varlığını ise henüz merdivendeyken kokusunu alarak daha da önce sezmişti. Asterin ve Sorrel kızı fark etmişlerse de ses çıkarmamışlardı.

Neredeyse kapıya varan hizmetçi kız kıçının üzerinde oturuyordu; zincirleri yere sürtüp ses çıkarmasın diye bir ayağını havaya kaldırmıştı. Zekiceydi. Her ne kadar cadıların karanlıkta ne kadar iyi görebildiğini fark etmemesi aptalca olsa da.

Elide ayağını indirip ayağa kalkarak "Odamda biri vardı," dedi.

Asterin kaskatı kesildi. "Kim vardı?"

"Bilmiyorum," dedi Elide. Ona hiçbir faydası olmayacaksa da kapı aralığına yakın durdu. "İçeri girmemim akıllıca olmayacağını düşündüm."

Abraxos gerilmişti; kuyruğu taşların üzerinde oynuyordu. İşe yaramaz hayvan kız için endişeleniyordu. Manon ejderhaya gözlerini kısarak baktı. "Senin türünün genç kızları yemesi gerekmiyor mu?"

Abraxos, Manon'a öfkeli bir bakış attı.

Manon'un yaklaştığı Elide yerinden kıpırdamadı. Manon elinde olmadan kızın tavrından etkilendi. Kıza baktı; onu tepeden tırnağa süzerek.

Bir ejderhaya yaslanıp uyumaktan korkmayan, tehlikenin yak-

laşabileceğini bilebilecek kadar sağduyulu bir kız... Belki de kanı gerçekten mavi akıyordu.

Manon "Bu şatonun altında bir oda var," dedi. Asterin ve Sorrel onun arkasına geçtiler. "Odada bir Sarıbacak cadılar meclisi var, cadıların hepsi dük tarafından... iblis yavruları doğurtma için alıkonuyorlar. Senden o odaya girmeni ve bana orada neler olduğunu söylemeni istiyorum."

İnsanın beti benzi sararmıştı. "Yapamam."

"Yapabilirsin, yapacaksın da," dedi Manon. "Artık bana aitsin." Asterin'in dikkatinin kendisine çevrildiğini, cadının yüzündeki kınayan ve şaşkın bakışı sezdi. Manon konuşmaya devam etti: "O odaya girmenin bir yolunu bulursan, bana ayrıntıları aktarırsan, öğrendiklerini kimseye *anlatmazsan* hayatta kalırsın. Bana ihanet edersen, bildiklerini başkalarına anlatırsan... o zaman yakışıklı Valg kocanla düğününde şerefine kadeh kaldırırız."

Kızın elleri titriyordu. Manon, Elide'ın ellerini tokatlayarak indirdi. "Karagagaların saflarında korkakları hoş görmeyiz," diye tısladı. "Yoksa korunmanın bir karşılığı olmayacak mı sandın?" Manon kapıya işaret etti. "Kendi odanda tehlike varsa benim süitimde kalacaksın. Merdivenden inip beni bekle."

Elide, Manon'ın arkasında duran, cadının sağ koluna ve iki numarasına baktı. Onlardan yardım dilenmeyi düşünüyormuş gibi bir hali vardı. Fakat Manon iki cadının yüzlerinin sert ve tavizsiz olduğundan emindi. Aksak adımlarla uzaklaşan Elide'ın korkusu Manon'ın burnunun içinde kötü bir koku bırakmıştı. Elide'ın merdivenden inmesi fazla uzun sürmüştü. O mahvolmuş bacağıyla ancak bir kocakarı kadar hızlı yürüyebiliyordu. Kız merdivenden indiğinde Manon yüzünü Sorrel'a ve Asterin'e çevirdi.

"Düke gidebilir," dedi Sorrel. Manon'ın sağ kolu olarak bunu söylemeye hakkı vardı. Görevi varise yönelik tüm tehditleri hesaba katmaktı.

"O kadar acımasız değil o."

Asterin cık cık etti. "Onun burada olduğunu bile bile konuşmanın nedeni buydu demek."

Manon başını sallamaya tenezzül etmedi

"Ya yakalanırsa?" diye sordu Asterin. Sorrel ona sert bir bakış attı. Manon azarlanacak havada değildi. Aralarındaki atışmayı çözmek Sorrel'a kalmıştı.

"Yakalanırsa başka bir yol bulurum."

"Peki ya öldürülebileceği seni hiç mi endişelendirmiyor? Ya da onun üzerinde gölgeateşinin kullanılması?"

Sorrel dişlerini sıkarak "Kes şunu Asterin," dedi.

Asterin denileni yapmadı. "Bu soruları senin soruyor olman gerekirdi, *iki numara.*"

Sorrel'ın demir dişleri birbirine çarptı. "Sebep senin artık üç numara olmanı sorgulaman."

"Yeter," dedi Manon. "Elide o odaya girip bize rapor verebilir. Dükün adamları bir tek cadıyı yaklaştırmamak için emir almışlar. Gölgeler bile odaya yeterince yaklaşamaz. Fakat artık geride her ne pislik bırakıyorlarsa onları temizleyen bir hizmetçi kız..."

"Kızın odasında bekleyen sendin," dedi Asterin.

"Azıcık korku insanlara neler yaptırmaz."

"Fakat o insan mı?" diye sordu Sorrel. "Yoksa onu bizden biri olarak mı göreceğiz."

"İnsan ya da cadı olması hiçbir şeyi değiştirmez. O odaya en yetenekli cadıyı gönderirdim. Şu an ise oraya girebilecek tek kişi Elide."

Kurnazlıkla... Manon, dükü böyle atlatacaktı. Dükün entrikaları ve silahlarıyla. Manon kral için çalışıyor olabilirdi. Fakat olup bitenlerin kendisinden gizlenmesini hoş görmeyecekti.

"O odalarda neler olduğunu bilmem gerek," dedi Manon. "Bu uğurda bir hayat kaybedeceksek, varsın öyle olsun."

Sorrel'ın uyarısına rağmen Asterin "Ya sonra?" diye sordu. "Sen öğreneceğini öğrendikten sonra ne olacak?"

Manon buna karar vermemişti. Bir kez daha Manon ellerine kan bulaşacağını hissetti.

Emirlere itaat etmeliydi... Yoksa kendisi ve On Üçler idam edilirdi. Ya büyükannesi ya da dük tarafından. Büyükannesi onun mek-

tubunu okursa belki durum farklı olurdu. Fakat o zamana dek...

"O halde bize emredileni yapmaya devam edeceğiz," dedi Manon. "Fakat bu işe körü körüne atılmayacağım."

Casus.

Uçuş liderinin casusu.

Elide bunun kendi adına –kendi özgürlüğü adına– casusluk etmekten çok da farklı olmadığını düşündü.

Fakat erzak arabalarının geleceğini öğrenmek *ve* bir yandan vazifelerini yerine getirirken o odaya girmeye çalışmak... Belki şansı yaver gider, her ikisini de başarırdı.

Manon odasına bir ot şilte getirtmiş, Elide'a ateşin kıyısına koyduğu şilteyi onun ölümlü kemikleri ısınsın diye getirttiğini söylemişti. Elide o gece cadının kulesinde güçbela uyumuştu. Cadının uyuduğuna ikna olup da ayağa kalkıp tuvalete gidecek olduğunda daha iki adım atmıştı ki Manon ona "Bir yere mi gidiyorsun?" demişti.

Tanrılar aşkına, cadının sesi. Bir ağaca gizlenen bir yılan gibiydi.

Elide kekeleyerek tuvalete gitme ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler geveledi. Manon yanıt vermeyince Elide apar topar odadan çıktı. Döndüğünde cadıyı uyur halde buldu. Ya da en azından gözleri kapalı halde.

Manon çıplak uyuyordu. Soğuğa rağmen. Beyaz saçı sırtından aşağı düşüyordu; cadının bedeninin kassız ya da belli belirsiz yara izleriyle kaplanmamış bir yanı yok gibiydi. Manon'ın bedeninin her köşesi Elide başarısız olursa Manon'ın söylediklerini yapacağını anımsatıyordu.

Üç gün sonra Elide harekete geçti. Amansızca üzerine çöken bitkinlik çamaşırhaneden kucak dolusu yatak örtüsü almasıyla kayboldu. Koridora baktı.

Merdivene giden kapıda dört muhafız dikiliyordu.

Çamaşırhanede üç gün çalışması gerekmiş. Nihayet o üç günün sonunda çamaşırcı kadınlarla sohbete başlayıp o merdivenin aşağı-

sındaki odada yatak örtüsüne ihtiyaç olup olmadığını öğrenmişti.

İlk iki gün kimse onunla konuşmak istememişti. Sadece ona öyle bakmışlar ve neyi nereye taşıyacağını, ellerini ne zaman ateşte ısıtacağını ya da beli ağrıyana dek neleri ovalayacağını söylemişlerdi. Fakat dün...dün yırtık, kan bulaşmış giysilerin gelişini görmüştü.

Kırmızı değil, mavi kan.

Cadı kanı.

Elide başını yerden kaldırmadı. İğne iplikle ne denli becerikli olduğunu ispatlamasının ardından kendisine verilen asker gömleklerinin üzerinde çalıştı. Fakat kanlı giysilerle hangi çamaşırcıların ilgilendiğine dikkat etti. Sonra giysileri yıkadı; kuruladı ve ütüledi. Çamaşırhanede oradaki herkesten daha uzun süre kaldı. Bekledi.

Elide hiç kimse, hiçbir şey değildi. Kimseye ait de değildi. Fakat Manon ve Siyahgagaların üzerinde hak iddia etmelerine razı gelirse pekâlâ o erzak arabaları geldiğinde hâlâ özgür kalabilirdi. Siyahgagalar onu pek de umursamıyorlardı. Soyunu bilmeleri onlara yetiyordu. Ortadan kaybolsa farkına varacaklarından şüpheliydi. Yıllardır bir hayalet gibi yaşıyordu zaten; yüreğinde unutulmuş ölüleri taşıyordu.

Çalıştı, bekledi.

Sırtı ağrıdığında, elleri titreyecek kadar acıdığında bile ütülenen giysileri odadan hangi çamaşırcı kadının çıkardığına dikkat etti.

Elide kadının yüzüne, cüssesine ve boyuna dair her ayrıntıyı aklına kazıdı. Uçuş liderine götüreceği yatak örtüleriyle kadının arkasından sessizce çıktığını kimse fark etmedi. Çamaşırcının peşinden gittiğinde kimse onu durdurmadı.

Çamaşırcı kadın merdivenden eli boş, beti benzi atmış bir halde çıkarken Elide bir kez daha koridora bakındı.

Muhafızlar onu durdurmadılar. *Güzel.*

Çamaşırcı bir başka koridora döndü. Elide bir süredir tuttuğu nefesi verdi.

Manon'ın kulesine doğru dönerken zihninde planını tekrar tekrar gözden geçirdi.

Yakalanırsa...

Belki kendisini bekleyen feci ölümlerden biriyle yüzleşmek yerine kendisini balkonlardan birinden aşağı atmalıydı.

Hayır... Hayır, dayanacaktı. Onca kişi –neredeyse sevdiği herkes– hayatta kalmayı başaramamışken o başarmıştı. Krallığı ayakta kalamamışken o kalmıştı. Bu yüzden onlar adına hayatta kalacaktı. Kaçtığında onların şerefine uzaklarda yeni bir hayat kuracaktı.

Elide helezoni bir merdivenden topallayarak çıktı. *Tanrılar adına,* merdivenlerden nefret ediyordu.

Merdiveni yarılamıştı ki bir adamın sesini işitmesiyle donakaldı.

"Dük senin konuşabildiğini söyledi. Neden bana bir tek kelime bile etmiyorsun?"

Vernon.

Vernon'ı selamlayan sessizlik oldu.

Merdiven basamaklarına döndü... Dosdoğru merdivenden geri inmeliydi.

Amcası birisine "Çok güzel," diye fısıldadı. "Aysız bir gece gibi."

Amcasının sesi karşısında Elide'ın ağzı kurudu.

"Belki bizi burada karşılaştıran kaderdir. Seni yakından izliyor." Vernon duraksadı. Saygıyla "Birlikte dünyayı titretecek harikalar yaratacağız," dedi.

Öylesi karanlık, samimi ve... *imtiyaz* dolu sözler. Elide, Vernon'ın ne kastettiğini bilmek istemiyordu.

Amcası "Kaltain," diye gürledi. Bir istek, bir tehdit, bir vaat.

Sessiz genç kadın. O hiç konuşmayan, o hiçbir şeyi gözlemlemeyen, üzeri izlerle kaplı kadın. Elide onu sadece birkaç kez görmüştü. Onun ne kadar az tepki verdiğine şahit olmuştu. Ya da direndiğine.

Elide merdivenden çıkmaya başladı.

Gitgide yukarı. Zincirlerini olabildiğince şangırdatarak. Amcası sustu.

Elide bir sonraki sahanlığa çıktığında oradaydılar.

Kaltain duvara yaslanmıştı, incecik elbisesinin boynu yana çekilmişti; göğsü neredeyse dışarıdaydı. Yüzünde müthiş bir boşluk vardı; orada değilmişçesine. Vernon birkaç adım ötede dikiliyordu. Elide kucağındaki yatak örtülerini öyle bir kavradı ki ona örtüler parçalanacakmış gibi geldi. Bir kereliğine de olsa, onda da o demir tırnaklar olsaydı keşke.

Kendisinden ancak birkaç yaş büyük genç kadına "Leydi Kaltain," diye seslendi.

Elide kendisinden öyle bir öfke beklemiyordu. Ağzından çıkan "Sizi bulmak için gönderildim leydim," sözlerini de. "Bu taraftan lütfen."

Vernon "Seni kim gönderdi?" diye sordu.

Elide gözlerini onun gözlerine dikti. Başını eğmedi. Bir santim bile. "Uçuş lideri."

"Uçuş liderinin onunla buluşma yetkisi yok."

"Ve siz kimsiniz?" Elide ikisinin arasına geçse de amcası güç kullanacak olursa bunun Elide'a hiçbir faydası olmayacaktı.

Vernon gülümsedi. "Ne zaman dişlerini göstereceğini merak ediyordum Elide. Yoksa demir dişlerini mi demeliydim?"

Demek biliyordu.

Elide yere bakıp Kaltain'in kolunu hafifçe tuttu. Kadının kolu buz gibi soğuktu.

Kaltain, Elide'a bakmadı bile.

Elide, Kaltain'in kolunu çekiştirirken diğer eliyle çamaşırları sıkıca kavrayıp "Rica etsem, hanımefendi," dedi. Kaltain sessizce yürümeye başladı.

Vernon kıkırdadı. Rahat bir tavırla "Siz ikiniz kız kardeş olabilirsiniz," dedi

Elide "Ah ne güzel olurdu," deyip kadını basamaklardan çıkarmaya başladı. Dengede kalmak için verdiği çaba bacağının büyük bir acıyla zonklamasına neden olsa da durmadı.

Amcası ikisinin arkasından "Bir dahaki sefere," dedi. Elide onun ne kastettiğini anlamamıştı.

Sessizlikte Elide'ın kalbi öyle hızlı atıyordu ki her an kusabileceğini düşündü. Elide, Kaltain'i bir sonraki sahanlığa götürdü. Sonra kadını kısa bir süre için bırakıp kapıyı açıp onu koridora soktu.

Leydi duraksadı. Boş gözlerle taşa bakıyordu.

Elide yumuşak bir sesle ona "Nereye gitmeniz gerek?" diye sordu.

Leydi yanıt vermeden öylece bakıyordu. Meşale ışığı altında kolundaki yara korkunç görünüyordu. Onu kim yaralamıştı?

Elide bir kez daha elini kadının dirseğine koydu. "Sizi güvende olmanız için nereye götürebilirim."

Hiçbir yere... Kaltain için orada hiçbir yer güvenli değildi.

Fakat Kaltain hareket ettirmeyi anımsaması bir ömür almış gibi gözlerini yavaşça Elide'a doğru çevirdi.

Karanlık, ölüm ve siyah alevler; çaresizlik, öfke ve boşluk.

Ve her şeye rağmen... bir nebze bilinç.

Kaltain öylece uzaklaştı. Elbisesi taşlarda hışırdadı. Diğer kolunda parmak izlerini andıran morluklar vardı. Biri kolunu sertçe sıkmış gibi.

Bu yer. Bu *insanlar*...

Elide mide bulantısıyla mücadele etti; kadın bir köşeden dönüp gözden kaybolana dek onu izledi.

Manon masasında oturuyor, Elide kuleye girdiğinde mektup olduğu anlaşılan bir şeye bakıyordu. Cadı dönmeye tenezzül etmeden "Odaya girdin mi?" diye sordu.

Elide yutkundu. "Bana zehir bulmanız gerek."

33

Sandık yığınlarının arasındaki geniş açıklıkta dikilen Aedion deponun yüksekte kalan pencerelerinden sızan sabah güneşi karşısında gözlerini kırpıştırdı. Günün sıcağı depoyu boğucu bir hale getirirken Aedion şimdiden terliyor, müthiş bir susuzluk çekiyordu.

Şikâyet etmedi. Yardım etmesine izin verilsin istemiş, Aelin teklifini geri çevirmişti.

Dövüşebilecek kadar zinde olduğunu ısrarla dile getirmiş, Aelin sadece "Kanıtla," demekle yetinmişti.

Ve işte buradaydılar. O ve Fey prensi otuz dakikadır antrenman sopalarıyla egzersiz yapıyorlar, antrenman da onu cidden zorluyordu. Böğründeki yaranın yeniden açılması bir tek yanlış harekete baksa da Aedion dişlerini sıkıp direniyordu.

Aedion'ı bütün gece uyutmayan düşüncelerin yanında acının lafı bile olmazdı. Rhoe ve Evalin ona annesinin onun aslında kimin oğlu olduğunu gizlemek için canını verdiğini, Aedion'ın bir yarı Fey olduğunu ve bir on sene sonra ne kadar yaşlanacağının belirsiz olduğunu, ömrünün kraliçesinden uzun olabileceğini söylememişlerdi.

Ve babası... Gavriel. Keşfedilmesi gereken bambaşka bir sahaydı. İleride. Belki de Maeve'in tehdidinin gereğini yerine getirmeye kalkarsa Gavriel'ın oğlu olması işe yarayabilirdi. Babasının efsa-

nevi silah arkadaşlarından biri şehirde Aelin'ı arıyordu.

Lorcan.

Lanet olsun. Lorcan hakkında işittiği öyküler hep zaferler ve kanla doluydu; özellikle de kanla. Hiç hata yapmayan, hata yapanlara karşı ise acımasız bir Fey erkeği.

Adarlan Kralı'yla cebelleşmek zaten yeterince kötüyken bir de sırtlarını ölümsüz bir düşmana karşı korumak... *Kahretsin.* Ayrıca Maeve, Gavriel'ı buraya göndermeyi uygun gördüyse... Aedion bu duruma karşı koymanın bir yolunu bulacaktı. Hayatındaki her şeye karşı koymanın bir yolunu bulduğu gibi.

Aedion sopasıyla prensin ona ikinci kez gösterdiği bir hareketi tamamladığında Aelin kendi antrenmanına ara verdi. Pek de yorulmadığı belli olsa da "Bence bugünlük bu kadar yeter," dedi.

Aedion, Aelin'ın gözlerine yerleşmiş umursamazlık karşısında kaskatı kesildi. Bütün sabah bu anı beklemişti. Son on yılda ölümlülerden öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. Savaşçılar bu bölgeye gelirlerse onlara bildiklerini öğretmek için hatırı sayılır albenisini kullanacaktı. Ayrıca ne zaman risk alıp bu topraklardan çıksa dışarıda karşılaştığı kişilerden dövüşmeye ve öldürmeye dair mümkün olduğunca çok şey öğrenmişti. Bu yüzden karşısında Doranelle'den gelen safkan bir Fey savaşçısı olması Aedion'ın heba edemeyeceği bir fırsattı. Kuzininin ona acımasının bu şansı mahvetmesine izin vermeyecekti.

Aedion sözcükleri uzatarak Rowan'a "Bir hikâye işitmiştim," dedi, "bir savaş lordunu masayla öldürmüşsün."

"Hadi ama," dedi Aelin. "Kim söyledi bunu sana?"

"Quinn... Amcanın Muhafız Kıtası Yüzbaşısı. Prens Rowan'ın bir hayranıydı. Onunla ilgili tüm öyküleri biliyordu."

Aelin gözlerini Rowan'a çevirdi. Rowan sırıtarak antrenman sopasını yere yasladı. "Ciddi olamazsın," dedi Aelin. "Ne yani?.. Üzüm gibi ezip öldürdün mü adamı?"

Rowan öksürdü. "Hayır, üzüm gibi ezmedim onu." Kraliçeye o kedimsi gülümsemeyle baktı. "Masanın bacağını koparıp ona sapladım."

"Ucu göğsünden çıkıp taş duvara saplanmış," dedi Aelion.

Burnundan gülen Aelin "Eh," dedi, "en azından eldeki malzemeleri iyi değerlendirdiğini kabul etmem gerek."

Aedion boynunu çevirdi. "Hadi işe dönelim."

Fakat Aelin, Rowan'a *"Kuzenimi öldürme lütfen, buna bir son ver,"* dermiş gibi baktı.

Aedion tahta antrenman sopasını daha da sıkıca kavradı. "Ben iyiyim."

Aelin "Daha bir hafta önce bir ayağın Öte Dünya'daydı," dedi. "Yaran henüz iyileşmedi. Bugünlük bu kadar. Ayrıca dışarı da çıkmayacaksın."

"Sınırlarımı biliyorum ve bence sorun yok."

Rowan'ın yüzünde yavaşça şekillenen sırıtışın ölümcül olmadığı söylenemezdi. Bir dans teklifi gibiydi.

Ve Aedion'ın o ilkel yanı Rowan'ın gözlerindeki yırtıcıdan kaçmamaya karar verdi. Hayır, geri adım atmamak, kükreyerek karşılık vermek istiyordu.

Aelin homurdansa da ikisinden uzak durdu. Madem Aedion'dan kanıt istemişti, Aedion ona o kanıtı verecekti.

Aedion aniden saldırdı. Sağa vuracakmış gibi yapıp sopasını aşağıya savurdu. Bu hamleyle canlar almış, karşısındaki adamları ikiye biçmişti. Fakat Rowan müthiş bir çeviklikle yana kaçıp darbeyi bloke etmiş ve saldırıya geçmişti. Sopasını katıksız bir içgüdüyle kaldıran Aedion'ın görebildiği son manzara bu olmuştu. Kendisini Rowan'ın saldırısının gücüne hazırlarken böğrü acı içindeydi. Fakat Rowan'ın darbesiyle sopasını az kalsın düşürecek olsa da Aedion dikkatini odaklamaya devam etti.

Aedion sonraki darbeyi indirmeyi başardı. Fakat Rowan dudaklarını büzdü. Aedion'ın içinden bir ses prensin onunla oyun oynadığını söylüyordu.

Eğlenmek için değil... Hayır, bir mesaj vermek için. Aedion'ın gözlerine kızıl bir perde indi.

Rowan bacaklarıyla bir süpürme hareketi yapacakken Aedion, Rowan'ın sopasına öyle sertçe vurdu ki sopa ikiye bölündü.

Bu sırada Aedion dönüp kendi sopasını Rowan'ın yüzünün ortasına indirmek için atıldı. İki kırık parçayı eline alan Fey savaşçısı Aedion'ın darbesinden sakınıp yere eğildi ve...

Aedion bacaklarına inen ikinci darbeyi görmedi. Hemen sonrasında kendisini tavanın ahşap kirişlerine bakar halde buldu. Yarasından yayılan acı böğrüne taşarken nefesi tutuldu.

Rowan tepesinde dikildiği Aedion'a hırladı. Sopanın bir parçasını Aedion'ın boğazını kesebilecek şekilde tutarken diğerini bağırsaklarını dökmeye hazır bir şekilde karnına itti.

Cayır cayır yanan cehennemler adına!

Aedion hızlı ve güçlü olmasıyla tanınsa da bu... Rowan'ın Bela'nın bir üyesi olması pekâlâ her türlü savaşın sonucunda belirleyici olabilirdi.

Tanrılar adına, Aedion'ın böğrü öyle acıyordu ki kanının akıyor olabileceğini düşündü.

Fey prensi öyle sessizce konuştu ki Aelin onu işitemedi. "Kraliçen sana durmanı emretti... Kendi iyiliğin için. Çünkü ona sağlam lazımsın ve seni yaralı görmek onu kahrediyor. Bir dahaki sefere onun emrini duymazlıktan gelme."

Aedion karşılık vermeyecek ve prens sopaların uçlarını ona biraz daha yaslarken yerinden kımıldamayacak kadar akıllıydı. "Ve," diye ekledi Rowan, "bir daha onunla dünkü gibi konuşursan dilini koparıp boğazına tıkarım. Anladın mı?"

Boynuna yaslı sopa varken Aedion'ın sopanın sivri ucunu gırtlağına batırmadan başını sallaması mümkün değildi. Bu yüzden "Anlaşıldı prens," diye mırıldandı.

Rowan geri çekildiğinde Aedion ağzını yeniden açtı. Tam sonradan kesinlikle pişman olacağı bir laf edeceği sırada neşeli bir "merhaba" işitti.

Hepsi de silahlarını kaldırıp döndü. Lysandra arkasındaki kapıyı kapattı. Kollarında kutular ve torbalar vardı. Bir yerlere sessizce girmek konusunda tekinsiz bir becerisi vardı.

Lysandra iki adım attı. Güzel yüzünde ciddi bir ifade vardı. Rowan'ı görmesiyle donakaldı.

Sonra birden Rowan'ın kraliçesi hareketlendi. Lysandra'nın kucağındaki torbalardan birkaçını alıp kadını üst kattaki daireye yönlendirdi.

Aedion sere serpe uzandığı zeminden kalktı.

"Bu Lysandra mı?"diye sordu Rowan.

"Göze pek de kötü gelmiyor, değil mi?"

Rowan burnundan güldü. "Neden burada?"

Aedion büyük bir dikkatle böğründeki yarayı açılmadığından emin olmak için eliyle yokladı. "Muhtemelen Arobynn hakkında bilgi getirmiştir."

Yakında Aedion'ın peşine düşeceği Arobynn hakkında. Tanrılar lanetleyesice yarası nihayet iyileştiğinde. Aelin onu zinde görse de görmese de. Suikastçılar Kralı'nı günlerce doğrayacak, ondan küçük parçalar kesecekti.

"Fakat senin işitmeni istemiyor mu?"

Aedion "Sanırım Lysandra, Aelin hariç herkesi sıkıcı buluyor," dedi. "Hayatımın en büyük hayal kırıklığı." Bu bir yalandı ve Aedion bu yalanı neden söylediğini bilmiyordu.

Fakat Rowan hafifçe gülümsedi. "Onun dişi bir arkadaş bulduğuna sevindim."

Aedion kısa bir an için savaşçının yüzündeki yumuşak ifadeye şaştı kaldı. Ta ki Rowan buz gibi gözlerini ona çevirene dek. "Aelin'ın saray meclisi yepyeni, dünyadaki tüm saray meclislerinden farklı olacak. O mecliste Eski usuller yine el üstünde tutulacak. Onları öğreneceksin. Sana öğreteceğim."

"Eski Usulleri biliyorum."

"Tekrar öğreneceksin."

Tamamen dikilen Aedion omuzlarını geriye attı. "Ben Bela'nın generali, hem Ashryver hem de Galathynius ailelerinin bir prensiyim. Eğitimsiz bir piyade değilim."

Rowan sertçe başını sallayıp Aedion'a onay verdi. Aedion'ın gururunun okşanması gerekiyordu. Ta ki Rowan konuşana kadar. "Aelin'ın deyişiyle 'takımım' ölümcül bir birlikti. Çünkü birbirimize destek oluyorduk ve aynı kaidelere bağlıydık. Maeve bir sa-

dist olabilir. Fakat o hepimizin o kaideleri anlamasını ve onlara uymamızı sağladı. Aelin bizi asla bir şeyler yapmaya zorlamaz ve onunla kaidelerimiz farklı, Maeve'inkilerden daha iyi olacak. Sen ve ben o saray meclisinin belkemiği olacağız. Kendi kaidelerimizi şekillendirip kararlaştıracağız."

"Ne olacakmış onlar? İtaat ve körü körüne sadakat mi?" Aedion hiç de nutuk dinleyecek havada değildi. Rowan haklı olsa da ve on yıldır prensin ağzından çıkan her sözcüğü işitmeyi hayal etmişse de. Bu sohbeti açacak kişi Aedion olmalıydı. *Gökteki tanrılar aşkına,* daha haftalar öncesinde Aedion, Ren'le bunları konuşmuştu da.

Rowan'ın gözleri parladı. "Korumak ve hizmet etmek."

"Aelin'i korumak ve ona hizmet etmek mi?" Aedion bunu yapabilirdi. Zaten ne zamandır niyeti buydu.

"Aelin'i ve birbirimizi korumak. Terrasen'i de." Tartışmaya ve en ufak şüphe kırıntısına yer yoktu.

Aedion'ın bir yanı kuzininin neden prense kan yemini içmesini teklif ettiğini anlayabiliyordu.

Aelin'ın merdivenden çıkardığı Lysandra fazla masumane bir ses tonuyla "O kim?" diye sordu.

Aelin dairenin kapısını tekmeyle açıp "Rowan," dedi.

Lysandra kendi kendisine mırıldanırmış gibi "Müthiş bir fiziği var," dedi. "Daha önce hiç bir Fey erkeğiyle birlikte olamamıştım. Hatta Fey dişisiyle de."

Aelin gözlerinin önünde beliren görüntüyü silmek için başını iki yana salladı. "O..." Yutkundu. Lysandra sırıtıyordu. Aelin tıslayıp torbaları salonun zeminine bıraktı. Kapıyı kapattı. "Kes şunu."

Lysandra sadece "Hım," deyip kucağındaki kutuları ve torbaları Aelin'ın bıraktığı torbaların yanına bıraktı. "Eh, sana iki şey getirdim. Birincisi, Nesryn bu sabah bana bir not gönderdi. Notta senin yanında yeni ve çok kaslı bir konuğun olduğu ve giysi getirmem gerektiği yazıyordu. Ben de giysi getirdim. Konuğuna bakıyorum da sanırım Nesryn onu yeterince iyi anlatamamış. Bu yüzden giysiler ona biraz dar gelebilir. Buna biraz olsun itirazım

yok tabii. Sen yenilerini alana kadar bunları giyebilir."

"Sağ ol," dedi Aelin. Lysandra ince elini salladı. Aelin, Faliq'e sonra teşekkür edecekti.

"Getirdiğim diğer şey ise haberler. Arobynn dün gece iki mahkûm arabasının Morath'e giderken görüldüğünü haber almış. Arabaların içi tüm o kayıp insanlarla doluymuş."

Aelin, Chaol'un durumdan haberi olup olmadığını; arabaları durdurmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. "Arobynn'in büyü gücü olanların hedef alındığından haberi var mı?"

Lysandra başını salladı. "Hangi insanların ortadan kaybolduğunu ve hangilerinin mahkûm arabalarında güneye gönderildiğini takip ediyordu. Her ne kadar aileler büyünün yasaklanmasının ardından geçmişlerini gizlemeye çalışsa da Arobynn şimdi işine yarayacak bir şeyler bulmak için tüm müşterilerinin soylarını inceliyor. Yeteneklerin düşünüldüğünde... onunla başa çıkmakta bunu da göz önüne almak gerek."

Aelin dudağını ısırdı. "Bana bunu da anlattığın için teşekkür ederim."

İnanılmaz. Arobynn, Lorcan, kral, Valg'ler, anahtar, Dorian... Aelin'ın içinden mutfakta ne kadar yiyecek varsa silip süpürmek geliyordu.

"Sadece kendini hazırla." Lysandra küçük cep saatine baktı. Gitmem gerek. Öğle yemeği randevum var." Evangeline'in yanında olmamasına şaşmamak gerekirdi.

Lysandra tam kapıya varacağı sırada Aelin "Borçlarından kurtulman daha ne kadar zaman alacak?"

"Hâlâ ödemem gereken epey bir para olduğundan... biraz zaman alacak." Lysandra bir süre bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra durdu. "Clarisse, Evangeline büyüdükçe bedeli artırıyor; o kadar güzel bir kızın ona benden başta istediği paranın iki, üç katını getireceğini söylüyor."

"Bu iğrenç."

"Ne yapabilirim ki?" Lysandra dövmesinin olduğu bileğini gösterdi. "Evangeline'le kaçacak olursam ben ölene dek peşimi bırakmaz."

Aelin "Clarisse'e kimsenin bulamayacağı bir mezar kazabilirim," dedi. Sözlerinde ciddiydi.

Lysandra da onun ciddi olduğunu biliyordu. "Henüz değil... Şimdi olmaz."

"İste ve olmuş bil."

Lysandra'nın gülümsemesinde vahşi, karanlık bir güzellik vardı.

Geniş depoda bir sandığın önünde dikilen Chaol, Aelin'ın ona az önce verdiği haritayı inceliyordu. Kapının yanında duran savaşçı prense bakmamaya çalışarak boş noktalara odaklandı.

Rowan'ın varlığı bir şekilde depodaki havayı bile emerken bunu yapmak zordu.

Tabii bir de kısa, gümüşü saçların içinden uçları çıkan sivri kulaklar vardı. *Fey...* O kısa, sersemleştiren anlarda Aelin'dan başka bir Fey görmemişti. Rowan ise... Aelin anılarını anlatırken prensin ne kadar yakışıklı olduğunu belli ki kasten belirtmemişti.

Aelin'ın aylarca yanında yaşayıp birlikte antrenman yaptığı yakışıklı bir Fey prensi. Chaol'un hayatı tepetaklak olurken, Aelin'ın yaptıklarından dolayı insanlar *ölürken...*

Rowan, Chaol'u akşam yemeğinde yiyebilirmiş gibi bakıyordu. Savaşçının Fey formuna bağlı olarak bu pek de uzak bir ihtimal olmayabilirdi.

Chaol'un tüm içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu. Her ne kadar Rowan ona karşı nazik bir tavır sergilemişse de. Mesafeli, ciddi fakat nazik. Yine de Chaol'un daha kılıcını çekmeden öleceğini bilmesi için prensi çarpışmada görmesine gerek yoktu.

Aelin "Isırmaz, biliyorsun ya," diye mırıldandı.

Chaol gözlerini Aelin'a dikti. "Rica etsem şu haritaların amacının ne olduğunu söyler misin?"

Aelin "Senin, Ress'in ya da Brullo'nun şato savunmalarındaki eksikleri doldurmanız çok makbule geçer," dedi. Bu bir yanıt değildi. Üst üste yığılmış sandıkların arasında Aedion'dan bir iz olmasa da muhtemelen general Fey'lere has keskin işitme duyusuyla yakınlardan bir yerlerden onları dinliyordu.

Chaol "Saat kulesini yıkman için mi?" diye sordu. Haritayı kıvırıp tuniğinin iç cebine soktu.

"Belki," dedi Aelin. Chaol, Aelin'ın sözleri karşısında ürpermemeye çalıştı. Fakat artık Aelin'a dair oturmuş bir şeyler vardı; yüzündeki görünmez bir gerilim kaybolmuş gibi. Chaol bir kez daha kapıya bakmamaya çalıştı.

Bunun yerine "Ress ve Brullo'dan birkaç gündür haber almıyorum," dedi. "Yakında sizinle temasa geçeceğim."

Aelin başını salladı. İkinci bir harita çıkardı. Kanalizasyonların oluşturduğu labirenti gösteren haritanın uçlarına üzerinde taşıdığı küçük bıçakları koydu. Anlaşılan üzerinde epey bıçak vardı.

"Arobynn kayıp mahkûmların dün gece Morath'e götürüldüklerini öğrenmiş. Bunu biliyor muydun?"

Sorumluluğu Chaol'un omuzlarında olan bir başka başarısızlık. Bir felaket. "Hayır."

"Fazla uzaklaşmış olamazlar. Bir ekip toplayıp arabalara pusu kurabilirsin."

"Kurabilirim, evet."

"Kuracak mısın peki?"

Chaol bir elini haritanın üzerine koydu. "Beni buraya işe yaramaz olduğumu ispatlamak için mi getirdin?"

Aelin sırtını dikleştirdi. "Gelmeni istememin nedeni bunun ikimize de faydasının dokunacağını düşünmemdi. İkimiz de... şu günlerde epey baskı altındayız."

Aelin'ın turkuvaz ve altın rengi gözleri sakin, kayıtsızdı.

Chaol "Ne zaman hamleni yapacaksın?" diye sordu.

"Yakında."

Bu da bir yanıt değildi. Chaol elinden geldiğince sakin bir sesle "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Ben olsam kanalizasyondan uzak dururdum. Durmazsan ölüm fermanını imzalamış olursun."

"Orada kapana kısılmış insanlar var; yuvaları bulsak da mahkûmlardan hiç iz yok. Onları kaderlerine terk etmeyeceğim."

"Bunda sorun yok," dedi Aelin. Chaol onun sesindeki umursa-

mazlık karşısında dişlerini sıktı. "Fakat kanalizasyonda devriye gezen Valg'lerden daha beter şeyler var. Ayrıca bahse girerim ki bölgelerinde olanları görmezden gelmeyeceklerdir. Yerinde olsam riskleri iyi hesaplardım." Aelin elini saçlarında gezdirdi. "E? Hapishane arabalarına pusu kuracak mısın?"

"Elbette ki." Asilerin sayısı az olsa da Chaol bunu yapacaktı. İnsanlarının çoğu ya şehri terk ediyor ya da gitgide faydasızlaşan bir savaşta canlarını tehlikeye atmayı reddediyorlardı.

Aelin'ın gözlerindeki endişe miydi? Fakat Aelin "Arabalarda büyüye karşı korumalı kilitler kullanıyorlar," dedi. "Ayrıca kapılar demir takviyeli. Doğru araç gereci getir."

Chaol, Aelin'a küçümseyici konuşma tarzından dolayı çıkışmak için bir nefes alsa da...

Aelin hapishane arabalarına aşina olmalıydı. Onlardan birinde haftalarca kalmıştı.

Chaol gitmek için doğrulduğunda Aelin'ın gözlerine bakamadı bile.

Aelin "Faliq'e Prens Rowan'ın giysiler için teşekkür ettiğini söyle," dedi.

Neden bahsediyordu böyle? Belki bu bir başka iğnelemeydi.

Böylece Chaol kapıya yöneldi. Orada Rowan yana çekilip ona mırıldanarak veda etti. Nesryn, Chaol'a akşamı Aedion ve Aelin'la geçirdiğini söylemişti. Fakat Chaol onların... arkadaş olabileceklerini fark etmemişti. Nesryn'in dayanamayıp Aelin Galathynius'un cazibesine pekâlâ kapılabileceğini hesaba katmamıştı.

Fakat Chaol, Aelin'ın bir kraliçe olduğunu varsayıyordu. Aelin tereddütsüzdü. Tek yaptığı burnunun dikine gitmek, kendisi olmaktı.

Bunun sonunda Dorian'ı öldürmek de olsa.

Aedion'ın kurtarıldığı günden beri bu konuda konuşmamışlardı. Fakat bir sonuca bağlanması gerekiyordu. Aelin büyüyü serbest bıraktığında...Chaol yine gerekli önlemleri alacaktı.

Çünkü bir dahaki sefere Aelin'ın kılıcını bırakacağını sanmıyordu.

34

Aelin yapması gereken işler –önemli, berbat işler– olduğunu bilse de bir gününü feda edebilirdi.

Mümkün olduğunca gölgelerden ayrılmadan öğleden sonrayı Rowan'a şehri gezdirmekle geçirdi. Onu gösterişli meskûn bölgelerden iki hafta sonra gerçekleşecek yaz gündönümü için mallar satan satıcılarla dolu pazarlara götürdü.

Etrafta Lorcan'e dair bir işaret, bir koku yoktu. *Tanrılara şükürler olsun.* Fakat kralın adamları birkaç işlek kavşakta nöbet tutuyordu. Bu da Aelin'a onları Rowan'a gösterme fırsatı veriyordu. Rowan onları eğitimli bir gözle inceliyor, keskin koku alma duyusu ona hangilerinin hâlâ insan olduğunu, hangilerinin içlerinde daha güçsüz Valg iblislerinin olduğunu ayırt etmesini sağlıyordu. Rowan'ın yüzündeki bakışı gören Aelin onun yoluna çıkacak muhafızlara içtenlikle acıyordu. İster iblis ister insan olsunlar. Tabii biraz acıyordu; çok da değil. Özellikle de muhafızların varlıkları Aelin'ın huzurlu ve sakin bir gün geçirme planlarını mahvettiği için.

Aelin, Rowan'ı şehrin görünmeyen yüzüyle tanıştırmadan önce ona güzel yerleri göstermek istemişti.

Bu yüzden Rowan'ı Nesryn'in ailesinin fırınlarından birine götürdü. Hatta orada o meşhur armut turtalarından birkaç tane satın aldı. Rıhtımda Rowan onu tavada kızarmış alabalık yemeye bile

ikna etti. Bir zamanlar Aelin asla balık yememeye yemin etmişti. Çatalı ağzına götürdüğünde yüzünü buruştursa da lanet olası şey çok lezzetliydi. Bütün balığı yiyen Aelin sonra da Rowan'ın hırıltılı itirazlarına rağmen onun balığına da musallat oldu.

Ve işte... Rowan onunla Rifthold'daydı. Aelin'ın onun görmesini istediği, bir zamanlar yaşadığı hayat hakkında öğrenmesini istediği pek çok şey vardı. Daha önce başka kimseyle paylaşmak istemediği şeylerdi bunlar.

Öğle yemeğinden sonra ikisi su kenarında serinlerken Aelin bir kamçının şaklamasını duysa bile Rowan'dan kendisiyle birlikte o ana şahitlik etmesini istedi. Rowan sessizce oturup bir elini Aelin'ın omzuna koydu. Birlikte gemilerden birine yük taşıyan zincirlenmiş köleleri izlediler. İzlediler...ve hiçbir şey yapamadılar.

Yakında. Aelin kendi kendine söz verdi. *Buna* bir son vermek önceliklerinden biriydi.

Pazar tezgâhları arasında gezindiler. Bir tezgâhtan diğerine, ta ki güllerin ve zambakların kokusunu alana dek yürüdüler. Irmak esintisi her şekilde ve renkte çiçek yapraklarını ayaklarının yanından üflerken çiçekçi kızlar bağırarak mallarını tanıtıyorlardı.

Aelin, Rowan'a doğru döndü. "Bir centilmen olsaydın gidip bana çiçek..."

Meydanın ortasında ince kolunda bir sepet şakayık olan çiçekçi kızlardan birine gözlerini diken Rowan'ın yüzünde şaşkın bir ifade, gözlerinde boş bir bakış belirdi. Genç, güzel, siyah saçlı ve... *Ah, tanrılar aşkına.*

Aelin onu oraya getirmemeliydi. Lyria zamanında pazarda çiçek satmıştı; Prens Rowan onu görüp de oracıkta eşi olduğunu anladığında Lyria yoksul bir çiçekçi kızdı. Yaşadıkları bir peri masalıydı... Ta ki Lyria savaşta katledilene dek. Karnında Rowan'ın çocuğuyla.

Aelin ellerini sıkıp açtı. Söyleyeceği tüm sözler boğazına dizildi. Rowan'ın gözleri hâlâ yanından geçen, bir kadına gülümserken neşesi yüzüne yansıyan kızın üzerindeydi.

Rowan sessizce "Onu hak etmiyordum," dedi.

Aelin yutkundu. İkisinin de iyileşmesi gereken yaraları vardı. Fakat bu... Gerçek buydu. Her zaman olduğu gibi bir gerçek karşılığında Aelin da ona bir gerçek sunabilirdi. "Sam'i hak etmiyordum."

Nihayet Rowan, Aelin'a baktı.

Aelin, Rowan'ın gözlerindeki acıdan kurtulması için her şeyi yapabilirdi. Her şeyi.

Rowan'ın eldivenli parmakları Aelin'ın parmaklarını okşadı. Sonra Rowan elini gevşekçe saldı.

Aelin elini tekrar yumruk yaptı. "Gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Aelin sokak satıcılardan tatlı alırken Rowan karanlık ara sokakta bekledi. Karanlık Kraliyet Tiyatrosu'nun yaldızlı kubbesindeki ahşap kirişlerden birinin üzerinde oturan Aelin limonlu kurabiyesini ısırırken bacaklarını aşağı sarkıttı. Orası tam da anımsadığı gibiydi. Fakat sessizlik, karanlık...

"Burası tüm dünyada en sevdiğim yerdi," dedi Aelin. Sesi boşlukta çok yüksek çıkıyordu. Gün ışığı çatı kapısından içeri sızıp kirişleri ve altın kubbeyi aydınlatıyor, cilalı pirinç tırabzanlardan ve aşağıdaki sahnenin kan kırmızı perdelerinden belli belirsiz yansıyordu. "Arobynn'in burada özel bir balkonu var. Bu yüzden her fırsatta buraya gelirdim. Elbise giymeye üşendiğim ya da görülmek istemediğim gecelerde, ya da belki işimden geriye sadece bir saat kadar zamanım kaldığı gecelerde o kapıdan sessizce girip müziği dinlerdim."

Kurabiyesini bitiren Rowan aşağıdaki karanlık alana baktı. Son otuz dakikadır hiç sesi çıkmamıştı. Aelin'ın ona erişemediği bir yere çekilmiş gibi.

Rowan konuştuğunda Aelin öyle ferahlamıştı ki az kalsın seslice iç çekecekti. "Hiç orkestra görmedim... Ya da böyle akustik ve lüks olması için inşa edilen bir tiyatro. Doranelle'de bile tiyatrolar ve amfitiyatrolar çok eskidir. Bankları ya da sadece basamakları var."

"Herhalde böyle bir bina başka hiçbir yerde yoktur. Terrasen'de bile."

"O halde senin inşa ettirmen gerekecek."

"Hangi parayla? Sence insanlar ben kendi zevkim için bir tiyatro inşa ettirirken açlıktan kırılmaktan memnun mu olacaklar?"

"Belki hemen olmaz fakat şehre, ülkeye faydası olacağına inanıyorsan yap bunu. Sanatçılar önemlidir."

Florine da bunu söylemişti. Aelin iç çekti. "Burası aylardır kapalı. Yine de burada müziği hâlâ işitebildiğime yemin edebilirim."

Rowan başını çevirip ölümsüz sezgileriyle karanlığı inceledi. "Belki de müzik farklı bir formda çalmaya devam ediyordur."

Bu düşünce Aelin'ın gözlerini yaşarttı. "Keşke işitebilseydin; keşke burada olup Pytor'un *Stygia Süit*'ine şeflik edişini dinleseydin. Bazen bana hâlâ o balkonda on üç yaşındaki halimle oturuyor ve müziğin görkemi karşısında ağlıyormuşum gibi geliyor."

"Ağlar mıydın?" Aelin neredeyse bu bahar yaptıkları antrenmanlara dair anıları karşısında görebiliyordu; tüm o zamanlarda müzik Aelin'ı sakinleştirmiş ya da büyüsünü serbest bırakmıştı. Müzik onun ruhunun bir parçasıydı; tıpkı Rowan gibi.

"Müziğin son bölümünde... Her seferinde. Hisara döndükten sonra müzik günlerce aklımdan çıkmazdı. Antrenman yaparken, can aldığımda ya da uyuduğumda. Bir tür delilikti o müziği sevmek. Bu yüzden piyano çalmaya başladım. Böylece geceleri eve gelip o müziği yetersizce taklit etmek için."

Aelin bunu kimseye anlatmamıştı; oraya daha önce kimseyi getirmemişti de. Rowan "Burada piyano var mı?" diye sordu.

"Aylardır piyano çalmadım. Birçok nedenden ötürü berbat bir fikir bu." Nihayet sahnenin perdelerini çektiğinde Aelin bunu onuncu kez söylemişti.

Aelin daha önce de orada bulunmuştu. Arobynn'in himayesi onlara galalara davetiyeler izleyicilerin sırf o kutsal alana ayak basmanın heyecanını yaşamaları için gösteriyi sahnede izledikleri galalara katılma şansını vermişti. Fakat şimdi ölü tiyatronun Rowan'ın bulduğu tek kibritle aydınlanan karanlığında Aelin'a bir mezarda dikiliyormuş gibi geliyordu.

Orkestranın sandalyeleri muhtemelen hâlâ müzisyenler ve Endovier ve Calaculla'daki katliamları protesto etmek için dışarı çıktıkları geceki gibi diziliydi. Hâlâ başlarına ne geldiği halktan gizleniyordu... Kralın şimdi dünyanın başına musallat ettiği ıstıraplar düşünüldüğünde ölüm seçenekler arasında en merhametli olandı.

Dişlerini sıkan Aelin o tanıdık, içinde bir yılan gibi kıvrılan öfkeyi dizginledi.

Rowan sahnenin önünde, sağda kalan piyanonun yanında dikiliyordu. Elini piyano bir safkan atmış gibi enstrümanın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi.

Aelin muhteşem enstrümanın önünde duraksadı. "Bu şeyi çalmak hürmetsizlik olacakmış gibi geliyor bana," dedi. Sözcük sahnede yüksek sesle yankılandı.

"Ne zamandır dindar bir tip oldun sen?" Rowan yüzünde çarpık bir gülümsemeyle Aelin'a baktı. "Piyanoyu en iyi nereden işitirim?"

"Başta epey çile çekebilirsin."

"Bugün utangaçsın da bakıyorum."

"Lorcan beni izliyorsa Maeve'e piyanoda feci olduğumu rapor etmemesini dilerim," diye homurdandı. Sahnedeki bir noktaya işaret etti. "İşte. Orada dikil ve konuşmayı kes, seni çekilmez pislik."

Rowan kıkırdadı. Aelin'ın gösterdiği yere gitti

Aelin pürüzsüz banka oturup piyanonun kapağını açarken yutkundu. Kapağın altından ışıldayan beyaz ve siyah tuşlar çıktı. Aelin ayaklarını pedallara yerleştirse de klavyeye dokunmak için hareketlenmedi.

"Nehemia öldüğünden beri hiç piyano çalmadım," dedi Aelin. Sözcükleri çok ağırdı.

"İstersen başka bir gün gelebiliriz," dedi Rowan. Nazik, sakince bir öneriydi bu.

Rowan'ın gümüşi saçı loş mum ışığında parıldadı. "Bir başka gün olmayabilir. Ayrıca... bir daha asla piyano çalmazsam hayatımın acınası olduğunu düşünürüm."

Rowan başını sallayıp kollarını kavuşturdu. Sessiz bir emirdi bu.

Aelin yüzünü tuşlara çevirip ellerini yavaşça fildişi tuşların üzerine koydu. Klavye pürüzsüz ve serindi. Bekliyordu. Uyandırılmayı bekleyen kocaman bir ses ve neşe canavarı.

Aelin'ın ağzından "Isınmam gerek," sözleri döküldü. Sonra tek kelime daha etmeden elinden geldiğince sessizce çalmaya başladı.

Notaları yeniden zihninde görmeye başladığında, kas hafızası o tanıdık akorlara uzandığında çalmaya başladı.

Br zamanlar Dorian için çaldığı kederli, hoş parça değildi bu. Egzersiz amacıyla çaldığı o hafif dans melodileri de değildi. Nehemia ve Chaol'a çaldığı karmaşık ve zekice düzenlenmiş parçalardan biri de değildi. Çaldığı bir kutlama parçasıydı; hayatın, görkemin, acının ve nefes alıp vermenin güzelliğinin teyidi.

Belki de bu yüzden Aelin her sene parçayı orkestradan dinlemek için buraya geliyordu; onca ölüm, işkence ve cezanın ardından ona ne olduğunu ve neyi muhafaza etmeye çalıştığını anımsatsın diye.

Parça giderek coşkulu bir hal alırken piyanodan çıkan ses bir tanrının yüreğinden dökülen bir şarkı gibiydi. Parçanın yükselişi Rowan gelip enstrümanın yanında dikilip Aelin'a *"Şimdi,"* diye fısıldayana dek devam etti. Kreşendo notaları bir bir dünyaya saçıldı.

Müzik ikisinin etrafında çınlıyor, tiyatronun boşluğunda gürlüyordu. Aylardır Aelin'ın içini kaplayan o dipsiz sessizlik şimdi sesle dolup taşıyordu.

Parçayı son, vurucu, muzaffer bir akorla sonlandırdı.

Nefes alıp verişi hızlanan Aelin yukarı baktığında Rowan'ın gözlerinin gümüşi bir sırla çevrildiğini, savaşçının gırtlağının aşağı yukarı oynadığını gördü. Bir şekilde, onca zamanın ardından Aelin'ın savaşçı prensi onu hâlâ şaşırtmayı başarıyordu.

Rowan konuşmakta zorlanır gibiydi. Fakat nihayet "Bana göster... Bunu nasıl yaptığını göster bana," diye mırıldandı.

Aelin da öyle yaptı.

* * *

Neredeyse bir saati birlikte o bankta oturarak geçirdiler. Aelin, Rowan'a piyanonun temel kurallarını öğretti ve diyezleri, bemolleri, pedalları, notaları ve akorları açıkladı. Rowan nihayet birinin müziğin kaynağını araştırmak için yaklaştığını işitince ikisi binadan gizlice çıktı. Aelin Kraliyet Bankası'na uğrayıp Rowan'a sokağın karşısındaki gölgelerin arasında beklemesini tembih etti. Yine banka müdürünün bürosunda oturdu. Adamın emrindeki memurlardan biri Aelin'ın işini halletmek için odaya bir girip bir çıkıyordu. Sonunda Aelin bir başka altın kesesiyle bankadan ayrıldı. Artık doyuracak bir boğaz ve giydirecek bir beden daha olduğundan bu para gerekliydi. Aelin, Rowan'ı tam da bıraktığı yerde buldu. Rowan, Aelin'a ona eşlik etme teklifini reddettiği için kızgındı. Fakat Aelin'la gitse çok dikkat çeker, şüphe uyandırırdı.

İkisi bir ara sokaktan geçerken Rowan "Demek bize destek olmak için kendi paranı kullanıyorsun?" diye sordu. Güzel giysiler içindeki bir grup genç kadın ara sokağın ötesindeki güneşli bulvarda yürürken yanlarından hızla geçen kapüşonlu ve yapılı adama şaşkınca baktılar. Sonra hepsi adamı bir de arkadan hayranlıkla izlemek için döndü. Aelin kadınlara dişlerini gösterdi.

Rowan'a "Şimdilik," dedi.

"Ya sonrasında para kazanmak için ne yapacaksın?"

Aelin, Rowan'a yan yan baktı. "O işin icabına bakılacak."

"Kim bakacak?"

"Ben."

"Açıkla."

"Yakında öğreneceksin." Aelin, Rowan'a yüzünde onu deliye çevireceğini bildiği küçük bir gülümsemeyle baktı.

Rowan, Aelin'ı omzundan tutmak için uzansa da Aelin onun elinden kaçtı. "I-ıh. Bu kadar hızlı hareket etmesen iyi olur. Yoksa birileri bizi fark edebilir." Rowan hırladı. Çıkan ses kesinlikle bir insana ait değildi. Aelin kıkırdadı. Öfke suçluluk ve kederden iyiydi. "Sadece sabırlı ol ve asabi olma."

35

Tanrılar adına, onların kanlarının kokusundan nefret ediyordu.

Fakat lanet olsun ki etrafında iki düzine Valg yatarken ve iyi insanlar nihayet emniyetteyken o kanla kaplı olmak müthiş bir şeydi.

Chaol Westfall tepeden tırnağa Valg kanına bulanmış halde, siyaha dönen kılıcını silmek için temiz bir parça kumaş arasa da bulamadı. Gizli açıklığın diğer yanında Nesryn de aynısını yapıyordu.

Chaol dört, Nesryn yedi Valg indirmişti. Chaol başından beri Nesryn'i izlediği için bundan emindi. Nesryn pusu sırasında Chaol'la değil, bir başkasıyla eşleşmişti. Chaol önceki gece ona çıkıştığı için özür dilemiş, Nesryn sadece başını sallamıştı. Chaol'un özrüne rağmen Nesryn bir başka asiyle eşleşmişti. Fakat şimdi... Nesryn kılıcını silmeye çalışmaktan vazgeçip Chaol'a baktı.

Nesryn'in gece yarısı rengi gözleri parlaktı. Yüzüne siyah kan bulaşmış olsa da gülümsemesi –rahatladığını belli eden, çatışmanın ve kazandıkları zaferin heyecanıyla biraz vahşi bir ifade taşıyan gülümsemesi– güzeldi.

Sözcük Chaol'un içinde çınladı. Chaol'un kaşlarını çatmasıyla Nesryn'in yüzündeki ifade hızla silindi. Chaol'un zihni bir savaşın ardından hep allak bullak olurdu. Defalarca döndürülüp baş aşağı çevrilmiş, sonra bol bol içkiye maruz bırakılmış gibi. Fa-

kat Nesryn'e doğru yürüdü. Başarmışlardı. Birlikte. Bu insanları kurtarmışlardı. Bir seferde ilk kez bu kadar çok insan kurtarmışlar, üstelik Valg'lerden başka ölen olmamıştı.

Et parçaları ve kan çimlik orman zeminine yayılmıştı. Kafaları uçurulan Valg bedenleri çoktan taşınıp bir kayanın ardına istiflendiğinden geriye sadece bunlar kalmıştı. Oradan ayrıldıklarında bedenlerin eski sahiplerine saygılarını cesetleri yakarak göstereceklerdi.

Chaol'un grubundan üç kişi şimdi çimlerde oturan mahkûmların zincirlerini çözmeye koyulmuştu. Valg pislikleri mahkûmların çoğunu Chaol'u öğürtecek kadar pis iki arabaya tıkmışlardı. Her arabanın sadece bir tane, yüksekte kalan, parmaklıklı penceresi vardı. Bir adam içeride bayılmıştı. Fakat artık hepsi güvendeydi.

Chaol şehirdeki diğer mahkûmların da emniyeti sağlanana dek durmayacaktı.

Bir kadın kirli elleriyle uzandı. Hangi cehennem deliğine tıkıldıysa, belli ki oradan çıkmaya çalışırken tırnakları kırılmış, parmak uçları şişmişti. Kadın boğuk bir sesle "Sağ olun," diye fısıldadı. Sesi muhtemelen yanıt bulmayan çığlıkları yüzünden kısılmıştı.

Kadının ellerini nazikçe, kırılmasına ramak kalmış parmaklarına dikkat ederek sıkan Chaol'un boğazı düğümlendi. Kılıcını çimlere silen Nesryn'in yanına gitti. Ona "İyi dövüştün," dedi.

"Bunu biliyorum." Nesryn omzunun üzerinden Chaol'a baktı. "Onları ırmağa götürmemiz gerek. Gemiler sonsuza dek beklemez."

Peki... Chaol bir savaşın ardından sıcaklık ya da yakınlık beklemiyordu. O gülümsemeye rağmen. Fakat... "Belki Rifthold'a döndüğümüzde bir içki içmeye gidebiliriz." Chaol'un içkiye ihtiyacı vardı. Hem de çok.

Yerde çömelen Nesryn doğrulurken Chaol kadının bronz yanağındaki siyah kan lekesini silmemek için kendisini zor tuttu. Nesryn'in arkadan bağladığı saçları tokadan kurtulmuştu. Ilık orman esintisi saç tutamlarını yüzünden geriye savuruyordu. "Dost olduğumuzu sanıyordum," dedi Nesryn.

Chaol dikkatle "Dostuz," dedi.

"Dostlar sadece kendi hallerine üzüldüklerinde birlikte vakit geçirmezler. Ya da biri diğerine zor sorular sordu diye birbirlerinin çanına ot tıkamazlar."

"Dün gece sana sert çıktığım için üzgün olduğumu söylemiştim."

Nesryn kılıcını kınına soktu. "Şu ya da bu sebepten birlikte kafa dağıtmaya varım Chaol. Fakat en azından bu konuda dürüst ol."

Chaol itiraz etmek için ağzını açacak olsa da... belki de Nesryn haklıydı. "Arkadaşlığından hoşlanıyorum," dedi Chaol. "Gidip içki içip kutlama yapmak istedim... Oturup kara kara düşünmek yerine. Ve bunu seninle yapmak isterim."

Nesryn dudaklarını büzdü. "Bu hayatımda işittiğim en iğreti övgü denemesi. Fakat peki... Sana eşlik edeceğim." İşin en kötü yanı Nesryn'in sesinin kızgın bile çıkmamasıydı. Sözleri gerçekten samimiydi. Chaol onsuz içki içmeye gitse de Nesryn'in pek de umurunda olmazdı. Bu düşünce Chaol'un pek de hoşuna gitmedi.

Kişisel sohbetin katiyetle son bulmasının ardından Nesryn açıklığı, arabayı ve savaştan geri kalan kıyımı inceledi. "Neden şimdi? Kralın bunu yapmak için on yılı vardı; neden birdenbire tüm bu insanları Morath'e götürmek için acele eder oldu? Neyin peşinde?"

Asilerden bazıları ikisine doğru döndü. Chaol savaşın kanlı artıklarını bir harita gibi inceledi.

Chaol dinlendiklerini bilerek "Aelin Galathynius'un dönüşü buna neden olmuş olabilir," dedi.

Nesryn'in yanıtı kısa ve basit oldu. "Hayır. Aelin daha iki ay önce rengini belli etti. Bu kadar kapsamlı bir girişim... Belli ki çok uzun zamandır uygulanmakta olan bir plan var ortada."

Sen –Chaol'un düzenli olarak görüştüğü liderlerden biri– "Şehri vermeyi düşünmeliyiz," dedi. "O kadar güçlü olmadıkları başka yerlere gitmeliyiz; belki bir şekilde bir sınır oluşturmaya çalışabiliriz. Aelin Galathynius, Rifthold yakınlarındaysa onunla buluşmalı ve belki de Terrasen'e gidip Adarlan'ı oradan sürerek sınırı korumalıyız."

Chaol "Rifthold'dan ayrılamayız," dedi. Asilerin ayağa kalkmalarına yardım ettikleri mahkûmlara baktı.

Sen "Burada kalmak intihar anlamına gelebilir," diye itiraz etti. Asilerden bazıları başlarını sallayıp ona destek verdi.

Chaol ağzını açsa da Nesryn "Irmağa gitmemiz gerek," dedi. "Hemen."

Chaol, Nesryn'e minnetle baksa da Nesryn çoktan yanından ayrılmıştı bile.

Aelin herkes uyuyana ve dolunay çıkana dek bekledikten sonra Rowan'ı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktı.

Dolaba girip hızla giyinen Aelin öğleden sonra oraya öylece attığı silahları bedenine bağladı. Damaris'i yemek masasından temizlemek için aldığını ileri sürerek çıkardığında iki erkek de tek kelime etmemişti.

Kadim kılıcı sırtına, Goldryn'in yanına bağladı. Dolabın aynasının önünde dikilirken karşıdan iki kılıcın uçlarının iki omzunun üzerinden çıktığını görebiliyordu. Aceleyle saçlarını ördü. Saçları şimdi epey kısa olduğundan örmek dert olmuştu. Önde kalan saçları örgüden kaçsa da en azından yüzünü kapatmıyordu.

Aelin elinde yedek bir pelerinle dolaptan çıkıp üzerinde Rowan'ın dövmeli göğsünün pencereden sızan ay ışığında parıldadığı yatağın yanından geçti. O, önce yatak odasından sonra da daireden tıpkı bir gölge gibi sessizce çıkarken Rowan hiç kıpırdamadı.

36

Aelin'ın tuzağını kurması fazla zaman almadı. Sadist Valg komutanlarından birinin liderlik ettiği devriyeyi bulduğunda kendisini izleyen gözleri hissedebiliyordu.

Chaol'un ve Nesryn'in verdiği raporlar sayesinde Valg'lerin yeni saklanma yerlerini biliyordu. Chaol ve Nesryn'in bilmedikleri –Aelin'ın geceleri sessizce dışarı çıkıp kendi başına izini sürdüğü– şey ise komutanların Wyrd tazılarından biriyle konuşacakları zaman hangi kanalizasyon girişlerini kullandıklarıydı.

Valg'ler belli ki daha yakın zamanda inşa edilmiş ana tünellerinin pisliğinde yüzmektense en eski suyollarını tercih ediyorlardı. Aelin risk alıp Valg'leri mümkün olduğunca yakından takip ediyordu. Genellikle bu mesafe bile bir şeylere kulak misafiri olmak için yeterli gelmiyordu.

Bu gece Aelin komutanın peşi sıra kanalizasyona daldı. Kaygan taşlar üzerindeki adımları neredeyse sessizdi. Kötü kokunun yol açtığı bulantıyı bastırmaya çalıştı. Daireden çıkmadan önce Chaol, Nesryn ve onların en kıdemli adamlarının mahkûm arabalarının peşine düşmek için şehirden çıkmalarını beklemişti. Böylece birileri tekrar yoluna çıkmayacaktı. Bunu göze alamazdı.

Aelin, Valg komutanının onu işitemeyeceği mesafeyi koruyarak ilerlerken alçak sesle konuşmaya başladı.

"Anahtarı aldım," dedi. Ferahlamış gibi iç çekti.

Sonra Lysandra'nın ona gösterdiği gibi sesini değiştirip bir tenor erkek sesiyle "Anahtarı yanında getirdin mi?" diye sordu.

"Elbette getirdim. Şimdi bana onu nereye sakladığını göster."

"Sabırlı ol," dedi Aelin. Bir köşeden dönerken fazla gülümsememeye çalıştı. "Hemen ileride."

Sonra kendi kendine fısıltılarla sohbet etmeye devam etti. Ta ki Valg komutanlarının Wyrd tazısı gözetmenleriyle buluştukları dörtyola yaklaşıp susana dek. Orada yanında getirdiği fazladan pelerini atıp sokağa çıkan bir merdivene gitti.

Kanalizasyon ızgarasını kaldırmak için iterken Aelin'ın nefesi tutuldu. Neyse ki ızgara kalktı.

Aelin delikten tırmanıp sokağa çıktı. Elleri titriyordu. Bir an için orada, o pis ve ıslak kaldırım taşlarının üzerine uzanıp temiz havayı içine çekmeyi düşünse de adam çok yakınındaydı. Bu yüzden sessizce ızgarayı kapattı.

Daha bir dakika geçmeden neredeyse çıt çıkarmayan çizmelerin aşağıdaki taşlara sürtündüğünü işitti. Sonra bir figür merdivenin yanından geçip Aelin'ın pelerini bıraktığı yere doğru yürüdü. Bütün gece yaptığı gibi onu izlemeye devam ediyordu.

Aelin da onun bunu yapmasına bütün gece izin vermişti.

Lorcan dosdoğru Valg komutanlarının inine girdiğinde ve Wyrd tazısı Valg'lerin raporlarını dinlemeye geldiğinde Aelin'ın kulaklarını birbirine çarpan silahlar ve ölümün kükremesi doldurdu. Aelin ise elini kolunu sallaya sallaya, ıslık çalarak oradan uzaklaştı.

Aelin depodan üç blok ötedeki bir ara sokakta yürürken amansız bir güç başını tuğla bir binanın duvarına çarptırdı.

Lorcan, Aelin'ın kulağına "Seni küçük *fahişe*," diye hırladı.

Lorcan bir şekilde Aelin'ın kollarını arkadan kavramıştı bile. Bacaklarını Aelin'ın bacaklarına iyice yasladığı için Aelin kıpırdayamıyordu.

Aelin tatlı bir sesle "Merhaba Lorcan," dedi. Zonklayan başını elinden geldiğince döndürdü.

Aelin göz ucuyla Lorcan'in kapüşonunun gölgeleri içinde kalan

acımasız yüz hatlarını ve omuzlarına düşen saçlarıyla aynı tondaki kapkara gözlerini görebiliyordu ve... *Lanet olsun*... Boğazına çok yakın o uzun köpek dişlerini de.

Lorcan'in bir eli Aelin'ın kollarını çelik bir mengene gibi kıstırdı. Lorcan diğer elini Aelin'ın başını nemli tuğlalara doğru sertçe itmek için kullandı. Aelin'ın yanağı çizildi. "Yaptığını komik mi buluyorsun?"

"Denemeye değerdi, değil mi?"

Lorcan'den iğrenç bir kan kokusu yayılıyordu; o berbat, bu dünyadan olmayan Valg kanı kokusu. Savaşçı, Aelin'ın yüzünü duvara daha da kuvvetlice itti. Aelin'ın bedenine baskı yapan bedeni yerinden oynatılması imkânsız bir güçtü. "Seni öldüreceğim."

"Ha, şu mesele," dedi Aelin. Bileğini biraz, Lorcan'e onun saldırısının geleceğini hissettiğinde bileğinin altından çıkardığı bıçağı hissettirecek kadar oynattı. Çelik şimdi savaşçının kasığının üzerindeydi. "Bedeninin en sevdiğin parçası olmadan ölümsüzlük çekilir olmayabilir."

"Daha sen hareket edemeden gırtlağını sökerim."

Aelin bıçağı Lorcan'in kasığına daha da yasladı. "Alınması *büyük* bir risk, değil mi?"

Bir an için Lorcan hareketsiz kaldı. Beş yüz yıllık, ölümcül eğitimiyle Aelin'ı duvara mıhlamaya devam etti. Sonra Aelin boynunda ve sırtında serin havayı hissetti. O arkasına dönene kadar Lorcan adımlarca öteye kaçmıştı bile.

Aelin, Lorcan'in granitten yontulmuş gibi görünen yüz hatlarını karanlıkta hayal meyal seçebiliyordu. Fakat Doranelle'deki o günden iyi biliyordu ki Lorcan'in kapüşonunun altındaki amansız yüzü öfkeli olmalıydı. Aelin duvara yaslanıp "İşin aslı," dedi, "buna kanmana biraz şaşırdım. Gerçekten aptal olduğumu sanıyorsun herhalde."

"Rowan nerede?" diye hırladı Lorcan. Üzerinde siyah metalden kol ve omuz zırhları olan, dar giysisi loş ışığı emer gibiydi. "Hâlâ yatağını mı ısıtıyor?"

Aelin, Lorcan'in bunu nereden bildiğini öğrenmek istemiyordu.

"Siz yakışıklı erkekler başka ne işe yararsınız ki?" Aelin onu tepeden tırnağa süzüp görünürdeki ve gizlenmiş tüm silahlarının yerlerini zihnine kaydetti. Lorcan devasaydı... Rowan ve Aedion kadar iriydi. Aelin'dan pek etkilenmişe de benzemiyordu. "Hepsini öldürdün mü? Ben saydığımda sadece üç kişiydiler."

"Altı kişi vardı. Bir de o taş *iblislerden* biri. Seni kaltak, bunu biliyordun."

Demek Lorcan Wyde tazılarından birini öldürmenin yolunu bulmuştu. Bu ilginç...ve iyiydi. "Bak ne diyeceğim, gerçekten bana böyle seslenilmesinden bıktım. Gören de beş yüz yıl yaşayan birinin daha yaratıcı hakaretler edeceğini düşünür."

"Bana biraz daha yaklaş da sana beş yüz yılın nelere kadir olduğunu göstereyim."

"Peki benim sana dostlarımı kırbaçladığında neler olacağını göstermeme ne dersin, seni omurgasız pislik?"

O gaddar yüz hatları şiddet arzusuyla kıvrıldı. "Ateş numaralarını yapamayan birine göre çenen fazla düşük."

"Senin de öyle. Etrafında neler olup bittiğine dikkat etmeyen birine göre."

Daha Lorcan gözünü kırpamadan Rowan'ın bıçağı boğazında bitiverdi.

Bir süredir Aelin'ın aklında Rowan'ın onu bulmasının ne kadar zaman alacağı sorusu vardı. Muhtemelen daha Aelin o örtüleri üzerinden kaldırdığında Rowan uyanmıştı. Rowan, Lorcan'e "Öt bakalım," dedi.

Lorcan kılıcını –Aelin'ın uzak diyarlarda pek çok can aldığından şüphe etmediği gösterişli, güzel bir silah– kavradı. "Şu an benimle dövüşmeyi istemezsin."

"Bana kanını dökmemem için iyi bir neden ver," dedi Rowan.

"Ölürsem Maeve size karşı Adarlan Kralı'na destek olmayı teklif eder."

"Saçmalık," dedi Aelin.

"Dostlarını kendine yakın, düşmanlarını ise daha da yakın tut derler, öyle değil mi?" dedi Lorcan.

Rowan ağır hareketlerle Lorcan'ı bırakıp yana çekildi. Üçü de diğer ikisinin yaptığı her hareketi dikkatle gözledi. Ta ki Rowan, Aelin'ın yanına gidip Lorcan'e dişlerini gösterene dek. Fey prensinden yayılan saldırganlık Aelin'ın sinirlerini germeye yetmiş de artmıştı.

Lorcan, Aelin'a "Ölümcül bir hata yaptın," dedi. "Kraliçeme anahtara dair o kehanetini gösterdiğin anda yaptın bu hatayı." Siyah gözlerini Rowan'a çevirdi. "Ve *sen*. Seni aptal. Ölümlü bir kraliçeyle ittifak kurmak, ona *bağlanmak* ha? Kraliçen yaşlanıp öldüğünde ne yapacaksın? Ya annen olacak kadar yaşlı göründüğünde? Onunla aynı yatağı yine paylaşacak mısın, yine onu..."

Rowan alçak sesle "Bu kadarı yeter," dedi. Aelin hislerini yüzüne biraz olsun yansıtmadı. Lorcan korkusunun kokusunu alabilir diye hisleri hakkında düşünmeye bile cesaret edemedi.

Lorcan sadece güldü. "Maeve'i yenebileceğini mi sanıyorsun? Doranelle'den çıkmanıza *izin verdi o*... İkinizin de gitmesine göz yumdu."

Aelin esnedi. "Aslen, Rowan, ona yüzyıllar boyunca nasıl katlandığını bilemiyorum. Beş dakikada ağlayacak kadar sıkıldım."

Lorcan "Kendini kolla kızım," dedi. "Belki yarın, ya da bir hafta sonra olmasa bile günün birinde hata yapacaksın ve ben bekliyor olacağım."

"Siz Fey erkekleri ve şu dramatik konuşmalarınız yok mu?" Aelin gitmek için arkasına döndü. Kendisi ve Lorcan'in arasında dikilen prens olmasa bunu asla yapamazdı. Fakat omzunun üzeriden geriye bakıp o sahte neşe ve sıkıntı ifadesini yüzünden tamamen sildi. Sonra o ölümcül sükûnetin yüzeye çıkmasını bekledi. Böylece Lorcan'e seslenirken gözlerinde insani bir kırıntının bile kalmayacağını bilecekti. "O gün Doranelle'de ona yaptıklarını bir an olsun unutmayacağım. Sefil varlığın öncelik listemin alt sıralarında olsa da bir gün Lorcan..." Hafifçe gülümsedi. "Bir gün sana bunun hesabını sormaya geleceğim. Bu geceyi bir uyarı olarak gör."

* * *

Aelin deponun kapısının kilidini açtığında Rowan'ın gür sesinin

arkasından ona "Hareketli bir gece oldu, değil mi prenses?" diye seslendiğini işitti.

Aelin kapıyı çekip açtı. İkisi neredeyse zifiri karanlık depoya girdiler. İçerisi sadece arka merdivenin yanındaki bir fenerle aydınlanıyordu. "Hareketli fakat eğlenceli," diye yanıt verdi Aelin.

Rowan hırıltıyla karışık bir sesle "Bir daha yanımdan sessizce kaçarken daha fazla çaba sarf etmen gerekecek," dedi.

"Sen de, Aedion da tahammül edilemezsiniz." Tanrılara şükürler olsun ki Lorcan, Aedion'ı görmemiş, kokusundan onun soyunu çıkarmamıştı. "Gayet güvendeydim ben." Yalandı bu. Aelin, Lorcan'in ortaya çıkacağından bile emin değildi. Ya da küçük tuzağına savaşçının düşeceğinden.

Rowan'ın yanağını nazikçe dürttüğü Aelin'ın canı yandı. "Şanslısın ki sadece yüzünü çizmiş. Bir daha Lorcan'la kavgaya girişmek için dışarı kaçacak olursan bana önceden söyleyeceksin."

"Öyle bir şey yapmayacağım. Bu sadece beni ilgilendirir ve..."

"Artık sadece seni ilgilendirmiyor. Bir dahaki sefere beni de yanında götüreceksin."

"Bir daha yanından sıvışacak olduğumda," diye köpürdü Aelin, "aşırı korumacı bir dadı gibi peşimden geldiğini fark edersem..."

"*Ne* yaparsın?" Rowan, Aelin'a ikisi nefeslerini paylaşacak kadar yaklaştı. Savaşçının köpek dişleri parıldıyordu.

Fenerin ışığı altında, Aelin, Rowan'ın gözlerini net bir şekilde görebiliyordu... Rowan da onun gözlerini. Aelin konuşmadan ona *"Ne yapacağımı bilmiyorum seni pislik fakat bunu yaparsan hayatını cehenneme çeviririm,"* dedi.

Rowan hırladı. Ses Aelin'ın tenini okşarken Aelin savaşçının dillendirmediği sözleri onun gözlerinde okudu. *İnadı bırak. Bağımsızlığını elden bırakmama çabası mı yoksa bu?*

Aelin ona karşılık verdi: *Öyle ise ne olacak? Sadece...bırak da işleri kendi başıma halledeyim.*

"Buna söz veremem," dedi Lorcan. Loş ışık bronz tenini ve o hoş dövmesini okşuyordu.

Aelin, Rowan'ın pazısına bir yumruk indirdi. Kendi canı ondan

fazla yandı. "Sırf benden yaşlı ve güçlüsün diye bana emirler vermeye hakkın yok."

"Tam da o nedenlerden dolayı ne istiyorsam yapabilirim."

Aelin tiz bir ses çıkardı. Rowan'ın böğrünü çimdikledi. Rowan onun elini tutup sertçe sıktı. Aelin'i çekip kendisine bir adım yaklaştırdı. Aelin onun yüzüne bakmak için başını geriye attı.

O depoda, ikisi yanlarında sadece kasalarla yalnızken, bir an için Aelin, Rowan'ın yüzünü, o yeşil gözleri ve sert çeneyi iyice süzdü.

Ölümsüz. Boyun eğmez. Kanında güç akan.

"Yabani."

"Velet."

Aelin'ın ağzından nefesine karışan bir kahkaha çıktı.

"Cidden Lorcan'ı peşinden kanalizasyona sokup o yaratıklardan biriyle mi karşılaştırdın sen?"

"Öyle basit bir tuzaktı ki aslen kanması beni hüsrana uğrattı."

Rowan kıkırdadı. "Beni hep şaşırtıyorsun."

"Canını yaktı. Bunu asla affetmeyeceğim."

"Birçok kişi benim canımı yaktı. Hepsinin peşine düşeceksen hayatın boyunca sana epey iş çıkacak demektir."

Aelin gülümsemedi. "Lorcan'in söyledikleri... Yaşlanmam hakkında."

"Yapma. O konuya girme. Gidip uyu."

"Ya sen ne yapacaksın?"

Rowan depo kapısına göz gezdirdi. "Lorcan'in bu gece ona yaptıklarını yanına bırakmayacağından eminim. Unutmak ve affetmek konusunda senden bile beterdir. Özellikle de biri onu erkekliğini kesmekle tehdit ettiğinde."

Aelin yüzünde şeytani bir gülümsemeyle "En azından bunun *büyük* bir hata olduğunu söyledim," dedi. "Oysa içimden 'küçük' demek gelmişti."

Rowan güldü. Gözleri fırıl fırıl döndü. "İşte o zaman kesinlikle ölürdün."

37

Zindanlarda çığlıklar atan adamlar vardı.

Bunu bilmesinin nedeni iblisin onu orada bir yürüyüşe çıkarması, tüm hücrelerin ve işkence sehpalarının yanından geçirmesiydi.

Mahkûmlardan bazılarını tanıyor olabileceğini düşünse de isimlerini anımsayamamıştı. Tahtta oturan adam iblise mahkûmları sorgulama görevi verdiği, iblisin de bu görevi memnuniyetle yerine getirdiği günler boyunca mahkûmların isimleri hiç aklına gelmemişti.

Kral onlara hiç soru sormuyordu. Bazı adamlar ağlıyor, bazıları çığlıklar atıyor, bazıları ise sessiz kalıyordu. Hatta meydan okuyanlar bile vardı. Dün, içlerinden biri –genç, yakışıklı ve tanıdık bir adam– onu tanıyıp yalvarmıştı. Af dilemiş, hiçbir şey bilmediğini ısrarla söyleyip ağlamıştı.

Fakat onun elinden hiçbir şey gelmiyordu. Onların acı çekişini izlerken, hücreler yanan et ve kanın bakırımsı, kötü kokusuyla dolduğunda bile. İblis bunlardan keyif alıyordu. Aşağı, hücrelere indiği her gün daha da güçleniyor, mahkûmların acısını bir nefes gibi içine çekiyordu.

Mahkûmların çektikleri acıyı kendisine yarenlik eden anılara ekleyip ertesi gün ve ondan sonraki günlerde iblisin kontrolü altında o acı ve çaresizlik zindanlarına gitti.

38

Aelin kanalizasyona dönmeye cesaret edemedi; Lorcan'in oradan uzak olduğundan ve Valg'lerin oralarda gezinmediklerinden emin olana kadar.

Ertesi gün, Aedion'ın mutfakta bulup buluşturduğu malzemelerle hazırladığı akşam yemeğini yedikleri sırada evin ön kapısı açıldı. Lysandra neşeyle içeri girip onlara cıvıltılı bir "merhaba" deyince hepsi ellerindeki silahları bıraktı.

Aedion mutfağa dalan Lysandra'ya "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

Lysandra "Ah, ne sefil bir akşam yemeği," demekle yetindi. Aedion'ın omzunun üzerinden ekmeğe, sebze turşularına, soğuk yumurtalara, kurutulmuş ete ve kahvaltılık hamur işlerinden arta kalanlara baktı. "Hiçbiriniz yemek yapamıyor musunuz?"

Rowan'ın tabağından üzüm aşırmakla meşgul olan Aelin burnundan güldü. "Anlaşılan başarılı olduğumuz tek öğün kahvaltı. Bir de şu..." Baş parmağıyla Rowan'a işaret ett. "Sadece ateşte şişe geçirilmiş et pişirmeyi biliyor."

Lysandra, Aelin'ı yana itip bankın ucuna kuruldu. Ekmeğe uzandığında mavi elbisesi sıvı ipek gibi hareket etti. "Acınası... Böyle saygın ve güçlü liderler için son derece acınası bir durum bu."

Aedion kollarını masanın üzerine koydu. "Evindeymiş gibi davran, olur mu?"

Lysandra ona öpücük gönderdi. "Merhaba general. Seni iyi görmek güzel."

Aelin sırtını yaslayıp diğerlerini izlemekten memnun olabilirdi... Ta ki Lysandra yeşil gözlerini yukarı, Rowan'a çevirene dek. "Geçen gün tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Kraliçe hazretlerinin bana acilen söylemesi gereken bir şey vardı da."

Aelin'a muzip bir kedi edasıyla baktı.

Adion'ın sağında oturan Rowan başını yana eğdi. "Takdime ihtiyacın var mı?"

Lysandra'nın gülümsemesi daha da yayvanlaştı. Tatlı bir sesle "Köpek dişlerin hoşuma gitti," dedi.

Aelin'ın yediği üzüm boğazına kaçacaktı. Lysandra'dan başka ne beklenirdi ki?

Rowan genellikle Aelin'ın ardına bakmadan kaçmasına neden olan küçük gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. "Dişlerimi benim şeklimi daha iyi taklit edebilmek için mi inceliyorsun şekil değiştiren?"

Aelin'ın çatal tutan eli havada donakaldı.

"Saçmalık," dedi Aedion.

Fahişenin yüzündeki tüm neşe kayboldu.

Şekil değiştiren.

Kutsal tanrılar adına. Şekil değiştirmeyle kıyaslandığında ateş, rüzgâr ya da buz büyüsü de neydi ki? Şekil değiştirenler: Hizmetleri karşılığında istedikleri bedeli talep edebilen casuslar, hırsızlar ve suikastçılar; dünyanın her yerindeki sarayların korkulu rüyaları. Onlardan öyle korkuluyordu ki daha Adarlan büyüyü yasaklamadan önce neredeyse nesilleri tükenecek kadar çok sayıda şekil değiştiren bulunup öldürülmüştü.

Lysandra üzüm salkımından bir tane koparıp üzümü inceledi. Sonra gözlerini Rowan'a çevirdi. "Belki seni yeteneklerimi geri kazanırsam *kendi köpek dişlerimi* nereye batıracağımı hesaplamak için inceliyor olabilirim."

Rowan güldü.

Çok şey anlatıyordu bu.

Sen ve ben insan postuna bürünmüş hayvanlarız sadece.

Lysandra dikkatini Aelin'a çevirdi. "Bunu kimse bilmiyor. Arobynn bile." Yüzünde sert bir ifade vardı. Gözlerinde hem meydan okuyan hem de soran bir bakış vardı.

Sırlar... Nehemia da Aelin'dan sırlarını sakınmıştı. Aelin hiçbir şey söylemedi.

Rowan'a doğru dönen Lysandra'nın ağzı gerildi. "Nereden anladın?"

Rowan başını sallarken Aelin prensin dikkatini onu rahatsız eden hisleri sezmişçesine üzerine çevirdiğini hissetti. "Yüzyıllar önce birkaç şekil değiştiren tanımıştım," dedi Rowan. "Kokularınız aynı."

Lysandra kendisini koklarken Aedion "Demek kokunun nedeni *buymuş*," dedi.

Lysandra gözlerini yeniden Aelin'a çevirdi. "Bir şeyler söyle."

Aelin bir elini kaldırdı. "Bana sadece...bir dakika ver." Bir dostu diğerinden ayırmak için bir dakika... Sevdiği dostu ve her fırsatta ona yalan söyleyen dostu; nefret ettiği ve ondan sırlarını gizleyen dostu...nefret ettiği, ta ki sevgi ve nefret ortada buluşup kaybetmişlik hissiyle birbirine kaynayana dek.

Aedion "Anladığında kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"Küçüktüm... Beş ya da altı yaşındaydım. Daha o zamanlarda bile bunu herkesten gizlemem gerektiğini biliyordum. Annemde olmadığına göre bu yetenek bana babamdan geçmiş olmalıydı. Annem babamdan hiç bahsetmezdi. Onu özlüyor gibi de görünmezdi."

Yetenek... İlginç bir sözcük seçimiydi bu. Rowan "Annene ne oldu?" diye sordu.

Lysandra omuz silkti. "Bilmiyorum. Beni dövüp evden attığında yedi yaşımdaydım. Çünkü burada –bu şehirde– yaşıyorduk ve o sabah, ilk kez onun yanında şekil değişitirme hatasına düşmüştüm. Sebebini anımsamasam da çok korktuğum için onun karşısında tıslayan bir dişi kediye döndüğümü anımsıyorum."

"Lanet olsun," dedi Aedion.

"Demek gücü tam bir şekil değiştirensin," dedi Rowan.

"Uzun zamandır ne olduğumu biliyordum. O andan önce de her yaratığın şeklini alabileceğimi biliyordum. Fakat burada büyü yasadışı ilan edilmişti. Ayrıca her krallıkta kimse şekil değiştirenlere güvenmiyordu. Nasıl güvenebilirlerdi ki?" Lysandra alçak sesle güldü. "Annem beni evden attıktan sonra sokaklarda yaşadım. Zaten çok yoksul olduğumuzdan benim için büyük bir değişiklik olmamıştı bu. Fakat ilk iki günü kapı eşiğinde ağlayarak geçirdim. Annem beni yetkililere teslim etmekle tehdit edince kaçtım ve bir daha onu hiç görmedim. Aylar sonra o eve bile döndüm. Fakat o gitmişti... Taşınmış."

"Belli ki harika bir insanmış," dedi Aedion.

Lysandra, Aelin'a yalan söylememişti. Nehemia basbayağı yalan söylemiş, hayati konuları gizlemişti. Lysandra ise... Ödeşmiş sayılırlardı. Ne de olsa Aelin da Lysandra'ya kraliçe olduğunu söylememişti.

Nihayet Aelin "Nasıl hayatta kalabildin?" diye sordu. Omuzları gevşedi. "Rifthold sokaklarında yedi yaşında bir çocuğun sonu çoğu zaman kötü olur."

Lysandra'nın gözlerinde bir şey pırıldadı. Aelin onun ters bir söz, oradan çıkıp gitmesinin emredilmesini bekliyor olabileceğini düşündü. "Yeteneklerimi kullandım. Bazen insan oluyordum; bazen çetelerinde lider pozisyonunda olan sokak çocuklarının şeklini alıyordum; bazen de bir sokak kedisi, sıçan ya da martıya dönüşüyordum. Sonra dilenirken kendimi daha güzel yaparsam paranın daha hızlı geldiğini anladım. Büyünün ortadan kaybolduğu gün o güzel yüzlerden birini kullanıyordum. O günden beri o yüz değişmedi."

"Demek ki bu yüz," dedi Aelin, "gerçek yüzün değil? Bu vücut gerçek vücudun değil demek?"

"Evet. Beni kahreden ise gerçek yüzümü anımsayamamak. Şekil değiştirmenin tehlikesi de buydu; kendi formunu unutman. Çünkü şekil değiştirme işlemini yöneten hafızadır. Bir fındıkfaresi gibi sıradan olduğumu anımsasam da...gözlerim mavi mi, gri mi yoksa yeşil miydi anımsamıyorum. Burnumun ya da çenemin şeklini de anımsayamıyorum. Ayrıca bedenim bir çocuğun bedeniydi.

Şimdi, bir kadın olarak neye benzerdi; bilmiyorum."

Aelin "Arobynn de birkaç yıl sonra seni bu formunda gördü," dedi.

Lysandra başını sallayıp elbisesindeki görünmez bir iplik tiftiğini didikledi. "Büyü yeniden serbest kalırsa...bir şekil değiştirenden sakınır mıydın?"

Aelin omuz silkip ona gerçeği söyledi. "Bir şekil değiştireni ancak *kıskanırdım*. İstediğim şekle girmek epey faydalı olabilirdi." Durup düşündü. "Bir şekil değiştiren güçlü bir müttefik olur. Hatta daha da eğlenceli bir arkadaş olur."

Aedion "Büyü serbest kaldığında savaş alanında fark yaratır bu," dedi.

Rowan sadece "Gözde bir şeklin var mıydı?" diye sordu.

Lysandra'nın sırıtışı hayli hınzırcaydı. "Pençeleri ve kocaman köpek dişleri olan her şey hoşuma giderdi."

Aelin gülmemek için kendisini tuttu. "Ziyaretinin bir nedeni var mı Lysandra. Yoksa sadece dostlarımı kıvrandırmaya mı geldin buraya?"

İçinde büyük bir kutu olduğu anlaşılan kadife bir torbayı havaya kaldıran Lysandra'nın yüzündeki tüm neşe silinip gitti. "İstediğin şey burada." Torbayı yıpranmış, ahşap masaya bırakmasıyla kutudan tok bir ses çıktı.

Erkekler kaşlarını kaldırıp fark ettirmeden torbanın içindeki şeyi koklasalar da Aelin torbayı kendisine doğru çekti. "Teşekkür ederim."

Lysandra "Arobynn yarın senden bir iyilik isteyecek," dedi. "Gece götürülmesi gereken bir şey. Hazır ol."

"Güzel." Aelin yüzüne hissiz bir ifade vermekte zorlandı.

Aedion öne eğilip bir kuzinine, bir Lysandra'ya baktı. "O şeyi sadece Aelin'ın götürmesini mi istiyor?"

"Hayır... Sanırım hepinizin."

Rowan "Bu bir tuzak mı?" diye sordu.

"Muhtemelen öyle, şu ya da bu şekilde," dedi Lysandra. "Sizden o şeyi ona ulaştırıp akşam yemeğinde kendisine katılmanızı istiyor."

"İblisler ve yemekler," dedi Aelin. "Ne hoş bir bileşim."

Bu sözlerine sadece Lysandra gülümseyerek karşılık verdi.

"Bizi zehirleyecek mi?" diye sordu Aedion.

Aelin masadaki bir parça kiri kazıdı. "Zehir Arobynn'in tarzı değil. Yiyeceklere bir şey yapacak olsa bizi bir ilaçla uyuşturup istediği yere taşırdı. O kontrolün elinde olmasından hoşlanır." Hâlâ masaya bakan Lysandra Rowan ve Aedion'ın yüzlerindeki ifadeyi okuyamıyordu. "Acıdan ve korkudan hoşlanır, evet... Fakat o asıl güçten beslenir." Lysandra'nın yüzündeki yumuşak ifade gitmiş, gözlerine soğuk ve sert bir bakış oturmuştu; hiç şüphesiz Aelin'ın kendi yansımasıydı bu. Onu anlayan ve Arobynn'in kontrole karşı duyduğu şehvetin ne boyutlara vardığını ilk elden bilen tek kişi Aelin'di. Aelin sandalyesinden kalktı. "Seni faytona kadar geçireyim."

Aelin ve Lysandra depodaki kasaların arasında durakladılar.

Lysandra kollarını kavuşturup "Hazır mısın?" diye sordu.

Aelin başını salladı. "Bedelin ödetilebileceğinden emin değilim... Onun...Hepsinin yaptıklarında sonra. Fakat yeterli gelmeli. Zamanım tükeniyor."

"Sağ ol... Her şey için."

"Hâlâ bilmediğin birkaç numarası olabilir. Gözün açık olsun."

"Senin de."

"Sana...önceden söylemediğim için bana kızgın değilsin herhalde?"

"Benim sırrım nasıl ölümüme neden olabilecekse sen de sırrın yüzünden kolayca canından olabilirdin Lysandra. Sadece kendimi... Ne hissettiğimi bilmiyorum. Herhalde her şeyden çok sana senin bana bunu söyleyeceğin kadar güven aşılayıp aşılamadığımı düşündüm."

"Söylemek istedim... Hem de çok."

Aelin ona inanıyordu. "Benim için o Valg muhafızlarıyla yüzleşip kendini tehlikeye attın; Aedion'ı kurtardığımız o gün. Bu şehirde bir şekil değiştiren olduğunu bilseler akılları başlarından giderdi." Ve o gece Çukurlar'da, Lysandra Valg'lere bakmayıp

Arobynn'in arkasına gizlendiğinde... Bunu Valg'lerin dikkatini çekmemek için yapmıştı. "Yaptıkların delilikti."

"Daha kim olduğunu bilmezken bile amacını biliyordum Aelin... Buna değerdi."

"Peki neymiş o amaç?" Aelin'ın boğazı düğümlendi.

"Benim gibi insanların saklanmak zorunda kalmadıkları bir dünya." Lysandra arkasına dönse de Aelin onu elinden tuttu. Lysandra hafifçe gülümsedi. "Böyle zamanlarda keşke bende senin becerin olsa diyorum."

"Elinde olsa kullanır mıydın o gücü? Yani iki gece sonra."

Lysandra, Aelin'ın elini nazikçe bıraktı. "Wesley öldüğünden beri bunu düşünüyorum. Yapardım, hem de memnuniyetle. Fakat sen yaparsan da benim için bir mahzuru yok. Tereddüt etmeyeceksin. Nedense bu bana teselli veriyor."

Davetiyeyi ertesi sabah onda bir sokak çocuğu getirdi.

Aelin şöminenin karşısındaki krem rengi zarfa gözlerini dikti. Zarfın kırmızı, balmumu mührünün üzerinde çaprazlama duran iki hançer vardı. Aedion ve Rowan omuzlarının üzerinden bakarak zarfla beraber gelen kutuyu inceliyorlardı. İki erkek de kokluyor, kaşlarını çatıyordu.

"Badem gibi kokuyor," dedi Aedion.

Aelin kartı zarftan çıkardı. Kart hem yarın sekizde akşam yemeği için –Aelin ve iki konuğu için– resmi bir davetiye ve Arobynn'e borçlu olunan iyiliği anımsatan bir ricaydı.

Arobynn'in sabrı tükenmişti. Fakat tam da ona yaraşır bir şekilde, iblisi kapısının önüne bırakmak yeterli gelmeyecekti. Hayır... Aelin iblisi Arobynn'in şartlarına uygun şekilde teslim edecekti.

Akşam yemeği Aelin'a endişelenecek zamanı verecek kadar geç saatteydi.

Bir hediye... yarın gece kullanacağını ümit ettiğim bir hediye.

Aelin kartı masanın üzerine bıraktı. Aedion'ın veya Rowan'ın kutuyu açması için eliyle işaret etti. Pencerenin başına gidip şatoya doğru baktı. Şato sabah güneşi altında göz kamaştıracak kadar

parlaktı. İncilerden, altından ve gümüşten yapılmış gibi parıldıyordu.

Kurdelenin çözülüşü, kutunun kapağının açılırken çıkardığı takırtı ve...

"Bu da nesi?"

Aelin omzunun üzerinden baktı. Aedion'ın elinde içi kehribar rengi bir sıvıyla dolu, geniş, cam bir şişe vardı.

Aelin hissiz bir ses tonuyla "Parfüme batırılmış cilt yağı."

Aedion çok sessizce "Neden bunu sürmeni istiyor?" diye sordu.

Aelin tekrar pencereden baktı. Rowan, Aelin'ın yanına gidip onun arkasında duran koltuğa oturdu. Aelin arkasındaki savaşçının sakin gücünü hissetti. "Oynadığımız oyunda sadece bir başka hamle," dedi.

Aelin'ın yağı tenine sürmesi gerecekti. Arobynn'in kokusunu.

Kendi kendisine bundan aşağısını beklemediğini söylese de...

Aedion "Ve sen bunu kullanacak mısın?" dedi.

"Yarın, tek amacımız Orynth Tılsımı'nı ondan almak. Bu yağı sürmeye razı gelmem onu afallatacak."

"Anlamıyorum."

Rowan, Aelin'ın yerine yanıt verdi: "Davetiye bir tehdit." Aelin, Rowan'ın birkaç santim ötesinde olduğunu hissedebiliyordu; kendi hareketleri kadar onun hareketlerinin de farkındaydı. "İki eşlikçi; burada kaç kişi olduğumuzu biliyor, senin kim olduğunu biliyor."

"Ya sen?" diye sordu Aedion.

Omuz silken Rowan'ın üzerindeki gömlek hışırdadı. "Muhtemelen artık Fey olduğumu anlamıştır."

Rowan'ın Arobynn'le yüzleşmesi ve Arobynn'in neler yapabileceğini düşünmek...

"Peki ya iblis?" diye sordu Aedion. "İblisi şık giysiler içinde mi teslim etmemizi bekliyor?"

"Bu da bir başka sınav. Ve evet."

"O halde ne zaman gidip bir Valg komutanı yakalayacağız?"

Aelin ve Rowan bakıştılar. Aelin, Aedion'a "Sen burada kalacaksın," dedi.

"Hiç sanmıyorum."

Aelin, Aedion'ın böğrüne işaret etti. "İnatçı bir baş belası olmayıp Rowan'la kılıç talimi yaparken dikişlerini patlatmasaydın sen de gelirdin. Fakat hâlâ iyileşme sürecindesin ve sırf için rahat etsin diye yaralarınla kanalizasyonlardaki pisliği yan yana getirmeyeceğim."

Öfkesini dizginlemek için çabalaya Aedion'ın burun delikleri şişti. "Bir *iblisle* karşı karşıya geleceksin..."

Rowan "Ona göz kulak olacağım," dedi.

Aelin "Ben başımın çaresine bakabilirim," diye çıkıştı. "Gidip giyineceğim." Aelin giysisini kuruması için bıraktığı, pencerelerin önündeki koltuktan aldı.

Aelin'ın arkasında duran Aedion iç çekti. "Lütfen... Sadece... Kendine dikkat et. Bir de Lysandra güvenilir mi?"

"Yarın öğreneceğiz," dedi Aelin. Aelin, Lysandra'ya güveniyordu. Aksi takdirde onun Aedion'a yaklaşmasına izin vermezdi. Fakat Lysandra, Arobynn'in onu kullanıp kullanmadığından emin olamayabilirdi.

Rowan kaşlarını kaldırdı. *İyi misin?*

Aelin başını salladı. *Sadece şu iki günü atlatıp bu işten kurtulmak istiyorum.*

"Bu yaptığınızın tuhaflığına asla alışamayacağım," diye mırıldandı.

Aelin, Aedion'a "Başka şansın yok," deyip giysiyi yatak odasına götürdü. "Hadi gidip kendmize güzel, küçük bir iblis avlayalım."

39

Aelin ayak başparmağını Wyrd tazısından geriye kalanlar üzerinde gezdirip "Daha ölü olamaz," dedi. Yaratığın alt parçalarından birinin başında çömelen Rowan homurdanarak Aelin'a onay verdi. "Lorcan'in hiç insafı yok, öyle değil mi?" dedi Aelin. Kanalizasyondaki kötü kokulu, kanlar içindeki dörtyol ağzına baktı. Valg yüzbaşılarından geriye pek bir şey kalmamıştı. Wyrd tazısından da. Dakikalar içinde Lorcan hepsini koyun gibi boğazlamıştı. *Gökteki tanrılar adına.*

"Muhtemelen Lorcan dövüş boyunca o yaratıkların her birinin sen olduğunu hayal etmiştir," dedi. Elinde pençeli bir kol tutarak çömeldiği yerden kalktı. "Taş deri zırh gibi olsa da içinde sadece et var." Kolu koklayıp tiksintiyle hırladı.

"Güzel. Ve bizim için yaptığı keşiften dolayı Lorcan'e teşekkürler." Aelin, Rowan'ın yanına gidip ağır kolu onun elinden aldı. Sonra yaratığın parmakları kaskatı eliyle prense el salladı.

Rowan "Kes şunu," diye tısladı.

Aelin, iblisin parmaklarıyla biraz daha oynadı. "Bununla iyi sırt kaşınır."

Rowan sadece kaşlarını çattı.

"Mızıkçı," deyip kolu Wyd tazısının bedenine fırlattı. Kol bir *küt* sesi ve taş tıkırtısıyla gövdeye çarptı. "Demek Lorcan bir Wyrd tazısının işini bitirebiliyır." Rowan, Aelin'ın kendi uydurduğu terime burnundan gülerek karşılık verdi. "Ve belli ki bir kez ölünce

ölü kalıyor. Bunu bildiğimiz iyi oldu."

Rowan temkinli gözlerle Aelin'ı süzdü. "Bu tuzak sadece Lorcan'e bir mesaj göndermek için değildi. Öyle, değil mi?"

"Bu şeyler kralın kuklaları," dedi Aelin. "Böylece haşmetmeabları imparator artık Lorcan'in yüzüne ve kokusuna aşina oldu. Şehrinde bir Fey savaşçısı olmasından memnun olacağından da şüpheliyim. Bahse girerim şu an hiç şüphesiz kralları *ve* ölen kardeşleri adına hesaplaşmak için diğer yedi Wyrd tazısı Lorcan'in peşine düşmüştür."

Rowan başını iki yana salladı. "Seni gırtlaklayayım mı yoksa sırtını mı sıvazlayayım, bilemedim."

"Bence aynı hisler içinde olan birçok insan vardır." Aelin mezarlığa dönen kanalizasyona göz gezdirdi. "Bu gece ve yarın Lorcan'in gözlerini başka bir yere çevirmesini istedim. Bu Wyrd tazılarının öldürülüp öldürülemeyeceklerini de öğrenmem gerekiyordu."

"Neden?"

Aelin gözlerini ağır ağır Rowan'ın gözlerine doğru çevirdi. Çünkü o çok sevdikleri kanalizasyon girişini şatoya girmek için kullanacağım ve saat kulesini başlarına yıkacağım."

Rowan'ın ağzından pes, hınzırca bir kıkırtı çıktı. "Demek büyüyü böyle serbest bırakacaksın. Lorcan, Wyrd tazılarının sonuncusunu da öldürdüğünde kuleye gireceksin."

"Lorcan'in beni öldürmesi gerekirdi. Özellikle de şehirde ona musallat olan bela düşünüldüğünde."

Rowan'ın yüzünde dişlerini gösteren vahşi bir gülümseme belirdi. "Bunu hak etti."

Pelerinli, silahlı ve maskeli Aelin terk edilmiş binanın taş duvarına yaslanırken Rowan odanın ortasındaki, bağlanmış Valg komutanının etrafında geziniyordu.

Muhafızın bedeninin içindeki şey *"Kendi ölüm fermanınızı imzaladınız, sizi solucanlar,"* dedi.

Aelin cık cık etti. "Bu kadar kolay ele geçirildiğine göre çok da başarılı bir iblis olmalısın."

Gerçekten iblisi yakalamak çocuk oyuncağı olmuştu. Aelin en zayıf komutanlardan birinin liderliğindeki en küçük devriyeyi seçmişti. O ve Rowan şehrin hareketsiz bir kısmında, gece yarısından önce devriyeye pusu kurmuşlardı. Aelin daha iki muhafızı öldürmüşken geri kalanlar Rowan'ın elinde can vermişlerdi bile. Komutan kaçmaya çalıştığında Fey savaşçısı onu göz açıp kapayıncaya kadar yakalamıştı.

Rowan komutanı çabucak bayıltmıştı. İşin en zor kısmı komutanın bedenini kenar mahallede sürüklemek olmuştu. Sonra onu önce binaya, sonra da kilere sokmuşlar ve bir sandalyeye zincirlemişlerdi.

Adam "Ben...iblis değilim," diye tısladı. Ağzından çıkan her sözcük onu yakıyor gibiydi.

Aelin kollarını kavuşturdu. Üzerinde hem Goldryn hem de Damaris olan Rowan adamın çevresinde döndü. Avına yaklaşan bir şahin gibiydi.

"O halde yüzük ne için?" diye sordu Aelin.

Derin ve kısa bir nefes; insani, zahmetli. "Bizi köleleştirmek... yozlaştırmak için."

"Ve?"

"*Yakına gel de anlatayım.*" Sesi *değişmiş,* daha boğuk ve soğuk olmuştu.

"İsmin ne?" diye sordu Rowan.

İblis "*İnsan dilleriniz isimlerimizi ya da dilimizi telaffuz edemez,*" dedi.

Aelin onu taklit etti. "İnsan dilleriniz isimlerimizi telaffuz edemez. Bunu daha önce de işittim. Ne yazık ki." Aelin boğuk bir kahkaha atarken adamın içindeki yaratık öfkeden köpürdü. "İsmin ne... *Gerçek* ismin?"

Adam debelendi. Şiddetli, sarsak hareketleri Rowan'ın ona daha da yakınlaşmasına neden oldu. Aelin dikkatle aynı bedenin içindeki iki varlığın arasındaki mücadeleyi izledi. Sonunda adam "Stevan," dedi.

"Stevan," diye yineledi Aelin. Adamın berrak gözleri Aelin'a

odaklanmıştı. Aelin bir kez daha, bu kez daha yüksek sesle "Stevan," dedi.

"Sessiz olun," diye çıkıştı iblis.

"Nerelisin Stevan?"

"Yeter dedim... Melisande."

"Stevan," dedi Aelin. Ardion'ın kaçtığı gün benzer bir deneme işe yaramamış, yeterli gelmemişti. Fakat şimdi... "Bir ailen var mı Stevan?"

"Öldüler. Hepsi de. *Sen de öleceksin."* Adam kaskatı kesildi. Sonra sandalyeye yığıldı. Ardından bir kez daha kaskatı kesilen vücudu bir kez daha sandalyeye yığıldı.

"Yüzüğü çıkarabilir misin?"

"Asla," dedi yaratık.

"Geri gelebilir misin Stevan? Yüzük giderse geri gelebilir misin?"

Bir ürpertinin ardından adamın başı omuzları arasından sarktı. "Yapabilecek olsam da bunu istemem."

"Neden?"

"Yaptığım... yaptığımız şeyler yüzünden... *Ben onları öldürürken, onları parçalarken o izlemekten hoşlanıyordu."*

Rowan adamın etrafında dönmeyi bırakıp Aelin'ın yanında dikildi. Savaşçının maskesine rağmen Aelin onun yüzündeki ifadeyi neredeyse görebiliyordu. Tiksinti ve acıma.

"Bana Valg prenslerinden bahset," dedi Aelin.

Hem adam hem de iblis sessiz kaldılar.

Aelin "Bana Valg prenslerinden bahset," diye emir verdi.

"Onlar karanlıktır, onlar ihtişamdır, onlar ebedidir."

"Stevan, söyle bana. Burada, Rifthold'da bir Valg prensi var mı?"

"Evet."

"Peki kimin bedenini işgal ediyor?"

"Veliaht prensin."

"Prens de senin içeride olduğun gibi içeride mi?"

"Onu hiç görmedim... Onunla hiç konuşmadım. Eğer... içindeki bir prensse... *prens onun iradesini kırar, onu kullanır ve ona sahip olur."*

Dorian, Dorian...

Adam "Lütfen," diye fısıldadı. Sesi içindeki yaratığa kıyasla çok cılız ve yumuşaktı. "Lütfen...buna son verin. Dayanamıyorum."

"Yalancı," diye mırladı Aelin. "Ona kendin teslim oldun."

Adam nefessizce "Seçeneğim yoktu," dedi. "Evlerimize girip ailelerimizle görüştüler. Yüzüklerin üniformaların bir parçası olduğunu ve takmak zorunda olduğumuzu söylediler." Adam ürperdi. Sonra kadim ve soğuk bir şey Aelin'a gülümsedi. *"Sen nesin kadın?"* Yaratık dudaklarını yaladı. *"İzin ver, tadına bakayım. Ne olduğunu söyle bana."*

Aelin yaratığın parmağındaki siyah yüzüğü inceledi. Cain... Bir zamanlar, aylar önce, bir ömür kadar uzun gelen bir zaman önce Cain içindeki şeyle mücadele etmişti. Şatonun koridorlarında bir gün Cain'in kendisini arar gibi bir hali vardı. Sanki yüzüğe rağmen...

Aelin sadece "Ben ölümüm," dedi. "Ölüm istersen."

Adamın uzuvları sarktı. İblis yok oldu. Adam iç çekerek "Evet," dedi. "Evet."

"Karşılığında bana ne vereceksin?"

"Ne olursa," diye fısıldadı adam. "Lütfen."

Aelin adamın eline, yüzüğüne baktı ve elini cebine soktu. "O zaman beni dikkatle dinle."

Ter içinde uyanan Aelin yatak örtülerinin içinde döndü. Korku onu bir mengene gibi sıktı.

Nefes almak, gözlerini kırpıştırmak için kendisini zorladı. Ay ışığına bulanmış odaya bakmak, başını çevirmek ve yatağının karşısında uyuklayan Fey prensini görmek için.

Canlıydı... İşkence görmemişti. Ölü değildi.

Yine de Aelin bir elini örtüler denizinin üzerinden adama doğru uzatıp onun çıplak omzuna dokundu. Kadife yumuşaklığında bir tenin altında kaya gibi sert kaslar. Gerçekti o.

Gerekeni yapmışlardı. Valg komutanı bir başka binada kilitli tutuluyor, onu Suikastçılar Hisarı'na götürecekleri yarın geceyi

bekliyordu. Arobynn yaptığı iyiliğin karşılığını nihayet alacaktı. Fakat Aelin'ın zihninde iblisin sözleri çınlıyordu. Sonra o sözler Dorian'ı bir kukla gibi konuşturan Valg prensinin sesine karıştı.

Sevdiğin her şeyi yok edeceğim. Bir yemin.

Aelin yanında uyuyan Fey prensini rahatsız etmemeye özen göstererek bir nefes verdi. Bir an için Rowan'ın koluna değen elini çekmekte zorlandı; içinden parmaklarını prensin kaslarının kavislerinde gezdirmek geldi.

Fakat o gece yapması gereken son bir iş vardı.

Bu yüzden elini çekti.

Ve bu kez Aelin odadan sessizce çıkarken Rowan uyanmadı.

Aelin bir elinde çizmeleriyle yatak odasına geri döndüğünde saat neredeyse sabahın dördüydü. İki adım –son derece ağır, bitkin adımlar– atmıştı ki Rowan yataktan ona "Kül gibi kokuyorsun," dedi.

Aelin yürümeye devam etti. Ta ki çizmelerini dolaba bırakana dek. Bulabildiği ilk gömleği üzerine geçirip yüzünü ve boynunu yıkadı.

Yatağa yatarken "Yapacak işlerim vardı," dedi.

Rowan ona "Bu kez daha sessizce hareket ettin," diye karşılık verdi. Prensten yayılan öfke neredeyse battaniyeleri tutuşturacaktı.

"Bu seferki çok da riskli bir iş değildi." Yalan. Yalan, yalan, yalan, yalan. Sadece şanslıydı.

"Ve sanırım neler olduğunu canın isteyene dek bana anlatmayacaksın, değil mi?"

Aelin kendisini yastıkların üzerine bıraktı. "Ruhun duymadan kaçtığım için mızmızlanma."

Rowan'ın hırıltısı yatakta çınladı. "Şaka değil bu."

Aelin gözlerini yumdu. Uzuvları kurşun gibi ağırdı. "Biliyorum."

"Aelin..."

Aelin uykuya dalmıştı bile.

* * *

Rowan'ın mızmızlandığı yoktu.

Yo, mızmızlanmak hislerini biraz olsun yansıtmıyordu.

Öfkesi ertesi sabah da yatışmamıştı. Rowan, Aelin'dan önce uyanıp dolaba dalmış ve Aelin'ın üzerinden çıkardığı giysileri incelemişti. Toz, metal duman ve ter burnunu gıdıklarken siyah kumaşın üzerinde toprak ve kül lekeleri görmüştü. Giysinin çevresinde sadece birkaç hançer vardı. Aelin'ın Goldryn ya da Damaris'i geçen gece Rowan'ın bıraktığı yerden aldığına dair hiçbir belirti yoktu. Lorcan ya da Valg'lerin kokusunu da almıyordu. Kan kokusu da.

Aelin kadim kılıçları bir dövüşte kaybetmeyi göze almak ya da fazladan ağırlık taşımak istememiş olabilirdi.

Rowan geri döndüğünde Aelin'ı yatakta sere serpe uzanır halde buldu. Aelin o gülünç geceliklerden birini giymeye uğraşmamıştı bile. Üzerine bol gelen o gömlekten başka br şey giyemeyecek kadar bitkin olmalıydı. *Rowan'ın* gömleği. Rowan bu detayı fark ettiğinde azımsanamayacak ölçüde erkeksi bir memnuniyet duydu.

Gömlek Aelin'a çok büyük geliyordu. Rowan'ın Aelin'dan ne kadar iri olduğunu unutması işten bile değildi. Onun ölümlü olduğunu da. Bir de Rowan'ın Aelin'la arasına mesafe koymak, ona dokunmaktan kendisini alıkoymak için her gün, her saat kendisini nasıl da dizginlediğinden Aelin'ın nasıl da habersiz olduğu vardı.

Rowan, Aelin'a öfkeli bir bakış atıp yatak odasından çıktı. Dağlarda onu koşuya çıkartır, ona saatlerce odun kestirir ya da mutfakta ekstra işler verirdi.

Bu daire küçüktü. Çok küçük, bildiğini okumaya alışık erkekler ve bildiğini okumaya alışık bir kraliçe için fazla sıkışıktı. Daha da kötüsü, söz konusu kraliçe sır saklamaya kararlıydı. Rowan daha önce de genç hükümdarlarla uğraşmıştı: Maeve onu yabancı saraylara oradaki asilleri nasıl dize getireceğini öğrenmesine yetecek kadar göndermişti. Fakat Aelin...

Aelin onu *iblis* avlamaya götürmüştü. Bu görev, Aelin'ın yaptıkları her ne ise bunları Rowan'dan gizlemesini gerektiriyordu.

Rowan kendisini tutup çaydanlığı pencereden fırlatmamak için çaydanlığı doldururken tamamen yaptığı işe odaklandı.

"Kahvaltı hazırlıyorsun demek? Ne de evcimensin." Aelin o her zamanki hürmetsiz tavrıyla kapı çerçevesine yaslanıyordu.

"Gece hayli meşgul olduğundan şimdi ölü gibi uyuyor olman gerekmiyor muydu?"

"Daha ben bir fincan çay içmeden bu konuda kavga etmesek nasıl olur?"

Rowan ölümcül bir sükûnetle çaydanlığı ocağın üzerine bıraktı. "Ya çaydan sonra?"

Aelin kollarını kavuşturdu. Güneş ışığı soluk mavi sabahlığının omzunu öpüyordu. Rowan'ın kraliçesi ne de lükse düşkün bir yaratıktı. Yine de...son zamanlarda kendisi için hiçbir şey satın almamıştı. Aelin bir nefes verdi. Omuzları hafifçe düştü.

Rowan'ın damarlarında kükreyen öfke tökezledi. Aelin'ın dudağını ısırmasıyla bir kez daha tökezledi. "Bugün benimle gelmeni istiyorum."

Rowan "Nereye gitmek istersen gelirim," diye yanıt verdi. Aelin önce masaya, sonra ocağa baktı. "Arobynn'e mi?" Rowan o gece nereye gideceklerini, Aelin'ın neyle yüzleşeceğini bir an için bile unutmamıştı.

Aelin başını iki yana sallayıp omuz silkti. "Hayır... Demek istediğim, evet, senin bu gece gelmeni istiyorum fakat... Yapmanı istediğim başka bir şey var. Onu da bugün, dananın kuyruğu kopmadan yapmak istiyorum."

Rowan bekledi; kendisini onun yanına gidip kendisine daha fazlasını anlatmasını istemekten alıkoydu. Birbirlerine verdikleri söz buydu: kendi sefil hayatlarını yola koymak için birbirlerine serbesti tanımak... hayatlarını paylaşmanın bir yolunu bulmak için. Rowan bunu önemsemiyordu. Çoğu zaman.

Aelin baş ve işaret parmaklarıyla kalçalarını ovuşturdu. Sonra omuzlarını dikleştirdiğinde –o ipekle örtülü omuzların üzerinde Rowan'ın hafifletmek için her şeyi yapacağı bir yük vardı– çenesini de kaldırdı. "Ziyaret etmem gereken bir mezar var."

* * *

Aelin'ın yas tutmaya uygun, siyah bir kıyafeti yoktu. Fakat Aelin, Sam'in zaten açık renkli ve sevimli bir giysiyi tercih edeceğini düşündü. Bu yüzden üzerine bahar çimleri renginde bir tunik giydi. Giysinin yenlerinin ucunda altın rengi, kadife manşetler vardı. *Hayat,* diye düşündü Aelin, Avery'ye bakan güzel mezarda yürürken. Sam'in ondan giymesini isteyeceği giysiler Aelin'a hayatı anımsatıyordu.

Mezarlık boş olsa da mezar taşları ve çim bakımlıydı. Yüksek meşeler yapraklarla doluydu. Pırıltılı ırmaktan gelen bir esinti ikisini iç çeker halde bırakıp Aelin'ın artık her zamanki bal sarısı rengine dönen, bağlamadığı saçlarını uçuşturdu.

Rowan küçük, demir kapının yanında kalmış, arkalarında kalan sakin sokaktan geçenler kendisini fark etmesin diye meşelerden birine sırtını yaslamıştı. Onu fark etseler de siyah giysileri ve silahlarıyla sadece bir fedai sanırlardı.

Aelin yalnız gelmeyi planlamıştı. Fakat o sabah uyanmış ve sadece... Rowan'ın yanında olmasına ihtiyaç duymuştu.

Yolu üzerinde çakıl taşları toplayan Aelin şekilsiz ve pürüzlü olanları atıp geriye kuvars parçalarıyla ya da parlak renklerle ışıldayanları bırakmıştı. Yandan hımbılca akan, çamurlu nehrin kenarındaki son mezar sırasına vardıklarında Aelin'ın elinde bir avuç dolusu çakıl taşı vardı.

Hoş –basit ve temiz– bir mezardı bu. Taşında da şöyle yazıyordu:

SEVİLEN
SAM CORTLAND

Arobynn mezar taşını boş bırakmıştı. Fakat Weslet mektubunda mezar taşı oymacısını çağırdığını yazmıştı. Aelin mezara yaklaşıp yazıyı tekrar tekrar okudu.

Sevilen... Sadece onun tarafından değil. Birçokları tarafından sevilen.

Sam. Onun Sam'i.

Aelin bir süre çimlere, beyaz taşa baktı. Bir an için o güzel yüzün kendisine gülümsediğini, ona haykırdığını, onu sevdiğini gördü. Çakıl taşı dolu avucunu açıp en güzel üç taşı seçti... Sam'in ondan çalındığı iki yıl için iki, birlikte geçirdikleri yıl için bir taş. Aelin taşları dikkatle mezar taşının en üstüne yerleştirdi.

Sonra taşa yaslanıp oturdu. Ayaklarını altına çekip başını düz, serin taşa yasladı.

Irmak esintisine "Merhaba Sam," diye fısıldadı.

Bir süre başka hiçbir şey söylemedi. Sam'in yakınında olmaktan memnundu. Bu formunda bile. Güneş saçlarını ısıtıyor, kafa derisine bir sıcak öpücüğü konduruyordu. Belki orada bile Mala'dan bir iz vardı.

Aelin sessizce, lafı uzatmadan konuşmaya başladı. Sam'e on yıl önce başına gelenlerden, son dokuz ayda olup bitenlerden bahsetti. Konuşması sona erdiğinde başının üzerinde hışırdayan meşe yapraklarına bakıp parmaklarını yumuşak çimlerde gezdirdi.

"Seni özledim," dedi. "Seni her gün özlüyorum. Senin tüm bu olup bitenleri nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Beni de. Bence... Bence sen harika bir kral olurdun. İşin aslı seni benden daha fazla severlerdi." Aelin'ın boğazı düğümlendi. "Sana hiç... hislerimden bahsetmemiştim. Fakat seni sevdim. Sanırım bir yanım seni her zaman sevecek. Belki benim eşim sendin ve ben bunu asla bilmedim. Belki hayatımın geri kalanını bu sorunun yanıtını merak etmekle geçireceğim. Belki seni öte dünyada göreceğim ve emin olacağım. Fakat o zamana dek... o zamana dek seni özleyeceğim ve yanımda olmanı dileyeceğim."

Aelin özür dilemeyecek ya da olanların kendi hatası olduğunu söylemeyecekti. Çünkü onun hatası değildi. Ve bu gece...bu gece hesaplaşacaktı.

Giysisinin yeniyle yüzünü silen Aelin ayağa kalktı. Güneş gözyaşlarını kurutmuştu. Çam ve kar kokusunu aldıktan sonra Rowan'ın sesini işitip döndü. Rowan birkaç metre ötesinde dikilmiş, Aelin'ın arkasındaki mezar taşına bakıyordu.

"O..."

Rowan yumuşak bir sesle "Onun senin için ne ifade ettiğini biliyorum," deyip elini uzattı. Aelin'ın elini tutmak için değil, bir taş almak için.

Aelin avucunu açtı. Rowan çakıl taşları arasından uygun –pürüzsüz ve yuvarlak, sinekkuşu yumurtası büyüklüğünde– bir taş seçti. Aelin'ın yüreğini sızlatan bir nezaketle taşı mezar taşının üzerine onun taşlarının yanına koydu.

"Arobynn'i öldüreceksin, değil mi?" diye sordu Rowan.

"Akşam yemeğinden sonra. Uyumaya gittiğinde. Hisara dönüp bu işi bitireceğim."

Aelin oraya kendisine bunu, o mezarın varoluş nedenini ve sırtında niye o yara izlerinin olduğunu hatırlatmak için gelmişti.

"Ya Orynth Tılsımı?"

"Oyunun son hamlesi, fakat o da bir yanıltmaca."

Avery Nehri'nin üzerinde dans eden güneş ışığı neredeyse kör ediciydi. "Peki bunu yapmaya hazır mısın?"

Aelin mezar taşına ve yerin altındaki tabutu gizleyen çimlere baktı. "Hazır olmaktan başka seçeneğim yok."

40

Elide iki gününü gönüllü mutfak vazifesiyle geçirmiş, çamaşırcıların ne zaman yemek yediklerini ve yemeklerini kimin getirdiğini öğrenmişti. O zaman zarfında aşçıbaşının güvenini kazandığı için Elide ekmekleri yemek salonuna götürmeye gönüllü olduğunda adam iki kez düşünmemişti.

Elide'ın birkaç ekmek somununa zehir kattığını kimse fark etmedi. Uçuş Lideri zehrin öldürmeyeceğine, sadece çamaşırcı kadını birkaç gün hasta edeceğine yemin etmişti. Belki kendisinin hayatta kalmasına diğer her şeyden öncelikli görmesi bencillik olsa da Elide soluk renkli tozu bazı somunların üzerine boca edip tozu somunları kaplayan unla karıştırırken tereddüt etmedi.

Elide özellikle bir somuna dikkat etti. O somunu günler önce zihnine kazıdığı çamaşırcı kadına vermek için. Diğer somunları ise diğer çamaşırcılara rastgele dağıtacaktı.

Lanet olsun... Muhtemelen bu yaptığı yüzünden Hellas'ın diyarında sonsuza dek yanacaktı.

Fakat lanetlendiğinde olacaklar hakkında kaçıp uzaklara, çok uzaklara, Güney Kıtası'nın ötesine gittiğinde düşünebilirdi.

Elide aksak adımlarla gürültülü yemek salonuna girdi. Bir başka servis tabağı getiren, sessiz bir kötürüm. Uzun masa boyunca ilerleyip ağırlığı sakat bacağına vermemeye çalışarak ekmek so-

munlarını tabaklara koymak için tekrar tekrar eğildi. Çamaşırcı kadın ona teşekkür etmeye bile tenezzül etmedi.

Ertesi gün hisarda çamaşırcı kadınların üçte birinin hasta olduğu konuşuluyordu. Herkes buna akşam yemeğinde çıkan tavuğun neden olabileceğini söylüyordu. Ya da koyun etinin. Ya da sadece bir kısmının içtiği çorbanın. Aşçıbaşı özür diledi. Elide adamın gözlerindeki korkuyu görünce *ondan* özür dilememek için kendisini zor tuttu.

Elide topallayarak içeri girip yardım etmek için gönüllü olduğunda baş çamaşırcı gerçekten ferahlamış görünüyordu. Kadın Elide'a istediği görev yerinde işe koyulabileceğini söyledi.

Mükemmel.

Fakat Elide o kadının çalıştığı görev yerine giderken omuzlarına suçluluğun ağırlığı çöktü.

Bütün gün çalışıp kanlı giysilerin gelmesini bekledi.

Giysiler nihayet geldiğinde Elide bunların daha önce gördükleri kadar kanlı olmadığını, üzerlerinde kusmuğu andıran bir madde olduğunu fark etti.

Elide tüm giysileri yıkarken az kalsın kusacaktı. Giysileri sıkıp kuruttuktan sonra ütüledi. Tüm bu işler saatler aldı.

Son giysileri de katladığında gece çöküyordu. Elide parmaklarının titremesine engel olmaya çalıştı. Fakat baş çamaşırcının yanına gidip gergin bir kız gibi, yumuşak bir sesle "Be-benim bunları geri götürmem gerekiyor mu?"

Kadın sırıttı. Elide diğer çamaşırcı kadının oraya ceza olarak gönderilmiş olabileceğini düşündü.

"Şu tarafta alt katlara inen bir merdiven var. Muhafızlara Misty'nin yerine geldiğini söyle. Giysileri soldan ikinci kapının önüne bırak." Kadın, Elide'ın zincirlerine baktı. "Mümkünse koşa koşa gidip gel."

Muhafızların yanına vardığında Elide'ın eli ayağı buz kesmişti.

Fakat Elide baş çamaşırcının ezberlettiği sözleri söylerken mu-

hafızlar onu sorguya çekmediler.

Gitgide aşağı inen Elide helezoni merdivenin karanlığına girdi. O daha derinlere indikçe sıcaklık düşüyordu.

Sonra iniltileri işitti.

Acı, dehşet ve çaresizlik dolu iniltiler.

Elide giysilerle dolu sepeti göğsüne yasladı. İleride bir meşale yanıyordu.

Tanrılar aşkına, burası çok soğuktu.

En aşağı yaklaştıkça merdiven basamaklarının genişleyip düz bir inişle birleşmesiyle meşalelerle aydınlanan ve iki yanında sayısız demir kapının uzandığı bir koridor belirdi.

İniltiler kapıların ardından geliyordu.

Soldan ikinci kapı. Kapının üzerinde pençe oyuklarını andıran, içeriden açılmış izler vardı.

Burada muhafızlar vardı. Muhafızlar ve tuhaf adamlar. Bir aşağı bir yukarı devriye geziyor, kapıları açıp kapıyorlardı. Elide'ın dizleri titriyordu. Kimse onu durdurmadı.

Elide çamaşır dolu sepeti ikinci kapının önüne bırakıp kapıyı hafifçe çaldı. Demir öyle soğuktu ki el yakıyordu. Elide metale doğru "Temiz çamaşır," dedi. Tuhaftı bu. Bu yerde, bu insanlarla hâlâ temiz kıyafet için ısrar ediyorlardı.

Muhafızlardan üçü durup onu izledi. Elide onları fark etmemiş gibi yapıp yavaşça geriledi. Küçük, korkak bir tavşan gibi.

Sonra sakat bacağı bir yere takılıp kaymış gibi yaptı.

Fakat Elide yere çarpıp zincirleri gerilip bacaklarını çekiştirdiğinde hissettiği acı gerçekti. Zemin demir kapı kadar soğuktu.

Muhafızlardan hiçbiri Elide'ın ayağa kalkmasına yardım etmedi.

Elide ayak bileğini tutup tıslardı. Elinden geldiğince oyalandı. Kalbi küt küt atıyordu.

Sonra kapı aralandı.

Manon bir kez daha Elide'ın kusmasını izledi. Sonra bir kez daha.

Bir Siyahgaga gözcüsü Elide'ı koridorlarından birinde top gibi

kıvrılmış, titrer halde, bir sidik birikintisinin içinde bulmuştu. Hizmetçinin artık Manon'ın malı olduğunu işiten gözcü Elide'ı buraya sürüklemişti.

Kız bir kez daha kovaya kustuktan sonra –bu kez sadece safra ve salya çıkmıştı– nihayet başını kaldırdığında Asterin ve Sorrel sert yüz ifadeleriyle Manon'ın arkasında dikiliyorlardı.

"Rapor ver," dedi Manon.

Elide hırıltılı bir sesle "Odayı gördüm," dedi.

Hepsi donakaldı.

"*Bir şey* çamaşırları almak için kapıyı açtığında odanın içini gördüm."

Elide o dikkatli gözleriyle epey şey görmüş olmalıydı.

Karyola direğine yaslanan Manon "Konuş bakalım," dedi. Asterin ve Sorrel kapının yanında bekliyor, kulak misafiri olabilecek kişiler için gözlerini dört açıyorlardı.

Elide yerden kalkmadı. Bacağı yana kıvrılmıştı. Fakat Manon'ın gözleriyle buluşan gözlerde kızda nadiren görülen müthiş bir öfkenin kıvılcımları vardı.

"Kapıyı açan kişi güzel bir adamdı... Altın saçlı ve boynunda bir tasma olan bir adam. Fakat o bir adam *değildi*. Gözlerinin insani hiçbir yanı yoktu." Prenslerden biriydi o... Öyle olmalı. "Be-ben zaman kazanıp kapıyı açanın kim olduğunu görmek için düşmüşüm gibi yaptım. Adam beni yerde görünce bana gülümsedi... ve üzerinden *karanlık* akıyordu..." Elide ileri atılıp sepetin üzerine abansa da kusmadı. Kısa bir süre sonra "Adamın ötesindeki odayı görebildim," dedi.

Elide önce Manon'a sonra Asterin ve Sorrel'a baktı. "Onların... dölleneceğini söylemiştin."

"Evet," dedi Manon.

"Kaç kez yapıldığını biliyor muydun?"

"Ne?" diye mırıldandı Asterin.

Elide konuştuğunda sesi öfke ya da korkudan bir alçalıp bir yükseliyordu. "Onların gitmelerine izin vermeden önce bedenlerine kaç kez dölleme işlemi yapıldığını biliyor muydun?"

Manon'ın zihni bir an için diğer tüm düşüncelerden arındı. "Devam et."

Elide'ın beti benzi atmıştı. Çilleri rengi solan yüzüne sıçrayıp kurumuş kan damlaları gibi görünüyordu. "Gördüğüm kadarıyla her biri en az birer bebek doğurtmuşlar. Şimdiden ikinciyi doğurmaya hazırlanıyorlar."

"Bu imkânsız," dedi Sorrel.

"Cadı çocuklar mı?" diye mırıldandı Asterin.

Elide bu kez gerçekten kustu.

Elide'ın işi bittiğinde Manon kendisini "Bana cadı çocuklardan bahset," diyecek kadar topladı.

Elide'ın ağzından "Onlar cadı çocuklar değil," sözleri döküldü. "Bebek de değiller." Eliyle yüzünü gözlerini oyacakmış gibi kapattı. "Onlar *yaratıklar. İblisler.* Tenleri siyah elmas gibi ve onlar... Yüzlerinde hayvan burunları var. Sivri dişleri de var. *Pençeleri de.* Daha şimdiden pençeleri var. Sizinkiler gibi pençeler değil." Ellerini indirdi. "Siyah taştan dişleri var. Size benzeyen hiçbir yanları yok."

Soreel ve Asterin dehşete kapılmışsalar da bunu hiç belli etmediler.

Manon "Sarıbacaklar ne durumda?" diye sordu.

"Onları masalara zincirlemişler. Sunaklara. Hıçkırıyorlardı. Adama onları serbest bırakması için yalvarıyorlardı. Fakat onlar... doğum yapmaya çok yakınlar. Sonra koştum. Oradan elimden geldiğince hızlı koşarak kaçtım ve... ah, tanrılar adına. *Ah, tanrılar adına.*" Elide ağlamaya başladı.

Manon yavaşça sağ koluna ve iki numarasına doğru döndü.

Sorrel'ın rengi atmıştı. Gözlerinde öfke vardı.

Fakat Asterin gözlerini kendisine bakan Manon'ın gözlerine dikti. Gözlerinde Manon'ın Asterin'in daha önce hiç ona yöneltmediği bir öfke vardı. "Bunu yapmalarına sen izin verdin."

Manon'ın tırnakları yuvalarından fırladı. "Bunlar benim emirlerim. Görevimiz bu."

"Bu iğrenç bir şey!" diye haykırdı Asterin.

Elide ağlamayı kesti. Tehlikeden uzaklaşmak için şömineye doğru geriledi.

Sonra Asterin'in gözlerinde gözyaşları *–gözyaşları!–* belirdi.

Manon hırladı. "Kalbin yumuşadı mı?" Konuşan pekâlâ büyükannesi de olabilirdi. "Miden hiç mi bunları..."

Asterin *"Bunları yapmalarına sen göz yumdun!"* diye bağırdı.

Sorrel, Asterin'in karşısında dikildi. "Sakin ol."

Asterin, Sorrel'ı öyle kuvvetli itti ki Manon'ın sağ kolu şifonyere çarptı. Daha Sorrel kendisini toplayamadan Asterin Manon'ın santimlerce ötesinde bitiverdi.

"Ona o cadıları sen verdin! Ona cadıları verdin!"

Manon ileri atıldı. Asterin'in boğazına sarıldı. Fakat Asterin onun koluna yapışıp demir tırnaklarını kan akıtana dek tenine gömdü.

Bir an için çıkan tek ses Manon'ın zemine damlayan kanının sesiydi.

Varisin kanını döktüğü için Asterin'in canının alınması gerekiyordu.

Yaklaşan Sorrel'ın hançeri ışıkta parladı. Manon emri verirse Sorrel hançeri Asterin'in omurgasına saplamaya hazırdı. Manon, Sorrel'ın elinin hafifçe titrediğine yemin edebilirdi.

Manon, Asterin'in altın benekli, siyah gözlerine baktı. "Sorgulamayacaksın. Taleplerde bulunmayacaksın. Artık iki numara değilsin. Senin yerine Vesta geçecek. Sen..."

Boğuk, ümitsiz bir kahkaha. "Bu konuda hiçbir şey yapmayacaksın, değil mi? Onları kurtarmayacaksın. Onlar için savaşmayacaksın. Bizim için. Çünkü büyükanne ne der, değil mi? Neden mektuplarına yanıt vermedi Manon? Şu ana kadar kaç mektup gönderdin?" Asterin'in demir tırnakları daha derine gömülüp eti doğradı. Manon acıya kucak açtı.

Manon "Yarın sabah kahvaltıda cezanı alacaksın," diye tıslayıp iki numarasını itti. Asterin kapıya doğru yalpaladı. Manon kanlı kolunu yandan sarkıttı. Kısa zamanda kolunu sarması gerekecekti. Avucunda ve parmaklarında hissettiği onda çok tanıdık bir his uyandırıyordu...

Manon "Onları kurtarmaya çalışırsan, aptalca bir şey yaparsan," diye ekledi, "bir sonraki cezan kendi idamın olur Asterin Siyahgaga."

Asterin neşesiz bir kahkaha daha attı. "Aşağıdakiler Siyahgagalar bile olsa emirlere itaatsizlik etmezdin, değil mi? Sadakat, itaat, gaddarlık... Sen busun."

Sorrel alçak sesle "Hâlâ yürüyebiliyorken çık git," dedi.

Asterin iki numaraya doğru döndü. Yüzünde kedere benzer bir ifade belirdi.

Manon gözlerini kırpıştırdı. Bu *duygular*...

Asterin topuğunun üzerinde dönüp kapıyı ardından çarparak gitti.

Elide kafasını toplayıp Manon'ın kolundaki yarayı temizleyip sarmayı teklif etmişti.

O gün, o odada ve aşağıdaki odada gördükleri...

Bunu yapmalarına izin verdin. Sözlerinden dolayı Asterin'i suçlamıyordu. Her ne kadar cadının kontrolünü tamamen yitirdiğini görmek onu şaşırtsa da. Elide'ın cadılarda tepki namına gördükleri soğuk bir alaycılık, kayıtsızlık ve kana susamışlıktan ibaretti.

Manon, Sorrel'a Asterin'i takip edip onun son derece aptalca bir iş yapmasına engel olmasını emrettiğinden beri tek kelime etmemişti.

O Sarıbacak cadılarını kurtarmak aptallık olacakmış gibi. Bu tür bir merhamet pervasızlıkmış gibi.

Elide merhemi sürmeyi bitirip sargılara uzanırken Manon boş gözlerle bakıyordu. Tırnak yaraları derin olsa da dikiş gerektirecek kadar kötü değildi. Elide cesaretini toplayıp "Mahvolmuş krallığınız buna değer mi?" diye sordu.

O yanık altın rengi gözler karanlık pencereye çevrildi.

"Bir insanın anavatanı olmayan bir ölümsüz olmanın, ebedi sürgünle lanetlenmenin nasıl bir şey olduğunu anlamasını beklemiyorum." Soğuk, mesafeli sözler.

Elide "Krallığım Adarlan Kralı tarafından fethedildi ve sev-

diğim herkes idam edildi. Amcam babamın topraklarını ve unvanımı çaldı. Tehlikeden uzak yaşamak için en iyi şansım gemiyle dünyanın diğer ucuna gitmek. Dilek dilemenin...ümit etmenin nasıl bir şey olduğunu anlarım."

"Ümit değil bu. Hayatta kalma mücadelesi."

Elide cadının kolunu nazikçe sardı. "Seni yönlendiren, itaat etmeni sağlayan anavatanına kavuşma ümidi."

"Peki ya senin geleceğin? Onca ümit lafı etmene rağmen boyun eğip kaçıyorsun. Neden savaşmak için krallığına dönmüyorsun?"

Elide belki de o gün gördüklerinin dehşetinden aldığı cesaretle Manon'a yanıt verdi. "On yıl önce anne-babam öldürüldü. Babam binlerce kişinin önünde idam edildi. Fakat annem... Annem Terrasen tahtının varisi Aelin Galathynius'u savururken öldü. Aelin'a kaçacak zaman sağladı. Aelin'ın geride bıraktığı izleri donmuş ırmağa kadar takip ettiler. Irmağa düşüp boğulmuş olması gerektiğini söylediler.

Fakat Aelin"ın ateş büyüsü vardı. Soğukta hayatta kalabilirdi. Bir de Aelin... çok utangaç olduğumdan benden çok da hazzetmez, benimle oyun oynamazdı. Fakat... öldüğünü söylediklerinde onlara hiç inanmadım. O günden veri kendime Aelin'ın kaçtığını, oralarda bir yerlerde olduğunu, sabırla beklediğini söyledim. Büyüdüğü, bir gün Terrasen'i kurtarmak için güçlendiğini. Ve sen benim düşmanımsın...çünkü bir gün geri dönerse seninle savaşacak.

On yıldır, buraya gelene dek Vernon'a katlandıysam sebebi Aelin. Onun kaçtığı ve annemin kendisini boş yere feda etmediği umudu. Bir gün Aelin'ın gelip beni kurtarmaya geleceğini, var olduğumu anımsayıp beni o kuleden kurtaracağını düşündüm." İşte büyük sırrını açıklamıştı. Kimseye, dadısına bile söylemeye cesaret edemediği sırrını. "Yine de... Asla gelmese bile, şu an burada da olsam ümidimi bir kenara bırakamam. Sanırım senin itaat etmenin nedeni de bu. Çünkü sefil, korkunç hayatının her günü eve gideceğini ümit ediyorsun."

Elide sargıyı sarmayı bitirince geriledi. Manon gözlerini ona dikmişti.

"Şu Aelin Galathynius gerçekten hayattaysa ona ulaşmaya, onunla omuz omuza savaşmaya çalışır mısın?"

"Dişimle tırnağımla ona ulaşmak için mücadele ederim. Fakat aşmayacağım sınırlar var. Çünkü yaptıklarımdan dolayı aynada yüzüme bakamazsam... onun da yüzüne bakabileceğimi sanmıyorum."

Manon hiçbir şey söylemedi. Elide yana çekildi. Ellerini yıkamak için banyoya yöneldi.

Uçuş lideri onun arkasından "Sence canavarlar canavar mı doğar yoksa canavar yapılırlar mı?"

Elide o gün gördüklerinden yola çıkarak bazı yaratıkların kötü doğduklarını söyleyebilirdi. Fakat Manon'ın sorduğu şey.... "Bu soruyu yanıtlaması gereken ben değilim," dedi.

41

Yağ küvetin ucunda duruyor, ikindi güneşinin altındaki kehribar gibi parlıyordu.

Şişeye uzanamayan çıplak Aelin yağın önünde dikildi.

Arobynn'in istediği buydu; Aelin'ın yağı bedeninin her karışına sürerken Arobynn'i düşünmesiydi. Memelerinin, kalçalarının, boynunun badem –Arobynn'in en sevdiği koku– gibi kokmasıydı.

Arobynn'in kokusunu göndermesinin nedeni bir Fey erkeğinin onun yanında kalmaya geldiğini bilmesiydi ve tüm işaretler ikisinin Rowan'ın Aelin'ın nasıl koktuğunu önemseyecek kadar yaklaştığını gösteriyordu.

Aelin gözlerini yumup cesaretini topladı.

Rowan kapıdan "Aelin," diye seslendi.

"Ben iyiyim," dedi Aelin. Sadece birkaç saat daha. Sonra her şey değişecekti.

Aelin gözlerini açıp yağa uzandı.

Rowan'ın çenesini oynatması Aedion'ın onun peşinden gitmesine yetti. Aelin hâlâ odasında giyiniyordu. Fakat Rowan uzağa gitmeyecekti. Sokaktan düşmanları daha onlar daireye girme fırsatı bulamadan işitirdi.

Şehirde dolaşan Valg'lere rağmen Rifthold, Rowan'ın gördüğü daha sakin şehirlerdendi. Şehir halkı genellikle beladan uzak dur-

maya meyilliydi. Belki de o korkunç cam şatoda yaşayan canavarın onları fark etmesinden korkuyorlardı. Fakat Rowan yine de gardını hazır tutacaktı; burada, Terrasen'de ya da yolları nereye düşerse orada.

Aedion şimdi içlerinden birinin bir ara oraya çektiği küçük koltukta dinleniyordu. Gavriel'ın oğlu... Hâlâ Rowan ne zaman o yüzü görse ya da Aedion'ın kokusunu alsa şaşırıyor, hayrete düşüyordu. Rowan, Aelin'ın Wyrd tazılarını Lorcan'in peşine takmasının nedeninin sadece kendisinin izini sürmesini engellemek ve büyüyü serbest bırakmasında ondan faydalanmak değil, aynı zamanda onun Aedion'a fazlaca yaklaşıp oğlanın soyunu fark etmesini önlemek de olabileceğini düşünüyordu.

Aedion muhtemelen hızını ve gücünü rakiplerinden gizlemekte kullandığı hımbılca bir zarafetle bacak bacak üstüne attı. "Bu gece onu öldürecek, değil mi?"

"Akşam yemeğinden sonra. Arobynn, Valg komutanıyla ne yapacaksa yaptıktan sonra. Aelin geri dönüp Arobynn'in işini bitirecek."

Sadece bir budala Aedion'ın yüzündeki sırıtışın nedeninin sadece keyif olduğunu düşünürdü. "İşte benim kızım."

"Ya onunla kılıç kılıca çarpışmaya karar verirse?"

"Bu karar Aelin'a ait."

Zekice bir yanıt. "Ya işi bizim halledebileceğimizi söylerse?"

"O zaman avda bana katılmanı ümit ederim prens."

Bir başka zekice, aynı zamanda Rowan'ın duymayı beklediği bir yanıttı bu. Rowan "Peki ya zamanı geldiğinde?"

"Kan yemini içtin," dedi Aedion. Gözlerinde meydan okumaya dair hiçbir işaret de yoktu. Sadece gerçek. Bir savaşçının diğerine söylediği gerçek. "Arobynn'i öldürecek darbeyi ben indireceğim."

"Bana uyar."

Aedion'ın yüzüne ilkel bir öfke yayıldı. "Ölümü hızlı olmayacak, temiz de. O adamın sonuyla buluşmadan önce ödemesi gereken birçok bedel var."

* * *

Aelin geldiğinde erkekler çoktan giysilerini giymiş, mutfakta konuşuyorlardı. Dairenin karşısındaki sokakta duran, Nesryn'in bulup getirdiği faytonun bagajında Valg komutanı elleri, kolları ve gözleri bağlanmış halde bekliyordu.

Aelin omuzlarını dikleştirip göğsünde bir düğüm olan nefesi verdi. Odanın diğer ucuna yürüdü. Her adımı onu kaçınılmaz yolculuklarına fazlaca hızlı bir şekilde yaklaştırıyordu.

İlk fark eden üzerinde şık, koyu yeşil bir tunikle yüzünü Aelin'a çeviren Aedion oldu. Alçak sesli bir ıslık çaldı. "Eh, şu ana kadar yüreğime indirmediysen işte şimdi bunu başardın."

Rowan, Aelin'e doğru döndü.

Prens elbiseye bakarken büsbütün donakaldı.

Siyah kadife Rowan'ın gözlerinin üzerinde gezdiği Aelin'ın bedenindeki her kıvrımı ve çukuru sarıp ayaklarına dökülüyor, aldığı her sığ nefesi belli ediyordu. Rowan'ın gözleri önce aşağı, sonra da Aelin'ın altın rengi, yarasa kanadı şeklinde, başının iki yanından ilkel bir başlık gibi yükselen taraklarla geriye yatırdığı saçlarına çevrildi. Sonra da Aelin'ın neredeyse hiç makyaj malzemesi sürmediği yüzüne. Yüzündeki makyaj üst gözkapaklarına çektiği hafif sürmeden ve dudaklarına özene bezene sürdüğü koyu kırmızıdan ibaretti.

Rowan'ın dikkatinin yakıcı ağırlığını üzerinde hisseden Aelin onlara sırtını göstermek için döndü. Kükreyen ejderha pençeleriyle bedeninden yukarı tırmanıyordu. Aelin omzunun üzerinden baktığında Rowan'ın gözlerinin bir kez daha aşağı inip orada oyalandığını gördü.

Rowan'ın gözleri ağır ağır Aelin'ın gözlerine çevrildi. Aelin o gözlerde müthiş bir açlık gördüğüne yemin edebilirdi.

Aedion, Rowan'ın omzunu sıvazlayıp "İblisler ve ziyafetler," dedi. "Gitmeliyiz."

Kuzeni, Aelin'ın yanından geçerken ona göz kırptı. Aelin, Rowan'a doğru döndüğünde savaşçı hâlâ nefessizdi ve gözleri soğuk bir edayla onu inceliyordu.

Aelin biraz sert bir sesle "Beni elbise içinde görmek istediğini söylemiştin," dedi.

"Ben bunun etkisinin bu kadar..." Rowan başını iki yana salladı. Aelin'ın yüzünü, saçlarını ve başındaki tarakları iyice süzdü. "Sen tıpkı bir..."

"Kraliçe gibi mi görünüyorum?"

"O pisliklerin senin olduğunu iddia ettikleri ateş püskürten orospu kraliçe gibi."

Aelin kıkırdadı. Elini Rowan'a doğru salladı. Rowan'ın üzerinde güçlü omuzlarını ortaya çıkaran dar, siyah bir ceket, ceketin üzerinde saçının rengine uygun gümüş süsler vardı. Giysilerinin güzelliği ve zarafeti savaşçının yüzünün ve boynunun yanından aşağı inen dövmeyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. "Sen de kötü görünmüyorsun, prens."

Hafif kaçan bir ifadeydi bu. Rowan... Aelin kendisini ona bakmaktan alıkoyamıyordu. İşte öyle görünüyordu Rowan.

Prens "Anlaşılan..." deyip Aelin'a doğru yürüdü ve ona kolunu uzattı. "İkimiz de giyinmekten anlıyoruz."

Aelin, Rowan'ın koluna girip ona hınzırca bir gülümsemeyle baktı. Bir kez daha Aelin'ın etrafını badem kokusu sardı. "Pelerinini unutma. Tüm o zavallı ölümlü kadınlar seni görüp yanıp tutuştuklarında epey suçluluk duyacaksın."

"Keza sen yanlarından geçerken de bence erkeklerin tutuşup alev aldığını görmek hoşuna gidecek."

Aelin, Rowan'a göz kırptı. Rowan'ın kıkırtısı Aelin'ın kemiklerinde ve kanında yankılandı.

42

Suikastçılar Hisarı'nın ön kapıları açıktı. Çakıllarla kaplı araba yolu ve bakımlı bahçe titrek cam lambalarla aydınlatılmıştı. Soluk renkli taş malikâne aydınlık, güzel ve davetkârdı.

Aelin onlara fayton yolculuğu bittiğinde ne ummaları gerektiğini söylemişti. Fakat basamakların dibine geldiklerinde yine de yanındaki iki erkeğe bakıp "Gözünüzü açık, koca ağızlarınızı kapalı tutun," dedi. "Özellikle de Valg komutanı konusunda. Ne işitirseniz işitin, ne görürseniz görün, sadece *çenenizi kapalı tutun.* Manyakça, bölgesini kaybeden hayvanlar gibi davranmak yok."

Aedion kıkırdadı. "Unutma da yarın sana ne kadar sevimli olduğunu söyleyeyim."

Fakat Aelin gülecek havada değildi.

Nesryn sürücü koltuğundan aşağı atlayıp faytonun kapısını açtı. Aelin pelerinini arkasında bırakıp faytondan indi. Sokağın karşısındaki eve, Chaol ve birkaç asinin işler kötü, hayli kötü giderse destek sağlamak için bekledikleri çatıya bakmaya cesaret edemedi.

Aelin mermer basamakları yarılamıştı ki oyma meşe kapılar ardına kadar açılıp eşiği altın sarısı ışıkla doldurdu. Orada, bembeyaz dişleriyle ona gülümseyen kişi uşak değildi.

"Yuvana hoş geldin," diye mırladı.

Arobynn eliyle üçünün geniş antreye girmesini işaret etti.

"Dostların da hoş gelmişler." Aedion ve Nesryn faytonun arkasındaki bagajın etrafından dolaştılar. Bagaj bölmesini açtıklarında Aelin'ın kuzeni sıradan kılıcını çekip zincirlenmiş, kapüşonlu figürü dışarı çekti.

Adamı ayağa kaldırırlarken Aelin "İyiliğinin karşılığı," dedi. Valg komutanı elleri arasında debelenirken onu eve doğru götürdüler. Başındaki kapüşon bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kabaca dikilmiş ipliklerin altından pes, gaddar bir tıslama geldi.

Arobynn gergince "Konuğumuzu hizmetçiler kapısından içeri almayı tercih ederdim," dedi. Yeşiller içindeydi. Terrasen'i temsil eden yeşiller. Fakat çoğu kişi bu rengi kestane rengi saçlarıyla uyum sağlamak için seçtiğini düşünecekti. Aelin'ın görebildiği kadarıyla Arobynn'in üzerinde hiç silah yoktu. Ellerini Aelin'a uzatan suikastçılarının gözlerinde ise sıcak bir bakış vardı. Aedion ön kapı merdiveninden bir iblis çıkarmıyormuş gibi. Arkalarında kalan Nesryn faytonu uzağa götürdü.

Aelin, Rowan'ın tüylerinin diken diken olduğunu hissetmesine; Aedion'ın tiksintisini sezmesine rağmen onların bu hallerini görmezden geldi.

Arobynn'in –kuru, sıcak ve nasırlı– ellerini tuttu. Arobynn onun parmaklarını nazikçe tutup yüzüne baktı. "Büyüleyici görünüyorsun fakat senden de daha azını beklemezdim. Konuğumuzu enselerken bir yerin bile morarmamış. Etkileyici." Arobynn biraz daha eğilip burnunu çekti. "Ayrıca muhteşem kokuyorsun. Hediyemin iyi bir şekilde kullanıldığını gördüğüme sevindim."

Aelin göz ucuyla Rowan'ın sırtını dikleştirdiğini fark etti. Onun can almadan önceki sakin haline girdiğini biliyordu. Ne Rowan'ın ne de Aedion'ın üzerinde görünür silahlar yoktu. Kuzeninin az önce çıkardığı kılıç hariç. Ayrıca Arobynn'in tek bir yan bakışında Rowan'ın onun boynunu kıracağını da biliyordu.

İşte Aelin'ın Arobynn'e gülümsemesini sağlayan da sadece bu düşünce oldu. "İyi görünüyorsun," dedi Aelin. "Sanırım dostlarımı zaten tanıyorsun."

Arobynn yüzünü komutana yürümeye devam etmesini nazikçe

hatırlatmak için kılıcını onun böğrüne yaslamakla meşgul olan Aedion'a çevirdi. "Kuzeninle tanışma şerefine erişememiştim."

Aelin, Aedion sorumluluğundaki adamı iterek ikisine yaklaşırken Arobynn'in ona dair tüm ayrıntıları zihnine kazıdığından, onda işine yarayacak zayıflıklar aradığından emindi. Aedion öylece eve girdi. Valg komutanı eşikten geçerken tökezledi. Arobynn "İyileşmişsiniz general," dedi. "Yoksa Ashryver soyundan geldiğiniz için size 'Ekselansları' mı demeliyim? Tabii siz hangisini tercih ederseniz."

Aelin o an Arobynn'in iblisi –ve Stevan'i– o evden canlı çıkarmaya hiç niyetli olmadığını anlamıştı.

Aedion yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle omzunun üzerinden Arobynn'e baktı. "Bana nasıl seslendiğin umurumda değil." Valg komutanını içeri itti. "Şu lanet *şeyi* benden al yeter."

Arobynn hissizce gülümsemedi. Etkilenmiş görünmüyordu. Aedion'ın nefreti zaten beklediği bir şeydi. Kasti bir yavaşlıkla Rowan'a doğru döndü.

Rowan'ın yüzüne bakabilmek için başını kaldırması gereken Arobynn "Seni tanımıyorum," dedi. Abartlı bir tavırla Rowan'ı baştan aşağı süzdü. "Fey'lerden birini görmeyeli öyle uzun zaman olmuş ki. Onların bu kadar iri olduklarını hatırlamıyorum."

Rowan antreye daha da girdi. Her adımına güç ve ölüm işlemişti. "Bana Rowan diyebilirsin. Bilmen gereken bundan ibaret." Rowan başını yana eğdi. Avını tartan bir yırtıcı gibi. "Yağ için sağ ol," diye ekledi. "Tenim biraz kurumuştu da."

Arobynn gözlerini kırpıştırdı. Sergileyeceği şaşkınlık bundan ibaretti.

Rowan'ın ne kastettiğinin Aelin'ın kafasına dank etmesi, bademkokusunun sadece kendisinden gelmediğini fark etmesi biraz zaman aldı. Rowan da kokuyu sürmüştü.

Arobynn dikkatini Aedion'a ve Valg komutanına çevirdi. "Soldan üçüncü kapı, onu aşağı indir. Dördüncü hücreye kapat."

Aelin, Stevan'i sürükleyen kuzenine bakmaya cesaret edemedi. Diğer suikastçılardan hiçbir iz yoktu. Ortalıkta bir tek hizmetçi

bile yoktu. Arobynn her ne planladıysa... hiç şahit istemiyordu.

Arobynn, elleri cebinde, Aedion'ın peşinden gitti.

Fakat Aelin bir süre koridorda kalıp Rowan'a baktı.

Aelin'ın sözlerini gözlerinde, duruşunda okuduğu Rowan'ın kaşları kalkmıştı. *Kokuyu sadece senin sürmen gerektiğini açıkça belirtmemişti.*

Aelin'ın boğazı düğümlendi. Başını iki yana salladı.

"Ne?" diye sorar gibiydi Rowan.

Sadece sen... Aelin başını bir kez daha iki yana salladı. *Bazen beni şaşırtıyorsun.*

Güzel. Sıkılmanı hiç istemem.

Rowan'ın elini tutup sıktığı Aelin'ın dudaklarında elinde olmadan, onları bekleyen her şeye rağmen bir gülümseme belirdi.

Aelin başını zindanlara doğru çevirdiğinde Arobynn'in ikisini izlediğini görmesiyle yüzündeki gülümseme silindi.

Suikastçılar Kralı onları zindanların derinlerine, daha da derinlerine doğru götürürken Rowan'ın onun boğazını yerinden sökmesine ramak kalmıştı.

Uzun, yılankavi merdivenden inerlerken Rowan, Aelin'i bir adım geriden takip ediyor; küflenmiş bitkilerin, kanın ve pasın kokusu her adımlarıyla daha da güçleniyordu. Rowan bu yerin ne olduğunu bilecek kadar işkence görmüş ve başkalarına işkence etmişti.

Aelin'ın burada ne tür bir eğitim aldığını bilecek kadar.

Bir kız... Birkaç adım önden yürüyen kızıl saçlı pislik, Aelin'i buraya götürüp ona nasıl adam kesilip biçileceğini, bunu yaparken de kurbanların nasıl hayatta tutulabileceğini, onları nasıl çığlıklar içinde bırakıp yalvartacağını öğretmişti. Onların hayatını sonlandırmayı da.

Aelin'ın Rowan'ı ondan tiksindiren, ondan korkutan hiçbir yanı yoktu. Fakat onu burada, bu kokuların arasında, karanlıkta hayal etmek...

Merdivenden aşağı inen her basamakta Aelin'ın omuzları düşer gibiydi. Sanki saçı daha cansız, teni daha soluk görünüyordu.

Rowan burasının Aelin'ın Sam'i son gördüğü yer olduğunu anladı. Efendisi de bunu biliyordu.

Arobynn hangisine hitap ettiği belli olmadan "Toplantılarımızın çoğunu burada yaparız," dedi. "Burada birilerinin bizi dinlemesi ya da gafil avlaması daha güç. Fakat sizin de yakında göreceğiniz gibi başka kullanım alanları da var." Arobynn artarda kapılar açtı. Rowan'a Aelin kapıları sayarak bekliyormuş gibi geldi. Ta ki...

Arobynn hücrenin kapısına işaret edip "Başlayalım mı?" diye sordu.

Rowan, Aelin'ın dirseğine dokundu. Tanrılar aşkına, belli ki o gün özdenetimi yerlerde sürünüyordu; Rowan kendisini Aelin'a türlü bahanelerle dokunmaktan alıkoyamıyordu. Aelin'ın ışıksız ve soğuk gözleri Rowan'ınkilerle buluştu. *Ağzından çıkacak kelimeyle, tek kelimeyle o ölecek; sonra bu evin altını üstüne getirip tılsımı arayabiliriz.*

Aelin hücreye girdiğinde başını iki yana salladı. Rowan gayet iyi anlamıştı. *Henüz değil. Henüz değil.*

Aelin zindanlara inen merdivende neredeyse ayaklarına söz geçiremeyecek oldu. Sadece tılsım düşüncesi ve arkasındaki Fey savaşçısının sıcaklığı sayesinde adım atıp karanlık, taş odaya girebildi.

O odayı asla unutmayacaktı.

Hâlâ rüyalarına giriyordu orası.

Masa boştu. Fakat Aelin onu orada görebiliyordu. Perişan, tanınmaz ve üzerine Gloriella zehrinin kokusu sinmiş halde. Sam, Aelin'ın bile Wesley'nin mektubunu okuyana dek haberdar olmadığı yöntemlerle işkence görmüştü. En kötü işkenceler Arobynn'in talebi üzerine gerçekleştirilmişti. Bu talep Arobynn'den Sam, Aelin'ı sevdiği için –Arobynn'e ait bir mala el sürdüğü için– gelmişti.

Arobynn elleri cebinde, salına salına odaya girdi. Rowan'ın burnunu sertçe çekmesi Aelin'a içerisinin nasıl koktuğunu anlatmaya yetmişti.

Sam'in cesedini koydukları yer son derece karanlık ve soğuk bir odaydı. O son derece soğuk odada Aelin kusmuş; sonra Sam'in yanına, o masanın üzerine saatlerce uzanmış; ondan ayrılmak istememişti.

Şimdi Aedion'ın Stevan'i duvara zincirlediği yerde.

Arobynn'in Rowan ve Aedion'a sadece "Çıkın," demesiyle ikisi kaskatı kesildi. "İkiniz üst katta bekleyebilirsiniz. Gereksiz yere dikkatimiz dağılsın istemeyiz. Konuğumuz da istemez."

"Cesedimi çiğnemeden olmaz," diye çıkıştı Aedion. Aelin ona sert bir bakış attı.

Arobynn ustalıklı bir nezaketle, gözlerini duvara zincirlenmiş Valg'e dikerek "Lysandra sizi bekleme salonunda bekliyor," dedi. Stevan'in eldivenli elleri zincirleri çekiştirdi. Durmak bilmeyen tıslaması etkileyici bir şiddetle yükseldi. "Sizi eğlendirir. Biz birazdan akşam yemeği için yukarıda olacağız."

Rowan, Aelin'i büyük bir dikkatle izliyordu. Aelin ona başını hafifçe salladı.

Rowan, Aedion'la göz göze geldi. General gözlerini ona dikti.

İşin aslı Aelin başka bir yerde olsa bir sandalye çekip son küçük egemenlik savaşının seyrine bakabilirdi. Neyse ki Aedion merdivene doğru döndü. Hemen sonra ikisi gözden kayboldu.

Arobynn uzun adımlarla iblisin yanına gidip kapüşonu başından çıkardı.

Siyah, öfke dolu gözler onlara öfkeyle baktıktan sonra kırpışıp odada gezindi.

Arobynn sözcükleri uzatarak "Bu işi kolay ya da zor yoldan halledebiliriz," dedi.

Stevan sadece gülümsedi.

Aelin, Arobynn'in iblisi sorgulayışını dinledi. Arobynn iblisten ne olduğunu, nereden geldiğini, kralin ne istediğini soruyordu. Otuz dakika sonra, çok az kesip biçmenin ardından iblis bülbül gibi öter olmuştu.

Arobyn "Kral seni *nasıl* kontrol ediyor?" diye bastırdı.

İblis güldü. "Bilmek isterdin, değil mi?"

Arobynn hafifçe Aelin'a doğru dönüp hançerini havaya kaldırdı. Hançerden siyah kan akıyordu. "Bu şerefi sen almak ister misin? Ne de olsa senin yararına bu."

Aelin elbisesine bakıp kaşlarını çattı. "Elbiseme kan sıçrasın istemiyorum."

Arobynn sırıtarak hançeri adamın göğsüne sağladı. İblis ciyakladı. Sesi yere damlayan kanın çıkardığı pıtırtıları boğdu. Bir an için soluk soluğa "Yüzük," dedi. "Hepimizde yüzük var." Arobynn duraksadı. Aelin başını yana eğdi. "Sol... sol el," dedi iblis.

Arobynn adamın eldivenini çekip çıkarınca siyah yüzük göründü.

"Nasıl?"

"Onda da bir yüzük var... O yüzüğü hepimizi kontrol etmek için kullanıyor. Yüzük kalıcı ve çıkması mümkün değil. Kral ne derse yapıyoruz."

"Yüzükleri nereden buldu?"

"Yaptırmış, bilmiyorum." Hançer iblise yaklaştı. "Yemin ediyorum! Yüzükleri takıyoruz ve kral kollarımıza birer kesik açıyor... Kanımızı bedenine almak için yalıyor. Ardından bizi istediği gibi kontrol edebiliyor. Bizi bağlayan kan."

"Peki ya şehrimi istila eden sizinle ne yapmayı planlıyor?"

"Generali arıyoruz. Be-ben... Onun burada olduğunu kimseye söylemem... Ya da *kadının* burada olduğunu. Yemin ederim. Bunların haricinde hiçbir şey bilmiyorum." Adamın gözleri Aelin'ın gözleriyle buluştu. Siyah, yakaran gözler.

Aelin, Arobynn'e "Öldür onu," dedi. "Bize yük olur."

Stevan gözlerini Aelin'dan ayırmadan "Lütfen," dedi. Aelin gözlerini kaçırdı.

Arobynn bir engerek çevikliğiyle adamın üzerine atladı. Arobynn'in tek, gaddar bir hamleyle –yüzüğün olduğu– parmağını kestiği Stevan öyle bir çığlık attı ki sesi Aelin'ın kulaklarını acıttı. Arobynn, Stevan'in çığlıklarını bastıracak bir sesle "Sağ ol," dedi. Ardından bıçağıyla adamın boğazını yardı.

Aelin püsküren kandan uzaklaştı. Gözlerinin feri ağır ağır sönen Stevan'e bakmaya devam etti. Kan akışı yavaşladığında Ae-

lin, Arobynn'e kaşlarını çattı. "Önce onu öldürüp *sonra* yüzüğü kesip alabilirdin."

"Bunun neresi eğlenceli olurdu ki?" Arobynn kanlı parmağı tutup yüzüğü çıkardı. "Kana susamışlığın dindi mi yoksa?"

"Yerinde olsam o yüzüğü Avery'ye atardım."

"Kral bu şeylerle insanları köleleştirip onlara dilediğini yaptırıyor. Bunu elimden geldiğince incelemeyi planlıyorum." *Kendisinden bekleneceği gibi.* Arobynn yüzüğü cebine atıp başıyla kapıya işaret etti. "Artık ödeştiğimize göre, canım...yemek yiyelim mi?"

Stevan'in hâlâ kanlar akan bedeni duvarda sarkarken Aelin başını sallamakta zorlandı.

Aelin her zamanki gibi Arobynn'in sağına oturmuştu. Lysandra'nın karşısına geçmesini ummuşsa da fahişe onun yanına oturmuştu. Hiç şüphesiz seçeneklerini ikiye indirmek için alınmış bir karardı bu: Ya uzun zamandır rakip olduğu kadınla muhatap olacak ya da Arobynn'le konuşacaktı. Ya da bunun gibi bir şeyler.

Aelin, Aedion ve Rowan'a bekleme salonunda eşlik eden Lysandra'ya merhaba demişti. Onunla tokalaşıp bütün gece elbisesinde gizlediği notu gizlice eline tutuştururken hemen ardından gelen Rowan'a dikkat kesilmişti.

Aelin fahişenin yanağına doğru eğilip onu öptüğünde not el değiştirmişti bile. Aelin, Lysandra'yı onu öpmeye bayılmadığını belli edecek şekilde, aceleyle ve ruhsuzca öpmüştü.

Arobynn, Rowan'ın soluna oturmuştu. Aedion'da savaşçının yanına. Aelin'ın saray meclisinin iki üyesi Aelin'a ulaşamasınlar; Aelin onların korumasından mahrum kalsın diye masayla ondan ayrılmışlardı. İkisi de zindanda neler olduğunu sormadı.

Artık Stevan'in icabına bakıldığından geri çağrılan sessiz hizmetçiler ilk yemeği –arka taraftaki serada yetiştirilen sebzelerin kullandığı fesleğenli domates çorbası– sofradan kaldırırken Arobynn kendi kendine konuşurmuş gibi "İtiraf etmeliyim ki..." dedi. Aelin hizmetçilerden bazılarını her ne kadar onlar ona bakmasalar da tanımıştı. Aelin orada yaşarken de ona asla bakmaz-

lardı. Aelin onların o gece orada yemek yiyen kişi hakkında bir tek söz etmeye cesaret edemeyeceklerini biliyordu. Ne de olsa efendileri Arobynn'di. Arobynn "Epey sessiz bir grupsunuz. Yoksa çömezim sizi korkutup susturdu mu?"

Aelin'ın o çorbadan aldığı her yudumu izleyen Aedion bir kaşını kaldırdı. "Bir iblisi sorguya çekip öldürdükten sonra bizimle havadan sudan sohbet mi etmek istiyorsun?"

Arobynn elini salladı. "Bana kendinizi anlatmanız hoşuma gider."

Aelin, Arobynn'e son derece sessizce "Dikkat et," dedi.

Suikastçılar Kralı tabağının iki yanındaki çatal bıçağı dikleştirdi. "Çömezimin kiminle yaşadığı beni ilgilendirmemeli mi?"

"Beni Endovier'a gönderdiğinde kimin yanında yaşadığım seni ilgilendirmiyordu."

Arobynn gözlerini hafifçe kırpıştırdı. "Sence öyle mi yaptım?"

Aelin'ın yanında oturan Lysandra kaskatı kesildi. Kadının hareketi –çevresindeki diğer tüm hareketler gibi– Arobynn'in gözünden kaçmamıştı. Arobynn "Lysandra sana gerçeği anlatabilir," dedi. "Seni o hapishaneden çıkarabilmek için dişimi tırnağıma taktım. Bu uğurda adamların yarısını kaybettim. Hepsi de kral tarafından işkenceye maruz kaldı ve öldürüldü. Dostun yüzbaşının sana bundan bahsetmemesine şaşırdım. Bu gece çatıda gözcülük etmesi ne yazık."

Belli ki hiçbir şey Arobyn'in gözünden kaçmamıştı.

Arobynn Lysandra'ya bakıp... bekledi. Lysandra yutkunup "Elinden geleni yaptı, anlıyorsun ya," dedi. "Aylarca uğraştı."

Lysandra'nın sesi öyle ikna ediciydi ki Aelin bu sözlere inanabilirdi. Bir mucize eseri Arobynn kadının gizlice onlarla buluştuğunu öğrenmemişti. Bir mucizenin... ya da Lysandra'nın zekâsının eseriydi bu.

Aelin sözcükleri uzatarak Arobynn'e "Neden akşam yemeğine kalmamız için ısrar ettiğini bana anlatacak mısın?"

"Başka türlü seni nasıl görebilirdim ki? O şeyi kapı eşiğime atıp giderdin. Ayrıca çok şey öğrendik; birlikte kullanabileceğimiz pek çok şey." Aelin'ın omurgasından aşağı inen ürperti sahte değil-

di. "Yine de *yeni* senin çok daha *uysal* olduğunu söylemem gerek. Sanırım Lysandra açısından iyi bir şey bu. Kendisi senin kafasına fırlattığın hançerin antredeki duvarda bıraktığı deliğe sık sık bakıyor. O deliği hepimizin seni ne kadar özlediğimizi hatırlatması için orada bıraktım."

Rowan, Aelin'i izliyordu. Saldırmaya hazır bir engerek gibi. Fakat kaşları hafifçe bitişti. Sanki *"Cidden kafasına hançer mi fırlattın?"* diye soruyordu.

Arobynn bir keresinde Aelin'ın Lysandra'yla kavga ettiğini, ikisinin merdivenden aşağı yuvarlandığını, kediler gibi birbirlerini tırmalayıp ciyakladığını anlatırken Aelin bir süre gözlerini Rowan'dan ayırmadı. *Biraz asabiydim de.*

Lysandra'ya gittikçe daha fazla hayranlık duymaya başlıyorum. On yedisindeki Aelin gerçekten pek şirinmiş.

Aelin dudaklarındaki seğirmeyle mücadele etti. *On yedisindeki Aelin'ın on yedisindeki Rowan'la karşılaşmasını görmek için bir servet öderdim.*

Rowan'ın yeşil gözleri parıldadı. Arobynn hâlâ konuşuyordu. *On yedisindeki Rowan sana karşı nasıl davranacağını bilmezdi. Aile üyeleri dışındaki dişilerle adamakıllı konuşmazdı bile.*

Yalancı... Buna hayatta inanmam.

Doğru bu. Geceliğini –hatta şimdi üzerinde olan elbiseyi– görse utancından kızarırdı.

Aelin cık cık etti. *Herhalde bu elbisenin altında iç çamaşırım olmadığını bilse iyice utanırdı.*

Rowan'ın dizinin çarptığı masa titredi.

Arobynn duraksadı. Fakat Aedion'ın iblisin ona neler anlattığını sormasıyla konuşmasına devam etti.

Ciddi olamazsın, der gibiydi Rowan.

Bu elbisenin iç çamaşırlarımı gizleyeceğini mi düşündün? Her çizgi ve kırışıklık belli olurdu.

Rowan başını hafifçe iki yana salladı. Gözlerinde Aelin'ın son zamanlarda gördüğü –ve kendisini mutlu eden– bir ışıltı vardı. *Beni şoke etmekten keyif mi alıyorsun?*

Aelin gülümsemesine engel olamadı. *Başka türlü huysuz bir ölümlüsü nasıl eğlendirebilirim ki?*

Rowan'ın gülümsemesi Aelin'ın dikkatini öyle dağıtmıştı ki çöken sessizliği ve herkesin ikisine bakıp beklediğini fark etmesi biraz zaman aldı.

Aelin yüzü taştan bir maskeye dönen Arobynn'e baktı. "Bir şey mi sormuştun?"

Arobynn'in gümüşi gözlerinde sadece ihtiyatlı bir hiddet vardı. Eskiden olsa Aelin af dilemeye başlardı. "Sana," dedi Arobynn "şu son birkaç haftada yatırım amaçlı gayrimenkulüme zarar verip müşterilerimi benden kaçırırken iyi eğlenip eğlenmediğini sormuştum."

43

Aelin sandalyesine yaslandı. Rowan bile şimdi yüzünde hayret ve öfkeyle ona bakıyordu. Lysandra, Aelin'a gerekli ayrıntıları sağlamasına ve Aelin'ın planını o gemide karaladığından çok daha iyi ve kapsamlı bir hale getirmesine rağmen hayrete düşmüş ve aklı karışmış gibi davranmakta iyi iş çıkarıyordu.

Aelin küçük bir gülümsemeyle "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

"Ya?" Arobynn şarabını çalkaladı. "Demek istediğin Mahzenler'i tamir edilemeyecek kadar yıkıp döktüğünde bunun o mekâna yaptığım yatırıma ve mekânın kârından alacağım aylık paya karşı bir hamle olmadığı mıydı? Bunu sadece Sam'in öcünü almak için yapmışsın gibi davranma."

"Kralın adamları ortaya çıktılar. Hayatım için dövüşmekten başka seçeneğim yoktu." Tabii Aelin adamları doğrudan rıhtımdan haz salonuna çektikten sonra."

"Ve sanırım kasanın kilidinin açılması ve kalabalığın kasadakileri yağmalaması da bir tesadüftü."

İşte yaramıştı; öyle çok yaramıştı ki Aelin, Arobynn'in hâlâ boğazına sarılmamasına şaşmıştı.

"Bu serseriler nasıldır bilirsin. Biraz karmaşa olsun, hemen ağızlarından köpükler saçan hayvanlara dönerler."

Lysandra yüzünü buruşturdu; bir ihanete şahit olan kadın rolünü mükemmelen oynuyordu.

"Gerçekten öyle," dedi Arobynn. "Fakat özellikle de benim her ay dolgun bir pay aldığım işyerlerindeki serseriler, değil mi?"

"Demek beni ve arkadaşlarımı bu gece buraya bana suçlamalar yöneltmek için çağırdın, öyle mi? Ben de kalkmış, artık senin özel Valg avcın olduğumu düşünüyordum."

Arobynn "Kuzenini kurtarırken kendini sürekli müşterilerimden ve yatırımcılarımdan biri olan Hinsol Cormac olarak tanıttın," diye çıkıştı. Aedion'ın gözleri hafifçe açıldı. "Bunu bir tesadüf olarak görüp geçebilirdim, tabii bir görgü tanığı prensin partisinde Cormac'a seslendiğini ve Cormac'ın ona *el salladığını* söylemeseydi. Aynı görgü tanığı krala patlamalardan hemen önce Cormac'ı Aedion'a yaklaşırken gördüğünü söylemiş. Ne tesadüf ki tam da Aedion'ın ortadan kaybolduğu gün Cormac ve bana ait bir iş için kullanılan iki fayton kayıplara karıştı. Cormac sonradan tüm müşterilerime ve ortaklarıma *benim* kendisinin kılığına girerek bu faytonları Aedion'ı kurtarmak için kullandığımı söylemiş. Çünkü belli ki ben *bütün gün şehirde gezinen kahrolası bir asi sempatizanına dönmüşüm.*"

Aelin, Rowan'a baktı. Savaşçı itinayla yüzünü ifadesiz tutsa da Aelin onun yüzünde sözcükleri okuyabiliyordu. *Seni hınzır, kurnaz tilki.*

Sen de kırmızı saçı gösteriş olsun diye tercih ettiğimi düşünüyordun.

Bir daha senden şüphe etmeyeceğim.

Aelin, Arobynn'e doğru döndü "Pısırık müşterilerinin en küçük tehlikede sana sırt çevirmeleri benim suçum değil."

"Cormac şehirden kaçtı ve adıma kara çalmaya devam ediyor. Kralın beni tutuklatıp şatosuna getirmemesi bir mucize."

"Para kaybetmeyi sorun ediyorsan her zaman için evini satabilirsin bence. Ya da masraflı Lysandra'yı yanında tutmazsın."

Arobynn tısladı. Rowan ve Aedion hissettirmeden masanın altındaki gizli silahlarına uzandılar. "Senin başıma bela olmaman için ne gerekiyor canımın içi?"

İşte. Aelin'ın işitmek istediği sözler, Arobynn'i büsbütün mah-

vetmektense onu yeterince kızdırmasının nedeni.

Aelin tırnaklarıyla oynadı. "Sanırım aklımda birkaç şey var."

Oturma odası fazlasıyla genişti ve yirmi ya da otuz konuklu partiler vermek için tasarlanmıştı. Odaya çok sayıda kanepe, sandalye ve şezlong yayılmıştı. Aelin ateşin karşısındaki bir koltukta dinlenirken gözleri hâlâ öfkeyle yanan Arobynn karşısında duruyordu.

Aelin koridorda bekleyen Rowan ve Aedion'ın her sözcüğü ve her nefesi gözlediklerini hissedebiliyordu. İkisinin Arobynn'in yemek salonunda kalmaları emrine itaat etmediğinden Arobynn'in farkında olup olmadığını merak ediyordu. Bunu fark ettiğinden şüpheliydi. O ikisi hayalet leoparlardan bile daha sessiz hareket ederdi. Fakat Aelin onları yanında istememişti. Önce yapması gerekeni yapmalıydı.

Aelin bacak bacak üstüne atıp ayağındaki sade, siyah kadifeden ayakkabıları ve çıplak bacaklarını ortaya çıkardı.

Nihayet Arobynn "Demek bunların hepsi işlemediğim bir suçun cezasıydı," dedi.

Aelin bir parmağını koltuğun kavisli kolçağında gezdirdi. "Öncelikle, Arobynn, yalanlarla birbirimizin zamanını çalmayalım."

"Sanırım dostlarına gerçeği söylemişsindir?"

"Saray meclisimdekiler hakkımdaki her şeyi biliyor. Senin yaptığın her şeyi de."

"Kendini kurban olarak gösteriyorsun, değil mi? O bıçakları eline tutuşturmam için fazla teşvike ihtiyacın olmadığını unutuyorsun."

"Ben neysem oyum. Fakat senin beni bulduğunda kim olduğumu gayet iyi bildiğin gerçeğini değiştirmez bu. Aileme ait kolyeyi benden aldın ve bana beni aramaya gelecek herkesin düşmanlarım tarafından öldürüleceğini söyledin." Aelin nefesinin tıkanmasına, söylediklerini Arobynn'in etraflıca düşünmesine izin vermeden konuşmaya devam etti. "Beni bir silaha çevirmek istedin, neden?"

"Neden olmasın? Genç ve öfkeliydim. O lanet kral krallığımı fethetmişti. Sana günün birinde onu yenebilmek için ihtiyaç duy-

duğun becerileri kazandırabileceğine inandım. Geri dönmenin nedeni bu, değil mi? Senin ve yüzbaşının onu hâlâ öldürülmemiş olmasına şaşıyorum; yüzbaşının istediği, benimle çalışmaya çabalamasının nedeni bu değil mi? Yoksa kralın canını alma hakkını kendinde mi görüyorsun?"

"Ciddi ciddi nihai hedefinin ailemin öcünü almamı ve tacımı geri kazanmamı sağlamak olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ben olmasam ne olurdun? Şımarık, pısırık bir prenses. Sevgili kuzenin seni bir kuleye kapatıp anahtarı fırlatıp atardı. Sana özgürlük verdim ben, sana Aedion Ashryver gibi adamları birkaç darbede yere indirme becerisini verdim. Karşılığında ise sadece küçümseme görüyorum."

Aelin yumruklarını sıkıp o sabah Sam'in mezarına taşıdığı çakılların ağırlığını hissetti.

"E, benim için başka ne planlarınız var ey yüce kraliçe? Seni bu zahmetten kurtarıp başıma bela olmayı sürdürmek için neler yapabileceğini söyleyeyim mi sana?"

"Ödemen gereken bedeli ödemekten çok uzak olduğunu biliyorsun."

"Bedel mi? Ne bedeli? Seni Endovier'dan kurtarmaya çalıştığım için mi bedel ödeyeceğim? Girişimim işe yaramadığında elimden geleni yaptım. Geri dönüşü olmayan zararlar görmemen için o muhafızlara ve yetkililere kendi kasamdan rüşvet verdim. Tüm o zaman boyunca seni dışarı çıkarmanın yollarını aradım. Tam bir yıl boyunca."

Yalan ve gerçek bir arada. Tam da Arobynn'in Aelin'a öğrettiği gibi. Evet, Arobynn nihayetinde Aelin'i özgür bırakacağı dün geldiğinde hâlâ eli ayağı tutar halde olması için yetkililere ve muhafızlara rüşvet vermişti. Fakat Wesley mektubunda Aelin'ın Endovier'a gönderileceği kesinleştiğinde Arobynn'in ne kadar az çaba sarf ettiğini açıkça belirtmişti. Onun planlarını nasıl duruma uydurduğunu; Aelin'ın madenlerde burnunun sürtüleceği fikrini nasıl benimsediğini.

"Ya Sam?" diye fısıldadı Aelin.

"Sam işe yaramaz korumamın öldürmeyi kafasına koyduğu bir sadist tarafından öldürüldü. Biliyorsun ki bunu cezasız bırakamazdım; hele hele yeni suç imparatorunun bizimle çalışmayı sürdürmesine ihtiyacımız varken."

Gerçekler ve yalanlar. Yalanlar ve gerçekler. Aelin başını iki yana sallayıp pencereye doğru baktı. Her zaman Arobynn'in zehirli sözlerine aldanan, aklı karışık çömez olmuştu.

"*Anlamanı* sağlamak için ne yapmam gerektiğini söyle bana, "dedi Arobynn. "Sana niye o iblisi yakalattığımı biliyor musun? *Sen ve ben* o yaratığın bildiklerini öğrenelim diye. Böylece birlikte kralın işini bitirip, onun bildiklerini öğrenebilecektik. O odaya girmene neden izin verdim sanıyorsun? Birlikte... O canavarı *beraber* devireceğiz. Hepimiz o yüzükleri takmadan önce. Hatta dostun yüzbaşı da bize katılabilir, hem de bedavaya."

"Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamı mı bekliyorsun?"

"Sana yaptığım korkunç şeyler hakkında uzun uzadıya düşünecek zamanım oldu Celaena."

"*Aelin,*" diye çıkıştı Aelin. "Adım Aelin. Tavrını düzelttiğini ispatlayacaksan, işe bana ailemin lanet olası kolyesini geri vermekle başlayabilirsin. Sonra da kaynaklarından faydalanmamı sağlayıp, istediğimi almak için adamlarını kullanmama rıza göstererek ispat yolunda bir adım daha atabilirsin."

Aelin neredeyse Arobynn'in soğuk ve kurnaz kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordu. "Ne kadar destek istiyorsun?" diye sordu Arobynn.

Tılsıma dair tek söz etmemişti. Kendisinde olduğunu inkâr da etmemişti.

Aelin "Kralı devirmek istiyorsun," diye mırıldandı. Kapının ardında bekleyen iki Fey erkeğinin kendisini işitmesini istemiyormuş gibi. "O halde kralı devirelim. Fakat bu işi istediğim gibi yapacağız. Yüzbaşı ve saray meclisim bu işe karışmayacaklar."

"Ya benim kazancım ne olacak? Tehlikelerle dolu bir dönemden geçiyoruz, biliyorsun. Daha bugün önde gelen afyonlu ilaç satıcıla-

rından birisi kralın adamları tarafından yakalanıp öldürüldü. Yazık oldu; o adam Gölge Pazar'daki katliamdan sağ kurtulmuştu. Fakat oradan birkaç blok ötede akşam yemeği yiyecekken yakalandı."

Aelin'ın dikkatini dağıtmak için yeni bir takım saçmalıklar. Aelin sadece "Krala buraya dair, senin işlerini nasıl yürüttüğün ve müşterilerinin kimler olduğu hakkında hiçbir bilgi vermeyeceğim. Ya da zindanındaki iblisten bahsetmeyeceğim; bu arada kanı orada kalıcı bir leke bıraktı." Aelin hafifçe gülümsedi. "Denedim; iblislerin kanı bir türlü temizlenmiyor."

"Tehditler savuruyorsun demek *Aelin*? Peki ya ben de seni tehdit etsem? Kralın muhafızına kayıp generalin ve eski Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'nın bir depoya sıkça uğradıklarını söylesem nasıl olur? Ya şehrinde bir Fey savaşçısının gezdiğini çıtlatsam? Ya da daha kötüsü can düşmanının kenar mahallede kaldığını söylesem?"

"Sanırım o zaman saraya ilk giden yarışı kazanacak. Yüzbaşının şato kapılarında adamları olması ve bu adamların ellerindeki mesajları göndermek için tam da bu gece gelecek sinyali beklemeleri ne kötü."

"O sinyali vermek için buradan canlı çıkman gerek."

"Sinyal bizim geri dönmememiz. Üzgünüm. Hepimizin geri dönmemesi."

Yine o soğuk bakış. "Ne kadar zalim ve acımasız olmuşsun aşkım. Fakat zorba bir hükümdar da olacak mısın? Belki de destekçilerinin parmaklarına yüzükler taktırmakla başlayabilirsin?"

Arobynn tuniğine uzandı. Arobynn'in uzun, beyaz parmakları arasında altın bir zincir parıldarken Aelin rahat duruşunu bozmadı. Bir tıngırtı geldi ve sonra...

Tılsım tam da Aelin'ın anımsadığı gibiydi.

Onu son kez çocuk elleriyle tutmuş, gök mavisi ön yüzündeki fildişi geyiği ve geyiğin boynuzları arasındaki altın rengi yıldızı son kez çocuk gözleriyle görmüştü. Ateş Getiren Mala'nın ölümsüz erkek geyiği; bu topraklara bizzat Brannon tarafından getirilip Oakwald Ormanı'nda serbest bırakılan geyik. Arobynn'in boynundan çıkardığı kolye ellerinde parıldadı.

Üçüncü ve son Wyrd anahtarı.

Tılsım Aelin'ın atalarını güçlü kraliçeler ve krallar, Terrasen'i ise sınırlarını hiçbir gücün aşamayacağı kadar ölümcül bir güç merkezine dönüştürüp dokunulmaz kılmıştı. Ta ki Aelin o gece Florine Nehri'ne düşene, bu adam kolyeyi onun boynundan alana ve bir fetih ordusu Terrasen sınırlarını aşana dek. Sonrasında Arobynn yerel bir suikastçılar lorduyken kıtanın Suikastçiler Loncası'nın rakipsiz kralına dönüşmüştü. Belki de gücünün ve nüfuzunun tek kaynağı onca yıl boyunca taktığı kolye, *Aelin'in* kolyesiydi.

Arobynn kolyeyi Aelin'a verip "Ona epey bağlanmıştım," dedi.

Arobynn kolyeyi taktığına göre o gece Aelin'ın ondan kolyeyi isteyeceğini biliyor olmalıydı. Belki de başından beri kolyeyi Aelin'a vermeyi planlamıştı. Sırf onun güvenini kazanabilmek ya da düşmanlarını suçlu gösterip işlerinin tekerine çomak sokmaması için.

Aelin kolyeye uzanırken yüzüne hislerini yansıtmamak için epey çabalaması gerekti.

Parmakları altın zinciri okşarken o an kolyeyi hiç işitmemiş, ona hiç dokunmamış ve onunla hiç aynı odada bulunmamış olmayı diledi. Kanı, kemikleri kolyenin doğal olmadığını haykırıyordu. *Doğal değil, doğal değil, doğal değil.*

Tılsım göründüğünden ağırdı veya Arobynn'in bedeninin ısısından ya da içindeki sınırsız güçten dolayı sıcaktı.

Wyrd anahtarı.

Kutsal tanrılar adına.

İşte bu kadar çabuk ve kolayca Arobynn tılsımı Aelin'a teslim etmişti. Arobynn tılsımdaki gücü nasıl hissetmemiş, fark etmemişti ki... Tabii o gücü sezmek için bir kişinin damarlarında büyünün gezmesi gerekiyor da olabilirdi. Ya da belki tılsım Arobynn'e hiç... şimdi Aelin'a *seslendiği* gibi seslenmişti. Tılsımın ham gücü bacakları arasında dolaşan bir kedi gibi Aelin'ın duyularını yokluyordu. Nasıl olmuştu da annesi, babası –hiçbiri– bunu hissetmemişti?

Az kalsın Aelin oradan öylece çıkıp gidecekti. Fakat Orynth Tılsımı'nı boynuna taktı. Kolye daha da ağırlaştı. Aelin'ın kemik-

lerine baskı yapan, kanına sudaki mürekkep gibi yayılan bir güç.

Aelin soğuk bir sesle "Yarın sabah," dedi, "seninle tekrar konuşacağız. En iyi adamlarını ya da şu sıralar sana kimler yaltaklanıyorsa onları getir. Plan yapacağız." Aelin koltuktan kalktı. Dizleri titriyordu.

"Başka bir isteğiniz var mıydı majesteleri?"

"Avantajın sende olduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Aelin kendisini sakinleştirdi. "Bana yardım etmeye fazla kolayca ikna oldun. Fakat bu oyun hoşuma gitti. Oynamaya devam edelim."

Arobynn'in karşılık olarak yüzünde beliren gülümseme yılanımsıydı.

Aelin göğüsleri arasında titreyen nesneyi düşünmemek için kendisini zorlarken kapıya doğru attığı her adım bir irade savaşına dönmüştü. Kapının önünde duraklayıp "Bu gece bize ihanet edersen Sam'e yapılanlar sana yapacaklarımın yanında merhametli kalır Arobynn," dedi.

"Son birkaç yılda yeni bazı numaralar öğrendin anlaşılan?"

Aelin sırıttı. Arobynn'in o anki görünüşüne dair tüm ayrıntıları zihnine kazıdı: Kızıl saçlarının parlaklığını, geniş omuzlarını, ince belini, ellerindeki yara izlerini ve meydan okuyan, zafer sevinciyle ışıldayan o gümüşi gözleri. Muhtemelen o gözler Aelin ölene dek rüyalarına musallat olacaktı.

"Son bir şey daha," dedi Arobynn.

Arobynn, Aelin'a onu öpecek, ona sarılacak kadar yaklaştığında Aelin ona bir kaşını kaldırarak karşılık vermekte zorlandı. Fakat Arobynn sadece Aelin'ın elini tutup başparmağıyla onun avucunu okşadı. "Seni yeniden kazanmak beni sevindirecek," diye mırladı.

Sonra, daha Aelin tepki veremeden, Arobynn Wyrd taşı yüzüğü onun parmağına taktı.

44

Aelin'ın çekip çıkardığı gizli hançer soğuk, siyah taş teninin üzerinde kayar kaymaz yere düştü. Aelin gözlerini kırpıştırıp yüzüğe, Arobynn'in başparmağının keskin tırnağı altında beliren, çizgi halindeki kana hayretle baktı. Arobynn, Aelin'ın elini ağzına götürüp dilini Aelin'ın avucunun sırtında gezdirdi.

Arobynn doğrulduğunda Aelin'ın kanı dudaklarındaydı.

Aelin'ın kafasının içinde müthiş bir sessizlik vardı. Şimdi bile. Yüz kasları, kalbi çalışmayı bırakmıştı.

Arobynn, Aelin'a "Gözlerini kırp," emrini verdi.

Aelin gözlerini kırptı.

"Gülümse."

Aelin gülümsedi.

"Bana neden geri geldiğini söyle."

"Kralı öldürmek, prensi öldürmek için."

Arobynn eğilip Aelin'a iyice sokuldu. Burnu onun boynuna sürtündü. "Bana beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum."

"Adım... Beni sevdiğini söylerken adımı da söyle."

"Seni seviyorum Arobynn Hamel."

Aelin bir kahkaha atan Arobynn'in nefesini boynunda hissetti. Ardından Arobynn, Aelin'ın boynunun omzuyla buluştuğu noktaya bir öpücük kondurdu. "Sanırım bu hoşuma gidecek."

Arobynn geri çekilip Aelin'ın ifadesiz yüzüne baktı. Aelin'ın gözleri boş, yüzü bir başkasına aitmiş gibi yabancıydı. "Faytonumu al. Eve gidip uyu. Kimseye bundan bahsetme; arkadaşlarına yüzüğü gösterme. Yarın kahvaltıdan sonra buraya gelip rapor ver. Seninle yapacaklarımız var. Krallığımız ve Adarlan için."

Aelin öylece bakakaldı. Bekledi.

"Anlıyor musun?"

"Evet."

Arobynn elini bir kez daha kaldırıp Wyrd taşından yüzüğü öptü. "İyi geceler Aelin," diye mırıldandı. Eliyle Aelin'ın sırtını sıvazlayıp onu dışarı kışkışladı.

Arobynn'in faytonuyla eve dönerlerken dizginlediği öfkesi Rowan'ın titremesine neden oluyor, hiçbiri konuşmuyordu.

Rowan o odada konuşulan her sözü işitmişti. Aedion da. Aedion, Arobynn'in son dokunuşunu görmüş; Arobynn'in hareketlerinde yeni ve gıcır gıcır bir oyuncak bulduğuna ikna olan bir adamın sahiplenmeci tavrı vardı.

Fakat Rowan yüzüğü görmek için Aelin'ın elini tutmaya cesaret edemedi.

Aelin kımıldamadı; konuşamadı. Öylece oturup faytonun kapısına baktı.

Mükemmel, iradesi kırılmış, itaatkâr bir oyuncak bebek.

Seni seviyorum Arobynn Hamek.

Her dakika bir azaptı. Fakat nihayet depoya varıp da faytondan indiklerinde üzerlerinde birçok göz vardı. Arobynn'in faytonunun uzaklaşmasını bekledikten sonra Rowan ve Aedion depoya girip merdivenden çıkan kraliçenin iki yanına geçtiler.

Evdeki perdeler çekilmişti bile; sadece birkaç mum yanıyordu. Alevlerin ışığı o harika elbisenin sırtına işlenmiş altın ejderhadan yansıdı. Aelin odanın ortasında öylece dikilirken Rowan nefes almaya bile cesaret edemedi. Aelin emir bekleyen bir köleye dönmüştü.

Aedion boğuk bir sesle "Aelin?" dedi.

Aelin ellerini kaldırıp arkasına döndü.

Yüzüğü çekip çıkardı. "İstediği *buymuş* demek. Oysa ben ondan daha iyisini beklerdim.

Aelin yüzüğü kanepenin arkasındaki küçük masaya çarptı.

Rowan kaşlarını çatıp yüzüğe baktı. "Arobynn, Stevan'in diğer eline bakmadı mı?"

"Hayır," dedi Aelin. Hâlâ ihanetin dehşetini zihninden atmaya çalışıyordu. Boynundan sarkan *şeyi*, onu çağıran, tekrar tekrar çağıran dipsiz güç kuyusunu görmezden gelmeye çalışıyordu...

Aedion "Birinizin *hemen* açıklama yapması gerek," diye çıkıştı.

Aelin'ın kuzeninin beti benzi atmıştı. Bir yüzüğe bir Aelin'a bakarken gözlerini öyle bir açmıştı ki akları parlıyordu.

Aelin fayton yolculuğu boyunca kendisini tutmuş, Arobyn'in onu dönüştürdüğünü sandığı kukla maskesini takmaya devam etmişti. Aelin odanın diğer yanına yürüdü. Wyrd anahtarını duvara çarpmamak için kollarını iki yandan sarkıttı. "Özür dilerim," dedi. "Bilemezdin..."

"Pekâlâ bilebilirdim. Çenemi tutamadığımı mı düşünüyorsun gerçekten?"

Aelin "Rowan'ın bile daha dün geceye kadar haberi yoktu," diye çıkıştı.

O dipsiz kuyunun içinde bir gümbürtü koptu.

Ah, tanrılar adına. *Tanrılar adına...*

"Bunun içimi ferahlatması mı gerekiyor?"

Rowan kollarını kavuşturdu. "Bu yüzden nasıl kavga ettiğimiz düşünülürse evet, içini ferahlatması gerekiyor."

Aedion başını iki yana salladı. "Sadece... açıkla."

Aelin yüzüğü eline aldı. *Odaklan.* Tılsımı güvenli bir yere saklayana dek bu sohbete odaklanabilirdi. Aedion onun ne taşıdığını, o gün hangi silahı sahiplendiğini bilemezdi. "Wendlyn'de Narrok bir an için... geri dönmüştü. Beni uyarmıştı. Hayatını sona erdirdiğim için bana teşekkür etmişti. Bu yüzden insan bedeni üzerindeki kontrolü en zayıf olan Valg komutanını seçtim. O bedenin içindeki adamın hâlâ orada olabileceği, bir şekilde kurtarılmayı

dileyeceği ümidiyle." O kişinin iblisin ona yaptıklarından kurtulmak istemesi, doğru bir iş yaptığını bilerek ölmeyi dilemesi.

"Neden?"

Aelin normal konuşmakta zorlandı. "Böylece ona ölümün merhametini sunup onu Valg'ten kurtarmam karşılığında Arobynn'e tamamen yanlış bilgiler verecekti. Arobynn'i biraz kanın bu yüzükleri kontrol edebileceğine, parmağındaki yüzüğün de o yüzüklerden biri olduğuna inandırdı." Aelin yüzüğü kaldırdı. "Aslında bu fikri senden aldım. Lysandra'nın tanıdığı çok iyi bir mücevher ustası var. Ona yüzüğün sahtesini yaptırdı. Valg komutanının parmağından keserek çıkardığım yüzüğün sahtesini. Arobynn adamın diğer eldivenini çıkarmış olsa bir parmağının eksik olduğunu fark edecekti."

"Tüm bunları planlaman haftalar almıştır..."

Aelin başını salladı.

"Fakat neden? Neden bunca zahmete girdin? Neden o pisliği öldürüp geçmedin?"

Aelin yüzüğü yere bıraktı. "Bilmem gerekiyordu?"

"Neyi? Arobynn'in bir canavar olduğunu mu?"

"Affedilmeye değmeyeceğini. Bunu biliyordum. Fakat... Bu onun son sınavıydı. Gerçek yüzünü göstermesi için."

Aedion tısladı. "Seni kuklasına çevirecekti; hatta sana dokunup..."

"Neye dokunduğunu ve ne yapmak istediğini biliyorum." Aelin, Arobynn'in dokunuşunu hâlâ bedeninde hissediyordu. Fakat göğsüne baskı yapan o iğrenç ağırlığın yanında bu hiçbir şeydi. Başparmağını elindeki kabuk tutan kesiğin üzerinde gezdirdi. "O halde artık biliyoruz."

Aelin'ın bir yanı, ruhunun acınası bir parçası bunu öğrenmemiş olmayı diliyordu.

Hâlâ şık giysiler içindeki Aelin ve Rowan, Aelin'ın yatak odasındaki alçak masanın üzerinde duran tılsıma bakıyorlardı.

Aelin odaya girer girmez kolyeyi çıkarmış, o kendisini masa-

ya bakan kanepeye atarken Aedion gözcülük etmek için çatıya çıkmıştı. Kısa bir süre sonra Rowan, Aelin'ın yanına oturdu. Bir dakika boyunca tek kelime etmediler. Kolye Rowan'ın yaktığı iki mumun ışığında parıldıyordu.

Nihayet Rowan "Sana yüzüğün sahte olmadığından, Arobynn'in bir şekilde yüzükleri değiştirmediğinden emin olup olmadığını soracaktım," dedi. Gözlerini Wyrd anahtarına dikmişti. "Fakat bunu hissedebiliyorum... o şeyin içinde kımıldanan her ne ise onu sezebiliyorum."

Aelin kollarını dizlerine doladı. Elbisesinin siyah kadifesinin dokunuşu yumuşaktı. "Geçmişte insanlar o hissin kolyeyi takan kişinin büyüsünden kaynaklandığını düşünmüş olmalılar," dedi. "Kolye annemdeyken, Brannon'dayken... gücü asla fark edilmemiştir."

"Ya baban ve amcan? Bana onların neredeyse hiç büyü güçleri olmadığını söylemiştin."

Fildişi erkek geyik erimiş altın gibi boynuzları arasında parıldayan ölümsüz yıldızla Aelin'a bakar gibiydi. "Fakat karizmaları vardı. Bu şeyi saklamak için fiyakalı bir asilzadenin boynundan daha iyi bir yer var mı?"

Aelin uzandığı tılsımı elinden geldiğince hızlı bir şekilde ters çevirirken Rowan gerildi. Metal ılık, yüzeyi dövüldüğü günün üzerinden bin yıllar geçmesine rağmen pürüzsüzdü.

İşte, tam da hatırladığı gibi üç Wyrd işareti oradaydı.

"Bunların ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Rowan. Aelin'a bacakları birbirine dokunacak kadar sokuldu. Birkaç santim yana çekilse de Aelin hâlâ onun bedeninin sıcaklığını hissediyordu.

"Ben hiç..."

Rowan işaretlerden ilkini parmağıyla gösterip "Şu işaret," dedi. "Bunu görmüştüm. O gün alnında bu işaret parlıyordu."

"Brannon'ın işareti," diye fısıldadı Aelin. "Piç doğanın, isimsizin işareti."

"Terrasen'de kimse bu sembolleri araştırmamış mı hiç?"

"Araştırmışsalar da sonuçlar asla açıklanmamış; ya da sonuç-

lar Orynth Kütüphanesi'nde saklanan kendi kişisel kayıtlarında olabilir." Aelin dudağının içini ısırdı. "Adarlan Kralı'nın yağmaladığı ilk binalardan biri orasıydı."

"Belki kütüphaneciler hükümdarlara dair kayıtları kaçırmışlardır; belki şansları yaver gitmiştir."

Aelin ümitsizliğe kapılmıştı. "Belki. Terrasen'e dönene dek bunu öğrenemeyeceğiz." Ayağını birkaç kez halıyla kaplı zemine vurdu. "Bunu gizlemeliyim." Dolabının zemininde para, silah ve mücevher sakladığı gevşek bir tahta vardı. Şimdilik idare ederdi. Hem Aelin o lanet şeyi Terrasen'e dönene dek başka insanların yanında –giysilerinin altında gizleyerek de olsa– takma riskini alamayacağından Aedion bu konu hakkında hiçbir şey sormazdı. Aelin gözlerini tılsıma dikti.

"Yap hadi," dedi Rowan.

"Ona dokunmak istemiyorum."

"Harekete geçirmek o kadar kolay olsa ataların bunun nasıl yapılacağını keşfetmiş olurlardı."

Aelin kaşlarını çatıp "Kolyeyi sen al," dedi.

Rowan'ın yanıtı ona bir bakış atmak oldu.

Aelin eğilip kolyeyi masadan alırken zihnini boşalttı. Rowan az önce ona güven telkin etmesine rağmen kendisini olacaklara hazırlıyormuş gibi kaskatı kesildi.

Aelin'ın elindeki anahtar değirmentaşı gibi ağırdı. Fakat ilk dokunuşunda hissettiği o tuhaflık, o dipsiz güç kuyusu... Şimdi tılsım sessizdi. Uykudaydı.

Aelin hızla dolabının zeminindeki halıyı kaldırdı. Gevşek döşemeyi gevşeterek çıkardı. Rowan'ın arkasına geçip omzunun üzerinden eğildiği yere ve küçük bölmeye baktığını hissetti.

Tılsımı alıp küçük boşluğa atacağı sırada içinde bir şeyin bir ip gibi gerildiğini...yo, yo bir ip değildi bu...daha çok bir rüzgâr gibiydi. Bir güç Rowan'dan Aelin'ın *içine* yayılıyormuş gibi. Aralarındaki bağ canlıymış; Aelin, *Rowan olmanın* ne olduğunu hissedebiliyormuş gibi.

Aelin kolyeyi bölmeye yerleştirdi. Külçe gibi düşen kolyeden bir *tak* sesi geldi.

"Ne?" diye sordu Rowan.

Aelin dönüp baktı. "Ben... seni hissettim."

"Nasıl?"

Aelin ona anlattı. Rowan'ın özünün nasıl onun içine nüfuz ettiğini, bir anlığına da olsa kendisini onun bedeninde hissettiğini.

Rowan bunu işittiğine çok da memnun olmamış gibi görünüyordu. "Bu tür bir beceri ileride faydalı bir araç olabilir."

Aelin kaşlarını çattı. "Tipik savaşçı–kabadayı düşünce şekli."

Rowan omuz silkti. Tanrılar adına, nasıl gücünün ağırlığıyla başa çıkabiliyordu ki? Büyüsüne ihtiyaç bile duymadan kemikleri toza çevirebilir, içinde bulundukları binayı bir kaç okkalı darbeyle yerle bir edebilirdi.

Aelin bunu –elbette ki– biliyordu fakat *hissetmek*... Yaşayan en güçlü safkan Fey erkeği. Sıradan bir insan için Rowan, Valg'ler kadar dünya dışı bir varlıktı.

Nihayet Aelin "Fakat bence haklısın: Körü körüne benim isteğimle harekete geçiyor olamaz," dedi. "Yoksa atalarım ökeleri kabardığında Orynth'i yerle bir ederlerdi. Bence...bu şeyler doğaları gereği nötrler; nasıl kullanıldıklarına yön veren de onları takan kişi olmalı. Temiz kalpli birinin ellerinde sadece yarar getirecek şeyler. Terrasen bu sayede gelişip büyüdü."

Aelin tahtayı yerine takıp elinin ayasıyla yere sabitlerken Rowan burnundan güldü. "İnan bana, ataların büsbütün aziz değildiler." Rowan onun kalkmasına yardım etmek için bir elini uzatırken Aelin tuttuğu ele bakmamaya çalıştı. Sert, nasırlı, kırılmaz eller... Neredeyse öldürülmesi imkânsız bir savaşçı. Fakat Rowan'ın Aelin'i tutuşunda bir nezaket vardı; sadece değer verdiği ve koruduklarına ayırdığı bir itina.

Aelin "Hiçbirinin suikastçı olduğunu sanmıyorum," deyip elini çekti. "Anahtarlar zaten kararmış bir yüreği yoldan çıkarabilir... ya da temiz bir yüreği daha da güçlendirebilir. Ben ikisi arasında kalan yürekleri hiç işitmedim."

"Endişe ediyor olman niyetlerini açık ediyor."

Aelin gıcırdayan tahtaların kolyeyi gizlediği yeri belli etmedi-

ğinden emin olmak için alanın etrafında dolandı. Gök şehrin üzerinde gürledi. Aelin "Bu bir kehanet değilmiş gibi davranacağım," diye mırıldandı.

"Bu konuda sana iyi şanslar o halde." İkisi yatak odasına döndüğünde Rowan, Aelin'i dirseğiyle dürttü. "Gözümüzü açık tutarız ve sen bir Karanlıklar Lordu olmaya meyledersen seni ışığa geri çekeceğime söz veriyorum."

"Aman ne komik." Aelin'ın komodinin üzerindeki küçük saati çalarken Rifthold'ta yine gök gürültüsü çınladı. Hızlı ilerleyen bir fırtına vardı. Bu iyiydi; belki fırtına Aelin'ın kafasının boşalmasına yarardı.

Aelin, Lysandra'nın ona getirdiği kutunun başına gidip bir başka nesne çıkardı.

"Lysandra'nın mücevhercisi," dedi Rowan, "çok yetenekli biriymiş."

Aelin kolyenin taklidini havaya kaldırdı. Mücevherci kolyenin büyüklüğünü, rengini ve ağırlığını mükemmelen tutturmuştu. Aelin kolyeyi makyaj masasının üzerine değersiz bir mücevher parçası gibi bıraktı. "Ne olur ne olmaz, biri kolyenin nereye gittiğini sorarsa diye."

Saat biri vurduğunda sağanak hafiflemiş, yağmur çiseler olmuştu. Aelin hâlâ çatıdan inmemişti. Anlaşılan nöbeti Aedion'dan devralmak için çatıya çıkmıştı. Saat gece yarısına yaklaşıp daha da ilerlerken Rowan sabırla beklemişti. Chaol, Arobynn'in adamlarının hareketleri hakkında Aedion'a rapor vermek için daireye uğramış, saat on iki civarı oradan ayrılmıştı.

Rowan yeterince beklemişti.

Aelin yüzünü batıya çevirmiş, yağmurda dikiliyordu; sağındaki parıldayan şatoya ve arkasında kalan denize değil, şehre bakıyordu.

Rowan, Aelin'ın bir anlığına onun zihniyle bütünleşip içini görmesini umursamıyordu. Aelin'a kendisi hakkında bildiği şeyler onu kendisinden kaçırmadığı sürece umursamadığını söylemek istiyordu. Aslında bunu daha önce söyleyecekti; bu gece Aelin'ın

görünüşü karşısında bir ahmak gibi afallamaya devam etmeseydi.

Lambanın ışığı Aelin'ın saçındaki taraklardan ve elbisesinin üzerindeki altın ejderhadan yansıyordu.

Rowan "Yağmurun altında durup o elbiseyi mahvedeceksin," dedi.

Aelin hafifçe Rowan'a doğru döndü. Yağmur damlalarıyla gözlerindeki sürme çizgi çizgi akmıştı ve teni bir balığın karnı kadar solgun görünüyordu. Gözlerindeki bakış –suçluluk, öfke ve acı– Rowan'ın karnına bir yumruk gibi indi.

Aelin yeniden şehre doğru döndü. "Zaten bu elbiseyi bir daha asla giymeyeceğim."

Rowan, Aelin'ın yanına gelip "Biliyorsun ki bu gece işi ben bitireceğim," dedi, "tabii sen yapmak istemiyorsan." O pislik herifin Aelin'a yapmak istediklerinden, ona yapmayı *planladığı* şeyden sonra... Rowan ve Aedion, Arobynn'in canını öyle çabukça alıvermeyeceklerdi.

Aelin şehre, Suikastçılar Hisarı'na baktı. "Lysandra'ya işi onun halledebileceğini söyledim."

"Neden?"

Aelin kollarını kendisine dolayıp sıktı. "Çünkü Lysandra, Arobynn'in işini bitirmeyi benden, senden ya da Aedion'dan daha fazla hak ediyor."

Bu doğruydu. "Yardıma ihtiyacı olur mu?"

Aelin başını iki yana salladı. Tarak tokalarından yağmur damlaları sıçrarken ıslak saç tutamları tokalardan kurtuldu. "Chaol her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için gitti."

Rowan bir süre durup Aelin'a, onun gevşek omuzlarına, kaldırdığı çenesine, dirseklerini kavrayan ellerine, sokak lambasının ışığının arkadan aydınlattığı burnuna ve ince bir çizgi şeklindeki ağzına baktı.

"Bana yanlış geliyor," dedi Aelin, "hâlâ bir başka yol olmasını dilemek." Titrek bir nefes almasıyla ağzından buhar çıktı. "O kötü bir adamdı," diye fısıldadı. "Beni dilediği gibi kullanmak için köle yapacak, beni Terrasen'i ele geçirmek ve belki kral olmak için kul-

lanacaktı; belki de benden çocuk bile..." Aelin öyle bir titredi ki ışık elbisesinin altın rengi yüzünde yansıdı. "Fakat bir yandan da... ona hayatımı borçluyum. Ne zamandır onun sonunu getirmek bir teselli, bir zevk olacak diye düşünüyordum. Fakat tek hissettiğim boşluk. Yorgunluk."

Rowan'ın kolunu doladığı ve yanına çektiği Aelin'ın bedeni buz gibi soğuktu. Sadece bir kereliğine, sadece bu defalık Rowan kendisini ona sarılmaktan alıkoymayacaktı. Kendisinden Maeve'i öldürmesi istense ve bunu onun yerine takımından biri –mesela Lorcan– yapsa Rowan da benzer hisler içinde olurdu.

Aelin, Rowan'ın yüzüne bakabilmek için hafifçe döndü. Aelin ne kadar gizlemeye çalışsa da Rowan onun bakışındaki korku ve suçluluğu görebiliyordu. "Yarın senden Lorcan'ı bulmanı istiyorum. Ona verdiğim küçük görevi yerine getirip getirmediğine bak."

Rowan, Lorcan'in Wyrd tazılarını öldürüp öldürmediğini öğrenmeliydi. Ya da onlar tarafından öldürülüp öldürülmediğini. Böylece Aelin nihayet büyüyü serbest bırakabilecekti.

Tanrılar adına. Lorcan artık Rowan'ın düşmanıydı. Bu düşünceyi kafasından attı. "Ya onu ortadan kaldırmak gerekirse?"

Rowan yutkunan Aelin'ın gırtlağının bir aşağı bir yukarı oynayışını izledi. "O zaman karar sana ait olacak Rowan. Uygun gördüğün şekilde hareket et."

Rowan'a kalsa Aelin'ın ona kesin olarak ne yapmasını söylemesini tercih ederdi. Fakat seçimi ona bırakması, Lorcan'la aralarındaki geçmişe saygı duyup kararı ona bırakması... "Teşekkür ederim."

Aelin başını Rowan'ın göğsüne dayadı. Rowan göğsüne batan yarasa kanadı şeklindeki tokaları Aelin'ın saçından tek tek çıkardı. Rowan'ın ellerindeki altın kaygan ve soğuktu; tokaların işçiliğini hayranlıkla izlediği sırada Aelin "Onları satmak istiyorum," dedi. "Bu elbiseyi de yakacağım."

Rowan tokaları cebine atıp "Nasıl istersen," dedi. "Fakat yazık olacak. Düşmanların seni bu elbiseyle görseler karşında diz çökerlerdi."

O gecenin erken saatlerinde Rowan, Aelin'ı gördüğünde az kalsın dizlerinin üzerine çökecekti de.

Aelin pekâlâ hıçkırık olabilecek bir kahkaha attı. Sonra Rowan'ın sıcaklığını çalmak istiyormuş gibi kollarını onun beline doladı. Islak saçları sarkarken kokusu –yasemin, mineçiçeği ve köz– badem kokusunu bastırıp Rowan'ın burnunu ve duyularını okşadı.

Rowan yağmurda kraliçesiyle dikilip onun kokusunu içine çekti ve ihtiyaç duyduğu kadar sıcaklığını çalmasına izin verdi.

Yağmur hafifleyip çiselemeye başlarken Aelin, Rowan'ın ona sarıldığı yerde hareketlendi. Dikildiği, Rowan'ın gücünü emdiği, düşündüğü yerde.

Hafifçe dönüp Rowan'ın yüzünün sert hatlarını, yağmuru ve sokaktan gelen ışıkta perdahlanan elmacıkkemiklerini süzdü. Şehrin diğer yanında, Aelin'a çok aşina bir odada Arobynn kan kaybediyordu. Onun ölmüş olmasını ümit etti.

Boş bir düşünceydi bu... Fakat nihayet açılan bir kilidin tıkırtısının eşlik ettiği bir düşünce.

Rowan başını çevirip Aelin'a baktı. Gümüşi saçlarından yağmur damlaları dökülüyordu. Yüzü biraz yumuşamış, sert hatları daha davetkâr –hatta kırılgan– olmuştu. "Bana ne düşündüğünü söyle," diye mırıldandı.

"Bir dahaki sefere seni tedirgin etmek istediğimde tek yapmam gerekenin sana nadiren iç çamaşırı giydiğimi söylemek olduğunu."

Rowan'ın gözbebekleri büyüdü. Bunu yapmanın bir nedeni var mı prenses? "

"*Yapmamam için* bir neden var mı?"

Rowan elini Aelin'ın beline dayadı. Parmakları onu bırakmak istediğinden emin değilmiş gibi kıvrıldı. "Seninle uğraşmak zorunda kalacak olan yabancı elçilere acıyorum."

Aelin sırıttı. Nefessizce ve oldukça pervasızca. Bu gece o zindan odasını gördüğünde yorulduğunu fark etmişti. Ölüm, beklemek ve vedalar onu yormuştu.

Bir elini uzatıp Rowan'ın yüzünü kapattı.

Rowan'ın teni çok pürüzsüz, derisinin altındaki kemikler güçlü ve zarifti.

Aelin, Rowan'ın geri çekilmesini beklese de Rowan ona sadece bakıyor, her zaman yaptığı gibi Aelin'ın *içine* bakıyordu. İki dosttular fakat aynı zamanda daha fazlasıydılar. Çok daha fazlası. Aelin uzun zamandır bunun fakındaydı. Dikkatle başparmağını Rowan'ın elmacıkkemiğinde ve yağmurda ıslanmış yüzünde gezdirdi.

Arzu Aelin'ı sarstı. Ondan kaçması, onu inkâr etmesi budalalıktı. Her sabah bir yanı daha gözlerini açmadan yatağın diğer yarısına uzanırken bu arzuyu haykırırken.

Rowan'ın elleri Aelin'ın belini hafifçe sıktı. Başparmakları onun göğüs kafesini okşadı. Aelin onun dokunuşu karşısında belini geriye atmamakta zorlandı.

"Rowan," diye mırıldandı Aelin. İsmi bir yakarış, bir duaydı. Aelin parmaklarını Rowan'ın dövmeli yanağından aşağı kaydırdı ve...

Rowan, Aelin'ın gözlerinin algılayamayacağı bir hızla onu önce bir bileğinden, sonra diğerinden tuttu. Hafifçe hırıldayarak Aelin'ın ellerini yüzünden uzaklaştırdı. Dünya Aelin'ın çevresinde alabildiğine açılmıştı; soğuk ve durgun.

Rowan, Aelin'ın ellerini yanıyormuşçasına bırakıp uzaklaştı. O yeşil gözler daha önce Aelin'ın hiç görmediği bir şekilde hissiz ve donuk bakıyordu. Aelin'ın nefesi kesilirken Rowan "Yapma bunu," dedi. "Bana öyle dokunma."

Aelin'ın kulaklarında bir gümbürtü vardı. Yüzü yanıyordu. Yutkundu. "Üzgünüm."

Ah, tanrılar.

Rowan'ın yaşı üç yüzü geçmişti. Aelin ise... O...

"Ben aslında bunu..." Aelin bir adım gerileyip çatının diğer yanındaki kapıya yaklaştı. Bir kez daha "Üzgünüm," dedi. "Önemsiz bir şeydi."

"İyi," dedi Rowan. Kapıya doğru ilerledi. "Peki."

Merdivenden inerken Rowan tek kelime etmedi. Yalnız kalan

Aelin ıslak yüzünü ve makyaj malzemelerinden geri kalan yağlı katmanı ovuşturdu.

Bana öyle dokunma.

Kuma çizilmiş belirgin bir sınır. Bir sınır... Çünkü Rowan üç yüz yaşındaydı ve ölümsüzdü; kusursuz eşini kaybetmişti ve Aelin... Gençti ve deneyimsizdi; ayrıca Rowan'ın *carranam*'ı ve kraliçesiydi ve Rowan bundan ötesini istemiyordu. Aelin bu kadar aptal olmasa, budalalık etmeyip bir şeylerin farkına varsa belki durumu kavrar ve Rowan'ın gözlerinin açlıkla *–ona* olan açlığıyla– parladığını görse de bunun onun adım atmak isteyeceği anlamına gelmediğini anlardı. Rowan'ın o açlıktan dolayı kendisinden nefret etmediğini de.

Ah, tanrılar.

Aelin ne yapmıştı böyle?

Pencerelerden aşağı akan yağmur ahşap zeminde ve Arobynn'in yatak odasının boyalı duvarlarında yılanımsı gölgeler oluşturuyordu.

Lysandra bir süredir odayı izliyor, fırtınanın düzenli ritmini ve yanında, bilinçsizce uyuyan adamın nefes alıp verişini dinliyordu.

Lysandra'ya göre en uygun zaman şimdiydi; Arobynn'in uykusunun en derin olduğu ve yağmurun seslerinin çoğunu örttüğü o an. Bir zamanlar bir şekil değiştirenken Lysandra'yı gözeten, dünyanın kafese kapatılmış hayvanlarını asla unutmayan, vahşi hayatın tanrıçası Temis'in bir lütfuydu bu.

Üç kelime... Aelin'ın bu gece Lysandra'ya ulaştırdığı notta sadece üç kelime yazılıydı; hâlâ Lysandra'nın çıkarıp bir kenara attığı iç çamaşırının içindeki gizli cepte olan notta.

O tamamen senin.

Bir hediye... Lysandra bunun bir hediye olduğunu biliyordu. Hüzünlü bir öyküsü olan, isimsiz bir fahişeye verecek başka bir şeyi olmayan bir kraliçenin hediyesi.

Lysandra yana dönüp birkaç santim ötesinde uyuyan çıplak adama ve adamın yüzüne düşen ipeksi, kızıl saçlarına baktı.

Arobynn, Aelin'a Cormac hakkındaki ayrıntıları kimin iletti-ğinden bir kez olsun kuşkulanmamıştı. Fakat Lysandra, Arobynn'e karşı hep bu hileyi kullanmıştı; çocukluğundan beri taktığı maskeyi. Arobynn onun yavan ve kibirli tavrının altında asla başka bir şey aramamış, aramaya tenezzül etmemişti. Arasa hem yastığının altında bir bıçak saklayıp hem de Lysandra'nın onunla bu yatakta uyumasına izin vermezdi.

O gece Arobynn nazik davranmamıştı; Lysandra onun sıkıca kavradığı kolunun moraracağını biliyordu. Muzaffer, kibirli Arobynn, tacına kavuşacağından emin bir kral havasına girdiğinden Lysandra'nın kolunu ne çok sıktığını fark etmemişti bile.

Lysandra akşam yemeğinde Aelin ve Rowan'ı birbirlerine gülümserken yakaladığında Arobynn'in yüzünde beliren ifadeyi görmüştü. O gece Arobynn'in tüm iğnelemeleri ve öyküleri amacına ulaşamamıştı. Çünkü Aelin'in aklı Arobynn'i işitemeyecek kadar Rowan'daydı.

Lysandra kraliçenin bilip bilmediğini merak ediyordu. Rowan biliyordu. Aedion da. Arobynn de. Arobynn, Rowan yanındayken Aelin'ın artık ondan korkmadığını; Rowan yanındayken Arobynn'in büsbütün gereksizleştiğini anlamıştı. Önemsizleştiğini.

O tamamen senin.

Aelin gittikten sonra, kraliçenin üzerinde mutlak hâkimiyet kurduğuna ikna olan Arobynn bir aşağı bir yukarı yürümeyi bıraktığında adamlarına seslenmişti.

Lysandra, Arobynn'in planlarını işitmese de Aelin onun ilk hedefinin Fey prensi olacağını biliyordu. Rowan ölecekti; *ölmek zorundaydı.* Aelin bunu kraliçenin ve onun prensinin el ele tutuşmalarını ve etraflarını çevreleyen dehşetli olaylara rağmen birbirlerine gülümseyişlerini izleyen Arobynn'in gözlerinde görmüştü.

Lysandra elini yastığın altından kaydırıp Arobynn'e sokuldu. Arobynn kımıldamadı; derin ve düzenli nefesler almaya devam etti.

Arobynn uyumakta hiç güçlük çekmezdi. Wesley'yi öldürdüğü gün ölü gibi yatmıştı; Lysandra'nın çelik gibi iradesinin gözyaşla-

rını engelleyemediği anları fark etmemişti bile.

Lysandra o aşkı tekrar bulacaktı; bir gün. O aşk derin, boyun eğmez ve beklenmedik olacaktı; başlangıç, son ve sonsuzluğun iç içe geçtiği; tarihin seyrini, dünyayı değiştirebilecek türde bir aşk.

Lysandra'nın tuttuğu topuklu ayakkabının topuğu soğuktu. Lysandra huzursuz bir uykudaymış gibi yattığı yerde sırtüstü döndü. Ayakkabının topuğunu çekti.

Şimşek bıçağın üzerinden yansıdı; bir görünüp bir kaybolan bir parça cıva gibi.

Wesley için. Sam için. Aelin için.

Ve kendisi için. Bir zamanlar olduğu çocuk için, açık artırma gecesindeki on yedilik kız için, dönüştüğü kadın için, paramparça olan yüreği için, hâlâ kanayan görünmez yarası için.

Yattığı yerde doğrulup bıçağıyla Arobynn'in gırtlağını kesmesi çok kolay oldu.

45

İblisin çıplak göğsünde ellerini gezdirdiği, masaya bağlı adam çığlıklar atıyor; iblisin tırnakları adamın bedenine gömülüp arkalarında kan çizgileri bırakıyordu.

Onu dinle, diye tısladı iblis prens. *Yaptığı müziği dinle.*

Masanın ötesinde, genellikle cam tahtta oturan adam "Asiler nerede gizleniyor?" diye sordu.

Yüzünü buruşturma, omurgasız hayvan. İzle; tadını çıkar.

Vücut –bir zamanlar ona ait olan beden– ona büsbütün ihanet etmişti. İblis onu sıkıca kavrayıp izlemeye zorlarken kendi elleri korkunç görünümlü bir aleti tuttu. Adamın yüzüne oturan alet giderek daralmaya başladı.

Taçlı adam "Cevap ver bana asi," dedi.

Maske daralırken adam çığlıklar attı.

O da çığlık atmaya, iblise durması için yalvarmaya başlayabilirdi. *Korkak... İnsan korkak. Onun acısının, korkusunun tadını almıyor musun?*

Alabiliyordu. İblis hissettiği hazzın her zerresini ona hissettiriyordu.

Elinden gelse kusardı. Burada mümkün değildi bu. Buradan kaçış yoktu. Masadaki adam "Lütfen," diye yalvardı. *"Lütfen!"*

Fakat elleri durmadı.

Ve adam çığlıklar atmaya devam etti.

46

Aelin o gün çoktan cehennemlik olduğuna ve bu kaderden kaçmaya çalışmasının boşa olduğuna karar vermişti.

Faytonda ilerlerken tepeden tırnağa silahlar içindeki Aelin, Rowan'ın bir gece önce söylediklerini düşünmemeye çalıştı. Fakat atların toynaklarının çıkardığı her tıkırtıda bu sözleri işitiyordu. Tıpkı bütün gece gözüne uyku girmeden yatakta uzanıp Rowan'ın varlığını görmezden gelmeye çalışarak geçirdiği gece boyunca işittiği gibi. *Bana öyle dokunma.*

Aelin, faytonun penceresinden sarkmadan Rowan'dan elinden geldiğince uzakta oturuyordu. Elbette onunla –mesafeli ve sakin bir ses tonuyla– konuşmuş, Rowan da ona kısa yanıtlar vermişti. Fayton yolculuğu çekilmez bir hal almıştı. Aedion akıllılık edip konuyu eşelememişti.

Aelin'ın sonraki birkaç saate göğüs gerebilmek için tasasız ve merhametsiz olması gerekiyordu.

Arobynn ölmüştü.

Arobynn'in cinayete kurban gittiği haberi bir saat önce ulaşmıştı. Loncanın kontrolünü ele alan üç suikastçı; Tern, Harding ve Mullin, acilen Aelin'ı çağırmışlardı.

Elbette Aelin, Arobynn'in öldüğünü dün geceden biliyordu. Haberin doğrulandığını, Lysandra'nın görevini başardığını ve hayatta kaldığını işitmek Aelin'ı ferahlatmışsa da...

Arobynn ölmüştü.

Fayton Suikastçılar Loncası'nın önünde dursa da Aelin hareket etmedi. Hepsi başlarını kaldırıp tepelerinde yükselen soluk taşlı malikâneye bakarken sessizlik çöktü. Fakat Aelin gözlerini yumup derin derin nefes aldı.

Son bir kez... bu maskeyi son kez takmalısın, sonra Celaena Sardothien'i sonsuza dek gömebilirsin.

Aelin gözlerini açtı; omuzlarını dikleştirip başını kaldırdı. Bedeninin geri kalanı bir kedi zarafetiyle hareketlendi.

Aedion şaşkınlıkla Aelin'a bakarken Aelin o an yüzünde Aedion'ın tanıdığı kuzenden eser olmadığını biliyordu. Aelin önce Aedion'a sonra Rowan'a baktı; fayton kapısını açmak için öne eğildiğinde yüzüne zalimce bir gülümseme yayıldı.

Onlara "Yoluma çıkmayın," dedi.

Faytondan uzaklaştı. Pelerini bahar rüzgârında dalgalanan Aelin hisarın basamaklarından hışımla çıkıp ön kapıları tekmeyle açtı.

47

Suikastçılar Hisarı'nın ön kapıları arkasından gürültüyle kapanırken Aelin "*Hay lanet,* neler oldu?" diye gürledi. Aedion ve Rowan onun peşinden geldiler. İkisinin de yüzü ağır kapüşonlar altına gizlenmişti.

Ön koridor boşsa da kapalı oturma odasından kırılan camın sesi geldi ve sonra...

Biri uzun, biri kısa, biri canavar gibi kaslı üç erkek koridora girdi. Harding, Tern ve Mullin. Aelin adamlara –özellikle de Tern'e– dişlerini gösterdi. Küçük grubun elebaşı Tern üçünün en ufak tefeği, en yaşlısı ve en kurnazıydı. Muhtemelen Tern Mahzenler'de karşılaştıkları o gün Aelin'ın Arobynn'i öldürmesini ümit etmişti.

"Konuşmaya başlayın," diye tısladı Aelin.

Tern bacaklarını açtı. "Sen konuşmaya başlamazsan olmaz."

Aedion'ın alçak sesli bir hırıltı çıkarmasıyla üç suikastçı birbirlerine baktı. Aelin "Bekçi köpeklerimi dert etmeyin," diye çıkışıp üç suikastçının dikkatlerini kendi üzerine çevirdi. "Açıklamanızı bekliyorum."

Adamların arkasında kalan oturma odasından boğuk bir hıçkırık geldi. Aelin gözlerini Mullin'in yüksekte kalan omzunun gerisine çevirdi. "Niye o iki pislik fahişe bu evdeler?"

Tern, Aelin'a öfkeli bir bakış attı. "Çünkü Arobynn'in cesedinin yanı başında çığlıklar atarak uyanan Lysandra'ydı."

Aelin ellerini birer pençe gibi kıvırdı. "Oydu demek?" diye mırıldandı. Gözlerinde öyle bir öfke vardı ki Aelin oturma odasına doğru uzun adımlarla yürürken Tern bile kenara çekildi.

Lysandra bir koltuğa yığılıp kalmıştı. Yüzüne bir mendil bastırıyordu. Patroniçesi Clarisse koltuğun arkasında dikiliyordu. Kadının yüzü solgun ve gergindi.

Kan Lysandra'nın tenini lekelemiş, saçlarını keçeleştirmiş, çıplaklığını pek de gizlemeyen ipek geceliğini ıslatmıştı.

Lysandra dimdik ayağa kalktı; gözleri kızarmıştı ve yüzünde kan lekeleri vardı. "Ben yapmadım... Yemin ederim ki ben..."

Performansı muhteşemdi. Aelin sözcükleri uzatarak "Neden inanayım sana?" dedi. "Bu odaya girip çıkabilen tek kişi sensin."

Altın saçlı ve kırklarında bir kadına göre güzel yaşlanmış bir kadın olan Clarisse cık cık etti. "Lysandra, Arobynn'e asla zarar vermez. Arobynn onun borçlarını ödemek için o kadar uğraşırken neden versin ki?"

Aelin başını patroniçeye doğru eğdi. "Senin tanrılar lanetleyesice fikrini sordum mu *Clarisse?*"

Kendilerini çıkacak bir kavgaya hazır tutan Rowan ve Aedion sessiz kalsalar da Aelin ikisinin karanlıkta kalan gözlerinde bir nebze şaşkınlık gördüğüne yemin edebilirdi. *Güzel.* Aelin dikkatlerini suikastçılara çevirdi. "Bana onu nerede bulduğunuzu gösterin. *Hemen.*"

Tern, Aelin'a uzun uzun bakıp onun ağzından çıkan her sözcüğü tarttı. *Cesurca bir çaba,* diye düşündü Aelin, *daha fazlasını biliyor muyum diye açığımı arıyor.* Suikastçı oturma odasının açık kapıları arasından görülen dolambaçlı merdivene işaret etti. "Odasında. Cesedi aşağı kata biz indirdik."

"Demek ben olay yerini inceleyemeden cesedi taşıdınız?"

Uzun boylu, sessiz Harding "Haberi sana nezaketen verdik."

Ve onu öldürüp öldürmediğimi görmek için.

Aelin oturma odasından ayrılırken parmağıyla arkasındaki Lysandra ve Clarisse'e işaret etti. Aedion'a "İkisinden biri kaçmaya çalışırsa bağırsaklarını deş," dedi.

Sırıtan Aedion'ın dişleri kapüşonunun altında parıldadı. Elleri dövüş bıçaklarına rahatça ulaşabileceği bir mesafede geziniyordu.

Arobynn'in yatak odası kana bulanmıştı. Aelin eşikte durup hayretle kan içindeki yatağa ve zeminde biriken kana bakarken rol yapmıyordu.

Lysandra, Arobynn'e ne yapmıştı böyle?

Aelin ellerini titremesinler diye yumruk yaptı. Arkasındaki üç suikastçının ellerinin titrediğini görebileceğinin gayet farkındaydı. Adamlar onun her nefesini, gözlerini her kırpışını ve her yutkunuşunu gözlüyorlardı. "Nasıl?"

Mullin homurdandı. "Biri gırtlağını kesip onu kendi kanında boğmuş."

Aelin'ın midesi kalktı. Cidden. Anlaşılan Lysandra, Arobynn'i hızlıca öldürse memnun kalmayacaktı. "Kanda," dedi Aelin. Nefesi kesilince konuşmak için kendisini zorladı. "Kanda bir ayak izi var."

Aelin'ın yanında duran Tern "Çizmeler," dedi. "Büyük çizmeler... Muhtemelen erkek çizmeleri." Aelin'ın uzun ince ayaklarına imalı bir bakış attı. Ardından Aelin'ın arkasında dikilen Rowan'ın ayaklarını muhtemelen daha önce incelemiş de olsa tekrar süzdü. Elbette ki Chaol izleri diğerlerinin giydiklerinden farklı bir çizmeyle bırakmıştı.

Aelin kapıya dokunup "Kilitle oynandığına dair bir işaret yok," dedi. "Ya pencere?"

"Gidip bak," dedi Tern.

Aelin'ın pencereye ulaşması için Arobynn'in kanının içinden geçmesi gerekecekti. Sessizce, bitkince "Söyleyin işte," dedi.

Harding "Kilit dışarıdan kırılmış," deyince Tern ona öfkeli bir bakış attı.

Aelin koridorun soğuk karanlığına doğru geriledi. Rowan mesafesini sessizce korudu. Kapüşonu prensin bir Fey olduğunu gizliyordu. Rowan ağzını açıp da uzun köpek dişlerini göstermediği sürece de Fey olduğu anlaşılmazdı. Aelin "Kimse bir tuhaflık olduğunu rapor etmedi mi?"

Tern omuz silkti. "Fırtına vardı. Muhtemelen katil onu öldür-

mek için fırtınanın gürültüsünden faydalandı." Aelin'a bir kez daha uzun uzun baktı; siyah gözlerinde şeytani bir şiddet arzusu vardı.

"Neden söylemiyorsun Tern? Neden bana dün gece nerede olduğumu sormuyorsun?"

Uzun boyuyla Tern'in yanında biten Harding "Nerede olduğunu biliyoruz," dedi. Uzun ve donuk yüzünde iyilikten eser yoktu. "Gözcülerimiz bütün gece evde olduğunu doğruladılar. Evinin çatısındaydın; sonra da yatmaya gittin."

Tam da Aelin'ın planladığı gibi.

Aelin tatlı bir sesle "Bu ayrıntıyı bana küçük *gözcülerini* bulup onları kör edeyim diye mi anlattın?" diye yanıt verdi. "Çünkü *bu* karmaşayı çözdüğümde niyetim tam da bu."

Mullin burnundan seslice iç çekip Harding'e öfkeyle baksa da ağzını açmadı. Fazla konuşan bir adam değildi; bu özelliği pis işler için mükemmeldi.

"Siz adamlarımıza dokunmazsanız biz de sizinkilere dokunmayız," dedi Tern.

Aelin "Boktan, ikinci sınıf suikastçılarla pazarlık yapmam," dedi. Sonra Tern'e sertçe gülümseyip koridora gitti. Eski odasının yanından geçip merdivenden indi. Rowan bir adım arkasından geliyordu.

Oturma odasına girdiğinde Aelin, Aedion'a başını salladı. Aedion hâlâ bir kurt gibi gülümserken dikkat kesilmeye devam ediyordu. Lysandra yerinden bir santim bile oynamamıştı. Aelin ona "Gidebilirsin," dedi. Lysandra hızla başını kaldırdı.

"Ne?" diye bağırdı Tern.

Aelin kapıya işaret etti. "Neden bu iki paragöz fahişe en iyi müşterilerini öldürsün ki?" Omzunun üzerinden "Hem bence sizin bu cinayetten kazancınız daha fazla olur," dedi.

Suikastçılar bağırıp çağırmaya başlamadan Clarisse imalı bir tavırla öksürdü.

"Evet?" diye tısladı Aelin.

Clarisse'in yüzü ölü gibi solgun olsa da başını dik tutup "İzin verirseniz banka müdürü birazdan buraya gelip Arobynn'in vasi-

yetnamesini okuyacak," dedi. "Arobynn..." Gözlerini sildi. Kederin mükemmel bir portresi gibiydi. "Arobynn bana vasiyetinde bize de yer verdiğini söylemişti. Vasiyetname okunana dek burada kalmak istiyoruz."

Aelin sırıttı. "Daha Arobynn'in yataktaki kanı kurumadan vasiyetin derdine düştünüz. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Size bıraktıklarını alıp götürmeye bu kadar hevesli olduğunuza göre belki de onu sizin öldürmediğinize hükmetmekte fazla aceleci davranmışımdır."

Bir kez daha Clarisse'in beti benzi atarken Lysandra titremeye başladı. "Lütfen, Celaena," diye yalvardı Lysandra. "Biz yapmadık... Ben asla..."

Biri ön kapıyı çaldı.

Aelin ellerini ceplerine soktu. "Bak sen şu işe. Bu ne iyi zamanlama."

Kanlar içindeki Lysandra'yı gören banka müdürü her an kusacakmış gibi dursa da Aelin'i görmesiyle ferahlamayı andıran bir tavırla iç çekti. Lysandra ve Clarisse ikiz koltuklara geçmişlerdi. Müdür yüksek cumbaların karşısındaki küçük yazı masasının arkasındaki koltuğa oturdu. Tern ve adamları akbabalar gibi müdürün etrafında geziniyorlardı. Aelin kapının yanındaki duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. Solunda Aedion, sağında Rowan duruyordu.

Banka müdürü baş sağlığı ve özür dilemekle epey bir zaman geçirirken Aelin, Rowan'ın gözlerini üzerinde hissetti.

Rowan kolunu Aelin'ın koluna sürtmek istermişçesine Aelin'a bir adım yaklaştı. Aelin ondan uzaklaştı.

Müdür mühürlü bir zarfı açıp boğazını temizlediğinde Rowan hâlâ Aelin'a bakıyordu. Müdür birtakım hukuki terimler geveleyip bir kez daha taziyelerini sundu; tanrılar lanetleyesice Clarisse de Arobynn'in dul eşiymiş gibi küstahça taziyeleri kabul etti.

Sonra Arobynn'in malvarlığının –yatırımları, malları ve hesabında kalan büyük, müthiş serveti– uzun bir listesi geldi. Neredeyse Clarisse'in ağzının suyu halıya akacaktı. Arobynn'in üç

suikastçısının yüzleri ise hiç renk vermiyordu.

Banka müdürü okumaya başladı: "Vasiyetim gereği tüm servetimin, mallarımın ve varlıklarımın tek mirasçısı varisim Celaena Sardothien'dir."

Clarisse koltuğunda bir engerek gibi hızla döndü. *"Ne?"*

Aedion'ın ağzından "Saçmalık," sözcüğü çıkıverdi.

Aelin, ağzı hafifçe açık, kolları iki yandan sarkar halde müdüre öylece bakakaldı. "Ne, ne?" diye mırıldandı.

Müdür, Celaena'ya gergin, cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Her şey... Hepsi size kalmış. Eh, Madam Clarisse'e borçlarını kapamak için bıraktığı şu meblağ hariç." Müdür, Clarisse'e kâğıdı gösterdi.

"Bu imkânsız diye," tısladı patroniçe. "Bana vasiyetinde yer vereceğine *söz vermişti*."

Aelin sözcükleri uzatarak "Zaten vermiş," dedi. Duvardan ayrılıp Clarisse'in omzunun üzerinden küçük rakama baktı. "Açgözlülük etmesene."

Tern "Vasiyetnamenin kopyaları nerede?" diye sordu. "Onları incelediniz mi?" Vasiyetnameye göz gezdirmek için bir hışımla masanın etrafından dolandı.

Müdür irkilse de parşömeni kaldırdı. Kâğıt Arobynn tarafından imzalanmıştı ve tamamen hukuki kıstaslara uygundu. "Bu sabah kasalarımızdaki kopyaları teyit ettik. Hepsi de aynı, hepsi de üç ay öncesine ait."

Aelin üç ay önce Wendlyn'deydi.

Aelin öne çıktı. "Clarisse'e kalan küçük meblağ dışında...tüm bunlar... Bu ev, lonca, kalan mülkler, Arobynn'in serveti... Hepsi benim mi?"

Müdür bir kez daha başını salladı. Çantasını toparlamaya başlamıştı bile. "Tebrikler Bayan Sardothien."

Aelin başını yavaşça Clarisse ve Lysandra'ya doğru çevirdi. "Eh, durum buysa..." Gaddar bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "O satılık, kan emici bedenlerinizi alıp arazimden defolup gidin."

Müdür boğulacak gibi oldu.

Lysandra apar topar kapıya koştu. Clarisse ise yerinden kalkmadı. Patroniçe "Buna nasıl *cüret edersin*?.." diye lafa girdi.

Aelin beş parmağını gösterip "Beş," dedi. Parmaklarından birini indirirken diğer eliyle hançerine uzandı. "Dört." Bir parmağını daha indirdi. "Üç."

Clarisse kıçını kaldırıp odadan çıktı. Hıçkırıklar içindeki Lysandra'nın arkasından telaşla koştu.

Sonra Aelin üç suikastçıya baktı. Adamların elleri iki yanlarından gevşekçe sarkıyordu. Yüzlerinde öfke, hayret ve –aptal olmadıklarını gösteren bir şekilde– korkunun birbirine karıştığı bir ifade vardı.

Son derece sessizce "Arobynn beni kendimden geçene kadar döverken siz Sam'i zaptetmiştiniz. Ardından Arobynn onu da dövdüğünde bir parmağınızı bile kımıldatmamıştınız. Ölümündeki rolünüzün ne olduğunu bilmiyorum fakat bana Rourke Farran'in evinin yeriyle ilgili ayrıntıları verirken yatak odamın kapısının ardından gelen seslerinizi asla unutmayacağım. Siz üçünüz için kolay olmuş muydu? Beni o sadistin evine göndermek... Sam'e yaptıklarını ve bana yapmak için yanıp tutuştuğu şeyleri bile bile. Sadece emirlere mi itaat ediyordunuz yoksa bunu seve seve mi yaptınız?"

Profesyonel katillerle dolu bir odada mümkün olduğunca görünmemeye çalışan müdür koltuğunda irkildi.

Tern'in dudağı büzüldü. "Neden bahsettiğini bilmiyoruz."

"Yazık. Oysa sizden saçma bahaneler işitmek istiyordum." Aelin şömine rafının üzerindeki saate baktı. "Giysilerinizi toplatıp defolun. Hemen."

Suikastçılar şaşırdılar. "Ne?" dedi Tern.

Aelin sözcüklerin üzerine basarak "Giysilerinizi toplayın," dedi. "Defolun. Hemen."

"Burası bizim evimiz," dedi Harding.

"Artık değil." Aelin tırnaklarıyla oynadı. "Yanılıyorsam beni düzeltin müdür bey," dedi Aelin. Adam dikkatlerin üzerine çevrilmesi karşısında yüzünü ekşitti. "Bu ev ve içindeki her şey bana ait. Tern, Harding ve Mullin zavallı Arobynn'e olan borçlarını öde-

mediler. Bu yüzden buradaki tüm eşyaları, hatta giysileri bana ait. Bugün cömert günümde olduğumdan giysilerinin onlarda kalmasına izin vereceğim. Zaten zevkleri de berbat. Fakat silahları, müşteri listeleri, lonca... Tüm bunlar bana ait. Kimin kalıp kimin gideceğine ben karar vereceğim. Bu üçü *beni* ustamı öldürmekle suçlamaktan geri kalmadıklarından gitmelerine karar verdim. Bu şehirde, bu kıtada çalışmaya devam ederlerse kanunun ve lonca kanunlarının bana verdiği hakkı kullanarak onları bulur ve küçük parçalara ayırtırım." Gözlerini kırpıştırdı. "Yanılıyor muyum?"

Müdür işitilecek kadar yüksek bir sesle yutkundu. "Haklısınız."

Tern, Aelin'a doğru bir adım attı. "Bunu...yapamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım. Suikastçılar Kraliçesi kulağa hoş geliyor, değil mi?" Aelin elini kapıya doğru salladı. "Yolu biliyorsunuz, çıkın."

Harding ve Mullin, Aelin'ın üzerine atılmaya niyetlenseler de Tern kollarını uzatıp onları durdurdu. "Bizden ne istiyorsun?"

"İşin aslı bağırsaklarınızdan avizelere asıldığınızı görsem üzülmem. Fakat o zaman artık sahibi olduğum bu çok güzel halıları mahvedersiniz."

"Bizi öylece kapı dışarı edemezsin. Ne yaparız? Nereye gideriz?"

"Yılın bu zamanlarında cehennemin epey güzel olduğunu işittim."

Aelin ellerini ceplerine sokup odaya bakındı. "Bence..." Düşünceli bir ses çıkardı. "Sanırım evi, araziyi ve loncayı *satabilirim*."

"Seni *orospu*..." diye bağırdı Tern. Fakat Harding öne çıktı. "Ne kadar istiyorsun?" diye sordu.

"Müdür Bey, mülkün ve loncanın değeri neydi?"

Müdür dosyasını tekrar açarken darağacına yürüyen bir adam gibi görünüyordu. Tutarı buldu. Astronomik, müthiş, üç suikastçının ödeyemeyeceği bir meblağdı.

Harding elini saçlarında gezdirdi. Tern'in rengi morun göz alıcı bir tonuna çalmıştı.

Aelin "Anladığım kadarıyla fazla paranız yok," dedi. "Çok kötü.

Size her şeyi kâğıt üzerindeki değerine, hiçbir artış yapmadan satacaktım oysa."

Aelin dönüp gidecekken Harding "Bekle," dedi. "Ya birlikte ödersek? Üçümüz ve diğerleri. Böylece evi ve loncayı alırız."

Aelin duraksadı. "Para paradır. Aldığım sürece kimin verdiğini umursamam." Müdüre doğru döndü. "Bugün belgeleri hazırlayabilir misiniz? Tabii parayla gelirlerse."

Tern, Harding'e "Bu delilik," diye mırıldandı.

Harding başını iki yana salladı. "Sessiz ol Tern. Sadece... sessiz ol."

"Ben..." dedi müdür. "Üç saat içinde belgeleri hazırlatırım. Yeterli parayı sağlamanıza yeter mi bu süre?"

Harding başını salladı. "Diğerlerini bulup onlara söyleyelim."

Aelin müdüre ve üç adama gülümsedi. "Yeni özgürlüğünüz için sizi tebrik ederim." Tekrar kapıya doğru işaret etti. "Ve üç saat daha bu evin hanımı olduğuma göre...*çıkın gidin.* Gidip dostlarınızı bulun ve parayı denkleştirin. Sonra müdür geri gelene kadar kaldırımın kenarında çöp gibi oturun."

Suikastçılar akıllılık edip verilen emre itaat ettiler. Harding, Tern'in elini ters bir el hareketi yapmasın diye tuttu. Banka müdürü gidince suikastçılar meslektaşlarıyla ve evin tüm sakinleriyle hatta hizmetçilerle konuştular. Aelin komşuların ne diyeceğini umursamıyordu.

Çok geçmeden devasa, güzel malikânede Aelin, Aedion ve Rowan'dan başka kimse kalmadı.

Aelin ustasını son bir kez görmek için aşağı katlara açılan kapıdan geçerken Aedion ve Rowan sessizce onun peşinden gittiler.

Rowan ne düşüneceğini bilmiyordu. Aelin nefret, öfke ve şiddetin iç içe geçtiği bir fırtınaya dönüşmüştü. Bu aşağı sınıf suikastçıların hiçbiri şaşırmamış, Aelin'ın tavrını hiç yadırgamamıştı. Rowan, Aedion'ın solgun yüzüne baktığında generalin de aynı şeyi düşündüğünü, aklında Aelin'ın o amansız ve gaddar yaratık olarak geçirdiği yıllar olduğunu anlamıştı. Celaena Sardothien; Aelin'ın eskiden ve bugün olduğu kişi.

Rowan'ın çok canını sıkıyordu bu. Aelin o kişiye dönüştüğünde ona erişememek. Dün gece ona çıkıştığı, Aelin'ın ellerinin dokunuşu karşısında paniğe kapıldığı için de canı sıkılıyordu. Şimdi Aelin kendisini Rowan'a tamamen kapatmıştı. Onun bugün dönüştüğü kişide iyilikten, neşeden eser yoktu.

Rowan, Aelin'ın peşi sıra zindanlara indi. Orada mumlar Aelin'ın ustasının cesedinin saklandığı odaya uzanan yolu aydınlatıyordu. Aelin hâlâ kasıla kasıla yürüyor; Rowan'ın hayatta olup olmadığını, nefes alıp almadığını hatta var olup olmadığını bile umursamıyordu. *Bu gerçek tavrı değil,* dedi içinden Rowan. *Rol yapıyor.*

Fakat dün gece Aelin Rowan'dan kaçınmış, bugün de Rowan ona uzanmak istediğinde ondan uzaklaşmıştı. *İşte bu* gerçekti.

Aelin bir zamanlar Sam'in yattığı odanın açık kapısından geçti. Masanın üzerindeki çıplak cesedin üzerini örten beyaz, ipek yatak örtüsünün altından kızıl saçlar dökülüyordu. Aelin cesedin başında duraksadı. Sonra Rowan ve Aedion'a doğru döndü.

Gözlerini onlara dikip bekledi. Onlardan beklediği...

Aedion küfretti. "Vasiyetnameyi değiştirdin, değil mi?"

Aelin küçük, soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gözleri karanlıkta seçilmiyordu. "Ordun için paraya ihtiyacın olduğunu söylemiştin Aedion. İşte paran... Gereken tüm para, her kuruşu Terrasen için harcanacak. Arobynn hiç olmazsa bu kadarını borçluydu bize. O gece Çukurlar'da dövüştüğümde orada olmamızın tek nedeni mekânın sahipleriyle günler öncesinde buluşup onlardan Arobynn'i Çukurlar'a yatırım yapması için yoklamalarını istemiştim. Arobynn zokayı yuttu; zamanlamayı sorgulamadı bile. Fakat Mahzenler'i yerle bir ettiğimde Arobynn'in kaybettiği parayı çabucak kazandığından emin olmak istedim. Böylece bize borçlu olduğu paranın bir sikkesi bile eksik kalmayacaktı."

Cayır cayır yanan kutsal cehennem adına.

Aedion başını iki yana alladı. "Bunu...nasıl becerdin ki?"

Aelin ağzını açacakken Rowan sessizce yanıt verdi. "Gizlice bankaya girdi; gecenin bir yarısı sessizce dışarı çıktığı zamanlar-

da. Gündüzleri de banka müdürüyle de bankanın planını, neyin nerede tutulduğunu daha iyi gözlemlemek için görüştü." Bu kadın, Rowan'ın kraliçesi... Rowan'ın kanı tanıdık bir heyecanla kaynadı. "Orijinalleri yaktın mı?"

Aelin, Rowan'a bakmadı bile. "Clarisse çok zengin bir kadın, Tern de Suikastçılar kralı olacaktı. Ve ben ne alacaktım, biliyor musunuz? Orynth Tılsımı'nı. Bana bıraktığı sadece oydu."

Rowan "Demek tılsımın gerçekten Arobynn'de olduğunu ve onu nerede sakladığını bu şekilde öğrendin," dedi. "Vasiyetnameyi okuyarak."

Aelin bir kez daha omuz silkti. Rowan'ın gizleyemediği hayret ve hayranlık ifadesini umursamamıştı. Bu hareketiyle *Rowan*'ı umursamadığını belli etmişti.

Aedion yüzünü ovuşturdu. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bana önceden söyleseydin burada bir budala gibi bön bön sana bakıyor olmazdım."

"Hayretinizin yapmacıksız olması gerekiyordu; Lysandra'nın bile vasiyetnameden haberi yoktu." Aelin'ın yanıtı çok soğuktu; mesafeli ve ciddi. Rowan'ın içinden onu sarsmak; kendisiyle konuşmasını, kendisine *bakmasını* söylemek geldi. Fakat Aelin onu kendisine yaklaştırmazsa, kendisinden Aedion'ın gözleri önünde ondan kaçarsa ne yapacağını bilmiyordu.

Aelin'ın Arobybnn'in cesedine doğru dönüp yüzünün üzerindeki örtüyü kaldırmasıyla ölünün soluk boynundaki zikzaklı kesik göründü.

Lysandra, Arobynn'i doğramıştı.

Arobynn'in yüzüne sakin bir ifade verilmiş de olsa Rowan'ın yatak odasında gördüğü kana bakılırsa adam kendi kanında boğulurken uyanıktı.

Aelin eski efendisine bakarken yüzü hafifçe gerilmiş ağzı hariç ifadesizdi. "Umarım karanlık tanrı senin için diyarında özel bir yer ayarlar," dedi. Aelin'ın sesinin tonundaki gece yarısı ayazı Rowan'ın omurgasından aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu.

Aelin elini arkasında duran Aeidon'a doğru uzattı. "Bana kılıcını ver."

Aedion, Orynth'in Kılıcı'nı çekip Aelin'a verdi. Aelin atalarının silahına bakıp kılıcı elinde tarttı.

Başını kaldırdığında o harikulade gözlerde sadece buz gibi bir kararlılık vardı. Adaleti sağlayan bir kraliçe.

Sonra babasının kılıcını kaldırıp Arobynn'in başını gövdesinden ayırdı.

Baş feci bir *küt* sesiyle yana düşerken Aelin yüzünde karanlık bir gülümsemeyle cesede baktı.

Ardından sadece "Ne olur ne olmaz," dedi.

İKİNCİ KISIM

IŞIKLAR KRALİÇESİ

48

Manon, Asterin'i Sarıbacaklar cadılar meclisi hakkındaki çıkışından sonra dövmüştü. Kimse sebebi sormadı; kimse cesaret edemedi.

Asterin'in kendisini savunmadığı üç darbe.

Asterin gözünü bile kırpmamıştı.

Manon işini bitirdiğinde cadı yere bakmıştı; kırık burnundan kan akıyordu. Gülümsememişti. Vahşice sırıtmamıştı.

Sonra Asterin uzaklaşmıştı.

On Üçler'in geri kalan üyeleri onları temkinli gözlerle izlemişti. Artık Manon'ın iki numarası olan Vesta'nın içinden Asterin'in peşinden koşmak gelse de Sorrel'ın başını sallamasıyla kızıl saçlı cadı olduğu yerde kalmıştı.

Sonrasında Manon bütün gün kendisini toplayamamıştı.

Sorrel'a Sarıbacaklar konusunda çenesini tutmasını söylese de Manon'ın aklında Asterin'in da aynısını yapıp yapmayacağı sorusu vardı.

Manon durup olanları düşündü.

Bunu yapmalarına sen izin verdin.

Bu sözcükler Manon'ın kafasının içinde dönüp duruyordu; Elide'ın dün gece çektiği vaazı andıran nutuk da. *Ümit.* Saçmalık.

Dükün konsey salonuna çağırılmasından yirmi dakika sonra girerken sözcükler hâlâ Manon'ın zihninde yankılanıyordu.

Dük oturduğu yerden "Beni bekletmekten haz mı alıyorsun yoksa saatin kaç olduğunu anlamaktan aciz misin?" dedi. Vernon ve Kaltain masada oturuyorlardı. Vernon sırıtırken Kaltian boş gözlerle ileri bakıyordu. Gölgeateşine dair hiçbir işaret yoktu.

"Ben bir ölümsüzüm," dedi Manon. Sorrel kapıda, Vesta koridorda nöbete geçerken Mannon ikilinin karşısına oturdu. "Zaman benim için hiçbir şey ifade etmez."

"Bakıyorum da bugün biraz küstahsın," dedi Vernon. "Hoşuma gitti."

Manon, Vernon'a soğuk bir bakış attı. "Sabah kahvaltıyı kaçırdım, insan. Yerinde olsam dikkatli olurdum."

Lord sadece gülümsedi.

Manon sandalyesine yaslandı. "Bu kez beni niye çağırdınız?"

"Başka bir cadılar meclisine ihtiyacım var."

Manon yüzüne ifadesiz bir maske oturttu. "Ya zaten elinde olan Saıbacaklar?"

"Hızla iyileşiyorlar ve yakında ziyaretçi kabul edebilecekler."

Yalancı.

Dük "Bu kez bir Siyahgaga cadılar meclisi olsun," diye bastırdı.

"Neden?"

"Çünkü ben istiyorum, sen de sağlayacaksın. Bilmen gereken bundan ibaret."

Bunu yapmalarına sen izin verdin.

Manon ensesinde Soreel'ın bakışını hissedebiliyordu.

"Adamlarının kullanacağı fahişeler değiliz biz."

"Kutsal taşıyıcılarsınız," dedi dük. "Seçilmiş olmak bir onurdur."

"Bu tam bir erkek kafasından çıkacak bir fikir bence."

Sararan dişler göründü. "En güçlü cadılar meclisini seçip aşağıya gönder."

"Bunun için biraz düşünmem gerekecek."

"Çabuk ol yoksa kendim seçerim."

Bunu yapmalarına sen izin verdin.

Hızlı ve güçlü bir hareketle oturduğu yerden kalkan dük "Bu

arada," dedi, "On Üçler'ini hazırla. Senin için bir görevim var."

Manon güçlü, hızlı bir rüzgârda süzülüyor; bulutlar kümelense de ve On Üçler'in çevresinde bir fırtına başlasa da Abraxos'u ilerlemeye zorluyordu. Dışarı. Dışarı çıkmalıydı; rüzgârın yüzünde bıraktığı soğuk ısırığı, dizginsiz hız ve gücün nasıl bir şey olduğunu anımsamalıydı.

Manon'ın önündeki binici rüzgârı bir parça kırsa da Manon'ın kırılgan bedeni rüzgârı sarmalıyordu.

Yıldırım havayı öyle yakınlarında yarıyordu ki Manon göğün keskin tadını hissedebiliyordu. Abraxos dönüp yağmurun, bulutların ve rüzgârın içine daldı. Kaltain kılını bile kıpırdatmadı. On Üçler'in geri kalanının ejderhalarına binen adamlardan haykırışlar yükseldi.

Gök gürledi ve ses dünyayı uyuşturdu. Manon'ın bir an için körelen kulakları

Abraxos'un kükremesini bile işitmedi. Fırtına pusuları için mükemmel bir perde olacaktı.

Bunu yapmalarına sen izin verdin.

Manon'ın eldivenlerinden içeri sızan yağmur suyu sıcak ve yapışkan kana dönüştü.

Abraxos yukarı doğru bir hava akımı yakalayıp öyle hızlı yükseldi ki Manon'ın midesi altüst oldu. Kaltain koşum takımına bağlı olsa da sıkıca tutundu. Kaltain en küçük bir tepki bile vermedi.

Cadıların haftalar boyunca dikkatle haritalandırdıkları Beyaz Diş Dağları'nın kanyonları arasında ilerlerken Sorrel'ın ejderhasına binen Dük Perrington Manon'ın göz ucuyla ancak seçtiği bir karaltıydı.

Vahşi kabileler başlarına ne geldiğini anladıklarında iş işten geçmiş olacaktı.

Manon pusudan kaçış olmadığını, olacakların hiçbir şekilde engellenemeyeceğini bilioyordu.

Manon fırtınanın kalbinde uçmaya devam etti.

* * *

Karla ve kayalarla iç içe geçmiş olan köye vardıklarında Sorrel ejderhasını Abraxos'a Kaltain'in Perrington'ı işiteceği kadar yaklaştırdı. "Evler," dedi Perrington. "Hepsini yak."

Manon önce düke sonra da yanındaki kadına baktı. "İnsek mi..."

"Buradan," diye buyurdu dük. Kaltain'le konuşurken yüzü garip bir şekilde yumuşadı. "Şimdi yap, küçük köpek."

Aşağıda, ağır çadırlardan birinden bir kadın figürü çıktı. Kadın yukarı bakıp bağırdı.

Siyah alevler –gölgeateşi– kadını tepeden tırnağa sardı. Rüzgâr kadının çığlığını Manon'a taşıdı.

Başkaları da vardı; uğursuz ateş evlerinin ve atlarının üzerine sıçrarken dışarı fırladılar.

Dük rüzgârda sesini duyurmak için "Hepsini, Kaltain," dedi. "Daireler çizmeye devam et uçuş lideri."

Sorrel, Manon'la göz göze geldi. Manon hızla gözlerini kaçırıp Abraxos'u kabilenin kamp yaptığı geçidin çevresinden dolaştırdı. Aralarında asiler de vardı; Manon onların izini bizzat sürdüğü için bunu biliyordu.

Gölgeateşi kampa yayıldı. İnsanlar yere yığılıp tiz çığlıklar attılar ve Manon'ın anlamadığı dillerde yakardılar. Bazıları acıdan bayıldı; bazıları ise öldü. Atlar tepiniyor ve kişniyordu; sesler öyle feciydi ki Manon'ın omurgası bile kaskatı kesildi.

Sonra gölgeateşi kayboldu.

Kaltain, Manon'ın kollarına yığıldı; hızlı hızlı nefes alıyor, akciğerlerine boğuluyormuş gibi hırıltılı nefesler çekiyordu.

Manon, Kaltain'i kastederek düke "İşini yaptı," dedi.

Dükün granitten oyulmuş gibi sert yüzünde öfke belirdi. Kaçışan, ağlayan ve baygın haldeki –ya da ölü– insanlara yardım etmeye çalışan insanları izledi. Atlar farklı yönlere kaçışıyordu.

"İnip bu işin sonunu getir uçuş lideri."

Başka bir gün olsa güzel bir kıyım Manon'ı eğlendirebilirdi. Fakat dükün emri altındayken...

Manon bu kabileyi dük için uzaktan gözlemişti.

Bunu yapmalarına sen izin verdin.

Manon haykırarak Abraxos'a emir verse de Abraxos, Manon'a durumu yeniden gözden geçirmesi için süre tanıyormuş gibi yavaş bir inişe geçti. Kaltain, Manon'ın kollarında titriyor; neredeyse çırpınıyordu. Manon kadına "Neyin var senin?" diye sordu. Bir yandan da kadının boynunun kayaların üzerinde kırıldığı sözde bir kaza sahnelese nasıl olur diye düşünüyordu.

Kaltain hiçbir şey söylemedi. Fakat bedeninin çizgileri kilitlenmiş, sanki kendisini saran kürke rağmen donmuş gibiydi.

Bir sürü göz –Manon'ın üzerinde kadını öldüremeyeceği kadar çok göz– vardı. Ayrıca Kaltain dük için bu kadar değerliyse Manon'ın dükün intikam için On Üçler'den birini –ya da hepsini– alacağından hiç şüphesi yoktu. "Acele et Abraxos," dedi Manon. Abraxos hırlayıp hızlandı. Manon ejderhanın sesindeki itaatsizliği ve kınamayı duymazlıktan geldi.

Düz bir dağ çıkıntısına indiler. Manon, Kaltain'i Abraxos'a emanet edip hızlı adımlarla birbirine karışan yağmur ve karın içinden telaşlı köye doğru koştu.

On Üçler sessizce Manon'ın arkasına dizildi. Manon onlara bakmadı; bir yanı yüzlerindeki ifadeyi görmeye cesaret edemiyordu.

Evlerini kurdukları oyuğun yukarısında kalan dağ çıkıntısında dikilen cadılar meclisini gören köylüler durdular.

Manon Rüzgârın Satırı'nı çekti. Sonra yeniden çığlıklar başladı.

49

İkindi ortasında Aelin banka müdürünün getirdiği tüm belgeleri imzalayıp Suikastçılar Hisarı'nı yeni, korkunç sahiplerine bırakmıştı. Aedion *hâlâ* onun yaptıklarını kavramakta güçlük çekiyordu.

Faytonları onları kenar mahallenin kenarında bıraktı. Gölgelerden ayrılmadan, sessiz ve gözlere görünmeden evin yolunu tuttular. Eve vardıklarında Aelin hiç konuşmadan epeyce uzaktaki ırmağa doğru yürüdü. Rowan onun peşinden gitmek için bir adım atsa da Aedion ona engel oldu.

Fey prensine bakıp kaşlarını biraz kaldırmaya bile cüret eden, ardından sokakta salına salına Aelin'ın peşine takılan Aedion canına susamış olmalıydı. Aedion yatak odasının açık penceresi sayesinde Aelin ve Rowan'ın küçük kavgasını işitmişti. Şimdi bile Rowan'ın sözlerinin –*Bana öyle dokunma*– aslında savaşçı prensin tam tersi hisler içinde olduğu belliyken kendisini eğlendirdiğinden mi yoksa öfkelendirdiğinden mi emin olamıyordu. Fakat Aelin... Tanrılar adına, Aelin hâlâ Rowan'ın hislerini çözememişti.

Sokakta sert adımlarla, tatlı bir asabiyetle yürüyen Aelin "Beni azarlamaya geldiysen... Of." İç çekti. "Seni geri dönmeye ikna edebileceğimi sanmıyorum."

"Hayatta edemezsin tatlım."

Aelin gözlerini devirip yürümeye devam etti. Blokları birbiri

ardına sessizce geçtiler. Ta ki ışıltılı, kahverengi ırmağa varana dek. Suyun kenarında yıkık dökük, kirli bir yürüme yolu uzanıyordu. Aşağıda, kadim iskeleden geriye sadece terk edilmiş, perişan haldeki direkler kalmıştı.

Aelin çamurlu suya bakıp kollarını kavuşturdu. İkindi güneşi ırmağın sakin yüzeyinden yansırken ışığı neredeyse kör ediciydi. "Konuş bakalım," dedi Aelin.

"Bugün... olduğun kişi...Tamamen bir maske değildi."

"Bu seni rahatsız mı ediyor? Beni kralın adamlarını kesip biçerken de görmüştün."

"Beni rahatsız eden bugün karşılaştığımız insanların o kişiyi çok doğal karşılamalarıydı. Beni rahatsız eden senin bir süre o insan olman."

"Sana ne dememi istiyorsun? Bunun için özür mü dileyeyim?"

"Hayır... Tanrılar adına, hayır. Ben sadece..." Aedion'ın ağzından yanlış sözcükler dökülüyordu. "Biliyorsun ki o savaş kamplarına gittiğimde, general olduğumda...ben de çizgilerin bulanıklaşmasına göz yummuştum. Fakat hâlâ kuzeyde, yuvamda, kendi halkımızın arasındaydım. Sen ise buraya gelmek, bu rezil heriflerin arasında büyümek zorunda kaldın ve...keşke burada olabilseydim. Keşke Arobynn beni de bulmuş olsa, ikimizi birlikte büyütseydi."

"Yaşın benden büyüktü. Arobyyn'in bizi götürmesine asla izin vermezdin. Gözlerini benden ayırdığı anda beni alıp kaçırırdın."

Doğruydu... Bunlar çok doğruydu. Fakat... "Bugün ve birkaç yıl önce olduğun kişi... Onda neşe ya da sevgi yoktu."

"Tarılar adına, *biraz olsun* vardı Aedion. Hepten bir canavar da değildim."

"Yine de bunu bilmeni istedim sadece."

"Sen savaş kamplarına ve savaş alanlarına göğüs gererken benim bir suikastçı olmamdan suçluluk duyduğunu mu bilmemi?"

"*Yanında* olmadığım, o insanlarla tek başına yüzleşmek zorunda kaldığın için. Tüm planı tek başına yapıp bize planını bizimle paylaşacak kadar güvenmedin. O parayı bulma yükünü üzerine

aldın. Bir yolunu bulabilirdim... Tanrılar adına, benden asker ve para sağlama vaadinde bulunacak varlıklı bir prenses ya da imparatoriçeyle evlenmemi istesen bunu yapardım."

Aelin "Seni *asla* bir eşya gibi satmam," diye çıkıştı. "Ayrıca artık bir orduya yetecek paramız var, değil mi?"

"Evet." Hatta biraz daha fazlası vardı. "Fakat konumuz bu değil Aelin." Aedion bir nefes aldı. "Konu şu ki o zamanlarda yanında olmalıydım fakat şimdi yanındayım. İyileştim. Bırak yükünü seninle paylaşayım."

Aelin başını geriye atıp ırmaktan gelen esintinin tadını çıkardı. "Senden kendim halledemeyeceğim neyi isteyebilirim ki?"

"Sorun da bu. Evet, kendi başına çoğu şeyin üstesinden gelebilirsin. Fakat böyle yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor bu."

Aelin tane tane konuşarak "Neden senin hayatını tehlikeye atayım ki?" diye sordu.

Ah. *Ah!* "Çünkü ben senden daha harcanabilirim."

"Bana göre harcanabilir değilsin." Sözcükler Aelin'ın ağzından fısıltı gibi çıkmıştı.

Aedion elini Aelin'ın sırtına attı. Kendi yanıtı boğazına düğümlenmişti. Dünya yangın yeri olmuşken Aelin'dan bu sözleri işitmek, onun yanında olmak...bir rüyaydı.

Aelin sessiz kaldı. Böylece Aedion kendisini konuşacak kadar topladı: "Şimdi tam olarak ne yapacağız?"

Aelin, Aedion'a baktı. "Büyüyü özgür bırakacağım, kralı devireceğim ve Dorian'ı öldüreceğim. Gidişata göre listenin son iki maddesinin yerleri değişebilir."

Aedion'ın kalbi duracak gibi oldu."Ne?"

"Anlaşılır olmayan bir şey mi var?"

Hepsi öyleydi. Planın her parçası. Aedion'ın Aelin'ın dediğini yapacağından şüphesi yoktu. Dostunu öldüreceğinden bile. Aedion itiraz etse Aelin yalan söyleyecek, hileyle Aedion'ı kandıracaktı.

"Ne, ne zaman ve *nasıl*?" diye sordu Aedion.

"Rowan listenin birinci maddesi üzerinde çalışıyor."

"Sanki bana 'Kalbini durdurmaya niyetlendiğimde sana açacağım başka sırlarım da var' diyor gibisin."

Fakat Aedion, Aelin'ın karşılık olarak gülümsemeyişinden onunla konuşarak bir yere varamayacağını çıkardı. Bunun kendisini hayran mı bıraktığından yoksa hüsrana mı uğrattığından emin olamıyordu.

Aelin saatler sonra Aedion'a iyi geceler dileyip odasına sessizce döndüğünde Rowan yatakta tilki uykusundaydı. Silahlarını çözüp yanmayan ocağın önüne yığan Aelin, Rowan'a bakmadı bile.

Becerikli, hızlı ve sessiz. Aelin bir tek ses çıkarmamıştı.

Rowan "Lorcan'ı aramaya gittim," dedi. "Şehirde kokusunu alsam da onu görmedim."

"Öldü mü o halde?" Masanın üzerine bırakılan bir başka hançerin tıkırtısı geldi.

"Kokusu tazeydi. Öleli bir saat olmadıysa gayet canlı."

Aelin sadece "İyi," deyip üzerini değişmek için dolabın başına gitti. Ya da Rowan'a biraz daha bakmamak için.

Aelin'ın kısa bir süre sonra o incecik ve kısa geceliklerden biriyle dönmesiyle diğer tüm düşünceler Rowan'ın aklından çıkıverdi. Eh, son karşılaşmalarının Aelin'i incittiği belli de olsa belli ki Aelin yatakta daha ağırbaşlı bir kıyafet giyecek kadar da incinmemişti.

Pembe ipek, yatağa yaklaşan Aelin'ın beline yapışıyor, kalçalarının üzerinden iniyor ve çıplak bacaklarının müthiş uzunluğunu ortaya çıkıyordu. Kaslı bacakları bu bahar açık havada geçirdikleri zamanın etkisiyle hâlâ bronzdu. Geceliğin derin göğüs dekoltesi soluk sarı dantelle süslenmişti. Rowan yatağa uzanmak için eğilen Aelin'ın memelerinin pürüzsüz kıvrımına bakmamak için çabaladı. Tanrılar onu lanetlesin ki hem de ne çabalamak!

Rowan, Aelin'da biraz utangaçlık varsa herhalde onun da Endovier'daki kırbaçlarla kendisinden koparıldığını düşündü. Rowan, Aelin'ın sırtındaki yara izlerini dövmelerle kapatmışsa da izlerin kabarıklıkları hâlâ oradaydı. Kâbuslar da bir yere gitmemişti. Ae-

lin hâlâ sarsılarak uyanıyor, kendisini ittikleri karanlığı kaçırmak, onu cezalandırmak için kullandıkları ışıksız çukurlara dair anıları kafasından atmak için bir mum yakıyordu. Rowan'ın Ateşyürek'ini karanlığa hapsetmişlerdi.

Rowan, Endovier'daki denetçilere bir ziyaret borçluydu.

Aelin, Rowan'ın canını yakacak herkesi cezalandırmaya eğilimli olabilirdi. Fakat Rowa'ın –ve Aedion'ın da– Aelin adına alacak intikamları olabileceğini fark etmiyor gibiydi. Bir ölümsüz olarak Rowan'ın o canavarlarla yüzleşeceği anı beklemek için sonsuz sabrı vardı.

Aelin saçını çözüp başını yastığa dayadığında kokusu Rowan'ı sarstı. O koku onu her zaman etkilemiş, onun için hep bir çağrı ve meydan okuma olmuştu. Koku onu yüreğinin buz tuttuğu yüzyılların ardından öyle bir sarsmıştı ki Rowan başta Aelin'dan nefret etmişti. Şimdi ise... o koku Rowan'ı deli ediyordu.

İkisi de şimdilik Aelin Fey formuna geçemediği ve Rowan'ın kanının nasıl kaynadığını sezemediği için çok şanslıydı. Şu ana kadar Rowan bunu Aelin'dan gizlemekte zorlanmıştı. Aedon'ın bilmişçe bakışlarını gören Rowan, Aelin'ın kuzeninin durumu fark ettiğini anlamıştı.

Rowan onu daha önce –birkaç kez– çıplak görmüştü. Ve tanrılar adına, evet, aklına bir şeyler gelse de Rowan kendisine hâkim olmuştu. Rowan o gereksiz düşünceleri sıkı dizginlemeyi öğrenmişti. Beltane'de Aelin'a gönderdiği esinti karşısında Aelin inlediğinde olduğu gibi; boynunu geriye atışı, dudaklarını aralayışı, çıkardığı *ses*...

Şimdi ise Aelin sırtı ona dönük yatıyordu.

Rowan dişlerinin arasından "Dün gece olanlar," dedi.

"Sorun değil. Bir hataydı."

Bana bak. Dönüp bana bak.

Fakat Aelin, Rowan'a doğru dönmedi. Ay ışığı beline ve kalçasının kavisine dökülen ipeği okşuyordu.

Rowan'ın kanı kaynadı. "Sana...çıkışmak istememiştim," dedi.

"İstemediğini biliyorum." Aelin, Rowan'ın onun ensesi ve omzu

arasındaki o davetkâr noktada gezinen bakışının ağırlığını o bölgede hissedebiliyormuş gibi battaniyeyi çekti. Bu bölge Aelin'ın bedenindeki yara izleriyle ya da dövmelerle kaplı olmayan birkaç noktadan biriydi. "Neler olduğunu bilmiyorum bile fakat son birkaç gün tuhaf geçti; böyle deyip geçelim, tamam mı? Uyumam gerek."

Rowan aksini söylemeyi düşünse de "Peki," demekle yetindi.

Dakikalar sonra Aelin gerçekten uykuya daldı.

Rowan sırtüstü dönüp gözlerini tavana dikerken bir elini ensesinin arkasına götürdü.

Rowan'ın bu meseleyi çözmesi, Aelin'ın yeniden ona bakmasını sağlaması gerekiyordu. Böylece Aelin'a hazırlıksız olduğunu açıklamaya çalışabilirdi. Yaptıklarının ve Lyria'yı nasıl kaybettiğinin öyküsünü anlatan dövmeye Aelin'ın dokunması.. Rowan o an hissettiklerine hazırlıklı değildi. Onu sarsan arzu değildi bile. Sadece... Aelin son birkaç haftada onu deliye çevirmişse de Rowan, Aelin'ın ona ilgiyle bakmasının nasıl bir şey olacağını düşünmemişti.

Rowan'ın geçmişteki sevgilileriyle arasındaki ilişkiden farklıydı bu: Rowan onları önemserken aslında *önemsemiyordu*. Onlarla olmak aklına o çiçek pazarını hiç getirmemişti. O kadınlar hayatta olduğunu ve bir başka kadına dokunduğunu, bunu da Lyria... ölmüşken, katledilmişken yaptığını hatırlatmamışlardı ona.

Ve Aelin... Rowan aynı yoldan gider ve Aelin'ın başına bir şey gelirse... Bu düşünce göğsünün sıkışmasına neden oldu.

Bu yüzden bu meseleyi çözmesi gerekiyordu... Aelin'dan her ne isterse istesin Rowan'ın kendisini de çözmesi gerekiyordu.

Ucunda acı çekmek de olsa.

Başına eliyle hafifçe dokunan Lysandra "Peruk bir felaket," diye fısıldadı. Aelin'la rıhtımların nispeten daha hoş bir yakasında kalan kalabalık fırına girmek için insanları dirsekleyerek kendilerine yol açıyorlardı.

Aelin ona "Sessiz ol," diye karşılık verdi. "Sadece birkaç dakika daha takman gerekiyor, ömrün boyunca değil."

Lysandra biraz daha şikâyet etmek için ağzını açacakken iki

beyefendi ellerinde fırın mamulleriyle dolu kutularla ikisine yaklaşıp onları başlarıyla, beğeni dolu gözlerle selamladı. Lysandra ve Aelin en güzel, en süslü elbiselerini giymişlerdi. Bu halleriyle yanlarında ikişer korumayla şehirde ikindi gezmesine çıkan iki varlıklı kadın gibi görünüyorlardı.

Rowan, Aedion, Nesryn ve Chaol dışarıdaki ahşap iskele direklerine yaslanmışlar, Aelin ve Lysandra'yı dükkânın geniş vitrininden gizlice izliyorlardı. Dördünün giysileri ve kapüşonlu pelerinleri siyahtı ve giysilerinin üzerinde ikisi de sahte olan, Lysandra'nın gizliliği tercih eden müşterileriyle buluşurken kullandığı iki farklı hanedan arması vardı.

İkisi öğle yemeği için toplanmış kalabalığı itip kakarak ilerlerken Aelin "Şu," diye fısıldadı. Dikkatini tezgâhın arkasındaki en meşgul görünen kadına odakladı. Nesryn oraya gelmek için en uygun zamanın çalışanların müşterilerine gerçekten dikkat edemeyeceği kadar meşgul oldukları, onları en kısa sürede başlarından savmak istedikleri saatler olduğunu söylemişti. Birkaç adam onlara yol vermek için çekilince Lysandra onlara cilveyle teşekkür etti.

Aelin tezgâhın ardındaki kadınla göz göze geldi.

"Ne isterdiniz hanımefendi?" Kadın kibar olsa da şimdiden Lysandra'nın arkasındaki müşteri kümesini ölçüp biçiyordu.

"Nelly'yle konuşmak istiyorum," dedi Aelin. "Bana böğürtlenli turta yapacaktı da."

Kadın gözlerini kıstı. Aelin'ın yüzünde muzaffer bir gülümseme belirdi.

Kadın iç çekip aceleyle ahşap kapıdan geçerken şöyle bir dönüp kapının arkasında kalan fırının karmaşasına göz attı. Hemen sonra geri dönüp Aelin'a *"Bir dakikaya kadar gelecek"* bakışı atıp hemen bir başka müşteriye yöneldi.

Güzel.

Aelin duvarlardan birine yaslanıp kollarını kavuşturdu. Sonra kollarını indirdi. Bir leydi oyalanamazdı.

Fırının kapısına bakarak "Clarisse hiç şüphelenmedi demek?" diye fısıldadı Aelin.

"Yok," dedi Lysandra. "Gözyaşı döktüyse de maddi kaybı için döktü. O azıcık sikkeyle faytona gittiğimizde nasıl da küplere bindiğini görmeliydin. Sırtında bir hedef tahtasıyla gezmek seni korkutmuyor mu?"

Aelin "Döndüğümden beri sırtımda bir hedef tahtası var," dedi. "Fakat yakında gitmiş olacağım ve bir daha hiç Celaena olmayacağım."

Lysandra alçak sesli bir hım sesi çıkardı. "Biliyorsun senin için bunu kendi başıma da yapabilirdim."

"Evet fakat sorular soran iki leydi bir leydiden daha az şüphe uyandırır." Lysandra, Aelin'a bilmişçe baktı. Aelin iç çekti. "Kontrolü elden bırakmak zor."

"Benim anlayacağım bir şey değil."

"Eh, borçlarını ödemene az kaldı, değil mi? Yakında özgür olacaksın."

Lysandra umursamazca omuz silkti. "Pek sayılmaz. Arobynn'in mirasından pay alamayınca Clarisse tüm borçlarımızı şişirdi. Anlaşılan bazı peşin alımlar yapmış ve şimdi onları ödemek zorunda.

Tanrılar adına... Aelin bunu hiç düşünmemişti. Lysandra ve diğer kızlar açısından sonuçların neler olabileceğini *aklına bile getirmemişti.* "Sırtında fazladan yüke sebep olduysam özür dilerim."

"Vasiyetname okunduğunda Clarisse'in yüzünü görmek. Bunun için seve seve birkaç sene daha dayanabilirim."

Bu bir yalandı. İkisi de bunu biliyordu. Aelin yine "Özür dilerim," dedi. Bundan öte söyleyebilecek bir şeyi olmadığından da "Evangeline iyi ve mutlu görünüyordu. Giderken onu da yanımızda götürmenin bir yolunu..."

"On bir yaşında bir kızı bir krallıktan diğerine götürüp olası bir savaşa mı sürükleyeceksin? Hiç sanmıyorum. Evangeline benimle kalacak. Onun için sözler vermek zorunda değilsin."

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Aelin. "O geceden sonra."

Lysandra yakışıklı ve genç bir adamın yanından geçerken kıkırdayan üç genç kızı izledi. "İyi. Hâlâ paçayı kurtardığıma inana-

masam da... Sanırım başardık."

"Yaptığından pişmanlık duyuyor musun?"

"Hayır. Sadece... ona hakkındaki gerçek düşüncelerimi söyleyemediğim için pişmanlık duyuyorum. Ona seninle yaptıklarımı söylemediğim için, gözlerinde ihanete uğramışlığın şaşkınlığını görmediğim için pişmanlık duyuyorum. Hızlı halletmem ve gırtlağına hamle etmem gerekti. Sonrasında sadece yatıp dinledim. Bitene dek. Fakat..." Lysandra'nın yeşil gözlerinde karanlık bir ifade vardı. "Bunu sen yapmış olmayı ister miydin?"

"Hayır."

Yanıtı bundan ibaretti.

Aelin arkadaşının safran ve zümrüt elbisesine baktı. "Bu elbise sana gerçekten yakışmış." Çenesiyle Lysandra'nın göğsüne işaret etti. "Hem ikizlerinle harikalar yaratmış. Zavallı adamlar gözlerini senden alamıyorlar."

"İnan bana, daha büyük olmaları bir lütuf değil. Sırtım ağrıyor hep." Lysandra kaşlarını çatıp dolgun memelerine baktı. "Güçlerimi geri alır almaz ilk bunlar gidecek."

Aelin kıkırdadı. Lysandra güçlerini geri kazanacaktı. O saat kulesi yıkıldığında. Aelin bu konuyu aklına takmamaya çalıştı. "Gerçekten mi?"

"Evangeline olmasa herhalde pençeleri ve sivri dişleri olan bir şeye dönüşüp sonsuza dek vahşi doğada yaşardım."

"Lüksten uzak kalacaksın demek?"

Lysandra, Aelin'ın elbisesinin yenindeki bir parça ipliği söktü. "Elbette lüksü seviyorum... Bu elbiseleri ve mücevherleri sevmediğimi mi sanıyorsun? Fakat nihayetinde...bunların biri gider biri gelir. Hayatımdaki insanlara daha çok değer verir oldum."

"Evangeline seninle yaşadığı için şanslı."

"Sadece onu kastetmedim," dedi Lysandra. Dolgun dudağını ısırdı. "Sen... Senin için de minnettarım."

Aelin bir yanıt verebilir, yüreğinde kıvılcımlanan sıcaklığa uygun birkaç söz söyleyebilirdi. Uzun, ince, kahverengi saçlı bir kadın mutfak kapısında belirmeseydi. Nelly'ydi bu.

Aelin duvardan ayrılıp hemen arkasından gelen Lysandra'yla tezgâha doğru fırladı. Nelly "Benimle turta için mi görüşmek istediniz?" dedi.

Lysandra sevimli bir gülümsemeyle Nelly'ye sokulup. "Anlaşılan turta tedarikçimiz Gölge Pazar'la birlikte ortadan kaybolmuş." Lysandra, Aelin'ın bile güçlükle işitebileceği kadar alçak sesle konuşuyordu. "Söylentiye göre yerini biliyormuşsun."

Nelly'nin mavi gözleri kapandı. " Bu konuda hiçbir bilgim yok."

Aelin para çantasını nazikçe tezgâha bırakıp diğer müşteriler ve çalışanlar çantayı Nelly'ye doğru kaydırdığını görmesin diye öne eğildi. Çantayı Nelly'ye uzatırken içindeki sikkeleri şangırdatmaya özen gösterdi. Ağır sikkelerdi bunlar. Aelin sesine biraz çaresizlik katarak "Çok, çok açız...turtaya," dedi. "Bize onun nereye gittiğini söyle yeter."

"Gölge Pazar'dan kimse canlı çıkamadı."

Güzel. Tam da Nesryn'in dediği gibi Nelly kolay kolay konuşmuyordu. Nesryn'in Nelly'ye afyon satıcısı hakkında sorular sorması şüphe uyandırırdı. Fakat iki sıradan, şımarık, zengin kadın sorduğunda kimse altında bir şey aramazdı.

Lysandra tezgâhın üzerine bir başka para çantası bıraktı. Diğer çalışanlardan biri onlara doğru bakınca fahişe "Bir sipariş vermek istiyoruz," dedi. Fırın çalışanı ilgisiz bir ifadeyle yüzünü kendi müşterisine çevirdi. Lysandra'nın yüzünde bir kedi gülümsemesi belirdi. "O halde bize istediğimizi nereden alacağımızı söyle Nelly."

Biri arkasından Nelly'ye seslenince Nelly iki kadına bakıp iç çekti. Öne eğilip "Kanalizasyondan kaçtılar," diye fısıldadı.

Aelin "Muhafızların orada beklediğini işittik."

"Onlar yeterince aşağılarda değildi. Birkaç kişi aşağıdaki mahzenmezarlara gitti. Hâlâ orada saklanıyorlar. Muhafızlarınızı getirin fakat üzerlerinde arma olmasın. Zenginler için uygun bir yer değil orası."

Mahzenmezarlar. Aelin kanalizasyonun *altındaki* mahzenmezarları hiç işitmemişti. *İlginç.*

Nelly geri çekilip fırına döndü. Aelin tezgâha baktı.

İki para çantası da gitmişti.

Aelin ve Lysandra fırından fark edilmeden çıkıp korumalarının yanına gittiler.

"E?" diye mırıldandı Nesryn. "Haklı çıktım mı?"

"Babanın Nelly'yi kovması gerek," dedi Aelin. "Afyon bağımlılarından iyi çalışan olmaz."

Nesryn "Güzel ekmekler yapıyor," dedi. Ardından yavaşlayıp arkalarından gelen Chaol'la yan yana yürümeye başladı.

Aedion "Neler öğrendiniz?" diye sordu. "Bir de rica etsem Gölge Pazar hakkında *niçin* bilgi topladığını öğrenebilir miyim?"

"Sabırlı ol," dedi Aelin. Lysandra'ya doğru döndü. "Bak ne diyeceğim, bahse girerim bir hayalet leopara dönüşüp buralardaki adamlara hırlasan sana laf atmayı keserlerdi."

Lysandra'nın kaşları kalktı. "Hayalet leopar mı?"

Aedion küfretti. "Ne olur onlardan birine dönüşme?"

"Ne ki onlar?" diye sordu Lysandra. Rowan sessizce kıkırdayıp Aelin'a biraz daha yaklaştı. Aelin onun bu hareketini görmezlikten gelmeye çalıştı. Bütün sabah doğru dürüst konuşmamışlardı.

Aedion başını iki yana salladı. "Kürk içinde şeytanlar. Geyikboynuzu Dağları'nda yaşarlar ve kışları dağlardan inip çiftlik hayvanlarını avlarlar. Bazıları ayı kadar iridir. Ayılardan daha saldırgandırlar. Çiftlik hayvanları bitince de bizim peşimize düşerler."

Aelin, Lysandra'nın omzunu sıvazladı. "Tam sana göre bir yaratık yani."

Aedion "Renkleri beyaz ve gri olduğundan karda ve kayaların üzerinde hayalet leoparını seçmek güç olur. Peşinde olduklarını ancak soluk yeşil gözlerinin içine baktığında anlarsın..." Lysandra *kendi yeşil gözlerini* ona dikip başını yana eğince Aedion'ın gülümsemesi yüzünden silindi.

Aelin kendini tutamayıp güldü.

Aelin Gölge Pazar'da devrilmiş bir kirişin üzerinden tırmanarak geçerken Chaol "Bize neden burada olduğumuzu söylesene," dedi.

Yanında duran Rowan havaya kaldırdığı meşaleyle harabeleri ve kömürleşmiş cesetleri aydınlatıyordu. Lysandra yanında Nesryn'le geneleve dönmüştü; Aelin bir ara sokakta çabucak giysisini giymiş ve elbisesini kenara atılmış bir kasanın arkasına gizleyip o dönene kadar kimsenin elbiseyi aşırmaması için dua etmişti.

Aelin tünelleri hafızasındaki planla karşılaştırırken "Biraz sessiz olun," dedi.

Rowan ona bir bakış atınca Aelin bir kaşını kaldırdı. *Ne var?*

"Buraya daha öne gelmiştin," dedi Rowan. "Harabeleri araştırmak için." *Bu yüzden kül kokuyordun.*

Aedion araya girdi: "Sana inanamıyorum Aelin. Hiç uyumaz mısın sen?"

Şimdi Chaol da Aelin'i izliyordu. Fakat belki de bunu koridorlara saçılmış cesetlere bakmamak için yapıyordu. "Brullo ve Ress'le toplantımı böldüğün o gece burada ne yapıyordun?"

Aelin en eski tezgâhlardan geriye kalan külleri, kurum izlerini, kokuları inceledi. Artık malları kül ve eğrilip bükülmüş metal parçalarından ibaret olan bir dükkânın önünde durdu. Titrek sesle "İşte geldik," deyip taştan yontulmuş pazar bölmesinin içine girdi. Taşlar siyaha çalmıştı.

Rowan kaşlarını çatıp "Burası hâlâ afyon kokuyor," dedi. Aelin ayağını küllerle kaplı zeminde gezdirip külleri ve molozu ayağıyla itti. Buralarda bir yerde olmalıydı... *hah.*

Ayağıyla süpürmeye devam etti. Küller siyah çizmelerini ve elbisesini kirletti. Sonunda ayaklarının altında şekilsiz bir taş belirdi. Taşın kenarında aşınmış bir delik vardı.

Aelin rahat bir tavırla "Söylentilere göre, afyon satıcılığı yapmasının yanında bu adam cehennem ateşi de satıyormuş. Bundan haberiniz var mıydı?"

Rowan gözlerini Aelin'a çevirdi.

Cehennem ateşi ulaşılması ve üretilmesi neredeyse imkânsız bir şeydi. Her şeyden önce de son derece ölümcül olduğu için. Birazı bile bir kalenin istinat duvarını yıkabilirdi.

"Tabii bu konuda benimle hiç konuşmazdı," diye devam etti,

"buraya kaç kez gelirsem geleyim. Elinde cehennem ateşi olmadığını ileri sürerdi. Fakat dükkânında gerekli –hepsi de son derece nadir– malzemelerden vardı. Dolayısıyla... Burada epey malzemesi olmalı."

Aelin'ın zemindeki taş kapağı açmasıyla karanlığa inen bir merdiven belirdi. Kanalizasyondan feci bir koku gelirken iki erkek de konuşmadı.

Aelin diz çöküp merdivenin ilk basamağına ayağını yerleştirirken Aedion gerildi. Fakat akıllılık edip Aelin'ın önden gitmesine laf etmedi.

Duman kokan karanlık, ayaklarını düz taşa koyana dek aşağı inen Aelin'i sarmaladı. Irmağa yakın olsalar da hava kuruydu. Aelin'i Rowan takip etti. Meşalesini kadim taşlara bırakmasıyla geniş bir tünel ve... cesetler göründü.

Çok sayıda ceset vardı; Valg'lerin kesip biçtiği bazıları uzakta, kararmış tepelerden ibaretti. Sağdaki Avery'ye doğru, cesetlerin sayısı azalıyordu. Muhtemelen oradakiler nehrin ağzındaki pusuyu öngörmüş ve diğer yöne –sonlarına doğru– koşmuşlardı.

Aelin, Aedion'ın ya da Chaol'un aşağı inmesini beklemeden tünelde ilerlemeye başladı. Yanında yürüyen Rowan bir gölge kadar sessizdi; çevresine bakıyor, dinliyordu. Yukarıdaki taş kapak gıcırtıyla kapandığında Aelin karanlığa doğru "Kralın adamları burayı ateşe verdiklerinde alevler bu stoka ulaşsa...muhtemelen Rifthold diye bir yer kalmazdı," dedi. "En azından kenar mahalle ve biraz daha fazlası yok olurdu."

Aelin'ın birkaç adım gerisindeki Chaol "Gökteki tanrılar adına," diye mırıldandı.

Aelin durup kanalizasyonun zeminindeki sıradan bir mazgal görünümündeki şeye baktı. Fakat alttan hiç su geçmiyor ve mazgalın içinden ona doğru tozlu hava yükseliyordu.

Rowan, Aelin'ın yanına çömelip "Saat kulesini bu şekilde yok etmek istiyorsun, cehennem ateşiyle," dedi. Aelin ızgaraya uzanınca Chaol onu dirseğinden tutmak için hareketlense de Aelin ondan uzaklaştı. "Aelin...ben bu şeyin şehirleri yerle bir ettiğini gördüm.

İnsanları gerçek anlamda *eritebiliyor*."

"Güzel. Demek ki işe yarıyormuş."

Aedion burnundan güldü. Izgaranın aşağısındaki karalığa baktı. "Ne olacak şimdi? Sence stokunu aşağıda mı saklıyor?" Cehennem ateşi hakkında profesyonel bir görüşü olsa da bunu kendisine sakladı.

"Bu lağımlar çok aleni de olsa malzemeleri pazara yakın bir yerde saklaması gerekiyordu," dedi Aelin. Izgarayı çekiştirdi. Izgara hafifçe aralandı. Aelin ona ızgarayı açmasında yardımcı olmak için eğilen Rowan'ın kokusunun burnunu okşadığını hissetti.

Rowan "Burası kemik ve toz kokuyor," dedi. Ağzı yana çarpıldı. "Fakat sen bundan zaten kuşkulanmıştın."

Aelin, Rowan'ın meşalesinden bir parça alıp tutuşturdu. Tahta parçasını dikkatle önündeki deliğin kenarına bıraktı. Alev dibinde kaldırım taşları olan üç metre boyunda bir çukuru aydınlattı.

Bir rüzgâr arkalarında, deliğe doğru esti. Deliğin içine doğru.

Aelin alevi kenara bırakıp deliğin kenarına oturdu; bacakları aşağıdaki karanlığa doğru sarkıyordu. "Henüz Nelly afyon satıcısının iki gün önce yakalandığını bilmiyor. Kralın adamları adamı gördükleri yerde öldürmüşler. Bence bazen Arobynn bana gerçekten yardım etmek isteyip istemediğinden emin olamıyor." Aelin'i düşünmeye ve plan yapmaya yönelten Arobynn'in akşam yemeğinde konudan laf arasında bahsetmesi olmuştu.

Rowan "Demek mahzenmezarlardaki stok şu an korunmasız.

Aelin aşağıdaki karanlığın içine baktı. "Kim bulursa onun olur!" deyip aşağı atladı.

50

Aelin "Bu serseriler bu yeri nasıl gizli tutmuşlar?" diye mırıldanıp Chaol'a doğru döndü.

Dördü küçük bir merdivenin tepesinde dikiliyordu. Ötelerindeki geniş alan Aedion ve Rowan'ın ellerindeki titrek ışıklı, altın rengi meşalelerle aydınlanıyordu.

Chaol başını iki yana sallayıp çevresini gözden geçirdi. Neyse ki yağmacılara dair bir işaret yoktu. "Rivayete göre Gölge Pazar doğruluk tanrısının kemikleri üzerine kurulmuş."

"Eh, en azından kemik kısmını tutturmuşlar."

Duvarlar ve tavan özenle dizilmiş kafatasları ve kemiklerden oluşturulmuştu. Merdivenin dibindeki zemin bile çeşitli şekillerde ve ebatlarda kemiklerle döşenmişti.

Rowan "Sıradan mahzenmezarlar değil bunlar," dedi. Meşalesini yere bıraktı. "Burası bir tapınakmış."

Gerçekten de geniş alanda sunaklar, banklar hatta karanlıkta kalan bir havuz vardı. Tapınağın kalan kısmı gölgelerin arasında uzanıyordu.

Aedion basamaklardan kemik zemine inip "Kemiklerin üzerinde yazılar var," dedi. Aelin yüzünü ekşitti.

Aedion en yakındaki duvarın başına gidip "Dikkat et," dedi. Aelin'ın kuzeni umursamazca bir elini havaya kaldırdı.

Aedion hayranlıkla "Her dilde, hepsi farklı ellerden çıkmış ya-

zılar var," dedi. Meşalesini yukarıda tutarak duvar boyunca ilerledi. "Şuradakini dinleyin bir: 'Bir yalancıyım. Bir hırsızım. Kız kardeşimin kocasını çalıp bunu yaparken güldüm." Aedion durakladı. Sessizce başka bir yazıyı okudu. "Bunları yazanlar...iyi insanlar değillermiş bence."

Aelin kemik tapınağa göz gezdirdi. "Çabuk olmalıyız," dedi. "Gerçekten çok çabuk olmalıyız. Aedion, sen o duvarı al; Chaol sen ortadakini; Rowan, sen de sağdakine geç. Ben arka duvara bakacağım. Meşalelerinizi ne tarafa salladığınıza dikkat edin." Cehennem ateşinin yanına farkında olmadan bir meşale bırakırlarsa mahvolurlardı.

Aelin bir basamak aşağı indi. Sonra bir basamak daha. Sonra son basamaktan da inip kemik zemine adım attı.

İçine bir ürperti yayılan Aelin içgüdüsel bir tepkiyle Rowan'a baktı. Rowan'ın gergin yüzünden bilmesi gereken her şeyi okudu. Yine de Rowan "Burası kötü bir yer," dedi.

Chaol, kılıcı elinde, ikisinin yanından geçti. "Şu cehennem ateşi stokunu bulalım da buradan çıkıp gidelim."

Haklıydı.

Dört yanlarında; duvarlar, yapılar ve odanın ortasındaki sütunlar onları izliyor gibiydi.

Aedion kendine düşen duvardan "Anlaşılan bu doğruluk tanrısı her şeyden çok bir günah yiyenmiş. Bu insanların yazdıkları bazı şeyleri, neler yaptıklarını okumalısınız. Bence burası insanların gömülüp günahlarını diğer günahkârlara itiraf ettikleri bir yerdi."

Aelin "Kimsenin buraya gelmek istemeyişine şaşırmamak gerek," diye mırıldanıp karanlığa doğru yürüdü.

Tapınak alabildiğine uzanıyordu. Dördü malzemeleri bulmuşsa da ne yağmacılardan, ne de başka yerlilerden bir işaret vardı. İlaçlar, para, mücevherler, hepsi de kafataslarının içine ve zemindeki bazı kemik mezarlara gizlenmişti. Fakat görünürde hiç cehennem ateşi yoktu.

Kemikten zemindeki temkinli adımlar dışında hiç ses çıkmıyordu.

Aelin karanlığın daha da derinlerine doğru ilerledi. Çok geçmeden Rowan tapınağın kendi sorumluluğundaki kısmını gözden geçirip arka tarafta Aelin'la buluştu. Nişleri ve uyuklayan karanlığa doğru çatallanan koridorları incelediler. Aelin, Rowan'a "Dil," dedi, "biz geriye gittikçe dil daha kadim oluyor. Sözcüklerin telaffuzunu kastediyorum."

Rowan dikkatle bir lahdi açarken Aelin'a doğru döndü. Aelin öyle bir taş kapağı sıradan bir insanın yerinden oynatabileceğinden şüpheliydi. "Bazıları itiraflarını tarihlendirmiş bile. Az önce yüz yıllık bir itiraf gördüm."

"Bu sana kendini genç hissettirdi, değil mi?"

Rowan, Aelin'a buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. Aelin hızla gözlerini kaçırdı.

Rowan, Aelin'a doğru adım atınca zeminden bir çıtırtı geldi. "Aelin."

Aelin yutkunup başının yanındaki, oyulmuş bir kemiğe baktı. *Yirmi yaşımdayken eğlence olsun diye bir adam öldürdüm ve onu nereye gömdüğümü kimseye söylemedim. Adamın parmak kemiğini bir çekmecede sakladım.*

İtiraf dokuz yüz yıl öncesindendi.

Dokuz yüz...

Aelin ötedeki karanlığa göz attı. Gölge Pazar'ın geçmişi Gavin'e kadar uzanıyorsa bu yer pazardan önce ya da yaklaşık aynı zamanda inşa edilmiş olmalıydı.

Doğruluk tanrısı...

Aelin sırtındaki Damaris'i çekti. Rowan gerildi. "O nedir?"

Aelin kusursuz kılıcı inceledi. "Doğruluk Kılıcı. Damaris'e öyle diyorlardı. Rivayete göre kılıcı taşıyan kişi –Gavin– kılıcı tuttuğında gerçeği görebiliyormuş."

"Ve?"

"Mala, Brannon'ı ve Goldryn'i kutsamış." Aelin karanlığa baktı. "Ya bir doğruluk tanrısı, bir günah yiyen varsa? Ya o tanrı

Gavin'ı ve bu kılıcı kutsamışsa?"

Rowan şimdi kadim karanlığa doğru bakıyordu. "Gavin'ın bu tapınağı kullandığını düşünüyorsun."

Aelin görkemli kılıcı elinde tarttı. Karanlığa doğru "Gavin'a hangi günahları itiraf ettin?" diye fısıldadı.

Tünellerin derinlerine doğru ilerlediler. Öyle ilerlediler ki Aedion'ın muzaffer haykırışı –"Buldum!"– Aelin ve Rowan'a ulaştığında Aelin, Aedion'ı güçbela işitti. Umursamadı da.

Sırtını arka duvara –ilk tapınak olduğu şüphe götürmez yapının sunağının gerisine– yaslamışken Aedion'ı umursayacak halde değildi. Burada kemikler ufalanacak kadar eski olduğundan yazıları okumak imkânsızdı.

Sunağın arkasındaki duvar saf taştan –beyaz mermerden– yapılmıştı ve üzerine Wyrd işaretleri oyulmuştu.

Ortasında da Elena'nın Gözü'nün büyük bir tasviri vardı.

Soğuk. Burası öyle soğuktu ki ağızlarından buhar çıkıyor, buharlar birbirine karışıyordu.

Rowan ölülerin onu işitmesini istemiyormuş gibi "Bu doğruluk tanrısı her kimse," diye mırıldandı, "iyilik saçan türde bir tanrı değilmiş."

Hayır; katillerin, hırsızların ve daha beterlerinin kemiklerinden inşa edilmiş tapınağı gördükten sonra Aelin bu tanrının çok sevilenlerden biri olduğundan şüpheye düşmüştü. Unutulduğuna şaşmamak gerekirdi.

Aelin taşa adım attı.

Elindeki Damaris buz gibi soğudu; öyle soğudu ki parmakları açıldı ve kılıcı sunağın zeminine düşürüp geriledi. Kılıç kemiklere çarptığında çıkan şangırtı gök gürlemesi gibiydi.

Rowan bir anda Aelin'ın yanında bitti. Kılıçlarını çekmişti.

Karşılarındaki taş duvardan gıcırtılar çıktı.

Duvar değişmeye, semboller dönmeye ve farklılaşmaya başladı. Aelin zihninin bir köşesinde o sözleri anımsadı: *Biri anca Elena'nın Gözü'yle doğru görebilir.*

Duvar nihayet kılıcın yakınına gelmesiyle başlayan değişimini tamamlarken Aelin "İşin aslı..." diye söze girdi. Bir dizi yeni ve karmaşık Wyrd işareti oluştu. "Bu tesadüflerin beni neden hâlâ şaşırttığını bilmiyorum."

Rowan "Okuyabiliyor musun?" diye sordu. Aedion ikisine seslenince Rowan da onlara seslenip yanlarına gelmelerini istedi.

Aelin oymalara baktı. "Biraz zaman alabilir."

"Yap şunu. Burayı bulmamızın tesadüf olduğunu düşünmüyorum."

Aelin içindeki ürpertiyi bastırdı. Hayır... Hiçbir şey tesadüfî değildi. İşin içinde Elena ve Wyrd anahtarları varken asla değildi. Bu yüzden bir nefes verip işe koyuldu.

"Yazılar... Elena ve Gavin hakkında," dedi Aelin. "Şuradaki ilk panel..." Eliyle bir dizi sembole işaret etti. "Burada ikisi Adarlan'ın ilk kral ve kraliçesi olarak tasvir edilmiş. Nasıl bir araya geldikleri anlatılmış. Sonra... geriye gidiyor. Savaş zamanına."

Ayak sesleri geldi. Aedion ve Chaol ikisinin yanına ulaştılar. Chaol ıslık çaldı.

"İçimde kötü bir his var," dedi Aedion. Elena'nın gözü'nün devasa tasvirine bakıp kaşlarını çattı. Sonra da Aelin'ın boynundaki kolyeye baktı.

"Rahat olun," dedi Aelin.

Aelin yazıları deşifre ederek birkaç satır daha okudu. Wyrd işaretlerini okumak çok zordu. "İlk Savaş'ın ardından burada bırakılan Valg'lere karşı gerçekleştirilen iblis savaşları anlatılıyor. Ve..." Aelin satırı tekrar okudu. "Ve bu seferki Valg'lerin başında..." Kanı dondu. "Üç kraldan biri varmış...kapı mühürlendikten sonra burada kapana kısılan kral. Ayrıca burada bir krala bakmanın...bir Valg kralına bakmanın şeye bakmak gibi olduğu..." Başını iki yana salladı. "Deliliğe? Çaresizliğe? Şuradaki sembolü bilmiyorum. Her şekle girebilse de şu an onlara altın rengi gözleri olan, yakışıklı bir adam olarak görünüyordu. Valg krallarının gözleriyle."

Aelin sonraki panele göz attı. "Onun gerçek adını bilmediklerinden ona Karanlık Kral Erawan adını vermişler."

Aedion "Sonra Elena ve Gavin savaştılar, büyülü kolyen onların kıçını kurtardı ve Elena ona kendi ismiyle seslenmiş, bu da kralın dikkatini Gavin'ın onu öldürmesine yetecek kadar dağıtmış."

Aelin bir elini sallayıp "Evet, evet," dedi. "Fakat... hayır."

"Hayır mı?" dedi Chaol.

Aelin daha fazlasını okurken kalbi tekledi. Rowan, Fey kulaklarıyla Aelin'ın kalbinin teklediğini fark etmiş gibi "Ne var?" diye sordu.

Aelin yutkunup titreyen parmağını sembollerin oluşturduğu bir çizginin altında gezdirdi. "Bu... Gavin'ın itirafı. Ölüm döşeğinden."

Hiçbiri konuşmadı.

Aelin titreyen bir sesle "Onu öldürmemişler. Kılıçla, ateşle, suyla ya da kaba kuvvetle Erawan öldürülemiyor, bedeni yok edilemiyormuş. Göz..." Aelin elini kolyeye götürdü; metal ılıktı. "Elena'nın Gözü onu bir süre zaptetmiş. Sadece kısa süreliğine. Hayır...zaptetmemiş. Fakat... onu uykuya mı daldırmış?"

Aedion "İçimde çok, *çok* kötü bir his var," dedi.

"Böylece ona demirden ve bir tür yok edilemez taştan bir lahit yapmışlar. Sonra lahdi bir dağın altındaki mühürlü bir mezara bırakmışlar... Öyle karanlık bir mezarmış ki bu...içinde ne hava ne ışık varmış." Aelin okumaya devam etti: "Kapılar labirentine semboller yapmışlar; hiçbir hırsızın, anahtarın ya da gücün aşamayacağı semboller."

Chaol "Erawan'i asla öldürmediklerini söylüyorsun yani," dedi.

Aelin, Gavin'ın Dorian'ın çocukluk kahramanı olduğunu anımsadı. Gavin'ın öyküsü de yalandan ibaretti. *Elena,* Aelin'a yalan söylemişti...

Rowan alçak sesle "Onu nereye gömmüşler?" diye sordu.

"Onu..." Aelin'ın elleri öyle fena titriyordu ki kollarını aşağı saldı. "Kara Dağlar'a gömmüşler ve mezarın üstüne bir hisar inşa etmişler. Mezarın üzerinde yaşayan soylu aile mezarı sonsuza dek koruyabilsin diye."

Chaol "Adarlan'da Kara Dağlar yok," dedi.

Aelin'ın ağzı kurudu. Sessizce "Rowan," dedi. "Kadim Dil'de 'Kara Dağlar' nasıl deniyor?"

Rowan bir an için duraksayıp bir nefes verdi.

Sonra "Morath," dedi.

Aelin fal taşı gibi gözlerle onlara doğru döndü. Bir an için hepsi öylece birbirlerine baktı.

"Sizce Kralın kuvvetlerini," dedi Aelin, "sadece tesadüf eseri Morath'e gönderme olasılığı nedir?"

Aedion, Aelin'a "Ya şanlı kralımızın her kapıyı –hatta dünyalar arasında bir kapıyı– açabilecek bir anahtar elde etmiş olması ve sağ kolunun nasılsa tam da Erawan'in gömüldüğü yeri bilmesi olasılığı nedir?" diye karşılık verdi.

Chaol "Kral delirmiş," dedi. "Erawan'i mezardan kaldırmayı planladığına göre..."

Aedion "Onun çoktan delirmediğini kim söyledi?" diye sordu.

Aelin, Rowan'a baktı. Rowan'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı. *Bu dünyada bir Valg kralı varsa hızlı hareket etmemiz gerek. O Wyrd anahtarlarını alıp hepsini çıktıkları cehennem deliğine geri göndermeliyiz.*

Aelin başını salladı. "Fakat neden şimdi? En az on yıldır iki anahtar elindeydi. Neden Valg'leri şimdi getiriyor?"

Chaol "Bu akla yatkın," dedi, "yani bunu Erawan'i mezardan kaldırma ümidiyle yapıyor olabilir. Böylece Erawan'e liderlik edeceği bir ordu hazırlayacak."

Alien'ın nefesleri sığlaştı. "Yaz gündönümüne on gün kaldı. Gündönümünde, güneşin en güçlü olduğu zamanda büyüyü geri getirirsek gücümün de hayli artması epey olası." Aedion'a doğru döndü. "Bana bol miktarda cehennem ateşi bulduğunu söyle."

Aedion'ın başını sallayışı Aelin'ın umduğu kadar güven verici değildi.

51

Manon ve On Üçler'i cadıların kışlalarının içlerindeki bir masanın etrafında dikiliyorlardı.

Manon "Seni buraya neden çağırdığımı biliyorsun," dedi. Hiçbiri yanıt vermedi; hiç biri oturmadı. Beyaz Diş Dağları'nda o kabileyi katlettiklerinden beri Manon'la pek konuşmamışlardı. Bugün de... yeni haberler vardı. Yeni talepler.

"Dük benden kullanmak için yeni bir cadılar meclisi istedi. Bir Siyahgaga meclisi."

Sessizlik oldu.

"Önerilerinizi beliyorum."

Cadılar Manon'la göz göze gelmediler. Tek kelime etmediler.

Manon demir dişlerini takırdattı. *"Bana meydan okumaya cüret ediyorsunuz demek?"*

Sorrel boğazını temizleyip dikkatini masaya çevirdi. "Sana bunu asla yapmayız Manon. Fakat o insan solucanın bedenlerimizi kendisine aitmiş gibi kullanma hakkına meydan okuyoruz."

"Baş Cadı'nız *itaat edilecek* emirler verdi."

"O halde On Üçler'i ver onlara," dedi Asterin. Cadıların içinde gözlerini Manon'ın gözlerine diken sadece oydu. Burnu hâlâ yediği dayaktan şişmişti ve mordu. "Zira kız kardeşlerimizi teslim etmektense bu kaderi biz yaşarız daha iyi."

"Ve hepiniz buna razı mısınız? Bedenleriniz çökene dek iblis

çocuklarını doğurmak mı arzunuz?"

Asterin çenesini kaldırıp "Biz Siyahgagalarız," dedi. "Kimsenin kölesi değiliz ve köle olarak kullanılmayacağız. Bunun bedeli Çorak Topraklar'a dönmekse varsın öyle olsun."

Diğerlerinin hiçbiri tepki vermedi. Daha önce buluşup bu meseleyi tartışmışlardı. Manon'a ne diyeceklerine karar vermişlerdi.

Sanki Manon'ın yönlendirilmeye ihtiyacı vardı da

"Küçük konsey toplantınızda kararlaştırdığınız başka bir şey var mıydı?"

"Bazı...şeyler var Manon," dedi Sorrel. "Duyman gereken şeyler."

İhanet... Ölümlülerin ihanet dediği şeydi bu.

"Siz budalaların *işitmem gerektiğini* düşündüğüm şeylerin neler olduğu umurumda değil. İşitmem gereken sadece *'Emredersin Uçuş Lideri'* sözleri. Ve *tanrılar lanetleyesice* bir cadılar meclisi ismi."

"Kendin seç," diye çıkıştı Asterin.

Cadılar huzursuzca kıpırdandı. Planda bu yoktu, değil mi?

Manon masanın etrafından dolaşıp yüzünü ona çeviremeyen cadıların yanından geçip Asterin'e doğru yürüdü. "Bu hisara adım attığından beri ayak bağı oldun. Bir yüz yıl boyunca yanımda uçman umurumda değil... Seni ciyaklayan bir köpek gibi boğazlayacağım..."

"Yap hadi," diye tısladı Asterin. *"Boğazımı yerinden sök.* Büyükannen bunu nihayet yaptığın için seninle gurur duyacak."

Sorrel, Manon'ın arkasındaydı.

Manon sessizce "Bu bir meydan okuma mı?" dedi.

Asterin'in altın benekli gözleri huzursuzca kıpırdadı. "Bu bir..."

Fakat kapı açılıp kapandı.

Altın saçlı, genç bir adam odaya girdi. Siyah taştan tasması meşale ışığında parıldıyordu.

Adam içeri girmemeliydi.

Her yerde cadılar vardı. Ayrıca Manon dükün adamlarına habersiz yakalanmamaları için bir başka cadılar meclisinden gözcü-

lere koridorlarda nöbet tutturmuştu.

On Üçler tek vücutmuş gibi yakışıklı, genç adama doğru döndüler.

Ve adam gülümseyip bir karanlık dalgası bedenlerine çarptığında tek vücutmuş gibi irkildiler.

Sonu olmayan, Manon'ın gözlerinin bile nüfuz edemediği bir karanlık...

Ve Manon bir kez daha elinde bir hançerle Crochan cadısının karşısında dikiliyordu.

Crochan'in sözlerini anımsadı. *"Size acıyoruz, her birinize. Çocuklarınıza yaptıklarınızdan dolayı. Onlar kötü doğmuyor. Fakat siz onları öldürmeye, can yakmaya ve nefret etmeye zorluyorsunuz; ta ki içlerinde, kendi içinizde hiçbir şey kalmayana dek. Burada olmanın nedeni bu. Büyükanne dediğin o canavar için bir tehdit olman. Sebep merhameti seçip rakibinin hayatını kurtardığında bir tehdide dönüşmen."*

Manon başını sertçe iki yana sallayıp gözlerini kırpıştırdı. Sonra hatıra kayboldu. Sadece karanlık ve birbirlerine bağıran, mücadele eden On Üçler vardı. Bir de...

Elide'ın söylediğine göre Sarıbacaklar'la o odada bulunan altın saçlı, genç adam.

Manon karanlıkta dolaşmaya, odada yolunu hafızasını ve kokuları kullanarak bulmaya başladı. On Üçler'den bazıları yakınlardaydı; bazıları sırtlarını duvarlara vermişti. Bir de adamın, adamın içindeki iblisin bu dünyaya ait olmayan kokusu vardı...

Kokunun tamamen sardığı Manon Rüzgârın Satırı'nı çekti.

Ve işte adam oradaydı. Biri –Ghislaine– çığlık atarken adam kıkırdadı. Manon bu sesi ilk kez işitiyordu. Daha önce içlerinden birinin...korkuyla çığlık attığını hiç işitmemişti. Acıyla da.

Manon körlemesine koşup adamı yere devirdi. Kılıçsızdı... Bu infaz için kılıca ihtiyacı yoktu da.

Etrafını cızırtılı ışıklar saran Manon adamın yakışıklı yüzünü ve o tasmayı gördü. Bu dünyaya ait olmayan bir sesle "Uçuş Lideri," deyip sırıttı.

Manon'ın elleri adamın boğazını sarmış, sıkıyor; tırnakları adamın derisine gömülüyordu.

"Seni buraya onlar mı gönderdi?" diye sordu Manon.

Manon'ın gözleri adamın gözleriyle buluştu. Sonra kadim kötülük geriledi. Adam "uzaklaş benden," diye tısladı.

Manon kendisinden isteneni yapmadı. *"Seni buraya onlar mı gönderdi?"* diye kükredi.

Adam doğrulmaya kalksa da Asterin atılıp onu bacaklarından yere mıhladı. Manon'ın arkasından "Kanını akıt," dedi.

Yaratık debelenmeye devam etti. Karanlıkta On Üçler'den bazıları acı ve dehşet içinde bağırıyordu. Manon *"Seni kim gönderdi?"* diye haykırdı.

Adamın gözleri değişti; mavileşti, saydamlaştı. Bu kez genç bir adamın sesiyle "Öldür beni. Lütfen...lütfen öldür beni," dedi. "Roland... Adım Roland'dı. Benim..."

Sonra adamın gözlerine tekrar karanlık yayıldı. Karanlığa, Manon'ın ve onun omzunun gerisindeki Asterin'in yüzlerinde gördüğü şeyin yol açtığı bir panik eklendi. Adamın içindeki iblis: *"Uzak durun!"* diye ciyakladı.

Manon yeterince işitmiş ve görmüştü. Adamın boğazını daha da sıktı; demir tırnakları adamın ölümlü etini ve kasını kesti. Siyah, iğrenç kokulu kan Manon'ın elini kapladı. Manon pençelerini daha da kuvvetlice geçirdi. Ta ki kemiğe ulaşana ve kemiği de kesene dek. Sonra adamın başı sertçe yere düştü.

Manon adamın iç çektiğine yemin edebilirdi.

Karanlık kaybolurken Manon hızla ayaklandı. Hasarı gözden geçiren cadının ellerinden kan ve et parçaları akıyordu.

Ghislaine köşede hıçkırıyordu. Parlak ve koyu teni solmuştu. Thea ve Kaya gözyaşları içinde ve sessizdi. İki sevgili şaşkınlıkla birbirlerine bakıyordu. İkisi de Manon'ın gölgeleri olan, ikisi de karanlıkta doğup büyüyen Edda ve Briar...dörtayak üstünde kusuyordu. Yeşil gözlü iblis ikizler Faline ve Fallon da.

On Üçler'in geri kalanı zarar görmemişti. Yüzlerinin rengi hâlâ canlıydı; bazılarının nefesleri anlık öfke ve enerji patlamalarıyla

hızlansa da...durumları iyidi.

Sadece içlerinden bir kısmı mı hedef alınmıştı?

Manon, Asterin'e...sonra Sorrel'a, Vesta'ya, Lin'e ve Imogen'e baktı.

Sonra da en çok bitkin düşenlere.

Bu kez hepsi gözlerini ona çevirmişti.

Uzak durun, diye haykırmıştı iblis... Hayret ve dehşet içindeymiş gibi.

Manon'ın gözlerine baktıktan sonra.

İblisten etkilenenler... onların gözleri sıradan renklerdeydi. Kahverengi, mavi ve yeşil. Etkilenmeyenlerin gözleri ise...

Altın benekli, siyah gözlerdi.

Ve adam Manon'ın gözlerine baktığında...

Siyahgagalar arasında altın renkli gözler hep el üstünde tutulmuştu. Manon bunun nedenini hiç merak etmemişti.

Fakat şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Teni o kötü kokulu kanla ıslanmışken.

"Bu bir hatırlatmaydı," dedi Manon. Sesi taşlardan yankılandı. Sırtını odaya çevirdi. Cadıları yalnız bırakmak için. "O cesetten kurtulun."

Manon, Kaltain'in yalnız kalmasını bekledi. Sonra Morath'in unutulmuş, helezoni merdivenlerinden birinden çıkıp kadının üstüne atıldı.

Manon'ın duvara yapıştırdığı kadın irkilmedi bile. Cadının demir tırnakları Kaltain'in soluk, çıplak omuzlarına gömüldü. "Gölgeateşi nereden geliyor?"

Siyah, boş gözler Manon'ın gözleriyle buluştu. "Benden."

"Neden sen? Ne tür bir büyü bu? Valg'lere has bir güç mü?"

Manon kadının ince boğazını çevreleyen tasmayı inceledi.

Kaltain, Manon'a yüzünde küçük, ölgün bir gülümsemeyle baktı. "Benimdi...başta. Sonra...başka bir kaynakla birleşti. Şimdi ise her dünyanın, her hayatın gücü."

Saçmalık. Manon kadını siyah taşa daha da sertçe yapıştırdı. "O tasma nasıl çıkıyor?"

"Çıkmaz."

Manon dişlerini gösterdi. "Peki bizden ne istiyorsunuz? Bize tasmalar takmak mı istiyorsunuz?"

"Krallar istiyorlar," diye fısıldadı Kaltain. Gözleri tuhaf, hastalıklı bir hazla parıldadı. "Güçlü krallar istiyorlar. Sizi değil."

Yine saçmalık. Manon hırladı...Fakat sonra bileğinde narin bir elin dokunuşunu hissetti.

Ve bileği yandı.

Ah, *tanrılar adına,* hem de ne yanmak; Manon'ın kemikleri eriyor, demir tırnakları eriyik cevhere dönüşüyor, kanı kaynıyordu...

Manon geri kaçarak Kaltain'den uzaklaştı; yaralarının gerçek olmadığını ancak bileğini diğer eliyle tuttuğunda anladı. "Seni öldüreceğim," diye tısladı Manon.

Fakat Kaltain'in yüzü yeniden ifadesiz bir hal aldığında bile parmak uçlarında gölgeateşi dans ediyordu. Kaltain tek kelime etmeden, hiçbir şey yapmadan merdivenden çıkıp gözden kayboldu.

Merdiven boşluğunda yalnız kalan Manon kolunu tutuyor, acının yankıları hâlâ kemiklerinin içinde çınlıyordu. O kabileyi Rüzgârın Satırı'yla katletmesinin buna kıyasla insaflı olduğunu düşündü.

52

Günah Yiyen'in tapınağından ayrılırlarken Chaol, Aelin ve saray meclisindekilerle birlikte çalışmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Bir kez olsun onunla kavga etmemesinin ne kadar saçmaydı.

Yapması gereken onca iş varken Chaol'un onlarla gitmemesi bile gerekirdi. Asilerin yarısı Rifthold'dan ayrılmış; dahası ayrılacaktı. Geride kalanlar ise bir başka şehir belirlemek için bastırıyordu. Chaol onları elinden geldiğince hizaya getirmiş, asiler ne zaman onun geçmişte krala hizmet ettiğini gündeme getirse Nesryn'in desteğine bel bağlamıştı. Hâlâ kayıplar, idam edilenler vardı... Hâlâ katliam meydanlarından ellerinden geldiğince çok insan kurtarıyorlardı. Chaol şehirde kalan son asi olana dek bunları yapmaya devam edecek; insanlara yardım etmek, onları korumak için şehirden ayrılmayacaktı. Fakat ya Erawan hakkında öğrendikleri gerçekse?..

O zaman tanrıların yardımına ihtiyaçları olacaktı.

Sokağa çıkan Chaol dönüp baktığında Rowan'ın elini uzatıp Aelin'ın lağımdan çıkmasına yardım ettiğini gördü. Aelin başta duraksasa da uzanan eli tuttu; Rowan'ın eli Aelin'ın elini yuttu.

Bir ekip, sağlam ve yılmayan bir ekip.

Fey prensi, Aelin'i çekip onu ayağa kaldırdı. İkisi de diğerinin elini hemen bırakmadı.

Chaol bekledi...kıskançlığın içini sarmasını, midesini yakmasını bekledi.

Fakat hiçbir şey olmadı. Sadece hafif bir ferahlama hissetti, belki de...

Bunun nedeni Rowan'ın Aelin'ın yanında olmasıydı.

Chaol kendisine gerçekten acıdığına hükmetti.

Ayak sesleri işittiler. Hepsi oldukları yerde kaldı. Silahlarını çektiler. Tam o sırada...

Ara sokağın gölgeleri arasından aceleyle çıkan Nesryn "Bir saattir sizi arıyorum",dedi. "Neler..." Diğerlerinin yüzlerindeki endişeyi fark etti. Cehennem ateşini aşağıda bırakmış, güvende olacağını düşünerek lahde gizlemişlerdi... İşler çok ters giderse eriyip gitmemek için de yapmışlardı bunu.

Chaol, Aelin'ın ona o kadar bilgi verdiğine şaşırmıştı... Öte yandan Aelin şatoya nasıl girmeyi planladığını Chaol'a söylememişti.

Sadece Ress, Brullo ve diğerlerine saat kulesinden kesinlikle uzak durmalarını söyle. Aelin'ın yaptığı tek uyarı bu olmuştu. Chaol ona şatodaki masumlar için ne planladığını soracak olsa da... Her şey iyi gidiyordu. Bir ikindiyi kavgasız, Aelin ondan nefret etmeden geçirmek güzeldi. Chaol'un kendisini onların birliğinin bir parçası gibi hissetmesi de.

Chaol, Nesryn'e "Sonra anlatırım," dedi. Fakat Nesryn'in yüzü kireç kesilmişti. "Ne var?"

Aelin, Rowan ve Aedion doğal olmayan, ölümsüzlere has bir sessizlikle ikisine yaklaştılar.

Nesryn omuzlarını dikleştirdi. "Ren'den haber aldım. Sınırda ufak bir belaya bulaşmış fakat durumu iyi. Sana...bize bir mesajı var." Mürekkep karası saçlarından bir tutamı geriye attı. Eli hafifçe titriyordu.

Chaol kendisini tuttu; elini Nesryn'in koluna atma arzusunu bastırdı. "Kral," dedi Nesryn, "Morath'de Dük Perrington'ın gözetimi altında bir ordu kuruyor. Rifthold'daki Valg muhafızları ordunun ilk askerlerinden. Yenilerini de buraya gönderecekler."

Valg piyadeleri demek. Anlaşılan Morath onların ilk ya da son

savaş alanı olacaktı.

Aedion başını yana eğdi. Kurdun ete kemiğe bürünmüş hali. "Kaç kişiler?"

"Sayıları çok fazla," dedi Nesryn. "Tam bir sayım yapamadık. Bazıları savaş kampını çevreleyen dağların içindeler; asla hepsi bir arada dışarı çıkmıyor, asla açık alanlarda görünmüyorlar. Fakat kralın daha önce toplamadığı kadar büyük bir ordu."

Chaol'un avuçları terden kayganlaşmıştı.

Nesryn boğuk bir sesle "Dahası da var," dedi, "kralın artık Demirdiş cadılarından oluşan –tam üç bin kişilik– bir hava süvarisi birliği var. Ferian Geçidi'nde kralın bir şekilde yaratıp çoğalttığı ejderhaları sürmek için gizlice eğitim alıyorlar.

Tanrılar aşkına.

Aelin başını kaldırıp hava ordusunu orada görebilecekmiş gibi tuğla duvara baktı. Bu hareketi sırasında boynunun çevresindeki yara izlerinin oluşturduğu halka belli oldu.

Dorian... Tahta Dorian'ı geçirmeleri gerekiyordu. Tüm bunlara bir son vermeliydiler.

"Bundan emin misin?" diye sordu Aedion.

Rowan, Nesryn'e bakıyordu. Prensin yüzü soğuk, hesap yapan bir savaşçının portresi gibiydi. Yine de...Rowan bir şekilde Aelin'a yaklaşmıştı.

Nesryn gergince "Bu bilgiyi edinmek için çok sayıda casus kaybettik."

Chaol o casuslardan hangisinin Nesryn'in arkadaşları olduğunu merak ediyordu.

Aelin sakin ve sert bir sesle konuşmaya başladı. "Sırf doğru anlamış mıyım diye soruyorum: Şimdi karşımızda ejderha sırtında üç bin kana susamış demir Diş cadısı var demek. Ve Adarlan'ın güneyinde toplanan, muhtemelen Terrasen ve güney krallıkları arasındaki her tür ittifakın önüne geçebilecek ölümcül bir ordu."

Terrasen dünyanın geri kalanından kopacaktı. *Söyle,* Chaol içinden sessizce yakardı. *Dorian'a ihtiyacın olduğunu söyle –özgür ve canlı Dorian'a.*

Aedion yüksek sesle düşünerek "Melisande bizi birleştirebilir," dedi. Yüzünde Chaol'u tartan bir bakışla gözlerini ona dikti... Bir generalin bakışıydı bu. "Babanın ejderhalar ve cadılar hakkında bilgisi var mıdır sence? Aenielle Ferian Geçidi'ne en yakın şehir."

Chaol'un kanı dondu. Babasının ondan eve geri dönmesini bu kadar çok istemesinin nedeni bu muydu? Daha general konuşmadan Aedion'ın bir sonraki sorusunu sezdi. "Parmağında siyah bir yüzük yok," dedi Chaol. "Fakat ondan size hoş bir müttefik olacağından şüpheliyim; tabii sizle ittifak kurmaya tenezzül ederse."

"Üzerine düşünülmesi gereken konular var," dedi Rowan. "Güney hattını yarmak için bir müttefiğe ihtiyacımız olur mu?" Tanrılar aşkına, bu konuyu ciddi ciddi tartışıyorlardı. Savaş... savaş kapıdaydı. Ve o savaştan hepsi canlı çıkamayabilirdi.

Aedion bir aşağı bir yukarı yürüyerek "O halde neyi bekliyorlar?" diye sordu. "Neden şimdi saldırmıyorlar?"

Aelin'ın sesi yumuşak... ve soğuktu. "Beni bekliyorlar. Hamlemi yapmamı bekliyorlar."

Hiç kimse Aelin'ın düşüncesine muhalefet etmedi.

Zihnine üşüşen düşünceleri bir kenara iten Chaol'un sesi gergindi. "Başka haber var mı?"

Nesryn tuniğine uzanıp bir mektup çıkardı. Mektubu Aedion'a verdi. "Sağ kolundan sana. Hepsi senin için endişe duyuyor."

"Sokağın ilerisinde bir taverna var. Bana beş dakika ver, sana bir yanıt vereceğim." Aedion böyle söyleyip uzaklaştı. Nesryn başını Chaol'a doğru sessizce sallayıp Aedion'ın peşinden gitti. Kapüşonu yüzünün ifadesini gizleyen general omzunun üzerinden Rowan ve Aelin'a "Sizinle evde görüşürüz," diye seslendi.

Toplantı bitmişti.

Fakat birden Aelin "Teşekkür ederim," dedi.

Nesryn kraliçenin onunla konuştuğunu bir şekilde anlayıp duraksadı.

Aelin elini kalbinin üzerine koydu. "Aldığınız onca riskten dolayı...teşekkür ederim."

Gözleri parlayan Nesryn "Çok yaşa kraliçe," dedi.

Fakat Aelin arkasına dönmüştü bile.

Nesryn, Chaol'la göz göze geldi. Chaol onun ve Aedion'ın peşine takıldı.

Yenilmez bir ordu. Muhtemelen o ordunun başında da Erawan vardı. Tabii Adarlan Kralı, Erawan'i mezardan kaldıracak kadar delirmişse.

Tüm insan direnişini ezecek bir ordu.

Fakat... belki büyü gücü olanlarla ittifak kurarlarsa.

Tabii bu ancak kendilerine yapılan onca şeyin ardından büyü gücü olanlar dünyayı kurtarma zahmetine girerlerse mümkün olabilirdi.

Aelin hışımla bir sokaktan diğerine geçerken Rowan onun ardından "Konuş benimle," dedi.

Aelin konuşamadı. Sözcükleri toparlamak bir yana dursun, düşüncelerini bir araya getirmekte bile zorlanıyordu.

Bu bilgiye ulaşmak için kaç casus, kaç asi hayatlarını kaybetmişti? Ya *Aelin* insanları ölüme gönderdiğinde, askerlerinin o canavarlar tarafından katledildiğini izlemek zorunda kaldığında hissedecekleri kim bilir bundan kaç kat beter olacaktı? Elena o gün ona bir kemik attıysa, bir şekilde afyon satıcısını Günah Yiyen'in tapınağına onların tapınağı bulabilmesi için yönlendirdiyse bile Aelin kendisini çok da minnettar hissetmiyordu.

Rowan sesini sadece Aelin ve sokak sıçanlarının işitebileceği kadar alçak sesle "Aelin," dedi.

Aelin, Nana Sarıbacak'la karşılaşmasından güçbela sağ çıkmıştı. Savaş eğitimi almış bir cadılar ordusuyla çarpışıp da *kim* sağ çıkabilirdi ki?

Rowan, Aelin'i dirseğinden tutup onu durmaya zorladı. "Bununla beraber yüzleşeceğiz," diye fısıldadı. Gözleri parıldıyor, sivri dişleri ışıldıyordu. "Geçmişte olduğu gibi. Sonu ne olursa olsun."

Aelin titredi –tanrılar lanetleyesice bir korkak gibi– ve kolunu kurtarıp Rowan'dan uzaklaştı. Nereye gittiğini bile bilmiyordu; tek bildiği yürümesi, durana dek de bir yolunu bulup kafasını top-

laması, her şeyi yerli yerine oturtması gerekiyordu. Yoksa bir daha asla yerinden kıpırdamayacaktı.

Ejderhalar. Cadılar. Yeni, daha da büyük bir ordu. Ara sokak Aelin'ın üzerine geliyor, onu o su dolu kanalizasyon tünellerinden biri gibi hapsediyordu.

Rowan bir kez daha "Konuş benimle," dedi. Aelin'la arasında onu tedirgin etmeyecek bir mesafe bırakıyordu.

Aelin bu sokakları biliyordu. Birkaç blok ötede, Valg kanalizasyon girişlerinden birini bulacaktı. Belki girişten içeri atlayıp birkaç Valg'i doğrardı. Karanlık Kral Erawan hakkında neler bildiklerini ve Erawan'in hâlâ o dağın altında uyuyup uyumadığını öğrenirdi.

Belki sorularla uğraşmazdı bile.

Aelin dirseğinde kendisini çekip sert bir erkek bedenine yaslayan güçlü ve iri bir el hissetti.

Fakat koku Rowan'ın kokusu değildi.

Sonra boğazına yaslanan bıçağı hissetti. Bıçak gırtlağına derisini acıtıp çizecek kadar sertçe dayanmıştı.

Lorcan, Aelin'ın kulağına "Bir yere mi gidiyordun prenses?" diye fısıldadı.

Rowan korkunun ne olduğunu bildiğini düşünürdü. Sağlıklı düşünebildiğinde ve damarları buz kestiğinde yüzleşemeyeceği tehlike olmadığını da.

Ta ki Lorcan gölgelerin arasında belirene dek. Öyle hızlı çıkıp Aelin'ın boğazına bıçak dayamıştı ki Rowan'ın onun kokusunu alacak zamanı bile olmamıştı.

Lorcan, Aelin'ın kulağına "Kıpırdarsan ölürsün," diye hırladı. "Konuşursan da ölürsün. Anladın mı?"

Aelin hiçbir şey söylemedi. Başını sallasa bıçak boğazını kesiverecekti. Boynunda, köprücükkemiğinin hemen üzerinde kanın pırıltısı belirmişti; kan kokusu ara sokağı doldurdu.

Kanın kokusu Rowan'ın donakalmasına, cinai bir sükûnete bürünmesine yetti.

"Anladın mı?" diye tısladı Lorcan. Aelin'ı öyle bir sarstı ki Aelin'ın kan akışı biraz hızlandı. Aelin onun emrine itaat edip yine konuşmadı. Lorcan kıkırdadı. "Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm."

Dünya yavaşlayıp müthiş bir berraklıkla Rowan'ın etrafına yayıldı; binaların her taşını, sokağı ve etraflarındaki dökün tüyü ve çöpleri görebiliyordu. Kendisine bir avantaj sağlayabilecek, silah olarak kullanabileceği her şeyi.

Rowan büyü gücünü kullanabilse Lorcan'in akciğerlerindeki havayı boğar, hiç zorlanmadan Lorcan'in karanlık kalkanlarını paramparça ederdi. Büyü gücünü kullanabilse kendisinin de bir kalkanı olur, bu pusu da asla başarıya ulaşmazdı.

Rowan, Aelin'la göz göze geldi.

Ve o gözlerde korku...saf korku vardı.

Aelin içinde bulunduğu tehlikenin farkındaydı. İkisi de ne denli hızlı hareket etseler de Lorcan'in Aelin'ın boğazını daha hızlı keseceğini biliyordu.

Lorcan, Rowan'a gülümsedi; siyah kapüşonunu bir an için çıkarmıştı. Lorcan siyah gözlerindeki muzaffer bakışı Rowan açıkça görebilsin diye yapmıştı bunu. "Söyleyecek sözün yok mu prens?"

Rowan sadece "Neden?" diye sorabildi. Her eylem, olası her plan hâlâ Rowan'a uzaktı. Rowan; Lorcan'ın Aelin'ı öldürürse sırada kendisinin olacağını fark edip etmediğini merak ediyordu. Sonra da Maeve. Belki sonra da garezine tüm dünya.

Lorcan, Aelin'ın yüzüne bakmak için başını eğdi. Aelin gözlerini kıstı. "Wyrd anahtarı nerede?" diye sordu Lorcan.

Aelin gerildi. Rowan içinden onun konuşmamasını, Lorcan'e sataşmamasını istedi. "Anahtar bizde değil," dedi. Öfke –sonsuz ve müthiş bir öfke– içini sardı.

Lorcan'in istediği de tam olarak buydu. Tam da Rowan'ın yarı Fey savaşçının yüzyıllardır düşmanlarını işte tam da böyle manipüle ettiğine şahit olmuştu. Bu yüzden Rowan o öfkeyi bastırdı. En azından bastırmaya çalıştı.

Lorcan burnunu Aelin'ın boğazının yanına sürtüp "Boynunu kolayca kırabilirim," dedi. Aelin kaskatı kesildi. Sırf o dokunuşta-

ki sahiplenmecilik Aelin'ın içini kör edici, vahşi bir öfkeyle doldurdu. Lorcan tenine doğru mırıldandığında Aelin kendisini tutmakta zorlandı. "O iğrenç ağzını açmadığında çok daha iyisin."

Rowan bir kez daha "Anahtar bizde değil," dedi. Lorcan'i sadece ölümsüzlerin öğrendiği ve sevdiği gibi öldürecekti: Yavaşça, acımasızca ve yaratıcı yöntemlerle. Lorcan kusursuz bir acı çekecekti.

Lorcan "Peki ya size aynı taraf için savaştığımızı söylesem?" dedi.

"Sana Maeve'in sadece tek taraf için çalıştığını söylerim: Kendisi için."

"Beni buraya Maeve göndermedi."

Aelin kendisini tutmak için mücadele ederken Rowan onun zihnindeki sözleri neredeyse işitebiliyordu. *Yalancı. İğrenç yalancı.*

"Kim gönderdi o halde?" diye sordu Rowan.

"Ben kaçtım."

"Aynı taraftaysak şu lanet bıçağını çek," diye gürledi Rowan.

Lorcan kıkırdadı. "Prensesin ciyaklayışını işitmek istemiyorum. Söyleyeceklerim ikiniz için de geçerli." Rowan bekledi; her saniyeyi çevreyi ve olasılıkları tekrar tekrar gözden geçirmeye harcadı. Nihayet Lorcan bıçağı biraz olsun Aelin'dan uzaklaştırdı. Kan, Aelin'ın boynuna ve giysisine aktı. "Maeve'e yüzüğü verdiğinde o kısa ve acınası ölümlü hayatının hatasını yaptın."

Rowan ölümcül sakinliğine rağmen yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Bunu yapmayacak kadar akıllı davranmalıydın," dedi Lorcan. Hâlâ Aelin'ı belinden tutuyordu. "Onun kaybettiği aşkının hasretini çeken duygusal bir budala olmadığını bilmeliydin. Ona Athril'den kalan birçok şey vardı... Neden Athril'in yüzüğünü isteyecekti ki? Neden Goldryn'i değil de o yüzüğü isteyecekti?"

"Lafı dolandırmayı kes de ne söyleyeceksen söyle bize."

"Fakat çok eğleniyorum."

Rowan öfkesini öyle bir dizginledi ki az kalsın öfkesi onu boğacaktı.

"Yüzük," dedi Lorcan, "Athril'den kalan bir aile yadigârı değil-

di. Athril'i Maeve *öldürdü*. Maeve anahtarları ve yüzüğü istedi. Athril onun isteğini reddedince Maeve onu öldürdü. İkisi mücadele ederken Brannon yüzüğü çalıp Goldryn'in yanına gizledi ve anahtarları buraya getirdi. Yüzüğün neden o kında olduğunu hiç mi merak etmediniz? İblis avlayan bir kılıç ve ona tam uyan bir yüzük."

Rowan "Maeve iblis öldürmek istiyorsa bundan şikâyet etmeyiz," dedi.

"Yüzük onları öldürmüyor," dedi Lorcan. Onların güçlerine karşı koruma sağlıyor. Mala'nın bizzat dövdüğü bir yüzük. Athril yüzüğü taktığında Valg'ler ona hiç zarar veremiyorlardı."

Aelin'ın gözleri daha da açıldı; korku kokusu bedenine bir zarar geleceği endişesinden daha yoğun bir şeye dönüştü.

Lorcan, Aelin'ın kokusundaki korkuyu sezdiğinde gülümseyerek "O yüzüğü takan kişi," diye ekledi, "asla Wyrd taşı tarafından köleleştirilme korkusu olmaz. Yüzüğü vermekle sizi koruyacak gücü Maeve'e teslim etmiş oldunuz."

"Maeve'i neden bıraktığını açıklamıyor bu."

Lorcan'in yüzü gerildi. "Maeve yüzük uğruna, anahtarlar uğruna âşığını katletti. Şimdi bunlar yeniden meydana çıktığı için anahtarları almak için eksisinden de beter şeyler yapacak. Anahtarları eline geçirdiğinde ise...kraliçem kendisini bir tanrıçaya dönüştürecek."

"E?" Bıçak Aelin'ın boynuna herhangi bir saldırı riski alınamayacak kadar yakın duruyordu.

"Anahtarlar onu yok edecek."

Rowan'ın öfkesi biraz söndü. "Anahtarları... ondan uzak tutmak için almayı planlıyorsun."

"Niyetim anahtarları yok etmek. Bana sizdeki Wyrd anahtarını verin." Lorcan, Aelin'ın karnına yasladığı yumruğunu açtı. "Ben de size yüzüğü vereceğim."

Gerçekten de Lorcan'in elinde tanıdık, altın bir yüzük parıldıyordu.

"Hayatta olmaman gerekirdi," dedi Rowan. "Yüzüğü çalıp kaç-

mış olsan Maeve şimdiye kadar seni öldürürdü." Bir tuzaktı bu. Zekice, kurnazca bir tuzak.

"Hızlı hareket ederim."

Lorcan, Wendlyn'den göz açıp kapayıncaya kadar çıkardı. Fakat hiçbir şeyi kanıtlamazdı bu.

"Diğerleri..."

"Hiçbiri bilmiyor. Sence onların hiçbir şey söylemeyeceklerine güvenir miyim?"

"Kan yemini ihaneti imkânsız kılar."

"Bunu *Maeve*'in iyiliği için yapıyorum," dedi Lorcan. "Bunu yapıyorum çünkü kraliçemin bir iblise dönüştüğünü görmek istemiyorum. Bu açıdan da yeminime sadık kalmış oluyorum."

Aelin'ın tüyleri diken diken olmuştu. Lorcan bir kez daha yüzüğü avucuna aldı. "Sen bir aptalsın Rowan. Sadece önümüzdeki birkaç yılı, on yılları düşünüyorsun. Ben bunu yüz yıllar için yapıyorum. Sonsuzluk için. Maeve diğerlerini gönderecek, bunu biliyorsun. Seni avlamaları için. İkinizi de öldürmek için. Bu gece ne kadar savunmasız olduğunuzu size hatırlatsın. Huzur nedir bilmeyeceksiniz. Bir an olsun. Biz Azgın Alevler'in Aelin'ını öldürmezsek...zaman öldürecek."

Rowan bu sözleri duymazlıktan geldi.

Lorcan'in Aelin'e bakmasıyla savaşçının saçları öne arkaya hareket etti. "Bunu iyi düşün prenses. Düşmanlarının seni zincire vurmak için beklediği, tek hatanın sonsuza dek onlara köle etmek olabileceği bir dünyada dokunulmaz olmanın değeri nedir?"

Aelin sadece dişlerini gösterdi.

Lorcan onu itince hızla hareketlenen Rowan, Aelin'a doğru atıldı.

Aelin dönüp giysisinin içinde gizlenen bıçakları serbest bıraktı.

Fakat Lorcan gitmişti bile.

Rowan, Aelin'ın boynundaki kesiklerin derin olmadığına ve bu yaraların onu öldürmeyeceğine hükmetmesinin ardından eve dönüş yolunda Aelin'la konuşmadı.

Lorcan haklıysa... Yo, haklı değildi. O bir yalancıydı ve yaptığı

pazarlıkta Maeve'in hilelerinin kokusu seziliyordu.

İkisi yürürken Aelin boynuna bir mendil bastırıyordu. Onlar daireye vardığında yaralar kabuk bağlamıştı bile. Neyse ki Aedion çoktan uyumuştu.

Rowan dosdoğru yatak odasına gitti.

Aelin onun peşinden odaya girse de Rowan banyoya girince kapıyı sessizce ardından kapattı.

Hemen sonra akan suyun şırıltısı geldi. Rowan banyo yapıyordu.

Rowan öfkesini başarıyla gizlemişti ve o öfke... Aelin daha önce o kadar hiddetli birini görmemişti. Fakat Aelin, Rowan'ın yüzündeki korkuyu da görmüştü. Bu korku Aelin'ın damarlarında ateş çıtırdamaya başladığında kendi korkusuna hâkim olmasını sağlamıştı. Ve Aelin, Lorcan'in ellerinden kurtulmak için çabalasa da –lanet olsun ki çabalamıştı– Lorcan... Rowan haklıydı. Büyüsü olmadan Aelin, Lorcan'e rakip olamazdı.

Lorcan onu öldürebilirdi.

Aelin'ın krallığı ve yapmak zorunda olduğu her şeye rağmen düşünebildiği sadece Rowan'ın gözlerindeki korkuydu.

Ve Rowan asla bilmezse... Aelin ona asla söylemezse...yazık olurdu.

Aelin mutfakta boynunu temizledi; giysisindeki az miktardaki kanı yıkadı. Giysiyi kuruması için oturma odasına astıktan sonra üzerine Rowan'ın gömleklerinden birini geçirip yatağa yattı.

Kulağına pek de şırıltı gelmiyordu. Belki de Rowan küvette Lorcan'in Aelin'ın boğazından bıçağını çektiği andan beri yüzüne yapışan ifadesizlikle uzanmış, gözlerini boşluğa dikiyordu.

Dakikalar geçti. Aelin, Aedion'a iyi geceler diledi. Ona aynı şekilde karşılık veren Aedion'ın gür sesi duvarlarda yankılandı.

Sonra banyo kapısı açıldı; içeri bir buhar örtüsü aktı. Rowan kalçalarına sardığı, sarkık havluyla belirdi. Aelin, Rowan'ın kaslı karnına, güçlü omuzlarına göz gezdirdi. Fakat bir de...

Gözlerindeki boş bakışı.

Aelin eliyle yatağa hafifçe vurdu. "Buraya gel."

Rowan orada öylece dikiliyordu. Gözleri Aelin'ın yaraları kabuk bağlamış boynuna takıldı.

"İkimiz de susma uzmanıyız; bu yüzden hadi iki sakin ve makul insan gibi konuşacağımız konusunda anlaşalım."

Rowan yatağa yürürken Aelin'ın gözlerine bakmadı. Sonra onun yanına çöküp yatak örtülerinin üzerinde gerindi. Aelin, Rowan'ı örtüleri kirlettiği için azarlamadı bile. Ya da giysilerini giymesinin yarım dakikasını alacağını söylemedi.

Aelin çenesini yumruğunun üzerine koyup Rowan'a bakarak "Anlaşılan eğlenceli günlerimizin sonu geldi," dedi. Rowan boş gözlerle tavana baktı. "Cadılar, karanlık lordlar, Fey kraliçeleri... Sağ çıkabilirsek uzun, güzel bir tatil yapacağım."

Rowan'ın gözleri soğuk bakıyordu.

"Kendini bana kapatma," diye fısıldadı.

"Asla," diye mırıldandı Rowan. "Yaptığım kesinlikle..." Gözlerini baş ve işaret parmaklarıyla ovuşturdu. "Bu gece seni hayal kırıklığına uğrattım." Sözleri karanlıkta bir fısıltıydı

"Rowan..."

"Sana seni öldürebilecek kadar yaklaştı. Onun yerinde bir başka düşman olsa bunu yapabilirdi de." İç çeken Rowan'ın bedeni titredi. Elini gözlerinden indirdi. Gözlerindeki bakış karşısında Aelin dudağını ısırdı. Asla... Rowan *asla* onun bu hallerini görmesine izin vermezdi. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni koruyacağıma söz vermiştim fakat bu gece başarısız oldum."

"Rowan...sorun yok..."

"Hayır, *var*." Rowan'ın Aelin'ın omzunu tutan eli sıcaktı. Aelin, Rowan'ın onu sırtüstü çevirmesine izin verdi. Sonra Rowan'ı tepesinde yüzüne bakar halde buldu.

Rowan'ın Aelin'ın yüzünün üzerindeki yüzü iri ve güçlüydü. Fakat gözlerinde...panik dolaşıyordu. "Güvenini sarstım."

"Öyle bir şey yapmadın. Rowan, ona anahtarı vermeyeceğini söyledin."

Ciğerlerine bir nefes çekmesiyle Rowan'ın geniş göğsü şişti. "Verecektim. Tanrılar aşkına, Aelin... Beni çaresiz bırakmıştı ve bundan haberi bile yoktu. Bir dakika daha beklese ona söyleyecektim; yüzüğe ne olursa olsun. Erawan, cadılar, kral, Maeve... Hepsiyle

yüzleşirim. Fakat seni kaybetmek..." Rowan başını eğip gözlerini yumdu. Nefesi Aelin'ın ağzını ısıttı. Boğuk bir sesle "Bu gece seni yüzüstü bıraktım," diye mırıldandı. "Üzgünüm."

Rowan'ın çam ve kar kokusu Aelin'ı sardı. Aelin'ın uzaklaşması, Rowan'dan sakınması gerekiyordu. *Bana öyle dokunma.*

Fakat Rowan işte oradaydı; eli bir damga gibi çıplak omzundaydı. Bedeni neredeyse bedeninin tümünü örtüyordu. "Hiçbir şey için üzülmene gerek yok," diye fısıldadı Aelin. "Sana güveniyorum Rowan."

Rowan, Aelin'a başını belli belirsiz sallayarak karşılık verdi.

Sonra sessizce "Seni özledim," dedi. Gözleri Aelin'ın ağzı ve gözleri arasında gidip geliyordu. "Wendlyn'de seni özlemediğimi söylediğimde yalan söylemiştim. Sen gittin gideli seni öyle özledim ki çıldırdım. Lorcan'in izini sürüp buraya geleceğime ve bu bahaneyle seni göreceğime *sevindim.* Bu gece ise Lorcan boğazına bıçak dayadığında..." Rowan'ın nasırlı Aelin'ın boynundaki kesiğin üzerinde gezen parmağının sıcağı Aelin'ın içini sardı. "Durmadan aramızda sadece bir okyanus varken seni özlediğimi asla bilemeyeceğini düşündüm. Fakat bizi ayıran ölüm olsa... Seni bulurdum. Kaç kuralı çiğneyeceğim umurumda değil. Üç anahtarı kendimde toplayıp bir geçit açmam gerekse de seni bulurum. Her zaman."

Aelin gözlerindeki yanmayı gözlerini kırpıştırarak dindirirken Rowan ona doğru uzandı ve elini tutup dövmeli yanağına götürdü.

Rowan nasıl nefes alınacağını hatırlamakta, o pürüzsüz ve sıcak tenden başka bir şeye odaklanmakta güçlük çekiyordu. Aelin başparmağını Rowan'ın sivri elmacıkkemiği üzerinde gezdirirken Rowan gözlerini onun gözlerinden ayırmadı. Aelin onun yüzünü, dövmesini okşarken ve kendisini ruhuna dek soyan bakışından gözlerini bir an bile ayırmadan her dokunuşun tadını çıkardı.

Üzgünüm. Rowan hâlâ böyle diyordu sanki.

Ailen gözlerini Rowan'ın gözlerinden ayırmadan onun yüzünü bıraktı ve yavaşça, her hareketini Rowan anlayacak şekilde boğazını geriye atıp ona açtı.

"Aelin," diye fısıldadı Rowan. Bu ne bir azar ne de uyarıydı... Bir yakarıştı. Sesinde bir yakarışın tınısı vardı. Rowan başını

Aelin'ın açıkta kalan boynuna eğip yüzünü onun teninin hemen üstünde gezdirdi.

Aelin boynunu daha da geriye attı; sessiz bir davetti bu.

Rowan yumuşak bir hırıltı çıkarıp dişlerini Aelin'ın tenine yasladı.

Bir ısırık, bir hareket Aelin'ın boğazını yerinden sökmesine yeterdi.

Rowan'ın uzun köpek dişleri Aelin'ın etinin üzerinde nazikçe ve hassasiyetle gezindi. Aelin parmaklarını Rowan'ın çıplak sırtında gezdirip onu kendisine doğru çekmemek için yatak örtülerini sıktı.

Rowan bir elini Aelin'ın başının yanına koydu; parmakları onun saçlarına dolandı.

"Başka hiç kimseyi..." diye fısıldadı Aelin. "Başka hiç kimseyi asla boğazıma yaklaştırmam." Aelin ancak bu şekilde Rowan'ın yırtıcı, Fey yanının Aelin'ın güvenini anlamasını sağlayabilirdi. Aelin bir kez daha "Başka hiç kimseyi," diye yineledi.

Rowan'ın ağzından bir başka kalın homurtu çıktı. Yanıt, onay, teklif ve homurtu Aelin'ın içinde yankılandı. Rowan dişlerini dikkatle Aelin'ın can damarının zonkladığı noktada birleştirdi; Aelin'ın teni üzerindeki nefesi sıcaktı.

Aelin gözlerini yumdu; tüm duyuları bu heyecana, boğazındaki dişlere ve ağza, bedeninin üzerinde kendisini dizginleye çalışmaktan titreyen güçlü bedene odaklandı. Rowan'ın dili teninde gezindi.

Aelin bir inilti, bir sözcük ya da Rowan'ın ismi olabilecek küçük bir ses çıkardı. Rowan'ın ürpererek geri çekilmesiyle Aelin boynunda serin havayı hissetti. O gözlerde yabanıllığın, katıksız yabanıllığın kıvılcımı vardı.

Sonra Rowan, Aelin'ın bedenini tamamen, arsızca süzdü; Aelin'ın tam olarak ne istediğinin kokusunu aldığında burun delikleri genişledi.

Rowan'ın –aç, vahşi, yılmaz– gözleri gözlerine çevrildiğinde Aelin'ın nefesleri düzensizleşti.

Rowan sertçe "Henüz değil," dedi. "Şimdi olmaz."

"Neden?" Rowan ona öyle –onu yiyecekmiş gibi– bakarken Aelin

konuşmakta güçlük çekiyordu. Aelin içinin kavrulduğunu hissetti.

"Acele etmek istemiyorum; öğrenmek istiyorum... bedeninin her santimini," dedi Rowan. "Ayrıca bu dairenin duvarları çok ince. Dinleyicilerimiz olmasını istemem." Öne eğilip ağzını Aelin'ın boğazının altındaki kesiğe sürttü. "Yani seni inlettiğimde."

Ah, Wyrd adına. Aelin'ın başı dertteydi. Hem de büyük dertte. Hele Rowan onun ismini öyle söylediğinde...

"Bir şeyleri değiştirecek bu," dedi Aelin. Konuşmakta zorlanıyordu.

"Epeydir her şey değişiyor zaten. Üstesinden geliriz." Aelin yüzünü kaldırıp dudaklarını onun dudaklarına götürürse, parmaklarını onun omurgasının çukurunda gezdirirse Rowan'ın iradesinin ne kadar dayanacağını merak ediyordu. Hele Rowan'ın daha aşağıda kalan bölgelerine dokunursa. Fakat...

Ejderhalar. Cadılar. Ordu. Erawan.

Aelin derin bir nefes verdi. "Uyu," diye mırıldandı. "Uyumamız gerek."

Rowan bir kez daha yutkunup bedenini Aelin'dan ayırdı ve giyinmek için dolaba yöneldi. Rowan'ın peşinden koşup o lanet havluyu tutup atmamak için kendisini güçlükle dizginliyordu.

Belki de Aedion'ı başka bir yere göndermeliydi. Sadece bir geceliğine.

Sonra da dünyanın gelmiş geçmiş en bencil ve kötü kişisi olarak sonsuza dek cehennemde yanacaktı.

Aelin kendisini sırtını dolaba yaslamaya zorladı; kendisine Rowan'a bakarsa son derece aptalca bir şey yapmayacak kadar güvenmiyordu.

Ah, başı *fena* dertteydi.

53

İç. İblis prensi bir âşığın tatlı diliyle seslendi. *Tadını çıkar*

Mahkûm zindandaki hücrenin zemininde hıçkırıyordu; korkusu, acısı ve anıları ondan sızıyordu. İblis prens tüm bunları afyonmuş gibi içine çekti.

Leziz.

Öyleydi de.

O ise kendisinden nefret ediyor, kendisine lanet okuyordu.

Fakat en kötü anılarının paramparça ettiği adamdan gelen ümitsizlik...mest ediciydi. Güçtü bu; hayattı.

Zaten onun hiç kimsesi, hiçbir şeyi yoktu. Elinde olsa bir yolunu bulup buna bir son verirdi. Şimdilik sonsuzluktu bu; doğum, ölüm ve yeniden doğuştu.

Bu yüzden adamın acısını, korkusunu ve kederini içti.

Ve bundan hoşlanmayı öğrendi.

54

Manon titreyen ulağın getirdiği mektuba baktı. Elide, Manon'ın sayfada gezinen gözlerinin her hareketini gözlemlediğini belli etmemek için elinden geleni yapsa da cadı okuduğu her sözcükte hırladığından gözlerini ona çevirmemekte zorlanıyordu.

Elide saman şiltede uzanıyordu. Ateş çoktan zayıflayıp köze dönmüştü. Uzandığı yerde belini dikleştiren Elide homurdandı. Bedeni ağrılar içindeydi. Kilerde bir su matarası bulmuş, aşçıya matarayı Uçuş Lideri'ne götürüp götüremeyeceğini sormuştu. Aşçı itiraz etmemişti. Elide'ın yine "Uçuş Lideri için" diyerek aldığı iki torba fındığı da ona çok görmemişti. Hiç yoktan iyiydi bunlar.

Elide aldığı her şeyi saman şiltesinin altına gizlemiş, Manon bunu fark etmemişti. Eli kulağındaydı, erzak arabası yakında gelecekti. Araba oradan Elide'la birlikte ayrılacaktı. Sonra Elide bu karanlık işlerden uzak olacaktı.

Elide odun yığınına uzanıp ateşe iki odun daha attı. Ateşten kıvılcımlar yükseldi. Yeniden uzanacakken Manon masasından "Üç gün içinde On Üçler'imle gideceğiz," dedi.

Elide cesaret edip "Nereye?" diye sordu. Uçuş Lideri'nin mektubu okurkenki öfkesine bakılırsa hoş bir yer olamazdı.

"Kuzeyde bir ormana. Amacımız..." Manon kendisini tutup odanın diğer yanına yürüdü. Adımları hafif fakat güçlüydü; mektubu şöminenin içine attı. "En az iki güne gitmiş olacağız. Yerinde ol-

sam bu süreyi ortadan kaybolmak için kullanırdım."

Elide binlerce kilometre öteye gidecek olan Uçuş Lideri'nin koruyucu kanatları altında olmamasının ne anlama geleceğini düşününce içini endişe sardı. Fakat Manon'a bunu söylemesinin bir anlamı olmazdı. Manon, Elide'ı kendi türlerinden biri olarak görse bile umurunda olmazdı.

Zaten bunun bir anlamı da yoktu. Elide bir cadı değildi. Yakında kaçacaktı. Orada birilerinin yokluğunu hissedeceğinden de şüpheliydi.

"Ortalıkta görünmem," dedi Elide.

Belki Morath'ten çıkıp özgürlüğe doğru ilerleyen bir arabanın arkasına gizlenirdi.

Toplantıya hazırlanması tam üç gün aldı.

Cadı Ana'nın mektubunda üremeye ve cadıların katline dair hiçbir şey yazmıyordu. Aslında büyükannesi Manon'ın hiçbir mesajını almamış gibiydi. Manon küçük görevinden geri döner dönmez hisarın ulaklarını sorguya çekecekti. Acelesizce. Acı vererek.

On Üçler'in Adarlan'da bir yere –krallığın ortasına, Oakwald Ormanı'nın hemen içine– uçmaları ve planlanan toplantıdan önce çevrenin güvenliğini saptamak için oraya bir gün önce varmaları gerekiyordu.

Zira Adarlan Kralı nihayet Manon'ın büyükannesinin hazırladığı silahı görmek ve belli ki Manon'ı da ölçüp tartmak istiyordu. Yanında oğlunu da getirecekti. Manon kralın bunu varislerin anaları korudukları gibi koruma amaçlı yaptığından şüpheliydi. Öte yandan, bunların hiçbiri umurunda da değildi.

Neredeyse büyükannesine bunun aptalca, gereksiz bir toplantı olduğunu söylemek istiyordu. Tam bir vakit kaybı olduğunu.

En azından kralla görüşmesi Manon'a cadıları yok edip cadı bebeklerden canavarlar yaratma emrini veren adamı tanıma fırsatını verecekti. En azından böylece büyükannesine konudan bahsedebilir hatta belki kralın yaptıklarını öğrenen cadı ananın kralı lime lime doğrayışına şahit bile olabilirdi.

Manon eyere tırmandı. Abraxos direğin üzerine çıktı. Ejderha hava kuvveti demircisinin hazırladığı son zırha alışmaya çalışıyordu. Nihayet ejderhaların alışabileceği hafif zırhlar yapılmıştı. Zırhlar bu uçuşta denenecekti. Rüzgârın soğuğu Manon'ı ısırsa da cadı buna aldırış etmedi. Tıpkı On Üçler'ine de etmediği gibi.

Asterin, Manon'la konuşmuyor, On Üçler'den kimse dükün onlara gönderdiği Valg prensinden bahsetmiyordu.

Bir sınavdı bu. Amacı da kimlerin hayatta kalacağını görmek, Manon'a neleri riske atacağını hatırlatmaktı.

Tıpkı o kabilenin üzerine gölgeateşini salmanın da bir sınav olduğu gibi.

Manon bir cadılar meclisi seçememişti. Büyükannesiyle konuşana kadar da seçmeyecekti.

Fakat dükün daha fazla bekleyeceğinden şüpheliydi.

Manon uçuruma, dağlara ve vadilere karanlıktan ve ateşten oluşan bir halı gibi yayılan ve gitgide büyüyen orduya, yerin altında gizlenen sayısız askere baktı. O sabah Manon'ın gölgeleri ona çarpık insan bedenlerine sahip, zayıf, kanatlı yaratıkların gece gökte süzüldüğünü rapor etmişlerdi; izleri sürülemeyecek kadar hızlı ve çevik yaratıklar yoğun bulut kümeleri arasında gözden kaybolup geri gelmemişlerdi. Manon, Morath'in dehşetlerinin çoğunun henüz gün yüzüne çıkmadığını düşündü. Onlara da komuta edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Vereceği işareti bekleyen On Üçler'inin gözlerini üzerinde hissetti. Manon'ın Abraxos'un göğsünü topuklamasıyla ikisi serbest düşüşe geçti.

Kolundaki yara izi acıyordu.

O yara hep acımıştı; tasmadan, soğuktan, dükün ellerinden ve ona yapılan her şeyden daha fazla acı vermişti. Tek tesellisi gölgeateşiydi.

Bir zamanlar kraliçe olmak için doğduğuna inanmıştı.

Gel zaman git zaman, bir kurt olmak için doğduğunu öğrenmişti.

Hatta dük boynuna bir köpekmiş gibi tasma takmış, içine de bir iblis prens yerleştirmişti.

Bir süre için iblis prensin galip çıkmasına göz yummuş, kendi içine öyle bir sinmişti ki prens onun orada olduğunu unutmuştu.

Ve beklemişti.

O karanlıktan kozada sabırla beklemiş, iblis prensi yok olduğuna inandırmış, ruhunu çevreleyen ölümlü kabuğuna istediklerini yapmalarına izin vermişti. Gölgeateşi işte bu kabuğun içinde canlanmaya, ona güç vermeye, onu beslemeye başlamıştı. Uzun zaman önce, o henüz küçük ve temizken parmakları arasında altın rengi alevler çıtırdardı; gizli, saklanmış alevler. Sonra her iyi şey gibi alevler kaybolup gitmişti.

Şimdi ise geri gelmişlerdi; o karanlık kabuğun içinde hayalet ateş olarak yeniden doğmuştu.

İçindeki prens onu dişlemeye başladığını fark etmemişti.

Azar azar bu dünyadan olmayan, onun bedenini kullanan ve o bedenle rezil işler yapan yaratıktan lokmalar alıyordu.

Esaslı bir ısırık aldığı gün yaratık bunu fark etti; kopardığı lokma ona acıyla çığlık attıracak kadar iriydi.

Yaratık durumdan kimseye bahsedemeden onun üzerine atılıp gölgeateşiyle geriye sadece kötülük külleri kalana dek, yaratık sadece bir düşünce fısıltısına dönene dek onu parçaladı. Ateş... Yaratık ateşin hiçbir türünden hazzetmiyordu.

Haftalardır oradaydı. Yine bekliyordu. Damarlarında gezinen alev hakkında, o alevin koluna uzanıp gölgeateşi olarak yeniden ortaya çıktığını öğreniyordu. Yaratık bazen onunla konuşuyordu. Daha önce hiç işitmediği, belki de hiç var olmamış dillerde.

Tasma hâlâ boynundaydı. Onların onu emirlerle istedikleri yere göndermelerine, dokunmalarına ve canını yakmalarına izin veriyordu. Yakında...yakında gerçek amacını bulacak, sonra aya doğru hiddetle uluyacaktı.

Kendisine verilen ismi unutmuşsa da hiçbir şey fark etmezdi. Artık sadece tek adı vardı:

Ölüm, dünyaların yok edicisi.

55

Aelin hayaletlere kesinlikle inanıyordu.

Sadece onların gündüzleri pek ortaya çıktıklarını düşünmüyordu.

Gündoğumundan hemen önce Rowan'ın elini omzunda hissetti. Aelin onun gergin yüzüne bir kez bakıp kendisini söyleyeceklerine hazırladı. "Biri depoya girmiş."

Aelin kendi silahlarını eline almadan Rowan silahlarını kuşanmış, kan dökmeye hazırdı. Tanrılar adına... Rowan rüzgâr gibi hareket ediyordu da. Aelin hâlâ onun sivri dişlerinin hafifçe baskısını boğazında, hırıltılı nefesini teninde hissediyordu.

Neredeyse hiç ses çıkarmadan ayağa kalkan Aelin, Rowan'ın peşinden gitti. Onu ve Aedion'ı dairenin kapısının önünde, ellerinde kılıçlarıyla ve kaslı, yaralı sırtları dimdik halde buldu. Pencereler... Pusuya düşürüldülerse en iyi kaçış seçeneği pencerelerdi. Aelin iki erkeğin yanına vardığında Rowan'ın kapıyı aralamasıyla merdiven boşluğunun karanlığı belirdi.

Evangeline yere çökmüş, merdiven sahanlığında hıçkırıyordu. Yaralı yüzü ölü gibi solgundu. Rowan'a ve Aedion'a çevirdiği o limon sarısı gözleri dehşetle açılmıştı. Karşısında yüzlerce kiloluk ölümcül kaslar ve aralanmış sivri dişler vardı...

Aelin onları iterek yanlarından geçti. İkişer, üçer adımlarla merdivenden inip kıza ulaştı. Kız yaralanmamıştı; üzerinde bir

sıyrık bile yoktu. "Yaralı mısın?" diye sordu Aelin.

Evangeline başını iki yana salladı. Kızın kızıl saçları Rowan'ın aşağı getirdiği mumun ışığını yansıttı. Rowan ve Aedion'ın attığı her adımla merdiven titredi.

Aelin nefes nefese "Anlat bana," dedi. Durumun göründüğü kadar kötü olmaması için sessizce dua ediyordu. "Her şeyi anlat bana."

"Onu götürdüler, onu götürdüler, götürdüler."

Aelin "Kim?" kızın saçlarını eliyle geriye tararken ona sarılsa Evangeline'in paniğe kapılıp kapılmayacağını düşündü.

"Kralın adamları," diye fısıldadı Evangeline. "Arobynn'den bir mektupla geldiler. Arobynn'in vasiyetnamesiyle Lysandra'nın so– soyunu öğrendiklerini söylediler."

Aelin'ın kalbi tekledi. Beter... Durum beklediğinden beterdi.

"Onun bir şekil değiştiren olduğunu söylediler. Onu *götürdüler,* beni de götüreceklerdi fakat onlarla mücadele edip kaçmamı sağladı. Clarisse hiç yardım etmedi..."

"Onu nereye götürdüler?"

Evangeline hıçkırdı. "Bilmiyorum. Lysandra bir terslik olursa buraya gelmemi söylemişti; size *kaçmanızı* söylememi tembih etmişti..."

Aelin nefes alamıyor, düşünemiyordu. Rowan ikisinin yanına çömelip kollarıyla kızı sarıp kucakladı. Eli öyle iriydi ki kızın başının arkasını tamamen kapatıyordu. Evangeline yüzünü Rowan'ın dövmeli göğsüne gömdü. Rowan onu teselli edici sesler çıkardı.

Rowan gözlerini kızın başının üzerinden Aelin'ın gözlerine dikti. *On dakika içinde bu evden çıkmalıyız; Arobynn'in sana da ihanet edip etmediğini anlayana kadar.*

Aedion bunları işitmiş gibi üçünün yanından geçip Evangeline'in bir şekilde içeri girmekte kullandığı depo penceresinin başına gitti. Anlaşılan Lysandra ona bir kaç numara öğretmişti.

Aelin yüzünü ovuşturup bir elini Rowan'ın omzuna koyarak ayağa kalktı. Nasırlı parmaklarının altında kalan Rowan'ın teni sıcak ve yumuşaktı. "Nesryn'in babası. Ondan bugün Evangeline'e bakmasını isteyeceğiz."

Bunu yapan Arobynn'di. Onun son gizli kozu.

Biliyordu. Lysandra'dan, onun Aelin'la dostluğundan haberi vardı.

Mallarını paylaşmak istememişti.

Chaol ve Nesryn bir alt kattaki depoya hışımla girdiler. İkisi daha Aedion'ın orada olduğunu anlayamadan Aedion onların yanına giden yolu yarıladı.

Chaol ve Nesryn de bazı haberler getirmişti. Ren'in adamlarından biri dakikalar önce onlarla temasa geçmişti: Yarın Oakwald'da bir toplantı düzenlenecekti. Kral, Dorian ve kralın hava süvari birliğinin uçuş lideri orada olacaktı.

Yeni ele geçirdikleri bir esiri de toplantıdan sonra Morath'e göndereceklerdi.

Merdivenden koşarcasına inen Aelin, Chaol ve Nesryn'e "Evangeline'i tünellerden çıkarmalısınız," dedi. "Hemen. İnsan olduğunuz için sizi hemen fark etmezler. Karanlığa sadece siz girebilirsiniz."

Chaol ve Nesryn bakıştılar.

Aelin uzun adımlarla onların yanına gitti. *"Onu hemen buradan çıkarmalısınız."*

Kısacık bir an için Aelin o depodan bir başka yere gitti. Kısacık bir an için kendisini güzel bir yatak odasında, kanlı bir yatağın ve o yatağın üzerindeki mahvolmuş bedenin önünde buldu.

Chaol ellerini uzattı. "Zamanımızı pusu kurmaya harcasak iyi olacak."

Chaol'un sesi... Yüzündeki yara izi loş ışıkta iyice belirginleşmişti. Aelin ellerini yumruk yaptı ve tırnakları –Chaol'un yüzünü yaralayan tırnakları– avuçlarına gömüldü. Sadece "Onu besliyor olabilirler," diyebildi

Arkasında duran Evangeline hıçkırdı. Lysandra'ya Aelin'ın Valg prense karşı verdiği mücadele yaşadıklarına göğüs gerecekse... Aelin titrek sesle "Lütfen," dedi.

O an Chaol, Aelin'ın gözlerinin yüzünün neresine odaklandığını fark etti. Chaol'un betibenzi soldu ve ağzı açıldı.

Fakat Nesryn, Aelin'ın eline uzandı. Nesryn'in ince, bronz parmakları Aelin'ın terli avuçlarını serinletti. "Onu geri alacağız. Onu kurtaracağız. Birlikte."

Chaol sadece Aelin'ın gözlerine bakmayı sürdürdü. Omuzlarını dikleştirip "Bir daha asla," dedi.

Aelin ona inanmak istiyordu.

56

Birkaç saat sonra, Rifthold'un karşı yakasındaki viran bir handa, Aelin toplantı yerini işaretledikleri bir haritaya bakıyordu. Toplantı Temis Tapınağı'nın bir kilometre kadar uzağında gerçekleştirilecekti. Küçük tapınak Oakwald Ormanı'nın hemen içinde kalıyor, derin iki dağ arasında kalan vadinin ortasındaki yüksek bir kaya parçasının üzerinde yükseliyordu. Tapınağa ancak vadinin her iki yanına bağlı iki sallantılı asma köprüyle ulaşılabiliyordu. Bu iki köprü sayesinde yıllar boyunca tapınak işgalci ordulardan korunmuştu. Tapınağın etrafını çevreleyen orman muhtemelen boş olacaktı ve ejderhalar oraya gidecekse hiç şüphesiz bir gece önceden, karanlıktan faydalanarak bunu yapacaklardı. Bu gece.

Aelin, Rowan, Aedion, Nesryn ve Chaol haritanın etrafında oturmuş, bir yandan kılıçlarını bileyip cilalarken diğer yandan planları üzerinde tartıştılar. Evangeline'i Nesryn'in babasına bırakmışlardı. Terrasen ve Bela'ya gönderilecek mektupları da. Fırıncı hiç soru sormamıştı. Sadece en küçük kızını yanağından öpüp kendisinin Evangeline'le birlikte dördünün döndükleri güne özel pastalar hazırlayacağını ilan etmişti.

Tabii dönerlerse.

Chaol oluşturdukları küçük çemberin bir yanından "Ya Lysandra'ya tasma ya da yüzük taktırıldıysa ne olacak?" diye sordu.

Aedion basitçe "O zaman ya başı ya bir parmağı gider," dedi.

Aelin, Aedion'a bir bakış attı. "O kararı bensiz veremezsin."

"Ya Dorian?" diye sordu Aedion.

Chaol haritaya öyle bir bakıyordu ki ortasında bir delik açacak gibiydi. Aelin gergince "O karar bana ait değil," dedi.

Chaol çakmak çakmak gözlerle Aelin'a baktı. "Ona dokunma."

Onları bir Valg prensinin yanına yaklaştırmak korkunç bir risk olsa da... "Üzerimize Wyrd işaretleri çizeceğiz," dedi Aelin. "Hepimiz. Prense karşı koruma sağlamak için."

Silahlarını, giysilerini ve malzemelerini depo dairesinden aldıkları o on dakikada Aelin'ın aklına Wyrd işaretleriyle ilgili kitabını almak gelmişti. Kitap şimdi odanın tek penceresinin önündeki küçük masanın üzerinde duruyordu. O gece için üç oda tutmuşlardı: Aelin ve Rowan, Aedion, Chaol ve Nesryn için birer oda. Aelin'ın hancının tezgâhına yapıştırdığı altın sikke en az bir aylık oda masraflarını karşılamaya yeterdi. Hancının sessizliğini de.

Aedion "Kralın işini bitirecek miyiz?" diye sordu.

Rowan "Çatışmaya girmeyeceğiz," diye yanıt verdi, "kralı öldürüp prensi en az riskle etkisiz hale getirebileceğimizden emin olana dek. İlk iş Lysandra'yı o arabadan çıkarmak."

"Anlaştık," dedi Aelin.

Aedion gözlerini Rowan'a çevirdi. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Aelin, Aedion'ın Fey prensine boyun eğdiğine şaşırmıştı.

Rowan muharebeye hazırlanan bir komutanın tavrıyla "O ejderhaların ya da cadıların kokumuzu almalarını istemiyorum," dedi. "Toplantıdan hemen önce oraya varacağız; böylece avantajlı noktaları bulmamız, onların izcilerinin ve gözcülerinin yerlerini belirlememiz için yeterli zaman kalacak. Cadıların koku duyusu çok güçlüdür. Bu yüzden bizi fark etmeleri riskini göze alamayız. Hızlı hareket edeceğiz.

Aelin rahat bir nefes alıp almadığından emin olamıyordu.

Saat öğle ortasını vurdu. Nesryn ayağa kalktı. "Öğle yemeği sipariş edeceğim."

Chaol kalkıp gerindi. "Yemeği yukarı çıkarmana yardım edeyim." Öyle bir yerde mutfaktan odaya yemek servisi olmazdı. Fakat Aelin'e

göre böyle bir yerde Chaol, Faliq'i kollayabilirdi ki bu iyi olurdu.

Onlar gidince Aelin, Nesryn'in hançerlerinden birini alıp cilalamaya başladı: Hançer iyi olsa da müthiş değildi. Yarından canlı çıkabilirlerse belki Aelin ona teşekkür olarak bir hançer satın alırdı.

"Lorcan'in psikopat bir pislik olması ne kötü," dedi Aelin. "Yarın işimize yarayabilirdi." Rowan'ın ağzı gerildi. "Aedion'ın soyunu öğrendiğinde ne yapar sence?"

Aedion bir süredir bilediği hançeri bıraktı. "Umurunda bile olur mu sence?"

Bir kısa kılıcı cilalamayı yarıda kesen Rowan duraksadı. "Lorcan umursamayabilir fakat Aedion'ı ilginç de bulabilir. Fakat muhtemelen Aedion'ın varlığını Gavriel'a karşı kullanmakla daha fazla ilgilenecektir."

Aelin kuzenini süzdü. Aedion'ın altın rengi saçları onun Gavriel'dan çok Aelin'la kan bağı olduğunun ispatıydı. "Onunla tanışmak istiyor musun?" Belki de Aelin'ın bu konuyu açmasının tek nedeni kafasını yarın olacaklara daha fazla takmamaktı.

Aedion omuz silkti. "Onu merak ediyorum fakat acelem de yok. Takımıyla buraya gelip mücadelemize katkı sağlayana dek de olmayacak."

"Tam bir pragmatist." Aelin yüzünü kılıcın üzerinde çalışmaya dönen Rowan'a çevirdi. "Lorcan'in söylediklerine rağmen yardım etmeye ikna olurlar mı?" Bir kez –Mistward saldırıya uğradığında– yardım etmişlerdi.

Rowan başını kılıçtan kaldırmadan "Mümkün değil," dedi. "Tabii Maeve oynadığı oyunun –artık her ne ise– bir sonraki hamlesinin sana yardım göndermek olması gerektiğine karar vermezse. Belki Lorcan'i ihanetinin bedeli olarak öldürmek için seninle ittifak yapmak isteyebilir." Kendi kendine düşünürmüş gibi "Eskiden burada yaşayan bazı Fey'ler hâlâ hayatta ve saklanıyor olabilirler. Belki eğitilebilirler...ya da zaten eğitimlidirler."

"Ben olsam buna bel bağlamazdım," dedi Aedion. "Oakwald'da Küçük Halk'ı görmüş, varlıklarını hissetmiştim. Fakat Fey'ler...

Orada onlardan bir tek iz yok." Rowan'ın gözlerine bakmayıp Chaol'un bilenmemiş son kılıcıyla uğraşmaya koyuldu. "Kral Fey'leri tamamen ortadan kaldırdı. Bahse girerim hayatta kalan olduysa bedenleri hayvan formlarına takılıp kalmıştır."

Aelin'ın bedeni o tanıdık kederle ağırlaştı. "Tüm bunları sonra düşünürüz."

Tabii o kadar uzun süre yaşarlarsa.

Günün geri kalanı ve akşamın ilk saatleri boyunca Rowan tam da Aelin'ın umduğu ve takdir ettiği ustalıkla grubun eylem planını hazırladı. Fakat plan şimdi, tehlike çok büyükken ve her şey dakikalar içinde tepetaklak olabilecekken ve Lysandra'nın çoktan kurtulamaz bir halde gelmiş olması ihtimali varken Aelin'i teselli etmiyordu.

"Uyuman gerek," dedi Rowan. Kalın sesi yatağı ve Aelin'ın tenini titretti.

Aelin "Bu yatak yamuk yumuk," dedi. "Ucuz hanlardan nefret ediyorum."

Rowan'ın pes kahkahası neredeyse karanlık odada yankılandı. Aelin istenmeyen misafirlere karşı kapıya ve pencereye düzenekler kurmuşsa da aşağı kattaki berbat tavernanın şamatası yüzünden koridora girecek birilerini işitmekte güçlük çekeceklerdi. Özellikle de odalardan bazıları saatliğine kiralandığı için.

"Onu geri alacağız Aelin."

Yatak Aelin'ın yatağından çok daha küçüktü. Öyle küçüktü ki Aelin döndüğünde omzuna Rowan'ın omzu sürtüyordu. Aelin, Rowan'ın yüzünü yüzüne çevirdiğini, prensin gözlerinin karanlıkta parıldadığını fark etti. "Bir dostumu daha gömemem."

"Gömmeyeceksin de."

"Sana bir şey olursa Rowan..."

"Yapma," diye fısıldadı Rowan. "Bunu söyleme bile. Geçen gece bu konu canımızı yeterince sıktı zaten."

Rowan bir elini kaldırdı; duraksadı. Sonra Aelin'ın yüzüne düşen bir tutam saçı geriye taradı. Nasırlı parmakları Aelin'ın elmacıkkemiğine sürtünüp kulağını okşadı.

Bu yola çıkmak aptalcaydı. Aelin'ın kendisine yaklaşmasına izin verdiği her erkek şu ya da bu şekilde, istemeden ya da isteyerek onda yaralar bırakmıştı.

Rowan'ın yüzünde yumuşaklık ya da şefkatten eser yoktu. Sadece bir yırtıcının pırıldayan gözlerle bakışı vardı. "Döndüğümüzde," dedi, "bana hatırlat da şu an aklından geçen her düşüncede yanıldığını sana ispatlayayım."

Aelin bir kaşını kaldırdı. "Ya?"

Rowan, Aelin'a öyle muzipçe gülümsedi ki Aelin düşünemez oldu. Rowan'ın istediği tam da buydu; Aelin'ın dikkatini yarına dair korkulardan başka bir yere çevirmek. "Hatta sana bunu nasıl anlatacağımı seçmene izin de vereceğim: Sözlerle..." Rowan'ın gözleri bir kez daha Aelin'ın ağzına çevrildi. "Ya da dişlerim ve dilimle."

Aelin'ın kanını kaynatan heyecan özünde birikti. Haksızlıktı bu; Rowan'ın onu böyle heyecanlandırması kesinlikle haksızlıktı. "Bu sefil han epey gürültülü," dedi Aelin. Bir elini Rowan'ın çıplak göğsünde gezdirip oradan omzuna çıkardı. Aelin avucunun altındaki güce hayret etti. Rowan ürperse de ellerini belinden çekmedi. Yumruklarını sıkmasıyla parmak eklemleri ağrıdı. "Aedion'ın hâlâ duvarın öte yanından işitebilecek olması ne fena."

Aelin parmaklarını nazikçe Rowan'ın köprücükkemiğinde gezdirdi; onu işaretliyor, sahipleniyordu. Sonra öne eğilip dudaklarını boğazının çukuruna götürdü. Rowan'ın pürüzsüz teninde davetkâr bir sıcaklık vardı.

"Aelin," diye homurdandı.

Aelin'ın ayak parmakları Rowan'ın sesindeki boğukluk karşısında kıvrıldı. Rowan'ın boynuna yaslı dudaklarından "Ne fena," sözleri döküldü. Rowan homurdandı ve Aelin yan dönüp gözlerini yumarken Aelin sessizce kıkırdadı. Aelin artık daha kolay nefes alıp verebiliyordu. Her ne olursa olsun yarını atlatacaktı. Yalnız değildi; yanında Rowan, Aedion vardı.

Döşek yerinden oynayıp sakin adımlar şifonyere doğru ilerlerken Aelin gülümsüyordu. Rowan'ın soğuk su dolu sürahiyi kafasından aşağı boca etmesiyle odaya su şıpırtıları yayıldı.

57

Aedion güçbela işitecekleri bir fısıltıyla "Kokularını gayet iyi alıyorum," dedi. Ormanın gür bitki örtüsü içinde kamufle olabilmek için hepsi yeşile ve kahverengiye bürünmüştü. Aedion ve Rowan, Aelin'ın epeyce önünden yürüyorlardı. Keskin işitme ve koku duyularını kullanarak gidilecek yolu belirlerken oklarını gevşekçe yaylarında tutuyorlardı.

Aelin lanet olası Fey formuna bürünebilse Chaol ve Nesryn'in gerisinde kalmak yerine onlara yardım edebilirdi. Fakat...

Yararsız bir düşünce, diye geçirdi içinden Aelin. Elindekiyle yetinecekti.

Ormanı en iyi tanıyan Chaol'du; buraya defalarca Dorian'la ava gelmişti. Bir gece öncesinde izleyecekleri yolu belirlemiş fakat öncülük etme işini Fey savaşçılarına ve ikisinin mükemmel işitme ve koku alma duyularına bırakmıştı. Çizmeleri yaprakları ve yosunları ezen Chaol'un adımları tereddütsüzdü; yüzü asık olsa da sakindi. Odaklanmıştı.

İyi.

Oakwald'ın ağaçları arasından öyle sessizce geçtiler ki kuşlar ötmeyi bırakmadılar bile.

Brannon'ın ormanı. Aelin'ın ormanı.

Aelin ormanın sakinlerinin belki de onun damarlarında nasıl bir kanın dolaştığını bildiklerini ve küçük gruplarını ileride bek-

leyen dehşet verici şeylerden gizlediklerini düşündü. Belki de onların zamanı geldiğinde bir şekilde Lysandra'yı kurtarmalarına yardım edebileceklerini düşündü.

Rowan üç metre ötede durup üç yüksek meşeye işaret etti. Aelin durdu; ormana göz gezdirirken kulaklarını da iyice açtı.

Kulaklarına epey iri hayvanların hırıltıları ve kükremeleri geliyor, bu seslere meşinimsi kanatların taşlara sürtünmesiyle çıkan sesler karışıyordu.

Kendini hazırlayan Aelin meşe ağaçlarının yanında bekleyen Rowan ve Aedion'ın yanına koştu; kuzeni onlara ne yapacaklarını göstermek için göğe işaret etti.

Aelin ortadaki ağacı aldı; tırmanışı sırasında bir yapraktan ya da daldan bir tek ses çıkmadı. Rowan, Aelin yüksek bir dala ulaşana dek bekledikten sonra onun ardından ağaca tırmandı; Aelin, Rowan'ın kendisi kadar yükseğe çıkmasının kendisiyle neredeyse aynı süreyi aldığını görünce bir nebze kibirlendi. Aedion sağdaki ağaca geçerken, Chaol ve Nesryn soldakine yöneldi. Hepsi birer yılan kadar rahatça tırmandı. Ta ki yapraklardan aşağıdaki zemini göremeyene ve ilerideki küçük çayırı görebilene dek.

Kutsal tanrılar adına.

Ejderhalar devasaydı. Devasa, gaddar görünüşlü...ve sırtlarındaki gerçekten eyerlerdi. Rowan, Aelin'ın kulağına "Kuyruklarında zehirli dikenler var," dedi. "Kanat genişliklerine bakılırsa bir günde yüzlerce kilometre katedebiliyor olmalılar."

Aelin, Rowan'ın bu konuda bilgisi olması gerektiğini düşündü.

Çayırda sadece on üç ejderha yatıyordu. İçlerinde en ufak olanı karnının üzerine yatmış, yüzünü yaban çiçeklerinin arasına gömmüştü. Kuyruğundaki dikenler kemik değil, demirdi; bedenini kaplayan yara izleri bir kedinin çizgilerini andırıyordu. Kanatları ise... Aelin ejderhanın kanatlarına nakledilen malzemeye aşinaydı. Örümcek ipeği. Bu kadar örümcek ipeği bir servete mal olmuş olmalıydı.

Diğer ejderhalar normaldi; hepsi bir ısırıkta bir adamı ortadan ikiye biçebilecek gibi görünüyordu.

O şeylerden *biriyle* mücadeleye girseler dakikalar içinde ölmüş olurlardı. Üç bin ejderhalık bir ordu ise... Endişe ve panik Aelin'ın için sardı.

Ben Aelin Ashryver Galathynius'um...

"Şuradaki... Bahse girerim Uçuş Lideri odur," dedi Rowan. Çayırın kenarında toplanan kadınlara işaret etti.

Kadınlar değil. Cadılar.

Hepsi de genç ve güzeldi; saçları ve tenleri farklı renklerdeydi. Fakat Aelin uzaktan bile Rowan'ın işaret ettiği cadıyı seçmişti. Cadının saçları ay ışığının can bulmuş hali, gözleri ise parlatılmış altınlar gibiydi.

Aelin'ın gördüğü en güzel kişiydi bu.

Ve en korkunç.

Aelin cadının yürürkenki çalımının ancak ölümsüzlere has olabileceğini düşündü; cadının kızıl pelerini sırtının gerisinde dalgalanıyor, deri binici giysileri zarif bedenini sarıyordu. Yaşayan bir silah; uçuş lideri buydu işte.

Uçuş Lideri kampta geziniyor, ejderhaları teftiş edip Aelin'ın insan kulaklarının işitemeyeceği emirler veriyordu. Geri kalan on iki cadı uçuş liderinin her hareketini gözlüyordu; cadı dünyalarının ekseniymiş gibi. İki cadı ise onu çok yakından takip ediyordu. Belli ki liderin yardımcılarıydılar.

Aelin geniş ağaç dalında dengesini korumak için çabalıyordu.

Terrasen'in kuracağı her ordu yok edilecekti. Aelin'ın etrafındaki dostlarıyla birlikte.

Hepsi şimdiden ölü sayılırdı.

Rowan, Aelin'ın kalbinin her atışıyla bedenine endişe yayıldığını hissetmişçesine elini onun beline doladı. Bir yaprağın hışırtısı kadar alçak bir sesle Aelin'ın kulağına "Onların Cadı Ana'larından birini öldürdün," dedi. "Bir Cadı Ana'nın astlarının icabına hayli hayli bakarsın."

Belki. Açıklıktaki on üç cadının hareketlerine ve iletişimlerine bakılırsa belki de hayır. Sıkı fıkı, amansız bir birlikti bu. Esir alacak türde savaşçılara da benzemiyorlardı.

Esir alıyorlarsa da muhtemelen o esirleri yiyorlardı.

Mahkûm arabası gelince Lysandra'yı Morath'e mi uçuracaklardı? Eğer öyleyse... "Lysandra ejderhaların on metre yakınına gelmeyecek." Lysandra'yı o ejderhalardan birine bindirirlerse her şey için çok geç olurdu.

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Rowan. "Kuzeyden atlar yaklaşıyor. Batıdan da başka kanatların sesleri geliyor. Gidelim."

O halde Cadı Ana yaklaşıyordu. Atlarla da kral ve mahkûm arabası geliyor olmalıydı. Ve Dorian.

Ağaçlardan inen grup yeniden ormana gizlenerek açıklığa doğru ilerlerken Aedion cadı boğazı kesmeye hazır görünüyordu. Nesryn diğerlerini uzaktan korumak için çalıların arasına karışırken yayına bir ok yerleştirdi; her şeye hazırlıklıydı. Hiç olmazsa içlerinden biri öyleydi.

Aelin, Chaol'la yan yana yürümeye başladı. "Ne görürsen ne işitirsen işit, hareket etme. Harekete geçmeden önce Dorian'ın durumunu gözden geçirmemiz gerek. O Valg prenslerinin biri bile çok tehlikeli."

"Biliyorum," dedi Chaol. Aelin'la göz göze gelmek istemedi. "Bana güvenebilirsin."

"Lysandra'nın kaçışını sağlamanı istiyorum. Bu ormanı hepimizden daha iyi tanıyorsun. Onu güvenli bir yere götür."

Chaol başını salladı. "Söz veriyorum." Aelin'ın Chaol'un sözünü tutacağından şüphesi yoktu. Bu kış olanlardan sonra asla.

Aelin elini uzattı. Duraksadı. Sonra elini Chaol'un omzuna koydu. "Dorian'a dokunmayacağım," dedi. "Yemin ederim."

Chaol'un bronz gözleri ışıldadı. "Sağ ol."

Yürümeye devam ettiler.

Aedion ve Rowan onları daha önce tespit ettikleri bir alana geri gönderiyordu. Çömeldiklerinde görünmeyecekleri kadar gür otlarla kaplı, açıklıkta olup biten her şeyi gözlemleyebilecekleri bir kaya çıkıntısıydı bu.

Cadılar ağır ağır, cehennemî bir diyardan gelen güzel hayaletler gibi belirdiler.

Beyaz saçlı cadı gidip daha yaşlı, siyah saçlı bir dişiyi selamladı. Selam verdiği kişi Siyahgaga Klanı'nın Cadı Ana'sından başkası olamazdı. Cadı Ana'nın arkasında, bir grup cadı geniş, üzeri kapalı bir arabayı çekiyorlardı. Sarıbacakların bir ara cam sarayın önüne bıraktıkları arabaya çok benziyordu bu. Muhtemelen arabayı iki klan arasında ejderhalar taşımıştı. Araba sıradan görünümlü –siyah, mavi ve sarı boyalı– olsa da Aelin'ın içinden bir his arabanın içinde ne olduğunu bilmek istemeyeceğini söylüyordu.

Sonra asiller geldiler.

Aelin gözlerini nereye çevireceğini bilmiyordu: Adarlan Kralı'na mı, binicilerin ortasındaki o çok tanıdık mahkûm arabasına mı...

Yoksa babasının yanında at binene Dorian'a, prensin boynundaki siyah tasmaya ve insani bir ifade olmayan yüzüne mi?

58

Manon Siyahgaga ormandan nefret ediyordu.

Ağaçların sıklığı doğal değildi; ağaçlar öyle sıktı ki viran tapınaktan bir kilometre kadar uzaktaki açıklığa gidebilmek için ejderhalarını geride bırakmaları gerekmişti. Hiç olmazsa insanlar toplantı yeri olarak tapınağın kendisini seçecek kadar aptal değillerdi. Tapınak tehlikeli bir yere inşa edilmişti ve casuslar vadiyi kolayca izleyebileceklerdi. Dün, Manon ve On Üçleri bir buçuk kilometre çapındaki tüm açıklıkları gözden geçirip görünürlük, erişilebilirlik ve gizlilik açısından değerlendirmişler; nihayet bu açıklıkta karar kılmışlardı. Kralın ilk buluşma yeri olmasını istediği alana yakın fakat çok daha korunaklı bir noktaydı bu. Ölümlülerle başa çıkmanın ilk kuralı buluşma yerini tam olarak belirlemelerine asla izin vermemekti.

Önce Manon'ın büyükannesi ve ona eşlik eden cadılar meclisi iniş yaptıkları bölgedeki ağaçların arasından çıkıp geldiler. Peşlerinde hiç şüphesiz içinde büyükannesinin hazırladığı silah olan, örtülü bir araba vardı. Büyükannesi Manon'ı sertçe süzüp "Sessiz ol ve işimize karışma," dedi. "Sadece seninle konuşulduğunda konuş. Sorun çıkarma yoksa gırtlağını sökerim."

O halde sonra. Manon büyükannesiyle Valg'ler meselesini sonra konuşacaktı.

Kral gecikmişti, maiyetindekiler de ormandan geçerken feci

gürültü çıkardıklarından Manon onları kralın iri, siyah savaş atı patikanın dönemecinde belirmeden beş dakika kadar önce geldiklerini işitmişti. Diğer biniciler kralı kara gölgeler gibi takip ediyordu.

Valg'lerin kokusu Manon'ın bedeninde gezindi.

Yanlarında, içinde Morath'e nakledilecek bir mahkûmun olduğu bir araba getirmişlerdi. Kokusuna bakılırsa mahkûm dişi...ve tuhaf biriydi. Manon daha önce böyle bir kokuyla hiç karşılaşmamıştı: Ne Valg ne Fey, ne de tam olarak insandı. *İlginç.*

Fakat On Üçler ulaklar değil, savaşçılardı.

Büyükannesi krala yaklaşırken Manon elleri arkasında bekleyerek kralın açıklığa göz gezdiren maiyetini izledi. Kralın en yakınındaki adam etrafa bakınmaya gerek duymuyordu. Safir rengi gözlerini dosdoğru Manon'a çevirip ondan ayırmadı.

Boğazındaki siyah tasma ve mükemmel yüzündeki müthiş soğuk ifade olmasa güzel bir adamdı aslında.

Adam Manon'a kanının tadını biliyormuş gibi gülümsedi.

Manon adama dişlerini gösterme arzusunu bastırıp dikkatini ölümlü kralın önünde duran Cadı Ana'ya çevirdi. Bu insanlardan berbat bir koku yayılıyordu. Büyükannesi onların önünde dikilirken nasıl yüzünü buruşturmuyordu ki?

Büyükannesi "Majesteleri," dedi. Belli belirsiz reverans yapan Cadı Ana'nın siyah giysileri sıvılaşmış gece gibiydi. Manon büyükannesinin bu hareketine itiraz etmemek için kendisini tuttu. Büyükannesi bir başka hükümdarın hatta diğer Cadı Ana'ların önünde asla –*asla*– eğilmez, reverans yapmaz hatta onları başıyla bile selamlamazdı.

Kral tek ve güçlü bir hareketle atından inerken Manon öfkesini zaptetti. "Baş Cadı," dedi kral. Eğilmese de karşısındakinin itibarını bir nebze tanıdığını belli edecek bir şekilde başını eğdi. Yan tarafında kocaman bir kılıç asılıydı. Giysileri siyah ve parlaktı. Yüzü ise...

Zalimliğin ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Manon'ın bilediği ve haz aldığı zalimlik değildi bu; katıksız,

kaba bir zalimlikti. Ders vermek adına o adamları Manon'ın cadılarının kulübelerine gönderen bir zalimlikti bu.

Önünde eğilmeleri gereken adam işte buydu. Başını büyükannesine bir santimden az eğen adam.

Manon'ın büyükannesi demir tırnaklı eliyle geriye işaret ederken Manon çenesini kaldırdı. "Size torunum Manon'ı, Siyahgaga Klanı'ının varisi ve hava süvarilerinizin uçuş liderini takdim ediyorum."

Manon öne çıkıp kralın dikkatle onu süzen gözlerine tahammül etti. Kralın yanında at süren siyah saçlı, genç adam kıvrak bir zarafetle atından inerken hâlâ Manon'a sırıtıyordu. Manon onu görmezlikten geldi.

Kral sert bir sesle "İnsanlarına büyük bir hizmette bulunuyorsun uçuş lideri," dedi.

Manon ona öylece gözlerini dikti. Cadı Ana'nın kendisinin her hareketini değerlendirdiğinin gayet farkındaydı.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu kral. Kalın kaşlarını –birinde yara izi vardı– kaldırdı.

"Benden çenemi kapalı tutmam istendi," dedi Manon. Büyükannesinin gözleri parladı. "Tabii diz çöküp ayaklarınıza kapanmamı tercih ediyorsanız başka."

Eh, bu sözlerin mutlaka bedeli olacaktı. Manon'ın büyükannesi krala doğru döndü. "Kibirlidir fakat onun gibi ölümcül bir savaşçı bulamazsınız."

Fakat kral gülümsüyordu. Her ne kadar siyah gözlerinin içi gülmese de. "Senin hayatın boyunca hiçbir şey için birisinin ayaklarına kapandığını sanmam uçuş lideri."

Manon kralın bu sözlerine yarım yamalak bir gülümsemeyle, demir dişlerini göstererek karşılık verdi. Kralın yanındaki genç refakatçisi herhalde Manon'ın dişlerini görünce altını ıslatırdı. "Biz cadılar insanların karşısında eğilmek için doğmadık."

Kral neşesizce gülüp yüzünü Manon'ın büyükannesine çevirdi. Cadı Ana'nın demir tırnaklı parmakları o parmakları Manon'ın boğazına dolamayı hayal ediyormuş gibi kıvrıldı. Kral "Uçuş lide-

rini iyi seçmişsin Cadı Ana," dedi. Ardından üzerine Demirdiş arması boyanmış arabaya işaret etti. "Bize ne getirdiğinizi gösterin. Umarım o da en az bu kadar etkileyici ve beklemeye değer olur."

Manon'ın büyükannesi sırıttı. Yer yer paslanmaya başlayan demir dişleri göründü. Manon'ın omurgasından aşağı buz gibi bir soğuk indi. "Bu taraftan."

Omuzları ve başı dik, Manon arabanın basamaklarının dibinde Cadı Ana ve kralın araca gitmelerini bekledi. Fakat –yakından çok daha uzun boylu ve cüsseli olan– adam ona bakıp kaşlarını çattı. "Oğlum uçuş liderini oyalat."

Ve hepsi bu kadardı... Kral ve Manon'ın büyükannesi arabanın içine girip gözden kaybolurken Manon dışarıda bırakılmıştı. Anlaşılan şu silahı görmesi istenmiyordu. En azından uçuş lideri olsa da olmasa da silahı ilk görenlerden biri olması istenmiyordu. Manon derin bir nefes alıp öfkesini dizginledi.

On Üçler'in yarısı Manon'ın güvenliğini sağlamak için arabanın çevresini sarmışken kalan yarısı kralın maiyetini gözlüyordu. Yerlerini ve On Üçler karşısında yetersiz olduklarını bilen diğer refakatçi cadı meclisi ağaç çizgisine doğru geriledi. Kimi mızrak, kimi arbalet, kimi ise korkunç görünen kılıçlar taşıyan siyah üniformalı muhafızlar tüm cadıları izliyordu.

Prens sırtını eğri büğrü bir meşeye yaslamıştı. Manon'ın dikkatinin üzerine çevrildiğini fark edince ona hımbılca gülümsedi.

Bu kadarı fazlaydı. Kralın oğlu da olsa artık Manon'ın canına tak etmişti.

Manon peşinde Sorrel'la açıklığın diğer yanına yürüdü. Öfkeli olsa da mesafesini koruyordu.

Manon veliaht prensin bir iki metre ötesinde durduğunda çevrelerinde onları işitebilecek kimse yoktu. "Merhaba prensçik," diye mırladı Manon.

Sanki dünya Chaol'un ayaklarının altından kayıp gidiyordu. Öyle ki Chaol nerede olduğunu; gördüğünün bir kâbus değil, gerçek olduğunu anımsamak için toprağı avuçladı.

Dorian.

Dostu; zarar görmemişti fakat... Dorian değildi o.

O güzel, beyaz saçlı cadıya sırıtan bu prensin Dorian'la alakası bile yoktu.

Yüz aynıydı fakat o safir gözlerin gerisinden bakan ruh bu dünyada yaratılmamıştı.

Chaol avucundaki toprağı daha da sıktı.

Kaçmıştı o. Dorian'dan kaçmış ve *bunun* olmasına göz yummuştu.

Ümitli olduğu için değil, aptallığı yüzünden kaçmıştı Chaol.

Aelin haklıydı. Dorian'ı öldürmek prense iyilik olurdu.

Kral ve Cadı Ana meşgulken... Chaol önce mahkûm arabasına sonra çimlerin üzerinde, elinde hançerle karın üstüne uzanan Aelin'a baktı. Aelin ona hafifçe başını salladı. Ağzı gergin bir çizgiydi. Hemen. Dorian'ı kurtarmak için harekete geçeceklerse bunu hemen yapmalıydılar.

Ve Chaol, Nehemia için; Wyrd taşından bir tasmanın altında yiten dostu için hiç tereddüt etmeyecekti.

İçinde gizlenen, kadim, zalim iblis beyaz saçlı cadının ona doğru salına salına gelmesiyle debelenmeye başladı.

Uzaktan küçümsemekten memnun bir hali vardı. *Bizden biri, içimizden biri,* diye tısladı iblis ona. *Onu biz yaptık, bu yüzden de biz alacağız.*

Onlara doğru attığı her adımda cadının tokasız saçları suyun üzerindeki ay ışığı gibi ışıldıyordu. Fakat iblis cadının gözlerinin güneşte parlamasıyla geriledi.

Çok da yaklaşmasın, dedi iblis. *Küçük cadıyı çok da yakınıma sokma. Valg krallarının gözleri.*

"Merhaba prensçik," dedi cadı. Sesi kadife yumuşaklığındaydı ve ölüm doluydu.

"Merhaba küçük cadı," dedi adam.

Ve sözleri kendisine aitti.

Bir an için öyle şaşırdı ki gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini kır-

pıştıran *o* idi. İçindeki iblis sindi; zihninin duvarlarına tırmaladı. *Valg krallarının gözleri, efendilerimizin gözleri,* diye ciyakladı iblis. *Ona dokunma!*

"Bana gülümsemenin bir nedeni var mı," dedi cadı, "yoksa bunu ölmeyi istediğin olarak mı yorumlamalıyım?"

Onunla konuşma.

İblisin sözlerini umursamadı. Bu da bir başka rüya, bir başka kâbus olsa ne çıkardı ki? Bu yeni, güzel canavarın onu tek ısırışta yemesinin sakıncası yoktu. Çünkü o anın ötesinde elinde kalan hiçbir şeyi yoktu.

"Güzel bir kadına gülümsemek için bir nedenim mi olmalı?"

"Kadın değilim ben." Kollarını kavuşturan cadının demir tırnakları parıldadı. "Ya sen..." Cadı burnunu çekti. "İnsan mısın, iblis mi?"

"Prens," diye yanıt verdi. İçindeki o şey bir prensti; onun ismini hiç öğrenmemişti.

Konuşma onunla!

Başını yana eğdi. "Hiç bir cadıyla yatmamıştım."

Bu sözlerinden dolayı cadının onun boğazını sökmesinin, her şeye son vermesinin sakıncası yoktu.

Cadının gülümsemesi yayvanlaşırken üstteki demir dişler alttaki dişlere çarptı. "Birçok adamla birlikte oldum ben. Hepiniz aynısınız. Tadınız aynı." Cadı onu bir sonraki öğünüymüş gibi süzdü.

Yanıt olarak cadıya sadece "Sana meydan okuyorum," diyebildi.

Cadı gözlerini kıstı; canlı közler gibi altın rengiydi gözleri. Onun kadar güzel birini hiç görmemişti.

Bu cadı yıldızların arasındaki karanlıktan yapılmıştı.

O gece yarısını çağrıştıran sesiyle "Bence hayır, prens," dedi cadı. Bir kez daha burnunu çekti. Burnu hafifçe kırıştı. "Fakat kanın kırmızı mı siyah mı akıyor?"

"Sen hangi renkte istersen."

Kaç, uzaklaş. İçindeki iblis prens onu öyle sertçe çekiştirdi ki bir adım attı. Fakat beyaz saçlı cadıdan uzağa değil, ona doğru.

Cadı alçak sesle, gaddarca bir kahkaha attı. "Adın ne senin prens?"

Adı.

Adını kendi de bilmiyordu.

Cadı uzandı. Demir tırnakları ağaçların arasından sızan güneş ışığı altında parıldadı. İblisin çığlığı öyle yüksekti ki ona kulakları kanayacakmış gibi geldi.

Cadının tırnaklarının prensin boynundaki tasmayı yalamasıyla taşa çarpan demir tıngırdadı. Tırnakları yukarı, biraz daha yukarı sürtseydi...

"Bir köpek gibi," diye mırıldandı cadı. "Sahibine bağlanmışsın."

Cadı bir parmağını tasmanın kavisinde gezdirirken prens ürperdi. Korkuyla, hazla ve tırnakların boğazını parçalaması beklentisiyle.

"Adın ne?" Bir emirdi bu, soru değil. Som altın gözler prensin gözleriyle buluştu.

"Dorian," diye fısıldadı prens.

İsmin bir hiç, ismin bana ait, diye tısladı iblis. Sonra o insan kadının çığlığı Dorian'ı uzaklara sürükledi.

Mahkûm arabasından sadece altı metre ötede çalıların arasında çömelen Aelin donakaldı.

Dorian.

Mümkün değildi bu. Dorian'ın sesi öyle boş ve ruhsuz çıkarken mümkün olamazdı. Fakat...

Aelin'ın yanında duran Chaol'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı. O da Dorian'daki değişimi işitmiş miydi?

Uçuş Lideri başını yana eğdi. Demir tırnaklı eli hâlâ Wyrd taşından tasmanın üzerindeydi. "Benden seni öldürmemi mi istiyorsun Dorian?"

Aelin'ın kanı dondu.

Gerilen Chaol'un eli kılıcına gitti. Aelin, Chaol'un tuniğini arkadan kavrayıp onu sessizce uyardı. Aelin'ın Nesryn'in açıklığın diğer yanında okunu ölümcül bir şaşmazlıkla Uçuş Lideri'nin boğazına nişanladığından hiç şüphesi yoktu.

Prens "Bana yapmanı istediğim çok şey var," dedi. Gözlerini cadının bedeninde gezdirdi.

Dorian'ın bedenindeki insanlık bir kez daha yok olmuştu. Aelin hayal görmüş olmalıydı. Kralın tavrı... Gencin üzerinde mutlak kontrolü olan, onun bedeni içinde bir mücadele olmadığından emin bir adamın tavrıydı.

Yumuşak, neşesiz bir kahkahanın ardından uçuş lideri, Dorian'ın tasmasını bıraktı. Kırmızı pelerini görünmez bir rüzgârla uçuşup bedenine dolanan cadı geriledi. "Gelip beni bul prens, ne yapabileceğimize bakarız."

Dorian'ın içine yerleşen bir Valg prensi olsa da Aelin'ın burnu Valg prensinin yakınındayken kanamamıştı ve çevreye karanlık bir sis yayılmıyordu. Kralın oğlu etrafındakileri kandırabilsin diye iblisin güçlerini susturmuş muydu? Yoksa prensin zihninin içinde hâlâ bir savaş mı sürüyordu.

Hemen... *Hemen* harekete geçmeliydiler. Cadı Ana ve kral hâlâ o boyalı arabanın içindeyken.

Rowan ellerini ağzına götürüp kuş sesi çıkararak işaret verdi. Çıkan ses öyle doğaldı ki muhafızların hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Fakat açıklığın öte yanında Aedion ve Nesryn sesi işitmiş, mesajı almışlardı.

Bir dakika sonra Baş Cadı'nın meclisine ait ejderhalar telaşla kükremeye, çıkardıkları sesle ağaçlar titremeye başladı; Aelin, Aedion ve Nesryn'in bunu nasıl başardığını bilemese de başarmışlardı işte. Tüm muhafızlar ve gözcüler gözlerini gürültüye, mahkûm arabasından uzağa çevirdiler.

Bu şaşırtmaca Aelin'a yeter de artardı bile.

Aelin o arabalardan birinde iki haftasını geçirmişti. Küçük pencerenin parmaklıklarını, menteşelerini ve kilitlerini biliyordu. Rowan'a gelince, neyse ki o da arabanın arka kapısında nöbet tutan üç muhafızın icabına hiç ses çıkarmadan bakmayı biliyordu.

Aelin arabanın arkasındaki basamaklardan çıkarken alçak sesle nefes alıyordu. Maymuncuğu çıkarıp işe koyuldu. Biraz o yana, biraz bu yana...

Ve işte...kilit açılmıştı. Arka kapıyı aralayıp kendisini menteşelerden çıkacak gıcırtıya hazırladı. Artık hangi tanrının lütfüyse,

menteşeden hiç ses gelmedi. Ejderhalar haykırmaya devam ediyorlardı.

Lysandra arabanın uzak köşesine kıvrılmıştı; üzeri kan ve kirle kaplıydı. Kısa geceliği yırtılmış, çıplak bacakları yara bere içinde kalmıştı.

Tasması yoktu. Her iki elinde yüzük de yoktu.

Aelin hissettiği ferahlamayla haykırmamak için kendisini tuttu. Parmaklarıyla fahişeye acele etmesini işaret etti...

Lysandra neredeyse hiç ses çıkarmadan Aelin'ın yanından geçip Rowan'ın ona uzattığı benekli, kahverengi ve yeşil pelerini giydi. İki kalp atışı sonra basamaklardan inip çalıların arasına girdi. Bir atış sonra ise ölü muhafızlar arabaya sokuldu ve arabanın kapısı kilitlendi. Aelin ve Rowan ejderhaların kükremeleri arasında ormana döndüler.

Çalıların arasında çömelen Lysandra titriyordu. Önünde duran Chaol onun yaralarını gözden geçiriyordu. Chaol, Aelin'a fısıltıyla Lysandra'nın durumunun iyi olduğunu söyledi. Ardından fahişenin ayağa kalkmasına yardım edip onu ormanın içlerine doğru götürdü.

İki dakikadan kısa sürmüştü ve tanrılara şükürler olsun ki ancak o kadar sürmüştü. Çünkü hemen sonra boyalı arabanın kapısı hızla açılmış, Cadı Ana ve kral çıkan gürültünün nedenini görmek için arabadan hızla inmişlerdi.

Aelin'ın birkaç adım ötesinde, Rowan düşmanlarının attığı her adımı ve aldıkları her nefesi gözlüyordu. Aelin yakınında bir hareketlilik sezdi. Sonra Aedion ve Nesryn yanında bittiler. Üstleri başları kirlenmiş, nefes nefese de olsalar hayattaydılar. Arkalarındaki açıklığa bakan Aedion'ın yüzündeki sırıtış donakaldı.

Kral açıklığın ortasına yürüyor, hesap soruyordu.

Katil pislik.

Bir an için yeniden Terrasen'deydiler; Aelin'ın ailesinin şatosundaki yemek masasında. Orada kral ailesinin yemeğini yemiş, en iyi şaraplarını içmiş, sonra da Aelin'ın zihnine zarar vermeye çalışmıştı.

Aedion'ın gözleri Aelin'ın gözleriyle buluştu. Generalin bedeni kendisini zor zaptediyor, Aelin'ın emrini bekliyordu.

Aelin sonradan pişman olacağını bilse de başını iki yana salladı. Şimdi, orada olmazdı. Oyun tahtasının üzerinde birçok değişken, çok fazla oyuncu vardı. Lysandra'yı geri almışlardı. Gitme zamanı gelmişti.

Kral oğluna atına binmesini söyleyip diğerlerine emirler yağdırırken uçuş lideri sakin, ölümcül bir zarafetle prensten uzaklaştı. Cadı Ana açıklığın diğer yanında bekliyor; dökümlü, siyah elbisesi kendisinin hareketsizliğine rağmen kabarıyordu.

Aelin kendisinin ve dostlarının Cadı Ana'yla asla karşı karşıya gelmemeleri için dua etti; en azından arkalarında bir ordu yokken.

Kral boyalı arabanın içinde her ne gördüyse, o şey birbirlerine ayrıntıları mektuplarla aktarma riskini almayacakları kadar önemli olmalıydı.

Dorian atına bindi. Yüzü soğuk ve boştu.

Senin için döneceğim. Aelin, Dorian'a bu sözü vermişti. İşlerin buraya varacağı hiç aklına gelmezdi.

Kralın maiyeti ürkütücü bir sessizlik ve çabuklukla oradan ayrıldı. Belli ki içlerinden üçünü kaybettiklerinin farkına varmamışlardı. Onlar gözden kaybolurken Valg'in kötü kokusu birden çıkan bir rüzgârla, Oakwald onlardan geriye kalan tüm izleri silmek istermişçesine kayboldu.

Aksi yöne ilerleyen cadılar ağaçların içine girip insanüstü bir güçle arabayı çektiler. Ta ki açıklıkta sadece uçuş lideri ve onun korkunç büyükannesi kalana dek.

Darbe o kadar hızlı gelmişti ki Aelin görememişti. Aedion bile irkilmişti.

Tokat sesi ormanda çınladı. Uçuş liderinin yüzü yana çevrildiğinde yanağından aşağı inen dört kan çizgisi göründü.

"Seni küstah budala," diye tısladı Cadı Ana. Uçuş liderinin ağaçların yakınında gezinen altın saçlı yardımcısı Cadı Ana'nın her hareketini gözlüyordu; cadı öyle dikkat kesilmişti ki Aelin onun Cadı Ana'nın boğazına sarılabileceğini düşündü. "Yaptığım her şeyi mahvetmek mi istiyorsun?" diye ekledi Cadı Ana.

"Büyükanne, sana mektuplar gönderdim..."

"Sızlanıp yakındığın mektupların elime geçti. Yaktım onları. Emirlere itaat edeceksin. Sessizliğimin kasti olmadığını mı sandın? *Dük ne diyorsa yapacaksın.*"

"Sen nasıl onların bunları yapmasına..."

Bir darbe daha... Cadının yüzüne dört kanlı çizgi daha eklendi. "Beni sorgulamaya cüret ediyorsun demek? Uçuş lideri oldun diye kendini bir baş cadı kadar üstün mü görüyorsun?"

"Hayır, ana." Uçuş liderinin sesinde dakikalar önceki kibirli ve alaycı ton yoktu. Sadece soğuk, ölümcül bir öfke vardı. Doğuştan ve eğitimli bir katildi o. Fakat altın rengi gözleri boyalı arabaya çevrildi... Sessiz bir soru.

Cadı Ana öne eğildi; paslanmış demir dişleri torununun boğazını parçalayabilecek mesafedeydi. "Sor Manon. O arabada ne olduğunu sor."

Ağaçların arasında bekleyen altın saçlı cadı baston yutmuş gibi dimdik duruyordu.

Fakat uçuş lideri –Manon– başını eğdi. "Gerektiğinde bana söylersin."

"Git de bak. Bakalım torunumun standartlarına uygun mu?"

Bu sözlerin ardından Cadı Ana ağaçların arasına doğru yürüdü. İkinci cadı meclisi şimdi onu bekliyordu.

Manon Siyahgaga yüzünden aşağı akan kanı silmeden arabanın basamaklarından çıktı. Kısa bir an için merdivenin sahanlığında durakladıktan sonra kapının ötesindeki karanlığın içine girdi.

Olup bitenlere bakılırsa oradan çekip gitmeleri yerinde olurdu. Aedion ve Nesryn'in arkalarını kolladıkları Aelin ve Rowan, Chaol ve Lysandra'nın onları bekleyeceği noktaya doğru aceleyle ilerlediler. Aelin büyü olmadan kralla ve Dorian'la mücadeleye girmeyecekti. Kendisini öldürtmek gibi bir arzusu yoktu; ne kendisini ne de dostlarını.

Aelin, Lysandra'yı bulduğunda fahişe bir elini bir ağaca dayamış, gözlerini fal taşı gibi açmış, hızlı hızlı soluyordu.

Chaol gitmişti.

59

Tasmayı kullanan adam geri döner dönmez kontrol iblise geçti. İblis onu o hafıza çukuruna geri itti; çığlıklar atan yine o olana; o küçülüp, kırılana ve parçalara ayrılana dek.

Fakat altın gözler hâlâ aklındaydı.

Gelip beni bul prens.

Sözcükler çok geçmeden silikleşti; çığlıklar, kan ve iblisin, zihninin üzerinde gezinen parmakları sözcükleri yuttu.

Manon.

Manon.

Chaol kralın Dorian'ı şatoya geri götürmesine izin veremezdi. Bu şans bir daha eline asla geçmeyebilirdi.

Bu işi şimdi halletmeliydi. Kralı öldürmeliydi.

Chaol çalıların arasından mümkün olduğunca sessizce çıktı. Kılıcını çekip kendisini hazırladı.

Göze bir hançer... bir hançer ve sonra...

İleriden konuşmalar geldiğini işitti; yaprakların ve ağaçların hışırtısını da.

Chaol gruba yaklaşıp dua etmeye, yakarıp af dilemeye başladı; yapmak üzere olduğu şey ve geçmişte kaçtığı için. Kralı sonra öldürecekti; canını aldığı son kişi kral olacaktı. Fakat onu perişan eden şimdiki cinayeti olacaktı.

Chaol hançerini çekip kolunu kaldırdı. Dorian kralın hemen arkasındaydı. Hançerini bir kez fırlatmasıyla prensi atından düşürecekti; sonra kılıcını bir kez savurmasıyla bu işi bitirebilirdi. Aelin ve diğerleri sonrasında kopacak kıyametle başa çıkabilirlerdi; Chaol ise zaten ölmüş olacaktı.

Chaol ağaçların arasından açıklığa çıktı; hançer elinde yanan bir ağırlık gibiydi.

Fakat uzun otların arasında, günışığı altında dikilenler kralın maiyeti değildi.

On üç cadı ve ejderhaları Chaol'a doğru döndüler.

Ve cadılar gülümsediler.

Aelin ağaçların arasında koşarken Rowan, Chaol'un izini sadece kokusuyla sürüyordu.

Chaol onların ölümüne, zarar görmesine neden olursa...

Nesryn'i Lysandra'yı koruması için geride bırakmış, ikisine yakındaki tapınak vadisinin diğer yanındaki ormana gitmeleri ve kayaların altında bir yere gizlenmeleri emri verilmişti. Lysandra'yı ağaçların arasına götürmeden önce Nesryn, Aelin'ın kolunu sıkıca tutup "Onu geri getir," demişti.

Aelin sadece başını sallayıp fırlamıştı.

Rowan ağaçların arasında şimşek gibi ilerliyordu; bu bedene kısılan Aelin'dan çok daha hızlı hareket ediyordu. Aedion, Rowan'ın hemen ardından koşuyordu. Aelin elinden geldiğince hızlı koşsa da...

Patika ikiye ayrılmış, Chaol da iki yoldan yanlış olana sapmıştı. Chaol ne cehenneme gitmişti böyle?

Aelin yeterince hızlı nefes alıp veremiyordu. Sonra geniş çayırın diğer yanından, ağaçların arasındaki boşluktan içeri ışık doldu.

Rowan ve Aedion hareket eden otlardan birkaç metre uzakta dikiliyorlardı. Kılıçları çekili olsa da uçları yere bakıyordu.

Aelin bunun nedenini hemen sonra anladı.

On metre kadar ötelerinde, beyaz saçlı cadının bedenine yasladığı Chaol'un dudağından çenesine kan akıyordu; demir tırnaklar

boğazına yaslanmıştı. Hemen ötelerindeki mahkûm arabasının kapısı açıktı ve içindeki üç ölü asker görünüyordu.

Uçuş liderinin arkasındaki on iki cadı beklentinin verdiği hazla sırıtıyor; Rowan'ı, Aedion'ı ve Aelin'i süzüyordu.

"Bu da ne?" diye sordu uçuş lideri. Altın rengi gözlerinde cinai bir ışık parladı. "Casuslar mı? Kurtarıcılar mı? Mahkûmumuzu nereye götürdünüz?"

Chaol mücadele edince cadı tırnaklarını onun boğazına daha da gömdü. Chaol kaskatı kesildi. Kan boynundan tuniğine aktı.

Ah, tanrılar adına. Düşün... Düşün, düşün, düşün.

Uçuş lideri o yanık altın rengi gözlerini Rowan'a çevirdi.

Sonra kendi kendisine konuşurmuş gibi "Senin türünü görmeyeli uzun zaman oldu," dedi.

Rowan cadıya "Bırak adamı," dedi.

Manon'ın gülümsemesiyle eti biçecek keskinlikteki bir sıra dişi göründü. O dişler Chaol'un boynuna fazla –çok fazla– yakındı. "Fey piçlerinden emir almam ben."

Rowan çok yumuşak bir sesle "Bırak gitsin," dedi. "Yoksa bu yapacağın son hata olur uçuş lideri."

Arkalarındaki çayırda ejderhalar kıpırdanıyor, kuyruklarını sallayıp kanatlarını çırpıyorlardı.

Beyaz saçlı cadı kesik kesik nefes almaya başlayan Chaol'a baktı. "Kral çok da uzakta değildir. Belki de seni ona teslim etmeliyim." Yanaklarındaki, mavi kabuklar bağlamış kesikler ürkütücü savaş boyalarını andırıyordu. "Mahkûmunu elimden aldığınız için küplere binecektir. Belki sen onu yatıştırırsın oğlancık."

Aelin ve Rowan bir kez bakıştıktan sonra Aelin, Rowan'ın yanına geçip Goldryn'i kınından çıkardı. "Krala bir ganimet götürmek istiyorsan," dedi Aelin, "beni al."

Chaol "Yapma," diye inledi.

Cadı ve on iki gözcüsünün ölümsüz gözleri ölümcül bir dikkatle Aelin'a çevrildi.

Aelin, Goldryn'i yere atıp ellerini havaya kaldırdı. Aedion uyarı maiyetinde hırladı.

"Neden bununla uğraşayım ki?" dedi uçuş lideri. "Belki hepinizi krala götürürüm."

Aedion'ın kılıcı hafifçe havaya kalktı. "Dene bakalım."

Aelin cadıya dikkatle yaklaştı; elleri hâlâ havadaydı. "Bizimle bir dövüşe girerseniz sen ve dostların ölürsünüz."

Uçuş lideri Aelin'ı tepeden tırnağa süzdü. "Kimsin sen?" Bir soru değil, emirdi bu.

"Aelin Galathynius."

Şaşkınlık –ve belki Aelin'ın tanımlayamadığı bir başka his– uçuş liderinin gözlerinde belirdi. "Terrasen Kraliçesi."

Aelin dikkatini cadıdan bir an olsun ayırmadan onu eğilerek selamladı. "Hizmetinizdeyim."

Siyahgaga varisiyle aralarında sadece bir metre vardı.

Cadı, Chaol'a yan bakıp sonra dikkatini Aedion ve Rowan'a çevirdi. "Ya saray meclisin?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Uçuş lideri, Aedion'ı bir kez daha süzdü. "Kardeşin mi?"

"Kuzenim Aedion. Neredeyse benim kadar çekici, sen ne dersin?"

Cadı gülümsemedi.

Fakat Aelin cadıya yeterince yaklaşmıştı; hatta Chaol'dan akan kan damlaları şimdi çizmelerinin ucundaydı.

Terrasen Kraliçesi.

Elide'ın ümidi yersiz değildi demek.

Her ne kadar genç kraliçe şu an toprak ve çimin üzerinde ayak sürüyüp o adamın hayatı için pazarlık ederken yerinde durmakta zorlansa da.

Kraliçenin arkasındaki Fey savaşçısı herkesin en küçük hareketini gözlüyordu.

İçlerinde en ölümcülü o olmalıydı... Dikkat edilmesi gereken.

Manon bir Fey savaşçısıyla dövüşmeyeli elli yıl olmuştu. O savaşçıyla önce yatmış, sonra dövüşmüştü. Adam Manon'ın kolunun kemiklerini kırmıştı.

Manon ise onu parçalara ayırmıştı.

Fakat o savaşçı gençti, kibirliydi ve yeterince eğitim almamıştı.

Bu Fey erkeği ise... Manon kraliçenin saçının bir teline zarar verse bu savaşçı en azından Manon'ın On Üçler'inden birkaçını öldürebilirdi. Sonra bir de altın saçlı olan vardı; Fey erkeği kadar iriydi. Fakat onda kuzininin belirgin kibri ve bilenmiş bir yabanilik vardı. Uzun süre hayatta bırakılırsa o da başa bela olabilirdi.

Kraliçenin ayağı çimlerin arasında huzursuzca kıpırdanmaya devam etti. Yirmi yaşından büyük olamazdı. Yine de o da bir savaşçı gibi hareket ediyordu; durmadan kıpırdanmaya başlayana dek. Fakat bu hareketlerinin gerginliğini ve tecrübesizliğini açık ettiğini fark etmiş gibi kıpırdanmayı bıraktı. Rüzgâr ters yöne estiğinden Manon kraliçenin korkusunun düzeyini tam olarak ölçemiyordu. "E, uçuş lideri?"

Kral onun ince boynuna prense yaptığı gibi bir tasma mı takardı? Yoksa onu öldürür müydü? Fark etmezdi. Kralın hoşuna gidecek bir hediye olacağı kesindi.

Manon yüzbaşıyı itti; Chaol kraliçeye doğru sendeledi. Aelin bir kolunu uzatıp Chaol'u yana –arkasına– aldı. Manon ve kraliçe bakıştılar.

Gözlerinde, o güzel ve ölümlü yüzünde korku yoktu.

Hem de hiç.

Bu belaya bulaşmaya değmezdi.

Zaten Manon'ın kafa yorması gereken daha ciddi konular vardı. Büyükannesi onay vermişti. Cadıların döllenmelerine ve mahvedilmelerine onay vermişti.

Manon'ın göğe çıkması, bulutların ve rüzgârın arasında bir süre her şeyi unutması gerekiyordu. Günlerce. Haftalarca.

Manon "Bugün ne mahkûmlarla ne de savaşmakla uğraşmak gelmiyor içimden," dedi.

Terrasen kraliçesi cadıya sırıttı. "İyi."

Manon arkasını dönüp On Üçler'ine bineklerine binmelerini emretti.

Kraliçe "Sanırım," diye ekledi, "bu seni Nana Sarıbacak'tan daha zeki biri yapıyor."

Manon durdu. Gözlerini dosdoğru karşıya dikti; orada çimlerden, gökyüzünden ve ağaçlardan başka bir şey yoktu.

Asterin arkasına döndü. "Nana Sarıbacak hakkında ne biliyorsun?"

Kraliçe Fey savaşçısının homurdanarak onu uyarmasına rağmen alçak sesle kıkırdadı.

Manon ağır hareketlerle omzunun üzerinden baktı.

Kraliçe tuniğinin klapalarını çekiştirince rüzgârın esmesiyle kolye şeklindeki ince yara izleri göründü.

Koku –demir, taş ve katıksız nefret– Manon'a yüzüne fırlatılmış bir taş gibi çarptı. Her Demirdiş cadısı o yara izlerine sonsuza dek sinen kokuyu bilirdi. Cadı Katili.

Belki de Manon kan dökerek rahatlamalıydı.

Manon "Sen bir cesetsin," deyip ileri atıldı.

Fakat görünmez bir duvara çarptı.

Sonra da tamamen donakaldı.

"Kaçın," diye fısıldayan Aelin, Goldryn'i kaptığı gibi ağaçların arasına koştu. Uçuş Lideri olduğu yere mıhlanmıştı. Şaşıran gözcüleri onun yanına koştular.

Chaol'un insan kanı büyüyü uzun süre ayakta tutamazdı.

"Vadi," dedi Aedion. Chaol'la tapınağa doğru koşarken arkasına bile bakmadı.

Onlar ağaçların arasında koşarken cadılar hâlâ çayırda uçuş liderlerini kapana kıstıran büyüyü bozmaya çalışıyorlardı.

Rowan, Aelin'a "Sen," dedi, "gerçekten şanslı bir kadınsın."

Devrilmiş bir ağacın üzerinden sıçrayan Aelin nefes nefese "Bana bunu buradan kurtulduğumuzda tekrar söyle," dedi.

Öfke dolu bir kükreme ağaçlardaki kuşların dağılmasına neden oldu. Aelin daha da hızlı koşmaya başladı. Uçuş lideri gerçekten kızmıştı. Hem de ne kızmak.

Aelin bir an olsun cadının onlarla kavgaya girmeden çekip gideceğine inanmamıştı. Onlara elinden geldiğince zaman kazandırması gerekmişti.

Ağaçlar seyrekleşirken derin vadiye ve vadinin ortasındaki bir kaya parçasının üzerine kurulu tapınağa doğru uzanan çıplak bir arazi göründü. Karşı tarafta Oakwald alabildiğine uzanıyordu.

Sadece zincir ve ahşaptan yapılmış köprülerle birbirine bağlanan, kilometrelerce uzunluktaki vadiyi aşmanın tek yolu buydu. Oakwald'un gür bitki örtüsü ejderhaların görüşünü engelleyeceğinden şüphesiz onları yayan takip edecek olan cadılardan kaçmalarının tek yolu ormandan geçmekti.

Tapınak harabelerine vardıklarında *"Acele edin,"* diye bağırdı.

Tapınak hayli küçük olduğundan orada rahibeler bile yaşamıyordu. Taş adanın üzerindeki yapı beş yıpranmış sütun ve bir yıkık dökük kubbeli çatıdan ibaretti. Bir sunak bile yoktu; ya da eskiden varsa geçen yüzyıllarda ayakta kalmamıştı.

Anlaşılan insanlar daha Adarlan Kralı ortaya çıkmadan Temis'ten ümidi kesmişlerdi.

Aelin dua ediyordu; tek dileği her iki yandaki köprülerin...

Aedion ilk köprüye varmadan aniden durdu. Onun otuz adım gerisinden Chaol ve onu takip eden Aelin ve Rowan geliyordu. "Güvenli," dedi Aedion. Aelin bağırıp onu uyaramadan Aedion köprüde koşmaya başladı.

Köprü sallanıp yaylansa da dayandı. Az kalsın Aelin'ın kalbi duracaktı. Sonra Aedion tapınak adasına, çok aşağıda akan ırmağın yonttuğu, ince, kaya sütununa ulaştı. Chaol'a el salladı. "Tek tek gelin," diye buyurdu. Aedion'ın ötesinde ikinci köprü bekliyordu.

Chaol ilk köprünün girişinin iki yanındaki taş sütunların arasından aceleyle geçti. Kenarlardaki ince, demir zincirler köprünün yaylanmasıyla kıvrandı. Chaol sendelemedi. Uçarcasına, Aelin'ın onu şato arazisindeki sabah antrenmanlarında hiç görmediği kadar hızlı koşarak tapınağa doğru gitti.

Sonra Aelin ve Rowan sütunlara ulaştılar ve... Rowan, Aelin'ı öne iterek "Sakın benimle tartışmaya kalkma," dedi.

Gökteki tanrılar adına, altlarında feci bir uçurum vardı. Irmağın kükreyişi onlara fısıltı gibi ulaşıyordu.

Fakat Aelin koştu... Koştu çünkü Rowan bekliyordu ve cadılar Fey çevikliğiyle ağaçların arasından geçiyordu. Aelin'ın eski tahtalarının üzerinden hızla geçtiği köprü yukarı aşağı, sağa sola sallandı. İleride, Aedion ikinci köprüyü de aşıp karşı tarafa geçmişti. Şimdi de Chaol aynı köprüde koşuyordu. Hızlı... Aelin daha hızlı koşmalıydı. Tapınağın üzerine kurulduğu kayayla arasındaki son birkaç metreyi sıçrayarak geçti.

Ötede, Chaol ilk köprüyü geçip kılıcını çekerken Ardion'la ilerideki çimlik kayalıkta buluştu. Aelin'ın kuzeni yayına bir ok yerleştirmiş, oku Aelin'ın arkasındaki ağaçlara nişanlamıştı. Aelin az sayıdaki basamağı sıçrayarak geçip çıplak tapınak platformuna çıktı. Dairesel alanın çapı ancak on metreydi ve sınırlarının ötesinde dik –ve ölümcül– bir uçurum vardı.

Temis'in affedici bir tanrıça olmadığı belliydi.

Aelin dönüp baktı. Rowan köprüden koşarak geçiyordu ve o kadar hızlı koşuyordu ki köprü doğru dürüst sallanmıyordu bile. Fakat...

Aelin küfretti. Uçuş lideri köprünün direklerine varmıştı; cadı havaya sıçrayıp köprünün üçte birini tek atlayışta katediverdi. Aedion'ın uyarı atışı bile cadının çok uzağına isabet etmiş, ok herhangi bir ölümlünün inmesi gereken noktaya saplanmıştı. Fakat söz konusu bir cadıydı. *Alev alev yanan cehennem adına.*

Rowan, Aelin'a *"Git,"* diye haykırdı. Aelin eline dövüş bıçaklarını alıp dizlerini büktüğünde...

Cadının altın saçlı yardımcısının yayından çıkan bir ok vadinin diğer yanından Aelin'a doğru fırladı.

Aelin oktan kaçmak için dönse de onun bu manevrasını öngören cadı ikinci bir oku gönderdi.

Bir kas duvarı Aelin'a çarpıp ona kalkan oldu ve onu taşların arasına itti.

Sonra cadının oku Rowan'ın omzunu delip geçti.

60

Bir an için dünya durdu.

Rowan tapınak taşlarının üzerine yığıldı. Kanı kadim taşların üzerine püskürüyordu.

Aelin'ın çığlığı vadide yankılandı.

Fakat sonra Rowan yeniden ayağa kalktı ve koşup Aelin'a haykırarak *gitmesini* emretti. Siyah ok omzunun diğer yanından çıktı. Kan çoktan tuniğini, derisini ıslatmıştı.

Ok bir iki santim daha aşağı isabet etse kalbini delecekti.

Köprünün kırk adım kadar ötesinde, uçuş lideri onlara yaklaşıyordu. Aedion olağanüstü bir şaşmazlıkla cadının gözcülerinin üzerine oklar yağdırarak onları ağaç çizgisinin kenarında tuttu.

Aelin, Rowan'ın koluna girdi. Birlikte tapınak taşlarının üzerinde koştular. Rowan'ın yüzünün rengi soluyor, yarasından kan fışkırıyordu. Aelin pekâlâ çığlık atmayı ya da hıçkırmayı sürdürebilirdi; fakat içinde kükreyen bir sessizlik vardı.

Kalbi... O ok *Aelin'ın* kalbini hedef almıştı.

Rowan da Aelin için o okun hedefi olmuştu.

Kahredici sükunet Aelin'ın içine kırağı gibi yayıldı. Hepsini öldürecekti. Yavaş yavaş.

İkinci köprüye vardıklarında Aedion'ın ok yağmuru kesildi. Belli ki ok kılıfı boşalmıştı. Aelin, Rowan'ı tahtalara doğru itti. "Koş," dedi.

"Hayır..."

"Koş."

Aelin kendisinin o sesle –bir kraliçenin sesi– konuştuğunu hiç işitmemişti; sesinin tonuyla ikisini birleştiren kan yeminini hatırlatmıştı.

Rowan'ın gözleri öfkeyle parlasa da bedeni zihni Aelin'ın etkisi altındaymış gibi hareket etti. Rowan sendeleyerek köprüden geçerken...

Aelin dönüp Goldryn'i kınından çıkardı. Sonra eğilerek başını uçuş liderinin savurduğu kılıçtan kaçırdı.

Kılıcın taşa çarpmasıyla sütun inledi. Fakat Aelin hareket etmeye başlamıştı bile; ikinci köprüye değil, ilkine, cadıların olduğu tarafa doğru.

Orada diğer cadılar Aedion'ın onları engelleyen oklarının yokluğunda ağaçların altından çıkmaya başlamışlardı.

"Sen," diye hırladı uçuş lideri. Tekrar saldırdı. Aelin –Rowan'ın kanının üzerinde– yuvarlanarak cadının ikinci ölümcül darbesinden de kaçtı. İlk köprünün tam karşısında ayağa kalktı ve Goldryn'i iki kez savurarak zincirleri kopardı.

Cadılar vadinin ucuna vardıklarında köprünün çökmesiyle aniden durdular.

Aelin arkasındaki havayı yaran hareketi hissetse de yeterince hızlı olamadı.

Kumaş ve et kesilirken Aelin cadının kılıcının verdiği acıyla haykırdı.

Yerinde dönen Aelin ikinci darbeyi bloke etmek için Goldryn'in havaya kaldırdı.

Rowan'ın tapınak taşlarına bulaşan kanı ayaklarının dibindeydi.

Aelin Galathynius birbirini iten kılıçlarının üzerinden Manon Siyahgaga'ya baktı ve pes, vahşi bir hırıltı çıkardı.

Kraliçe, kurtarıcı ya da düşman... Manon'ın umurunda bile değildi.

Manon o kadını öldürecekti.

Kanunları, onur bunu gerektiriyordu.

Nana Sarıbacak'ı Aelin öldürmemiş de olsa Manon kendisini hareketsiz bırakan büyünün intikamını almak için bile Aelin'i öldürecekti.

Demek ki ayaklarıyla yaptığı buydu. Adamın kanıyla yere uğursuz bir büyünün sembolünü çiziyordu.

Ve şimdi o ölecekti.

Rüzgârın satırı kraliçenin kılıcına yapışmıştı. Fakat Aelin gerilemeden "Seni paramparça edeceğim," diye tısladı.

Arkalarındaki On Üçler vadinin kenarında kalmış, ilerleyemiyorlardı. Manon'ın tek ıslığıyla yarısı apar topar ejderhalarına koştu. Manon tekrar ıslık çalamadı.

Kraliçe bir insandan beklenmeyecek bir hızla bir bacağını uzatıp Manon'ı bir çelmeyle geriye devirdi. Sonra duraksamadan kılıcı elinde çevirip ileri atıldı.

Manon darbeyi bloke etse de Aelin gardını aştığı cadıyı tutup başını Fey savaşçısının kanıyla ıslanmış taşlara çarptı. Manon'ın görüşü siyah lekelerle bulanıklaştı.

Manon ikinci ıslığı çalmak için bir nefes aldı; Asterin ve oklarını yardıma çağıracak olan ıslıktı bu.

Fakat kraliçenin yumruğunun yüzüne indiği cadı ıslık çalamadı.

Manon'ın görüşü daha da kararsa da cadı ölümsüz gücünü sonuna dek kullanarak döndü. Tapınak zemininin üzerinde yuvarlandılar. Uçurum aşağılarında belirdi ve sonra...

Manon'ın tepesine inen kraliçenin açıkta kalan sırtına doğru bir ok vızıltıyla uçtu.

Manon bir kez daha dönünce ok sütuna çarpıp sekti. Aelin'i üzerinden atsa da kraliçe kedi çevikliğiyle tekrar ayağa kalktı.

Manon uçurumun diğer yanından Asterin'e *"O benim,"* diye bağırdı.

Kraliçe hırıltılı ve soğuk bir kahkaha atıp ayağa kalkan Manon'ın etrafında döndü.

Vadinin diğer yanında iki erkek yaralı Fey savaşçısının köp-

rüden inmesine yardım ediyorlardı. Altın saçlı savaşçı hücuma geçti...

"Sakın, Aedion," dedi Aelin. Elini erkeğe doğru kaldırdı.

Adam köprüyü yarılamışken donakaldı. Manon kraliçenin adamlarına bu denli söz geçirmesinin etkileyici olduğunu kabul etmeliydi.

Kraliçe "Chaol, ona göz kulak ol," diye bağırdı.

Sonra, gözlerini Manon'ın gözlerinden ayırmayan Aelin görkemli kılıcını sırtındaki kınına soktu. Kılıcın kabzasındaki kocaman yakut gün ortası güneşinde parıldadı.

"Kılıçlar sıkıcı," dedi kraliçe. İki dövüş bıçağını eline aldı.

Manon da Rüzgâr satırını sırtına yerleştirdi. Bir bilek hareketiyle her iki elindeki demir tırnaklarını çıkardı. Çenesini aralamasıyla köpek dişleri yuvalarından çıktı. "Bence de."

Kraliçe tırnaklara ve dişlere bakıp sırıttı.

İşin aslı... Manon onu öldürürse yazık olacaktı.

Manon Siyahgaga bir engerek çevikliğiyle ve ölümcülüğüyle ileri atıldı.

Aelin geri kaçıp o ölümcül, demir tırnakların her saldırısından kaçtı. Tırnaklar boğazını, yüzünü, bağırsaklarını hedef aldı. Sürekli geri kaçarak sütunların etrafında döndü.

Ejderhalar dakikalar içinde orada olacaktı.

Aelin hançerlerini savurunca cadı yana kaçıp Aelin'ın boynuna tırnaklarıyla saldırdı.

Aelin dönerek yana kaçsa da tırnaklar derisini sıyırdı. Kan boynunu ve omuzlarını ıslattı.

Cadı müthiş hızlıydı. Yaman bir savaşçıydı da.

Fakat Rowan ve diğerleri ikinci köprüden geçmişlerdi.

Şimdi sadece Aelin'ın da oraya ulaşması gerekiyordu.

Manon Siyahgaga sola kaçar gibi yapıp sağa hamle etti.

Aelin eğilip yana yuvarlanarak kaçtı.

Demir pençelerin taşa dört çizgi açmasıyla sütun sarsıldı.

Manon tıslad. Aelin hançerini onun omurgasına saplamak için

hareketlendi; cadı bir elini uzatıp hançerin keskin yüzünü eliyle kavradı.

Mavi kan akarken cadı hançeri sıktı. Ta ki hançer elinde üç parçaya ayrılana dek.

Gökteki tanrılar adına.

Aelin bir başka hançerle alttan saldıracak kadar akıllılık etse de cadı çoktan gardını almıştı. Manon'ın dizi karnına inerken Aedion'ın haykırışı Aelin'ın kulaklarında çınladı.

Akciğerlerinden nefesi kurtulan Aelin cadı onu bir başka sütuna doğru fırlattığında bile hançerin kabzasını tutmaya devam etti.

Taş sütun darbenin etkisiyle sarsılırken Aelin'ın başı zonkladı. Acı bedenine yayılsa da...

Bir pençe darbesi; dosdoğru yüzüne.

Aelin eğilerek hamleyi savuşturdu.

Bir kez daha taş darbenin etkisiyle sarsıldı.

Aelin ciğerlerine hava gönderdi. *Kımılda...* Hareket etmeye devam etmeliydi; bir ırmak kadar akışkan; ileride yarası kanayan, yaralı *carranam*'ının rüzgârları kadar akışkan olmalıydı.

Bir sütundan diğerine geri çekilen Aelin yuvarlanıyor, eğiliyor, sağa sola kaçıyordu.

Manon ellerini savurup sütunlara darbeler indiriyordu; durdurulamaz bir fırtına gibiydi.

Sonra sütundan sütuna kaçıp Manon'ın, yüzünü ve boynunu parçalayabilecek darbelerini taşlara yediren Aelin geri kaçmayı sürdürdü. Ardından Manon'ı yorulduğuna, dikkatsizleştiğine inandırmak için adımlarını yavaşlattı...

"*Yeter,* korkak," diye tısladı Manon. Aelin'ı yere devirmek için atıldı.

Fakat Aelin bir sütunun etrafından dolaşıp tepenin tapınak platformunun ötesindeki ucuna vardı. Manon sütuna çarptığında uçurumu gördü.

Sütun inleyip sallandı ve...yana devrilip yanındaki sütuna çarptı. Her iki sütun çatırtılarla yere yıkıldı.

Kubbeli çatıyla birlikte.

Mermer üzerine yıkılırken Manon'ın kaçacak zamanı olmadı bile.

Vadinin diğer yanında kalan birkaç cadıdan biri çığlık attı.

Aelin çoktan koşmaya başladı. Taştan ada çatının çökmesiyle tapınağı ayakta tutan kadim güç yok olmuş gibi sarsılmaya başladı.

Lanet olsun.

Aelin ikinci köprüye doğru koşarken toz ve moloz gözleriyle akciğerlerini yakıyordu.

Ada gök gürültüsünü andıran bir *çatırtıyla* sarsıldı. Sarsıntı Aelin'i tökezletecek kadar şiddetliydi. Fakat işte direkler ve köprü az ötedeydi, Aedion diğer yanda kolunu uzatmış ona el ederek bekliyordu.

Ada bir kez daha sallandı; bu kez daha geniş ve uzun süreli bir hareketle.

Ada ayaklarının altından çökecekti.

Mavi ve beyaz bir ışık belirdi; kırmızı kumaş bir an belirip kaybolurken demir parıldadı...

Bir el ve bir omuz devrilmiş bir sütunu kavradı.

Manon yavaşça, güçlükle kendisini mermer bir levhanın üzerine çekti. Yüzü soluk renkli tozla kaplanmıştı ve mavi kan şakağından aşağı akıyordu.

Vadinin diğer yanıyla aralarındaki bağ kopmuştu. Orada altın renkli cadı dizlerinin üzerine çökmüştü. *"Manon!"*

Hiçbir şey uğruna diz çöktüğünü sanmam uçuş lideri. Böyle demişti kral.

Fakat işte bir Siyahgaga cadısı dizlerinin üzerinde hangi tanrılara tapıyorlarsa onlara yakarıyordu. Manon Siyahgaga ise tapınak adası yıkılırken doğrulmaya çalışıyordu.

Aelin bir adım atıp köprüye çıktı.

Asterin... Altın saçlı cadının adı buydu. Manon'a bir kez daha bağırıp onun ayağa kalkması, hayatta kalması için yakardı.

Ada sarsıldı.

Diğer köprü; Aelin'in dostlarına, Rowan'a ve tehlikeden uzağa uzanan köprü hâlâ ayaktaydı.

Aelin bunu daha önce de hissetmişti: Dünyada uzanan bir iplik, kendisiyle bir başkası arasında bir akış. Yıllar önce bir gece bunu hissetmişti ve genç bir şifacıya bu kıtadan kaçıp gitmesi için para vermişti. O çekimi hissedip aynı şekilde karşılık vermişti.

Ve işte o çekim yine oradaydı. Taşa yığılmasıyla kolları bükülen Manon'a yöneliyordu.

Düşmanına; fırsatı olsa Rowan'ı öldürecek yeni düşmanına. Kanlı canlı bir canavara.

Fakat belki de canavarların ara sıra birbirlerini kollamaları gerekiyordu.

Aedion vadinin diğer yanından *"Koş!"* diye kükredi.

Aelin da koştu.

Fakat devrilmiş taşların üzerinden atlayarak, gevşek molozların üzerinde bileğini burkarak Manon'a doğru koştu.

Aelin'ın her adımında ada sarsılıyordu ve güneş ışığı Mala gücünü adayı ayakta tutmak için son damlasına kadar kullanıyormuş gibi kavurucuydu.

Aelin, Manon Karagaga'nın yanına vardığında cadı nefret dolu gözlerini ona çevirdi. Aelin cadının bedeninin üzerindeki taşları bir bir kaldırırken üzerinde durdukları ada yalpaladı.

"Öldürülmeyecek kadar iyi bir dövüşçüsün," diye fısıldadı Aelin. Manon'ın koluna girip onu kaldırdı. Kaya sola sallansa da devrilmedi. *Tanrılara şükürler olsun.* "Senin yüzünden ölürsem cehennemde seni döve döve öldürürüm."

Aelin ayağa kalkan cadının bitkin bir kahkaha attığına yemin edebilirdi. Kolları arasındaki cadı ölü gibi ağırdı.

Molozun üzerinde ağır aksak yürürlerken Manon "Beni... bıraksaydın da ölseydim."

Aelin nefes nefese "Biliyorum, biliyorum," dedi. Kesik kolu destek olduğu cadının ağırlığıyla ağrıyordu. İkinci köprüye doğru koştular. Kaya sağa sallandı. Arkalarında kalan köprü uçurumun ve çok aşağıda kalan, pırıltılı ırmağın üzerinde gerildi.

Aelin cadıyı çekiştirip dişlerini sıkarken Manon bir an sendelese de koşmaya başladı. Aedion uçurumun diğer yanındaki direk-

lerin arasında kaldı; bir kolunu hâlâ Aelin'a uzatırken diğer kolu uçuş liderinin gelişini bekliyor, kılıcını havada tutuyordu. Aelin ve Manon'ın arkasındaki kaya inledi.

Yolun yarısında... onları sadece ölümcül bir uçurum bekliyordu. Manon köprünün tahtaları üzerine mavi kan tükürdü. Aelin "Seni bu tarz bir tehlikeden kurtaramıyorlarsa canavarların ne işe yarıyor ki?" diye bağırdı.

Ada diğer yöne doğru sallanırken köprü gerildi –*eyvah, lanet olsun!*– köprü kopmak üzereydi. İkisi daha hızlı koştular. Ta ki Aelin, Aedion'ın ona uzanan parmaklarını ve gözlerini görene dek.

Kaya Aelin'ı sağır edecek bir gürültüyle çatırdadı. Sonra adanın yıkılmasıyla köprü önce gerilip sonra yana kaydı...

Aelin düşen merdivenle vadinin diğer yakası arasındaki son birkaç adımlık mesafeyi sıçrayarak aşarken tam köprünün zincirleri koptuğu anda Manon'ı kırmızı pelerininden kavradı. Merdiven tahtaları ayaklarının altından aşağı dökülse de ikisi karşı tarafa sıçramıştı bile.

Aelin, Aedion'a çarpıp bir homurtu çıkardı. Dönüp baktığında Chaol'ın Manon'ı tutup vadinin kenarından yukarı çektiğini gördü. Manon'ın pelerini yırtılıp tozlanmıştı ve rüzgârda uçuşuyordu.

Aelin cadının gerisine baktığında tapınağın yerinde yeller estiğini gördü.

Manon ciğerlerine hızlı hızlı hava çekiyor, nefes alıp verişine ve tepesindeki bulutsuz göğe odaklanıyordu.

İnsanlar onu taş köprü direklerinin arasında yatar halde bırakmışlardı. Kraliçe ona veda etmekle bile uğraşmamış, yaralı Fey savaşçısının yanına koşup bir dua gibi onun ismini sayıklamıştı.

Rowan.

Manon başını kaldırıp bakınca kraliçenin çimlerin arasındaki yaralı savaşçının önünde diz çöktüğünü ve Rowan'ın omzundaki ok yarasının kanamasını durdurmak için elini bastıran kahverengi saçlı adama –Chaol– sorular sorduğunu gördü. Kraliçenin omuzları titriyordu.

Ateşyürek, diye mırıldandı Fey savaşçısı. Manon açık renkli çimlerin üzerine kan tükürüp kendinden geçmese onları izlerdi.

Uyandığında gitmişlerdi.

Aradan sadece dakikalar geçmişti. Çünkü çok geçmeden kulağına kanatların gümbürtüsü ve Abraxos'un kükremesi geldi. Ardından Asterin ve Sorrel daha ejderhaları yere tam olarak inmeden bineklerinden atlayıp Manon'ın yanına koştular.

Terrasen Kraliçesi, Manon'ın hayatını kurtarmıştı. Manon buna karşılık ne yapacağını bilmiyordu.

Şimdilik düşmanına bir can borcu vardı.

Ve az önce büyükannesinin ve Adarlan Kralı'nın onları nasıl yok etmeye niyetlendiklerini öğrenmişti.

61

Oakwald'dan geçen dönüş yolu Aelin'ın sefil hayatının en uzun yolculuğu oldu. Nesryn, Rowan'ın omzundaki oku almıştı ve Aedion kanamayı durdurmak için açık yaraya bastıracak ve Rowan'a çiğnetecek bazı şifalı bitkiler bulmuştu.

Fakat grup ormanda aceleyle ilerlerken Rowan hâlâ Chaol ve Aedion'ın kolları arasında kendi ağırlığını taşıyamıyordu.

Gidecek yerleri yoktu. Yaralı bir Fey erkeğini bu bok çukuru krallıkta götürebileceği hiçbir yer yoktu.

Lysandra'nın beti benzi atmıştı; titriyordu. Fakat omuzlarını dik tutuyordu ve biri yorulduğunda Rowan'ı taşımalarına yardım etmeyi teklif ediyordu. Hiçbiri teklifi kabul etmedi. Chaol sonunda yerine Nesryn'in geçmesini istediğinde Aelin, Chaol'un ellerine ve tuniğini ıslatan kana –Rowan'ın kanına– baktı. Az kalsın kusacaktı.

Rowan'ın gücü iyice tükenirken adımlar gitgide yavaşladı.

Lysandra nazikçe "Dinlenmesi gerek," dedi. Aelin duraksadı. Yüksek meşeler üzerine geliyordu sanki.

Rowan'ın gözleri yarı açıktı; yüzünün rengi solmuştu. Başını bile kaldıramıyordu.

Aelin'ın cadının ölümüne engel olmaması gerekirdi.

"Ormanın ortasında kamp kuramayız," dedi Aelin. "Rowan'a şifacı gerek."

"Onu nereye götürebileceğimizi biliyorum," dedi Chaol. Aelin gözlerini yüzbaşıya çevirdi.

Aelin'ın cadının da Chaol'u öldürmesine engel olmaması gerekirdi.

Chaol akıllılık edip gözlerini Aelin'dan kaçırıp Nesryn'e çevirdi. "Babanın kır evi... O evin başındaki adam bir ebeyle evli."

Nesryn'in ağzı gerildi. "Kadın şifacı değil, fakat... evet. Elinde işe yarar bir şeyler olabilir."

Aelin onlara son derece sessizce "Yalnız," dedi, "bize ihanet edeceklerinden şüphelenirsem ölürler, bunu biliyorsun, değil mi?"

Bu doğruydu ve belki sözleri Aelin'ı Chaol'un gözünde bir canavar da yapsa Aelin'ın umurunda bile değildi bu.

"Biliyorum," dedi Chaol. Nesryn sadece başını salladı. Hâlâ sakin ve sertti.

"O halde yolu göster," dedi Aelin. Sesi cansızdı. "Ve dua et de çenelerini kapalı tutsunlar."

Onları neşeli, telaşlı haykırışlar karşıladı. Sesler küçük, taştan çiftlik evine birkaç kilometre kala bilinci yarı kapalı hale gelen Rowan'ı kendine getirmişti. Aelin geçen zaman boyunca doğru dürüst nefes bile almamıştı.

Fakat Rowan'ın durumuna ve hissettiklerine rağmen Hızlı Ayak yüksek çimlerin arasından onlara doğru koşunca Aelin hafifçe gülümsedi.

Köpek Aelin'ın üzerine atlayıp onu yalamaya, iniltiler çıkararak tüylü, altın rengi kuyruğunu sallamaya başladı.

Aelin ellerinin ne kadar kirli ve kanlı olduğunu ancak Hızlı Ayak'ın parlak kürkünü tuttuğunda fark etti.

Aedion, Rowan'ın tüm ağırlığını üzerine alırken Chaol ve Nesryn geniş, iyi ışıklandırılmış eve doğru koştular. Alacakaranlık iyice çökmüştü. Bu iyiydi. Böylelikle Oakwald'dan çıkıp kısa süre önce sürülmüş tarlalardan geçerlerken onları daha az insan görmüştü. Lysandra, Aedion'a yardım etmeye çalışsa da Aedion bir kez daha teklifi reddetti. Lysandra yine de Aedion'a çıkışıp yardım etti.

Hızlı Ayak Aelin'ın etrafında dans ederken Aedion, Lysandra ve Rowan'ı fark edince kuyruğunu daha tereddütlü oynatır oldu. Aelin köpeğe "Onlar dost," dedi. Aelin köpeği son gördüğünden beri Hızlı Ayak irileşmişti. Aelin bunun kendisini niye şaşırttığından emin değildi. Hayatındaki geri kalan her şey de değişmemiş miydi?

Aelin'ın verdiği güven Hızlı Ayak'a yetmiş gibiydi. Köpek önden giderek onları ahşap bir kapıya doğru götürdü. Kapı açıldığında uzun boylu bir ebe belirdi. Kadının ciddi yüzü Rowan'a bir kez bakmasıyla gerildi.

Tek kelime. Kadının onları ele vereceğini düşündürecek bir tek kelime söylerse ebe ölecekti.

Fakat kadın "O kan yosununu yaraya kim bastıysa hayatını kurtarmış. Onu içeri getirin... Her şeyden önce yarasını temizlememiz gerek," dedi.

Kâhyanın karısı Marta'nın Rowan'ın yaralarını temizleyip, dezenfekte etmesi ve sarması birkaç saat aldı. *Şanslı,* deyip duruyordu... *Hayati organları yara almadığı için çok şanslı.*

Chaol kanlı su kâselerini taşımak dışında ne yapacağını şaşırmış haldeydi.

Aelin şık ve konforlu evin boş bir odasındaki karyolanın yanındaki bir tabureye oturmuş, Marta'nın her hareketini gözlüyordu.

Chaol, Aelin'ın üstünün başının kan içinde olduğunun, Rowan'dan beter göründüğünün farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Aelin'ın boynu berbat durumdaydı; yüzündeki kan kurumuş, yanağı morarmıştı. Tuniğinin yırtık sol kolunun arasından feci bir kesik görünüyordu. Ayrıca her yanına toz, toprak ve uçuş liderinin mavi kanı bulaşmıştı.

Fakat Aelin tabureye tünemiş, hiç hareket etmiyor, sadece su içiyor ve Marta, Rowan'a tuhaf bakarsa dişlerini gösteriyordu.

Marta bir şekilde bu duruma tahammül ediyordu.

Ebe işini bitirince yüzünü kraliçeye çevirdi. Evine gelen kişi-

nin kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan Marta "İki seçeneğin var..." dedi. "Ya dışarıdaki çeşmeyle temizlenirsin ya da bütün gece domuzların yanında yatarsın. Öyle pissin ki bir dokunuşunla onun yaralarının iltihaplanmasına neden olabilirsin."

Aelin omzunun üzerinden duvara yaslanan Aedion'a baktı. Aedion sessizce başını salladı. Rowan'a göz kulak olacaktı.

Aelin doğrulup uzun adımlarla dışarı çıktı.

Marta "Diğer arkadaşına bakayım şimdi," deyip yan odada, dar bir karyolada uyuyakalan Lysandra'nın yanına koştu. Yukarı katta Nesryn evin çalışanlarıyla uğraşıyordu. Sessiz kalacaklarından emin olmak için. Fakat Chaol oraya vardıklarında çalışanların yüzlerinde bir süre kalan neşeyi görmüştü: Nesryn ve Faliq ailesi onların sadakatini uzun zaman önce kazanmıştı.

Chaol, Aelin'a iki dakika verdikten sonra onun peşinden dışarı çıktı.

Gökte yıldızlar ışıl ışıl, dolunay neredeyse göz kamaştırıcıydı. Gece rüzgârı otların arasından fısıldıyor, çeşmenin tıkırtıları ve şırıltısı yüzünden güçbela işitiliyordu.

Kraliçeyi çeşmenin önüne çömelmiş, yüzünü suya tutar halde buldu.

"Üzgünüm," dedi Chaol.

Aelin yüzünü ovuşturup kolu üzerine daha fazla su dökülene dek itti.

Chaol "Dorian'ın çilesine son vermek istedim. Haklıydın... Başından beri haklıydın. Fakat bu işi kendim yapmak istedim. Sonucunun böyle olacağını... Üzgünüm."

Aelin kolu bıraktı. Dönüp Chaol'a baktı.

Hissiz bir sesle "Bugün düşmanımın hayatını kurtardım," dedi. Ayağa kalkıp yüzündeki suyu sildi. Chaol, Aelin'dan uzun boylu olsa da Aelin ona gözlerini diktiğinde kendisini daha ufak tefek hissetti. Hayır, karşısındaki sadece Aelin değildi. Kendisine gözlerini diken kişinin Aelin Ashryver Galathynius olduğunu fark etti. "Beni kalbimden vurmaya çalışırlarken... Rowan'ı vurdular. Ben ise yine de o cadıyı kurtardım."

"Biliyorum," dedi Rowan. Aelin'ın Rowan okla vurulduğunda attığı çığlık...

Chaol tekrar "Üzgünüm," dedi.

Aelin yıldızlara –kuzeye– baktı. Yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Eline fırsat geçse onu gerçekten öldürecek miydin?"

"Evet," diye fısıldadı Chaol. "Buna hazırdım."

Aelin yavaşça ona doğru döndü. "Bunu yapacağız...birlikte. Büyüyü serbest bırakacağız, sonra sen ve ben oraya gidip buna birlikte son vereceğiz."

"Geride kalmam için ısrar etmeyecek misin?"

"Seni ona vereceğin son hediyenden nasıl mahrum edebilirim?"

"Aelin..."

Aelin'ın omuzları hafifçe çöktü. "Seni suçlamıyorum. O tasma Rowan'ın boynunda olsa ben de aynını yapardım."

Aelin giderken sözleri Chaol'un karnına bir yumruk gibi indi.

Bir canavar... Haftalar önce Chaol ona böyle söylemişti. Söylediğine inanmıştı da. Bunu hayal kırıklığının ve kederinin acı kokusuna karşı bir kalkan yapmıştı.

Ahmaklık etmişti.

Şafaktan önce Rowan'ı oradan götürdüler. Damarlarında nasıl bir ölümsüz zarafet akıyorsa Rowan kendi başına yürüyecek kadar iyileşmişti. Böylece şirin kır evinden çalışanların hiçbiri uyanmadan sessizce ayrılmışlardı. Aelin sadece Rowan'ı gözlediği uzun gece boyunca yanına kıvrılıp uyuyan Hızlı Ayak'la vedalaştı.

Sonra yola düştüler. Aelin ve Aedion, Rowan'ın iki yanında yürüyor; grup tepeleri aşarken Rowan'ın kolları ikisinin omuzlarından sarkıyordu.

Son kez Rifthold'a giderlerken sabah sisi onları gizliyordu.

62

Manon, Abraxos'u kral ve maiyetinin önüne sertçe indirirken zahmet edip hoş görünmeye çalışmadı. Atlar kişneyip şaha kalkarken On Üçler grubu gördükleri açıklığın etrafında daireler çizdiler.

Hiç rahatsız olmamış görünen kral savaş atının üzerinden "Uçuş lideri," dedi. Yanındaki gencin –Dorian– yüzünden rahatsızlığı okunuyordu.

Yüzünü tıpkı Morath'te onlara saldıran sarışın yaratık gibi buruşturmuştu.

Kral soğuk bir sesle "Bir isteğin mi vardı?" diye sordu. "Yoksa bir ayağın Hellas'ın diyarındaymış gibi görünmenin bir nedeni mi var?"

Manon, Abraxos'tan inip krala ve oğluna doğru yürüdü. Prens onunla göz göze gelmemeye dikkat ederek gözlerini eyerine odakladı. "Ormanınızda asiler var," dedi Manon. "Küçük mahkûmunuzu arabadan kaçırdılar. Sonra da bana ve On Üçler'ime saldırmaya çalıştılar. Hepsini öldürdüm. Umarım sizce sakıncası yoktur. Üç adamınızın cesetlerini arabada bırakmışlar fakat anlaşılan yoklukları hissedilmemiş."

Kral "Onca yolu bana bunu söylemek için mi geldin?" demekle yetindi.

"Onca yolu sizin şu asileriniz ve düşmanlarınızla karşı karşıya geldiğimde hiç kimseyi esir almakla uğraşamayacağımı söyleme-

ye geldim. Ayrıca On Üçler her istediğinizde esir taşıtacağınız bir kervan değil."

Manon prensin atına yaklaştı. "Dorian," dedi. Bir emir ve bir meydan okumaydı bu.

Safir gözler onun gözlerine çevrildi. O gözlerde bir başka dünyanın karanlığından iz yoktu.

Orada sadece kapana kısılmış bir adam vardı.

Manon yüzünü krala çevirdi. "Oğlunuzu Morath'e göndermelisiniz. Orası tam ona göre." Kral yanıt veremeden Manon, Abraxos'un yanına döndü.

Krala Aelin'dan bahsetmeyi planlamıştı. Kendilerine Aedion, Rowan ve Chaol diyen asilerden.

Fakat... onlar insandılar ve yeterince hızlı seyahat edemezlerdi... Yo, yaralı halde bunu asla yapamazlardı.

Manon'ın düşmanına bir can borcu vardı.

Manon, Abraxos'un eyerine tırmandı. Krala "Büyükannem baş cadı olabilir," dedi, "fakat orduların başında ben varım."

Kral kıkırdadı. "Acımasızca. Sanırım senden epey hoşlandım Uçuş Lideri."

"Büyükannemin yaptığı o silah... Aynalar. Gerçekten onunla Gölgeateşi'ni kullanmayı mı planlıyorsunuz?"

Kralın pembe yüzü gerildi. Bu bir uyarıydı. Arabadaki maket duvara asılı planlardaki silaha kıyasla küçücük kalıyordu. Planda dev, taşınabilir, otuz metre yüksekliğinde, içlerinde Kadimler'in kutsal aynaları olan savaş kuleleri vardı. Bir zamanlar inşa etmek, kırmak ve onarmak için kullanılan aynalardı bunlar. Şimdi ise güçlendirici vazifesi görecek; kralın serbest bırakacağı güç her ne ise onu büyüteceklerdi. Ta ki o güç herhangi bir hedefe nişanlanan bir silah olana dek. Söz konusu güç Kaltain'in gölgeateşi ise...

"Çok soru soruyorsun uçuş lideri," dedi kral.

Manon "Sürprizlerden hoşlanmam," demekle yetindi. Bu hariç... Bir sürpriz olmuştu bu.

Silah savaşta zafer kazanmak için inşa edilmemişti. Yok etmek için inşa edilmişti. Hiçe yakın çarpışmayla büyük ölçekli bir katli-

am gerçekleştirecekti. Düşman ordusu –hatta Aelin ve savaşçıları bile– bu silaha karşı savunmasız olacaktı.

Kralın yüzü sabırsızlıktan mora çaldı.

Fakat Manon çoktan göğe yükselmiş, Abraxos kanatlarını sertçe çarpmaya başlamıştı. Manon prensin siyah saçları bir benek gibi küçülene dek onu izledi.

Ve kendi kendine o bedende kapana kısılmanın nasıl bir his olabileceğini düşündü.

Elide Lochan erzak arabasını bekliyordu. Araba gelmemişti.

Araba bir gün gecikti. Sonra iki gün. Elide arabanın o uyurken geleceğinden korktuğundan doğru dürüst uyumuyordu bile. Üçüncü gün kuru bir ağızla uyandı. Epeydir mutfak işlerine yardımcı olma bahanesiyle aşağı inmeyi alışkanlık edinmişti. Bacağının dayanamayacağı ana dek çalışıyordu.

Sonra, günbatımından hemen önce atların kişnemeleri, tekerleklerin tıkırtıları ve adamların bağırışları uzun hisar köprüsünün siyah taşlarında yankılandı.

Elide diğerlerine fark ettirmeden, aşçı ona yeni bir görev veremeden mutfaktan kaçtı. Yüreği ağzında, zinciriyle basamakları elinden geldiğince hızla çıktı. Eşyalarını aşağı katta saklaması, gizlenecek bir yer bulması gerekirdi.

Manon'ın kulesine tırmandı. Her sabah su matarasına su, bir keseye yiyecek doldurmuştu. Elide, Manon'ın odasının kapısını ardına kadar açıp altına erzakını gizlediği saman şiltesine koştu.

Fakat Vernon içerideydi.

Manon'ın yatağının kenarına yatak kendisine aitmiş gibi oturuyordu.

"Bir yere mi gidiyordun Elide?"

63

Bir kedi gibi kibirli Vernon ayağa kalkıp "Nereye gidebilirsin ki?" dedi.

Panik Elide'ın damarlarına hücum etti. Araba... *araba...*

"Başından beri planın buydu demek? O cadıların arasına gizlenip kaçmak mı?"

Elide geri geri kapıya doğru gitti. Vernon cık cık etti.

"İkimiz de kaçmanın anlamsız olduğunu biliyoruz. Hem uçuş lideri de yakında burada olacak."

Elide'ın dizleri titredi. *Ah, tanrılar adına.*

"Fakat benim güzel ve zeki yeğenim insan mı yoksa cadı mı? Çok önemli bir soru bu." Vernon, Elide'ı dirseğinden tuttu. Elinde küçük bir bıçak vardı. Elide kolundaki yakıcı kesiği engellemek için hiçbir şey yapamadı; kızıl kan fışkırdı. "Belli ki cadı değilsin."

"Ben bir Siyahgaga'yım," diye fısıldadı Elide. Vernon'ın önünde eğilmeyecek, karşısında sinmeyecekti.

Vernon, Elide'ın çevresinde döndü. "Hepsinin kuzeyde olup bunu doğrulayamayacak olmaları ne kötü."

Savaş, savaş, onunla savaş... Elide'ın kanı böyle haykırıyordu. *Seni hapsetmesine izin verme. Annen savaşarak öldü. O bir cadıydı; sen de öylesin ve boyun eğmeyeceksin... Eğmeyeceksin.*

Vernon, Elide'ın zincirlerinden dolayı kaçamayacağı bir hızla onun üzerine atıldı. Bir eli Elide'ı kolunun altından kavrarken di-

ğer eli başını ahşaba öyle sert çarptı ki Elide'ın bedeni öylece... duruverdi.

Vernon'ın ihtiyacı olan da buydu... O aptalca duraksama onun Elide'ın diğer kolunu yakalamasına ve her iki kolunu tek eliyle kavrayıp diğer elini Elide'ın boynunu acıtacak kadar sertçe sıkmasına, ona amcasının da babası gibi dövüş eğitimi aldığını hatırlatmasına yetti. "Benimle geleceksin."

"Hayır." Sözcük bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Vernon, Elide'ı daha da sıkıca kavradı; kollarını acıtana dek burktu. "Nasıl değerli olduğunu bilmiyor musun? Neler yapabileceğini?"

Vernon, Elide'ı geri çekip kapıyı açtı. Hayır... Hayır, Elide amcasının onu götürmesine izin vermeyecekti, onun...

Fakat çığlık atmasının Elide'a bir faydası olmazdı. Canavarlarla dolu bir hisarda; kimsenin Elide'ın varlığını anımsamadığı, kimsenin lütfedip onu umursamadığı bir dünyada bunun bir faydası olmazdı. Elide hareketsizleşince Vernon bunu kabullenme addetti. Elide, kendisini merdivene doğru itekleyen Vernon'ın gülümsemesini ensesinde hissedebiliyordu.

"Siyahgaga kanı damarlarında akıyor; büyüden yana şanslı soyunun kanı da." merdivenden aşağı sürüklediği Elide'ın boğazı safrayla yandı. Kimse ona yardım etmiyordu... Çünkü kimse onu sahiplenmiyordu. "Cadıların büyü gücü olmaz, tıpkı bizim gibi. Fakat sen iki soyun özelliklerinin birleştiği bir melezsin..." Vernon, Elide'ın kolunu daha da sıkıca, tam açtığı kesiğin üzerinden kavradı. Elide haykırdı. Ses yankılandı; taş merdivenden aşağı inen boş ve küçük bir ses. "Hanene büyük bir şeref veriyorsun Elide."

Vernon onu buz gibi bir zindan hücresine bıraktı.

İçeride hiç ışık yoktu.

Hiç ses de yoktu. Bir yerlerde akan suyun sesi hariç.

Titreyen Elide'ın Vernon onu içeri atarken yalvaracak hali bile yoktu. "Kendin kaşındın, biliyorsun," dedi Vernon. "O cadıyla işbirliği yapıp kanında onların kanının aktığına dair şüphelerimi

haklı çıkarmakla belayı çağırdın." Vernon onu süzdü. Fakat Elide hücreye dair ayrıntıları gözden geçirmekle, oradan kaçmak için kendisine faydası dokunacak her şeyi incelemekle meşguldü. Hiçbir şey bulamadı. Vernon "Sen hazır olana dek seni burada bırakacağım," dedi. "Zaten yokluğunun hissedileceğinden şüpheliyim."

Vernon kapıyı çarptı. Karanlık Elide'ı yuttu.

Elide kapı tokmağını çevirmeyi bile denemedi.

Manon, Morath'e adım atar atmaz dük onu yanına çağırdı.

Ulak kuş yuvasının kemerli girişine sinmişti; üstü başı kan, toprak ve toz içindeki Manon'ı gördüğünde güçlükle konuşabildi.

Manon sırf o korkak budalayı titretmek için dişlerini takırdatmayı düşünse de bitkin düştüğü ve başı zonkladığı için fazladan yapacağı her hareket ona yük gibi geliyordu.

On Üçler'den hiçbiri Manon'ın büyükannesinden söz etmeye, onun cadıların döllenmelerine verdiği onaydan bahsetmeye cesaret edemedi.

Sorrel ve Vesta'nın birkaç adım geriden takip ettikleri Manon acilen çağırılmasının kendisine neler hissettirdiğini dükün konsey salonunun ahşap kapısını çarparak açıp belli etti.

Yanında sadece Kaltain olan dük gözlerini Manon'a çevirdi. "Açıkla bakalım... neden bu haldesin."

Manon ağzını açtı.

Vernon, Aelin Galathynius'ın hayatta olduğunu işitirse, Aelin'ın Elide'ın annesine hayatını kurtardığı için kendisini borçlu hissedebileceğinden bir an olsun şüphe ederse pekâlâ yeğeninin hayatına son vermeye karar verebilirdi. "Asiler bize saldırdı. Hepsini öldürdüm."

Dük bir dosyayı masaya çarptı. Dosyanın içindeki kâğıtlar cam yüzeye çarpıp yelpaze gibi saçıldı. "Aylardır açıklama istiyordun. İşte sana açıklama. Düşmanlarımıza dair durum raporları, saldıramayacağımız kadar büyük hedefler... Majesteleri sana iyi dileklerini gönderdi."

Manon, Vernon'a yaklaştı. "Kışlalara bize saldırsın diye o iblis

prensi de gönderdi mi peki?" Dükün kalın boynuna bakıp sert derisinin ne de kolayca yarılacağını düşündü.

Perrington'ın ağzı yana kıvrıldı. "Artık Roland işimize yaramazdı. Ondan alacağımızı almıştık. Onun icabına On Üçler'inden daha iyi kim bakabilirdi?"

"Sizin cellatlarınız olacağımızdan haberim yoktu." Aslında Manon'ın kendisine yaptırmaya çalıştığı şeyden dolayı Vernon'ın boğazını parçalaması gerekirdi. Vernon'ın yanında duran Kaltain boş gözlerle bakan bir kabuktan ibaretti. Fakat o gölgeateşi... Dük saldırıya uğrarsa Kaltain o gölgeateşini kullanır mıydı?"

"Oturup dosyaları oku uçuş lideri."

Emir almak Manon'ın hoşuna gitmemişti. Bunu belli etmek için hırlasa da oturdu.

Ve okudu.

Eyllwe, Melisande, Fenharrow, Kızıl Çöl ve Wendlyn hakkında raporlar.

Terrasen hakkında da.

Raporlara göre –uzun zamandır ölü olduğu düşünülen– Aelin Galathynius, Wendlyn'de ortaya çıkıp Valg prenslerinin dördünün hakkından gelmişti. Bu dört prensten biri de kralın ordusundan ölümcül bir generaldi. Aelin Galathynius bunu ateş kullanarak yapmıştı.

Aelin'in ateş büyüsü vardı, demişti Elide. *Soğukta hayatta kalabilirdi.*

Fakat... Fakat bu büyü kullanıldığı anlamına geliyordu... Yani burada olmasa da Wendlyn'de büyü hâlâ işliyordu.

Manon bunun sebebinin karşısındaki adam –ve Rifthold'daki kral– olduğuna Siyahgaga Hisarı'nda saklanan altının büyük bir kısmı üzerine bahse girebilirdi.

Sonrasında Wendlyn'li Ashryver'larla akrabalığı olan ve ihanetten tutuklanan eski Adarlan generali Prens Aedion Ashryver hakkında bir rapor vardı. Ayrıca asilerle işbirliği yapmıştı. Daha haftalar önce bilinmeyen güçler onu idamdan kurtarmıştı.

Muhtemel şüpheliler: Terrasen'li Lord Ren Allsbrook...

Ve geçen baharda Aedion'la güç birliği yapana ve Aedion'ın esir alındığı gün şatodan kaçana dek krala Muhafız Alayı Yüzbaşısı olarak sadakatle hizmet eden Adarlan'lı Lord Chaol Westfall. Yüzbaşının çok da uzaklara gitmediğinden ve çocukluğundan beri dostu olan veliaht prensi kurtarmaya çalışacağından kuşkulanıyorlardı.

Onu kurtaracağından.

Prens, Manon'a sataşmış; onu kışkırtmıştı; sanki kendisini ona öldürtmeye çalışırmış gibi. Roland da ölmek için yalvarmıştı.

Chaol ve Aedion şimdi Aelin Galathynus'la birlikteyseler, hepsi birlikte çalışıyorlarsa...

Ormana casusluk etmek için gelmemişlerdi.

Amaçları prensi kurtarmaktı. Bir de o kadın mahkûm her kimse onu. En azından bir dostlarını kurtarmışlardı.

Dük ve kral bunları bilmiyordu. İkisi tüm hedeflerine ne kadar yaklaştıklarından ya da düşmanlarının prensi kaçırmaya ne denli yaklaştıklarından habersizdi.

Yüzbaşının koşarak gelmesinin nedeni buydu.

Prensi öldürmeye gelmişti; ona yapabileceğini düşündüğü tek iyiliği yapmak için.

Asiler prensin hâlâ bedeninin içinde olduğunu bilmiyorlardı.

"E?" dedi dük. "Sorun var mı?"

"Hâlâ büyükannemin hazırladığı silahın neden gerekli olduğunu açıklamadın. O tür bir araç felaketlere neden olabilir. Büyü olmadığı sürece Terrasen Kraliçesi'ni ortadan kaldırmak uğruna o kuleleri kullanma riskini almaya değmeyebilir."

"Gafil avlanmaktansa fazlasıyla hazırlıklı olmak yeğdir. Kulelerin kontrolü tam olarak bizde."

Manon demir tırnaklardan biriyle cam masayı tıklattı.

"Bu sadece temel bir bilgi uçuş lideri. Kendini ispatlamayı sürdürürsen daha fazla bilgi alacaksın."

Kendisini ispatlamak mı? Son zamanlarda kendisini ispatlamak adına hiçbir şey yapmamıştı; kralın iblis prenslerinden birini kesip biçmek ve ortada doğru dürüst bir neden yokken o dağ

kabilesini katletmek hariç. Manon'ın içi öfkeyle ürperdi. O halde prensi kışlalara salmaları bir mesaj değil, sınavdı. Manon'ın kralın elindeki en feci güce karşı koyup koyamayacağını, sonrasında da kendisine itaat edip etmeyeceğini görmek için bir sınav.

"Benim için bir cadılar meclisi seçtin mi?"

Manon kendisini umursamazca omuz silkmeye zorladı. "Ben burada değilken kimlerin en uslu durduğunu görmeyi bekliyordum. Ödülleri bu olacak."

"Yarına kadar vaktin var."

Manon gözlerini düke dikti. "Bu odadan ayrılır ayrılmaz banyo yapıp bir gün uyuyacağım. Sen ya da küçük iblis yardakçıların beni rahatsız ederseniz cellat rolünü oynamaktan ne kadar keyif aldığımı öğrenirsiniz. Ertesi gün kararımı vereceğim."

"Karar almaktan kaçmazsın, değil mi uçuş lideri?"

"Neden iyiliği hak etmeyen meclislere iyilik yapayım ki?" Manon dosyaları toplayıp Sorrel'ın kucağına yıkarken Cadı Ana'nın bu adamların yapmalarına göz yumduğu şeyi bir an olsun aklına getirmekten kaçındı. Salondan çıktı.

Kulesine uzanan merdivene vardığında Asterin'in kemerli kapıya yaslanarak demir tırnaklarıyla oynadığını gördü.

Tırnaklarını dışarı çıkaran Manon "Ne var?" diye sordu.

Asterin'in yüzünde ölümsüzlere has bir gerginlik vardı. "Konuşmamız gerek."

Manon ve Asterin dağların içlerine doğru uçtular; ikisi Morath'ten uzaklaşana dek Manon kuzininin önden gitmesine ve Abraxos'un Asterin'in gök mavisi dişisini takip etmesine izin verdi. Mor ve turuncu yaban çiçekleriyle kaplı, otları rüzgârda hışırdayan küçük bir platoya indiler. Abraxos neredeyse neşeden hırıltılar çıkarırken Manon'ın bitkinliği neredeyse giydiği kızıl pelerin kadar ağır olduğundan Asterin'i azarlayacak halde değildi.

Ejderhalarını platoda bıraktılar. Dağ rüzgârı şaşırtıcı bir şekilde ılık, hava güneşli, gök şişman ve pamuk gibi bulutlarla doluydu. Manon, Dorrel ve Vista'ya ikisinin tüm itirazlarına rağmen geride

kalmalarını emretti. İşler Manon'ın Asterin'e yalnız kalacak kadar güvenemeyeceği noktaya varırsa... Manon bu olasılığı düşünmek istemiyordu.

Belki de Asterin'le gitmeye razı olmasının sebebi buydu.

Belki de sebep Asterin'in vadinin diğer yanından attığı çığlıktı.

Mavikan varisi Petrah'nın ejderhası paramparça olduğunda attığı çığlığı andıran bir çığlıktı bu. Petrah ve ejderhası gökten aşağı düşerken Petrah'nın annesinin attığı çığlık gibi.

Asterin platonun kenarına yürüdü. Yaban çiçekleri baldırlarına değiyor, deri binici giysileri parlak güneşin altında parlıyordu. Asterin örgülü saçlarını çözüp altın sarısı dalgalarını iki yana salladı. Ardından kılıcını ve hançerlerini çıkarıp yere attı. " Manon Asterin'in yanına geldi. Asterin "Senden istediğim konuşman değil, dinlemen," dedi.

Karşısındaki kişi klanının varisi olduğundan Asterin'in bu talebi biraz aşırı olsa da isteğinde bir meydan okuma ya da tehdit yoktu. Ayrıca Asterin o güne dek Manon'la hiç bu şekilde konuşmamıştı. Bu yüzden Manon başını salladı.

Asterin karşıdaki dağlara baktı; artık Morath'in karanlığından uzaklaştıkları için bulundukları yer rengârenkti. Ilık bir rüzgâr ikisinin arasından esip geçerken Asterin'in buklelerini uçuşturdu. Bukleler şekil verilmiş günışığını andırıyordu.

"Yirmi sekiz yaşımdayken Beyaz Diş Dağları'nın hemen batısındaki bir vadide Crochan'leri avlıyordum. Bir sonraki köye ulaşmam için yüz elli kilometre yol gitmem gerekiyordu ve bir fırtına koptu. Yere inmek istemedim. Bu yüzden süpürgemle fırtınadan daha hızlı uçmaya, fırtınanın üzerinden geçmeye çalıştım. Fakat fırtına durmak bilmedi. Aniden düşmeye başladım. Düşmeden süpürgemin kontrolünü geri kazanmayı başarsam da düşüşüm sert oldu. Kendimden geçmeden önce kolumun iki yerden kırıldığını, bileğimin bükülüp işleyemez hale geldiğini ve süpürgemin kırıldığını fark ettim."

Seksen yıl önce... bunlar seksen yıl önce olmuş ve Manon bu olayı hiç işitmemişti. Asterin tek başına, şimdi Manon'ın anım-

samadığı bir yerde göreve çıkmıştı. Crochan'leri avlamakla öyle uzun yıllar geçmişti ki anıların arasındaki sınırlar bulanmıştı.

"Uyandığımda bir insan kulübesindeydim ve parçalanmış süpürgem yatağın yanındaydı. Beni bulan adam fırtınada atıyla eve dönerken gökten düştüğümü gördüğünü söyledi. Genç bir avcıydı; daha çok egzotik hayvanlar avladığından kulübesini vahşi doğanın içine kurmuştu. Sanırım gücüm yerinde olsa sırf elindeki erzak için onu öldürürdüm. Fakat kemiklerim kaynayana dek birkaç gün kendimden geçip yeniden ayıldım... Beni yeterince beslediği için de artık gözüme yiyecek gibi görünmez oldu. Ya da bir tehdit gibi."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Orada beş ay kaldım. Bir tek Crochan avlamadım. Ona avlanmasında yardım ettim ve demirağacı bulup yeni bir süpürge oymaya başladım ve... İkimiz de ne olduğumun, onun ne olduğunun farkındaydık. Benim ömrüm uzunken o bir insandı. Böylece Siyahgaga hisarına rapor verme emri alana dek onunla kaldım. Sonra ona...mümkün olduğunda geri geleceğimi söyledim."

Manon kafasının içindeki sessizlik yüzünden güçlükle düşünebiliyor, güçlükle nefes alabiliyordu. Bunu hiç işitmemişti. Hem de hiç. Asterin'in kutsal vazifelerini boşlaması... O insan erkeğiyle dost olması...

"Siyahgaga Hisarı'na döndüğümde bir aylık hamileydim."

Manon'ın dizleri titredi.

"Sen gitmiştin bile...bir sonraki görevine. Kimseye yaşadıklarımdan bahsetmedim. Ta ki gebeliğimin ilk birkaç ayını atlattığımdan emin olana kadar."

Beklenmedik bir durum değildi bu; çoğu cadı o zaman aralığında bebeklerini kaybederlerdi. Cadı bebeklerin o eşiği aşıp büyümeleri kendi başına bir mucizeydi.

"Fakat gebeliğim üçüncü, sonra da dördüncü aya ulaştı. Artık gizleyemeyecek hale geldiğimde büyükannene söyledim. Memnun oldu. Hiçbir şey beni ve rahmimdeki cadı bebeği rahatsız etmesin diye bana hisarda yatak istirahatına başlamamı emretti. Ona yeniden dışarı çıkmak istediğimi söylesem de teklifimi reddetti. Ka-

fam ona ormandaki o kulübeye dönmek istediğimi söyleyemeyecek kadar çalışıyordu. Büyükannenin onu öldüreceğini biliyordum. Bu yüzden aylarca kulede, şımartılmış bir mahkûm olarak kaldım. Hatta sen iki kez kuleye gelsen de büyükannen sana orada olduğumu söylemedi. Bebek doğana dek bunu yapmayacağını söyledi."

Asterin uzun, titrek bir nefes aldı.

Cadıların karınlarında bebek taşıyan cadılara karşı fazla korumacı bir tavır sergilemeleri nadir rastlanan bir durum değildi. Cadı Ana'nın soyundan gelen Asterin el üstünde tutulmuş olmalıydı.

"Bir plan yaptım. Doğum bitkinliğimi üzerimden atar atmaz, onlar gözlerini benden kaçırır kaçırmaz bebeği babasına götürüp verecektim. Belki ormanda sessiz ve huzurlu bir hayatın bebeğim için bizim kıyımla dolu hayatımızdan daha iyi olacağını düşündüm. Belki bunun... benim için daha iyi olabileceğini."

O son sözleri söylerken Asterin'in sesi titredi. Manon kuzininin yüzüne bir türlü bakamadı.

"Doğum yaptım. Cadı bebek doğana kadar az kalsın beni ikiye ayıracaktı. Bunun nedeninin bir savaşçı, gerçek bir Siyahgaga olması olduğunu düşündüm. Gurur duyuyordum. Çığlıklar atarken, kanım akarken bile kızımla gurur duyuyordum."

Asterin sustu. Manon nihayet ona baktı.

Kuzininin yüzünden aşağı akan yaşlar günışığında parıldıyordu. Asterin gözlerini yumup rüzgâra doğru fısıldadı. "Bebek ölü doğdu. O zafer haykırışlarını işitmeyi beklesem de sadece sessizlik vardı. Sessizlik ve sonra büyükannen..." Asterin gözlerini açtı. "Büyükannen bana vurdu. Beni dövdü. Defalarca. Tek isteğim cadı çocuğumu görmekti ve o ise diğer cadılara onu yakmalarını emretti. Bana onu göstermeye yanaşmadı. Benden önce gelen her cadı için bir yüz karasıydım; kusurlu bir bebek cadım olmasının suçlusu bendim; Siyahgagaların onuruna leke düşürmüş, büyükanneni hayal kırıklığına uğramıştım. Bana durmadan bağırdı, ben hıçkırınca da o... o..."

Manon gözlerini nereye çevireceğini, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu.

Ölü doğmuş bir bebek bir cadı için en büyük keder...ve utançtı. Fakat büyükannesine göre...

Asterin düğmelerini çözdüğü ceketini çiçeklerin arasına attı. Gömleğini ve onun altındaki ikinci gömleği çıkardı. Ta ki altın teni günışığında parlayana kadar. Memeleri dolgun ve ağırdı. Asterin döndüğünde Manon çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

Orada, Asterin'in karnına feci, kaba harflerle şu sözcük kazınmıştı:

KİRLENMİŞ.

"Beni damgaladı. Bebeğimin yandığı alevlerde demiri ısıtıp her harfi kendi elleriyle tenime damgaladı. Bir daha bir Siyahgaga doğurmakla işim olmayacağını, çoğu erkeğin bu sözcüğü bir kez görünce kaçacağını söyledi."

Seksen yıl. Asterin seksen yıl boyunca bunu saklamıştı. Fakat Manon onu çıplak görmüştü ve...

Hayır. Hayır, görmemişti. On yıllardır görmemişti. İkisi çocuk cadılarken görmüştü, evet, fakat...

"Utancımdan kimseye bir şey söylemedim. Sorrel ve Vesta... Sorrel o odada olduğu için biliyordu. Sorrel benim için mücadele etti. Büyükannene yalvardı. Büyükannen Sorrel'ın kolunu kırıp onu dışarı attı. Fakat Cadı Ana beni karın içine atıp bir yerlerde sürüne sürüne gebermemi söyledikten sonra Sorrel beni buldu. Vesta'yı yanına aldı ve ikisi beni Vesta'nın dağların arasındaki kuş yuvasına götürüp gizlice bana baktılar. Benim...yataktan çıkamadığım o aylar boyunca. Sonra bir gün uyandım ve mücadele etmeye karar verdim.

Antrenman yaptım. Bedenimi iyileştirdim. Güçlendim... Eskisinden de güçlü oldum ve o konuyu düşünmeyi bıraktım. Bir ay sonra Crochan avına çıkıp bir kutuda üçünün kalbiyle hisara döndüm. Büyükannen ölmediğime şaşırsa da bunu belli etmedi. Döndüğüm gece sen de oradaydın. Onuruma kadeh kaldırdın ve benim gibi iyi bir sağ kolun olduğu için gurur duyduğunu söyledin."

Hâlâ dizlerinin üzerinde oturan, ıslak toprak pantolonunu ıslatan Manon'ın gözleri korkunç damganın üzerindeydi.

"Avcının yanına hiç dönmedim. Ona damgayı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Büyükanneni nasıl açıklayacağımı ya da nasıl özür dileyeceğimi de. Onun bana büyükannen gibi davranacağından korkuyordum. Bu yüzden asla geri dönmedim." Dudakları titredi. "Birkaç senede bir avcının kulübesinin üzerinde uçtum... Sadece... onu görebilmek için." Asterin eliyle yüzünü sildi. "Hiç evlenmedi. Yaşlandığında bazen verandada oturduğunu görürdüm. Birini bekliyormuş gibi."

Bir şey... Manon'ın göğsünde bir şey çatırdıyor, sızlıyor ve çöküyordu.

Asterin çiçeklerin arasına oturup giysilerini giymeye başladı. Sessizce ağlıyordu. Fakat Manon uzanıp ona dokunup dokunmamak konusunda tereddüt içindeydi. Birini nasıl avutacağını, teselli edeceğini bilmiyordu.

Nihayet Asterin "Umursamayı bıraktım," dedi. "Her şeyi. Sonrasında benim için her şey bir şakaya, bir heyecan arayışına döndü ve hiçbir şeyden korkmaz oldum."

O vahşilik, o dizginlenmeyen sertlik... Özgür bir kalpten değil; ümitsizliğin en saf halini tecrübe eden bir kalpten doğmuştu bunlar ve o ümitsizliği geride bırakmanın tek yolu fevri, şiddet dolu bir hayat sürmek olmuştu.

"Fakat kendime..." –Asterin ceketini iliklemeyi bitirdi– "hayatımı tamamen senin sağ kolun olmaya adayacağımı söyledim. *Sana* hizmet edeceğimi. Büyükannene değil. Çünkü büyükannenin beni senden saklamasının bir nedeni olduğunu biliyordum. Sanırım o senin benim için mücadele edeceğinin farkındaydı. Ve büyükannenin sende görüp korktuğu her ne ise... beklemeye değerdi. Hizmet etmeye değerdi. Ben de öyle yaptım."

Abraxos'un Geçiş'i aştığı, büyükannesi Manon'ın öldürülmesini emrini verse On Üçler'in diğer cadılarla savaşarak kaçmaya hazır oldukları o gün...

Asterin gözlerini Manon'ın gözlerine çevirdi. "Sorrel, Vesta ve ben büyükannenin neler yapabileceğini uzun zamandır biliyorduk. Öğrenmenin seni tehlikeye atabileceğinden korktuğumuz için sana hiçbir şey söylemedik. Petrah'nın düşmesine göz yum-

mayıp onu kurtardığın gün... Büyükannen sana o Crochan'i neden öldürttüğünü anlayan tek kişi sen değildin." Asterin başını iki yana salladı. "Sana yalvarıyorum Manon. Büyükannenin ve o adamların cadılarımızı alıp o şekilde kullanmalarına izin verme. Bebek cadılarımızı canavarlara çevirmelerine izin verme. Zaten yapacaklarını yaptılar... Verdikleri zararı telafi etmeme yardımcı olman için sana yalvarıyorum."

Manon yutkundu. Boğazı ona acı verecek kadar düğümlenmişti. "Onlara meydan okursak peşimize takılıp bizi öldürürler."

"Bunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Geçen gece sana söylemek istediğimiz buydu."

Manon kuzininin gömleğine altında kalan damgayı görebiliyormuş gibi baktı. "Demek davranışlarının nedeni buydu."

"Bebek cadılar zayıf noktam değilmiş gibi davranacak kadar aptal değilim."

Demek bu yüzden Manon'ın büyük annesi onlarca yıldır Manon'dan Asterin'i yardımcılık görevinden azletmek istiyordu.

Manon "Ben bunun zayıflık olduğunu düşünmüyorum," diye itirafta bulundu. Sonra omzunun üzerinden yaban çiçeklerini koklayan Abraxos'a baktı. "Seni yeniden sağ kolum yapıyorum."

Asterin başını eğdi. "Üzgünüm Manon."

"Üzülmeni gerektirecek hiçbir şey yok." Manon cesaret edip "Büyükannemin bu şekilde davrandığı başkaları da var mı?" sorusunu sordu.

"On Üçler'de yok. Fakat diğer cadı meclislerinde var. Büyükannenin sürgün ettiği çoğu cadı hayatlarını sürdüremedi." Manon'a bunlardan hiç bahsedilmemişti. Ona *yalan söylenmişti.*

Manon batıya, dağlara doğru baktı. *Ümit,* demişti Elide... Daha iyi bir geleceğin ümidi. Bir yuvanın ümidi.

İtaat, gaddarlık, disiplin değil. Ümit.

"Adımlarımızı dikkatli atmalıyız."

Asterin gözlerini kırpıştırdı. Siyah gözlerindeki altın benekler parıldadı. "Ne planlıyorsun?"

"Sanırım çok aptalca bir şey."

64

Rowan, Rifthold'a yaptıkları acı dolu dönüş yolculuğunu pek de anımsamıyordu. Şehir duvarlarını gizlice aşıp ara sokaklardan geçerek depoya ulaştıklarında öyle bitkin düşmüştü ki yatağa yatmasıyla kendinden geçivermişti.

O gece uyandığında –yoksa ertesi gece mi uyanmıştı?– Aelin ve Aedion'ın yatağın kenarında konuştuklarını gördü.

Aelin kuzenine "Gündönümü kutlamasına altı gün kaldı; o zamana dek hazırlıkları bitirmeliyiz," diyordu.

"Gizlice içeri girmek için Ress ve Brullo'dan arka kapılardan birini açık bırakmasını mı isteyeceksin?"

"Bu kadar saf olma. Ön kapıdan gireceğim."

Tabii ki öyle yapacaktı. Rowan homurdandı; dili kurumuş, ağzının içinde ağırlaşmıştı.

Aelin ona doğru döndü. Neredeyse yerinden sıçrayıp Rowan'ın üzerine abandı. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Bir elini onun alnına götürüp ateşini ölçtü. "Fena görünmüyorsun."

"İyiyim," diye homurdandı Rowan. Kolu ve omzu ağrıyordu. Fakat zamanında bundan daha kötüsüne de göğüs germişti. Dizlerinin bağını çözen kan kaybı olmuştu; bir defada hiç o kadar kan kaybetmemişti. En azından o kadar hızlı kan kaybettiği olmamıştı. Bunun nedeni de büyü gücünden mahrum olmasıydı. Aelin'i süzdü. Aelin'in yüzü asık ve solgundu. Elmacıkkemiğinde bir çürük, boynunda dört çizik vardı.

Rowan o cadıyı öldürecekti.

Rowan, Aelin'a bunu söylediğinde Aelin gülümsedi. "Şiddet arzulayacak havandaysan sanırım durumun iyidir." Fakat sesi boğuk çıkıyordu ve gözleri ıslaktı. Rowan sağlam koluyla uzanıp Aelin'ın elini tuttu ve sıktı. Aelin ona "Lütfen bunu bir daha yapma," diye fısıldadı.

"Bir dahaki sefere onlardan sana...ya da bana ok atmamalarını isterim."

Aelin'ın dudakları gerilip titredi. Alnını Rowan'ın sağlam koluna yasladı. Diğer kolunu kaldırıp Aelin'ın saçlarını okşayan Rowan yakıcı bir acı hissetti. Aelin'ın saçında hâlâ yer yer kan ve toprak vardı. Demek doğru dürüst banyo yapmakla uğraşamamıştı bile.

Aedion boğazını temizledi. "Büyüyü serbest bırakmak...kralı ve Dorian'ı öldürmek için bir plan üzerinde çalışıyorduk..."

"Bana... bunları yarın anlatın," dedi Rowan. Başı ağrımaya başlamıştı bile. Ne zaman cehennem ateşinin kullanıldığına şahit olsa ateşin yıkıcılığının beklenenden daha etkili olduğunu değil dile getirmek, düşünmek bile içinde uyuma isteği uyandırmıştı. Tanrılar adına, Rowan'ın büyü gücü yokken... İnsanlar takdire şayandı. Büyüye bel bağlamadan hayatta kalmak... Rowan'ın onların hakkını teslim etmesi gerekirdi."

Aedion esneyip –Rowan'ın o güne kadar gördüğü en başarısız esneme taklidiydi bu– izin istedi.

Rowan "Aedion," deyince general kapı aralığında durakladı. "Sağ ol."

"Bir şey değil kardeşim." Aedion odadan çıktı.

Aelin bir ona bir Rowan'a baktı. Dudaklarını yine büzmüştü.

"Ne var?" dedi Rowan.

Aelin başını iki yana salladı. "Yaralıyken çok nazik oluyorsun. Tedirgin edici bir durum."

Şimdi Aelin'ın gözlerinde parıldayan yaşları görmek ise *Rowan'ı* tedirgin etmişti. Büyü özgür olsa o cadılar ok Rowan'a isabet eder etmez küle dönüşüverirlerdi. "Gidip banyo yap," diye homurdandı Rowan. "Üzerinde o cadının kanı varken seninle uyumam."

Aelin tırnaklarını inceledi. Hâlâ içlerinde toprak ve mavi kan vardı. "Of. On kez yıkadım zaten." Yatağın kenarındaki sandalyesinden kalktı.

"Neden?" diye sordu Rowan. "Onu neden kurtardın?"

Aelin'ın parmaklarını saçlarında gezdirmesiyle gömleği aralanınca omzunun aşağısındaki beyaz sargı göründü. Rowan'ın o yaradan haberi bile yoktu. Yarayı görme, bizzat inceleme...ve Aelin'a sarılma isteğini bastırdı.

"Çünkü o altın saçlı cadı, Asterin..." dedi Aelin. "Manon'ın adını benim senin adını haykırdığım gibi haykırdı."

Rowan donakaldı. Kraliçesi o anı anımsıyormuş gibi yere bakıyordu.

"Bir başkası için dünyalara bedel olan birinin canını nasıl alabilirim?" Aelin hafifçe omuz silkti. "Öleceğini sanmıştım. Onu garezine öldürmek kötü şans getirecekmiş gibi geldi bana. Ayrıca..." Aelin burnundan güldü. "Öyle iyi dövüşen biri için bir uçurumdan düşerek ölmek epey berbat bir ölüm şekli olurdu."

Rowan gülümsedi; Aelin'ın görüntüsünü içine çekti: Soluk, ciddi yüzünü; kirli giysilerini; yaralını. Yine de omuzları ve başı dikti. "Yaptıklarınla bana gurur veriyorsun, sana hizmet etmenin gururunu."

Aelin'ın dudakları neşeyle kıvrılsa da gözleri gümüşi yaşlarla çevriliydi. "Biliyorum."

Lysandra, Aelin'a "Bok gibi görünüyorsun," dedi. Sonra Evangeline'in orada olduğunu anımsadı. Kız ona şaşkın gözlerle bakıp yüzünü ekşitti. "Özür dilerim."

Evangeline peçetesini kucağının üzerinde katladı. Zarif, küçük bir kraliçe gibi. "Öyle sözcükler kullanmamam gerektiğini söylüyorsun fakat kendin kullanıyorsun."

Lysandra "Ben küfredebilirim," deyince Aelin gülümsememek için kendisini tuttu. "Çünkü ben daha büyüğüm ve küfrün en etkili olduğu anları bilirim. Ve şimdi, dostumuz tam anlamıyla bok gibi görünüyor."

Evangeline gözlerini Aelin'a çevirdi; kızıl–sarı saçları mutfak penceresinden sızan ışığın altında parıldıyordu. "Sen sabahları daha beter görünüyorsun Lysandra."

Aelin bir kahkaha attı. "Dikkatli ol Lysandra. Tam bir haylazla uğraşıyorsun."

Lysandra vesayeti altındaki küçük çocuğa uzun uzun baktı. "Turtalarını tabağından silip süpürdüysen çatıya gidip Aedion ve Rowan'ın yanında kıyameti kopar."

Aelin "Rowan'a dikkat et," dedi. "Hâlâ iyileşme sürecinde. Fakat öyle değilmiş gibi davran. Üzerlerine titrersen erkekler kendilerini zayıf hissederler."

Evangeline gözünde hınzırca bir parıltıyla ön kapıya yöneldi. Aelin kızın üst kata çıktığından emin olmak için kulak kesildikten sonra arkadaşına doğru döndü. "Büyüyünce ele avuca sığmayacak."

Lysandra homurdandı. "Sence bunu bilmiyor muyum? Daha on yedisinde ve şimdiden zorbanın teki. Sonu gelmez *'Neden?'ler 'Yapmasam bence daha iyi olur'* ve bolca *neden, neden, neden* ve *'Hayır, senin tavsiyeni işitmek istemiyorum Lysandra'lar.*" Lysandra şakaklarını ovuşturdu.

"Bir zorba fakat cesur bir zorba," dedi Aelin. "Bence seni kurtarmak için onun yaptıklarını yapacak on bir yaşında fazla çocuk yoktur." Şişlik inmişse de Lysandra'nın yüzünde hâlâ morluklar vardı. Ayrıca dudağının yanındaki küçük, kabuk bağlamış kesik de hâlâ kıpkırmızıydı. "Bence bir çocuğu kurtarmak için dişini tırnağına takıp mücadele eden on dokuz yaşında fazla kişi de yoktur." Lysandra gözlerini masaya dikti. "Üzgünüm," dedi Aelin. "Her şey Arobynn'in oyunu olsa da... Üzgünüm."

"Beni kurtarmaya geldin," dedi Lysandra. Sesi bir nefes kadar sessizdi. "Hepiniz... Beni kurtarmaya geldiniz." Lysandra, Nesryn ve Chaol'a şehir sokaklarının aşağısındaki gizli bir zindanda geçirdiği geceden ayrıntılı bir şekilde bahsetmişti ve şimdiden asiler kanalizasyonlarda orayı arıyorlardı. Lysandra gözleri ve ağzı bağlı olduğundan faydalı olacak başka şeyler anımsamıyordu. Esareti

boyunca en büyük korkusunun parmağına Wyrd taşından bir yüzük takılması olduğunu söyledi. Bu korku bir süre daha yakasını bırakmayacaktı.

"Seni kurtarmaya gelmeyeceğimizi mi düşündün?"

"Başıma gelenleri umursayacak dostlarım olmadı hiç. Sam ve Mesley hariç. Çoğu kişi kaçırılmama ses etmez, herhangi bir fahişe olduğumu düşünüp bana boş verirdi."

"Bunu yapmayı ben de düşünmüştüm."

"Ya?"

Aelin elini cebine sokup masaya katlanmış bir kâğıt koydu. "Senin için. Onun için de."

"Bizim paraya..." Lysandra'nın gözleri balmumu mühre takıldı. Simsiyah mürekkeple çizilmiş bir yılan: Clarisse'in mührü. "Nedir bu?"

"Aç."

Bir Aelin'a bir kâğıda bakan Lysandra mührü kırıp yazıyı okudu.

"Ben, Clarisse DuVency, işbu belgeyle Lysandra ve Evangeline'in bana olan borçlarının..."

Kâğıdı tutan el titredi.

"Bana olan borçlarının tamamı ödenmiştir. Ne zaman uygun görürlerse özgürlük nişanlarını alabilirler."

Lysandra'nın gevşeyen ellerinden düşen kâğıt süzülerek masanın üzerine indi. Başını kaldırıp Aelin'a baktı.

"Of," dedi Aelin. Kendi gözleri de dolmuştu. "Ağlarken bile bu kadar güzel olmandan nefret ediyorum."

"Bunun ne kadar paraya mal olduğundan haberin..."

"Seni onun kölesi olarak bırakacağımı mı sanmıştın?"

"Ben... sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Teşekkür etmek zorunda değilsin."

Lysandra ellerini yüzüne götürüp hıçkırdı.

Aelin "Tabii senin istediğin gururlu ve asilce olanı yapıp bir on yıl daha dişini sıkmak iseydi senden özür dilerim," dedi Aelin.

Bu sözleri sadece Lysandra'nın daha da çok ağlamasına neden oldu.

"Fakat sensiz buradan ayrılmamın imkânsız olduğunu anlaman gerek ve..."

Lysandra parmaklarının arasından "Kes sesini Aelin," dedi. "Sadece...kes sesini." Ellerini indirdi. Yüzü şişmişti ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Aelin iç çekti. "Ah, tanrılara şükürler olsun. Demek ağlarken sen de berbat görünebiliyormuşsun."

Lysandra kahkahalarla güldü.

Sağ kolu görünmez yarasını gösterdikten sonra Manon bütün gün ve gece Asterin'le dağlarda kaldı. Kendileri ve ejderhaları için dağ keçileri yakaladılar. Sonra keçileri pişirdikleri ateşin başında atacakları adımları dikkatle planladılar.

Manon nihayet tepesinde yıldızlardan bir battaniyeyle, Abraxos'un yanına kıvrılıp uykuya daldığında kafası aylardır olmadığı kadar rahattı. Yine de uykusunda bir şey onu huzursuz etti.

Bunun ne olduğunu uyandığında anladı. Üç yüzlü Tanrıça'nın dokuma tezgâhında bir iplik.

"Hazır mısın?" diye sordu Asterin. Soluk mavi ejderhasına bindiğinde gülümsüyordu. Gerçek bir gülümsemeydi bu.

Manon o gülümsemeyi hiç görmemişti. Kaç kişinin gördüğünü de merak ediyordu. Acaba kendisinin hiç öyle gülümsediği olmuş muydu?

Manon kuzeye baktı. "Yapmam gereken bir şey var." Bunun ne olduğunu sağ koluna anlattığında Asterin hiç tereddüt etmeden onunla gideceğini söyledi.

Böylece erzak almak için Morath'e uğradılar. Soreel ve Vesta'ya ayrıntıları kaba hatlarıyla aktarıp onlara düke Manon'ın çağrıldığını söylemeleri talimatını verdiler.

Bir saat içinde havalandılar. Hızlı ve gizlenmek için bulutların arasında uçuyorlardı.

Kilometrelerce uçtular. Manon o ipliğin neden durmadan kendisini çekelediğini, neden acele etmesi gerektiğini bilmese de Rifthold'a kadar durmadan uçtular.

Dört gün. Elide dört gündür o buz gibi, kötü kokulu zindandaydı.

İçerisi öyle soğuktu ki güçlükle uyuyabiliyordu. Önüne konan yiyecekleri yemek güçtü. Korku onun tetikte olmasını sağlıyor; onu kapıyı yoklamaya, kapı ne zaman açılsa muhafızları izlemeye ve koridorları incelemeye itiyordu. İşine yarayacak hiçbir şey öğrenemedi.

Dört gün... Manon hâlâ onu kurtarmaya gelmemişti. Siyahgagalardan hiç kimse gelmemişti.

Neden bu ümidi beslediğini bilmiyordu. Ne de olsa Manon o odayı gizlice gözetlemesi için onu zorlamıştı.

Artık kendisini nelerin bekliyor olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu.

Çabalamış ve başarısız olmuştu. Öldüğünde ismini birileri anımsar mıydı acaba? Acaba ismi bir yerlere kazınır mıydı?

Yanıtı biliyordu. Kimsenin gelip onu kurtarmayacağını da.

65

Rowan, Aelin ya da Aedion'a itiraf etmeyeceği kadar yorgundu. Ayrıca plan hazırlama telaşı yüzünden kraliçeyle pek baş başa kalma fırsatı bulamamıştı. Yeniden ayağa kalkıp zorlanmadan antrenman yapabilmesi için iki gün dinlenip uyuması gerekmişti.

Akşam rutinini sona erdirmesinin ardından yatağa güçbela kendisini attığında öyle bitkindi ki daha Aelin banyodan çıkmadan uyuyakalmıştı. Yo, geçen onca yıllar boyunca insanları yeteri kadar takdir etmemişti.

Büyüsünü yeniden kazansa müthiş bir ferahlama hissedecekti. Tabii planları işe yararsa. Cehennem ateşi kullanacakları düşünüldüğünde işler çok, hem de çok ters gidebilirdi. Chaol henüz Ress ve Brullo'yla buluşamasa da onlara mesaj göndermek için her gün uğraşıyordu. Belli ki asıl güçlük daha çok sayıda Valg askerleri şehre akın edince asilerin yarısından fazlasının kaçmasıydı. Yeni bir kural olarak günde üç idam gerçekleşiyordu: Gündoğumunda, öğlen ve günbatımında. Eskiden büyü kullananlar, asiler ve asi sempatizanı olduklarından şüphe edilenler. Chaol ve Nesryn onlardan bir kısmını kurtarsalar da hepsini kurtaramamışlardı. Kargaların gaklamaları artık her sokakta işitilebiliyordu.

Odadaki bir erkek kokusu Rowan'ı uykusundan kaldırdı. Yastığının altından bıçağını çıkarıp sırtını yavaşça doğrulttu.

Aelin, Rowan'ın yanında uyuyordu; derin ve düzenli nefesler alıyordu ve üzerinde yine Rowan'ın gömleklerinden biri vardı.

Rowan'ın ilkel bir yanı bu görüntü, Aelin'ın onun kokusuyla kaplı olduğunu bilmesi karşısında memnuniyetle hırlıyordu.

Rowan ayağa kalktı. Odaya göz atarken adımları sessizdi. Bıçağını hazır tutuyordu.

Fakat koku içeride değildi. Daha öteden geliyordu.

Rowan pencereye yaklaşıp dışarı baktı. Aşağıdaki sokakta, çevredeki evlerin çatılarında kimse yoktu.

Demek ki Lorcan çatıdaydı.

Rowan'ın eski komutanı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bekliyordu. Çatık kaşlarla Rowan'ı süzerken onun çıplak göğsündeki sargıları fark etti. Lorcan gece yarısı rüzgârı gibi sessizce "Pantolon giydiğin için sana teşekkür etmeli miyim?" dedi.

Rowan çatının kapısına yaslanıp "Beni görüp kendini yetersiz hissetmeni istemedim," diye yanıt verdi.

Lorcan güldü. "Kraliçen sana pençelerini mi geçirdi yoksa o yaraları onun peşime taktığı canavarlardan biri mi açtı?"

"Sonunda kimin kazanacağını merak ediyordum... Senin mi, Wyrd tazılarının mı?"

Lorcan dişlerini gösterdi. "Hepsini öldürdüm."

"Neden buraya geldin Lorcan?"

"Mala Ateş Getiren'in varisinin iki gün sonraki yaz dönümü kutlamaları için bir şeyler planladığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Siz budalalar teklifim üzerine düşündünüz mü?"

Özenle kurulmuş bir soruydu bu? Amacı da Rowan'ı tongaya düşürüp Lorcan'ın sadece tahmin ettiği şeyi ona söyletmekti. "Yazın ilk şarabını içmek ve başımın belası olmak dışında herhangi bir planı olduğunu sanmıyorum."

"Demek yüzbaşının saraydaki muhafızlarla buluşmaya çalışmasının nedeni buydu?"

"Onun ne yaptığını ben nasıl takip edeyim ki? Oğlan zamanında krala hizmet ediyordu."

"Suikastçılar, orospular, hainler... Şu ara ne de iyi arkadaşlar ediniyorsun Rowan."

"İşi ruh hastası bir efendinin elinde olan bir köpek olmaktan iyidir."

"Bizi böyle mi görüyordun? Birlikte çalıştığımız, erkekleri öldürüp dişilerle yattığımız onca yıl boyunca, ha? Hiç şikâyet ettiğini hatırlamıyorum."

"Ortada şikâyet edecek bir şeyler olduğunu fark etmediğimdendir. Senin kadar kördüm."

"Sonra o öfkeli prenses hayatına girince değişmeye karar verdin, öyle mi?" Zalimce bir gülümseme. "Ona Sollemere'den bahsettin mi?"

"Her şeyi biliyor."

"Demek biliyor. Herhalde kendi geçmişi senin kraliçemiz adına yaptığın korkunç işlere karşı daha anlayışlı olmanı sağlamıştır."

"*Senin* kraliçen adına. Aelin'a neden öfke besliyorsun Lorcan? Senden korkmadığı ya da onun uğruna sana sırt çevirdiğim için mi?"

Lorcan güldü. "Her ne planlıyorsanız işe yaramayacak. O planı hayata geçirmeye çalışırken öleceksiniz."

Bu gayet olası da olsa Rowan "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

"Bana bu saçmalıklardan fazlasını borçlusun."

"Dikkatli ol Lorcan yoksa kendinden çok bir başkasını önemiyormuşsun gibi anlaşılabilir." Doranelle'in arka sokaklarında büyümüş, terk edilmiş bir piç olan Lorcan o yetisini daha Rowan doğmadan önce kaybetmişti. Fakat Rowan bundan dolayı ona hiç acımamıştı. Lorcan diğer her açıdan bizzat Hellas tarafından kutsandığından ona acıması söz konusu olamazdı.

Lorcan çatıya tükürdü. "Sana ben anahtarlar meselesini çözdükten sonra cesedini Lyria'nın yanına gömülmesi için sevgili dağına geri götürmeyi teklif edecektim. Artık seni burada çürümeye terk edeceğim. Güzel, küçük prensesinin yanında."

Rowan, Lorcan'in indirdiği darbeye ve dağında Aelin'ın mezarının olacağı düşüncesine aldırış etmemeye çalıştı. "Bir tehdit mi bu?"

"Ne diye sizi tehdit etmekle uğraşayım ki? Onu öldürmeme gerek kalmayacak... O zaten kendi kendini öldürebilir. Belki kral ona şu tasmalardan birini takar. Oğluna yaptığı gibi."

Rowan'ın içini öyle bir korku sardı ki midesi altüst oldu. "Sözlerine dikkat et Lorcan."

"Bahse girerim Maeve onun için iyi para verir. O Wyrd anahtarına ulaşacak olursa da... O zaman Maeve'in ne tür bir güce erişeceğini sen de en az benim kadar tahmin edebilirsin."

Daha beteri... Rowan'ın aklına gelen çok daha feci olasılık ise Maeve'in Aelin'i öldürmek değil, köle yapmak istemesiydi. Böylece bir elinde sınırsız güçte bir silah, diğer elinde ise Mala Ateş Getiren olacaktı. Onu hiçbir şey durduramayacaktı.

Lorcan, Rowan'ın tereddüdünü ve şüpheşini okudu. Elindeki altın ışıldadı. "Beni tanırsın prens. O anahtarları ancak benim bulup yok edebileceğimi biliyorsun. Bırak kraliçen güneyde toplanan orduyla çarpışsın; anahtar işini bana bırak." Lorcan'in uzattığı yüzük ay ışığında parlıyordu. "Her ne planlıyorsa buna ihtiyacı olacak. Aksi taktirde ona veda edebilirsin." Lorcan'in gözleri iki siyah buz parçası gibiydi. "Lyria'yla nasıl vedalaştığını hepimiz biliyoruz."

Rowan öfkesini dizginledi. "Yemin et"

Kazandığını anlayan Lorcan gülümsedi.

Ornyth Tılsımı'nı cebinden çıkaran Rowan "Bu yüzüğün Valg'lere karşı koruma sağladığına yemin edersen onu sana veririm," dedi.

Lorcan'in gözleri tılsıma, tılsımın bu dünyaya olmayan yabancılığına çevrildi. Yemin etti.

Bir kılıç parladı. Sonra Lorcan'in kanının kokusu yayıldı. Yumruğunu sıkan Lorcan elini havaya kaldırdı. "Kanım ve şerefim üzerine yemin ederim ki bu konuda seni kandırmıyorum. Yüzük gerçekten güçlü."

Rowan kanın çatıya damlayışını izledi. Bir damla; iki; üç.

Lorcan pisliğin teki olabilirdi. Fakat Rowan onun daha önce yeminini bozduğuna hiç şahit olmamıştı. Sözü senetti; onun için tek geçer akçe de hep bu olmuştu.

İkisi aynı anda hareketlendi. Tılsımı ve yüzüğü önlerine bıraktılar. Rowan yüzüğü kapıp hızla cebine atarken Lorcan ellerindeki tılsıma öylece baktı; gözlerinde karanlık bir bakış vardı.

Rowan kendisini nefes almaya zorlayıp sessiz kaldı.

Lorcan zinciri boynuna takıp tılsımı gömleğinin içine soktu. "Hepiniz öleceksiniz. Ya bu planı hayata geçirirken ya da sonrasında yaşanacak savaşta."

"Sen o anahtarları yok et," dedi Rowan, "o zaman savaş da olmayabilir." Budalaca bir ümitti bu.

"Savaş olacak. Artık o savaşı durdurmak için çok geç. O yüzüğün sizi şato duvarlarında kazığa oturtulmaktan kurtaramayacak olması ne yazık."

Rowan o görüntüyü zihninde canlandırdı; belki de bu sahneye bizzat şahit olması hatta düşmanları bizzat kazığa oturtmuş olması zihnindeki görüntünün etkisini daha da beter yapmıştı. "Sana ne oldu Lorcan? Sefil varoluşun boyunca ne yaşadın da böyle oldun?" Rowan, Lorcan'in öyküsünün tamamını hiç sormamış, umursamamıştı. O ana kadar bundan rahatsız olmamıştı. Eskiden olsa Lorcan'in yanında olur, kraliçelerine meydan okuma cüretini gösteren budalayla alay ederdi. "Sen bundan daha iyi bir erkeksin."

"Öyle miyim? Kraliçem bunu göremese de ben hâlâ ona hizmet ediyorum. Güzel bir insancık bacaklarını aralar aralamaz ona sırtını dönen kimdi acaba..."

"Bu kadarı yeter."

Fakat Lorcan gitmişti bile.

Rowan birkaç dakika bekledikten sonra yüzüğü cebinde tekrar tekrar çevirerek aşağı kata indi.

O içeri girdiğinde Aelin uyanıktı. Pencereler kapanmış, perdeler çekilmiş, şömine sönmüştü. Rowan'ın yanına yattığı Aelin yatak örtülerinin hışırtıları arasında boğulan bir sesle "Ne oldu?" diye sordu.

Rowan geceleri de keskin gören gözleri sayesinde gördüğü Aelin'ın uzanan, yara izli avucuna yüzüğü bıraktı. Aelin yüzüğü

başparmağına takıp parmaklarını oynattı. Öyle heyecan verici bir şeyler olmadığını görünce kaşlarını çattı. Rowan'ın kahkahası boğazına takıldı.

İkisi yüz yüze uzanırken Aelin "O tılsımı açtığında içinde Valg komutanının yüzüğünü bulup kendisine sahte kolyeyi verdiğimizi fark ettiğinde Lorcan kim bilir nasıl öfkelenecek," diye mırıldadı.

İblis, ruhları arasında kalan bariyerleri kâğıt gibi parçaladı. Geriye sadece bir bariyer, küçük bir benlik kabuğu kalana dek.

Uyandığını, uyuduğunu, yemek yediğini anımsamaz olmuştu. Orada olduğu, gözlerinin gerisinden baktığı anların sayısı iyice azalmıştı. Sadece iblis prens zindanlardaki mahkûmlardan beslendiğinde; onun kendisiyle yiyip içmesine izin verdiğinde... Sadece o zaman yüzeye çıkabiliyordu.

O gün nasıl bir kontrol ele geçirdiyse...

Hangi gün?

İçinde iblisin olmadığı o anı anımsayamıyordu.

Yine de...

Manon.

Bir isim.

Onu düşünme, o dişiyi düşünme. İblis o isimden nefret ediyordu.

Manon.

Yeter. Onlardan, krallarımızın soyundan gelenlerden bahsetmek yok.

Kimden bahsetmek yok?

Güzel.

İkisi Aelin'ın dairesinin çatısında oturup cam şatoya bakarken Aelin, Chaol'a "Yarına hazır mısın?" diye sordu. Batan güneşin altında şato altın rengine, yakut kırmızısına ve turuncuya boyanmıştı; şimdiden alevler içinde kalmış gibi.

Chaol işin oraya varmaması için dua etse de... "Daha hazır olamazdım," dedi.

Yarın uygulanacak planı son bir kez gözden geçirmek için daki-

kalar önce geldiğinde çok da tereddütlü ve ihtiyatlı görünmemeye çalışmıştı. Aelin ondan kendisiyle yukarıda buluşmasını istemişti. Yalnız.

Aelin'ın üzerinde dar, kahverengi pantolonun içine sokulmuş; bol, beyaz bir gömlek vardı. Saçlarını salmıştı. Ayakkabı giymeye zahmet etmemişti. Chaol, Aelin'ın halkının çıplak ayaklı bir kraliçeyi nasıl karşılayacaklarını merak ediyordu.

Aelin kollarını çatının tırabzanına yasladı. Bir dirseğini, diğerinin üzerine geçirip "Gerekmedikçe insanların hayatlarını tehlikeye atmayacağımı biliyorsun," dedi.

"Biliyorum. Sana güveniyorum."

Aelin gözlerini kırpıştırdı. Onun yüzündeki şaşkınlık karşısında Chaol'un içi utançla doldu. "Pişman mısın," dedi Aelin, "beni Wendlyn'e ulaştırmak için özgürlüğünden feragat ettiğin için?"

"Hayır," dedi Chaol. Yanıtının doğruluğuna olan inancı kendisini şaşırtmıştı. "Seninle aramızda her ne yaşanmış olursa olsun benim krala hizmet etmem budalalıktı. Tüm bunlar yaşanmasaydı da eninde sonunda şatodan yine ayrılırdım diye düşünerek kendimi teselli ediyorum."

Chaol ona söylemeliydi. Aslında Aelin geri döner dönmez ona söylemesi gerekirdi.

Aelin boğuk bir sesle "Benimle..." dedi. "Şatodan benimle ayrılacaktın... Ben sadece Celaena iken."

"Fakat sen asla sadece Celaena olmadın ve bence bunu biliyordun da. İçinde bir yerde, her şey yaşanmadan önce de biliyordun. Şimdi anlıyorum."

Aelin onu yaşı on dokuzdan çok daha büyük bir kadının gözleriyle süzdü. "Sen hâlâ aynı kişisin Chaol. Babana ettiğin yemini bozmadan önce ne isen osun."

Chaol bunun bir hakaret olup olmadığından emin olamadı. Fakat söylediği ve yaptığı onca şeyin ardından bunu hak etmiş olması gerektiğini düşündü.

"Belki de artık aynı kişi olmak istemiyorumdur," dedi. O kişi –o aptalcasına sadık, işe yaramaz kişi– her şeyini kaybetti. Dostunu,

sevdiği kadını, konumunu, onurunu. Her şeyini kaybetti ve tüm bu olanlar için suçlayabileceği tek kişi kendisi."

"Üzgünüm," dedi Aelin. "Nehemia'ya olanlar için, yaşanan her şey için." Bu kadarı yeterli değildi. Asla da olmayacaktı.

Fakat Aelin, Chaol'a buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gözleri onun yanağındaki silik yara izine çevrildi. "Yüzünü yaraladığım, sonra da seni öldürmeye kalktığım için özür dilerim." Tekrar cam şatoya doğru döndü. "Bu kış yaşananları düşünmek bana hâlâ güç geliyor. Fakat nihayetinde beni Wendlyn'e götürdüğün ve babanla o pazarlığı yaptığın için sana minnettarım." Gözlerini kapatıp sığ bir nefes aldı. Gözlerini yeniden açtığında güneş ikisini sıvı altınıyla kaplamıştı. Chaol cesaretini toplayıp konuşmaya başladı. "Benim için anlamı büyüktü. Seninle yaşadıklarımız. Bunun da ötesinde, dostluğunun benim için anlamı büyüktü. Sana gerçekte kim olduğumu hiç söylemedim çünkü *kendim* o gerçekle yüzleşemiyordum. O gün limanda sana söylediklerim –seni seçeceğimi söylemem– sana geri döneceğimi ve her şeyin yoluna gireceğini düşündürdüyse özür dilerim. Her şey değişti. Ben değiştim."

Chaol bu konuşmayı haftalardır, aylardır bekliyordu. Zihninde Aelin'a konuşacağı anı canlandırırken bağıracağını, bir aşağı bir yukarı yürüyeceğini ya da Aelin'ın söyleyeceklerini hiç dinlemeyeceğini hayal etmişti. Fakat şimdi içinde sadece sükûnet vardı. Kararlı, huzurlu bir sükûnet. "Mutluluğu hak ediyorsun," dedi. Bu sözünde samimiydi de. Chaol'un Aelin, Rowan'ın yanındayken Aelin'ın yüzünde sıkça gördüğü neşeyi; Aedion'la birlikteyken attığı hınzırca kahkahaları, Lysandra'nın ona verdiği rahatlığı ve coşkuyu hak ediyordu. Aelin mutluluğu hak ediyordu. Belki herkesten de çok.

Aelin gözlerini Chaol'un omzunun gerisine, uzun ince silueti çatının kapısını dolduran, beş dakikadır orada bekleyen Nesryn'e çevirdi. "Sen de Chaol."

"Biliyorsun onunla ben..."

"Biliyorum. Fakat birlikte olmalısınız. Faliq... Nesryn iyi bir kadın. Birbirinizi hak ediyorsunuz."

"Tabii bana karşı bir ilgisi varsa."

O gözlerde bilmişçe bir pırıltı belirdi. "Var."

Chaol ırmağı izleyen Nesryn'e baktı. Hafifçe gülümsedi.

Fakat sonra Aelin "Hızlı ve acısız olacak söz veriyorum. Dorian için elimden ancak bu kadarı gelir."

Chaol'un nefesi kesildi. "Sağ ol. Fakat senden bir isteğim..." Sözlerinin gerisini getiremedi.

"O halde ölümcül darbeyi sen indir. İstemen yeterli." Aelin parmaklarını mavi taşı günbatımında parıldayan Elena'nın Gözü'nün üzerinde gezdirdi. "Geriye bakmamalıyız Chaol. Geriye bakmanın kimseye, hiçbir şeye faydası olmaz. Sadece ileri gidebiliriz."

İşte... Chaol'a bakan o kraliçeydi. Aelin'ın zamanla dönüşeceği hükümdarı belli eden bir bakıştı bu. O bakış Chaol'un nefesini kesmişti. Çünkü ona kendisini genç hissettirirken Aelin şimdi gözüne çok yaşlı görünüyordu. "Ya ileride daha çok acı ve çaresizlik bulursak?" dedi Chaol. "Ya ileride bizi bekleyen korkunç bir son bulursak?"

Aelin, Terrasen'i görebiliyormuş gibi kuzeye baktı. "O zaman bulduğumuz son değil demektir."

Nesryn'le asilerin balıkçı rıhtımının yakınlarındaki viran bir handa düzenlenen gizli bir asiler toplantısından ayrılan Chaol sessizce "Onlardan geriye sadece yirmi kişi kalmış," dedi. "Umarım yarın hazır olurlar." Hanın içinde bile ucuz bira kokusu rıhtımın ahşap tahtaları üzerinde iç organları çıkarılan balıklardan ve tavernadaki balıkçıların ellerinden gelen balık kokusunu bastırmıyordu.

İkisi nehrin kenarında yürürken ruhtımda sessiz adımlarla ilerleyen

Nesryn "İki kişi kalmasından iyidir... Ayrıca hazır olacaklar, "dedi. Yürüme yolunun kenarı boyunca uzanan teknelerin fenerleri dalgaların etkisiyle bir aşağı bir yukarı, bir sağa bir sola hareket ediyordu. Avery'nin epeyce uzakta kalan karşı yakasındaki güzel kır evlerinden cılız bir müzik sesi geliyordu. Yaz gündönümünün arifesinde bir parti veriliyordu.

Çok uzun zaman önce Chaol ve Dorian o partilere gitmişler, bir gecede birçok partiye katılmışlardı. Chaol partilerden hiç keyif almamış, sadece Dorian'ın emniyetini sağlamak için onunla gitmişti. Fakat...

Keyif alması gerekirdi. Dostuyla geçirdiği her saniyenin tadını çıkarması gerekirdi.

O huzurlu anların ne kadar değerli olduğunu hiç fark etmemişti.

Fakat... Yarın yapmak zorunda olduğu şeyi, neye veda edeceğini düşünmeyecekti.

Sessizce yürüdüler. Ta ki Nesryn bir ara sokaktan dönüp iki pazar deposunun arasında kalan küçük, taş bir tapınağa gidene dek. Gri taşlar yıpranmıştı. Tapınağın girişinin iki yanında yükselen sütunlar çeşitli deniz kabukları ve mercan parçalarıyla süslenmişti. İçeriden sızan altın sarısı ışıkta ortasında sade bir çeşme olan yuvarlak, açık alan görünüyordu.

Nesryn az sayıdaki basamağı çıkıp bir sütunun yanındaki mühürlü kutuya bir sikke attı. "Benimle gel."

Chaol, Nesryn'in peşinden gitti.

Sebep ya Chaol'un dairesinde yalnız başına oturup kara kara yarın olacakları düşünmek istememesi ya da her ne kadar hiçbir işe yaramayacak olsa da bir tapınağı ziyaret etmekten zarar gelmeyeceğini düşünmesiydi.

O saatte Deniz Tanrısı'nın tapınağı boştu. Tapınağın arkasındaki küçük kapıya bir asma kilit vurulmuştu. Rahip ve rahibeler bile birkaç saat uyuyup şafaktan önce uyanmak üzere uyumaya gitmişlerdi. Denizciler ve balıkçılar erkenden tapınağa geliyor, adaklar adıyor, derin düşüncelere dalıyor ya da gündoğumuyla birlikte denize açılmadan önce tanrının lütfünü diliyorlardı.

Güneşte ağarmış mercanlardan yapılmış iki fener kubbeli tavandan sarkıyor, ışıkta ikisinin üzerinde kalan sedef karolar deniz yüzeyi gibi parıldıyordu. Nesryn kavisli duvarların yanına yerleştirilmiş dört banktan birine oturdu. Bir denizcinin yelken açabileceği dört yön için birer bank.

Nesryn güneyi seçti.

Chaol onun yanına, düz ahşaba otururken "Güney Kıtası için mi?" diye sordu.

Nesryn küçük çeşmeye baktı. Suyun fokurtusundan başka ses çıkmıyordu. "Güney Kıtası'na birkaç kez gittik. Ben çocukken akrabaları ziyaret etmek için iki kez; bir kez de annemi toprağa vermek için. Annemi hep güneye bakarken görürdüm. Vatanını görebiliyordu sanki."

"Sadece babanın güneyden geldiğini sanıyordum."

"Evet. Fakat annem güneye tutuldu. Yuvasının buradan çok orası olduğunu hissettiğini söylerdi. Defalarca güneye taşınmamızı istese de babam onun bu isteğini asla kabul etmemişti."

"Kabul etsin ister miydin?"

Nesryn'in gece karası gözleri Chaol'a çevrildi. "Bana hiç bir yuvam varmış gibi gelmedi. Ne burada ne de Milas Agia'da."

Chaol zihnine işlenen tarih ve coğrafya derslerini anımsayarak "Tanrı...şehri," dedi. Orası çoğunlukla diğer ismiyle –Antica– anılırdı ve Güney Kıtası'nın en büyük şehri, tanrıların elleriyle inşa edildiği iddia edilen büyük bir imparatorluğun yuvasıydı. Ayrıca dünyanın en iyi şifacılarından biri olan Torre Cesme'nin de memleketiydi. Chaol, Nesryn'in ailesinin o şehirden geldiğini ilk kez işitmişti.

"Sence yuvan neresi olmalı?" diye sordu Chaol.

Nesryn dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Bilmiyorum," dedi. Başını çevirip Chaol'a baktı. "Senin bir fikrin var mı?"

Mutluluğu hak ediyorsun, Aelin o gecenin erken saatlerinde böyle söylemişti. Herhalde Aelin bu sözlerle hem ondan özür dilemiş, hem de ona kapıyı göstermişti.

Chaol huzurlu anlarını heba etmek istemiyordu.

Bu yüzden Nesryn'in eline uzanıp parmaklarını parmaklarına dolarken ona sokuldu. Nesryn kısa bir an için ikisinin ellerine bakıp sırtını dikleştirdi. Chaol boğuk bir sesle "Belki de bu... her şey bittiğinde bir çıkış yolu buluruz," dedi. "Birlikte."

Dudakları titreyen Nesryn "Bana söz ver," diye fısıldadı. Duy-

gularını dizginlemek için uzun uzun kapattığı gözlerinde yaşların parıltısı vardı. Nesryn Faliq gözyaşı döküyordu. "Bana söz ver," diye yineledi. Tekrar ikisinin birleşmiş ellerine baktı. "Yarın o şatodan canlı çıkacağına söz ver."

Chaol, Nesryn'in onu oraya niçin getirdiğini merak etmişti. Deniz Tanrısı... Yeminler Tanrısı.

Chaol, Nesryn'in elini sıktı. Nesryn de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Altın sarısı ışık Deniz Tanrısı'nın çeşmesi üzerinde dalgalanırken Chaol sessizce dua etti. "Söz veriyorum."

Rowan yatakta dikkatle çevirdiği sol omzunun durumuna bakıyordu. O gün antrenmanda kendisini zorlamıştı ve şimdi kasları zonkluyordu. Aelin dolap olarak kullandığı bölmede geceliğini giyiyordu. Bütün gün olduğu gibi sessizdi

Bir blok ötedeki terk edilmiş bir binaya iki vazo dolusu cehennem ateşi sakladıkları için artık herkesin çok dikkatli olması gerekiyordu. Küçük bir kazada geriye külleri bile kalmayacak kadar yanabilirlerdi.

Fakat Rowan bu derdi Aelin'ın omuzlarından almıştı. Yarın vazoları kanalizasyon şebekesinin tünellerinden şatoya Rowan ve Aedion taşıyacaktı.

Aelin, Wyrd tazılarını takip edip –dosdoğru saat kulesine çıkan– gizli girişlerine ulaşmıştı. Lorcan'i kandırıp ona tüm tazıları öldürttüğü için Rowan ve Aedion hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan fıçıları yerleştirecek, fitilleri hazırlayıp kule havaya uçmadan önce Fey çevikliklerini kullanarak oradan kaçacaklardı.

Sonra Aelin... Aelin ve yüzbaşı kendi rollerini oynayacaklardı. En tehlikelisi de onlarınkiydi. Bunun en büyük nedeni de saraya önceden bir mesaj ulaştıramamalarıydı.

Ayrıca Rowan orada olup ona yardım edemeyecekti.

Rowan planı Aelin'la defalarca gözden geçirmişti. İşler kolayca sarpa sarabilirdi ve buna rağmen akşam yemeğini midesine indirirken Aelin gergin görünmüyordu. Fakat Rowan onu içinde ne fır-

tınalar estiğini bilecek, gerilimini odanın diğer yanından sezecek kadar tanıyordu.

Rowan omzunu bir kez daha çevirirken halının üzerindeki yumuşak adımların sesleri geldi. "Düşünüyordum da..." diye söze girdi Rowan. Sonra söyleyeceği her şeyi unutup yattığı yerde sırtını hızla dikleştirdi.

Aelin dolabın kapı aralığına yaslanmıştı. Üzerinde altın rengi bir gecelik vardı.

Metalik sarı... Rowan'ın istediği gibi.

Giysinin Aelin'ın bedenindeki her kıvrımı ve çukuru sarışı Rowan'a geceliğin tüm gizlediklerine rağmen vücut boyası gibi göründüğünü düşündürdü.

Canlı bir alev. İşte tam da öyle görünüyordu Aelin. Rowan gözlerini nereye çevireceğini bilemiyor, önce nereye dokunmak istediğinden emin olamıyordu.

Aelin sözcükleri uzatarak "Yanılmıyorsam *biri* benden tereddütlerim hakkında yanıldığımı ispatlamasını hatırlatmamı istemişti. Sanırım iki seçeneğim vardı: Sözler ya da dil ve dişler."

Rowan'ın göğsünden pes bir hırıltı geldi. "Öyle mi demişim?"

Aelin bir adım atınca onun içindeki arzunun güçlü kokusu Rowan'a yüzüne inen bir tuğla gibi çarptı.

Rowan o geceliği paramparça edecekti.

Geceliğin ne denli muhteşem göründüğü umurunda değildi; çıplak teni arzuluyordu.

Hareketleri eriyik metal kadar akışkan olan Aelin bir adım daha atıp "Aklından bile geçirme," dedi. "Bunu bana Lysandra ödünç verdi."

Rowan'ın kalp atışları kulaklarının içinde gümbürdüyordu. Birkaç santim kımıldasa Aelin'ın üzerine çıkacak, onu kollarının arasına alıp Ateşin Varisi'nin nasıl yanabileceğini öğrenecekti.

Fakat yataktan çıkıp ondan uzaklaştı ve Aelin'ın uzun, çıplak bacaklarını; sıcak yaz gecesine rağmen dikleşmiş memelerinin kavisini; yutkunurken gırtlağının aşağı yukarı hareketini doyasıya izledi.

"Her şeyin değiştiğini söylemiştin...bununla başa çıkacağımızı." Bir adım daha atma cesaretini gösterme sırası Aelin'a gelmişti. Bir adım daha. "Senden hazır olmadığın ya da vermeye razı olmadığın hiçbir şeyi istemeyeceğim."

Aelin tam karşısında durunca Rowan donakaldı. Başını geri atıp Aelin'ın yüzünü incelerken Aelin'ın kokusu onun bedenine sarılıp onu uyandırdı.

Tanrılar adına, o koku. Rowan'ın Wendlyn'de Aelin'ın boynunu ısırıp onun tadına baktığından ve içinde çıtırdayan ateşten tiksindiğinden beri arzuyu içinden atamamıştı. "Aelin, bundan daha iyisine layıksın...benden iyisine." Bir süredir bunu söylemek istiyordu.

Aelin bu sözler karşısında afallamadı. "Bana neye layık olup olmadığımı söyleme. Bana yarından, gelecekten, bunların hiçbirinden bahsetme."

Rowan, Aelin'ın elini tuttu; Aelin'ın parmakları soğuktu ve hafifçe titriyordu. *Sana ne söylememi istersin Ateşyürek?*

Aelin birleşen ellerini ve başparmağındaki altın yüzüğü süzdü. Rowan, Aelin'ın parmaklarını nazikçe sıktı. Aelin başını kaldırdığında gözleri parıldıyordu. "Yarın neleri atlatacağımızı söyle bana. Bana savaştan sağ çıkacağımızı söyle. Bana..." Yutkundu. "Hepimizi mahvımıza sürüklesem de cehennemde yan yana yanacağımızı söyle."

"Cehenneme gitmeyeceğiz Aelin," dedi Rowan. "Fakat her nereye gidersek gidelim birlikte olacağız."

Aelin'ın dudakları hafifçe seğirdi. Rowan'ın elini bırakıp kendi elini onun göğsünün üzerine koydu. "Sadece bir kez," dedi. "Seni sadece bir kez öpmek istiyorum."

Diğer tüm düşünceler Rowan'ın aklından çıkıverdi. "Sanki bunu tekrar yapabileceğini düşünmüyor gibisin."

Aelin'ın gözlerindeki korku yeterince açıklayıcıydı; Rowan onun akşam yemeğindeki cesur tavrının amacının daha çok Aedion'ı rahatlatmak olduğunu anladı. "İhtimallerin farkındayım."

"Sen ve ben hep ihtimalleri şaşkına çevirmekten keyif aldık."

Aelin gülümsemeye çalışsa da yapamadı. Rowan öne eğilip elini Aelin'ın beline doladı. Parmaklarının altındaki dantel ve ipek pürüzsüz, Aelin'ın kumaşların altında kalan bedeni sıcak ve gergindi. Aelin'ın kulağına "Yarın ayrılsak da her adımında yanında olacağım. Sonraki adımlarında da; o adımlar seni nereye götürürse götürsün."

Aelin titrek bir nefes aldı. Rowan ikisi nefeslerini paylaşabilecek kadar geri çekildi. Aelin'ın Rowan'ın dudaklarına sürttüğü parmakları titriyordu. Rowan neredeyse kontrolünü kaybedecekti.

Rowan neredeyse genizden çıkan bir sesle "Ne bekliyorsun?" diye sordu.

Aelin "Pislik," diye mırıldanıp onu öptü.

Aelin'ın ağzı yumuşak ve sıcaktı. Rowan hırıldamamak için kendisini tuttu. O öpücüğün, yüzyıllardır sorduğu sorunun yanıtını almasının etkisiyle bedeni –tüm dünyası– donup kaldı. Gözlerini Aelin'a diktiğini ancak Aelin hafifçe geri çekildiğinde fark etti. Parmakları onun belini sıkıca kavradı.

"Tekrar," diye fısıldadı Rowan.

Aelin, Rowan'ın ellerinden kurtuldu. "Yarın ölmezsek kalanı da alacaksın."

Rowan gülsün mü, kükresin mi bilemedi. "Hayatta kalmam için bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

Nihayet Aelin gülümsedi. O gülümseme, Aelin'ın yüzündeki o sessiz neşe Rowan'ı nasıl da etkiliyordu.

Birlikte karanlığın ve acının içinden geçmişlerdi. Bu ikisini hâlâ geride bırakmamışlardı da. O gülümseme... Ne zaman Rowan o gülümsemeyi görüp de Aelin'ın onun için gülümsediğini fark etse afallıyordu.

Rowan odanın ortasında hareketsizce dikilirken Aelin yatağa çıkıp mumları söndürdü. Rowan karanlıkta Aelin'a doğru baktı.

Aelin sessizce "Bende yaşama arzusu uyandırıyorsun Rowan. Hayatta kalma, var olma arzusu değil. *Yaşama* arzusu."

Rowan yatağa yatıp bütün gece Aelin'a sıkıca sarıldı.

66

Aelin şafakta kenar mahallenin ana pazarından kahvaltılık malzeme almak için dairesinden çıktı. Güneş çoktan sessiz sokakları ısıtmaya başlamış, Aelin'ın pelerini ve kapüşonu çok geçmeden onu boğar olmuştu. En azından hava açıktı; en azından hava umdukları gibiydi. İdam meydanlarında cesetlerin üzerinde gaklayan kargalara rağmen.

Aelin'ın bacağından sarkan kılıç ona ağır geliyordu. Çok yakında o kılıcı sallayacaktı.

Çok yakında ailesini öldüren ve krallığını köleleştiren adamla yüzleşecekti. Çok yakında dostunun hayatını sona erdirecekti.

Belki şatodan canlı çıkamayacaktı bile.

Ya da belki Lorcan onlara ihanet ettiyse Aelin şatodan kendi boynunda siyah bir tasmayla çıkacaktı.

Her şey hazırdı; olası her tehlike gözden geçirilmiş, tüm silahlar bilenmişti.

Lysandra dün Evangeline'i dövmelerini resmi olarak sildirmeye götürmüş, ardından genelevdeki eşyalarını toplamıştı. Artık şehrin diğer yanındaki, zengin müşterilere hizmet veren bir handa kalıyorlardı. Lysandra yıllar boyunca dişinden tırnağından artırdığı parayla hanın parasını ödemişti. Fahişe, Aelin'a tekrar tekrar yardım edebileceğini söylese de Aelin ona şehirden çıkıp Nesryn'in kır evinin yolunu tutmasını emretmişti. Fahişe, Aelin'dan dikkatli

olmasını istemiş, himayesindeki çocukla yola koyulmuştu. İkisinin de yüzleri ışıl ışıl, ikisi de özgürdü. Aelin onların çoktan yola düşmüş olmalarını diledi.

Aelin bir torba pasta ve etli börek satın alırken çoktan yaz dönümünü kutlamak için gelen âlemcilerin gürültüsüyle dolan pazara pek de kulak vermiyordu. İnsanlar geçmiş yıllara göre çok da taşkınlık yapmıyorlardı. Fakat idamların ne kadar sıklaştığı düşünüldüğünde Aelin onları suçlayamıyordu.

"Hanımefendi?"

Aelin kaskatı kesildi. Eli kılıcına gitti. Sonra pastacının hâlâ bakır sikkelerini beklediğini fark etti.

Adam irkilip birkaç adım gerileyerek ahşap el arabasının arkasına kaçtı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Aelin. Paraları adamın uzanan avucuna koydu.

Adam Aelin'a temkinli bir gülümsemeyle baktı. "Anlaşılan bu sabah herkes biraz gergin."

Aelin hafifçe adama doğru döndü.

Seyyar satıcı çenesiyle pazardan dışarıya uzanan bir sokağa işaret etti. "Pazara girerken yazıyı görmediniz mi?" Aelin başını sertçe iki yana salladı. Adam parmağıyla işaret etti. Aelin köşedeki kalabalığın bir sokak göstericisini izlediğini sanmıştı. "Tuhaf. Kimse o yazının ne olduğunu anlayamadı. Kanla yazıldığını söyleyenler var. Fakat kandan daha koyu renkli..."

Aelin adamın gösterdiği sokağa doğru yürümeye başlamıştı bile. Yazıyı görmek için oraya üşüşen insanların peşinden gitti.

Meraklı âlemcilerin, satıcıların ve sıradan pazar muhafızlarının arasından geçerek ilerledi. Ta ki onlarla birlikte bir köşeden dönüp iyi aydınlatılmış bir çıkmaz sokağa varana dek.

Kalabalık sokağın ucundaki soluk renkli taş duvarın başında toplanmış mırıldanıyordu.

"Ne demek bu?" "Kim yazmış?" "Hayra alamet bir şey değil, hele hele yaz dönümünde." "Başka yazılar da var; şehirdeki tüm

büyük pazarların yakınına asmışlar ve hepsinde aynı şey yazıyor."

Aelin kalabalığı itip kakarak yardı. Bir yankesicinin aklına bir hinlik gelebilir diye gözünü silahlarından ve para kesesinden ayırmıyordu. Sonra...

Mesaj kocaman, siyah harflerle yazılmıştı; harflerden yayılan kötü kokuya bakılırsa mesajın Valg kanıyla yazıldığı gayet açıktı. Sanki biri çok keskin tırnaklarla muhafızlardan birinin karnını yarıp onu bir boya kovası gibi kullanmıştı.

Aelin topuğunun üzerinde dönüp koştu.

Kalabalık şehir sokaklarında ve kenar mahallede hızla, bir arka sokaktan diğerine koştu. Ta ki Chaol'un viran evine varana ve kapıyı ardına kadar açıp haykırarak ona seslenene kadar.

Duvardaki mesaj tek cümleden ibaretti. .

Amacı da bir can borcunu ödemekti.

Aelin Galathynius için tek cümle; her şeyi değiştiren bir tek cümle:

CADI KATİLİNE...
İNSAN HÂLÂ ONUN İÇİNDE

67

Aelin ve Chaol, Rowan ve Aedion'ın iki vazo dolusu cehennem ateşini kanalizasyonlara taşımalarına yardım ederken hepsi de neredeyse nefes almıyor, konuşmuyordu.

Şimdi soğuk, kötü kokulu karanlıkta otururlarken yanlarında; taş yürüme yolunun üzerinde duran iki fıçıya ateşle yaklaşamıyorlardı. Zaten Aedion ve Rowan'ın Fey görüşleri sayesinde meşaleye ihtiyaçları olmayacaktı.

Rowan, Chaol'un elini sıkıp ona şans diledi. Fey prensi, Aelin'a doğru döndüğünde Aelin prensin yüzüne değil de pelerininin – sanki uzun zaman önce bir engele takılıp yırtılmış gibi duran– sökük köşesine odaklandı. Rowan'a sarılırken pelerinin o sökük noktasından gözlerini ayırmadı. Rowan'a hızla, sıkıca ve belki de kokusunu içine son kez çekerek sarıldı. Rowan'ın elleri ona bir süre daha sarılacakmış gibi üzerinde kalsa da Aelin, Aedion'a doğru döndü.

İki Ashrver'ın gözleri buluştu. Bir elmanın iki yarısı gibi benzediği yüze dokundu.

Aedion'a "Terrasen için," dedi.

"Ailemiz için."

"Marion için."

"*Bizim* için."

Aedion yavaşça kılıcını çekip diz çöktü. Başını eğip Orynth'in

Kılıcı'nı kaldırdı. "Gölgeler arasında on yıl. Fakat buraya kadar. Karanlığı aydınlığa çevirin majesteleri."

Aelin'ın yüreği gözyaşı dökmeyecek kadar katılaşmıştı. Gözyaşlarının akmasına izin vermeyecek, onlara boyun eğmeyecekti.

Aelin babasının kılıcını Adion'dan aldı. Kılıcın ağırlığı kararlı, güçlü bir güven kaynağıydı.

Aedion ayağa kalkıp Rowan'ın yanındaki yerine döndü.

Aelin onlara baktı; onun her şeyi –hatta daha da fazlası– olan üç erkeğe.

Sonra içindeki tüm cesaretle, çaresizlikle ve o muhteşem geleceğin ümidiyle gülümsedi. "Gidip yıldızları yerinden oynatalım."

68

Lysandra'nın faytonu kalabalık şehir sokaklarında ilerliyordu. Yaz dönümünü kutlamak için pazarlara ve meydanlara akın eden kalabalıklar yüzünden her bloğu aşmaları her zamankinden üç kat uzun sürüyordu. Hiçbiri neler olacağını ya da şehirde kimin dolaştığını bilmiyordu.

Lysandra'nın ipek eldivenler içindeki avuçları terlemişti. Sabah sıcağı yüzünden içi geçen Evangeline başını Lysandra'nın omzuna koymuş, uyukluyordu.

Dün geceden yola çıkmaları gerekirdi fakat... Lysandra'nın veda etmesi gerekiyordu.

Açık renkli giysiler içindeki âlemciler faytonun etrafından dolaşırken sürücü onlara çekilmeleri için bağırdı. Kimse ona aldırış etmedi.

Tanrılar aşkına, Aelin yapacaklarını izleyecek insanlar istiyorsa bunun için mükemmel bir gün seçmişti.

Fayton bir kavşakta durunca Lysandra pencereden dışarı baktı. Sokaktan cam şato çok iyi görünüyordu. Kuşluk vakti güneşinin yansıdığı şato göz kamaştırıcıydı. Yüksek kuleleri bulutsuz göğü delen mızraklar gibiydi.

"Varmadık mı?" diye mırıldandı Angeline.

Lysandra onun kolunu okşadı. "Az kaldı canım."

Sonra dua etmeye başladı. Bayramı aydınlık bir güne denk gelen Mala Ateş Getiren'e ve kafeslerdeki canlıları asla unutmayan Temis'e.

Fakat Lysandra artık bir kafeste değildi. Evangeline için bu faytonda kalıp şehri terk edebilirdi. Bu yaptığı dostlarını geride bırakması demek olsa da.

Aedion ellerinde son derece dikkatlice tuttuğu ağırlığın karşısında dişlerini sıktı. Şatoya giden yol epey uzun olacaktı. Özellikle de Fey dengelerini bile altüst edecek suyollarının ve kırık dökük taşların üzerinden geçmek zorunda kalacakları için.

Fakat Wyrd tazılarının geldiği yön buydu. Aelin ve Nesryn yolun ayrıntılı bir planını çıkarmamış olsalar da ağır koku Rowan ve Aedion'a yol gösteriyordu.

Rowan taşıdığı fıçıyı biraz daha yukarı kaldırıp gevşek bir taşın etrafından dolaşırken bir omzunun üzerinden "Dikkatli ol, dedi. Aedion bu bariz emir karşısında ters bir söz söylememek için kendisini tutsa da prensi suçlayamazdı. Sendelerlerse fıçıların içindeki maddelerin birbirine karışmasına neden olabilirdi.

Birkaç gün önce Gölge Pazar'daki malların kalitesine güvenmeyen Chaol ve Aedion şehrin dışında terk edilmiş bir ahır bulup taşıdıkları vazoların onda biri büyüklüğünde bir vazoyu test etmişlerdi.

Patlama *epey* başarılıydı. Duman kilometrelerce öteden seçilebileceği için meraklı gözler kendilerine çevrilmeden alelacele Rifthold'a dönmüşlerdi.

Aedion dikkatli olmazlarsa –iki tanesi bir yana dursun– bu büyüklükte bir fıçının neler yapacağını düşünüp ürperdi.

Fakat ateşleme mekanizmalarını kurup fitilleri yakmalarının ardından oradan çok uzaklaşacaklardı... Eh, Aedion kendisinin ve Rowan'ın yeterince hızlı olabilmeleri için dua ediyordu.

Öyle karanlık bir kanalizasyon tüneline girdiler ki Aedion'ın gözleri bile ışıksızlığa hemen uyum sağlayamadı. Rowan ise durmadan ilerledi. Lorcan, Wyrd tazılarını öldürüp yolu açtığı için

çok şanslıydılar. Aelin, Lorcan'i oyuna getirip ikisi için bunu yapacak kadar gaddar ve zeki olduğu için de.

Aedion, Aelin'ın gaddarlığı ve zekâsı o gün yeterli gelmezse neler olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Bir başka yola döndüler. Kötü koku dayanılmaz hale gelmişti. Rowan'ın burnunu sertçe çekişi ikisinin ortak tiksintisinin tek belirtisi oldu. Geçit.

Demir kapılar berbat halde olsa da Aedion kapıların üzerindeki oymaları seçebiliyordu.

Wyrd işaretleri. İşaretler kadimdi de. Belki de burası bir zamanlar Gavin'ın Günah Yiyen'in tapınağını görülmeden ziyaret etmek için kullandığı bir yoldu.

Yaratıkların dünya dışı kokusu Aedion'ın duyularını uyarıyordu. Aedion duraklayıp ilerideki tünelin karanlığına göz gezdirdi.

Bu noktada su sona eriyordu. Kapıların ötesinde kırık dökük taşlarla kaplı, o ana dek gördüklerinden çok daha eski görünümlü bir yol zifiri karanlığın içine doğru yükseliyordu.

Rowan tünele göz atıp "Bastığın yere dikkat et," dedi. "Burada sadece gevşek taşlar ve moloz var."

Bu kez karşılık vermemek için kendisini tutamayan Aedion "Ben de senin kadar iyi görebiliyorum," dedi. Omzunu çevirdi. Tuniğinin sıyrılan manşetinin altında Aelin'ın onlara kendi kanlarıyla göğüslerine, kollarına ve bacaklarına çizmelerini söylediği Wyrd işaretlerinden bazıları göründü.

Rowan'ın yanıtı sadece "Gidelim," oldu. Fıçısını tüy gibi hafifmişçesine taşıyordu.

Aedion bir yanıt vermeyi düşünse de...belki de savaşçı prensin ona aptalca uyarılarda bulunmasının nedeni Aedion'ın –belki kendisinin de– zihinlerini yukarıda olup bitenlerden, taşıdıkları şeyden uzaklaştırmaktı.

Eski Usuller... Kraliçeleri ve krallıklarını kollarken birbirlerini de kollamalarını gerektiriyordu.

Lanet olsun, Rowan'ın Eski Usuller'i uygulaması Aedion'ın içinde neredeyse o hıyara sarılma isteği uyandırıyordu.

Böylece Aedion, Rowan'ın peşi sıra demir kapılardan geçip...
Şatonun mahzenmezarlarına girdi.

Chaol'un zincirleri şıngırdadı; Aelin onu kalabalık sokakta böğrüne bir hançer yaslayarak sürüklerken kelepçeler Chaol'un derisini soymaya başlamıştı bile. Şatonun üzerine kurulu olduğu dik tepeyi çevreleyen demir çitle aralarında sadece bir blok kalmıştı.

Kalabalık yanlarından akarken aralarından geçen zincirlenmiş adamı ve onu cam şatoya gitgide yaklaştıran siyah pelerinli kadını fark etmiyorlardı bile.

Aelin "Planı hatırlıyor musun?" diye sordu. Başını eğmeye ve hançeri Chaol'un böğrüne yaslamaya devam etti.

"Evet," diye fısıldadı Chaol. Ağzından ancak bu tek sözcüğü çıkarabilmişti.

Dorian hâlâ oradaydı; hâlâ mücadele ediyordu. Bu her şeyi değiştirirdi. Ve hiçbir şeyi.

Çitin yakınındaki kalabalık girişi gözleyen muhafızlardan çekiniyormuş gibi sessizdi. Aelin ve Chaol'un aşmaları gereken ilk engeldi bu.

Aelin'ın bedeni hafifçe kasıldı. Aniden durmasıyla Chaol ona çarptı. "Chaol..."

Chaol kalabalığın arasından şatonun çitine baktı.

Yüksek dövme demirden direklerden cesetler sarkıyordu.

Üzerlerinde kırmızı ve altın rengi üniformalar olan cesetler.

"Chaol..."

Chaol çoktan yürümeye başlamıştı. Aelin küfredip onunla birlikte yürürken onu zincirlerle yönlendiriyormuş gibi yapıyor, hançerini kaburgalarına yaslamaya devam ediyordu.

Chaol her bir demir direğe bağlanmış cesetlerin etlerini didikleyen kargaların seslerini nasıl işitmediğini bilmiyordu. Herhalde kalabalığa dikkat etmekten sesleri fark edememişti. Ya da belki şehrin her köşesindeki gaklamalara alışmıştı.

Adamları...

On altısı da. En yakın arkadaşları, en sadık muhafızları.

İlkinin üniformasının yakası çözülmüştü. Açık yakadan kamçı izleri, kesikler ve damgalarla dolu göğsü görünüyordu.

Ress.

Onlara, tüm adamlarına ne kadar süre işkence etmişlerdi? İşkenceler Aedion kurtarıldığında mı başlamıştı?

Chaol onlarla en son ne zaman temas kurduğunu anımsamaya çalıştı. Onlara erişmekte yaşadığı güçlüğün adamların dikkat çekmemek için ortalıkta fazla görünmemeleri olduğunu düşünmüştü. Aklına hiç...

Chaol, Ress'in yanına asılan adamı fark etti.

Brullo'nun gözleri yoktu. Sebep ya işkence ya da kargalardı. Elleri şişmiş ve çarpılmıştı. Kulağının bir parçası kopmuştu.

Chaol düşünemiyordu. Bedeni hissizleşmişti.

Bu bir mesajdı. Aelin Galathynius'a ya da Aedion Ashryver'a değil, ona verilen bir mesaj.

Hata Chaol'daydı. *Ondaydı.*

Demir kapılara yaklaşırken Chaol ve Aelin konuşmadılar. O adamların ölümü peşlerinden geliyordu. Attıkları her adım güçtü. Her adım gereğinden hızlıydı.

Bu Chaol'un hatasıydı.

Aelin "Üzgünüm," diye mırıldandı. Chaol'u kapılara doğru itti. Kapıların yanındaki siyah üniformalı muhafızlar sokaktan geçen her yüzü izliyordu. "Çok üzgünüm..."

Chaol titrek sesle "Plan," dedi. "Planı değiştireceğiz. Hemen."

"Chaol..."

Chaol, Aelin'a yapması gerekenleri söyledi. Sözlerini bitirdiğinde Aelin gözyaşlarını silip Chaol'un elini tuttu ve "Fedakarlığının boşa gitmemesini sağlayacağım," dedi.

Kalabalıktan ayrıldıklarında geride hiç gözyaşı kalmamıştı. İkisiyle o tanıdık kapılar arasında sadece kaldırım taşları vardı.

Yuva... Bir zamanlar burası Chaol'un yuvasıydı.

Chaol bir zamanlar gururla koruduğu; bir yıldan kısa bir zaman önce zincirleri atının eyerine bağlı, Endovier'dan getirdiği bir suikastçıyla geçtiği kapılarda nöbet tutan muhafızları tanımıyordu.

Şimdi son kez suikastçı olan o kadın zincire vurulmuş Chaol'u o kapılardan geçiriyordu.

Aelin kasıla kasıla yürümeye başladı. Kılıçlarını çeken, siyah yüzükleri günışığını yutan muhafızlara doğru akıcı hareketlerle ilerliyordu.

Celaena Sardothien muhafızlarla arasında güvenli bir mesafe bırakıp çenesini kaldırdı. "Majestelerine şampiyonunun geri döndüğünü ve ona müthiş bir ganimet getirdiğini söyleyin."

69

İtibarsızlaşmış Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'nı sarayın pırıl pırıl koridorlarından geçiren Aelin'ın siyah pelerini ardında dalgalanıyordu. Sırtında babasının kılıcı gizliydi. Kılıcın kabzası siyah kumaşa sarılıydı. Onlara eşlik eden on muhafızdan hiçbiri Aelin'ın silahlarını almakla uğraşmamıştı.

Hâlâ krala ve taca sadık olan Celaena Sardothien'in dönüşü beklenenden haftalarca önce gerçekleşmişken bunu neden yapacaklardı ki?

Koridorlar çok sessizdi. Kraliçenin odası bile kilitli ve sessizdi. Söylentiye göre kraliçe Aedion kurtarıldığından beri dağlarda inzivaya çekilmiş, maiyetinin yarısını da yanında götürmüştü. Geri kalanlar da artan yaz sıcağından ya da krallıklarına hükmetmeye başlayan dehşetten kaçmak için ortadan kaybolmuştu.

Chaol tek kelime etmese de kovalanan, özgürlüğünü geri kazanmak için çırpınan öfkeli adam rolünü iyi kotarıyordu. Yüzünde adamlarını kapılarda asılı halde bulduğundaki perişan ifadeden eser yoktu.

Chaol zincirleri çekiştirince Aelin ona doğru eğilip "Hiç sanmıyorum yüzbaşı," diye mırladı. Chaol karşılık vermeye tenezzül etmedi.

Muhafızlar Aelin'a baktı. Aelin'ın giysilerinin altında Chaol'un kanıyla yazılmış Wyrd işaretleri vardı. Aelin kanın insan kokusu-

nun Valg'lerin onun gerçek soyunu fark etmelerini engelleyeceğini umuyordu. Bu grupta sadece iki iblis vardı... Küçük bir teselli.

Böylece cam şatonun yukarılarına çıktılar.

Koridorlar bunca kötülüğü barındırmak için fazla aydınlıktı. Yanlarından geçen az sayıda hizmetçi gözlerini kaçırıp hızlı adımlarla uzaklaştılar. Aedion kurtarıldığından beri saraydan kaçmayan kalmış mıydı?

Devasa kırmızı ve altın sarısı kapılara yaklaşırlarken Aelin, Chaol'a uzun uzun bakmamak için kendisini zorladı. Açık kapılardan kralın konsey salonunun kıpkırmızı mermerlerle kaplı zemini görülüyordu.

Açık kapıların ardında cam tahtında oturan kral da görülüyordu.

Ve kralın yanında dikilen Dorian.

Yüzleri.

Bu yüzlerde onu çeken bir şey vardı.

İnsan pislikler, diye tısladı iblis.

Kadın... Siyah kapüşonunu indirip onun dikildiği platformun önünde eğilen kadını tanıyordu.

"Majesteleri," dedi kadın. Saçları anımsadığından daha kısaydı.

Hayır... Anımsamıyordu. Kadını tanımıyordu.

Ve yanındaki zincirli, üzeri kanlı ve kirli adam...

Çığlıklar, rüzgâr ve...

Yeter, diye çıkıştı iblis.

O yüzleri tanımıyordu o.

Umurunda da değildi.

Ailesini katleden, krallığını yıkan Adarlan Kralı cam tahtında oturuyordu. "Sence de olaylar ilginç bir hal almadı mı şampiyonum?"

Aelin gülümsedi. Gözlerinin çevresine yaptığı makyajın gözbebeklerinin içindeki turkuvaz ve altın sarısını, saçlarındaki donuk

sarının Aedion'ın saçlarının Aedion'la neredeyse aynı rengini gizleyeceğini ümit ediyordu. "İlginç bir öykü dinlemek ister misiniz majesteleri?"

"Wendlyn'deki düşmanlarımın ölümüyle ilgili bir öykü mü?"

"A, o da var. Fakat daha da fazlası."

"O halde neden bana haber ulaşmadı?"

Kralın parmağındaki yüzük ışığı emer gibiydi. Fakat Aelin Wyrd anahtarlarına dair hiçbir işaret göremiyordu. Ayrıca tılsımın içindeki anahtarı sezdiği gibi anahtarların oradaki varlığını da sezemiyordu.

Chaol'un yüzü kireç kesilmişti. Sık sık salonun zeminine bakıyordu.

Her şey orada olup bitmişti. Sorscha'yı orada öldürmüşlerdi. Dorian orada köleleştirilmişti. Bir zamanlar Aelin sahte bir isimle, bir korkağın ismiyle ruhunu krala orada satmıştı.

Aelin "Beceriksiz ulaklar için beni suçlamayın," dedi. "Wendlyn'den ayrılmadan önce size haber göndermiştim." Pelerininden iki nesne çıkarıp omzunun üzerinden muhafızlara baktı. Sonra çenesini Chaol'a doğru çevirdi. "Ona dikkat edin."

Taca doğru yürüyen Aelin elini krala uzattı. Kral uzandı. Kokusu...

Valg. İnsan. Demir. Kan.

Aelin kralın avucuna iki yüzük bıraktı. Sonra metalin şıngırtısı işitildi.

"Wendlyn kralı ve veliaht prensinin mühür yüzükleri. Kellelerini getirecektim fakat... Gümrük memurları bazen çekilmez oluyor."

Kral yüzüklerden birini iki parmağı arasına aldı. Yüzünde sert bir ifade vardı. Lysandra'nın kuyumcusu yine iyi iş çıkarmış, Wendlyn kraliyet armasını mükemmelen taklit etmiş; sonra da eski yadigârlar gibi kadim görünmeleri için yüzükleri aşındırmıştı. "Peki Narrok, Wendlyn'e saldırdığında *neredeydin?*"

"Elbette avımın peşindeydim. Başka nerede olabilirdim ki?"

Kralın delici bakışları Aelin'ın gözlerine odaklandı.

"Elime fırsat geçer geçmez onları öldürdüm," diye ekledi Aelin. Kollarını giysisinin içinde gizli bıçaklara dikkat ederek kavuşturdu. "Bunu sizin istediğiniz gibi görkemli bir şekilde yapmadığım için özürlerimi sunarım. Belki bir dahaki sefere."

Dorian bir tek kasını oynatmamıştı. Boynundaki tasmanın üzerindeki yüzünde buz gibi soğuk bir bakış vardı.

"Peki muhafız kıtası yüzbaşımı nasıl zincire vurdun?"

Chaol sadece Dorian'a bakıyordu. Aelin onun yüzündeki perişan, yakaran ifadenin rol olduğunu sanmıyordu.

"Uslu bir köpek gibi beni rıhtımda bekliyordu. Üzerinde üniforması olmadığını görünce ona her şeyi, arkadan çevirdiği tüm işleri bir bir itiraf ettirdim."

Kral yüzbaşıyı süzdü. "İtiraf etti demek."

Aelin salonun köşesinde tıkırdayan sandıklı saate ya da zeminden tavana dek uzanan pencerenin ardındaki güneşin konumuna bakmamak için kendisini tuttu. Zaman. Biraz daha zaman geçirmeliydiler. Fakat şimdiye kadar işler yolunda gidiyordu.

Tahtına yaslanan kral "Merak ediyorum," dedi, "hanginiz arkamdan daha çok iş çevirdiniz: Yüzbaşı mı yoksa sen, şampiyonum mu? Yoksa sana Aelin mı demeliyim?"

70

Bu yer ölüm, cehennem, yıldızların arasındaki karanlık boşluklar gibi kokuyordu.

Yüzyıllar süren eğitimi sayesinde Rowan bir yandan adımlarını sessizce atarken, diğer yandan generalle kuru ve kadim geçitten geçerlerken taşıdığı ölümcül yüke odaklanabiliyordu.

Yokuşlu taş yolda amansız pençelerin açtığı oyuklar vardı. İçerisi öyle karanlıktı ki Rowan'ın gözleri bile onu hüsrana uğratıyordu. General onun hemen arkasından gelirken ara sıra çizmelerinin altından fırlayan birkaç çakıl dışında hiç ses çıkarmıyordu.

Aelin şimdiye kadar içeri giriş bileti olarak ardından sürüklediği yüzbaşıyla şatoya varmış olmalıydı.

Dakikalar sonra Rowan, Aelin'ın yanında, kralın akciğerlerindeki havayı çekip alacak büyüyle dolu olacaktı. Sonra Aelin'ın kralı diri diri yakışını keyifle izleyecekti. Kralın ağır ağır yanışını.

Fakat Rowan generalin, Terrasen'in her bir çocuğunun hissedeceği memnuniyetin yanında kendi memnuniyetinin sönük kalacağını biliyordu.

Sağlam, demir bir kapıdan geçtiler. Kapının demir yüzeyi devasa, pençeli eller menteşelerinden sökülmüş gibi soyulmuştu. Ötesinde düz taşlarla kaplı bir yürüme yolu vardı.

Rowan'ın beyni, gözlerinin arası zonklamaya başlarken Aedion'ın nefesi kesildi.

Wyrd taşı.

Aelin, Rowan'ı kule konusunda uyarmış, taşın onun başının ağrımasına neden olduğunu söylemişti. Fakat bu...

Üstelik bu ağrıyı çektiği sırada Aelin insan bedenindeydi.

Ağrı dayanılmazdı. Rowan'ın kanı taşın uğursuzluğu karşısında çekilir gibiydi.

Aedion küfretti. Sonra da Rowan.

Fakat ilerideki taş duvarda geniş bir yarık, yarığın ötesinde de açık hava vardı.

Rowan ve Aedion sesli nefes almaya bile cesaret edemeden yarıktan geçtiler.

Onları geniş, yuvarlak bir oda karşıladı. Odanın çevresinde hepsi de açık sekiz kapı vardı. Hesapları doğruysa burası saat kulesinin altı olmalıydı.

Oda neredeyse zifiri karanlık olsa da Rowan yanlarında getirdikleri meşaleyi yakmaya cesaret edemedi. Aedion burnunu çekti. Burnundan ıslak bir ses geldi. Islak... Çünkü...

Rowan'ın dudağından ve çenesinden aşağı kan akıyordu. Burnu kanamıştı.

"Acele et," diye fısıldadı Rowan. Taşıdığı fıçıyı odanın karşı tarafına yerleştirdi.

Sadece birkaç dakika daha.

Aedion da kendi cehennem ateşiyle dolu fıçısını Rowan'ın odasının karşısına koydu. Rowan çömeldi. Başı zonkluyor, acı her bir zonklamayla daha da kötüye gidiyordu.

Rowan çalışmaya devam etti. Acıya direnerek fitili yerleştirip ucunu Aedion'ın çömeldiği yere götürdü. Çıkan sesler burunlarından akan kanın siyah taş zeminin üzerine damladığında çıkardığı şıpırtılardan ibaretti.

"Daha çabuk," diye buyurdu Rowan. Aedion hafifçe hırladı. Dikkat dağıtma amaçlı uyarıların sinirlerini daha fazla bozmasını istemiyordu. Generale sabrının dakikalar önce taştığını söyleyecek hali de yoktu.

Rowan kılıcını çekip içeri girdikleri kapıya doğru hareketlendi.

Aedion geri adımlarla Rowan'a doğru giderken bir araya getirilmiş fitilleri bozmamaya dikkat etti. Fitilleri ateşlemeden önce yeterince uzaklaşmaları gerekiyordu. Aksi takdirde küle dönerlerdi.

Rowan sessizce, Aelin'ın yeterince zaman geçirebilmesi, kralın da aşağı birilerini yollamayacak kadar suikastçıyla ve yüzbaşıyla meşgul olması için Mala'ya sessizce dua etti.

Aedion fitili santim santim açarak Rowan'ın yanına vardı. Beyaz çizgi karanlıkta seçiliyordu. Rowan'ın diğer burun deliğinden de kan akmaya başladı.

Tanrılar adına, bu yerin kokusu... Bu yeri saran ölüm, kokuşmuşluk ve sefalet. Rowan düşünmekte zorlanıyordu. Beyni mengeneyle sıkılıyordu sanki.

Tünele döndüler. Tek ümitleri ve kurtuluşları o fitile bağlıydı.

Rowan'ın omzuna bir damla düştü. Kulağı kanıyordu.

Kanı boştaki eliyle sildi.

Fakat pelerininin üzerindeki kan değildi.

Rowan ve Aedion geçide kalın bir hırıltının yayılmasıyla kaskatı kesildiler.

Sonra tavanda bir şey hareket etti.

Yedi şey.

Aedion makarayı bırakıp kılıcını çekti.

Bir kumaş parçası –gri, küçük ve yıpranmış– tavana tutunan yaratığın ağzından düştü. Pelerini... Rowan'ın pelerinin eksik köşesi.

Lorcan yalan söylemişti.

Geri kalan Wyrd tazılarını öldürmemişti.

Sadece onlara Rowan'ın kokusunu tanıtmıştı.

Aelin Ashryver Galathynius yüzünü Adarlan Kralı'na çevirdi.

Sözcükleri uzatarak "Celaena, Lillian, Aelin," dedi. "Bana hangi isimle sesleneceğin umurumda değil."

Arkalarında duran muhafızlardan hiçbiri yerinden kıpırdamadı.

Aelin, Chaol'un gözlerinin üzerinde olduğunu ve Dorian'ın içindeki Valg prensinin merhametsiz bakışının kendisine odaklandığını hissedebiliyordu.

Bir kurt gibi sırıtan kral "Oğlumun zihninin içine bakıp ona neler bildiğini, kuzenini kurtardığın gün onun neler gördüğünü soramayacağımı mı sandın?" dedi.

Aelin kralın bunu yapabileceğinden habersizdi. Ayrıca kesinlikle kendisini bu şekilde ifşa etmek de planlarında yoktu. "Ön kapından içeri aldığın kişinin kim olduğunu anlamanın bu kadar uzun zaman almasına şaşırdım. İşin aslı, biraz da hayal kırıklığına uğradım."

"Halkın da senin için aynı şeyi söyleyebilir. Oğlumla yatağa girmek nasıldı prenses? Can düşmanınla?" Dorian gözünü bile kırpmıyordu. "Ondan ayrılmanın nedeni suçluluk mu yoksa artık şatomda kendine bir yer edinip ona ihtiyacın kalmaması mıydı?"

"Yoksa bir babanın çocuğu için hissettiği endişe mi bu sezdiğim?"

Pes bir kahkaha. "Yüzbaşı o zincirlerden kurtulamıyormuş gibi yapmayı bırakıp biraz yaklaşsa nasıl olur?"

Chaol kaskatı kesildi. Fakat Aelin başını ona hafifçe salladı.

Kral muhafızlarına bakma gereği duymadan "Çıkın," dedi.

Muhafızlar tek vücutmuşlar gibi salondan çıkıp kapıyı arkalarından kilitlediler. Ağır cam gıcırtıyla kapanırken zemin sarsıldı. Zincirleri bir şıngırtıyla yere düşen Chaol bileklerini esnetti.

"Evimde böylesi hain bir pisliği beslemişim. Hele seni bir zamanlar hapsetmiş, kolayca idam ettirebilecek olmam ve bunun yerine elimde nasıl bir ganimet olduğunu bilmeden seni Endovier'a göndermem yok mu? Terrasen Kraliçesi... Kölem ve şampiyonum." Kral elini açıp avucundaki iki yüzüğe baktı. Sonra yüzükleri fırlattı. Kırmızı mermerde seken yüzüklerden hafif tıngırtılar çıktı. "Artık alevlerinin olmaması ne fena Aelin Galathynius."

Aelin babasının kılıcının üzerindeki kumaşı kaldırıp Orynt'in Kılıcı'nı çekti.

"Wyrd anahtarları nerede?"

"Hiç olmazsa lafı dolandırmıyorsun. Fakat sana söylemezsem bana ne yapabilirsin ki Terrasen'in varisi?" Kralın Dorian'a işaret etmesiyle prens basamaklarından indiği platformun dibinde durdu.

Zaman... Aelin'ın zamana ihtiyacı vardı. Kule henüz yıkılmamıştı. Chaol sessizce "Dorian," dedi.

Prens yanıt vermedi.

Kral kıkırdadı. "Bugün kaçmayacak mısın yüzbaşı?"

Chaol gözlerini krala dikip –Aelin'ın ona hediye ettiği– Damaris'i çekti.

Kral bir parmağıyla tahtının kenarına vurmaya başladı. "Azgın Alevlerin Aelin'ının öylesi kanlı bir geçmişi olduğunu bilseler Terrasen'in asil insanları ne düşünürler acaba? Bana hizmet etmek için anlaşma yaptığını bilseler? Ne zamandır kayıp olan prenseslerinin bile yozlaşmış olduğunu bilmek onlara nasıl bir ümit aşılar ki?"

"Kendi sesini dinlemekten hoşlandığından hiç şüphe yok, değil mi?"

Kralın tahtın kenarındaki parmağı durdu. "İtiraf ediyorum ki nasıl fark edemediğimi bilmiyorum. Şatosunda dolanan o aynı şımarık çocuksun sen. Ben de sana yardım ettiğimi sanıyordum. O gün zihninin içini gördüm Aelin Galathynius. Yuvanı ve krallığını seviyordun. Fakat sıradan olmayı, tacını terk edip özgür olmayı öyle istiyordun ki. Fikrini değiştirdin mi? On yıl önce sana özgürlüğü gümüş tabakta sunmuştum. Fakat sen bir şekilde köle olmayı başardın. Gülünç bir durum."

Zaman, zaman, zaman. *Bırak konuşsun...*

"O zaman herkesi gafil avlamıştın," dedi Aelin. "Fakat artık elindeki gücün ne olduğunu biliyoruz?"

"Biliyorsunuz demek? Anahtarların nelere malolduğunu anlıyor musun? Ya bir anahtarı kullanmak için birinin neye dönüşmesi gerektiğini?"

Aelin, Orynth'in Kılıcı'nı daha da sıkıca kavradı.

"Benimle birebir kapışmak ister misin Aelin Galathynius? Öğrendiğin büyülerin, benden çaldığın kitapların seni kurtarıp kurtaramayacağını görmek için? Bunlar anahtarların ham gücüne kıyasla küçük numaralar."

Chaol bir kez daha "Dorian," dedi. Prens gözlerini Aelin'dan

ayırmıyordu. O şehevi dudaklarda aç bir gülümseme vardı.

"İzin ver, bir gösteri yapayım," dedi kral. Aelin kendisini hazırlarken içi endişeyle doldu.

Kral, Dorian'a işaret etti. "Diz çök."

Prens dizlerinin üzerine çöktü. Aelin kemiklerin mermere çarpmasıyla çıkan sesin karşısında yüzünü ekşitmemek için kendisini tuttu. Kralın kaşları çatıldı. Bir karanlık toplanmaya başlayıp zikzaklı şimşekler gibi kraldan yayıldı.

"Hayır," diye mırıldandı Chaol. Öne çıktı. Yüzbaşı son derece aptalca bir şey yapmadan önce Aelin onu kolundan tuttu.

Bir gece sarmaşığı Dorian'ın sırtına indi. Prens inleyerek sırtını geriye attı.

"Bence sen daha fazlasını biliyorsun Aelin Galathynius," dedi kral. "O son derece tanıdık karanlık daha da büyüdü. Belki de sadece Brannon Galathnyius'un bilebileceği şeyler."

Üçüncü Wyrd anahtarı.

Aelin "Buna cesaret edemezsin," dedi. Karanlığın kamçısı üzerine inen prensin boynu gerildi. Hızlı hızlı soluyordu.

Bir kamçı darbesi... Bir daha.

Aelin o acıyı biliyordu. "O senin oğlun... senin varisin."

"Unutuyorsun prenses, "dedi kral, "benim iki oğlum var."

Haykıran Dorian'ın sırtına bir karanlık kamçı daha indi. Siyah şimşekler prensin sıktığı dişlerinin üzerinde gezindi.

Aelin ileri fırladı; onu geride tutan tam da bedenine çizdiği koruma büyüsü oldu. Şimdi o siyah acıdan oluşan görünmez bir duvar Dorian'ı sarmalamış, prensin haykırışlarının sonu gelmez olmuştu.

Chaol, Dorian'ın ismini haykırarak ipini koparan bir vahşi hayvan gibi atıldı. Pıhtılaşmış kan her denemesinde ceketinin manşetinden ufalanıp dökülüyordu.

Bir daha. Bir daha. Bir daha.

Dorian hıçkırıyor, karanlık ağzından dışarı akıp ellerini kelepçeliyor; sırtını, boynunu dağlıyordu...

Sonra karanlık kayboldu.

Prens külçe gibi yere yığıldı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Chaol'un indirmek üzere olduğu darbe havada dondu kaldı. Kesik kesik nefes alan yüzbaşının yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Kalk," dedi kral.

Dorian ayağa kalktı. Göğsü şişerken siyah tasması parıldadı. Prensin içindeki şey "Nefis "dedi. Safra Aelin'ın boğazını yaktı.

Chaol boğuk bir sesle krala "Lütfen," dediğinde sözcük ve o sözcüğün içindeki acı ve çaresizlik karşısında Aelin'ın yüreği parçalandı. "Onu özgür bırak. Bedelini söyle. Sana her şeyi veririm."

"Eski sevgilini bana teslim eder misin yüzbaşı? Bir silahı kaybederken karşılığında bir başkasını kazanmazsam zararlı çıkarım." Kral bir elini Aelin'a doğru salladı. "Generalimi ve prenslerimden üçünü yok ettin. Bu yüzden pençelerini sana geçirmek için yanıp tutuşan, bedenine yerleşmekten büyük keyif alacak birkaç Valg tanıyorum. Bu gayet adil de."

Aelin pencereye hızlıca baktı. Güneş biraz daha yükselmişti.

"Ailemin evine gelip onları uykularında öldürdün," dedi Aelin. Dolaplı saat on ikiyi vurdu. Hemen sonra saat kulesinin sefil, ritimsiz çan sesleri geldi. Aelin kapılara doğru bir adım gerilerken "Gayet *adil*," dedi. "Yaptıklarından dolayı seni ortadan kaldırmam."

Aelin, giysisinin altından Elena'nın Gözü'nü çıkardı. Mavi taş bir yıldız gibi parlıyordu.

Sadece kötülüğe karşı bir koruma aracı değildi.

Elena'nın Gözü aynı zamanda Erawan'in mezarının kilidini açan bir anahtardı.

Tahtından kalkan kralın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Az önce hayatının hatasını yaptın kızım."

Haklı olabilirdi.

Öğlen çanları çalıyordu.

Saat kulesi hâlâ ayaktaydı.

71

Rowan kılıcını savurdu. Kılıç taşı ve taşın altındaki narin eti yararken Wyrd tazısı uluyarak geriye devrildi. Fakat bu kadarı tazıyı etkisiz hale getirmek, öldürmek için yeterli değildi. Bir başka Wyrd tazısı sıçradı. Tazılar üzerine atıldıkça Rowan kılıcını savurdu.

Rowan ve Aedion yan yana bir duvara doğru itilmişlerdi; geçitte geriledikçe Aedion'ın elinden atmak zorunda kaldığı fitil makarasından gitgide uzaklaşıyorlardı.

Çirkin bir gürültü çınladı.

Çanların iki vuruşu arasında Rowan iki ayrı Wyrd tazısını kılıcıyla doğradı. İndirdiği darbeler çoğu yaratığın içini dışına çıkarırdı.

Saat kulesi. Öğle vakti.

Wyrd tazıları ikisini geriye sürüyor, inse ölümcül olacak darbelerden sakınıp iki savaşçıdan uzak duruyordu.

Onları fitilden uzak tutmak için.

Rowan küfredip aynı anda üç Wyrd tazısını karşısına alan bir saldırıya geçerken Aedion da ona yandan destek verdi. Wyrd tazıları gerilemedi.

Öğle vakti. Rowan, Aelin'a böyle söz vermişti. Güneş yaz dönümünde doruğa ulaşmaya başlarken Rowan ve Aedion kuleyi yıkacaklardı.

Saat kulesi son kez çaldı.

Gün ortası gelip geçmişti.

Ve Rowan'ın Ateşyürek'i, kraliçesi tepelerindeki şatodaydı; hayatta kalmak için elinde sadece ölümlüyken aldığı eğitim ve aklı kalmıştı. Belki çok da uzun süre dayanamayacaktı.

Bu düşünce öyle iğrenç, öyle rezildi ki Rowan öfkesini kükreyerek, vahşi hayvanların çığlıklarından daha güçlü bir ses çıkararak kustu.

Haykırışı kardeşine maloldu. Bir yaratık Rowan'ın savunmasını aştı. Aedion küfredip geriye sendeledi. Rowan, Aedion'ın kanını gözleriyle görmeden kokusunu aldı.

Rowan'ın çığlığı Wyrd tazıları için yemek zili gibi olmuştu. Dördü tek vücut halinde generalin üzerine çullandı. Açık ağızlarının içindeki parçalayıcı, taş dişler seçiliyordu.

Diğer üç tazı dönüp Rowan'a hücum ederken savaşçının o fitile ulaşmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yara izleriyle kaplı ellerinde onun kalbini taşıyan kraliçeyi kurtarmak için elinden hiçbir şey gelmezdi.

Chaol birkaç adım ötesindeki Aelin'ın cam kapılara doğru gerileyişini izledi. Tam da Chaol'un ölü adamlarını görmelerinin ardından planladıkları gibi.

Kralın dikkati Aelin'ın boynundaki Elena'nın gözüne odaklanmıştı. Aelin kolyeyi çıkarıp elinde sıkıca tuttu. "Bunu arıyordun, değil mi? Zavallı Erawan onca zaman boyunca küçük mezarında kilitli kaldı."

Aelin gerilerken kral yerinde durmakta zorlanıyordu.

Kral öfkeyle "Nereden buldun onu?" diye sordu.

Aelin, Chaol'un yanına vardı. Sonra ona sürtünerek geçti. Bir teselli, bir teşekkür ve bir vedaydı bu. "Anlaşılan ataların senin hobilerini onaylamıyormuş. Biz Galathynius kadınları birbirimize destek oluruz, anlıyorsun ya?"

Chaol hayatında ilk kez kralın yüzünün öyle sarardığını görüyordu. Fakat sonra adam "Peki o kadim budala sana zaten elinde olan diğer anahtarı kullanırsan neler olacağını söyledi mi?"

Aelin kapılara çok yaklaşmıştı. "Bırak prens gitsin yoksa bunu şimdi ortadan kaldırırım ve Erawan kilitli kalır." Aelin zinciri cebine attı.

"Öyle olsun," dedi kral. Cadının şehir duvarlarına yazdığı mesaja rağmen kendi ismini anımsadığına dair bir belirti bile sergilemeyen Dorian'a baktı. "Git. Yakala onu."

Karanlık Dorian'dan suyun içindeki kan gibi yayılırken Chaol'un başı ani bir acıyla zonkladı ve...

Aelin koşarak cam kapılardan geçti.

Dorian bedeninin el vermemesi gereken bir hızla Aelin'i takip ederken buz zemini ve odayı kapladı. Buzun soğuğu Chaol'un nefesini kesti. Fakat Dorian bir kez bile ona doğru bakmadan salondan çıktı.

Kral platformdan bir adım aşağı indi. Ağzından buhar çıkıyordu.

Chaol kılıcını kaldırdı. Açık kapılar ve kıtalarının fatihi arasındaki pozisyonunu korudu.

Kral bir adım daha attı. "Yine kahraman saçmalıkları mı? Sen hiç sıkılmaz mısın yüzbaşı?"

Chaol geri adım atmadı. "Adamlarımı öldürdün. Sorscha'yı öldürdün."

"Daha da birçoklarını."

Bir adım daha. Kral, Chaol'un omzunun üzerinden Aelin ve Dorian'ın gözden kayboldukları koridora baktı.

Chaol "Hepsi buraya kadar," dedi.

Wendlyn'deki Valg prensleri ölümcüldü. Fakat Dorian'ın bedeni içinde, onun büyüsünden faydalanan bir prens...

Aelin ayaklarının altında mermer, iki yanında cam pencerelerle koridorda koşuyordu. Çevresinde sadece açık gök vardı.

Arkasında ise siyah bir fırtına gibi hücum eden Dorian.

Buz Dorian'dan yayılıyor, kırağı pencereleri kaplıyordu.

Buzun kendisine isabet etmesiyle Aelin bir adım daha koşamayacağını anladı.

Chaol'un haritaları sayesinde Aelin tüm koridorları ve merdivenleri ezberlemişti. Kendisini daha hızlı koşmaya zorladı.

Bir merdivenin başına varıp basamakları ikişer üçer çıkarken Chaol'un ona zaman kazandırması için dua etti.

Buz arkasındaki camda çatırdarken Aelin soğuğun topuklarını ısırdığını hissetti.

Daha hızlı... *daha hızlı.*

Döne döne, uçarcasına merdivenden çıktı. Gün ortası geride kalmıştı. Rowan ve Aedion'ın başına bir şey geldiyse...

Sahanlığa varan Aelin buzun kayganlaştırdığı zeminde kaydı. İki yana sallanıp devrilecekken...

Elini zemine yaslayıp dengesini topladı. Buza değen derisi yarıldı. Cam bir duvara çarpıp geriye sendeledi. Sonra buz etrafını sararken yeniden koşmaya başladı.

Yükseğe... Daha yükseğe.

Ve Chaol... Kralla yüzleşen Chaol...

Aelin onu aklına getirmemeye çalıştı. Duvarlardan fırlayan buzdan mızraklar Aelin'i iki yanından kıl payıyla ıskalıyordu.

Aelin'ın boğazının içindeki nefesi aleve dönmüştü.

Arkasından soğuk bir erkek sesi "Sana söylemiştim," diye seslendi. Hiç de nefes nefese kalmayan birinin sesiydi bu. Buz her iki yandaki pencerelerin üzerinde gümüş renkli örümcek ağları oluşturdu. "Sana beni öldürmediğine pişman olacağını söylemiştim. Sevdiğin her şeyi yok edeceğimi de."

Aelin en yüksek iki kulenin arasından gerilen cam kaplı bir köprüye vardı. Zemin tamamen saydam olduğundan çok aşağıda kalan yerle arasındaki uçurumun her karışını seçebiliyordu.

Pencereleri örten kırağı çıtırdadı...

Cam patladı. Cam parçaları sırtını kesen Aelin bir çığlık attı.

Aelin yana, camı kırılan pencereye, pencerenin küçücük çerçevesine ve ötesindeki boşluğa doğru döndü.

Sonra pencereden içeri atladı.

72

Aydınlık, açık hava, kulaklarında uğuldayan rüzgâr...

Aelin bir kat aşağıdaki açık, cam köprüye indi. Düşüşün şiddetini emen dizleri kütürdedi. Yerde yuvarlandı. Kollarını kesen ve giysisini delip geçen cam parçalarının verdiği büyük acıya rağmen köprünün diğer ucundaki kule kapısına doğru koşmaya başlamıştı bile.

Arkasına baktığında kendisinin geçtiği boşluktan Dorian'ın da gözlerini ondan ayırmadan geçtiğini gördü.

Aelin kapıyı ardına kadar açarken köprüye inen Dorian'ın çıkardığı *güm* sesi kulağına geldi.

Kapıyı arkasından çarparak kapatmasına rağmen bu bile gitgide artan soğuğu dışarıda tutmadı.

Biraz daha kaçsa olacaktı.

Aelin helezoni kule merdiveninin basamaklarını hızla tırmanırken sıktığı dişlerinin arasından yarım yamalak hıçkırıklar döküldü.

Rowan. Aedion. Chaol.

Chaol...

Kulenin tabanındaki kapı menteşelerinden sökülürken soğuğun hücumu Aelin'ın nefesini kesti.

Fakat Aelin kulenin tepesine varmıştı. Ötede bir başka ince ve çıplak cam köprü diğer kulelerden birine doğru uzanıyordu.

Güneş ışınları binanın diğer yanının üzerinde gezinirken hava hâlâ karanlıktı. Cam şatonun en üst kuleleri Aelin'ı karanlıktan bir kafes gibi çevreleyip boğuyordu.

Aelin dışarı çıkmış, Dorian'ı da beraberinde getirmişti.

Chaol dostunu ve kralını kurtarmak için son bir çabayla Aelin'a zaman kazandırmıştı.

O sabah Aelin hıçkırarak ve gülerek Chaol'un evine paldır küldür girip ona hayatını kurtarmasının karşılığı olarak uçuş liderinin gönderdiği mesajdan bahsetmişti. Dorian hâlâ bedenindeydi; hâlâ mücadele ediyordu.

Aelin kralla ve prensle aynı anda yüzleşmeyi planlamış; Chaol ona yardım etmeyi, Dorian'ı konuşarak insanlığa döndürmeye ve prensi mücadeleye ikna etmeye çalışmayı kabul etmişti. Ta ki o kapıya asılan adamlarını görene dek.

Şimdi Chaol'un konuşmaya niyeti yoktu.

Aelin'ın Dorian'ı o tasmadan kurtarmak için bir –herhangi bir– şansı olacaksa kralın ortadan kaldırılması gerekiyordu. Bunun Aelin'a bedeli ailesinin ve krallığının intikamını alamamak olsa bile.

Chaol, Aelin'ın –ve daha birçok kişinin– adına hesaplaşmaktan memnundu.

Kral, Chaol'un önce kılıcına sonra yüzüne bakıp güldü.

"Beni öldürecek misin yüzbaşı? Aman ne dramatik."

Kaçmışlardı. Aelin, Dorian'ı dışarı çıkarmıştı. Aelin'ın blöfü öyle kusursuzdu ki Chaol bile Aelin'ın güneşe doğru tuttuğu Elena'nın Gözü'nün mavi taşının parlayışını görünce bunun gerçek tılsım olduğuna inanmıştı. Aelin'ın gerçek tılsımı nereye sakladığını, üzerinde olup olmadığını bilmiyordu.

Her şey... Yaptıkları, kaybettikleri, uğruna savaştıkları her şey... Hepsi de bu an içindi.

Kral, Chaol'a yaklaşırken, yüzbaşı kılıcını ona doğrultmaya devam ederek bir adım bile gerilemedi.

Ress için. Brullo için. Sorscha için. Dorian için. Aelin için, Ae-

dion ve ailesi için, çalışma kamplarında katledilen binlerce insan için. Ve Nesryn için; Chaol'un yalan söylediği, asla sahip olamayacakları bir gelecek için Chaol'un dönüşünü bekleyen Nesryn için.

Chaol'un tek pişmanlığı buydu.

Simsiyah bir dalganın çarptığı Chaol bir adım geriledi. Tenindeki koruyucu işaretler bedenini karıncalandırdı.

Chaol nefes nefese "Kaybettin," dedi. Giysilerinin altındaki kurumuş kan pul pul dökülüyor, ona kaşıntı veriyordu.

Dorian'a çarpan –Dorian'ın karşısında duramadığı– karanlık dalgasını andıran bir başka siyah dalgası.

Chaol bu kez darbeyi hissetti: Chaol'u bekleyen müthiş acının anlık bir fısıltısıydı bu.

Kralın yaklaştığı Chaol kılıcını daha da yukarı kaldırdı.

"Koruma büyün çöküyor çocuk."

Chaol gülümsedi. Ağzının içindeki kanın tadına baktı. "Neyse ki çelik uzun süre dayanıyor."

Pencerelerden içeri giren güneş Chaol'un sırtını ısıtıyordu; onu kucaklarmış, teselli edermiş gibi. Ona zamanın geldiğini söylermiş gibi.

Fedakârlığının boşa gitmemesini sağlayacağım. Aelin, Chaol'a böyle söz vermişti.

Chaol ona zaman sağlamıştı.

Kralın arkasında bir karanlık dalgası şahlanıp odadaki ışığı emdi.

Chaol kollarını iki yana açarken karanlık ona çarpıp onu parçalamaya; geriye ışık –sıcak ve davetkâr, mavi bir ışık– kalana dek onu dünyadan silmeye başladı.

Aelin ve Dorian kaçmışlardı. Bu yeterliydi.

Acı geldiğinde Chaol korkmadı.

73

Yaratık kadını öldürecekti.

O da yaratığın bunu yapmasını istiyordu.

Kadının yüzü... O *yüz*...

Kadına yaklaştı; dar ve gölgeli köprüde ona adım adım yaklaştı. Üzerlerinde yükselen kuleler göz kamaştırıcı bir ışıkla parlıyordu.

Kadının kolları kanla kaplıydı. Ondan kaçarken hızlı hızlı soluyordu ve ileri uzattığı ellerinden birinde altın rengi bir yüzük parıldıyordu. Artık kadının kokusunu alabiliyordu; damarlarındaki ölümsüz ve güçlü kanın kokusunu.

"Dorian," dedi kadın.

Bu isim ona tanıdık gelmedi.

Kadını öldürecekti.

74

Zaman. Aelin'ın daha fazla zaman kazanması ya da köprü hâlâ gölgelerin karanlığındayken, henüz güneş yavaşça hareket ederken o zamanı çalması gerekiyordu.

Aelin bir kez daha "Dorian," diye yakardı.

"İçini dışına çıkaracağım," dedi iblis.

Köprüye buz yayıldı. Kule kapısına doğru gerilerken attığı her adımda sırtındaki camlar kımıldayıp Aelin'ın tenine daha da batıyordu.

Saat kulesi hâlâ yıkılmamıştı.

Fakat kral da hâlâ oraya gelmemişti.

Aelin cam parçalarının verdiği acıyla mücadele ederek "Baban şu an konsey salonunda," dedi. "Yanında Chaol *–dostun–* var... ve baban muhtemelen şimdiye kadar onu öldürmüştür."

"İyi."

Aelin titrek sesle "Chaol," dedi. Ayağının bir buz birikintisinde kaymasıyla kaybettiği dengesini geri kazandı. Onlarca metre aşağıdaki zeminle arasındaki mesafe midesini kaldırsa da acının bedenine tekrar yayılmasına rağmen gözlerini prensten ayırmadı. *"Chaol.* Sen kendini feda ettin. Onların sana o tasmayı takmasına göz yumdun. Chaol kaçabilsin diye."

"Sana bir tasma takmasına izin vereceğim. Böylece birlikte oynayabileceğiz."

Aelin kule kapısına çarptı. El yordamıyla sürgüyü aradı.

Fakat sürgü buzla kaplanmıştı.

Aelin parmaklarıyla buzu temizlemeye çalışırken bir prense bir de kulenin köşesinden bir parça görünen güneşe baktı.

Dorian on adım ötedeydi.

Aelin arkasına döndü. "*Sorscha*... İsmi Sorscha'ydı ve seni seviyordu. Sen de onu seviyordun. Onu senden aldılar."

Beş adım.

O yüzde insani hiçbir şey, o safir gözlerde hatıralara dair bir tek kıvılcım yoktu.

Aelin ağlamaya başladı. Prense yakın olduğu için burnundan kan akmasına rağmen. "Senin için döndüm. Söz verdiğim gibi."

Prensin elinde buzdan bir hançer belirdi. Hançerin ölümcül ucu güneş ışığında bir yıldız gibi parlıyordu. "Umurumda değil," dedi Dorian.

Aelin, Dorian'ı itebilecekmiş gibi elini ona doğru uzatıp Dorian'ın bir elini sıkıca kavradı. Diğer elini hançeri Aelin'ın böğrüne saplamak için kullanan Dorian'ın teni öyle soğuktu ki.

Yaratığın çarpıp yere devirdiği Rowan'ın ağzından kan fışkırdı.

Yaratıklardan dördü ölse de kalan üçü Rowan'la fitil arasında duruyordu.

Rowan kılıcını indirirken Aedion acıyla ve öfkeyle haykırarak geri adım atmadan direnerek diğer üç yaratığı uzak tuttu...

Yaratık geri kaçtı.

Üç canavar tekrar bir araya geldiler. Geçidi örten Fey kanı onları deliye çevirmişti. Onun, Aedion'ın kanı. Generalin yüzü o kanın kaybından dolayı sararmıştı bile. Daha fazla dayanamayacaklardı.

Fakat Rowan'ın o kaleyi yerle bir etmesi gerekiyordu.

Üç Wyrd tazısı hepsi tek vücutmuş, hepsinin tek zihinleri varmış gibi atılıp Rowan ve Aeidon'ı birbirlerinden ayırdılar. Biri generalin üzerine çullanırken diğer ikisi Rowan'ı ısırmak için saldırdı...

Taş çeneler bacağına geçen Rowan yere yığıldı.

Kemik kırılırken karanlık Rowan'ı ezmeye başladı...

Rowan ölüm demek olan karanlığın karşısında kükredi.

Dövüş bıçağını yaratığın gözüne sokan Rowan bıçağı iyice derine götürdü. Tam o sırada ikinci canavar Rowan'ın ileri uzanmış koluna doğru atıldı.

Fakat devasa bir şeyin çarptığı yaratık ciyaklayarak duvara doğru fırlatıldı. Hemen sonra ölü yaratık bir kenara savruldu ve...

Ve sonra Lorcan belirdi. Kılıçlarını savururken dudaklarından bir savaş çığlığı dökülen Lorcan geri kalan yaratıkların üzerine çullandı.

Rowan dizinin aşağısındaki acı yüzünden haykırarak ayağa kalktı ve dengesini sağladı. Yüzü kan içinde kalsa da gözleri seçilen Aedion çoktan ayaklanmıştı bile.

Yaratıklardan biri Aedion'ın üzerine atılınca Rowan dövüş bıçağını fırlattı. Bıçağı kuvvetlice ve iyi nişanlayarak tam yaratığın açık ağzından içeri gönderdi. Wyrd tazısı generalin en fazla on beş santim ötesine yığıldı.

Lorcan çelikten bir hortum gibiydi. Eşi benzeri olmayan bir öfkeyle savaşıyordu. Rowan diğer bıçağını çıkarıp bıçağı atmaya hazırlanırken...

Lorcan kılıcını yaratığın kafatasından içeri sokuverdi.

Sessizlik... Kanlar içindeki tünelde mutlak bir sessizlik vardı.

Aedion güçlükle, aksak adımlarla, sağa sola sallanarak yirmi adım ötesindeki fitile doğru yürüdü. Fitil hâlâ makaraya bağlıydı.

"Şimdi," diye haykırdı Rowan. Dışarı çıkmayı başarıp başaramayacakları umurunda değildi. Fakat...

Bir hayalet ağrı Rowan'ın kaburgalarına saplandı. Son derece şiddetli, mide bulandırıcı bir ağrı.

Dizlerinin bağı çözüldü. Kendi yarasının verdiği acıdan dolayı değil... Bir başkasının acısından dolayı.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Rowan geçidin çıkışına doğru koşarken, o acıyı ve soğuğun do-

kunuşunu hissederken sözcüğü haykırıyor, zaman zaman sözcük kükremelerine karışıyordu.

Her şey sarpa sarmıştı.

Bir adım daha atmasıyla bacağı bedeninin ağırlığı karşısında büküldü. Rowan'ın bilincini açık tutan sadece o görünmez, gerilen ve aşınan bağdı. Sert, kanlar içindeki bir beden Rowan'un bedenine çarptı. Bir kol beline dolanıp onu ayağa kaldırdı. Onu fitilin yanından çekip alan Lorcan *"Koş,* seni aptal budala," diye tısladı.

Aedion fitilin üzerine çökmüştü. Kanlı elleri kararlı bir şekilde çakmaktaşını alıp sürttü.

Bir kez. İki kez.

Sonra bir kıvılcım çıktı ve bir alev karanlığın içinde parladı.

Deli gibi koştular.

"Daha hızlı," dedi Lorcan. Aedion onlara yetişip Rowan'ın diğer koluna girerek Rowan'a yardım eden Lorcan'e gücüyle ve hızıyla destek verdi.

Geçitten geçtiler. Kırık demir kapıları aşıp kanalizasyona girdiler.

Kuledeki tehlikeden uzaklaşmak için zamanları az, katetmeleri gereken mesafe fazlaydı.

Ve Aelin...

Bağ daha da gerilip dağılmaya başladı. *Hayır.*

Aelin...

Gözleri görmeden hissettiler.

Tam bir sessizlik, dünya durmuş gibi. Hemen ardından gelen bir patlama sesi.

"Kımıldayın," dedi Lorcan. Rowan, Lorcan'in haykırarak verdiği bu emre yüzyıllardır yaptığı gibi düşünmeden itaat etti.

Sonra rüzgâr... Kuru, yakıcı, derisini yüzen rüzgâr geldi.

Sonra kör edici bir ışık parlaması.

Sonra sıcak... Lorcan'in küfrederek, diğer ikisini bir oyuğun içine itmesine neden olan bir sıcak.

Tüneller sarsıldı; *dünya* sarsıldı.

Tavanlar çöktü.

Tozlar ve moloz dağıldığında Rowan'ın bedeni acıyla, mutlulukla ve güçle dolmuş, şatoya giden yol kapanmıştı. Arkalarında ise kanalizasyonun karanlığına doğru uzanan silahlı ve gülümseyen yüz Valg komutanı ve piyade dikiliyordu.

Üzerlerindeki Valg kanı yüzünden Hellas'ın diyarı gibi berbat kokan Manon ve Asterin kıtanın üzerinde süzülerek Morath'e dönüyorlardı ki...

Hafif bir rüzgâr, bir yer sarsıntısı ve sessizlik.

Asterin haykırdı. Ejderhası dizginleri çekilmişçesine yana yattı. Abraxos da bir çığlık attı. Fakat Manon sadece yeryüzüne, hızla üzerlerine gelen ışık parlaması karşısında uçuşa geçen kuşlara baktı...

Dünyaya yayılan, özgür kalan büyüye.

Manon içinden *"Karanlıklar adına!"* diye geçirdi.

Büyü.

Her ne olmuşsa olmuş, büyü nasıl özgür kalmışsa kalmıştı. Manon'ın umurunda değildi bu.

O ölümlü, insani ağırlık kaybolup gitti. Güç içinde akıyor, kemiklerini zırh gibi kaplıyordu. Yenilmez, ölümsüz, durdurulamaz.

Manon başını geriye atıp göğe baktı ve kollarını açarak kükredi.

Hisarda bir karmaşa hâkimdi. Cadılar ve insanlar koşuşturup bağırıyorlardı.

Büyü.

Büyü özgür kalmıştı.

Mümkün değildi bu.

Fakat o bunu hissedebiliyordu. Boynundaki tasmaya ve kolundaki şu yara izine rağmen.

İçinde büyük bir canavar serbest kalmıştı.

Gölgeateşine mırlayan bir canavar.

Aelin böğrünü tutmuş; kanının bulaştığı kapıdan, onun sırtında kan lekesiyle sürünerek köprüye doğru ilerleyişine gülen Valg prensinden ağır ağır uzaklaşıyordu.

Güneş hâlâ kulenin etrafında geziniyordu.

"Dorian," dedi Aelin. Bacakları cam zeminde bedenini iterken kanı aralarından aktığı buz tutmuş parmaklarını ısıtıyordu. "Hatırla."

Valg prensi uzun adımlarla Aelin'a doğru yaklaştı. Köprünün ortasına yüzüstü yığılan Aelin'a gülümsedi. Cam şatonun karanlıkta kalan kuleleri Aelin'ın çevresinde yükseliyordu... Bir mezar. Onun mezarı.

Aelin nefes nefese "Dorian, *anımsa*," dedi. Prens, Aelin'ın kalbini az farkla ıskalamıştı.

"Benden seni yakalamamı istedi. Fakat belki önce biraz eğlenirim."

Prensin elinde iki bıçak belirdi. Uçları eğri, korkunç görünümlü iki bıçak.

Güneş Aelin'ın tepesinde yükselen kulenin üzerinde pırıldamaya başladı.

Aelin "Chaol'u hatırla," diye yakardı. "Sorscha'yı hatırla. Beni hatırla."

Şatonun diğer yanında gerçekleşen bir patlama binayı sarstı.

Sonra büyük, hafif ve güzel bir rüzgâr geldi. Rüzgâr dünyanın yüreğinden kopan şarkısını taşıyordu sanki.

Aelin gözlerini kısa bir süre için yumup elini böğrüne sertçe bastırdı ve bir nefes çekti.

Aelin kanama durana, akan sadece gözyaşları olana dek elini yaraya daha da sertçe bastırarak "Geri dönmek mümkün," dedi. "Dorian, bu zarardan dönebilir, bu karanlıktan sıyrılabiliriz. Geri dönmek mümkün. Ben de senin için geri döndüm."

Aelin ağlıyordu. Rüzgâr zayıflayıp yarası kapanırken ağlıyordu.

Prensin hançerleri tutan elleri gevşedi.

Parmağında Athril'in altın yüzüğü parladı.

Aelin nefes nefese "Onunla mücadele et," dedi. Güneşin ışığı gitgide onlara yaklaşıyordu. "*Onunla mücadele et.* Geri dönmek mümkün."

Dorian'ın parmağındaki gitgide parlak bir ışıkla yanıp söndü.

Prens bir adım geriledi. Yüzü çarpıldı. *"Seni insan solucan."*

İblis, Aelin'ı bıçaklamakla fazlasıyla meşgul olduğundan Aelin'ın sözde onu uzaklaştırmak için elini tuttuğu sırada prensin parmağına geçiriverdiği yüzüğü fark etmemişti.

Prens yüzüğe dokunmaya çalışarak "Çıkar şunu," diye homurdandı. Yüzük elini yakıyormuş gibi tısladı. *"Çıkar şunu!"*

Buz gitgide büyüyerek Aelin'a doğru yayılırken şimdi kulelerin arasından geçen, tüm cam duvarlardan ve köprülerden kırılarak geçen ve şatoyu Mala Ateş Getiren'in muhteşem ışığıyla dolduran güneş ışınları gibi hızlı hareket ediyordu.

Köprü... Aelin ve Chaol'un bu amaç, yaz dönümünün zirvesindeki tam da o an için seçtikleri bu köprü ışığın tam ortasında kalmıştı.

Işık Aelin'a ulaştığında yüreğini patlayan bir yıldızın gücüyle doldurdu.

Valg prensi kükreyerek Aelin'ın üzerine bir buz dalgası, onun göğsünü hedef alan mızraklar gönderdi.

Aelin ellerini prense, dostuna doğru uzatıp tüm gücünü kullanarak büyüsünü onun üzerine yolladı.

75

Ateş, ışık, karanlık ve buz vardı.

Fakat kadın... Kadın orada, köprünün ortasındaydı. Ayağa kalkarken ellerini ileri uzattı.

Buzun kadına saplandığı yerden hiç kan akmıyordu. Giysisinin siyah kumaşındaki yırtığın içinde sadece kadının yarasız ve parlak teni görünüyordu.

İyileşmişti... Büyüyle.

Prensin çevresinde çok fazla ateş ve ışık vardı.

Geri dönmek mümkün, demişti kadın. Bu karanlığın ne olduğunu, içinde var olan dehşeti biliyormuş gibi. *Onunla mücadele et.*

Karanlığın içinde beliren bir parça ışık.

Hatırla, demişti kadın.

Karanlığın içinde bir parça ışık.

Aralanan bir kapı.

Hatırla.

İblisin çığlıklarının arasına kendisini zorladı... *zorladı* ve onun gözlerinden bakabildi. *Kendi* gözlerinden.

Ve karşısında dikilen Celaena Sardothien'i gördü.

Aedion molozun üzerine kan tükürdü. İkisinin arkasındaki göçüğe yaslanan Rowan kendinden geçmemek için mücadele veriyordu. Bu sırada Lorcan, Valg savaşçılarının hücumunu yarmaya çalışıyordu.

Tünellerden daha da çok Valg akıyordu; silahlı, kana susamış ve patlamanın etkisiyle telaşa kapılan Valg'ler.

Bitkin düşmüş ve kısa süre içinde büyülerini sonuna dek kullanamayacak durumda olan Rowan ve Lorcan bile Valg'leri uzun süre oyalayamazdı.

Aedion'ın iki bıçağı kalmıştı. O tünellerden canlı çıkamayacaklarını biliyordu.

Asker dalgasının sonu gelmiyordu. Boş bakan gözlerinde kan dökme arzusu vardı.

Aedion sokaklarda çığlıklar atan insanların sesini aşağıdan bile işitebiliyordu. Çığlıkların nedeni ya patlama ya da büyünün bir sel gibi ülkelerine yayılmasıydı. O rüzgâr... Aedion ilk kez o rüzgârınki gibi bir koku almıştı; belki de bir daha da almayacaktı.

Kuleyi yıkmışlardı. Başarmışlardı.

Artık kraliçeleri büyü gücüne kavuşmuştu. Belki artık bir şansı olabilirdi.

Aedion en yakınındaki Valg komutanının karnını deşti. Siyah kan ellerine bulaşırken düşen savaşçının yerini almak için gelen iki Valg'le çarpışmaya başladı. Arkasındaki Rowan güçlükle, hırıltılı nefes alıp vermeye başlamıştı.

Prens kan kaybettikçe azalan büyü gücü dakikalar önce aksamaya başlamıştı. Rowan artık askerlerin akciğerlerindeki havayı söküp alamıyordu. Artık gücü ancak onları geride tutan soğuk bir rüzgârdan ibaretti.

Aedion bedeninden neredeyse görünmez karanlık rüzgârlar yayan Lorcan'in büyüsünü fark etmemişti bile. Fakat Lorcan'in rüzgârı çarptığı askerleri yere indiriyordu.

Fakat şimdi Lorcan'in büyüsü de yetmez olmuştu.

Aedion kılıç tutan kolunu güçlükle kaldırıyordu. Bir süre daha... Kraliçesinin bir de askerlerle uğraşıp dikkatinin dağılmaması için onları sadece birkaç dakika daha oyalayacaklardı.

Lorcan'in etrafı yarım düzine askerle çevirdi. Acıyla homurdanan Lorcan karanlığın içine çekilip gözden kayboldu.

Aedion karşısında hiç Valg kalmayana dek kılıcını sallamaya

devam etti. Ta ki askerlerin altı metre kadar geri çekilip tekrar grup oluşturduklarını görene dek.

Valg askerlerinin oluşturduğu geçit vermeyen bir duvar. Karanlığın içine doğru uzanan askerler ellerinde kılıçlarıyla Aedion'ı izliyordu. Saldırı emrinin gelmesini bekliyorlardı. Kaçılamayacak kadar çoktular.

Aedion, Rowan'a "Seni tanımak bir onurdu prens," dedi.

Rowan'ın yanıtı sadece hırıltılı bir nefes oldu.

Valg komutanı uzun adımlarla askerlerin oluşturduğu hattın önüne geçti. Kılıcı elindeydi. Geriden, kanalizasyonda bir yerden askerlerin çığlıkları geldi. Lorcan –o bencil hıyar– bir şekilde askerlerin savunmasını yarmış... ve kaçmış olmalıydı.

Komutan "İşaretimle saldırıya geçin," dedi. Bir elini kaldırmasıyla siyah yüzüğü parladı.

Aedion, Rowan'ın önüne geçti. Bu yaptığı hiçbir fayda getirmeyecek olsa da. Aedion'ı öldürdüklerinde sıra Rowan'a gelecekti. Fakat en azından Aedion vuruşarak, kardeşini savunurken ölecekti.

Yukarıdaki sokakta insanlar çığlıklar atıyor; korku içinde feryat ediyor, panikle dolu sesleri gitgide yaklaşıyor ve yükseliyordu.

Komutan kılıçlı askerlerine "Hazır olun," diye seslendi.

Aedion bir nefes aldı... Bunun son nefeslerinden biri olduğunu fark etti. Rowan elinden geldiğince dik durdu. Kendisini çağıran ölümle korkusuzca yüzleşmek için. Aedion prensin Aelin'ın ismini fısıldadığına yemin edebilirdi. Geride kalan askerlerden yine haykırışlar geldi; ön sıralardakilerden bazıları arkalarındaki paniğin nedenini görmek için döndüler.

Aedion sesleri umursamadı. Önlerinde bir sürü kılıç güçlü bir canavarın dişleri gibi parıldarken bunun bir önemi yoktu.

Komutan elini indirdi.

Ve bir hayalet leopar onu paramparça etti.

Evangeline için, onun özgürlüğü ve geleceği için.

Lysandra'nın atılıp pençeleri ve dişlerini geçirdiği askerler bir bir ölüyorlardı.

Şehrin ortasına varınca o faytondan inmişti. Evangeline'e hiç durmadan Faliq Ailesi'nin kır evine gitmesini, iyi bir kız olmasını ve *kendisine dikkat etmesini* söylemişti. Lysandra şatoya doğru iki blok boyunca koşmuştu. Rüzgâr ona çarpıp vahşi bir şarkı kanında kıvılcımlanırken diğerlerine mücadelelerinde çok da katkısı olamayacağını umursamamıştı bile.

Sonra insan tenini, o ölümlü kafesi üzerinden atıp *koşmuş,* dostlarının kokusunu takip etmişti.

Lysandra'nın üzerlerine atıldığı kanalizasyondaki askerler çığlıklar atıyorlardı; cehennemde geçen her gününün karşılığında, kendisinden ve Evangeline'den çalınan çocukluğunun karşılığında bir can alacaktı. Lysandra öfkeydi, gazaptı, öçtü.

Aedion ve Rowan arkalarındaki göçükle askerler arasında sıkışmıştı. Yüzleri kan içindeydi ve Lysandra bir gözcünün sırtına atlayıp adamın omurgasını etinden dışarı çıkarırken ona hayretle baktılar.

Ah, bu yeni bedene gerçekten bayılmıştı.

Kanalizasyona yeni askerler akın ederken Lysandra onlara doğru dönüp kendisini tamamen şeklini aldığı canavara teslim etti. Ölümün ete kemiğe bürünmüş haline dönüşmüştü.

Geride kimse kalmadığında, –tadı *iğrenç* olan– kan soluk renkli kürkünü sırılsıklam ettiğinde Lysandra nihayet durakladı.

Rowan taşların üzerine yıkıldığı yerden güçlükle soluyarak "Saraya," dedi. Aedion bir elini Fey savaşçısının bacağındaki yaraya bastırdı. Rowan arkasındaki açık kanalizasyona işaret etti. *"Kraliçeye."*

Bir emir ve bir yakarıştı bu.

Lysandra tüylerle kaplı başını salladı. O iğrenç kan ağzından akıyordu. Pençelerinde siyah et parçaları vardı. Geldiği kadar hızlı bir şekilde geriye koşmaya başladı.

İnsanlar sokakta koşan hayalet leoparı görünce çığlıklar attılar. Leopar ok gibi hızlıydı. Kişneyen atların ve faytonların arasından geçerek ilerliyordu.

Şato ileride belirdi. Saat kulesinden geriye kalan harabeden

çıkan duman şatoyu kısmen örtmüştü ve şatonun kulelerinin arasında ışık –*ateş*– patlamaları oluyordu. *Aelin.*

Aelin hâlâ hayattaydı ve canla başla savaşıyordu.

Şatonun demir kapıları göründü. Üzerlerine asılı kötü kokan cesetler de.

Ateş ve karanlık şatonun tepesinde birbirine karışıyor, insanlar hiç ses çıkarmadan parmaklarıyla oraya işaret ediyordu. Lysandra kapılara koşarken nihayet onu fark eden kalabalık yolundan çekilmek için çığlıklar atarak, apar topar sağa sola kaçıştı. Dosdoğru şatonun açık girişine uzanan bir yol açmışlardı.

Kalabalığın açılmasıyla girişin önüne dizilmiş, ellerinde arbaletlerle oklarını göndermeye hazır otuz Valg muhafızı göründü.

Hepsi de silahlarını Lysandra'ya doğrultmuştu.

Otuz muhafız, otuz ok... Onların ötesinde şatoya, Aelin'a uzanan açık yol vardı.

Lysandra sıçradı. Ona en yakın muhafız tam göğsüne doğru, döne döne giden bir ok gönderdi.

Lysandra leopar duyularıyla okun yerini bulacağını anlamıştı.

Fakat yavaşlamadı. Durmadı.

Evangeline için. Onun geleceği, özgürlüğü için. Yardımına koşan dostları için.

Ok kalbine yaklaştı.

Ta ki kalbini hedefleyen bir başka ok tarafından vurulana dek.

Lysandra muhafızın tepesine inip adamın yüzünü pençeleriyle parçaladı.

Öyle bir atışı yapabilecek tek keskin nişancı vardı.

Lysandra kükreyip bir ölüm fırtınası gibi kendisine en yakın muhafızların üzerine çullanırken geri kalan muhafızların üzerine oklar yağdı.

Lysandra risk alıp geriye baktığında Nesryn Faliq'in iki yanında asilerin dizili olduğu komşu çatıda yayını yeniden çektiğini gördü. Attığı ok Lysanra'yla şato arasındaki son muhafızın gözünü delip geçti.

Nesryn kalabalığın telaşlı haykırışları arasından *"Haydi!"* diye bağırdı.

Alev ve gece en yüksek kulelerde kapışırken dünya sarsıldı.

Lysandra çoktan ağaçların arasındaki dik ve yokuşlu yoldan yukarı koşmaya başlamıştı bile.

O an sadece çimler, ağaçlar ve rüzgâr vardı.

Sadece bu zarif ve güçlü beden; her dönemeçten akıcı hareketlerle, çevikçe ve *özgürce* geçen şekil değiştirenin her adımında yanan, parlayan ve şarkı söyleyen yüreği vardı.

Gitgide hızlanırken o leopar bedenin her hareketi ona neşe veriyordu. Çok yükseklerde kraliçesi krallığı ve dünya için savaş verirken bile.

76

Aelin başındaki zonklamaya direnerek hızlı hızlı soludu.

Çok yakında; çok yakında büyük bir güce ulaşacaktı. Gücü güvenli yoldan çekecek, derinlerine ağır ağır inecek zamanı olmamıştı.

Fey formuna bürünmesinin bir faydası olmamış; sadece Valg kokusu beter olmuştu.

Dorian dizlerinin üzerine çökmüş, parlayan ve etini damgalayan yüzüğü diğer eliyle çıkarmaya çalışıyordu.

Aelin'ın üzerine artarda karanlık gücünü gönderdi. Her defasına Aelin saldırıları alev duvarlarıyla savuşturdu.

Fakat Aelin'ın kanı ısınıyordu.

"*Çabala* Dorian," diye yakardı Aelin. Kurumuş ağzının içindeki dili kâğıt gibi olmuştu.

"*Seni öldüreceğim Fey orospusu.*"

Aelin'ın arkasından pes bir kahkaha geldi.

İblise sırtını dönmek istemeyen Aelin hafifçe arkasına döndü. Bununla yüksek uçuruma düşme riskini alsa da.

Adarlan Kralı köprünün diğer ucundaki kapı aralığında dikiliyordu.

Chaol...

"Yüzbaşının çabası ne de asilceydi. Oğlumu kurtarman için sana zaman kazandırmaya çalışması."

Aelin çabalamıştı... *Çabalamıştı* fakat...

İblis köprünün diğer ucundan "*Cezalandır onu,*" diye tısladı.

"Sabırlı ol." Fakat kral, Dorian'ın elinde yanan altın yüzüğü görmesiyle kaskatı kesildi. O sert, acımasız yüz gerildi. "Ne yaptın sen?"

Dorian debelendi, titredi ve Aelin'ın Fey kulaklarını çınlatan bir çığlık attı.

Aelin babasının kılıcını çekti. "Chaol'u öldürdün," dedi. Sesi derin bir çukurdan gelir gibiydi.

"Çocuk bir tek darbe bile indiremedi." Kral, Orynth'in Kılıcı'na baktı. "Senin de bunu başarabileceğinden şüpheliyim."

Dorian sessizleşti.

Aelin *"Onu öldürdün,"* diye hırladı.

Kral ona yaklaştı. Adımları cam köprüde takırdadı.

Kral, Aelin'a "Tek pişmanlığım acele etmek zorunda kalmam oldu," dedi.

Aelin bir adım geriledi. Sadece bir adım.

Kral kılıcı Nothung'u çekti. "Fakat sende acele etmeyeceğim."

Aelin kılıcını her iki eliyle kaldırdı.

Sonra...

"Ne dedin?"

Dorian.

Ses boğuk, perişandı.

Kral ve Aelin prense doğru döndüler.

Fakat Dorian'ın yıldızlar gibi yanan gözleri babasının üzerindeydi. "Ne dedin? Chaol hakkında."

Kral öfkeyle *"Sessiz ol,"* diye çıkıştı.

"Onu öldürdün demek." Bir soru değildi bu.

Aelin'ın dudakları titremeye başladı. Sonra kendi içine doğru, derinlere daha derinlere uzandı.

Kral "Öldürdüysem ne olmuş?" dedi. Kaşları kalkmıştı.

"Chaol'u öldürdün mü?"

Dorian'ın avucundaki ışık gitgide güçleniyordu...

Fakat tasma hâlâ boynundaydı.

"Sen," diye çıkıştı kral... Aelin kralın ne kastettiğini anladığında bir karanlık mızrağı ona doğru hızla, büyük bir hızla uçtu...

Karanlık bir buz duvarına çarpıp parçalandı.

Dorian.

Adı Dorian'dı.

Dorian Havilliard. Adarlan'ın veliaht prensiydi o.

Ve Celaena Sardothien –Aelin Galathynius, dostu– onun için geri dönmüştü.

Aelin yüzünü ona çevirdi. Ellerinde kadim bir kılıç vardı.

"Dorian?" diye mırıldandı.

İçindeki iblis çığlıklar atıyor, yakarıyor, pençelerini ona doğru savuruyor, pazarlık yapmaya çalışıyordu.

Bir karanlık dalgası Dorian'ın prensesle babası arasına gönderdiği buz kalkanına çarptı. Yakında...yakında kral o duvarı aşacaktı.

Dorian ellerini Wyrd taşından tasmaya götürdü. Tasma soğuk ve pürüzsüzdü. Titreşimler yayıyordu.

Yapma, diye feryat etti iblis. *Yapma!*

Dorian boğazını çevreleyen siyah taşı kavradığında Aelin'ın yüzünden aşağı gözyaşları akıyordu.

Ve kederini, öfkesini, acısını bir çığlığa döküp tasmayı boynundan söktü.

77

Yüzüğün gücünün kestiği Wyrd taşından tasma, açılan kıl inceliğindeki yarıktan ikiye ayrıldı.

Dorian nefes nefese kalmıştı ve burnundan kan akıyordu. Fakat...

Dorian güçlükle "Aelin," dedi. Ses ona aitti. Dorian'dı bu.

Aelin, Orynth'in Kılıcı'nı kınına sokup koştu. Buz duvarı bir karanlık çekicinin altında parçalanırken Dorian'ın yanına vardı.

Kralın gücü ikisini arıyordu. Aelin'ın bir elini ileri uzatmasıyla bir ateş kalkanı oluştu ve karanlık geriye itildi.

Kral "İkiniz de buradan canlı çıkamayacaksınız," dedi. Boğuk sesi ateşin içinden bir yılan gibi sürünerek onlara ulaştı.

Dorian, Aelin'ın üzerine yığıldı. Aelin onu ayakta tutmak için beline dolandı.

Aelin'ın karnında bir acı alevlenirken damarlarının zonkladığını hissetti. Direnemiyordu. Bu kadar hazırlıksızken direnemiyordu. Mala, Terrasen prensesine bahşettiği yetenekleri biraz daha uzun süre güçlü tutmak istiyormuşçasına güneş en tepede donakalmışken bile.

Aelin "Dorian," dedi. Tükenmişlik gitgide yaklaşırken omurgasından aşağı bir acı yürüdü.

Dorian başını çevirdi. Bir gözü hâlâ titreyen alevlerin oluşturduğu duvardaydı. O gözlerde müthiş bir acı, keder ve öfke vardı.

Yine de, bir şekilde, her şeyin altında... bir cesaret ve ümit kıvılcımı vardı.

Aelin elini uzattı. Bir soru, bir teklif ve bir vaatti bu.

"Daha iyi bir geleceğe," dedi Aelin.

"Geri geldin," dedi Dorian. Bu bir yanıtmış gibi.

El ele tutuştular.

Böylece dünya sona erdi.

Yeni bir dünya doğdu.

Sonsuzdular.

Onlar başlangıç ve sondu; ebediyetti.

Alev kalkanı söndüğünde ardındaki Aelin ve Dorian göründü. İkisini el ele, büyüleri birbirine dolaşmış, yeni doğan tanrılar gibi parıldar halde gören kral şaşkınlık içindeydi.

Adam öfkeyle *"Sen benimsin,"* diye gürledi. Karanlığa dönüp; taşıdığı gücün içine gömüldü. Karanlık bir rüzgârın taşıdığı kötülükten ibaretmiş gibi.

İkisine hücum edip onları yuttu.

Fakat Aelin ve Dorian birbirlerine daha sıkı tutundular; geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek; Orynth'in üzerindeki bir dağ şatosundaki kadim holün, cam kulelerin arasında sarkan bir köprünün ve bir başka yerin; ikisinin yıldız tozu ve ışıktan yapıldıkları yerin arasında ışıldıyorlardı.

Bir gece duvarı ikisini geriye savurdu. Fakat onlar zaptedilemezdi.

Karanlık kısa bir an için duraksadı.

İkisi bir yanardağ gibi patladı.

Rowan, Aedion'ın ötesinde akan günışığının karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Askerler bir kez daha kanalizasyona girmişti. Lysandra ikisinin zavallı kıçlarını kurtardıktan sonra bile. Lorcan kanlar içinde geri çekilmiş; onlara çıkış yolunun kapatıldığını söylemişti. Ayrıca Lysandra her nereden oraya geldiyse o yol da tutulmuştu.

Rowan savaş alanından gelen deneyimlerinin verdiği beceriyle kalan gücünü kullanarak bacağını elinden geldiğince tedavi etmişti. O kendisini iyileştirip kemiği ve deriyi onu bile acıyla haykırtacak bir aceleyle birleştirirken Aedion ve Lorcan kanalizasyon içeri üşüşen askerlerin gürültüsüyle dolmadan hemen önce elleriyle göçükte bir yol açmayı başardılar. Yeniden şato arazisine döndüklerinde orada bir başka göçükle karşılaştılar. Aedion göçüğü yoldan çekmek için dört elle işe koyulurken sırf irade gücüyle göçüğü yerinden oynatabilecekmiş gibi haykırıyor ve kükrüyordu.

Nihayet bir delik oluşmuştu. Rowan'a gereken de sadece buydu.

Rowan hareketlendi. Kol ve bacaklarının yerine kanatlar ve pençeler gelirken bacağında büyük bir acı hissetti. Tiz ve öfkeli bir çığlık attı. Beyaz kuyruklu bir şahin Aedion'ın yanından geçip küçük açıklıktan dışarı süzüldü.

Rowan çevresini uzun uzun süzmedi. Şato bahçesinde bir yerdeydiler. İleride cam şato yükseliyordu. Saat kulesinden geri kalan harabeden yükselen duman duyularını köreltiyordu.

Şatonun en yüksek kulelerinde bir ışık patlaması oldu. Işık öyle parlaktı ki Rowan kısa bir an için kör oldu.

Aelin.

Hayattaydı. *Hayatta.* Rowan kanat çırptı. Kalan son gücüyle rüzgârı istediği gibi bükerek gitgide daha hızlı süzülmeye başladı. Saat kulesine doğru bir başka rüzgâr gönderip dumanı ırmağa, onlardan uzağa sürdü.

Sonra şatonun etrafında döndü.

Gördüklerini sözcüklerle tarif etmesi imkânsızdı.

Aelin ve Dorian'ın gücünü sekteye uğrattıkları Adarlan Kralı haykırdı.

İkisi kralın her büyüsünü, dilediğince büküp emri altına aldığı karanlığın her damlasını engelliyordu.

Sonsuz... Dorian'ın gücü sonsuzdu.

Işıkla doluydular; ateşle, yıldız ışığı ve günışığıyla. Kralın güç zincirinin son halkasını da kırdıklarında ışık ikisinden taşıp kra-

lın karanlığını yarıp o karanlıktan geriye hiçbir şey kalmayana dek yakıp yok etti.

Kralın dizlerinin üzerine çökmesiyle cam köprüden tok bir ses geldi.

Aelin, Dorian'ın elini bıraktı. Soğuk boşluk ona öyle şiddetli bir şekilde hücum etti ki Aelin cam zemine yığılıp nefes almak için çabaladı. Sonra yine benliğine kavuşup kim olduğunu anımsadı.

Dorian gözlerini babasına dikmişti: İradesini kıran, onu köle yapan adama.

Kral, Aelin'ın daha önce hiç işitmediği bir ses tonuyla fısıldadı: "Oğlum."

Dorian tepki vermedi.

Kral oğluna baktı. Gözleri –parlak gözleri– fal taşı gibi açılmıştı. "Oğlum."

Sonra kral gözlerini yerde diz çöken ve hayretle ona bakan Aelin'a çevirdi. "Nihayet beni kurtarmaya geldin mi Aelin Galathynius?"

78

Aelin Galathynius ailesini, halkını ve kıtasını katleden kasaba baktı.

Dorian hissiz ve donuk bir sesle "Yalanlarına kulak asma," dedi.

Aelin kralın eline, artık parçalanan siyah yüzüğün olmadığı parmağa baktı. Yüzükten geriye sadece soluk bir iz kalmıştı. Aelin sessizce "Kimsin sen?" diye sordu.

İnsan... Kral gitgide daha da... insan gibi görünüyordu. Daha yumuşak.

Kral, Dorian'a doğru dönüp geniş avuçlarını ona uzattı. "Yaptığım her şey..." dedi. "Hepsi seni güvende tutmak içindi. Ondan korumak için."

Aelin donakaldı.

"Anahtarı buldum," diye ekledi kral. Sözcükler ağzından dökülüveriyordu. "Anahtarı bulup Morath'e getirdim. Sonra o... *Perrington*... Gençtik ve yasak olmasına rağmen mezarı göstermek için beni hisarın altına götürdü. Fakat anahtarla mezarı açtım..." Gerçek, berrak gözyaşları kralın pembe yüzünden aşağı süzüldü. "Mezarı açtım ve *o* geldi; Perrington'ın bedenini alıp..." Kral çıplak eline baktı. Elinin titreyişini izledi. "Yardakçısının benim bedenimi almasını sağladı."

"Yeter," dedi Dorian.

Aelin'ın kalbi tekledi. "Erawan özgür," diye fısıldadı. Sadece özgür değildi. Erawan, Perrington'dı. Karanlık Kral, Aelin'a eziyet etmiş; bu şatoda onunla birlikte yaşamıştı ve ya şans eseri ya da kaderin bir cilvesi veya Elena'nın himayesi sayesinde Aelin buraya kadar gelebilmişti. Aelin, Perrington hakkındaki gerçeği asla anlamamış, sezmemişti. *Gökteki tanrılar adına,* o gün Endovier'da Erawan, Aelin'ı diz çökmeye zorlamış ve hiçbiri onda Erawan'in kokusunu alamamış, onun gerçekte ne olduğunu fark edememişti.

Kral başını salladı. Gözyaşları tuniğinin üzerine döküldü. "Göz... Gözü kullanarak onun mezarını yeniden mühürleyebilirsiniz..."

Aelin kolyeyi ortaya çıkardığında kralın yüzünde beliren o bakış... Tılsımı yıkım değil, kurtuluş aracı olarak görmüştü.

Aelin "Nasıl bunca zamandır Perrington'ın içinde olduğunu kimse fark etmedi?" diye sordu.

"Bir bedende kabuğunun içindeki bir salyangoz gibi gizlenebiliyor. Fakat varlığını maskelemesi aynı zamanda becerilerini bastırdığından başkaları, senin gibiler onun kokusunu alamıyor. Artık geri dönmenle yarım kalan oyundaki tüm aktörler tamamlandı. Onun eskiden beri ölesiye nefret ettiği Galathynius ve Havilliard soyları. Ailemi ve aileni hedef almasının nedeni buydu."

Aelin "Halkımı katlettin," diyebildi. Anne-babasının öldüğü o gece odada o *koku* vardı... Valg kokusu. "Milyonlarca insanı katlettin."

"Engel olmaya çalıştım." Kral bir elini köprünün üzerine koydu. Sanki şimdi sözcüklerine dolan utancın altında ezilmemeye çalışıyordu. "Sizi sadece büyünüzü izleyerek bulabiliyorlardı. İçinizden en güçlüleri kendi emirlerine almak istediler. Sonra sen doğduğunda..." Yeniden Dorian'a seslenmesiyle keskin yüz hatları gevşedi. "Çok güçlüydün... Çok değerliydin. Onların seni almasına izin veremezdim. Yeterince bir süre için kontrolümü geri kazandım."

Dorian boğuk bir sesle "Ne yapmak için?" diye sordu.

Aelin uzaktaki ırmağa doğru tüten dumana baktı. "Kulelerin inşasını emretmek için," dedi. "Sonra da büyüyü esir eden büyüyü kul-

lanmak için." Şimdi ise büyüyü serbest bırakmışlardı... Büyü gücü olan herkes Erilea'daki Valg iblisleri tarafından bir bir bulunacaktı.

Kral titrek bir nefes aldı. "Fakat Erawan bunu nasıl yaptığımı anlamadı. Büyünün ortadan kalkmasının tanrıların bir cezası olduğunu düşündü. Kulelerin inşa edilmesinin nedenini bilmiyordu. Geçen onca zaman boyunca gücümü bu bilgiyi ondan, onlardan uzak tutmak için kullandım. Tüm gücümü... Bu yüzden de iblis tüm o şeyleri yaparken... onunla mücadele edemedim."

Dorian topuğunun üzerinde dönüp "O bir yalancı," dedi. Sesinde hiç merhamet yoktu. "Yine de büyümü kullanabildim. Yaptığı beni korumadı bile. Canını kurtarmak için her şeyi söyleyecektir."

Kötüler ileride de düşüncelerimize musallat olmak için bize her şeyi söylerler. Nehemia, Aelin'i böyle uyarmıştı.

"Bilmiyordum," diye yakındı kral. "Büyüde kendi kanımı kullanmam benim soyumdan gelenlerin büyüden etkilenmemesine neden olmuş olmalı. Bir hataydı. Üzgünüm. *Üzgünüm.* Oğlum... Dorian..."

Aelin "Ona oğlum demeye hakkın yok," diye çıkıştı. "Evime gelip ailemi öldürdün."

"Seni bulmaya gelmiştim. *O şeyi alevlerinle içimden çıkarman için!*" Kral hıçkırdı. "Azgın Ateşlerin Aelin'i. Sana bunu yaptırmaya çalıştım. Fakat sen beni ve iblisi öldüremeden annen seni bayılttı... Sonrasında iblis kendisini soyunu ortadan kaldırmaya adadı. Hiçbir ateşin onu içimden arındırmaması için."

Aelin'in kanı donmuştu. Hayır... Hayır, bu doğru olamazdı. Olamazdı.

Kral, Aelin'a "Hepsi seni bulmak içindi," dedi. "Böylece beni kurtarabilecek, beni öldürebilecektin. Lütfen. Yap bunu." Şimdi kral ağlıyordu. Bedeni parça parça dökülüyor, yanakları çöküyor, elleri zayıflıyordu.

Sanki kendi yaşam gücü içindeki iblis prense bağlanmıştı ve biri olmadan diğeri de var olmuyordu.

Kral bir deri bir kemik kalan ellerinin arasından "Chaol hayatta," diye mırıldandı. Ellerini indirmesiyle kızarmış, yaşından

ötürü bulanıklaşmış gözleri göründü. "Perişan halde olsa da öldürücü darbeyi indirmedim. Çevresinde bir... ışık vardı. Onu hayatta bıraktım."

Aelin'ın boğazından bir hıçkırık koptu. Ümit etmiş, Chaol'un hayatta kalacağına inanmaya çalışmıştı...

Dorian bir kez daha "Sen bir yalancısın," dedi. Sesi soğuktu. "Ve bunu hak ediyorsun." Dorian'ın parmak uçları kıvılcımlarla aydınlandı.

Aelin, Dorian'ın ismini mırıldandı. Kafasını toplamaya çalıştı. Kralın içindeki iblis Aelin'ın peşine onu Terrasen açısından bir tehdit olduğu için değil, damarlarındaki ateş için düşmüştü. Ateş hem iblisin hem de kralın sonunu getirebilirdi.

Dorian babasına doğru bir adım atınca Aelin elini kaldırdı. Daha fazlasını sormaları, öğrenmeleri gerekiyordu...

Veliaht prens başını geri atıp göğe baktı ve kükredi. Bir tanrının savaş çığlıydı bu.

Ardından cam şato çatırdadı.

79

Aelin'ın ayaklarının altındaki köprünün patlamasıyla dört bir yana cam parçaları uçuştu.

Aelin boşluğa düşmeye başladı. Etrafındaki kuleler devrilmeye başladı.

Büyüsüyle bir koza ören Aelin camları yakarak içlerinden geçiyor, düşüşü devam ediyordu.

İnsanlar çığlıklar atıyordu. Dorian şatoyu Chaol ve Sorscha adına yıkıp aşağıdaki şehre dev bir cam dalgası gönderdi.

Aelin düşerken zemin dalgalanıyor, Aelin'ın çevresindeki binalar dökülürken kopan parçalardan yansıyan ışık gözlerini kamaştırıyordu...

Şato çökerken ve ölümcül cam dalgası Rifthold'un üzerine yağarken Aelin büyüsünü son damlasına kadar kullanıyordu.

Azgın ateşler hızla kapılara uzanıyor, rüzgârla ve ölümle yarışıyordu.

Cam dalgası demir kapılara ulaşıp oraya bağlı cesetleri kâğıt gibi parçalarken bir ateş duvarı göğe doğru fışkırıp geniş bir alana yayılarak dalgayı durdurdu.

Sert ve amansız bir rüzgâr Aelin'ı aşağı değil, yukarı doğru iterken Aelin'ın kemikleri sızladı. Bunu umursamadı; büyüsünün ve benliğinin tamamını Rifthold'a kalkan olan alev duvarını ayakta tutmaya vakfederken umursayamazdı da. Birkaç saniye daha. Sonra ölebilirdi.

Rüzgâr Aelin'i hırpalarken sanki ismini haykırıyordu.

Cam ve moloz dalgaları arka arkaya Aelin'ın ateşinin içine düştü.

Fakat Aelin o alevden duvarı ayakta tutmaya devam etti. Kraliyet Tiyatrosu için. Pazardaki çiçekçi kızlar için. Köleler, fahişeler ve Faliq ailesi için. Aelin'a neşe, acı, ölüm, yeniden doğuş sunan ve ona müziğini veren şehir için Aelin o ateşten duvarı canlı tuttu.

Cam parçaları arasından kan yağıyor; kan alevden kozaya çarpıp cızırdıyor, karanlık ve acının kötü kokusunu yayıyordu.

Rüzgâr esmeye devam etti. Siyah kanı uzaklara savurana dek.

Aelin kalkanını şehrin üzerinde tutarak Chaol'a verdiği son söze sadık kalmayı sürdürdü.

Fedakârlığının boşa gitmemesini sağlayacağım.

Yer yükselip onunla buluşana dek Aelin gücünü ayakta tutmayı sürdürdü...

Sonra yumuşakça çimlere indi.

Başının arkasına aldığı darbeyle her şey karardı.

Her yer öyle aydınlıktı ki.

Aelin Galathynius dirseklerinin üzerinde yükselirken homurdandı. Altındaki küçük, çimlik tepeye zarar görmemişti ve ışıl ışıldı. Kısacık bir an... Sadece kısacık bir an için kendisinden geçmişti.

Aelin başını kaldırdı. Gözlerine düşen saçlarını yana atıp ne yaptığına baktı.

Ve Dorian'ın ne yaptığına.

Cam şato yerle bir olmuştu.

Geriye sadece gri taşları gün ortası güneşi altında ısınan taş şato kalmıştı.

Az kalsın bir cam ve moloz şelalesinin bir şehri yok edeceği yerde ise devasa, opak bir duvar ışıldıyordu.

Şahlanan bir dalgaymış gibi ucu kıvrılmış, camdan bir duvar.

Cam şato yıkılmıştı. Kral ölmüştü. Dorian ise...

Doğrulmaya çalışan Aelin'ın kolları ağırlığını taşıyamadı. Orada, ancak bir metre kadar ötesinde Dorian gözleri kapalı, çimlerin üzerinde sere serpe uzanıyordu.

Fakat göğsü inip kalkıyordu.

Yanında, gerçekten iyiliksever bir tanrı ikisini kolluyormuş gibi Chaol uzanıyordu.

Yüzü kanlı olsa da Chaol nefes alıp veriyordu. Aelin yüzbaşının bedeninin başka bölgelerinde yara göremedi.

Aelin titremeye başladı. Acaba taht odasından kaçarken gerçek Elena'nın Gözü'nü Chaol'un cebine attığını Chaol fark etmiş miydi?

Çam ve kar kokusunun vurduğu Aelin düşüşten nasıl kurtulduklarını anladı.

Ayağa kalkan Aelin iki yana yalpaladı.

Şehre uzanan yokuş aşağı yol yıkılmış; cam parçaları ağaçlar, sokak lambaları ve bitkileri parçalamıştı.

Aelin şato arazisinde ya da daha beteri şatonun içinde olan insanların başlarına ne geldiğini bilmek istemiyordu.

Kendisini yürümeye zorladı.

Duvara doğru. İlerideki panik içindeki şehre doğru. Onları çağıran yeni dünyaya doğru.

İki koku birbirine karıştı. Sonra onlara üçüncü bir koku eklendi. Her şeye ve hiçbir şeye ait olan tuhaf, yabanıl bir koku.

Fakat Aelin şehre uzanan tepeden aşağı inerken ne Aedion ne de Rowan'a ya da Lysandra'ya baktı.

Her adımı onu zorluyor, aldığı her nefes kendinden geçmeden şimdiki zamana ve yapılması gerekenlere tutunmak için verdiği bir sınava dönüşüyordu.

Aelin artık şatoyu şehirden, ölümü hayattan ayıran yüksek cam duvara yaklaştı.

Duvarı mavi alevden bir koçbaşıyla dövdü.

Alev camı yiyip bitirerek bir geçit oluştururken yine haykırışlar geldi.

Ötedeki, ağlayan, birbirlerine sarılan ya da başlarını ve ağızlarını elleriyle örten insanlar Aelin'ın açtığı boşluktan geçmesiyle sessizliğe büründüler.

Darağaçları hâlâ duvarın ötesinde dikiliyordu. Aelin'ın görebil-

diği, yerden yüksek tek yüzey de darağaçlarının olduğu platformdu.

Hiç yoktan iyiydi.

Aelin infaz platformundan çıkarken maiyeti de peşinden gidiyordu. Rowan topallasa da Aelin onu muayene etmemek ya da iyi olup olmadığını bile sormamak için kendisini tuttu. Henüz bunun zamanı değildi.

Aelin omuzlarını geriye attı. Platformun kenarında durduğunda yüzünde sert ve amansız bir ifade vardı.

"Kralınız öldü," dedi. Kalabalık huzursuzca kıpırdandı. "Prensiniz hayatta."

Biri sokağın diğer yanından "Çok yaşa Dorian Havilliard," diye bağırsa da kimse ona eşlik etmedi.

Aelin "Adım Aelin Ashryver Galathynius," dedi. "Terrasen kraliçesiyim."

Kalabalık mırıldandı; seyircilerden bazıları platformdan uzaklaştı.

"Prensiniz yas tutuyor. O hazır olana dek şehir bana ait."

Mutlak bir sessizlik oldu.

Aelin kalabalıktan birkaç kişinin gözlerinin içine bakıp "Yağmacılığa başlarsanız, ayaklanma çıkarırsanız, en küçük bir soruna neden olursanız," dedi, "sizi bulurum ve yakıp kül ederim." Bir elini kaldırmasıyla parmak uçlarında alevler dans etti. "Yeni kralınıza isyan edecek olursanız, bu şatoyu almaya çalışırsanız bu duvar," –alevler yayan eliyle işaret etti– "eriyik cama dönüşüp sokaklarınızı, evlerinizi ve sizi önüne katan bir sel olur."

Aelin çenesini kaldırdı. Yüzünde sert, amansız bir ifadeyle sokakları dolduran kalabalığa; onu, Fey kulaklarını ve uzun dişlerini, parmaklarında titreyen alevleri görmek için çabalayan insanlara göz gezdirdi.

"Kralınızı öldürdüm. İmparatorluğunuzun sonu geldi. Artık köleleriniz özgür insanlar. Kölelerinizi serbest bırakmadığınızı öğrenirsem, herhangi bir evde esir tutulduklarını işitirsem ölürsünüz. Bir köleyi kırbaçladığınız ya da sattığınız kulağıma gelirse ölürsünüz. Ayrıca bunu arkadaşlarınıza, akrabalarınıza ve kom-

şularınıza iletmenizi tavsiye ederim. Sağduyulu, akıllı insanlar olarak davranmanızı da. Ayrıca kralınız sizi selamlayana dek uslu durmanızı da tavsiye ederim. O gün geldiğinde bu şehrin yönetimini ona devredeceğime tacım üzerine yemin ederim. Bu konuda bir sorunu olan varsa konuyu maiyetimle tartışabilir." Aelin arkasına işaret etti. Kan ve kir içindeki, hırpalanmış Rowan, Aedion ve Lysandra haylaz çocuklar gibi sırıttılar. Aelin elinde titreşen alevlerle "Ya da," dedi, "meseleyi benimle tartışabilirsiniz."

Kimseden çıt çıkmadı. Aelin kalabalığın nefes alıp verdiğinden bile şüphe etti.

Fakat kalabalık platformdan inip kendi açtığı geçitten çıplak tepeye ve taş şatoya dönen Aelin'ın umurunda değildi.

Meşe kapılardan içeri girmesiyle dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı.

80

Elide öyle uzun zamandır zindandaydı ki aradan geçen zamanı hesaplayamaz hale gelmişti.

Fakat dünyaya yayılan dalgayı hissetmişti ve rüzgârın ismini mırıldandığına, telaşlı haykırışlar işittiğine yemin edebilirdi. Sonrası sessizlikti.

Kimse neler olduğunu ona açıklamamış, kimse yanına gelmemişti. Kimse yardımına gelmiyordu.

Elide, Vernon'ın onu o yaratıklardan birine teslim etmek için daha ne kadar bekleyeceğini merak ediyordu. Geçen zamanı öğünleri sayarak ölçmeye çalışsa da kahvaltıda ve akşam yemeğinde ona aynı yiyecekleri veriyorlar ve öğünlerin zamanı değişebiliyordu... Sanki onun zaman mefhumunu kaybetmesini istiyorlardı. Sanki zindanın karanlığına kendisini teslim etmesini, böylece onu almak için geldiklerinde sırf güneşi yeniden görmeye çaresizce can atmasını istiyorlardı.

Hücresinin kapısı bir çıtırtıyla açıldı. Vernon içeri girerken Elide güçlükle doğruldu. Vernon kapıyı hafifçe aralık bırakmıştı. Elide meşale ışığının verdiği acı karşısında gözlerini kırpıştırdı. Ötedeki taş koridor boştu. Muhtemelen Vernon muhafızlarla gelmemişti. Elide'ın kaçmasının beyhude bir çaba olacağını biliyordu.

"Seni beslediklerini gördüğüme sevindim. Fakat koku için üzgünüm."

Elide bu sözler karşısında utanmayacaktı. En son dert edeceği şey kokuydu.

Elide kaygan, buz gibi taş duvara yaslandı. Belki şansı yaver giderse zinciri Vernon'ın boğazına dolamanın bir yolunu bulabilirdi.

"Yarın seni yıkaması için birini göndereceğim." Vernon teftişi bitmiş gibi dönüp gitmeye hazırlandı.

Elide ancak "Niçin?" diyebildi. Uzun zamandır konuşmadığı için sesi boğuk çıkmıştı.

Vernon zayıf omzunun üzerinden ona baktı. "Artık büyü geri geldiği için..."

Büyü. O dalgalanmanın nedeni buydu demek.

"Soyunda –*soyumuzda*– bir süredir uykuda olan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Dük nasıl bir sonuç çıkacağını benden de çok merak ediyor."

"Lütfen," dedi Elide. "Ortadan kaybolurum. Sana rahatsızlık vermem. Perranth senindir; hepsi senin. Kazandın. Sadece bırak beni gideyim."

Vernon cık cık etti. "Yalvarman hoşuma gidiyor." Ötedeki koridora bakıp parmaklarını şaklattı. "Cormac."

Genç bir adam belirdi.

İnanılmaz güzellikte, kızıl saçlarının altında kusursuz bir yüzü olan fakat yeşil gözleri soğuk ve kayıtsız bakan bir adamdı bu. Gözleri ürkütücüydü.

Boğazında siyah bir tasma vardı.

Karanlık adamdan sarmaşıklar halinde sızıyordu. Sonra gözleri Elide'ın gözleriyle buluştu...

Anılar, korkunç anılar Elide'ın zihnine doluştu; ağır ağır kırılan bir bacağa, yıllarca süren bir dehşete dair anılar. Bir de...

"Dizginle şunu," diye çıkıştı Vernon. "Yoksa kız yarın seni hiç eğlendirmez."

Kızıl saçlı adamın bedeninden taşan karanlığı içine geri çekmesiyle Elide'ın zihninde beliren hatıralar sona erdi.

Elide son yemeğini taşların üzerine kustu.

Vernon kıkırdadı. "Bu kadar da abartma Elide. Küçük bir kesik, birkaç dikiş... Sonra mükemmel olacaksın."

İblis prens Elide'a gülümsedi.

"Sonrasında onun gözetiminde olacaksın. Her şeyin gerektiği gibi yürüdüğünden emin olmamız için. Fakat soyunda öyle güçlü bir büyü gücü varken nasıl yürümez ki? Belki sen o Sarıbacaklar'ı bile gölgede bırakırsın." Vernon sesli düşünüyormuş gibi "İlkinden sonra," diye ekledi, "belki ekselansları bile senin üzerinde kendi deneylerini gerçekleştirir. Cormac'i ele veren tanıdığı mektubunda onun Rifthold'dayken...genç kadınlarla oynamaktan hoşlandığını yazmıştı."

Ah, tanrılar adına. Tanrılar adına. "Neden?" diye yakardı Elide. *"Neden?"*

Vernon omuz silkti. "Çünkü bunu yapabiliyorum."

Vernon yanına iblis prensi –Elide'ın sözlüsünü– alıp hücreden çıktı.

Kapı bir çıtırtıyla kapanır kapanmaz Elide koşup tokmağı metal ellerindeki deriyi sıyırana dek çekiştirdi. Vernon'a, *herhangi birine* onu işitmesi, anımsaması için yalvardı.

Fakat kimseler gelmedi.

Nihayet Manon uyumaya hazırdı. Yaşanan onca olayın ardından... Genç kraliçenin Riftold'da olup gönderdiği mesajı anlamasını ümit ediyordu.

Hisarın kargaşa içindeki koridorları gözlerini ondan kaçıran ulaklarla kaynıyordu. Konu her ne ise Manon'ın umurunda bile değildi. Banyo yapıp uyumak istiyordu. Günlerce uyumak.

Uyandığında Elide'a kraliçe hakkında öğrendiklerini anlatacaktı. Can borcunun son parçasıydı bu.

Manon kapıyı omzuyla açarak odasına girdi. Elide'ın saman şiltesi düzgün, oda tertemizdi. Herhalde kız bir yerlere gizlenmiş, kendisine fayda sağlayacağı birilerini gözetliyordu.

Banyoya yaklaştığında korkuyu fark etti.

Ya da kokunun eksikliğini.

Elide'ın kokusu yıpranmış, bayatlamıştı. Günlerdir odaya uğramamış gibi.

Manon ateşe baktı. Hiç kor yoktu. Bir elini ateşe uzattığında sıcak da yaymadığını gördü.

Manon odaya göz gezdirdi.

Mücadele izleri yoktu. Fakat...

Manon hemen kapıdan dışarı çıkıp aşağı katın yolunu tuttu.

Üç adımın ardından yavaş ve sessiz yürüyüşü yerini koşuya bıraktı. Merdiven basamaklarını ikişer üçer inmeye başladı. Sahanlıkla arasındaki son üç metreyi sıçrayarak aştı. Artık büyünün geri gelmesiyle güçlenen, çok güçlenen bacakları düşünün şiddetini emdi.

Vernon Elide'ı ancak Manon hisarda değilken almış olabilirdi. Elide'ın ailesinden gelen büyü gücü varsa ve damarlarında Demirdiş kanı akıyorsa...Büyünün dönüşü bir şeyleri uyandırmış olabilirdi.

Krallar istiyorlar. O gün böyle söylemişti Kaltain.

Manon bir koridordan diğerine, bir merdivenden öbürüne koştu. Köşelerden hızlı dönmek için tutundukça demir tırnaklarından kıvılcımlar çıkıyordu.

Kısa süre sonra mutfağa vardı. Demir dişlerini çıkarmıştı. Merdivenden aşağı sıçramasıyla herkes sustu. Doğruca aşçının yanına gitti. *"Nerede o?"*

Adamın pembe yüzü sarardı. "Ki...kim?"

"Kız... Elide. Nerede o?"

Aşçının kaşığı yere düşüp takırdadı. "Bilmiyorum; günlerdir görmedim onu uçuş lideri. Bazen gönüllü olarak çamaşırhanede çalışırdı. Bu yüzden belki..."

Manon koşarak mutfaktan çıkmıştı bile.

Kibirli, çam yarması gibi bir kadın olan baş çamaşırcı burnundan gülerek Elide'ı görmediğini, belki de kötürümün başına bir şey gelmesine şaşmamak gerektiğini söyledi. Manon yanından ayrıldığında çamaşırcı kadın yüzünde dört derin izle yerde çığlıklar atıyordu.

Manon merdivenden uçarcasına çıkıp iki kule arasındaki taş köprüden geçti. Çizmelerinin altındaki siyah kaya dümdüzdü.

Tam diğer tarafa vardığında bir kadın köprünün diğer yanından ona "Uçuş lideri!" diye bağırdı.

Manon öyle ani durdu ki az kalsın kule duvarına çarpacaktı. Döndüğünde üzerinde ev yapımı bir giysi olan bir insan kadınının ona doğru koştuğunu gördü. Kadının üzerine çamaşırhanede kullandıkları sabunlar ve deterjanların ağır kokusu sinmişti.

Kadın uzun uzun nefes aldı. Koyu teni pembeleşti. Soluklanmak için ellerini dizlerine götürmesi gerekse de hemen başını kaldırıp "Çamaşırcılardan biri hisar zindanlarında çalışan bir muhafızla görüşüyor," dedi. "Kadın Elide'ın oraya hapsedildiğini söyledi. Oraya amcasından başka kimsenin girmesine izin verilmiyor. Ne yapmayı planladıklarını bilmesem de iyi bir şey olamaz."

"Hangi zindanlar?" Orada farklı zindanlar vardı. Ayrıca Sarıbacak cadılar meclisini tuttukları mahzenmezarlar.

"Kadın bunu bilmiyordu. Muhafız ancak bu kadarını anlatmış. Kızlardan bazıları bir şeyler yapmanın yollarını arasalar da..."

"Kimseye benimle konuştuğunu söyleme." Manon arkasına döndü. Üç zindan, üç olasılık.

Genç Kadın "Uçuş lideri," dedi. Manon omzunun üzerinden kadına baktı. Kadın bir elini kalbinin üzerine koydu. "Teşekkür ederim."

Manon'ın çamaşırcı kadının minneti ya da yapacağı şeyin Elide'ı kendi başlarına kurtarmayı düşünen o zayıf, çaresiz insanlar için ne ifade ettiğini düşünecek hali yoktu.

Kadının kanının sulu olduğunu ya da korku koktuğunu da düşünmedi.

Manon koşmaya başladı; zindana değil, cadıların kışlalarına.

On Üçler'in yanına.

81

Elide'ın amcası iki sert bakışlı hizmetçiyi onu yıkamaları için göndermişti. Kadınların ellerinde su kovaları vardı. Elide onu soymaya çalıştıklarında mücadele etmeye çalışsa da kadınlar iki demir duvar gibiydi. Elide'ın kanında Siyahgaga kanı varsa herhalde seyreltilmiş türde olmalıydı. Kadınların karşısında çırılçıplak kaldığında iki kadın Elide'ın üzerine su atıp ellerindeki fırçalar ve sabunlarla onun üzerine çullandılar ve *her yerini* yıkarken, Elide onlara durmalarını haykırsa da hiç tereddüt etmediler.

Bir adak; kurbanlık bir koyun.

İki kadın taraklarını Elide'ın saçlarında kızın gözlerinden yaş gelecek kadar sertçe gezdirirken mücadeleden zayıf düşen, titreyen Elide'ın onlara karşı koyacak gücü kalmamıştı. Kadınlar Elide'ın saçını bağlamadan bırakıp üzerine sade, yeşil bir giysi geçirdiler. Giysinin altında çıplaktı.

Elide kadınlara defalarca yalvardı. İki kadın pekâlâ sağır olabilirdi.

Kadınlar gidince Elide hücrenin aralanan kapısından dışarı çıkmaya çalıştı. Muhafızlar kahkahalar atarak onu geri ittiler.

Elide hücresinin duvarına sırtını yaslayana dek geriledi.

Geçen her dakikada onu son dakikasına yaklaştırıyordu.

Mücadele. Mücadele etmeliydi. O bir Siyahgaga'ydı. Siyahgaga olduğunu gizleyen annesi gibi. İkisi de kaybedeceklerini bilseler de

pes etmeyeceklerdi. Elide onların kendisine dokunmasına, o taşı içine yerleştirmelerine ve o canavarlardan birini doğurmalarına izin vermektense onları kendisini öldürmeye zorlayacaktı...

Kapı bir çıtırtıyla açıldı. Dört muhafız belirdi.

"Prens mahzenmezarlarda bekliyor."

Elide dizlerinin üzerine çöktü. Zincirleri şakırdadı. "Lütfen. Lütfen..."

"Hemen."

Muhafızlardan ikisi hücreye dalarken Elide onu kollarının altından tutup kapıya doğru sürükleyen ellere direnmedi. Çıplak ayakları taşların üzerinde kesilirken zincire rağmen debelenip kurtulmaya çalıştı.

Elide'ı huysuzlanan bir at gibi açık hücre kapısına yaklaştırdılar.

Dışarıda bekleyen iki muhafız kıs kıs güldü. Gözleri o debelendikçe açılan ve bacaklarını, karnını, her yerini belli eden giysisinin eteğindeydi... Sadece güldüler ve Elide'ı gözleriyle yiyip bitirdiler...

Ta ki ucunda parıltılı demir tırnaklar olan bir el muhafızlardan birinin boğazına gömülüp delene dek. Muhafızlar donakaldılar. Kapıdaki muhafız dönüp püsküren kana baktı...

Adam bir el gözlerini, ikinci bir el boğazını parçalarken çığlık attı.

Her iki muhafız yere yığıldığında arkalarında dikilen Manon Siyahgaga göründü.

Manon'ın ellerinden ve kollarından kan akıyordu.

Ve Elide'ı tutan iki muhafıza, Elide'ın kırışmış giysisine bakarken Manon'ın altın gözleri iki kor gibi parlıyordu.

Muhafızlar silahlarını kapmak için Elide'ı bıraktılar. Elide külçe gibi yere yığıldı.

Manon sadece "Çoktan öldünüz," dedi.

Sonra harekete geçti.

Elide şahit olduğu şeyin büyü olup olmadığından emin olmasa da daha önce kimsenin böyle hareket ettiğini görmemişti. Manon rüzgâr gibiydi.

Cadı feci bir çatırtıyla ilk muhafızın boynunu kırdı. İkincisi üzerine atılıp Elide aradan çekilirken Manon sadece güldü. Güldü ve dönerek arkasına geçtiği adamın sırtına, bedeninin içine elini soktu.

Muhafızın tiz çığlığı hücrede yankılandı. Parçalanan etin içinde uzun bir kemik –adamın omurgası– göründü. Manon omurgayı tuttu ve tırnaklarını geçirip ikiye böldü.

Elide yaralarından kanlar akan, iki büklüm olmuş adama ve adamın tepesinde kanlar içinde, nefes nefese dikilen cadıya bakıp titredi. Onun için geri dönen cadıya.

"Kaçmamız gerek," dedi Manon.

Manon, Elide'ı kurtarmasının bir mesaj vereceğini –ve onunla birlikte başkalarının da kaçmak isteyeceğini– biliyordu.

Fakat Manon koşa koşa On Üçler'i çağırmaya giderken hisarda kargaşa çıkmıştı bile. Haberler ulaşmıştı.

Adarlan kralı ölmüştü. Aelin Galathynius öldürmüştü onu.

Aelin kralın cam şatosunu yıkıp ateşini şehri ölümcül bir cam dalgasından korumak için kullanmış ve Adarlan kralının Dorian Havilliard olduğunu ilan etmişti.

Cadı katili başarmıştı.

İnsanlar panik içindeydiler; cadılar bile yanıtlar arıyorlardı. Artık ölümlü kral öldüğüne göre ne yapacaklardı? Nereye gideceklerdi? Yaptıkları pazarlık artık onları bağlamıyor muydu?

Sonra... Manon bunları sonra düşünecekti. Şimdi harekete geçme zamanıydı.

Bu yüzden On Üçler'ini bulup onlardan ejderhalarını eyerleyip hazır olmalarını istedi.

Üç zindan.

Kafasının içinde tuhaf, yumuşak bir kadın sesi *"Acele et, Siyahgaga,"* diye fısıldadı. Aynı anda hem yaşlı, hem genç hem de bilge bir sesti bu. *Felaket gelmeden acele et.*

Manon en yakındaki zindana girdi. Asterin, Sorrel, Vesta arkasından geliyor, yeşil gözlü iblis ikizler de onları takip ediyordu.

Adamlar ölmeye başladı. Hızla ve kanlar içinde.

Tartışmanın anlamı yoktu. Adamlar onlara bir bakış atıp silahlarını çekmişken bu mümkün değildi.

Zindanda tüm krallıklardan asiler tutuluyordu. Onları gören asiler canlarını almaları için yalvardılar. Öyle feci işkenceler görmüşlerdi ki bedenlerinin hali karşısında Manon'ın bile midesi bulandı. Fakat çevrede Elide'dan bir iz yoktu.

Zindanı araştırdılar. Faline ve Fallon hiçbir şeyi gözden kaçırmadıklarından emin olmak için zindanda kaldılar.

İkinci zindanda da durum aynıydı. Bu kez zindanı tekrar araştırmak için Vesta geride kaldı.

Çabuk ol Siyahgaga. O bilge kadın sesi Manon'a yalvarıyordu. Elinden ancak bu kadarı geliyormuş gibi. *Çabuk ol...*

Manon deli gibi koştu.

Üçüncü zindan mahzenmezarların üzerindeydi. Öyle iyi korunuyordu ki dizi dizi askerlerin üzerine atılırlarken siyah kan etraflarında bir sis oluşturdu.

Bir daha asla. Manon onların bir tek dişinin daha canını almalarına izin vermeyecekti.

Sorrel ve Asterin askerlerin üzerine atlayıp Manon'ın geçmesi için bir yol açtılar. Asterin bir adamın boğazını dişleriyle sökerken tırnaklarıyla bir başka adamın karnını deşti. Ağzından siyah kan saçılan Asterin merdivene işaret edip *"Git!"* diye kükredi.

Böylece Manon sağ kolunu ve iki numarasını geride bırakıp merdivenden aşağı döne döne inmeye başladı. Bu zindanlardan mahzenmezarlara açılan gizli bir giriş, Elide'ı kimselere çaktırmadan geçirdikleri bir yol olmalıydı...

O bilge ses bir kez daha haykırdı. *Çabuk ol Siyahgaga!*

Hafif bir rüzgâr Manon'ın daha hızlı kılacakmış gibi ayaklarına doğru esti. Manon omzunun üzerinden bakanın bir tanrıça, bir bilgelik tanrıçası olduğunu fark etti. Belki de o tanrıça Elide'ı hayatı boyunca gözetmiş, büyünün yokluğunda sesi kesilmiş fakat artık özgürlüğüne kavuşmuştu...

Manon zindanın en aşağı katına indi. Mahzenmezarların sa-

dece bir üst katıydı burası. Tahmin ettiği gibi koridorun sonunda aşağı inen bir merdivene açılan bir kapı vardı.

Manon'la merdiven arasında açık bir hücre kapısına bakan, aman dileyen genç bir kadına kıs kıs gülen iki muhafız vardı.

Ağlayan Elide'dı. O sessiz ve metanetli, kıvrak zekalı; acılarıyla hiç gözyaşı dökmeden, kararlılıkla yüzleşen kızın ağlaması Manon'ı hepten zıvanadan çıkarmıştı.

Koridordaki muhafızları öldürdü.

Sonra adamların neye güldüklerini gördü: Diğer iki muhafızın tuttukları, açılan giysisinden çıplaklığı ve sakat bacağı görünen kıza...

Manon'ın büyükannesi onları bu insanlara satmıştı.

Manon bir Siyahgaga'ydı; kimsenin kölesi değildi. Kimsenin çiftleştirmek için kullanacağı bir safkan at değildi.

Elide da öyle.

Öfkesi kanında bir şarkıya dönüşürken Manon sadece "Çoktan öldünüz," deyip adamların üzerine atıldı.

Son muhafızın bedenini de yere çarptığında, üzeri siyah ve mavi kanla kaplandığında yerde yatan kıza baktı.

Elide yeşil giysisinin önünü kapattı. Öyle feci titriyordu ki Manon onun kusacağını düşündü. Zaten hücredeki kusmuk kokusu burnuna geliyordu. Onu orada, o berbat hücrede tutmuşlardı.

"Kaçmamız gerek," dedi Manon.

Elide ayağa kalkmaya çalışsa da dizlerinin üzerinde duramadı.

Manon Elide'ın yanına koşup ayağa kalkmasına yardım ederken kızın koluna bir parça kan bulaştı. Elide sağa sola yalpaladı. Fakat Manon'ın gözleri Elide'ın ayak bileklerindeki eski zincirdeydi.

Demir tırnaklarını bir kez savurmasıyla Manon zincirleri kırdı.

Kelepçeleri sonra açacaktı. "Hemen," deyip Elide'ı koridora sürükledi.

Manon'ın geldiği taraftan başka askerlerin sesi geliyor, Asterin ve Sorrel'ın savaş çığlıkları merdivende çınlıyordu. Fakat arkalarında, aşağıdaki mahzenmezarlarda...

Yukarıdan gelen gürültünün nedenini merak eden başka as-

kerlerin –Valg'lerin– sesleri geliyordu.

Elide'ı kavganın ortasında bırakması onun ölümüne neden olabilir, öte yandan mahzenmezarlardaki askerler arkadan saldırırlarsa... Daha da beteri prenslerinden biri gelirse...

Pişmanlık. O gece Crochan'i öldürdüğünde Manon'ın hissettiği şey pişmanlıktı. Pişmanlık, suçluluk ve utanç; körü körüne itaat ettiği, Crochan başını dik tutup gerçekleri söylerken o korkaklık ettiği için.

Sizi canavarlara çevirdiler. Canavarlara çevirdiler Manon. Ve sizin için üzülüyoruz.

Asterin'in öyküsünü işittiğinde Manon'ın hissettiği şey pişmanlıktı. Sebebi de onun güvenine layık olmamasıydı.

Bir de o Sarıbacaklar'a yapılanlara göz yumması.

Elide'ın ölümüne –ya da daha beter bir kaderle yüzleşmesine– neden olursa neler hissedeceğini hayal etmek bile istemiyordu.

Gaddarlık. Disiplin. İtaat.

Kendilerini savunamayacaklar için savaşmak Manon'a bir zayıflık gibi gelmiyordu. O kişiler gerçek cadılar olmasalar da. Manon için değerli olmasalar da.

Manon, Elide'a "Buradan savaşarak çıkmamız gerekecek," dedi.

Fakat kız fal taşı gibi açık gözlerle hücrenin kapısına bakıyordu.

Kapı aralığında elbisesi sıvı gece gibi dalgalanan Kaltain dikiliyordu.

82

Elide siyah saçlı kadına baktı.

Kaltain de ona.

Manon uyarı maiyetinde hırladı. "Ölmek istemiyorsan yolumdan çekil."

Saçları bağlanmamış, yüzü soluk ve cılız Kaltain "Geliyorlar," dedi. "Onun niye gelmediğini öğrenmek için."

Manon'ın Elide'ın kolunu tutan kanlı elleri ıslak, yapış yapıştı. Kızı kapıya doğru çekti. O tek adım, zincirsiz hareket özgürlüğü... Elide az kalsın hıçkıracaktı.

Ta ki ilerideki mücadeleyi işitene dek. Arkalarından, koridorun diğer ucundaki karanlık merdivenin aşağısından askerlerin telaşlı ayak sesleri geliyordu.

Kaltain yana çekildi. Manon hızla onun yanından geçti.

"Bekle," dedi Kaltain. "Seni bulmak için bu hisarın altını üstüne getirecekler. Uçsan bile diğer binicileri peşine takarlar, kendi halkını sana karşı kullanırlar Siyahgaga."

Manon, Elide'ın elini bıraktı. Cadı "Sen o tasmanın içindeki iblisi yok edeli ne kadar oldu Kaltain?"

Alçak sesli, perişan bir kahkaha. "Bir süredir."

"Dükün haberi var mı?"

"Karanlık lordum neyi görmek istiyorsa onu görür." Kaltain gözlerini Elide'a çevirdi. O gözlerde bitkinlik, boşluk, keder ve öfke

iç içe geçmişti. "Giysini çıkarıp bana ver."

Elide bir adım geriledi. "Ne?"

Manon bir Kaltain'e bir Elide'a baktı. "Onları kandıramazsın."

"Onlar neyi görmek istiyorlarsa onu görürler," dedi Kaltain.

Her iki yandan gelen adamlar Elide'ın her bir düzensiz kalp atışında daha da yaklaşıyorlardı. "Bu delilik," diye fısıldadı Elide. "Asla işe yaramaz."

Manon "Giysini çıkarıp leydiye ver," diye emretti. "Hemen."

İtaatsizlik bir seçenek değildi. Böylece Elide kendisinden isteneni yaptı. Çıplak kalmasının utancıyla kızarıp bedenini elleriyle örtmeye çalıştı.

Kaltain siyah elbisesini omuzlarından aşağı bırakıverdi. Elbise yere doğru süzüldü.

Bedeni... Kaltain'in bedenine ne yapmışlardı öyle? Çürükler, zayıflığı...

Kaltain giysiyi üzerine geçirdi. Yüzünde yine o boş ifade vardı.

Elide elbiseyi giydi. Elbisenin kumaşı sıcak olması gerekirken korkutucu bir şekilde soğuktu.

Kaltain ölü muhafızlardan birinin yanında –ah, tanrılar adına, orada yatanlar cesetlerdi– ve elini adamın boynundaki bir deliğin üzerinde gezdirdi. Sonra kendi yüzüne, boynuna, kollarına ve giysisine kan sürdü. Kanı saçlarının arasında gezdirip kanlı yüzünü sadece yer yer seçilebilecek olana dek saçlarını öne çekti. Ardından omuzlarını düşürdü. Ta ki...

Elide gibi görünene dek.

Kız kardeş olabilirsiniz, demişti Vernon. Artık Elide ve Kaltain ikiz bile olabilirlerdi.

"Lütfen... bizimle gel," diye fısıldadı Elide.

Kaltain sessizce güldü. "Hançer, Siyahgaga."

Manon bir hançer çıkardı.

Kaltain hançeri kolundaki iğrenç, kabuk bağlamış yumruya sapladı. Sonra Elide'a "Cebine bak kızım," dedi. Elide elbisenin cebine elini sokup siyah, bir yerden sökülmüş gibi kenarları yıpranmış ve kopmuş bir kumaş parçası çıkardı.

Elide kumaş parçasını leydiye uzatırken Kaltain kolunu uzattı. O güzel, kanlar içindeki yüzde acı çektiğine dair hiçbir belirti yoktu. Yaranın içinden pırıltılı, siyah bir taş parçası çıkardı.

Taştan Kaltain'in kırmızı kanı damlıyordu. Leydi taşı Elide'ın uzattığı kumaş parçasının üzerine dikkatle bıraktı. Sonra Elide'ın parmaklarını tutup kumaşın üzerine sardı.

Elide taşı tutarken bedeninde tekdüze, tuhaf bir titreşim hissetti.

Manon hafifçe burnunu çekip "Nedir bu?" diye sordu.

Kaltain, Elide'ın parmaklarını sıktı. "Celaena Sardothine'i bulun. Bunu ona verin. Başka kimseye değil. *Onun dışında kimseye.* Ona elinizde anahtar varsa her kapıyı açabileceğini söyleyin. Bir de ona bana verdiği sözü, hepsinin cezasını vereceğini unutmamasını söyleyin. Sebebini sorduğunda ona onun bana verdiği pelerini getirmeme izin vermediklerini fakat benim pelerinden bir parçayı sakladığımı söylediğimi söyleyin. Verdiği sözü unutmamak için. Soğuk bir zindanda beni sıcak tutan bir pelerinin karşılığını unutmamak için."

Kaltain geri çekildi.

Elide "Seni yanımızda götürebiliriz," dedi.

Küçük, nefret dolu bir gülümseme. "Yaşamayı umursamıyorum. Onların yaptıklarından sonra hayır. Onların gücü olmadan bedenimin sağ kalabileceğini sanmıyorum." Kaltain bir kahkaha attı. "Sanırım bu beni eğlendirecek."

Manon, Elide'ı yanına çekti. "Zincirler olmazsa seni fark ederler."

"Fark edemeden ölecekler," dedi Kaltain. "Size kaçmanızı öneririm."

Manon soru sormadı. Cadının kolundan tuttuğu Elide'ın da teşekkür etmeye vakti olmadı. Koşmaya başladılar.

O bir kurttu.

O ölümdü. Dünyaları yiyip yutandı.

Muhafızlar onu hücresinde, yerde kıvrılmış, kıyımın dehşetiyle

titrer halde buldular. Adamlar soru sormadılar. Yüzüne ikinci kez bakmadan onu koridordan mahzenmezarlara sürüklediler.

Orası çığlıklarla çınlıyordu. Müthiş bir dehşet ve ümitsizlik hâkimdi. Fakat diğer dağların altındaki dehşet beterdi. Çok daha kötüydü. Onların da merhamet edip öldürme fırsatı bulamayacak olması ne yazıktı.

İçindeki dünyaları kuran, yiyip kemirip parçalayan o bir parça güç olmadan kadın bir boşluktan ibaretti.

Adam kadına kıymetli armağanı, anahtarı diyordu. Kadının canlı bir kapı olduğunu söylemişti. Yakında diğer kapıyı da ekleyeceğini söylemişti. Sonra da üçüncüyü bulacağını.

Böylece adamın içindeki kral yeniden hükmedecekti.

Muhafızlar onu ortasında bir masanın olduğu bir odaya götürdüler. Masanın üzerinde beyaz bir örtü vardı. Muhafızlar onu masanın –sunağın– üzerine iterlerken adamlar onu izlediler. Onu zincirlediler.

Üzerindeki kandan dolayı kolundaki kesiği, yüzünün kime ait olduğunu fark etmediler.

Adamlardan biri elinde temiz, keskin ve parıldayan bir bıçakla öne çıktı. "En fazla birkaç dakika sürecek."

Kaltain adama gülümsedi. Kocaman bir gülümseme. Adamlar onu bu cehennem çukurunun bağırsaklarına getirdikleri için.

Adam duraksadı.

Kızıl saçlı, genç bir adam odaya girdi. İnsan kalbinde doğan, içindeki iblisin büyüttüğü acımasızlığının çirkin kokusu bedeninden yayılıyordu. Onu görmesiyle adam donakaldı.

Ağzını açtı.

Kaltain Rompier gölgetaeşini hepsinin üzerine saldı.

Kaltain'e başkalarını öldürttükleri –ona yaklaşmalarının, cam şatoya yalanlarla davet etmelerinin nedeni olan– gölgeateşi gerçeğinin bir hayaletiydi ancak. Oysa bu ateş gölgeateşinin ta kendisiydi. Büyü geri döndüğünden beri içinde var olan, altın rengi artık karaya çalan ateş.

Oda küle döndü.

Kaltain zincirleri örümcek ağlarıymış gibi üzerinden atıp ayağa kalktı.

Odadan çıkarken üzerindeki giysiyi çıkardı. Onlar kendisine yaptıklarını, mahvettikleri bedeni görsünler diye.

Koridorda iki adım ilerlemişti ki onu fark ettiler. Bedeninden yayılan siyah alevlere baktılar.

Ölüm, dünyaları yutan.

Koridor siyah toza döndü.

Kaltain en yüksek çığlıkların geldiği, kadınların haykırışlarının demir kapıdan dışarı sızdığı odaya doğru yürüdü.

Demir ısınmadı. Kaltain'in büyüsü karşısında bükülmedi. Bu yüzden Kaltain taşları eriterek kendisine bir yol açtı.

Canavarlar, cadılar, insanlar ve iblisler ona doğru döndüler.

Kaltain kollarını iki yana açıp odanın içine süzüldü. Gölgeateşine, özgürlüğe ve zafere dönüştü; bir cam şatonun zindanında fısıldanan bir yemine dönüştü:

Hepsinin cezasını ver.

Kaltain beşikleri yaktı. Beşiklerin içlerindeki canavarları yaktı. İnsanları ve onların iblis prenslerini yaktı. Sonra da ona gözlerinde minnetle bakıp siyah aleve kucak açan cadıları yaktı.

Kaltain kalan son gölgeateşini de serbest bırakıp yüzünü tavana, bir daha asla görmeyeceği göğe doğru çevirdi.

Tüm duvarları ve sütunları yıktı. Yapılar etrafında yıkılıp dökülürken Kaltain gülümsedi ve sonunda kendisini de yakıp bir hayalet rüzgârda sürüklenen küllere çevirdi.

Manon koştu. Fakat Elide çok yavaş ilerliyordu. Bacağı onu müthiş yavaşlatıyordu.

Kaltain onlar kaçmadan gölgeateşini salarsa...

Manon, Elide'ı tutup onu bir omzunun üzerinden sırtına attı. Boncuklu elbise merdivenden yukarı çıkan Manon'ın eline batıyordu.

Manon zindan sahanlığına ulaşıp kalan son askerlerin işini bitiren Asterin ve Sorrel'a bakarken Elide tek kelime etmedi. *"Kaçın!"* diye haykırdı.

Üzerleri o siyah kanla kaplanmışsa da yaşayacaklardı.

Elide'ın ağırlığı katlarca aşağıdan hızla üzerlerine kararlılıkla yaklaşan ölüme karşı meydan okumalarını güçleştirse de merdivenleri tırmanıp merdivenden zindanlardan çıktılar.

Bir sarsıntı oldu...

"Çabuk!"

Manon'ın sağ kolu devasa kapılara vardı. Kapıları omzuyla yüklenip açtı. Manon ve Sorrel kapılardan hızla geçerken Asterin kapıları çarparak kapattı. Bu yaptığı alevi sadece bir dakika geciktirebilirdi.

Gitgide yukarı, kuş yuvasına doğru çıktılar.

Bir sarsıntı ve patlama sesi daha...

Çığlıklar ve sıcak...

Koridorlarda uçarcasına ilerlediler. Rüzgâr tanrısı topuklarına üflüyormuş gibi.

Kuş yuvası kulesinin tabanına vardılar. On Üçler'in geri kalanı merdiven boşluğunda toplanmış bekliyordu.

On üçler art arda merdivenden çıkarken Manon "Göklere," emrini verdi. Elide artık öyle ağırlaşmıştı ki Manon onu düşüreceğini sandı. Kulenin tepesine sadece birkaç metre kalmıştı. Manon orada ejderhaların eyerlenmiş ve hazır halde beklediklerini umuyordu. Öyleydiler de.

Manon, Abraxos'un yanına koşup titreyen kızı eyerin üzerine attı. On Üçler bineklerinin sırtlarına binerken Manon da Elide'ın arkasına oturdu. Kollarını ona saran Manon topuklarıyla Abraxos'un böğrünü dürttü. *"Uçun şimdi!"* diye kükredi.

Abraxos açıklıktan sıçrayarak geçip yukarı, dışarı süzüldü. On Üçler de onlarla beraber dışarı fırladılar. Kanatlar sertçe, vahşice çırpılıyordu...

Morath patladı.

Siyah alevler püskürüp taşı ve metali yok ederek gitgide yükseldi. İnsanlar önce çığlıklar atıp sonra sustular. Kayalar bile erimişti.

Elide'a sarılan Manon havada oluşan vakumun çıkardığı sesi işitti. Patlamanın etkisiyle dönmeleriyle Manon'ın sırtı alazlandı.

Arkalarındaki kuş yuvası kulesi yanıp yerle bir oldu.

Patlama havada dönmelerine neden olsa da Manon kızı sıkıca tutup bacaklarıyla eyere iyice yapıştı. Sıcak, kuru bir rüzgâr yanlarından hızla esip geçti. Abraxos tiz bir çığlık attı ve yön değiştirip rüzgârın içine süzüldü.

Manon cesaret edip geriye baktığında Morath'in üçte birinin için için yanan bir harabeye döndüğünü gördü.

Bir zamanlar mahzenmezarların olduğu –o Sarıbacaklara işkence edilip iradelerinin kırıldığı, canavarlar doğurmaları için döllendikleri– yerden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

83

Aelin üç gün boyunca uyudu.

O üç gün boyunca Rowan, Aelin'ın yatağının kenarına oturup gücünün geride bıraktığı büyük boşluk dolarken elinden geldiğince bacağını iyileştiriyordu.

Aedion şatoyu kontrolü altına almış, hayatta kalan muhafızları hapsetmişti. Muhafızların çoğunun prensin yol açtığı cam fırtınasında öldüğünü öğrenmek Rowan'a acımasızca bir memnuniyet vermişti. Chaol mucize eseri –muhtemelen cebine tıkılan Elena'nın Gözü sayesinde– hayatta kalmıştı. Tılsımı oraya kimin koyduğunu tahmin etmek çok da güç değildi. Yine de Rowan yüzbaşının uyandığında hayatta kalmış olmamayı dileyebileceğini düşünüyordu. Aynı hisler içinde olan epey askerle karşılaşmıştı.

Aelin, Rifthold halkını muhteşem bir konuşmayla yola getirdikten sonra taş şatonun kapılarında bekleyen Lorcan'le karşılaşmışlardı. Dizlerinin üzerine çöküp uzun süre ağlayan kraliçe Rowan'ı fark etmemişti bile. Ta ki Rowan onu kucağına alana dek. Rowan, Aedion'ın rehberliğinde hafifçe aksayarak Aelin'ı eski süitine taşımıştı.

Gidilebilecek tek yer orasıydı. Düşmanlarının eski kalesine yerleşmek deponun üzerindeki daireye çekilmekten yeğdi.

Philippa adında bir hizmetçiden prensin bakımını üstlenmesi istenmişti. Prens, Rowan onu son gördüğünden, Dorian yere düşerken

rüzgârıyla onun düşüşünü durdurduğundan beri bilinçsiz haldeydi.

Rowan şatoda neler yaşandığını bilmiyordu. Ağlayan Aelin da ona hiçbir şey anlatmamıştı.

Rowan, Aelin'ın lüks süitine vardığında Aelin hâlâ kendinde değildi. Kilitli kapıyı tekmeyle açtığında kıpırdamamıştı bile. Rowan'ın bacağı acıdan yansa da, üstünkörü iyileştirdiği yara tam kapanmamış olsa da bunlar umurunda değildi. Lorcan'in kokusu yeniden burnuna geldiğinde Aelin'ı henüz yatağa yatırmıştı. Dönüp hırladı.

Fakat biri Lorcan'in karşısına dikilmiş, savaşçının yatak odasına girmesine engel olmuştu bile. Lysandra.

Fahişe tatlı bir sesle "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi. Elbisesi yırtık pırtıktı ve hem siyah hem de kırmızı kan bedeninin büyük bir kısmına bulaşmıştı. Yine de başını ve sırtını dik tutuyordu. Taş şatonun üzerindeki cam şato parçalanmadan önce Lysandra taş şatonun üst katlarına ulaşabilmişti. Yakında oradan ayrılmayı planlamadığı da belliydi.

Yüzü ifadesiz ve kan lekeleriyle kaplı Lorcan gözlerini Lysandra'ya dikerken Rowan, Aelin'ın odasının çevresini sağlam bir hava kalkanıyla çevirdi. Lorcan "Çekil yolumdan şekil değiştiren," dedi.

Lysandra'nın narin elinin havaya kalkmasıyla Lorcan durdu. Şekil değiştiren diğer elini karnına götürdü. Yüzü kireç kesildi. Fakat sonra gülümseyip "Lütfen demeyi unuttun," dedi.

Lorcan'in çatık kaşları düzleşti. "Buna zamanım yok." Lysandra'yı kenara itip etrafından dolaşmak için hareketlendi.

Lysandra, Lorcan'in üzerine siyah kan kustu.

Derin derin soluyan Lysandra, Lorcan'e; savaşçının boynundaki ve göğsündeki kana şaşkın gözlerle bakarken Rowan gülsün mü, yüzünü mü ekşitsin bilemedi. Lorcan başını ağır ağır eğerek göğsüne baktı.

Lysandra bir elini ağzına götürdü. "Ben... Çok özür dilerim."

Lysandra'nın üzerine tekrar kustuğu Lorcan yana kaçmadı. Şimdi siyah kan ve et parçaları savaşçının üzerinde ve mermer zemindeydi.

Lorcan'in gözleri ateş saçıyordu.

Rowan her ikisine de bir iyilik etmeye karar verip onlarla giriş salonunda buluştu. Kraliçenin yatak odası kapısını ardından kapatıp kan, safra ve et birikintisinin etrafından geçti.

Lysandra bir kez daha öğürdü ve akıllılık edip fuayenin ötesindeki, banyoya benzeyen odaya doğru fırladı.

Anlaşılan insan midesi canını aldığı tüm o adamları ve iblisleri kaldırmamıştı. Kusma sesleri banyo kapısının altından sızıyordu.

"Bunu hak ettin," dedi Rowan.

Lorcan'in yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Aldığım teşekkür bu mu yani?"

Rowan duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu ve ağırlığını iyileşmeye başlayan bacağına verdi. "O tünelleri kullanmaya çalışacağımızı biliyordun ve buna rağmen bize Wyrd tazılarının öldüğü yalanını söyledin. Lanet gırtlağını söküp atmam gerek."

"Durma. Dene bakalım."

Rowan kapıya yaslanmaya devam etti. Eski komutanının her hareketini hesapladı. Orada, o an kavga etmek ancak zarar getirir, ayrıca kraliçesi arkasındaki odada bilinçsiz haldeyken son derece tehlikeli olurdu. "Sadece kendi canım söz konusu olsa umurumda bile olmazdı. Fakat beni o tuzağa yöneltip kraliçemin hayatını tehlikeye atman..."

"Bence iyi iş çıkardı,"

"Kraliçem ve onun saray meclisinden bir kardeşimin hayatını tehlikeye attın."

Lorcan'in ağzı hafifçe gerildi.

"Bu yüzden yardıma geldin, değil mi?" dedi Rowan. "Daireden ayrıldığımızda Aedion'ı gördün."

"Gavriel'ın gencin seninle o tünelde olacağını bilmiyordum. Öğrendiğimde ise çok geç olmuştu."

Elbette Lorcan, Aedion'ın orada olduğunu öğrendikten sonra onları tuzağa karşı asla uyarmayacaktı. Bin yıl geçse Lorcan hata yaptığını kabul etmezdi.

"Umurunda olduğunu sanmıyordum."

"Gavriel hâlâ kardeşim," dedi Lorcan. Gözleri parladı. "Gencin ölmesine göz yumsaydım utançtan onun yüzüne bakamazdım."

Sadece onur için, aralarındaki kan bağı için... Bu kıtayı kurtarmak için değil. O aynı çarpık bağ şimdi onu anahtarları Maeve'in eline geçmeden yok etmeye yöneltiyordu. Rowan, Lorcan'in bunu yapmakta kararlı olduğunu biliyordu. Sonrasında Maeve onu öldürse bile.

"Burada ne arıyorsun Lorcan? İstediğini almadın mı?"

Adil bir soru, bir uyarıydı bu. Erkek Fey şimdi kraliçenin süitindeydi. Ona kendi saray meclisindekilerin yaklaşabileceği kadar yakındı. Rowan içinden geriye saymaya başladı. Otuz saniye gayet cömert bir süre gibiydi. Sonra onu kapı dışarı edecekti.

"Henüz her şey bitmedi," dedi savaşçı. "Başlamadı bile."

Rowan kaşlarını kaldırdı. "Boş tehditler mi savuruyorsun?" Fakat Lysandra'nın kusmuğuyla kaplı Lorcan sadece omuz silkip dışarı çıktı. Arkasına bakmadan koridorda gözden kayboldu.

Konuşmalarının ardından Rowan üç gün boyunca Lorcan'i ne gördü ne de kokusunu aldı. Neyse ki Lysandra midesindekileri boşaltmaz olmuştu. Rowan'a göre belki de midesindeki başkalarının midelerini boşaltmaz olmuştu da denebilirdi. Şekil değiştiren koridorun karşı tarafında veliaht prens ve Chaol'un odalarının ortasındaki odayı istemişti.

Aelin ve veliaht prensin yaptıklarından sonra, birlikte ve yalnız başlarına kullandıkları büyünün ardından üç gün uyumaları hiç de şaşırtıcı değildi.

Yine de Rowan bu durum karşısında çıldıracak gibi oluyordu.

Aelin'a söylemesi gereken çok şey vardı; ya da belki ona sadece nasıl böğründen bıçaklandığını sorardı. Aelin kendisini iyileştirmişti ve Aelin'ın siyah suikastçı giysisinin göğsündeki, sırtındaki ve kollarındaki yırtıklar olmasa Rowan'ın onun yaralandığından haberi bile olmayacaktı.

Şifacı uyuyan kraliçeyi muayene ettiğinde Aelin'ın kendisini fazla çabuk, can havliyle iyileştirdiğini; bu yüzden de yarasını kapatmasının ardından sırtında cam parçaları kaldığını fark etmiş-

ti. Şifacının onu soyup camı dışarı çıkarmak için onlarca küçük yarayı açışını izlerken Rowan neredeyse kendisini tutamayıp duvarları pençeleriyle parçalayacaktı.

Aelin tedavi boyunca uyumuştu. Şifacının camları çıkarmak için ne kadar derinlere inmesi gerektiği düşünüldüğünde Rowan'a göre Aelin'ın uyuması bir lütuftu.

Kalıcı bir zarar almadığı için şanslı, demişti şifacı.

Tüm cam parçalar çıkarıldıktan sonra Rowan hâlâ kısıtlı olan büyüsünü yaraları yavaşça *–lanet olsun ki çok yavaşça–* iyileştirmek için kullanmıştı. Tedavinin ardından Aelin'ın sırtındaki dövme bölük pörçük bir görünüm almıştı.

Rowan'ın Aelin iyileşince dövmeyi yeniden yapması gerekecekti. Bir de ona savaş alanında iyileştirme hakkında ders vermesi.

Tabii Aelin uyanırsa.

Aelin'ın yatağının kenarındaki bir sandalyeye oturan Rowan çizmelerini çıkarıp bacağındaki hafif, sürekli ağrıyı ovuşturdu. Aedion'ın şatonun mevcut durumu hakkında verdiği raporu henüz bitirmişti. Üç gün sonra bile general yaşananlar hakkında – Rowan'ı Valg piyadelerinden korumak için canını vermeye gönüllü olduğu ya da Adarlan Kralı'nın öldüğü hakkında– konuşmak istemiyordu. Rowan, Aedion'a özverisinden dolayı bildiği tek şekilde teşekkür etmişti: Aedion'a Doranelle'in en iyi demircilerinden birinin dövdüğü hançerlerinden birini sunmuştu. Aedion başta hançeri almayı reddedip ısrarla teşekküre gerek olmadığını belirtse de o günden beri hançeri kemerine takıyordu.

Fakat kralın ölümü konusuna gelince... Rowan generale sadece bir kez kralın ölümünün ona neler hissettirdiğini sormuştu. Aedion o pislik daha uzun süre kıvransaydı daha memnun olacağını söylemişti ki demek ki kralın ölümünü sorun etmiyordu. Rowan onun sözlerinde gerçekten samimi olup olmadığını merak etse de Aedion iyi ve hazır olduğunda ona söyleyecekti. Büyü tüm yaraların ilacı değildi. Rowan bunu iyi biliyordu. Fakat yaralar iyileşirdi. Eninde sonunda.

Ve bu şatonun, bu şehrin yaraları... Onlar da iyileşecekti. Savaşın kıyımı sona erdikten sonra kanla ıslanmış toprakların ve

insanların yaralarının ağır ağır, on yıllar içinde iyileştiğine tanıklık etmişti. Rifthold da iyileşecekti.

Aedion'ın şato hakkındaki son raporu iç karartıcı olsa da. Şato çalışanlarının çoğu ve birkaç asilzade hayatta kalmışsa da kraliyet meclisinden ayrılmayan asillerin –Aedion'ın tanıdığı, beş para etmez ve entrikacı asilzadeler– büyük bir kısmı ölmüştü. Prens şatonun üzerindeki lekeyi temizlemişçesine.

Rowan bu düşünce karşısında ürperip Aedion'ın az önce çıktığı kapılara baktı. Veliaht prensin müthiş bir gücü vardı. Rowan'ın daha önce eşini benzerini görmediği bir güç. Prensin o gücü ehlileştirmesi –bilemesi– gerekiyordu. Aksi takdirde gücü onu yok edebilirdi.

Ve Aelin... O zeki, deli budala... Gücünü prensin gücüne dolamakla büyük bir risk almıştı. Prensin her şekle girebilecek ham büyü gücü vardı. Aelin bir anda yanıp kül olabilirdi.

Rowan dönüp Aelin'a öfkeli bir bakış attı.

Ve Aelin'ın da ona sertçe baktığını fark etti.

Aelin hırıltılı bir sesle "Dünyayı kurtarıyorum," dedi, "sonra uyandığımda senin bana öfkeli olduğunu görüyorum."

Rowan yatağın yanındaki sandalyesinden "Takım çalışmasıydı," dedi. "Ve kızgınlığımın yirmi farklı nedeni var. Çoğu da senin bu zamana dek gördüğüm en pervasızca kararları alıp..."

Aelin'ın ağzından "Dorian," sözcüğü döküldü. "Yoksa o..."

"Durumu iyi. Uyuyor. Senin gibi uzun süre bilinçsiz kaldı."

"Chaol..."

"Uyuyor. İyileşiyor. Yani hayatta."

Aelin'ın omuzlarından bir yük kalktı. Yine de... Fey prense bakıp onun zarar görmediğini, eski odasında olduğunu, ikisinin de üzerlerinde zincir veya boyunlarında tasma olmadığını fark etti. Ve kralın... ölmeden önce söyledikleri...

"Ateşyürek," diye mırıldandı Rowan. Sandalyesinden kalkacak olsa da Aelin başını iki yana salladı. Bu hareketi Aelin'ın kafatasının zonklamasına neden oldu.

Aelin sakinleşmek için bir nefes alıp gözlerini ovuşturdu. *Tanrılar adına*; kolu, sırtı, böğrü ağrıyordu... "Daha fazla gözyaşı yok," dedi. "Daha fazla ağlamak yok." Ellerini yatak örtülerinin üzerine koydu. "Anlat bana... Her şeyi."

Rowan anlattı. Cehennem ateşini, Wyrd tazılarını ve Lorcan'i. Sonra da son üç günde olanları, şatodaki düzenlemeleri ve tedavi sürecini, Dorian'ın maiyetindeki asillerden biri çizmeyi aştığında Lysandra'nın nasıl bir hayalet leopara dönüşüp herkesin ödünü kopardığını.

Rowan sözlerini bitirince "Konuşamayacak durumdaysan bunu yapmak zorunda..."

"Konuşmam gerek." Aelin, Rowan'la –belki de sadece onunla– konuşmalıydı. Sözcükler ağzından döküldü. Kralın söylediklerini, ne istediğini; buna karşın Dorian'ın ne yaptığını anlatırken ağlamadı. Aelin konuşurken Rowan'ın yüzünde asık, düşünceli bir ifade vardı. Nihayet Aelin "Üç gün mü?" dedi.

Rowan ciddi bir tavırla başını salladı. "Aedion'ı mobilyaları kemirmekten alıkoymamın tek yolu onu şatonun yönetimiyle meşgul etmekti."

Aelin'ın gözleri o çam yeşili gözlerle buluştu. Ağzını tekrar açsa da sadece küçük bir ses çıkardı. Sonra "Daha fazla konuşmadan..." Kapıya baktı. "Banyoya gitmeme yardım etmeni istiyorum. Yoksa altımı ıslatacağım."

Rowan bir kahkaha attı.

Yattığı yerde doğrulan Aelin bir kez daha Rowan'a öfkeli bir bakış attı. Sırtını dikleştirmek bile canını hayli acıtmış, onu yormuştu. Üzerinde sadece birilerinin ona giydirdiği iç çamaşırları olsa da ortada utanacak bir şey olmadığını düşündü. Zaten Rowan onun bedeninin her köşesini görmüştü.

Aelin'ın kalkmasına yardım ederken Rowan hâlâ kıkırdıyordu. Aelin tutulmuş –yeni doğmuş bir yavru geyik gibi zayıf– bacaklarını çalıştırmaya çabalarken Rowan onu kendisine yasladı. Aelin'ın üç adım atması bile öyle uzun sürmüştü ki Rowan'ın onu kucaklayıp banyoya taşımasına ses etmedi. Tuvalete yerleşmeye

çalışan Aelin homurdandı. Rowan ellerini yukarı kaldırırken gözleri *"Benim bunda bir kusurum var mı? Bıraksam tuvaletin içine düşerdin,"* der gibiydi.

Rowan bu kez Aelin'ın ona gözleriyle küfretmesine güldü. Aelin işini bitirdiğinde kapıya kadar üç adım yürüse de Rowan bir kez daha onu kucakladı. Aelin, Rowan'ın adımlarının aksamadığını fark etti. Neyse ki savaşçının bacağı büyük ölçüde iyileşmişti.

Kolları Rowan'ı saran Aelin yüzünü onu yatağa taşıyan prensin boynuna gömüp kokusunu içine çekti. Rowan onu bırakacak olduğunda Aelin ona tutundu. Sessiz bir istekti bu.

Böylece Rowan yatağa oturup Aelin'ı kucağına aldı. Sonra bacaklarını uzatıp dizi dizi yastıkların üzerine yerleşti. Bir süre ikisi de tek kelime etmedi.

Sonra Rowan "Demek burası odandı," dedi. "Şu da gizli geçitti."

Aelin'a bunlar üzerinden bir ömür geçen, bir başka insana ait hatıralarmış gibi geliyordu. "Etkilenmiş gibi değilsin."

"Anlattıklarından sonra bunlar bana çok... sıradan geldi."

"Çoğu insan bu şatoya sıradan demezdi."

Bir kahkaha Aelin'ın saçlarını ısıttı. Aelin burnunu Rowan'ın boynunun çıplak derisine sürttü.

Rowan boğuk bir sesle "Öleceğini sanmıştım," dedi.

Aelin ona daha da sıkıca sarıldı. Bu yaptığı sırtının ağrımasına neden olsa da. "Ölecektim de."

"Lütfen bunu bir daha yapma."

Bu kez kahkaha atma sırası Aelin'a gelmişti. "Bir dahaki sefere Dorian'dan böğrüme bir hançer saplamamasını isterim."

Fakat Rowan geri çekilip Aelin'ın yüzünü süzdü. "Hissettim... Her saniyesini hissettim. Deli oldum."

Aelin bir parmağını Rowan'ın yanağında gezdirdi. "Ben de senin başına bir şey geldiğini sandım. Öldüğünü ya da yaralandığını sandım. Sana ulaşamamak beni kahretti."

"Bir daha dünyayı kurtarmamız gerekirse bunu birlikte yapalım."

Aelin hafifçe gülümsedi. "Anlaştık."

Rowan, Aelin'ın saçlarını geriye atabilmek için kolunu oynattı.

Parmakları Aelin'ın çenesinde gezindi. "Sen bende yaşama isteği uyandırıyorsun Aelin Galathynius," dedi. "Var olma değil, yaşama isteği." Aelin'ın yanağını avucuna aldı. Sonra sakinleşmek için bir nefes alıp son üç gün boyunca söyleyeceği her kelimenin üzerine düşünmüş gibi konuşmaya başladı. "Yüzyıllar boyunca dünyayı dolaştım. İmparatorluklardan çorak topraklara kadar her yeri gezdim. Asla belli bir yere yerleşmedim. Hiç durmadım. Bir an olsun. Hep ufka bakıyordum. Hep bir sonraki okyanusun, bir sonraki dağın ardında beni neyin beklediğini merak ediyordum. Fakat sanırım... sanırım tüm o zaman, tüm o yüzyıllar boyunca sadece seni bekliyormuşum."

Rowan, Aelin'ın tutamadığı bir damla gözyaşını silerken Aelin kendisine sarılan Fey prensine –onunla karanlığın, ümitsizliğin, buzun ve ateşin içinden çıkan dostuna– baktı.

Aelin ilk hamleyi hangisinin yaptığından emin olmasa da Rowan'ın dudakları dudaklarına değdiğinde onu gömleğinden tutup kendisine çekti. Rowan onu sahiplendiği gibi Aelin da onu sahiplendi.

Rowan'ın kolları Aelin'i sıkıca fakat nazikçe, ona ağrı veren yaralara özen göstererek sardı. Rowan dilini Aelin'ın diline yaslarken Aelin ağzını ona açtı. Dudaklarının her bir hareketi ikisi de iyileştiğinde yaşanacakların bir fısıltısı, bir vaadiydi.

Ağır ağır, kusursuzca öpüştüler. Sonsuza dek zamanları varmış gibi.

Dünyada sadece ikisi varmış gibi.

Rowan'a Bela'dan gelen mektuptan bahsetmeyi unuttuğunu fark eden Aedion Ashryver, Aelin'ın süitine girdiğinde kraliçenin –nihayet– uyandığını ve yüzünü Rowan'a çevirdiğini gördü. Yatakta oturuyorlardı. Aelin, Rowan'ın kucağındaydı. Fey savaşçısının kolları Aelin'i sarmıştı ve Rowan, Aelin'a kraliçenin hak ettiği gibi bakıyordu. Sonra ateşlice, tereddütsüzce öpüştüklerinde...

Rowan, Aedion'a dönüp bakmasa da süitin içinde esen bir rüzgâr yatak odasının kapısını Aedion'ın yüzüne kapatmıştı.

Mesaj alınmıştı.

Tuhaf, durmadan değişen bir dişi kokusu Aedion'ın burnuna ulaştı. Aedion dönüp bakınca Lysandra'nın koridorun kapısına yaslandığını gördü. Gülümserken bile Lysandra'nın gözleri yaşlarla parıldıyordu.

Lysandra kapalı yatak odası kapısına içerideki prens ve kraliçeyi hâlâ görebiliyormuş gibi baktı. Aedion'dan çok kendisine sesleniyormuş gibi "Bu..." dedi. "Bir gün işte bunu bulacağım."

Aedion hafifçe kıpırdanarak "Yakışıklı bir Fey savaşçısı mı?" dedi.

Lysandra kıkırdadı. Gözyaşlarını silip Aedion'a bilmişçe baktıktan sonra uzaklaştı.

Anlaşılan Dorian'ın altın yüzüğü kaybolmuştu... Aelin şato çökerken geçirdiği anlık baygınlıktan kimin sorumlu olduğunu, ensesine onu bayıltan darbeyi kimin indirdiğini kesinlikle biliyordu.

Aelin, Lorcan'in onu neden öldürmediğini bilmese de bu umurunda da değildi. Artık Lorcan ortalıkta görünmediğinden bunun bir önemi de yoktu. Aelin'ın bildiği kadarıyla Lorcan yüzüğü geri *çalmama* sözünü vermemişti.

Ancak Lorcan onlardan Orynth'in Tılsımı'nın sahte olmadığını kanıtlamalarını da istememişti. Lorcan tılsımın sahte olduğunu anladığında Aelin'ın onun yüzündeki ifadeyi göremeyecek olması ne kötüydü.

Ertesi gün bu düşünce Aelin'ı gülümsetmeye yetti. Önünde dikildiği kapıya ve kapının ardında bekleyen kişiye rağmen.

Rowan koridorun ucunda bekliyor, içeri tek giriş ve çıkış yolunda nöbet tutuyordu. Aelin'a başını salladı. Aelin uzaktan bile onun gözleriyle ne dediğini okudu. *Yakınında olacağım. Yanına gelmem için bağırman yeter.*

Aelin, Rowan'a gözlerini devirerek karşılık verdi. *Buyurgan, sahiplenici Fey hayvanı seni.*

Aelin, Rowan'la öpüşürken, onun kolları arasında dalıp giderken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. Fakat sonra Aelin,

Rowan'ın elini alıp göğsünün üzerine götürmüş, Rowan onun ayak parmaklarının ve belinin bükülmesine neden olan bir hırıltı çıkarmış ve... Aelin hâlâ bedeninde gezinen acı kalıntıları karşısında yüzünü ekşitmişti.

Rowan, Aelin'ın yüzünü buruşturmasıyla geri çekilmiş; onu ikna etmeye çalışan Aelin'a bir hastayla yatmaya niyeti olmadığını, ikisi zaten bu kadar beklemişken Aelin'ın sabredip biraz daha bekleyebileceğini söylemişti. Sonra yüzünde hınzır bir gülümsemeyle "Sen hızıma yetişebilecek kadar iyi olana dek," diye eklemişti.

Aelin, Rowan'a doğru öfkeli bir bakış daha atıp kafasından ona dair düşünceleri attı. Sonra sakinleşmek için derin bir nefes alıp kapı tokmağını çevirdi.

Prens, hizmetçilerin onun yol açtığı feci hasarı onarmak için didindikleri mahvolmuş bahçeye bakan pencerenin başında dikiliyordu.

Aelin "Merhaba Dorian," dedi.

84

Dorian Havilliard aşina olmadığı bir odada tek başına uyanmıştı.

Fakat özgürdü. Artık boynunda sadece tasmadan kalan soluk bir iz vardı.

Bir süre yatakta uzanıp kulak kesildi.

Çığlık sesleri yoktu. Feryatlar yoktu. Sadece pencerenin ötesinde kararsızca şakıyan birkaç kuş, odaya sızan gün ışığı ve... sessizlik. Huzur.

Dorian'ın kafasının içi bomboştu. İçi de.

Hatta kalbinin attığından emin olmak için elini göğsüne bile götürmüştü.

Geri kalan her şey bulanıktı ve o boşluğu düşünmek yerine dalıp gitmeyi tercih etmişti. Banyo yapmış, giyinmişti ve anlaşılan artık şatonun güvenliğinden sorumlu olan ve ona üç kafası varmış gibi hayretle bakan Aedion Ashryver'la konuşmuştu.

General, Dorian'a Chaol'un hayatta olduğunu fakat henüz iyileşmediğini söylemişti. Chaol hâlâ uyanmamıştı ve Dorian dostuyla nasıl yüzleşeceğini, ona her şeyi nasıl açıklayacağını bilmediğinden belki de iyi bir şeydi bu. Her ne kadar Dorian'ın hatıraları bölük pörçük de olsa prens bu anı parçacıklarını bir araya getirmesinin kendisini daha da sarsacağını biliyordu.

Birkaç saat sonra Dorian hâlâ o yatak odasında neler yaptığını düşünecek cesareti toplamak için uğraşıyordu. Yıktığı şatoyu; öl-

dürdüğü insanları. Duvarı görmüştü: Düşmanının gücünün... ve merhametinin kanıtını.

Düşmanının değil.

Aelin'ın.

"Merhaba Dorian," dedi Aelin. Dorian yüzünü pencereden çevirirken kapı arkasından kapandı.

Aelin kapıda oyalandı. Üzerinde koyu mavi ve altın rengi; yakası aldırışsız bir zarafetle düğmelenmemiş bir tunik vardı. Açık saçları omuzlarına düşüyordu. Kahverengi çizmeleri yıpranmıştı. Fakat duruşu, müthiş bir hareketsizlikle dikilişi... Dorian'a bakan bir kraliçeydi.

Prens ne diyeceğini, nereden başlayacağını bilemedi.

Aelin, Dorian'ın dikildiği küçük oturma odasına geçti. "Nasılsın?"

Aelin'ın konuşması bile bir nebze değişmişti. Dorian, Aelin'ın onun halkına neler söylediğini; savurduğu tehditleri ve onlardan düzeni korumalarını istediğini biliyordu.

Dorian ancak "İyiyim," diyebildi. Büyüsü derinlerinde gürlese de tükendiği için ancak bir fısıltı yayabiliyordu. Büyüsü de onun gibi boştu sanki.

Aelin hoş, süslü halının üzerindeki alçak koltuklardan birine çöküp "Burada gizlenecek değilsin herhalde?" dedi.

Pencerenin yanından ayrılmayan Dorian "Adamların beni buraya gözaltında tutabilmek için koydular," dedi. "Buradan çıkabileceğimi bilmiyordum." Belki de bu iyi bir şeydi. İblis prensin Dorian'a neler yaptığı düşünüldüğünde.

"Ne zaman istersen gidebilirsin. Burası senin şaton... senin krallığın."

Dorian "Öyle mi?" dedi.

Aelin yumuşakça fakat çok da nazik olmayan bir ses tonuyla "Artık Adarlan Kralı'sın," dedi. "Elbette öyle."

Dorian'ın babası ölmüştü. O gün yaptıklarını ifşa edecek bir ceset bile kalmamıştı.

Aelin halka kralı kendisinin öldürdüğünü ilan etse de Dorian

şatoyu yıkarak babasının sonunu kendisinin getirdiğini biliyordu. Bunu Chaol için, Sorscha için yapmıştı ve Aelin cinayeti üzerine almıştı çünkü Dorian'ın halkına babasını kendisinin öldürdüğünü söylemesi demek...

Nihayet Dorian "Hâlâ taç giymem gerek," dedi. Babası o son anlarda çılgınca şeyler söylemişti; her şeyi değiştiren ve hiçbir şeyi değiştirmeyen sözler.

Aelin bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı. Fakat yüzünde rahat bir ifade yoktu. "Bunu sanki gerçekleşmesini istemiyormuşsun gibi söylüyorsun."

Dorian boynuna dokunup tasmanın orada olmadığından emin olmak için hissettiği arzuyu dizginleyip ellerini arkasında kavuşturdu. "Yaptıklarımdan sonra kral olmayı hak ediyor muyum? Yaşanan onca şeyden sonra?"

"Bu soruya sadece sen yanıt verebilirsin."

"Onun söylediklerine inanıyor musun?"

Aelin dişlerinin arasından nefes aldı. "Neye inanacağımı bilmiyorum."

"Perrington benimle, bizimle savaşacak. Kral olmam ordusunu durdurmayacak."

"Bir yolunu bulacağız." Aelin bir nefes verdi. "Fakat kral olman bunun ilk adımı olacak."

Pencerenin ötesinde güneşli bir gün vardı. Dünya sona erip yeniden başlamış, yine de hiçbir şey değişmemişti. Güneş doğup batacak, mevsimler değişecekti. Dorian özgür ya da köle, prens ya da kral olsa da; kim ölüp kim kalsa da. Dünya dönmeye devam edecekti. Nedense Dorian'a yanlış geliyordu bu.

"O öldü," dedi Dorian. Kesik kesik nefes alıyor, odanın duvarları üzerine geliyordu. "Benim yüzümden."

Aelin akıcı bir hareketle ayağa kalkıp pencerenin kenarında duran Dorian'ın yanına gitti ve onu çekip kanepeye, yanına oturttu. "Biraz zaman alacak. Ayrıca hiçbir şey eskisi gibi olmayabilir. Fakat sen..." Aelin, Dorian'ın elini tuttu. Dorian o elleri Aelin'i yaralamak, hançerlemek için kullanmamış gibi. "Bununla yüzleşme-

yi ve mücadele etmeyi öğreneceksin. Dorian, olanlar senin suçun değildi."

"Benim suçumdu. Seni *öldürmeye* çalıştım. Chaol'un yaşadıkları ise..."

"Chaol seçimini yaptı. Sana zaman kazandırmayı seçti. Çünkü suç babandaydı. Senin ve Sorscha'nın başına gelenler, hepsini baban ve içindeki Valg prensi yaptı."

Dorian o ismi işitince az kalsın kusacaktı. O ismi bir daha ağzına almamak Sorscha'nın anısına hakaret olurdu. Fakat Dorian bir yanı tekrar tekrar ölmeden o iki heceyi yan yana getirebileceğinden şüphe ediyordu.

"Bana inanmayacaksın," diye devam etti Aelin. "Az önce söylediklerime inanmayacaksın. Biliyorum ve sorun değil. İnanmanı da beklemiyorum. Hazır olduğunda ben burada olacağım."

"Sen Terrasen Kraliçesi'sin. Olamazsın."

"Kim demiş? Kaderlerimizin efendileriyiz... Hayatımızın gidişatına *biz* karar veririz." Aelin, Dorian'ın elini sıktı. "Sen dostumsun Dorian."

Karanlık, acı ve korkunun pusu içinde bir hatıra ışıldadı. *Senin için geri döndüm.*

"İkiniz de geri döndünüz," dedi Dorian.

Aelin'ın boğazı yukarı aşağı oynadı. "Sen beni Endovier'dan çıkardın. Ben de sana iyiliğinin karşılığını verebileceğimi düşündün."

Dorian halıya, iç içe dokunmuş tüm o ipliklere baktı. "Şimdi ne yapacağım?" Hepsi ölmüştü: Sevdiği kadın... ve nefret ettiği adam. Dorian gözlerini Aelin'ın gözlerine dikti. O turkuvaz gözlerde hiçbir hesap, soğukluk, acıma yoktu. Sadece kararlı bir dürüstlük vardı. Aelin'da hep var olan o dürüstlük. "Ne yapacağım?"

Aelin yutkunup "Karanlığı aydınlatacaksın," dedi.

Chaol Westfall gözlerini açtı.

Öte Dünya taş şatoda bir yatak odasına ne de benziyordu.

En azından acı çekmiyordu. En azından onu çarpan, peşinden

önce birbirleriye mücadele eden karanlık ve mavi ışık, sonra da hiçlikten gelen acı gibi bir acı duymuyordu.

Onu yeniden bilinçsizliğin kollarına atmaya hevesli bitkinliğe teslim olabilirdi. Fakat birinin –bir adamın– hırıltılı bir nefes verdiğini işitmesiyle başını çevirdi.

Yatağın kenarındaki sandalyede Dorian'ı otururken gördüğünde hiçbir ses çıkaramadı. Prensin gözlerinin altında morluklar vardı. Saçları aralarında ellerini gezdirmiş gibi dağınıktı. Fakat düğmelenmemiş ceketinin altında bir tasma yoktu. Altın rengi teninde sadece soluk bir çizgi vardı.

Ve gözleri... Dertli fakat parlaktı. Canlıydı.

Chaol'un gözleri yandı; görüşü bulanıklaştı.

Başarmıştı. Aelin başarmıştı.

Chaol'un yüzü buruştu.

Dorian boğuk bir sesle "O kadar feci göründüğümün farkında değildim," dedi.

O an Chaol emin oldu... Prensin içindeki o iblis gitmişti.

Chaol ağladı.

Dorian sandalyesinden kalkıp yatağın yanında diz çöktü. Chaol'un elini tutup alnını alnına yasladı. Titrek bir sesle "Ölmüştün," dedi. "Öldüğünü sanmıştım."

Nihayet Chaol kendisini toplarken Dorian geri çekilip onun yüzünü süzdü. "Sanırım ölmüştüm," dedi Chaol. "Ne... neler oldu?"

Dorian ona her şeyi anlattı.

Aelin şehri kurtarmıştı.

Elena'nın Gözü'nü Chaol'un cebine atarak onu da kurtarmıştı.

Dorian'ın eli Chaol'un elini biraz daha sıktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Chaol boştaki elini büküp "Yorgun," dedi. Işık topunun göğsüne çarptığı nokta ağrısa da bedeninin geri kalanı...

Hiçbir şey hissetmiyordu.

Bacaklarını hissetmiyordu. Ayak parmaklarını.

Dorian çok alçak bir sesle "Hayatta kalan şifacılar hayatta kalmanın bir mucize olduğunu söylediler. Omurgan... Sanırım babam

omurganı birkaç noktadan kırmış. Amithy'nin tedavi edebileceğini söylediler..." Dorian'ın yüzünde öfke belirdi. "Fakat o öldü."

Korkunun soğuğu ağır ağır Chaol'un içini kapladı. Hareket edemiyordu ve...

"Rowan daha yukarıda kalan iki kırığı iyileştirdi. Yoksa... boynundan aşağısı..." Dorian konuşmakta zorlanarak "felç kalacaktı," diye ekledi. "Fakat alttaki kırık... Rowan o kırığın çok karmaşık olduğunu söyledi. Daha beter yapabileceği için o kırığı iyileştiremedi."

Chaol ancak "Lütfen sonrasında bir 'fakat' geldiğini söyle bana," diyebildi.

Yürüyemezse, hareket edemezse...

"Seni Wendlyn'e gönderme riskini almayacağız. Maeve oradayken olmaz. Fakat Torre Cesme'deki şifacılar seni tedavi edebilirler."

"Güney Kıtası'na gitmeyeceğim." Dorian'ı geri almışken, hepsi de bir şekilde sağ kalmışken bunu yapmayacaktı. "Burada bir şifacı bekleyeceğim."

"Burada hiç şifacı yok. Büyü gücü olan yani. Babam ve Perrington hepsini öldürdüler." O safir gözlerde buz gibi bir bakış belirdi. Chaol, Dorian'ın babasının ne iddia ettiğini ve Dorian'ın onun iddialarına rağmen neler yaptığını ve bunun prensin yakasını bir süre bırakmayacağını biliyordu.

Prensin değil... Kralın.

"Torre Cesme yeniden yürümek için tek ümidin olabilir," dedi Dorian.

"Seni terk etmeyeceğim. Bir daha olmaz."

Dorian'ın ağzı gerildi. "Beni terk etmedin Chaol." Dorian başını bir kez iki yana salladı. Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Beni asla terk etmedin."

Chaol dostunun elini sıktı.

Dorian bir süre kapıya baktı. Sonra kapının çekingence tıklatılmasıyla yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Chaol, Dorian'ın büyüsü sayesinde neleri sezebildiğini merak ediyordu. Kral göz-

yaşlarını silip "Biri seni görmeye geldi," dedi.

Kapı kolu sessizce aşağı indi. Hafifçe aralanan kapının ardında mürekkep karası bir saç perdesi ve bronz, güzel bir yüz belirdi. Nesryn, Dorian'a bakıp yerlere kadar eğilirken saçları savruldu.

Dorian ayağa kalktı. Bir elini Nesryn'e reveransa gerek olmadığını söylermiş gibi salladı. "Aedion şatonun yeni güvenlik şefi olabilir fakat muhafız kıtası yüzbaşım geçici olarak Bayan Faliq. Anlaşılan muhafızlar Aedion'ın liderlik tarzını biraz... Ne diyorlardı Nesryn?"

Nesryn'in ağzı seğirse de gözleri Chaol'un üzerindeydi. Chaol bir mucize, bir illüzyonmuş gibi. "Kutuplaştırıcı," diye mırıldandı Nesryn. Dosdoğru Chaol'un yanına gitti. Altın sarısı ve kızıl üniforması üzerine bir eldiven gibi oturmuştu.

Dorian kapıya doğru gidip "Daha önce kralın muhafız kıtasında bir kadın olmamıştı," dedi. "Ve artık sen Kralın Eli Lord Chaos Westfall olduğun için bu pozisyona birisini geçirmem gerekti. Yeni krallık için yeni gelenekler."

Chaol gözlerini Nesryn'in şaşkın gözlerinden ayırıp hayretle dostuna baktı. "Ne?"

Fakat Dorian kapıyı açmıştı bile. "Krallık vazifeleri başıma sarılacaksa sen de yanımdan ayrılmayacaksın. Bu yüzden Torre Cesme'ye gidip en kısa sürede iyileş Chaol. Çünkü yapacak işlerimiz var." Kralın gözleri Nesryn'e çevrildi. "Neyse ki halihazırda bilgili bir kılavuzun var." Bu sözlerin ardından Dorian gitti.

Chaol bir eli ağzının üzerinde olan Nesryn'e baktı.

"Anlaşılan sana verdiğim sözü tutamayacağım," dedi. "Çünkü bu şatodan *ayrılmam* zaten mümkün değil."

Nesryn gözyaşlarına boğuldu.

Ezici, boğucu panik içini kaplasa da Chaol "Hatırlat da bir daha asla espri yapmayayım," dedi. Bacakları... Hayır. Hayır... Bir daha yürüme olasılığı olduğunu bilmeseler onu Torre Cesme'ye göndermezlerdi. Chaol başka bir seçeneğe razı gelmeyecekti.

Ağlayan Nesryn'in ince omuzları titredi.

Chaol boğuk bir sesle "Nesryn," dedi. "Nesryn... lütfen."

Nesryn, Chaol'un yatağının yanına, yere oturup yüzünü avuçlarına gömdü. Titrek bir sesle "Şato parçalandığında," dedi, "öldüğünü sandım. Camın üzerime geldiğini gördüğümde ise *öleceğimi.* Fakat sonra ateş geldi ve dua ettim... Onun bir şekilde seni de kurtarması için."

Kendisini kurtaran Rowan olsa da Chaol, Nesryn'i düzeltecek değildi.

Nesryn ellerini indirip nihayet Chaol'un örtülerin altındaki bedenine baktı. "Bir çözüm bulacağız. Güney Kıtası'na gideceğiz ve seni onlara *iyileştireceğim.* Nasıl mucizeler yaratabildiklerini biliyorum ve başaracaklarından eminim. Ayrıca..."

Chaol, Nesryn'in eline uzandı. "Nesryn."

"Ayrıca sen artık bir lordsun," dedi Nesyrn. Başını iki yana salladı. "Daha önce de lorddun. Yani kralın komutan yardımcısıydın. Biliyorum ki bu... biz..."

"Bir yolunu bulacağız," dedi Chaol.

Nihayet Nesryn, Chaol'un gözlerine bakabildi. "Senden hiçbir şey beklemiyorum..."

"Bir yolunu bulacağız. Hem kötürüm bir adamı istemeyebilirsin bile."

Nesryn geri çekildi. "Sığ ve kaypak biri olduğumu ima ederek bana hakaret etme."

Chaol bir kahkaha attı. "Hadi bir macera yaşayalım Nesryn Faliq."

85

Cadılar kuzeye uçarken Elide ağlamasına engel olamıyordu.

Uçuyor olması ya da dört bir yanda ölümün kol gezmesi umurunda değildi.

Kaltain'in yaptıkları... Elide kumaşın ve kumaşa sarılı küçük taşın rüzgârda uçup gideceği korkusuyla sıktığı avucunu açmaya cesaret edemiyordu.

Günbatımında Oakwald'da bir yere indiler. Bu da Elide'ın umurunda değildi. Uzanıp üzerinde hâlâ Kaltain'in elbisesiyle ve avucunda o pelerin parçasıyla derin bir uykuya daldı.

Gece biri üzerine bir pelerin örttü. Uyandığında yanı başında giysiler –deri uçuş kıyafetleri, gömlek, pantolon, çizmeler– olduğunu gördü. Cadılar uyuyorlardı. Etraflarındaki ejderhalar birer kas ve ölüm dağı gibiydi. Elide yakındaki akarsuya giderken cadılardan hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Elide elbiseyi çıkarıp suyun içine oturdu. Sonra iki gevşek zincirinin akıntıda sallanışını dişleri takırdamaya başlayana dek izledi.

Giyindiğinde giysileri üzerine bol gelse de kendisini sıcak tuttuğunu fark etti. Pelerin parçasını ve içindeki taşı iç ceplerinden birine soktu.

Celaena Sardothien.

Elide o ismi hiç işitmemişti. Aramaya nereden başlayacağını bilmiyordu. Fakat Kaltain'e olan borcunu ödemek için...

Manon temiz ellerinden sarkan bir bohçayla birkaç metre öteden "Gözyaşlarını onun için heba etme," dedi. Geceleyin kendisini kandan ve pislikten arındırmış olmalıydı. "Ne yaptığını biliyordu ve senin için yapmadı."

Elide yüzünü sildi. "Yine de hayatlarımızı kurtardı ve mahzen-mezarlardaki zavallı cadıların hayatlarına son verdi."

"Bunu kendisi için yaptı. Özgür olmak için. Buna hakkı da vardı. Onların yaptıklarından sonra tüm lanet dünyayı paramparça etse yeriydi."

Bunun yerine Kaltain, Morath'in üçte birini yok etmişti.

Manon haklıydı. Onların patlamadan sağ çıkıp çıkmayacakları Kaltain'in umurunda değildi. "Şimdi ne yapacağız?"

Manon hissizce "Morath'e döneceğiz," dedi. "Sen hariç."

Elide afalladı.

"Şüphe uyandırmadan seni ancak buraya kadar getirebiliriz," dedi. "Döndüğümüzde amcan hayattaysa ona senin patlamada yanmış olabileceğini söyleyeceğim."

Ve o patlamayla Manon ve onun On Üçler'inin Elide'ı zindanlardan kurtarma girişimlerine dair tüm kanıtlar silinmişti.

Fakat Elide'ı burada bırakmaları... Dünya Elide'ın gözüne çok büyük ve acımasız göründü. "Nereye giderim?" diye fısıldadı Elide. Etraflarında sonu gelmez ormanlar ve tepeler vardı. "O-okuyamıyorum ve haritam bile yok."

"Nereye istersen git fakat yerinde olsam ormandan ayrılmadan kuzeye giderdim. Terrasen'e varana dek yürümeye devam et."

Planında bu yoktu. "Fakat... Fakat kral... Vernon."

"Adarlan Kralı öldü," dedi Manon. Dünya durmuştu sanki. "Aelin Galathynius onu öldürüp cam şatosunu parçalamış."

Elide bir eliyle ağzını kapatırken başını iki yana salladı. Aelin... Aelin...

Manon "Yardım almış," diye ekledi. "Prens Aedion Ashryver'dan."

Elide hıçkırmaya başladı.

"Ayrıca Lord Ren Allsbrook'un kuzeyde bir asi olduğu söylentileri var."

Elide yüzünü avuçlarına gömdü. Sonra omzunda sert, demir tırnaklı bir el hissetti.

Çekingen bir dokunuş.

Manon sessizce "Ümit," dedi.

Elide ellerini indirdiğinde cadının ona gülümsediğini gördü. Dudakları hafifçe kıvrılmışsa da yumuşak ve hoş bir gülümsemeydi bu. Elide, Manon'ın gülümsediğinin farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Fakat Terrasen'e gitmek... "İşler daha da kötüye gidecek, değil mi?" dedi Elide.

Manon başını belli belirsiz salladı.

Güney... Elide hâlâ güneye gidebilir; uzaklara, çok uzaklara kaçabilirdi. Artık Vernon da öldüğüne göre kimse onun peşine düşmezdi. Fakat Aelin hayattaydı. Güçlüydü de. Belki de artık kaçma hayalleri kurmayı bırakmasının zamanı gelmişti. Celaena Sardothien'i bulacaktı... Kaltain'in hatırasını ve kendisine verilen armağanı şereflendirmek; onlar gibi kendilerini savunacak, hatırlayacak kimseleri olmadan kulelere kilitlenen kızları şereflendirmek için bunu yapacaktı.

Fakat Manon, Elide'ı hatırlamıştı.

Hayır... Elide kaçmayacaktı.

Manon "Kuzeye git Elide," dedi. Elide'ın aldığı kararı gözlerinden okuyan cadı bohçayı kıza uzattı. "Rifthold'dalar fakat orada uzun süre kalacaklarını sanmam. Terrasen'e git ve dikkat çekme. Yollardan uzak dur; hanlardan kaçın. Bohçada para var. Ölçülü harca. Gerekirse yalan söyle, çal ve hile yap. Fakat Terrasen'e ulaş. Kraliçen orada olacak. Annenin soyundan ona bahsetmemeni öneririm."

Elide bohçayı sırtına atıp düşündü. Sessizce "Siyahgaga kanı taşımak o kadar da korkunç bir şey değil gibi," dedi.

O altın rengi gözler kısıldı. "Hayır," dedi Manon. "Değil."

"Sana nasıl teşekkür edebilirim?"

"Zaten sana bunu borçluydum," dedi Manon. Elide soru sormak için ağzını açınca başını iki yana salladı. Cadı, Elide'a üç hançer

verdi. Sonra hançerlerden birini çizmesinin neresine sokacağını gösterdi. Kalan iki hançerin birini bohçaya koyarken diğerini de Elide'ın beline soktu. Nihayet Elide'a çizmelerini çıkarıp içlerine sıkıştırdığı kelepçeleri ortaya çıkarmasını emretti. Manon küçük bir maymuncuk çıkarıp hâlâ Elide'ın ayak bileklerine bağlı zincirlerin kilitlerini açtı.

Serin, yumuşak hava çıplak tenini okşarken Elide yeniden ağlamamak için dudağını ısırıp çizmelerini giydi.

Ağaçların arasından esneyen ve homurdanan ejderhaların ve gülüşen On Üçler'in sesleri geliyordu. Manon onlara doğru baktı ve o belli belirsiz gülümseme yüzüne bir kez daha yerleşti. Geri döndüğünde Siyahgaga Cadılar Klanı'nın varisi Manon "Savaş zamanı geldiğinde –ki Perrington hayatta kaldıysa gelecek– beni bir daha görmemeyi dile Elide Lochan."

"Yine de," dedi Elide, "umarım görürüm." Eğilerek uçuş liderini selamladı.

Sonra Manon'ın da onu eğilip selamlamasıyla şaşırdı.

"Kuzeye," dedi Manon. Elide, Manon'ın vedalaşmak adına bundan fazlasını söylemeyeceğini anlamıştı.

"Kuzeye," diye yineleyen Elide ağaçların içine yürüdü.

Dakikalar içinde Oakwald cadıların ve ejderhalarının seslerini yutuverdi.

Elide yürürken bohçanın kayışlarını sıkıca kavradı.

Aniden hayvanlar sessizleşirken yapraklar hışırdamaya ve fısıldamaya başladı. Kısa süre sonra on üç büyük gölge Elide'ın üzerinden geçti. İçlerinden biri –en küçüğü– veda edermiş gibi döndükten sonra yoluna devam etti.

Elide, Abraxos'un ağaç örtüsünün içini görüp göremediğini bilmese de veda etmek için bir elini kaldırdı. Karşılığında neşeli ve vahşi bir çığlık geldi. Sonra gölge yok oldu.

Kuzeye.

Terrasen'e. Kaçmak değil, savaşmak için.

Aelin'a, Ren'e ve Aedion'a... Hepsi büyümüştü, güçlenmişti, hayattaydı.

Elide yolculuğun ne kadar süreceğini, katedeceği mesafeyi bilmese de bunu başaracaktı. Geriye bakmayacaktı.

Ağaçların altında, etrafında orman sesleriyle yürüyen Elide deri ceketinin içindeki cebe bir elini bastırıp oradaki küçük ve sert yumruyu yokladı. Kendisine bilgelik bahşedip rehberlik etmesi için Anneith'e kısa bir dua etti. Sıcak bir elin sanki duasını yanıtlarcasına alnını okşadığına yemin edebilirdi. Dokunuş belini dikleştirip çenesini kaldırdı.

Elide aksak adımlarla evine doğru uzun bir yolculuğa çıktı.

86

Lysandra bir hizmetçinin yere bıraktığı sandıklardan birine ayakucuyla dokunup "İşte son giysilerin de geldi," dedi. "Ben de *kendimi* alışveriş delisi sanırdım. Hiçbir şeyini atmaz mısın sen?"

Geniş dolabın ortasındaki kadife koltuklu sedirde oturan Aelin cık cık etti. "Hepsini getirdiğin için sağ ol," dedi. Lysandra'nın Aelin'ın eski dairesinden getirdiği giysilerinin hepsini sandıklardan çıkarmanın anlamı yoktu. Tıpkı buraya dönmenin bir anlamı olmadığı gibi. Aelin'ın Dorian'ı yalnız bırakmaya gönlünün razı gelmemesi de cabasıydı. Her ne kadar nihayet onu o odadan çıkarıp şatonun etrafında gezinmeye ikna etse de.

Dorian yaşayan ölü gibi görünüyordu. Özellikle de altın rengi boğazını çevreleyen o beyaz izle. Aelin, Dorian'ın böyle görünmesine şaşmamak gerektiğini düşünüyordu.

Aelin, Chaol'un odasının kapısında beklemişti. Nihayet Chaol'un konuştuğunu işitince hissettiği rahatlamayla boşanacak olan gözyaşlarını tutup Nesryn'i çağırmıştı. Dorian gelmiş, prens, Aelin'a bakıp da gülümsemesi kaybolunca Aelin kralı dosdoğru odasına geri götürüp onunla uzunca süre oturmuştu.

Suçluluk... Suçluluk ta Dorian'ın omuzlarında yas kadar ağır bir yük olacaktı.

Lysandra ellerini beline götürdü. "Yarın gidip Evangeline'i getirmeden önce bana vereceğin başka görev var mı?"

Aelin, Lysandra'ya çok şey borçluydu. Fakat...

Cebinden küçük bir kutu çıkardı.

"Bir görev daha var," dedi Aelin. Kutuyu Lysandra'ya uzattı. "Muhtemelen ileride bunun için benden nefret edeceksin. Fakat evet diyerek başlayabilirsin."

"Bana evlenme teklifinde mi bulunuyorsun? Ne beklenmedik bir haber." Lysandra kutuyu alsa da açmadı.

Aelin bir elini salladı. Kalbi küt küt atıyordu. "Sadece... aç şunu."

Lysandra temkinli bir tavırla kaşlarını çatıp kapağı açtı. Başını yana eğip kutudaki yüzüğe baktı. Hareketleri tam bir kedi gibiydi. "*Cidden* bana evlilik mi teklif ediyorsun Aelin Galathynius?"

Aelin dostunun gözlerine baktı. "Kuzeyde bir bölge var. Zamanında Allsbrook Ailesi'ne ait olan, küçük, verimli bir arazi. Aedion Allsbrook'ların o araziye ihtiyaç duymadıklarını bana bildirdi. Arazi bir süredir atıl durumdaydı." Omuz silkti. "Bir leydisi olması iyi olacaktır."

Lysandra'nın beti benzi attı. "Ne?"

"Araziye hayalet leoparlar musallat olmuş; yüzükteki oyma da oradan geliyor. Fakat sanırım o leoparlarla baş edebilecek biri varsa o da sensin."

Lysandra'nın elleri titredi. "Peki ya... leoparın üzerindeki anahtar sembolü?"

"Sana özgürlüğünün şu an kimin ellerinde olduğunu hatırlatması için. Senin."

Lysandra eliyle ağzını kapatıp bir yüzüğe bir Aelin'a baktı. "Delirdin mi sen?"

"Herhalde çoğu insan öyle düşünecektir. Fakat Alsbrook'lar araziden yıllar önce resmen feragat ettiklerinden teknik açıdan seni arazinin leydisi tayin edebilirim. Dilersen Evangeline'i de varisin tayin ederim."

Aelin'ın dostu Evangeline'i getirmek dışında ne kendisi ne de vesayeti altındaki çocuğa dair planlarını dillendirmemişti. Aelin ve maiyetinden onlarla beraber gitmeyi, yeni bir ülkede, yeni bir

krallıkta her şeye baştan başlamayı istememişti. Aelin bunun Lysandra'nın onlara Terrasen'de katılmak istediği anlamına geldiğini ümit etmişse de...

Lysandra zemindeki halıya çöküp kutuya, yüzüğe baktı.

"Biliyorum yapacak çok işin olacak..."

"Bunu hak etmiyorum. Kimse *asla* bana hizmet etmek istemez. İnsanların beni leydi tayin ettiğin için sana gücenirler."

Aelin duvardan aşağı kayarak zemine çömeldi. Dostuyla diz dize oturup şekil değiştirenin titreyen ellerinden birini eline aldı. Haftalar önce istettiği yüzüğü çıkardı. Yüzük ancak o sabaha hazır olmuştu. Aelin ve Rowan gizlice yüzüğü ve gerçek Wyrd anahtarını getirmeye gitmişlerdi.

"Bunu senden çok hak eden kimse yok," dedi Aelin. Dostunun elini tutup yüzüğü onun parmağına geçirdi. "Arkamı kollamasını daha çok isteyeceğim kimse yok. Halkım bir çocuk uğruna kendisini köle olarak satacak, kendi hayatını düşünmeden maiyetimi savunan bir kadının kıymetini bilmezse halkım değildirler zaten. Öyleyse cehenneme kadar yolları var."

Lysandra parmağını Aelin'ın tasarladığı armanın üzerinde gezdirdi. "Bu bölgenin adı neydi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Aelin. "Lysandria kulağa hoş geliyor. 'Lysandrius' ya da belki 'Lysandraland' de öyle."

Lysandra şaşkın gözlerle Aelin'a baktı. "Sen *gerçekten* çıldırmışsın."

"Kabul edecek misin?"

"Bir araziye hükmetmek, bir leydi olmak nedir bilmem."

"Eh, ben de bir krallığa hükmetmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Birlikte öğreneceğiz." Aelin, Lysandra'ya hınzırca gülümsedi. "E?"

Lysandra yüzüğe baktı. Sonra gözlerini Aelin'ın yüzüne çevirdi ve boynuna sıkıca sarıldı. Aelin bunu evet yanıtı olarak gördü.

Canı yanan Aelin yüzünü ekşitse de dayandı. "Kraliyet meclisine hoş geldiniz leydim."

* * *

O akşam Aelin'ın en çok istediği şey yatıp uyumaktı. Bunu da Rowan'ın yanında yapmayı diliyordu. Fakat akşam yemeklerini bitirdiklerinde –saray meclisi olarak ilk yemekleriydi bu– kapı çalındı. Daha Aelin çatalını masaya bırakmadan Aedion kapıya bakmıştı bile.

Aedion peşinde Dorian'la döndü. Kral hepsine tek tek baktı. "Yemek yiyip yemediğinize bakmak istemiştim..."

Aelin çatalıyla Lysandra'nın yanındaki sandalyeye işaret etti. "Bize katıl."

"Emrivaki olsun istemem."

Aelin, Adarlan'ın yeni kralına "Otur şuraya," dedi. O sabah Dorian, Adarlan hakimiyeti altındaki tüm fethedilmiş krallıkların özgürlüğünü veren bir kararname imzalamıştı. Aelin imza sırasında Dorian'ı izlemiş; Aedion o sırada Aelin'ın elini sıkıca tutmuştu. Aelin, Nehemia'nın da orada olup o ana şahit olmasını nasıl da isterdi.

Dorian masaya gitti. O efkârlı, safir gözlerinde neşe belirdi. Aelin onu Rowan'la tekrar tanıştırdı. Rowan başını Aelin'ın beklediğinden daha fazla eğdi. Sonra Aelin, Lysandra'yı tanıtıp onun kim olduğunu ve Aelin için, onun maiyeti için nasıl bir değere dönüştüğünü açıkladı.

Dudağı ince bir çizgiye dönen Aedion gergin bir yüzle onları izledi. Gözleri buluştu.

On yıl sonra hepsi yeniden bir masada oturuyorlardı; hayır, artık çocuk değillerdi. Kendi bölgelerinin hükümdarlarıydılar. On yıl sonra bir araya gelmişlerdi. Onları ayırıp mahveden her şeye rağmen dosttular.

Aelin yemek salonunda yeşeren ümidi izleyip kadehini kaldırdı.

"Yeni bir dünyaya," dedi Terrasen Kraliçesi.

Adarlan Kralı kadehini kaldırdı. Gözlerinde sonsuz gölgeler dans etse de... işte oradaydı. Orada bir yaşam pırıltısı. "Özgürlüğe."

87

Dük sağ kalmıştı. Vernon da.

Morath'in üçte biri yok olmuş, muhafızların ve hizmetçilerin büyük bir kısmı, iki cadılar meclisi ve Elide Lochan patlamada ölmüştü.

Büyük bir kayıp söz konusu olsa da her şey daha beter olabilirdi. O gün cadılar meclislerinin çoğu antrenmana katılabilmişti. Manon Üç Yüzlü Tanrıça'ya şükranlarını sunmak için kanından üç damla akıtmıştı.

Dükün konsey salonunda adam ateş püskürürken Manon elleri arkasında, dikiliyordu.

Dük orada toplanan adamlarına, savaş liderlerine ve konsey üyelerine büyük bir darbe alındığını söylüyordu. Morath'in toparlanması aylar alacaktı ve erzaklarının büyük bir bölümü yandığından planlarını askıya almaları gerekecekti.

Adamlar gece gündüz mahzenmezarlardan geriye kalan harabelerin üzerindeki taş yığınlarını kaldırıyorlardı. Manon onların artık sadece kül olan bir kadını ve o kadının üzerindeki taşı aradıklarını biliyordu. Manon şimdi o taşla kimin kuzeyin yolunu tuttuğunu On Üçler'ine bile söylememişti.

Dük "Uçuş Lideri," diye çıkışınca Manon gözlerini hımbılca ona çevirdi. "Büyükannen iki hafta sonra burada olacak. Emrindeki cadılar meclislerinin en son savaş planlarına göre eğitilmesini istiyorum."

Manon başını sağladı. "Nasıl isterseniz."

Savaşlar. Savaşlar olacaktı çünkü Dorian Havilliard kral olmuşsa da dükün –elindeki orduyla– planlarından vazgeçmeye niyeti yoktu. O cadı kuleleri inşa edilir edilmez, dük bir başka gölgeateşi kaynağı bulur bulmaz Aelin Galathynius ve kuvvetleri yok edilecekti.

Manon kimseye tek kelime etmese de Elide'ın o savaş alanlarında olmamasını diliyordu.

Konsey toplantısı çok geçmeden sona erdi. Manon, Vernon'ın yanından geçerken durakladı. Bir elini adamın omzuna koydu. Tırnaklarını derisine gömdüğü dük demir dişlerini kulaklarına yaklaştırmasıyla ciyakladı. "Sırf o öldü diye ona neler yapmaya çalıştığını unutacağımı sanma lordum."

Vernon'ın beti benzi attı. "Bana dokunamazsın."

Manon tırnaklarını daha da batırdı. Dükün kulağına "Evet, dokunamam," diye mırladı. "Fakat Aelin Galathynius hayatta. Duyduğuma göre de hesaplaşmak istiyormuş." Manon'ın tırnaklarını yuvalarından iyice çıkarıp omzunu sıktığı Vernon'ın yeşil tuniğinden aşağı kan sızdı. Ardından Manon salondan çıktı.

Asterin alt tabakadan bir cadılar meclisinin elinden aldıkları yeni kuş yuvasını incelerken "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Büyükannen gelecek ve bu savaşa katılacak mıyız?"

Manon kemerli geçidin ötesindeki kül rengi göğe baktı. "Şimdilik burada kalacağız. Büyükannemin o kuleleri getirmesini bekleyeceğiz."

Manon büyükannesini gördüğünde ne yapacağını bilmiyordu. Sağ koluna yan yan baktı. "O insan avcı... Nasıl öldü?"

Asterin'in gözleri parıldadı. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra "Yaşlıydı..." dedi. "Çok yaşlıydı. Sanırım ormana gidip bir yere uzandı ve asla geri gelmedi. Sanırım öyle yapmıştır. Cesedini bulamadım."

Fakat aramıştı.

Manon sessizce "Nasıl bir şeydi?" diye sordu. "Sevmek."

Zira Asterin'in hissettiği... Tüm Demirdiş cadılarının içinde sadece onun hissedip öğrendiği şey sevgiydi.

"Her gün biraz ölmek gibiydi. Canlı olmak gibiydi de. Öyle eksiksiz bir neşeydi ki acıydı. Beni mahvetti, beni ben olmaktan çıkarıp şekillendirdi. Ondan nefret ettim. Çünkü ondan kaçamayacağımı ve beni sonsuza dek değiştireceğini biliyordum. Ve o bebek cadı... Onu da sevdim. Onu tarif edemeyeceğim bir şekilde sevdim. Sana sadece bunun hissettiğim en güçlü duygu olduğunu söyleyebilirim. Öfkeden, şehvetten, büyüden daha güçlü bir duyguydu." Yumuşak bir gülümseme. "Bana itaat, disiplin ve gaddarlıktan dem vurmamana şaşırdım."

Sizi canavarlara çevirdiler.

"Her şey değişiyor," dedi Manon.

"İyi," dedi Asterin. "Bizler ölümsüzüz. Her şey değişmeli ve sıkça değişmeli yoksa hayat sıkıcı olur."

Manon kaşlarını kaldırırken sağ kolu sırıttı.

Manon ona başını iki yana sallayıp sırıtarak karşılık verdi.

88

Rowan şatonun üzerinde daireler çizerek etrafı gözlüyordu. Şafak vakti yola çıkacakları karara bağlandığı için Aelin saat on ikiyi vurduğunda Elena'nın mezarını son kez ziyaret etmeye karar verdi.

Fakat Aelin'ın planları altüst oldu: Mezara giden yol patlamanın geride bıraktığı moloz yüzünden kapanmıştı. Hem ellerini hem de büyüsünü kullanarak on beş dakika boyunca molozu aşmaya çalışsa da başaramadı. Mort'un yok olmaması için dua etti. Fakat belki de kafatası şeklindeki konuşan kapı tokmağı nihayet tuhaf ve ölümsüz varlığının sonuna gelmiş olabilirdi.

Anlaşılan Rifthold'un kanalizasyonları Valg'lerden şato tünelleri ve mahzenmezarlar kadar temizlenmişti. İblisler kralın ölümünün ardından gecenin içine kaçmışlardı sanki. Şu an için Rifthold emniyetteydi.

Aelin gizli geçitten çıkıp üzerindeki tozu silkti. "Siz ikiniz çok gürültü çıkarıyorsunuz, gülünç bu." Aelin, Fey'lere has işitme duyusuyla ikisinin varlığını on dakika önce fark etmişti.

Dorian ve Chaol, Aelin'ın şöminesinin karşısında oturuyorlardı. Chaol onun için yaptırdıkları özel tekerlekli sandalyesindeydi.

Kral; Aelin'ın sivri uçlu kulaklarına ve uzun dişlerine bakıp bir kaşını kaldırdı. "İyi görünüyorsunuz majesteleri." Aelin herhalde Dorian'ın o gün, cam köprüde bunu pek de fark etmediğini düşündü. O günden bugüne dek hep insan formunda kalmıştı. Sırıttı.

Chaol başını çevirdi. Yüzü solgun olsa da ifadesindeki kararlılık seçiliyordu. Ümit. Chaol sakatlığının onu yıkmasına izin vermeyecekti.

Aelin, Dorian'ın karşısındaki koltuğa geçip "Ben hep iyi görünürüm," dedi.

"Aşağıda ilginç bir şeyler buldun mu?" diye sordu Chaol.

Aelin başını iki yana salladı. "Son bir kez bakmaktan bir şey çıkmayacağını düşündüm. Eski günlerin hatırına." Belki Elena'ya öfkesini kusması da fena olmazdı. Tüm sorularının yanıtını aldıktan sonra. Fakat kadim kraliçe ortada yoktu.

Üçü birbirlerine baktılar. Sessizlik çöktü.

Aelin'in boğazı yanıyordu. Chaol'a dönüp "Maeve ve Perrington ensemizde olduğu için eninde sonunda müttefiklere ihtiyacımız olacak," dedi. "Özellikle de Morath'teki kuvvetler Eyllwe'ye giden yolları tutarlarsa. Güney Kıtası'ndan bir ordu Dar Deniz'i günler içinde aşıp takviye kuvvet sağlayabilir; böylece onlar Perrington'ı güneyden sıkıştırırlarken biz de kuzeyden vururuz." Kollarını kavuşturdu. "Bu yüzden seni Terrasen'in resmi büyükelçisi olarak atıyorum. Dorian'ın ne dediği umurumda değil. Kraliyet ailesiyle dost ol, onların güvenini kazan, kıçlarını öp, ne gerekiyorsa yap. Bu ittifaka ihtiyacımız var."

Chaol gözlerinde sessiz bir soruyla Dorian'a baktı. Kral başını hafifçe salladı. "Elimden geleni yaparım." Aelin'ın ümit ettiği yanıt da bundan ötesi değildi. Chaol elini tuniğinin cebine sokup Elena'nın Gözü'nü Aelin'a fırlattı. Aelin tılsımı havada kaptı. Metal yamulmuşsa da mavi taşa hiçbir şey olmamıştı. Chaol boğuk bir sesle "Sağ ol," dedi.

Aelin tılsımı cebine sokarken Dorian "Aylardır takıyordu onu," dedi. "Fakat tılsım tehlike anında bile bir tepki vermemişti. Neden şimdi?"

Aelin'ın boğazı düğümlendi. "Yüreğin cesareti," dedi. "Elena bir keresinde bana yüreğin cesaretinin nadir bulunduğunu ve kılavuzun cesaret olmasına izin vermemi söylemişti. Chaol seçimini yapıp..." Aelin konuşamadı. Bir daha denedi. "Sanırım o cesaret

onu kurtardı ve tılsım onun için canlandı." Bir kumardı bu. Hem de budalaca bir kumar. Fakat işe yaramıştı.

Tekrar sessizlik çöktü.

Dorian "Ve işte buradayız," dedi.

Aelin yarım yamalak bir gülümsemeyle "Yolun sonundayız," dedi.

"Hayır," dedi Chaol. Onun gülümsemesi cılız ve kararsızdı. "Bir sonraki yolun başındayız."

Ertesi sabah şato avlusundaki gri kısrağına yaslanan Aelin esnedi.

Dorian ve Chaol geçen gece gittikten sonra Lysandra içeri girmiş ve o ana kadar ne yaptığını hiç açıklamadan Aelin'ın yatağına yatıp kendinden geçmişti. Lysandra kütük gibi uyuduğundan Aelin onun yanına kıvrılmıştı. Rowan'ın gece nerede yattığını bilmese de penceresinden dışarı baktığında balkon tırabzanına tüneyen beyaz kuyruklu bir şahin görse hiç şaşırmazdı.

Şafakta Aedion içeri dalıp neden yola çıkmaya *–eve* gitmeye– hazır olmadıklarını sormuştu.

Lysandra bir hayalet leopara dönüşüp Aedion'ı dışarı kovalamıştı. Sonra hâlâ devasa kedi formundan çıkmadan Aelin'ın yanına uzanmıştı. Otuz dakika kadar uyuyabilmişlerdi ki Aedion geri dönüp üzerlerine bir kova su döktü.

Aedion paçasını kurtarabildiği için şanslıydı.

Fakat Aedion haklıydı da... Oyalanmak için pek de çok nedenleri yoktu. Hele kuzeyde yapılacak onca iş; planlanacak, iyileştirilecek ve gözetilecek onca şey varken.

Gece olana dek yolculuk edecekler, Evangeline'i Faliq'lerin kır evinden alıp kuzeye ilerlemeye devam edecekler ve Terrasen'e ulaşana dek yollarının kesilmemesini ümit edeceklerdi.

Ev.

Aelin eve gidiyordu.

Korku ve şüphe içini doldursa da bu ikisine neşe eşlik ediyordu.

Çabucak hazırlandılar ve Aelin artık geriye sadece vedalaşmak kaldığını düşündü.

Chaol'un yaraları merdivenden çıkmayı imkânsız kılsa da Ae-

lin vedalaşmak için o sabah onun odasına gittiğinde Aedion, Rowan ve Lysandra'nın epeydir orada Chaol ve Nesryn'le sohbet ettiklerini gördü. Önce üçü, sonra Lysandra gittikten sonra yüzbaşı Aelin'ın elini sıkıp "Onu görebilir miyim?" dedi.

Aelin, Chaol'un ne kastettiğini anlamıştı. Ellerini ona uzattı.

Chaol'ın odasında kızıl ve altın rengi alevler tüm parlaklıklarıyla, ihtişamlarıyla ve zarafetleriyle dans etti.

Alevler söndüğünde Chaol'un gözleri gümüş rengi yaşlarla doldu. Nihayet "Çok güzel," dedi.

Aelin sadece ona gülümseyip komodininin üzerine gül şeklinde, altın bir alev bıraktı. Alev Aelin uzaklaşana dek sıcak yaymadan yanmaya devam edecekti.

Aelin yüzbaşılık görevi nedeniyle saraydan ayrılması gereken Nesryn için de bir hediye bırakmıştı: Som altından bir ok. Geçen Yulemas'ta Deanna'nın –kendi atasının– bir lütfü olarak kendisine verilen oku. Aelin keskin nişancının o oku kendisinden daha çok seveceğini ve el üstünde tutacağını düşünmüştü.

"Başka bir ihtiyacınız var mı?" diye sordu Dorian. "Daha fazla yiyecek mesela?" Aelin'ın yanına geldi. Rowan, Aedion ve Lysandra atlarına binmişlerdi bile. Yanlarına sadece en gerekli eşyaları almış, fazla yüklenmemişlerdi. Çoğu da silahtı. Bu silahlardan biri de Chaol'un Aedion'a verdiği, bu sahillerde kalması için ısrar ettiği kadim Damaris'ti. Geri kalan eşyalar Terrasen'e gönderilecekti.

Aelin, Dorian'a "Böyle bir grupta herkes en iyi avı kim getirecek diye yarışır herhalde," dedi.

Dorian kıkırdadı. Sessizlik çöktü. Aelin cık cık etti. "Birkaç gün önce giydiğin tunik var üzerinde. Aynı giysiyi iki kez giydiğini gördüğümü hiç sanmıyorum oysa."

O safir rengi gözler parıldadı. "Sanırım artık daha büyük dertlerim var."

"Sen... iyi olacak mısın?"

"İyi olmamak gibi bir seçeneğim var mı?"

Aelin, Dorian'ın koluna dokundu. "Herhangi bir ihtiyacın olursa haber gönder. Orynth'e varmamız birkaç hafta alır. Fakat sanı-

rım artık büyü geri geldiği için bana çabucak ulaşacak bir haberci bulabilirsin."

"Teşekkür ederim... Dostlarına da."

Aelin omzunun üzerinden diğerlerine baktı. Hepsi de ikisine kulak kabartmıyormuş gibi görünmek için ellerinden geleni yapıyordu. Aelin sessizce "Hepimize teşekkürler," dedi. "Ve sana."

Dorian şehir ufkuna; ilerideki inişli çıkışlı, yeşil tepelere baktı. "Bana dokuz ay önce sormuş olsan..." Başını iki yana salladı. "Çok şey değişti."

"Değişmeye de devam edecek," dedi Aelin. Dorian'ın kolunu bir kez sıktı. "Fakat... Değişmeyecek şeyler de var. Hep dostun olacağım."

Dorian'ın gırtlağı yukarı aşağı oynadı. "Keşke onu görebilseydim. Son bir kez. Ona... kalbimden geçenleri söylemek için."

"O biliyor," dedi Aelin. Yaşaran gözlerini ağlamamak için kırpıştırdı.

"Seni özleyeceğim," dedi Dorian. "Fakat bir dahaki karşılaşmamızın... nedeni bir ortamda olacağından şüpheliyim." Aelin, Dorian'ın ne kastettiğini düşünmemeye çalıştı. Kral omzunun üzerinden Aelin'ın maiyetine işaret etti. "Onlara fazla yüklenme. Sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorlar."

Aelin gülümsedi. Kralın da ona gülümseyerek karşılık vermesiyle şaşırdı.

Aelin "Okuduğun güzel kitaplardan gönder bana," dedi.

"Sen de gönderirsin."

Aelin, Dorian'a son bir kez sarıldı. "Sağ ol... her şey için," diye fısıldadı.

Dorian ona sıkıca sarıldı. Sonra yana çekildi ve Aelin atına binip hayvanı yürümesi için dürttü.

Aelin grubun başına; güzel, siyah bir aygıra binen Rowan'ın yanına geçti. Fey prensi gözlerini Aelin'ın gözlerine dikti. *İyi misin?*

Aelin başını salladı. *Vedalaşmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Bir de bizi bekleyenler...*

Her şeyle birlikte yüzleşeceğiz. Ne pahasına olursa olsun.

Aelin uzanıp Rowan'ın elini sıkıca tuttu.

El ele tutuşarak boş patikada at sürmeye başladılar. Aelin'ın cam duvarda açtığı geçitten geçerek insanların işlerine ara verip hayretle onlara baktıkları, fısıldaştıkları ve gözlerini onlara diktikleri şehrin sokaklarına ulaştılar.

Fakat Rifthold'dan; Aelin'ın yuvası, cehennemi ve kurtuluşu olan şehirden çıkarlarken gördüğü her sokağı, binayı, yüzü, dükkanı, kokuyu ve ırmak esintisinin serinliğini zihnine kazıyan Aelin bir tek köle görmedi. Bir tek kırbaç sesi işitmedi.

Ve kubbeli Kraliyet Tiyatrosu'nun önünden geçerlerken içeriden müzik –güzel, enfes bir müzik– geliyordu.

Dorian kendisini neyin uyandırdığını bilmiyordu. Belki gece ötüşlerine ara veren tembel ağustosböcekleri ya da kuledeki eski odasında perdeleri havalandıran soğuk rüzgâr.

Saatin üzerindeki ay ışığı saatin sabahın üçü olduğunu gösteriyordu. Şehir sessizdi.

Dorian yataktan kalkıp yine –sadece emin olmak için– boynuna dokundu. Ne zaman kâbuslarından uyansa gerçekten uyanık olduğundan –ya da gördüğünün sadece bir rüya olduğundan, babasının ve o Valg prensinin kölesi olarak kendi bedeninde hapsolmadığından– emin olması için dakikalar geçmesi gerekiyordu. Kâbuslarından Aelin'a ya da Chaol'a bahsetmemişti. Bir yanı bunu istese de.

Dorian o tasmayı taktığı zaman boyunca olup bitenleri hâlâ hayal meyal anımsıyordu. Yirmi yaşına bastığı günleri hiç hatırlamıyordu. Zihninde sadece parça parça canlanan korku ve acı anları vardı. Bunları düşünmemeye çalışıyordu. Hatırlamak *istemiyordu.* Chaol'a ya da Aelin'a bundan da bahsetmemişti.

Şimdiden Aelin'ı, onun maiyetinin karmaşasını ve canlılığını özlemişti. Aslında çevresinde herhangi birisinin olmasını özlemişti. Şato çok büyük, çok sessizdi. Chaol da iki gün sonra gidecekti. Dorian dostunun yokluğunun nasıl bir his olacağını düşünmek istemiyordu.

Balkona doğru yürüdü. Irmağın esintisini yüzünde hissetmeye, bunların gerçek olduğunu ve özgür olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Balkon kapılarını açtı. Ayaklarının altındaki taşlar soğuktu. Şatonun yerle bir olmuş arazisine baktı. Bunu kendisi yapmıştı. Bir nefes verip ay ışığında ışıldayan cam duvara baktı.

Duvarın üzerine kocaman bir gölge tünemişti. Dorian donakaldı.

Bir gölge değil, dev bir canavardı bu. Pençeleri duvarı kavrıyordu. Kanatları bedenine yapışıktı. Dolunayda hafifçe parıldıyordu. Tıpkı üzerindeki binicinin beyaz saçları gibi.

Dorian uzaktan bile kadının kendisine baktığını hissediyordu. Kadının saçları ırmak esintisinde ay ışığından kopmuş bir parça gibi yana dalgalanıyordu.

Dorian bir elini kaldırırken diğerini boynuna götürdü. Tasma yoktu.

Ejderhanın üzerindeki binici eyerin üzerinde eğilip canavara bir şeyler söyledi. Yaratık devasa, ışıltılı kanatlarını açıp havalandı. Kanatlarını her çırpışında Dorian'a doğru, patlayan rüzgâr demetleri gönderdi.

Canavar gitgide yükselirken kadının saçları parıltılı bir bayrak gibi geriye uçuştu. Ta ki ikisi gecenin içinde kaybolana dek. Dorian artık çırpılan kanatların sesini işitemiyordu. Kimse alarm vermemişti. Dünya Dorian ve kadının bakıştıkları o kısa anda onları unutmuş gibi.

Sonra anılarının karanlığı içinden; unutmaya çalıştığı acı, ümitsizlik ve dehşetin içinden çıkıp gelen bir isim Dorian'ın zihninde yankılandı.

Manon Siyahgaga altında sıcak ve hızlı Abraxos, tepesinde göz alıcı parlaklıktaki ayla –Ana'nın dolu rahmi– yıldızlı gece göğüne doğru süzülüyordu.

Oraya neden gitme gereği duyduğunu, neden meraklandığını bilmiyordu.

Fakat prens oradaydı. Boynunda tasma yoktu.

Ve elini kaldırıp Manon'ı "*Seni hatırlıyorum*," dermiş gibi selamlamıştı.

Abraxos yön değiştiren rüzgârların kucağında göğün daha da yükseklerine çıktı. Aşağıdaki ışıksız krallık sadece bir bulanıklıktan ibaretti.

Yön değiştiren rüzgârlar... Yön değiştiren bir dünya.

Belki On Üçler de değişirdi. Manon'ın kendisi de.

Manon değişimi nasıl karşılayacağını bilmiyordu.

Fakat hepsinin o değişimden sağ çıkmasını diliyordu.

Ümit ediyordu.

89

Üç hafta boyunca dosdoğru kuzeye at sürüp ana yollardan ve köylerden uzak durdular. Aelin'ın Terrasen'e döndüğünü ilan etmeye gerek yoktu. Aelin krallığını bizzat görüp hem içerideki tehlikelerin hem de Morath'teki gitgide büyüyen tehlikenin boyutlarından emin olana dek. Eyer heybesindeki o önemli ve korkunç şeyi saklayacak güvenli bir yer bulana dek.

Aelin'ın büyüsü sayesinde kimse Wyrd anahtarının varlığını fark etmemişti. Fakat Rowan ara sıra eyer heybesine bakıp soran gözlerle başını eğiyordu. Her seferinde Aelin sessizce ona iyi olduğunu ve tılsımla ilgili herhangi bir tuhaflık fark etmediğini söylüyordu. Aelin'ın yine boynuna taktığı Elena'nın Gözü de normaldi. Aelin, Lorcan'in gerçekten ikinci ve üçüncü anahtarların peşine düşüp düşmediğini merak ediyordu. Belki de Perrington'ın –Erawan'in– anahtarları başından beri tuttuğu yere gitmişti. Tabii kral yalan söylemediyse.

İçinden bir his Lorcan'in aramaya Morath'den başlayacağını söylüyordu. Fey savaşçısının tüm güçlüklere rağmen başarılı olması için dua ediyordu. Böylece Aelin'ın hayatı kolaylaşacaktı. Her ne kadar Lorcan kendisini kandırdığı için günün birinde Aelin'ın kıçını tekmelemeye gelecek olsa da.

Grup kuzeye doğru ilerlemeye devam ettikçe yaz günleri serinledi. Onlara ayak uyduran ve geceler boyunca bir sırt yatağında yatmaktan şikâyet etmeyen Evangeline'in hakkını teslim etmek

gerekirdi. Kız yeni koruyucusu ve sadık dostu olan Hızlı Ayak'la yere kıvrılmaktan son derece memnun görünüyordu.

Lysandra yolculuğu becerilerini sınamak için kullanmıştı. Bazen Rowan'la göğe yükseliyor; bazen güzel, siyah bir köpek olup Hızlı Ayak'la birlikte koşuyor, bazen ise hayalet leopar şekline girip hiç ummadığı bir anda Aedion'ın üstüne çullanıyordu.

Üç hafta süren zorlu bir yolculuk. Fakat bu üç hafta aynı zamanda Aelin'ın en mutlu üç haftası olmuştu. Biraz daha mahremiyeti olmasını, özellikle de bakışları onu yakıp kavuran Rowan'la yalnız kalabilmeyi isterdi. Bazen kimsenin onlara bakmadığı bir anda Rowan, Aelin'ın arkasına geçip burnunu ensesine sürtüyor, dişleriyle kulak memesini ısırıyor ya da kollarını ona dolayıp bedenini bedenine yaslayıp kokusunu içine çekiyordu.

Aelin'ın tek istediği –tanrılar lanetleyesice– bir geceydi.

Hanlarda duramadıkları için Aelin yanıp tutuşuyor ve Lysandra'nın sessiz alaylarına tahammül etmek zorunda kalıyordu.

Arazi giderek dikleşip, dağlık bir hal alırken çevrelerinde parlak yeşil arttı ve taşların yerini sivri uçlu, granit kayaçlar aldı.

Aelin fazlaca dik bir tepede kendisini taşıtmak istemediği atının yanında yürürken güneş henüz doğmuştu. Aelin daha şimdiden iki kez yemek yemiş; şimdiden ter ve kir içinde kalmış ve aksileşmişti. Ateş büyüsünün seyahatlerde faydalı olduğu; soğuk gecelerde herkesi sıcak tutmaya, ateş yakmaya ve su kaynatmaya yaradığı anlaşılmıştı. Aelin içini suyla doldurup yıkanabileceği bir küvet için cinayet bile işleyebilirdi. Fakat lüksün beklemesi gerekiyordu.

Aedion, Aelin'ın solundan "Şu tepenin hemen arkası," dedi.

"Ne var orada?" diye sordu Aelin. Elmasını bitirip koçanı arkasına attı. Karga şeklindeki Lysandra koçan kendisine çarpınca öfkeyle gakladı. "Özür dilerim," dedi Aelin.

Gaklayan Lysandra göğe süzüldü. Hızlı Ayak, Lysandra'ya neşeyle havlarken kabarık tüylü midillisinin üzerindeki Evangeline kıkırdadı.

Aedion tepenin zirvesine işaret etti. "Göreceksin."

Aelin sabahın bir kısmını beyaz kuyruklu bir şahine dönüşüp

yolun ilerisini gözlemekle geçiren Rowan'a baktı. Şimdi Rowan siyah aygırının üzerinden inmiş, Aelin'ın yanında yürüyordu. Rowan kendisinden konuşmadan bilgi isteyen Aelin'a kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. *Sana söylemeyeceğim.*

Aelin, Rowan'a öfkeli bir bakış attı. *Seni akbaba.*

Rowan sırıttı. Fakat her adımda Aelin hangi günde olduklarının hesabını yaptı ve...

Tepenin zirvesini aştığında donakaldı.

Atının dizginlerini bırakan Aelin geriye sendeledi. Ayaklarının altındaki zümrüt yeşili çimen yumuşaktı.

Aedion, Aelin'ın omzuna dokundu. "Eve hoş geldin Aelin."

Karşılarında yüksek dağlar –Geyikboynuzu Dağları– sıralanmıştı. Vadiler, ırmaklar, tepeler; güzelliği ehlileştirilmemiş, yabani kalmış bir ülke.

Terrasen.

Ve o koku... Çam ve kar kokusu... Nasıl olmuştu da Aelin, Rowan'ın Terrasen koktuğunu, evi gibi koktuğunu hiç fark etmemişti? Rowan, Aelin'a yaklaşıp elini omzuna sürttü ve "Hayatım boyunca burayı aramışım gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

Gerçekten de –uzaklardaki gri, sivri uçlu Geyikboynuzu Dağları'nın arasından esen amansız rüzgârıyla, sollarında kalan geniş ve yemyeşil Oakwald Ormanı'yla, ırmaklarıyla ve yüksek kuzey dağlarına doğru uzanan vadileriyle– burası bir şahin için cennetti. Aelin için de.

Aedion "Tam şurada," deyip küçük, doğa olaylarının yıprattığı, helezoni şekillerle kaplı, granit bir kayaya işaret etti. "O kayayı aştığımızda Terrasen topraklarına ayak basacağız."

Hâlâ uykuda olmadığına inanmakta güçlük çeken Aelin kendisini oraya getirdiği ve o anı yaşattığı için Ateş Getiren Mala'ya Şükran Şarkısı'nı fısıldayarak kayaya doğru yürüdü.

Aelin elini sert kayanın üzerinde gezdirdi. Güneşin ısıttığı kaya onu selamlarmışçasına çınladı.

Sonra Aelin kayanın üzerinden geçti.

Nihayet Aelin Ashryver Galathynius evine dönmüştü.

TEŞEKKÜR

Sanırım ruh ikizim, Jaeger kopilotum ve kan bağım olmayan kız kardeşim Susan Dennard olmasa hayatımı idame ettiremeyeceğimi bilmeyen yoktur.

Sooz, sen karanlıkları aydınlatan ışığımsın. Sadece daha iyi bir yazar olma değil, daha iyi bir *insan* olma yolunda da bana ilham verip meydan okuyorsun. Dostluğun bana güç, cesaret ve ümit veriyor. Sen yanımda olduğun için her ne olursa olsun, yolun ilerisinde hangi dönemeç beklerse beklesin artık beni bekleyen her şeyle yüzleşebilir, her şeye göğüs gelebilir ve her şeyin üstesinden gelebilirim. Bundan daha müthiş bir sihir olamaz. Sonsuzluğun geri kalanında seninle iki heybetli kaplan-vampir olmak için sabırsızlanıyorum.

Kadın silah arkadaşım ve vahşi/şekil-değiştiren her şeye bayılan Alex Bracken: Sana bu kitabı (ve diğer birçok kitabımı) defalarca okuduğun için nasıl teşekkür edebilirim ki? Ayrıca sana yıllardır attığın e–postalar, sayısız öğle yemeği/içki/akşam yemeği ve hep arkamı kolladığın için de nasıl teşekkür edebilirim? Sen olmasan bu çılgınca yolculuktan aldığım keyfin yarısını bile almazdım herhalde. Ayrıca bilgeliğin, iyiliğin ve cömertliğin olmasa bu kadar uzun süre ayakta kalamazdım. Kadehimi çıplak göğüslü erkeklerin olduğu daha çok sahne yazmak için bulunan ipe sapa gelmez bahanelere kaldırıyorum.

Laura Dail Literary Agency'nin, CAA'nin ve Bloomsbury'nin dünyanın her yerindeki sıkı çalışan, son derece çetin ceviz ekipleri olmasa bu kitaplar (hatta *ben* de!) var olmazdı(m). Bu yüzden sizlere sonsuz sevgilerimi ve minnetimi sunuyorum: Tamar Rydzinski, Cat Onder, Margaret Miller, Jon Cassir, Cindy Loh, Cristina Gilbert, Cassie Homer, Rebecca McNally, Natalie Hamilton, Laura Dail, Kathleen Farrar, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Sonia Palmisano, Erica Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Charli Haynes, Courtney Griffin, Nick Thomas, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Linette Kim, Beth Eller, Kerry Johnson ve yorulmak nedir bilmeyen muhteşem yurt dışı telif hakkı ekibi.

Kocam Josh'a teşekkür ediyorum: Seninle geçen her gün bir lütuf ve neşe kaynağı. Dünyanın dört bir yanındaki maceralarıma yanımda senin kadar sevgi dolu, eğlenceli ve harika bir dostla çıkabildiğim için çok şanslıyım. Daha nice maceralara.

Annie'ye ya da diğer adıyla gelmiş geçmiş en müthiş köpeğe: Bir keresinde yanlışlıkla tüm kurutulmuş hindi etini yediğim için üzgünüm. İyisi mi bir daha bu konuyu hiç açmayalım. (Ayrıca seni sonsuza dek seveceğim. Hadi sarılalım.)

Olağanüstü annemle babama: Bana tüm o peri masallarını okuduğunuz ve asla sihre inanmak için fazla büyük olduğumu söylemediğiniz için size teşekkür ederim. Bu kitaplar varsa sebebi budur.

Aileme: Her zamanki gibi size sonsuz, karşılıksız sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Maas On Üçler'ine: Siz çocuklar inanılmaz da ötesiniz. Desteğiniz, şevkiniz ve dünyanın her yerinde bu serinin adını duyurmak için çabaladığınız için size *çok ama çok* teşekkür ederim. Louisse Ang, Elena Yip, Jamie Miller, Alexa Santiago, Kim Podlesnik, Damaris Cardinali ve Nicola Wilkinson: Hepiniz çok yüce gönüllü ve tatlısınız, yaptığınız her şey için teşekkürler!

Erin Bowman, Dan Krokos, Jennifer L. Armentrout, Christina Hobbs ve Lauren Billings: Sizler en iyilersiniz. Ciddiyim. En iyinin

de iyisisiniz. Bu kadar yetenekli, komik, sadık ve muhteşem dostlar hayatımda olduğu için her gün evrene şükrediyorum.

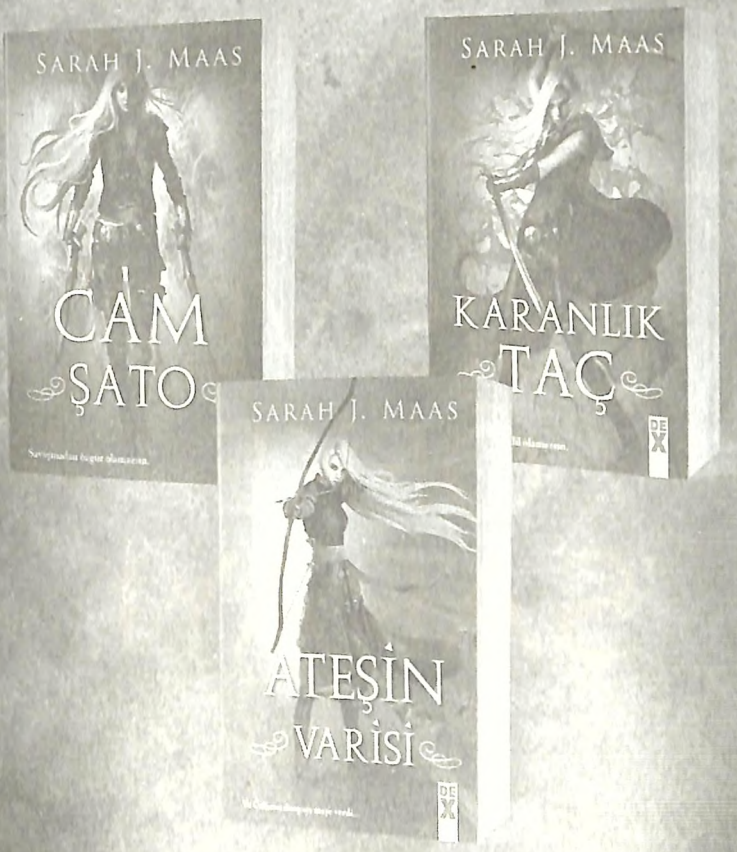
Ve tüm *Cam Şato* okuyucularım... Size olan minnetimin derinliğini anlatmak için İngilizcede yeteri kadar sözcük yok. Dünyanın her yerindeki etkinliklerde sizinle tanışmak ve pek çoğunuzla internet üzerinden iletişim kurmak benim için bir onur. Sözleriniz, çizimleriniz ve müziğiniz bana güç veriyor. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, her şey için teşekkür ederim.

Son olarak *Ateşin Vârisi* fragmanının bir parçası olmak için kendi hazırladıkları videoları gönderen inanılmaz okuyucularıma teşekkür ederim:

Abigail Isaac, Aisha Morsy, Amanda Clarity, Amanda Riddagh, Amy Kersey, Analise Jensen, Andrea Isabel Munguía Sánchez, Anna Vogl, Becca Fowler, Béres Judit, Brannon Tison, Bronwen Fraser, Claire Walsh, Crissie Wood, Elena Mieszczanski, Elena NyBlom, Emma Richardson, Gerakou Yiota, Isabel Coyne, Isabella Guzy-Kirkden, Jasmine Chau, Kristen Williams, Laura Pohl, Linnea Gear, Natalia Jagielska, Paige Firth, Rebecca Andrade, Rebecca Heath, Suzanah Thompson, Taryn Cameron ve Vera Roelofs.

Karşınızda Suikastçılar Kraliçesi
Celaena Sardothien.

ÖLÜMCÜL
GÜZEL
EFSANEVİ

www.dexkitap.com
/DEXpub
DEX